

Giới thiệu Hắc Hóa Xin Cẩn Thận

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Huyền huyền, Hệ thống, Xuyên nhanh

Nữ chính gặp tai nạn không may chết đi nhưng lại vô tình được hệ thống chọn lựa để thực hiện nhiệm vụ.

Mà hệ thống này lại có tên là【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa】

Thẩm Ngư lựa chọn hệ thống trời định【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa 】, cô đi qua từng thế giới, một lần lại một lần thận hù, có được kết quả: Nam chủ cần che chở, hãy cẩn thận hắc hóa.

? Đây là một câu chuyện xưa của công lược giả max cấp【 Thẩm Ngư 】 được " yêu thương " trong các thế giới.

? Nữ chủ sẽ đổi hệ thống, ví như【 Hệ thống tẩy trắng 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(1)

【 Có thăng cấp hệ thống không?】

"Thăng cấp!"

【 Xin lựa chọn hệ thống muốn thăng cấp, hệ thống công lược, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, hệ thống ngược tra, hệ thống nữ phụ. 】

"Ừm..... Cái khó nhất."

【 Đã lựa chọn xong, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, trời định, mất 2000 vạn giới tệ. 】

"Cái... Cái gì? 2000 vạn giới tệ?"

Thẩm Ngư nhìn túi tiền của mình hết sạch sành sanh, chỉ còn lại số lẻ, tâm như đao cắt.

【 Đang download hệ thống..... Download xong. 】

Đầu chợt lóe, ánh sáng biến mất rồi lại xuất hiện.

Đôi mắt chậm rãi mở, Thẩm Ngư từ trong khoang chữa trị đi ra, hai chân mềm nhũn, một cánh tay đỡ cô, để cô không ngã xuống đất.

"Ngư, cậu thế nào?"

Thẩm Ngư nhìn người trước mặt, một giọt nước mắt chảy xuống, tưởng tượng đến việc mất 2000 vạn, lại cảm thấy khó chịu, "Không có việc gì, Đa Đa, cậu đỡ tới đến sofa ngồi một lát."

Tạ Đa Đa sao lại tin cô không có chuyện gì, đỡ cô đến sofa, nôn nóng hỏi có chuyện gì xảy ra.

Đây là ngẫu nhiên được thăng cấp hệ thống, hơn nữa lại là hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó nhất, Tạ Đa Đa thân là bạn tốt của Thẩm Ngư, sao có thể yên tâm

Thẩm Ngư che mặt, đau đớn nói: "2000 vạn của tớ, không còn! Không còn..."

Tạ Đa Đa: "....."

"Không còn thì thôi, xuyên tiếp, còn sợ không có sao....."

"Nhưng 2000 vạn a! Đó là mạng của tớ, không được! Tớ muốn hoàn thành nhiệm vụ, tớ muốn đi thế giới tiếp theo!" Thẩm Ngư không chịu được túi tiền trống rỗng, nói làm là làm, đứng lên đi ra ngoài.

Tạ Đa Đa vội vàng giữ chặt cô, "Cậu vừa đi ra ngoài, tình lực còn chưa khôi phục a!"

"Không có việc gì, tớ uống một lọ thuốc tình lực là được, bye bye, Đa Đa."

"Nhớ rõ trở về kể về thế giới kia cho tớ!"

"OK!"

*

Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó chỗ nào? Khó ở chỗ người xuyên chẳng những phải công lược, còn phải làm cho giá trị hắc hóa tới 100%.

Không ai có thể làm giá trị hắc hóa lên tới 100%, bởi vì giá trị hắc hóa giá trị càng cao, đối tượng công lược càng đáng sợ, ví như lên đến 50%, người xuyên vào đã chết trên tay đối tượng công lược, làm sao có thể lên đến 100.

Thẩm Ngư ở trong các thế giới, đối với cái loại nhiệm vụ công lược đã không còn hứng thú, cô thích nhất là sự khó khăn và tính khiêu chiến.

Quan trọng nhất là người xuyên vào không thể sinh ra cảm tình với ai trong những thế giới đó, một khi sinh ra cảm tình bị Chủ Thần biết, linh hồn của người đó sẽ vĩnh viễn ở trong thế giới kia.

Thẩm Ngư lợi hại ở chỗ, tình cảm của cô có thể song ly, khi cô sắm vai một nhân vật trong thế giới nào đó, cô sẽ yêu đối tượng toàn tâm toàn ý, nhưng khi rời khỏi sẽ không còn tình cảm.

Chuyện này không phải người nào cũng có thể làm được, muốn làm được, phải lừa chính bản thân mình.

【 Có tiến vào thế giới đầu tiên không? 】

"Có."

【 Vì ký chủ tiến vào thế giới đầu tiên, nhiệm vụ thất bại sẽ không khấu trừ giới tệ. 】

Thẩm Ngư vui vẻ, lần này cô không có đồng nào, còn phải mượn Đa Đa 1 vạn giới tệ, chỉ sợ thế giới này thất bại, giờ tốt rồi, giới tệ sẽ không trừ.

【 Thế giới này là thế giới vườn trường, đang truyền tống.....】

【 Truyền tống thành công. 】

*

Ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, mồ hôi ướt đầm trên trán rơi xuống đất, nháy mắt bốc hơi mất.

Bên tai ầm ỉ người đến người đi, Thẩm Ngư đeo cặp sách trên lưng, xoa xoa mồ hôi trên mặt, nhấc chân chạy vào cổng trường.

Chạy đến khu dạy học, không có thái dương chiếu, đầu choáng váng, phải đỡ tường mới tốt hơn một chút.

Từng bước đi vào trong WC, đóng cửa WC lại, ngồi trên bồn cầu thờ đốc, nói với hệ thống: "Cốt truyện."

【 Cốt truyện đang truyền..... Truyền thành công. 】

Thẩm Ngư vừa nhấc mắt là nhìn thấy màn hình trong suốt trước mặt, từng hàng chữ chạy qua, lông mày nhăn lại.

Đây là một thế giới vườn trường, nam chính vì nguyên nhân khi nhỏ trở nên vô cùng thô bạo và lãnh khốc, nữ chủ là bạch liên hoa, cùng nam chủ dây dưa ở bên nhau, có ngược có ngọt.

Nam chủ vì sao lại trở nên như vậy?

Gia đình nam chủ cả ba đời đều làm trong quân đội, năm nam chủ năm tuổi, bị em trai của người bị cha nam chủ vô tình bắn chết bất cớ, uy hiếp cha nam chủ một mìn tới đó, không được mang theo bất luận kẻ nào, nếu không sẽ cắt một miếng thịt của nam chủ.

Cha nam chủ lại không đi, nói nam chủ không phải con trai của ông ta, chỉ là một đứa con riêng, muốn làm gì cũng được.

Cuộc điện thoại này bị nam chủ nghe thấy, bọn bất cớ tức giận đá ngất nam chủ, còn cắt thịt trên cổ tay của hắn. Sau khi bọn bất cớ ra ngoài, nữ chủ - bị bắt cùng nam chủ lấy mảnh pha lê cắt dây thừng, đánh thức nam chủ chạy ra ngoài.

Sau khi nam chủ về nhà, sinh bệnh nặng, quên mất nữ chủ.

Cuối cùng nam chủ nhớ lại nữ chủ, cùng nữ chủ HE.

Thẩm Ngư trong đó chỉ là pháo hôi, cô cùng nữ chủ là song bào thai, bởi vì nữ chủ bị người ôm đi, cha mẹ Thẩm Ngư sống trong sự tự trách, thờ ơ với Thẩm Ngư, cho nên Thẩm Ngư tính cách từ nhỏ đã tự bế nhất gan.

Sau đó trong lúc nam chủ uống say, bị nam chủ coi như nữ chủ cường hôn, còn bị nữ chủ nhìn thấy, trở thành vướng mắc trong mối quan hệ giữa hai người.

Kết cục là cha mẹ Thẩm Ngưng tìm được nữ chủ, yêu thương nữ chủ, Thẩm Ngưng nhìn thấy cha mẹ chưa từng đối xử như thế với mình, nản lòng thoái chí, từ tầng thượng nhảy xuống.

【 Tuyên bố nhiệm vụ, hảo cảm của Mộ Cung Mặc 5 sao, giá trị hắc hóa 5 sao. Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được 10 vạn giới tệ. 】

"Mười... Mười vạn giới tệ?"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Thẩm Ngưng rốt cuộc hiểu được câu nói, trả giá nhiều, sẽ có được nhiều.

Vui vẻ thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình của mình, Thẩm Ngưng ho khan hai tiếng, trong lòng cười to.

Lúc này nam chủ năm tuổi, nữ chủ bốn tuổi, chiều nay sẽ gặp mặt.

Cũng chính là lúc nam chủ bị bắt cóc.

Thẩm Ngưng lần này phải đổi mình với nữ chủ, cô muốn đổi ánh sáng trong lòng nam chủ thành bản thân!

Bất quá tính cách tự bế nhất gan của nguyên chủ cô sẽ không thay đổi, bạch liên hoa đúng không, ai sẽ không, Thẩm Ngưng phải làm một đóa bạch liên hoa trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!

10 vạn giới tệ a, trước kia một nhiệm vụ chỉ có 5000 giới tệ, nhiều nhất cũng chỉ có 1 vạn, giờ lại hơn gấp mười lần a, nghĩ là lại thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(2)

Chương trình học tiểu học nhằm chán lại ấu trĩ, Thẩm Ngưng không chịu được ghé vào trên bàn ngủ, nếu không phải mập mạp ngồi cùng bàn đánh thức, có thể đã chậm trễ nhiệm vụ.

Trẻ con dễ ngủ, lau lau nước miệng bên khóa miệng, công cặp sách nhỏ chạy ra bên ngoài, còn không chạy bao lâu đã bị mập mạp kéo tay.

“Thẩm Ngưng, vở bài tập của bạn!”

Thẩm Ngưng lúc này nào còn thời gian lo lắng vở bài tập, còn hơn mười phút nữa nam nữ chủ sẽ gặp mặt, đẩy tay mập mạp ra, lui về phía sau nói: “Ngày mai đưa cho tôi, bye bye, mập mạp.”

Mập mạp nói thầm hai câu, nhét vở bài tập vào ngăn kéo.

Thẩm Ngưng đi ra phòng học, chạy nhanh về phía cầu thang.

Trong cốt truyện, bọn bắt cóc sẽ trói cả nữ chủ bởi vì lúc ấy nữ chủ không cẩn thận bị nam chủ đẩy ngã, gào khóc không cho nam chủ đi, bọn bắt cóc sợ bị phát hiện, nên mới trói cả nữ chủ đi.

Thẩm Ngưng và nữ chủ giống nhau như đúc, nếu cùng nữ chủ xuất hiện trước mặt nam chủ, sẽ không có lợi với nhiệm vụ, cho nên cô phải xuất hiện trước mặt nam chủ trước nữ chủ.

Xuyên qua dòng người, Thẩm Ngưng bước chân ngắn nhỏ rút cuộc tìm được Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc mặc một bộ đồng phục nhỏ, tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo như búp bê.

Nhằm chán đá cục đá, đôi mắt nhìn trên mặt đất.

Thẩm Ngưng nhấc chân chạy đến bên cạnh hắn, kéo hắn chạy về một hướng.

Mộ Cung Mặc phản ứng không kịp, thất tha thất thểu chạy phía sau cô, sau khi phục hồi tinh thần muốn dừng lại, lại không nghĩ rằng sức lực của hắn không bằng cô.

Chạy đến một ngõ nhỏ mới dừng lại, Thẩm Ngự đỡ eo thở dốc.

Mộ Cung Mặc cũng thở hồng hộc, trợn mắt giận dữ nhìn Thẩm Ngự, không biết kẻ điên này từ đâu ra.

Bình phục hơi thở, xoay người muốn đi.

Thẩm Ngự thấy thế, tiến lên giữ chặt cánh tay hắn, “Đừng đi a!”

Mộ Cung Mặc chỉ mới 5 tuổi nhưng bệnh sạch sẽ đã rất nghiêm trọng, đen mặt rút tay, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi..... Tôi.....” Thẩm Ngự sắc mặt đỏ bừng, ấp úng không biết muốn nói gì.

Mộ Cung Mặc lại hiểu sai ý, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: “Tôi không thích cậu.”

“Phốc.....”

Thẩm Ngự trong miệng nếu có nước, chắc sẽ phun toàn bộ vào mặt hắn, nghĩ nam chủ bây giờ còn nhỏ dù sao cũng sẽ quên, cô cũng không cần thiết diễn tính cách của nguyên chủ, trợn mắt với hắn, xoa eo nói: “Tôi nói cho cậu biết, tôi đang cứu cậu đó, tôi vừa mới nhìn thấy có mấy người xấu vẫn luôn nhìn cậu, còn mặc quần áo màu đen, mẹ tôi nói, phải tránh xa những người này, nếu không sẽ bị bắt đi.”

Mộ Cung Mặc không nghĩ tới người này lại biến hóa lớn như vậy, sùng sốt một chút, mới nói: “Không cần cậu quan tâm”

Thẩm Ngự bị gió thổi tóc làm cho có chút bức mình, buộc tóc thành đuôi ngựa mới dễ chịu hơn một chút, tiếp tục nói: “Không tin đúng không, muốn tôi dẫn cậu đi nhìn không, mấy người xấu kia nhất định là đang đi tìm cậu, có tin không?”

Mộ Cung Mặc sắc mặt bắt đầu lo lắng, tựa hồ cũng tò mò, cô bé này nói quá chắc chắn, làm hắn nghĩ đến lúc trước nhìn thấy mấy người mặc áo đen.

“Nhưng cậu không thể phát ra tiếng động, bằng không chúng ta sẽ bị bắt!” Thẩm Ngự đối diện với hắn, nghiêm túc nói.

Mộ Cung Mặc nuốt nuốt nước miếng, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(3)

Vừa mới nói xong, lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của cô bé, con ngươi lập tức co rút lại, lui về phía sau một bước cách xa cô.

Thẩm Ngự không phát hiện dị thường của hắn, nghĩ mấy người kia đã chạy gần đến đây, nói với hắn: “Cậu đi theo tôi.”

Dứt lời, cô đi về phía đầu ngõ, đi đến chỗ rẽ, thật cẩn thận ló đầu ra, quả nhiên nhìn thấy một người áo đen đi về phía này.

Thẩm Ngự vội vàng kéo Mộ Cung Mặc chạy vào trong, chạy đến chỗ thùng rác ngồi xổm xuống.

Mộ Cung Mặc ngửi thấy mùi rác rưởi, định đứng lên nhưng bị Thẩm Ngự bên cạnh kéo xuống, còn bị bịt kín miệng.

Vừa muốn giãy giụa, lại nghe thấy những tiếng bước chân vội vàng, càng đi càng gần, dừng lại tại chỗ thùng rác mà bọn họ đang ngồi.

Mộ Cung Mặc kinh ngạc, từ giữa hai khe hở của thùng rác, hắn nhìn thấy bóng đen đi tới đi lui.

“Mẹ nó, rõ ràng em vừa mới nhìn thấy đứa bé kia, nháy mắt đã không thấy đâu!”

“Vâng vâng vâng, lão đại, em đã biết.”

Dứt lời, tiếng bước chân càng lúc càng xa, rồi đi.

Thẩm Ngự nhìn nhìn bốn phía, sau khi an toàn, vừa muốn trêu chọc người bên cạnh một chút, cúi đầu lại nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của hắn.

Nhấp nhấp miệng, Thẩm Ngự duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Không có việc gì, người kia đã đi rồi.”

Mộ Cung Mặc ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng hoang mang, “Đứa bé người kia muốn tìm là tôi sao?”

Thẩm Ngự: “Cậu nói xem?”

Mộ Cung Mặc trừng mắt, dùng sức lắc đầu, “Vì sao muốn bắt tôi? Tôi không có quen biết hần ta?”

Hần chỉ là một đứa bé, Thẩm Ngự thờ dài một hơi, trong cốt truyện những việc hần làm với nguyên chủ là sau khi lớn, cũng không phải hần bây giờ.

Nguyên chủ có kết cục như vậy, Mộ Cung Mặc chỉ là một mối lửa, nguyên nhân chính là do cha mẹ của nguyên chủ, hai người kia sống trong tự trách, thờ ơ với nguyên chủ.

Thẩm Ngự trong lòng một tia thành kiến cuối cùng không còn, duỗi tay cầm lấy tay hần, trấn an nói: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Mộ Cung Mặc kinh ngạc ngược mắt, ngơ ngẩn nhìn cô.

Thẩm Ngự nắm hần đi ra ngoài, hệ thống thanh vang lên.

【 Đoạn này trong cốt truyện không thể thay đổi được, ký chủ, Mộ Cung Mặc cần thiết trải qua giai đoạn này, cốt truyện sau này mới có thể phát triển. 】

“Tôi biết.”

Quả nhiên, bọn họ không đi được bao lâu, đã có người vây quanh họ.

Một người đàn ông cầm ảnh chụp nhìn nhìn, đôi mắt dừng ở trên người nam hài, quả quyết nói: “Chính là nó, mang nó đi!”

Mộ Cung Mặc hoảng sợ nhìn những người đi tới, tay nắm Thẩm Ngự thật chặt.

Thẩm Ngự hét to, “Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Người mặc áo đen tiến lên đá bọn họ, hai người ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

“Lão đại..... Cô bé này.....”

Người cầm đầu nhìn hai bàn tay nắm chặt, cau mày, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đều mang đi!”

“Vâng, lão đại!”

*

Bóng đêm ngày hè mang đến từng cơn gió mát lạnh, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp thổi vào kho hàng âm u, bọc một tầng ánh trắng, xua tan vài phần bóng tối.

Trên sàn xi măng có hai đứa trẻ, một nam một nữ, tay chân đều bị dây thừng trói chặt.

Lúc Thẩm Ngự tỉnh lại, cổ truyền đến từng đợt đau đớn, kêu một tiếng, cô muốn nói gì đó, miệng lại bị nhét giấy.

Hồi lâu sau mới thanh tỉnh, Thẩm Ngự theo ánh trăng nhìn kho hàng trống rỗng, cái gì cũng không có, chỉ có cô cùng Mộ Cung Mặc.

Cậu bé cũng không biết thế nào, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nếu không phải ngực phập phồng, Thẩm Ngự đều cho rằng hần đã chết.

Đờ tường ngồi dậy, Thẩm Ngự xem lịch, hôm nay là ngày 11 tháng 7, cuối tuần, hiện tại đã 9 rưỡi, còn hai tiếng nữa, bọn bắt cóc sẽ gọi cho cha Mộ Cung Mặc, sau đó cắt một miếng thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(4)

Tất cả chuyện này là điều cần thiết để phát triển cốt truyện, Thẩm Ngự căn bản không thể thay đổi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu bé hăm sâu vào trong thống khổ.

“Đạo cụ trong thương thành có thể mở ra không?” Thẩm Ngự hỏi hệ thống.

【 Có thể, ký chủ. 】

Thẩm Ngự mở giao diện thương thành, click mở mua đạo cụ.

“Chũu thủ này khi nào tăng giá?” Thẩm Ngự lần trước mua chỉ có 10 giới tệ, hiện giờ đã tăng lên 50.

【..... Hệ thống càng cao cấp, vật phẩm trong thương thành cũng sẽ tăng giá. 】

Thẩm Ngự muốn chũu bậy, nhưng nghĩ đến thời gian quan trọng, lại không nghĩ truy cứu cái hệ thống hổ người này.

Dùng chũu thủ cắt đứt dây thừng, phun giẻ trong miệng ra, xoa xoa cánh tay đau nhức, vận động một chút, Thẩm Ngự bò đến bên cạnh cậu bé.

“Này, Mộ Cung Mặc! Tỉnh tỉnh!”

“Mộ Cung Mặc!”

Cậu bé có một tia động tĩnh, chậm rãi mở hai mắt, đối diện với ánh mắt khẩn trương của Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự thuận thế cắt đứt dây thừng ở cổ tay hắn, lấy giẻ trong miệng hắn ra, nhỏ giọng nói: “Lát nữa cậu đi theo tôi, tôi thấy, có địa phương có thể đi ra ngoài chỉ có cái cửa sổ trên kia, chỉ cần cậu đảm vai của tôi là có thể đi lên.”

Mộ Cung Mặc ngậy thơ nghe, nhìn nhìn về phía cửa sổ, nuốt nuốt nước miếng.

Thẩm Ngự ngồi xổm phía dưới, ý bảo hắn đi lên.

Mộ Cung Mặc do dự, Thẩm Ngự thúc giục nói: “Nhanh lên a! Bọn họ sắp tới rồi.”

Mộ Cung Mặc: “Cậu đi như thế nào?”

Thẩm Ngự sừng sốt một chút, mới nói: “Cậu xem tôi có thể cắt được dây thừng, tự nhiên có thể đi ra ngoài, yên tâm đi, cậu đi nhanh lên.”

Mộ Cung Mặc cắn chặt răng, đảm trên vai Thẩm Ngự, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, trèo lên.

Thẩm Ngự xoa xoa bả vai, xua tay, “Đi nhanh đi, đi ra ngoài tìm chú cảnh sát cứu tôi.”

Mộ Cung Mặc ngồi xổm trên cửa sổ nhìn cô, tựa hồ không nghĩ bỏ lại cô, suy nghĩ hồi lâu, kiên định nói: “Tôi sẽ đến cứu cậu!”

“Được.” Thẩm Ngự đáp ứng.

Cậu bé xoay người nhảy xuống, Thẩm Ngự lui về phía sau vài bước, dựa trên vách tường, thở ra một hơi.

Hệ thống tựa hồ nghi hoặc, 【 Ký chủ, hắn không chạy thoát được đâu. 】

Thẩm Ngự: “Biết.”

【 Cô biết..... Vì sao còn muốn làm như vậy? 】

Thẩm Ngự nhướn mày, trong mắt lướt qua một tia sáng, “Hảo cảm được bao nhiêu sao?”

【 Hai sao rưỡi. 】

“Tiểu tử này, quả nhiên là nam chủ hắc hóa, sự đề phòng còn mạnh như vậy.” Thẩm Ngự nhụt chí ngáp một cái.

Hảo cảm của trẻ con dễ xoáy nhất, tuy rằng sau khi lớn lên sẽ rút sao, nhưng số đông người xuyên vào sẽ thích xuyên vào lúc còn nhỏ, trở thành ánh sáng trong lòng đối tượng nhiệm vụ.

Thẩm Ngự chủ yếu không phải xoát hảo cảm, mà là giá trị hắc hóa, nhưng giá trị hắc hóa quyết định bởi độ hảo cảm của nam chủ với bản thân, cho nên cần phải làm độ hảo cảm 100%, mới có giá trị hắc hóa.

Ở thế giới trước, khẳng định đã 4~5 sao, nhưng hiện tại chỉ có 2 sao rưỡi, đủ để chứng minh con đường sau này không dễ đi.

Bất quá, Thẩm Ngự thích nhất là độ khó!

Thẩm Ngự ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, kế tiếp sẽ có một đoạn cốt truyện quan trọng, cần phải có trạng thái tốt.

Chưa đến một giờ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Thẩm Ngự đôi mắt chợt mở, nhúu mày, đây cũng tới quá nhanh đi.

Cửa sắt loảng xoảng đá văng ra, một người đàn ông cao to đi đến, trong tay xách Mộ Cung Mặc, ném xuống đất, hung tợn phi nhỏ, “Thiếu chút nữa là hỏng việc! Chúng mày ai là người ra chủ ý? Còn biết từ cửa sổ chạy ra đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(5)

Thẩm Ngự bò đến bên cạnh Mộ Cung Mặc, kinh hoàng đẩy đẩy hắn, “Cậu không sao chứ? Đây.”

Mộ Cung Mặc khò miệng tràn ra máu loãng, che lại ngực thống khổ thở dốc, cuộn tròn thân thể muốn giảm bớt đau đớn trên người.

Đôi mắt người kia quét qua trên người Mộ Cung Mặc và Thẩm Ngự, cuối cùng ngừng ở trên người Thẩm Ngự, mày nhăn lại, đi nhanh đến bên cạnh cô, nhắc chân đá.

Thẩm Ngự còn không có phản ứng lại, đã được người ôm vào trong ngực, chỉ nghe được người chắn trước mặt mình kêu lên một tiếng, ngực nóng lên, máu tươi tẩm ướt cả vạt áo của cô.

Khuôn mặt người đàn ông cứng lại, không thể tin tưởng nhìn đứa bé trai ôm cô bé vào trong ngực, rõ ràng vừa bị hắn đánh, không đứng lên nổi, còn che chở cô bé này.

Nghĩ đến lão đại nói không thể đánh chết, người đàn ông bực bội móc ra một điều thuốc, đi ra khỏi phòng.

Đồng dạng mộng bức còn có Thẩm Ngự, cô không nghĩ tới hắn sẽ chắn một đá này giúp cô, rõ ràng chỉ có 3 sao rưỡi không phải sao? BẠN BÈ MÀ THÔI.

Cậu bé vô lực ngã xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngự nhìn cậu, trên mặt không có một tia biểu tình, từ trong thương thành mua một cái khăn tay, nghiêm túc lau khô máu trong lòng bàn tay.

Thẩm Ngự có thể xuyên qua rất nhiều thế giới khác nhau, nếu nói cô nỗ lực hơn bất cứ Ạ, không bằng nói cô bạc tình.

Thật ra cô không có một chút cảm tình nào với đối tượng nhiệm vụ, bao gồm Mộ Cung Mặc.

Từ lúc gặp mặt, Thẩm Ngự đã lên kế hoạch sẵn, thế giới đầu tiên là vườn trường, điều này rất có lợi với nàng.

Việc giúp đỡ cậu bé ra ngoài, việc cậu bị bắt lại, toàn bộ đều trong kế hoạch của cô.

Hơn nữa cô đã chuẩn bị tốt chịu một đá, cậu bé không có khả năng một mình đi ra ngoài, nhất định sẽ có người hỗ trợ, người kia tự nhiên sẽ là người bị bắt cùng, cô có thể nghĩ ra, người kia đương nhiên cũng có thể.

Nhưng cô không nghĩ tới cậu sẽ giúp cô đỡ.....

Sau khi lau khô máu trên tay, Thẩm Ngự hỏi hệ thống: “Mộ Cung Mặc có nguy hiểm đến mạng sống không?”

【 Sẽ không, nam chủ sẽ không chết cho đến khi kết thúc cốt truyện. 】

“Đã biết.”

Thẩm Ngự nhìn thời gian, còn hơn mười phút, người đàn ông xưng là lão đại sẽ đi vào đây.

Thẩm Ngự ngồi bên cạnh cậu bé, từ trong thương thành mua một lọ nước sinh mệnh, nâng cậu bé lên cho cậu uống.

【 Ký chủ..... Không thể sinh ra cảm tình với nam chủ. 】

Thẩm Ngự biết nó có lòng tốt nhắc nhở, cười trả lời: “Tôi biết, nhưng người ta đã giúp tôi, mua một lọ nước sinh mệnh nước làm sao vậy.”

Nước sinh mệnh là vật phẩm đắt nhất trong thương thành.

Nó có thể làm lục phủ ngũ tạng khôi phục hoàn hảo, làm thống khổ biến mất.

Trong lúc Mộ Cung Mặc hôn mê, chỉ cảm thấy đau đớn trên ngực biến mất không còn.

Còn có một cổ mát lạnh chảy qua mỗi chỗ trên thân, cực kỳ thoải mái.

Ánh trăng bị mây đen che khuất, kho hàng chìm trong bóng tối, nỗi sợ hãi bao phủ cả kho hàng.

Tiếng động cơ từ nơi không xa truyền đến, Thẩm Ngự thu nước sinh mệnh vào trong không gian, nhìn về phía cửa sắt.

Tôi.

Không bao lâu, bên ngoài cửa sáng vang lên âm thanh, ngay sau đó cửa sắt bị người mở ra, một hàng người áo đen đi tới, vây quanh Thẩm Ngự và Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(6)

Người tới một thân tây trang gầy da, trên đầu có vài sợi tóc bạc, khuôn mặt mang theo lệ khí, đôi mắt đảo qua Thẩm Ngự cuối cùng dừng trên người Mộ Cung Mặc, sắc mặt càng thêm lạnh băng, “Điện thoại.”

“Vâng, lão đại.” Một người vội vàng móc di động ra, gọi một số rồi đưa cho ông ta.

Ông ta tiếp nhận di động, chờ lúc bên kia nghe máy mới để điện thoại sát tai, cùng người bên kia đàm phán.

Thẩm Ngự biết Mộ Cung Mặc sắp tỉnh, rũ đầu đợi cốt truyện đến.

Quả nhiên, người kia mở loa, microphone vang lên một giọng nói, quanh quẩn trong kho hàng tối tăm.

“Hắn chỉ là đứa con riêng mà thôi, mày muốn làm gì cũng được.”

Điện thoại đơ đơ đơ cắt đứt, người kia tay nắm thành quyền, nắm chặt di động định ném xuống dưới đất, bỗng chốc dừng lại.

Không khí bắt đầu ngưng đọng, không ai dám phát ra một âm thanh nào, chờ đợi mệnh lệnh.

“Cắt một miếng thịt của thằng bé, đưa cho vợ của hắn, a, tao cũng không tin Mộ Hạo thật sự không để bụng đứa con trai này.”

“Vâng.”

Ông ta xoay người rời khỏi kho hàng, một hàng người áo đen đi theo phía sau.

Kho hàng tối tăm chỉ còn lại có một người áo đen, rút ra một con dao, đi về phía Mộ Cung Mặc.

Thẩm Ngự ngẩng đầu, che trước Mộ Cung Mặc, nói, “Chú, cầu xin chú, đừng giết hắn, cầu xin chú, giết cháu đi.”

Người áo đen sùng sốt, không nghĩ tới cô bé này lại dũng cảm như vậy, nhưng nghĩ lão đại đã nói, khuôn mặt lạnh lại, muốn đặt nữ hài sang bên kia.

Thẩm Ngự nước mắt không ngừng chảy xuống, bàn tay dơ hề hề túm lấy quần áo của người áo đen, khịt khịt lắc đầu, dứt quãng khăn cầu: “Chú, chú! ... Cầu xin chú, hắn đang ốm, chú giết cháu được không?”

Người áo đen có chút không kiên nhẫn, xách nữ hài ném về phía sau, cầm dao cắt thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Cổ tay Mộ Cung Mặc phun ra máu tươi, chảy trên mặt đất thành một bãi máu loãng.

Mộ Cung Mặc đau đớn muốn chết, kéo tay gãy giữa thờ dốc, cả sự đề kêu lên cũng không có.

Thẩm Ngự từ góc tường bò lại đây, cõ áo khoác trên người, ấn vào trên cổ tay Mộ Cung Mặc để cầm máu, hốt hoảng thất thố khóc thút thít, “Mộ Cung Mặc, cậu không sao chứ, cậu đừng chết a, không cần làm tôi sợ, Mộ Cung Mặc!”

Mộ Cung Mặc môi giật giật, Thẩm Ngự vội vàng cúi xuống nghe, chỉ nghe được hắn rên rĩ nói hai chữ: Đi mau.

Thẩm Ngự nước mắt tràn mi, dùng sức lắc đầu, “Tôi đi rồi, cậu sẽ chết, cậu sẽ chết.”

Thẩm Ngự dùng áo khoác buộc chặt cổ tay hắn, tạm thời có thể cầm máu, nàng nhìn nhìn bốn phía, nhìn thấy một cái lỗ nhỏ trong góc, trước mắt sáng ngời, xoay người nhỏ giọng nói với Mộ Cung Mặc: “Chúng ta có thể đi ra ngoài! Mộ Cung Mặc, cậu có thể đứng lên không? Tôi kéo cậu.”

Mộ Cung Mặc ý thức đã bắt đầu mơ hồ, trên cổ tay đau đến chết lặng, miễn cưỡng dựa vào Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự đỡ hắn đi đến chỗ kia, chính mình cẩn thận đi ra trước xem xét xung quanh.

Những người áo đen đó đi theo người kia mở hộp, bên ngoài tạm thời không có người.

Thẩm Ngư bò ra ngoài, ngay sau đó lòi Mộ Cung Mặc ra.

Hai người đi dần ra kho hàng, đi trên con đường hoang vu vắng vẻ, gió lạnh thổi qua làm đầu thanh tỉnh một chút.

Thẩm Ngư đỡ hần từng bước từng bước đi, không ngừng nói chuyện với Mộ Cung Mặc, “Đừng ngủ, Mộ Cung Mặc, cậu đừng ngủ!”

Mộ Cung Mặc chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mở cũng không mở ra được, bên tai vang lên giọng nói của cô bé, hơi hơi hé miệng, “Sao... Sao cậu biết tên của tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(7)

Thẩm Ngư nghe hần nói, không khỏi thở dài nhẹ nhõm: “Cậu đã nói với tôi, cậu quên rồi à.” Ngự khí không hề chột dạ, Thẩm Ngư thiếu cảnh giác, lại phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy, may mà hần vẫn còn nhỏ, gạt qua rất đơn giản.

Mộ Cung Mặc mí mắt chậm rãi khép lại, “Cậu buông tôi ra đi, cậu chạy một mình có thể thoát được, kéo theo tôi nếu bị bắt..... Chúng ta... Chúng ta đều sẽ chết.”

Thẩm Ngư xoa xoa mồ hôi trên trán, cơ thể này không cao bằng Mộ Cung Mặc, kéo hần đi về phía trước, hai chân đã bắt đầu nhũn ra, “Không có việc gì, một lúc nữa có người, chúng ta sẽ an toàn.”

“Cậu... Cậu tên là gì?”

“Thẩm Ngư, tôi tên là Thẩm Ngư”

“Àn.”

*

12 năm sau.

Trong căn nhà 1 phòng khách 3 phòng ngủ, trong tiểu khu phía Bắc, trang hoàng ấm áp, trên bàn để 3 đĩa đồ ăn, đã lạnh từ lâu, một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, ăn cơm xong, dọn dẹp chén đĩa, lại xoay người vào phòng.

Cửa phòng bên cạnh mở ra, một cô gái đi ra, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nhấc chân đi đến phòng bếp lấy một chén cơm, ngồi trước bàn, ăn cơm ở phòng khách trống rỗng.

Người con gái đó là Thẩm Ngư, trong nhà vẫn luôn như thế, ba mẹ cô từ nhỏ đã không quan tâm cô, việc ai người nấy làm, về nhà quạnh quẽ, từ trước đến nay cô cũng không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Tất cả là do lúc đó mẹ sinh đôi, nhưng bởi vì sơ sẩy, chị gái bị người khác ôm đi, mẹ hối hận cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cho đến bây giờ, vẫn sống trong tự trách.

Mà ba cô, không chịu nổi sự quạnh quẽ trong nhà, mỗi ngày đi làm từ sớm, nửa đêm mới về nhà.

Thẩm Ngư đã thói quen, cô rửa chén, xoa xoa miệng, đi đến phòng của mình, đóng cửa lại.

【 Ký chủ, ngày mai nam nữ chủ sẽ gặp mặt. 】

Thẩm Ngư xé một bao khoai lát ăn, nào có nửa điểm mát mát như vừa nãy, “Đã biết.”

【 Mộ Cung Mặc hào cảm độ đã hạ xuống 3 sao. 】

“Àn.”

12 năm này, sau khi chia tay với Mộ Cung Mặc, Thẩm Ngư nhìn hảo cảm độ từ 5 sao giảm xuống 3 sao.

Đây cũng coi như chậm, Thẩm Ngư thuận lợi trở thành ánh sáng trong lòng Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc từ ngày đó về đến nhà, dựa theo cốt truyện, phát sốt bệnh nặng, quên đi ký ức, tính cách cũng trở nên lạnh nhạt hung ác nham hiểm, xây một tầng băng trong lòng, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Đã quên cô, độ hào cảm vẫn cao như vậy, đó là bởi vì Mộ Cung Mặc mỗi tối, đều sẽ mơ thấy Thẩm Ngự, tuy rằng không biết Thẩm Ngự là ai, nhưng tâm lý vẫn có ràng buộc.

Ăn xong một gói khoai tây chiên, đến nửa đêm, Thẩm Ngự xoa xoa bụng hướng đi WC, đi xong một lần mà bụng vẫn còn đau.

Thẩm Ngự nhặt vỏ gói khoai tây chiên từ thùng rác lên, nhìn hạn sử dụng, đôi mắt tròn tròn.

Đã quá hạn 1 tháng, ngọa tào, sao mình có thể không nhìn mà ăn bậy!

Đi WC không biết bao nhiêu lần, Thẩm Ngự hai chân nhũn ra nằm trên giường, vừa nhắm mắt đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, Thẩm Ngự đôi mắt thâm quầng bò dậy, vừa đánh răng vừa nhìn bản thân tiều tụy trong gương.

Xem như xong rồi, vì sao lại ăn! Đều do cô tham ăn a.

Rửa mặt xong ra khỏi phòng, Thẩm Ngự nhìn bạn bao sắp lạnh trên bàn, thuận tay cầm lấy đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(8)

Vào cổng trường, Thẩm Ngự đeo ba lô chạy chậm vào phòng học.

Phần lớn học sinh đã ngồi vào chỗ, việc ai người đó làm.

Thẩm Ngự đẩy đẩy cặp kính chiếm hơn nửa khuôn mặt nàng, mái tóc hơi rũ, che cả khuôn mặt, sợ hãi rụt rè ngồi vào chỗ, mở sách ra đọc.

Người ngồi cùng bàn không chịu nổi sự im lặng của cô, quay sang nói chuyện với người khác.

Chủ nhiệm đi vào phát phiếu điểm tháng này, đôi mắt đảo qua mỗi người trong lớp, dừng lại trên người Thẩm Ngự, giọng nói mang theo khen ngợi: “Kiểm tra tháng này thành tích của phần lớn học sinh đều không tốt, may mà có một học sinh làm về vang cho lớp, đứng thứ nhất toàn khối, tôi muốn khen ngợi học sinh này, Thẩm Ngự, lần sau không ngừng cố gắng. Những học sinh có thành tích kém bị phạt trực nhật một tuần. Được rồi, lấy sách ra.....”

Dứt lời, mấy học sinh đằng sau lộ vẻ phiền muộn.

Thẩm Ngự khép lại truyện, bỏ vào ngăn bàn, lấy sách giáo khoa nghiêm túc nghe giảng bài, không chú ý một số ánh mắt không có ý tốt dừng ở trên người cô.

Giờ tan học buổi chiều, lúc Thẩm Ngự sắp xếp lại sách vở, vừa nhắc đầu thì nhìn thấy vài người đứng ở bên cạnh, ôm ngực nhìn cô.

“Thẩm Ngự đồng học.”

Thẩm Ngự bị những người này nhìn chăm chú, trong lòng hoảng hốt, nắm chặt cặp sách, “Các bạn..... Các bạn có việc sao?”

Một học sinh nữ phiền chán nhìn cô, tùy tay ném chổi trước mặt cô, khoe miệng mang theo ý cười nói: “Bọn tôi còn có việc, cậu có thể giúp bọn tôi trực nhật được không a?”

“Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều biết Thẩm Ngự đồng học rất tốt bụng, bọn tôi thật sự có việc gấp, cậu giúp bọn tôi trực nhật đi.” Vài người bên cạnh liên tục phụ họa nói.

Thẩm Ngự lui về phía sau một bước, lưng dán vách tường lạnh băng, môi mím lại, sắc mặt hơi tái nhợt, tiếng cự tuyệt nghẹn lại, cuối cùng hóa thành một tiếng ảm.

Cô là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt, cũng sẽ không tức giận với ai.

Vài người cười hi hi nói cảm ơn, đi ra phòng học.

Phòng học chỉ còn vài người, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô.

Ở lớp học, chưa từng có người nào chơi với cô, ai cũng sẽ không chơi với một người tính cách tự bẻ như cô.

Thẩm Ngự để cặp sách trên mặt bàn, nhặt chổi lên, đi đến trước bục giảng, từng bước từng bước trực nhật.

Lúc làm xong, ngoài trời đã tối, Thẩm Ngự đóng cửa cặp sách, đeo cặp sách xuống dưới tầng.

Vừa mới đi xuống đã nghe thấy có giọng nói của ai đó, theo tay vịn đi xuống xem, có hai bóng người một nam một nữ đang nói chuyện.

“Cô... Tên là gì?” Đây là giọng nói của nam sinh.

“Tớ... Tớ tên Ngô Cẩm”

“Nga.” Giọng nói của nam sinh mang theo một tia thất vọng.

Ô trong tay Thẩm Ngự "bang" một tiếng rơi trên mặt đất, lúc nàng nhặt lên, hai bóng người kia đã biến mất.

Thẩm Ngự không biết vì sao giọng nói của người con trai kia rất quen thuộc, có cảm giác như đã nghe được ở đâu đó, có thể là ảo giác đi.

Về đến nhà, nhìn căn nhà không có một bóng người, Thẩm Ngự thở dài một hơi, hâm nóng đồ ăn hôm qua còn dư lại, qua loa ăn xong, trở lại phòng làm bài tập.

【 Nam nữ chủ đã gặp mặt, ký chủ..... Nhìn qua không vội chút nào? 】

Thẩm Ngự đóng cửa lại lập tức khôi phục bản tính, xem lịch, ăn đồ ăn vặt.

“Gấp cái gì, gấp có thể làm bọn họ không gặp mặt?”

【 Nhưng mà.....】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(9)

Thẩm Ngự xua xua tay, "Đừng có nhưng mà, nhiệm vụ nhất định sẽ hoàn thành, cứ yên tâm đi." Dứt lời, nàng thoải mái nằm trên giường lớn, ăn đồ ăn vặt.

Giọng nói nghe được ở cầu thang là giọng nói của nam nữ chủ, lúc đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Cốt truyện, nguyên chủ cũng bị đám học sinh đó bắt trực nhật, nhưng cô không nghe thấy đối thoại của nam nữ chủ, Thẩm Ngự cố ý đi nghe lúc đó.

Nguyên nhân là để đánh gãy nam nữ chủ nói chuyện, sau khi nói chuyện nam chủ Mộ Cung Mặc sẽ nghĩ nữ chủ Ngô Cẩm là người mình vẫn mơ thấy, cho nên sau này Mộ Cung Mặc càng ngày càng chú ý Ngô Cẩm, cuối cùng phát triển thành yêu.

Đối với nhiệm vụ lần này, Thẩm Ngự rất nắm chắc.

*

Thẩm Ngự không cùng lớp với Mộ Cung Mặc và Ngô Cẩm, nam nữ chủ cũng không cùng lớp.

Cô đã học xong lại bị mấy người kia bắt trực nhật, nhưng mà cô lại muốn như vậy.

Vội vàng trực nhật xong, Thẩm Ngự ra cổng trường đi về nhà, trên đường chỉ còn vài người, sắc trời âm đạm, ánh hoàng hôn xuyên qua tầng mây chiếu trên mặt đường.

Thẩm Ngự đi qua một ngõ nhỏ, lại nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh đánh nhau, bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Cuối ngõ là một lối rẽ, nơi này là nơi loạn nhất trong thành phố, bốn phía đều là quán net và quán com, còn có mấy sân bóng, Thẩm Ngự mỗi lần đi qua nơi này đều đi rất nhanh, lần này cũng không ngoại lệ.

Thu hồi ánh mắt, lúc định đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, sâu thẳm trong lòng rung lên, Thẩm Ngự che ngực kỳ quái ngược mắt nhìn.

Từng bước đi vào trong ngõ nhỏ, càng đi vào âm thanh đánh nhau lại càng lớn, thập phần đáng sợ.

Thẩm Ngư áp xuống sự sợ hãi trong lòng, lặng lẽ dựa vào vách tường nhìn vào, liền nhìn thấy một cảnh tượng ghê người.

Năm sáu nam sinh vây quanh một người, trong tay cầm dao, người bị vây quanh cũng không yếu, từng bước từng bước đạp mấy người kia ngã xuống đất, lợi hại không giống như một học sinh.

Đúng vậy, quần áo của hắn là đồng phục học sinh, vẫn là đồng phục trong trường của cô.

Thẩm Ngư biết trường cô đang học là trường trọng điểm của tỉnh, quân chế đặc biệt nghiêm khắc, không cho đánh nhau, một khi phát hiện, sẽ trực tiếp bị nghỉ học.

Bên cạnh trường cô còn có một trường khác, trong đó rất hỗn loạn, nghe người ta nói, đánh nhau gì đó chỉ là chuyện bình thường, chỉ cần không liên quan đến mạng người, trường học mở một con mắt nhắm một con mắt.

Mấy người kia lung lay đứng lên, hoảng sợ nhìn thoáng qua người nọ rồi chật vật chạy trốn.

Chỉ còn lại người kia lui về sau vài bước ngồi xuống đất.

Thẩm Ngư nắm chặt tay, nhìn nhìn người nọ một chút, xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy tiếng thở dốc đau đớn, bước chân lập tức ngừng lại.

Chân dẫm vào vỏ đồ ăn phát ra âm thanh, sợ tới mức Thẩm Ngư cả người run lên.

"Ai?" Giọng nói lạnh lẽo xuyên thấu vách tường, đánh thẳng vào trái tim Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư lui về phía sau muốn chạy, giọng nói lại vang lên.

"Không nói, bị tôi bắt được nhất định phải chết."

Thẩm Ngư vừa nghe vội vàng bước ra chỗ rẽ, cách người nọ mười mấy mét, khăn trương nói năng lộn xộn: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, tôi sẽ không cáo trạng..... Tôi thề!" Không cần giết người diệt khẩu.....

Câu nói đằng sau Thẩm Ngư không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(10)

Nam sinh ngồi dưới đất, một tay đỡ trên đầu gối, đôi mắt lạnh lùng đảo qua Thẩm Ngư, giọng nói giống như hàn băng, rung mình đến tận xương: "Lại đây."

"Không..... Không không....." Thẩm Ngư bị dọa khóc, mùi máu tươi làm cô sợ tới mức hai chân nhũn ra, nỗ lực bảo đảm: "Tôi thật sự không..... Sẽ không nói cho thầy cô....."

"Tôi bảo cậu lại đây không nghe rõ sao?" Nam sinh ngữ khí hơi yếu đi, nhưng vẫn thập phần cường ngạnh.

Thẩm Ngư nén nước mắt sắp tràn ra, chậm như rùa đi đến trước mặt hắn, đôi mắt nhắm chặt.

Nam sinh nương ánh đèn đường nhìn biểu tình của cô, hừ một tiếng mới nói: "Tìm một chiếc xe, đưa tôi đi bệnh viện."

Thẩm Ngư sùng sốt, mở mắt nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt di chuyển xuống dưới, trên đùi hắn có rất nhiều vết thương đang chảy máu.

"Nhanh lên!"

"Được..... Được được!" Thẩm Ngư xoay người chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô, híp híp mắt.

Dám chạy trốn, cô nhất định phải chết.

Không bao lâu sau, bên tai truyền đến âm thanh: "Ai, đồng học! Đồng học!"

Nam sinh mở to mắt, đối diện với sắc mặt khản trương của cô gái.

Cô cho rằng hắn đã chết.....

Thẩm Ngư thấy hắn mở mắt ra mới nhẹ nhàng thờ ra, chỉ vào bên ngoài ngõ: "Tôi đã gọi tắc xi, cậu có thể đứng lên không?"

"....." Nam sinh giật giật chân, đau đớn làm hắn nhăn mày lại, đỡ tường chậm rãi đứng lên, hai chân mềm nhũn ngã xuống.

Cô nhanh tay nâng cánh tay hắn, hỏi: "Không có việc gì đi?"

Nam sinh sững sốt một chút, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, dựa vào thân thể mềm mại của cô, không nói lời nào.

Lên tắc xi, bác tài không khỏi nhìn nhiều hai mắt, vừa nhìn vào trong đôi mắt lạnh băng của nam sinh, vội vàng thu lại ánh mắt.

Xe chạy đến cửa bệnh viện, trả tiền xong đi vào văn phòng bác sĩ, nhìn bác sĩ bôi thuốc, cô móc đi động ra nhìn vài lần, lại thất vọng bỏ vào trong túi.

Ba mẹ một cuộc điện thoại cũng không gọi, cũng không có một tin nhắn nào.

Đã tám giờ..... Mặc kệ cô về nhà sớm hay muộn, ba mẹ cũng không quan tâm.

"Nghĩ cái gì? Đi thôi!" Nam sinh đi đến trước mặt cô nói.

Thẩm Ngư vội vàng đứng lên, đi phía sau hắn.

Sau khi đi ra bệnh viện, Thẩm Ngư ngẹn thật lâu, mới lấy hết can đảm nói: "Tôi..... Tôi về nhà trước." Dứt lời muốn đi.

"Đứng lại!" Nam sinh cau mày gọi lại.

Thẩm Ngư vội vã quay đầu lại, dùng sức xua tay: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, cậu... cậu yên tâm đi."

"....." Nam sinh trong mắt hiện lên một tia bức bối, nhét tiền vào tay cô, nói: "Đi thôi."

Thẩm Ngư sững sốt nhìn chằm chằm tiền trong tay, ngốc ngốc ngược mắt, tiền trong tay giống như khoai lang nóng bỏng tay, nhét vào trong tay nam sinh, lui về phía sau xua tay: "Không... Không cần, tôi đi đây, tạm biệt." Chạy nhanh như kiêu đẳng sau có thú dữ.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô một lúc lâu, bàn tay chậm rãi nắm chặt.

Nếu không phải lần này thiếu cảnh giác, hắn cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

*

9 rưỡi mới về đến nhà, căn nhà tối đen như mực, mở đèn, Thẩm Ngư đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ăn vài miếng bánh mì rồi trở về phòng.

【 Hào cảm của Mộ Cung Mặc: 3 sao rưỡi. 】

Thẩm Ngư cầm quần áo đi tắm, máu dính trên quần áo tản ra mùi khó chịu, giặt thật lâu mới xong, giặt quần áo xong trở về phòng nằm vào trong chăn.

Mộ Cung Mặc đối với người xa lạ mà độ hào cảm là 3 sao rưỡi, là do cảm giác quen thuộc với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(11)

Trong cốt truyện, chuyện hôm nay nữ chủ sẽ trải qua, Mộ Cung Mặc bị thương, nữ chủ vừa lúc đi qua, mang Mộ Cung Mặc về nhà, cẩn thận băng bó.

Thẩm Ngư tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

*

Mấy tuần sau.

Tháng 11 thời tiết biến đổi thất thường, ngày hôm qua lạnh đến mức phải mặc áo len, hôm nay lại nóng.

Ánh mặt trời giống như một cái lò lửa lớn trên đỉnh đầu, một lớp đang xếp hàng chỉnh tề đứng ở sân thể dục.

Thầy thể dục nhìn học sinh đang xếp hàng, cất cao giọng nói: “Đầu tiên chạy 3 vòng sân thể dục! Ai không đuổi kịp chạy 4 vòng!”

Dứt lời, mọi người kêu gào, bị thầy thể dục quát một tiếng đột nhiên im bặt.

Thắm Ngư chạy cuối cùng, thể chất của cô rất kém cỏi, ở nhà trừ học thì không làm gì cả, cũng không thích vận động, không chạy được bao lâu đã liên tục thở dốc.

Không ai chú ý đến cô, chạy xa hơn 10 mét.

Thầy thể dục nhìn thấy cô, mày nhăn lại.

Người bên cạnh đều biết, Thắm Ngư chết chắc rồi.

Thắm Ngư thật sự muốn chết, ba vòng còn chưa chạy xong, thầy lại bắt chạy thêm một vòng, những người đã chạy xong ngồi xuống nhìn cô chạy, tiếng cười nhạo vang lên.

Vừa chạy xong 3 vòng thì ngất đi, bạn bè không một ai đứng dậy, cuối cùng một nữ sinh lớp bên cạnh chạy đi gọi thầy giáo.

Lúc Thắm Ngư tỉnh lại thấy mình đang nằm trong phòng y tế.

Bên tai truyền đến giọng nói.

“Ngô Cẩm, cậu mặc kệ cô ta đi, cô ta là quái thai, cậu xem có ai trong lớp bọn họ nói chuyện với cô ta.”

“Cậu đừng nói người khác như vậy.”

“Được được được, tớ không nói.”

Thắm Ngư mở to mắt, mọi thứ mơ hồ dần dần rõ ràng hơn, một khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu hiện lên trước mắt.

“Cậu tỉnh rồi? Bạn học.” Ngô Cẩm cúi xuống nhìn về mặt lo lắng.

Thắm Ngư nhìn nhìn bốn phía, nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu.”

Ngô Cẩm cười lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu không có việc gì thì tốt rồi, tớ tên là Ngô Cẩm, học lớp bên cạnh.”

Thắm Ngư trong lòng khản trương, trong phòng có rất nhiều người, đều tới phòng y tế khám bệnh, có mấy người đi cùng người con gái trước mặt.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Thắm Ngư khản trương nói không ra lời, lui về phía sau dán đầu giường, cúi thấp đầu xuống.

Không thấy cô trả lời Ngô Cẩm hơi xấu hổ, người bên cạnh kéo tay, tức giận nói: “Tớ nói mà, Ngô Cẩm, chúng ta đi thôi, mặc kệ cậu ta, cậu có lòng tốt, người khác còn không biết cảm ơn đâu.”

Ngô Cẩm cứ như vậy bị người kéo đi ra ngoài.

Ngón tay Thắm Ngư siết chặt chần, làm ngón tay cô càng thêm tái nhợt nhỏ gầy.

Xóc chần đi xuống giường, những ánh mắt thành kiến của người trong phòng dừng trên người cô, Thắm Ngư rũ đầu ra khỏi phòng.

Từng bước một đi đến cầu thang, đi đến một chỗ không ai nhìn thấy, bàn tay nắm chặt, nhin không được rơi lệ.

Không muốn đi học, ở nhà thật tốt, một mình đọc sách. ....

“Ồn muốn chết!”

Một túi khăn giấy ném đến, rơi xuống đến trên mặt đất.

Thắm Ngư vừa ngẩng đầu, mơ hồ không thấy rõ phía trước, cô tháo kính ra lau lau rồi đeo lại, mới thấy rõ người trước mặt.

Đồng tử co rút lại, Thắm Ngư sợ hãi lui về phía sau, hốt hoảng thất thố xin lỗi: “Thực... Thực xin lỗi... Tôi không phải cố ý khóc ở đây, thực xin lỗi.”

Người nọ ngồi ở cầu thang, sau khi nhìn thấy nước mắt cô bức bối nhủ nhủ mày, hung tợn nói: “Cô lại khóc tôi sẽ ném cô xuống!”

“Tôi... Tôi không khóc! Không khóc.....” Thắm Ngư vội vàng xoa xoa nước mắt, xoa người đi.

“Chờ một chút!” Người nọ gọi lại, ngồi xổm xuống nhặt lại túi khăn giấy ném vào trong ngực cô, ngữ khí không tốt nói: “Mang đi!”

Thẩm Ngưng ngẩn nhìn khăn giấy trong lòng ngực, lúc lấy lại tinh thần, đã không thấy người nọ.

Thẩm Ngưng rút ra một tờ xoa xoa nước mắt, hân hân nước mũi, ném vào thùng rác, cười cười, đi xuống tầng dưới.

Nguyên thân nhìn không dễ gây thiện cảm, Thẩm Ngưng diễn cũng mệt mỏi, thật hy vọng thế giới sau có thể là loại hình kiều ngạo tùy hứng, không sợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(12)

Tiết thế dục hôm nay, nữ chủ đưa nàng tới phòng y tế cũng có trong cốt truyện, Ngô Cẩm là thánh mẫu bạch liên hoa, nhìn thấy học sinh bị bắt nạt sẽ giúp đỡ, vì thế nhìn thấy Thẩm Ngưng ngất xỉu tự nhiên cũng sẽ không đứng nhìn.

Nguyên thân cùng Ngô Cẩm lớn lên giống nhau như đúc, nhưng nguyên thân đeo một cái kính che mắt nửa khuôn mặt, Ngô Cẩm nhìn không ra, nguyên thân lại nhìn ra.

Nguyên thân tuy tự bé và ở chung với người khác sẽ khản trương hoảng loạn, nhưng nhìn thấy Ngô Cẩm giống y như mình, cô hơi nghi ngờ, sau đó theo dõi Ngô Cẩm, mới biết được Ngô Cẩm là chị gái của mình.

Nguyên thân nghĩ đến mẹ cả ngày sống trong tự trách bởi vì Ngô Cẩm bị người ôm đi, cùng ba cả ngày không về nhà, cô quyết định, đưa Ngô Cẩm về nhà, để Ngô Cẩm nhận ba mẹ.

Sau đó, sau khi Thẩm mẹ nhận lại Ngô Cẩm, càng thêm không quan tâm nguyên thân. Nguyên thân nhìn thấy Thẩm mẹ quan tâm yêu thương Ngô Cẩm nhưng không bao giờ có biểu tình như thế với cô, vì thế nhảy lầu tự sát.

Hàng năm ủy khuất cùng khổ sở trong nội tâm nguyên thân chồng chất, rốt cuộc bùng nổ, lúc nguyên thân nhảy lầu, dường như thấy được mẹ đứng không xa, vui vẻ vẫy tay với cô, nói là về nhà ăn cơm.

Khi Thẩm Ngưng nhìn thấy Ngô Cẩm, nội tâm ngoại trừ vô tận bi thương, cái gì cũng không có, một tia oán hận cũng không có.

Nguyên thân thật sự rất lương thiện, đây là nguyên thân mà trước nay Thẩm Ngưng chưa từng gặp, cô không oán hận bất cứ ai, chỉ có khát vọng với tình thương của cha tình thương của mẹ cùng tuyệt vọng.

Đi xuống cầu thang, Thẩm Ngưng vừa mới vào lớp đã bị lớp trưởng gọi đi văn phòng, nói chủ nhiệm lớp có việc tìm cô.

Đi vào văn phòng, chủ nhiệm lớp vừa thấy cô tới, vẫy vẫy tay, trên mặt cười thành hoa hướng dương, “Thẩm Ngưng đồng học a, lại đây lại đây.”

Thẩm Ngưng đi qua, nhỏ giọng nói câu chào cô.

Chủ nhiệm lớp: “Việc lần này cô đã biết, là thầy thế dục không tốt, cô đã nói với thầy ấy, về sau thân thể không thoải mái thì không cần đi học thế dục, ảnh hưởng học tập thì không tốt.”

Thẩm Ngưng nhấp nhấp miệng, muốn nói gì lại không có nói ra.

Cô rất thích học thế dục..... Chỉ là thân thể của cô không tốt.

Chủ nhiệm lớp lấy một tờ giấy đẩy đến trước mặt cô “Tiết 1, 2 ngày mai là tự học, hai tiết đó em đi sang lớp số 6 giảng Toán cho bọn họ, cô biết em học Toán tốt nhất, hôm đó cô có việc, em giúp cô dạy hai tiết đó được không?”

Thẩm Ngưng đột nhiên ngẩng đầu, chân tay luống cuống xua tay, “Em... Em.....” Cô không làm được, thật sự không làm được.

Chủ nhiệm lớp trấn an vỗ vỗ bả vai, cười nói: “Đừng khản trương! Cô tin tưởng em!”

“Trở về đi, ngày mai đến sớm một chút a.”

Thẩm Ngưng đi ra văn phòng, khóe miệng mơ hồ có thể thấy được rất nhỏ độ cong rồi nhận choang biến mất, rũ đầu vẫn là bộ dạng nhu nhược.

Trở lại phòng học, mọi người dị thường an tĩnh lạ, vừa thấy nàng ngồi vào bàn học, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ nghị luận.

“Cậu ta còn dạy người khác? Chỉ bằng cậu ta, ha ha ha ha, cười chết người!”

“Cũng không phải là sao, tớ ở văn phòng nghe được, chủ nhiệm lớp ngày đó có việc, để cậu ta dạy hai tiết ở lớp số 6 đấy!”

“Lớp số 6?? Kia không phải lớp của Mộ nam thần sao?”

“Đúng đúng đúng, chính là lớp đó, thật hâm mộ a, có thể chính đại quang minh nhìn thấy Mộ nam thần, không chừng còn có thể nói chuyện với Mộ nam thần đâu.”

“A a a a! Tiện nhân!”

Thanh âm càng lúc càng lớn, rõ ràng truyền tới tai Thẩm Ngưng, Thẩm Ngưng rũ đầu đọc sách, tóc đen theo vành tai chặn cả khuôn mặt cùng khóe miệng đang cong lên.

Cốt truyện phát triển rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(13)

Hết tiết đầu buổi chiều, trước mặt Thẩm Ngưng đứng một nhóm người, đều là nữ sinh, có mấy người sắc mặt phiếm hồng, ngượng ngùng kéo Thẩm Ngưng đến một bên, “Thẩm Ngưng đồng học!”

Thẩm Ngưng buột miệng lui về phía sau vài bước, rút tay về, lắp bắp hỏi: “Cân... Các cậu... Có việc sao?”

Một nữ sinh nhiệt tình nói: “Thẩm Ngưng a, ngày mai có thể giúp giúp bọn tớ không a?”

“Cái... Cái gì?”

“Chính là đưa thư tình cho Mộ Cung Mặc giúp bọn tớ.” Dứt lời, mấy nữ sinh nhét thư vào trong tay Thẩm Ngưng.

Thẩm Ngưng nhìn nhìn mười mấy lá thư tình trong tay, cứng họng, phe phẩy đầu hỏi: “Mộ Cung Mặc..... Là ai a?”

Mọi người sùng sốt một chút, trong mắt kinh thường chợt lóe qua, một người nói: “Không biết thì hỏi, được rồi, chúng ta đi, nhất định phải đưa a!”

Mấy người kia một lát đã đi mất.

Thẩm Ngưng thu hồi ánh mắt, bỏ từng phong thư vào trong cặp sách, rồi phòng học.

*

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm Ngưng sớm rời giường, lúc đi đến trường mới gần 7 giờ.

Qua mười mấy phút cô chủ nhiệm mới đến, cười mang Thẩm Ngưng đến văn phòng, nói cho nàng trọng điểm chương trình học cùng với tình huống đại khái của lớp học.

Thẩm Ngưng sau khi nghe xong thập phần khẩn trương từ chối, “Cô..... Em... Em không được.....”

Chủ nhiệm lớp vẻ mặt yên tâm nói: “Không có việc gì không có việc gì, em cứ giảng những gì mình suy nghĩ, đừng khẩn trương, cứ coi người trong lớp thành sách vở, đừng nghĩ gì, thật sự không được thì đi ra tìm cô Mai, để cô ấy gọi cho cô.”

“Được rồi, em ngồi đi, cô còn có việc đi trước!”

Nhìn chủ nhiệm lớp đi ra phòng học, Thẩm Ngưng biểu cảm không còn sót lại chút gì, nhìn nhìn văn phòng không có một bóng người, nhàm chán xoay bút.

【 Lý chủ, có muốn mua vật phẩm trong cửa hàng không? 】

Thẩm Ngưng nghe trong âm thanh máy móc có sự tha thiết, trong lòng có một tia hứng thú, nói: “Nếu ra mua vật phẩm trong cửa hàng, mi sẽ có lợi đi?”

【 Ha ha..... Ký chủ, cô nói gì vậy. 】

“Mi không nói ta cũng biết, được rồi, ta nhìn xem.”

Thẩm Ngư click mở giao diện cửa hàng, lướt qua một trang lại một trang, dừng lại ở một vật phẩm, là thuốc trị cảm.

Thuốc trị cảm này không phải thuốc trị cảm, ăn vào sẽ có dấu hiệu bị cảm, nhưng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Thuốc này rất có lương tâm đâu.

Bắt quá giá bán làm cô đau đớn, muốn 5000 giới tệ.

“Không đúng, lần trước không phải 2000 sao?”

【 Ký chủ, tôi đã nói với cô.....】

“Đã biết đã biết..... Hệ thống thăng cấp, vật phẩm cũng tăng giá phải không? Thật đủ hồ!” Thẩm Ngư đen mặt, thật vất vả muốn kiếm chút giới tệ, lại bị hệ thống này hồ không còn.

“Giảm giá đi, về sau còn mua.”

【 Ký chủ... Đây là giá thấp nhất..... Không thể.....】

“Lừa ai đâu!” Thẩm Ngư đánh gãy nó nói: “Hệ thống khác đều 2000, chỉ mi 5000, cũng tăng quá nhiều đi? 3000, không thể nhiều hơn nữa!”

【.....Được... Được rồi.】

Âm thanh hệ thống lãnh ngành máy móc mơ hồ mang theo chút ủy khuất.

Như vậy làm Thẩm Ngư buồn cười.

Kỹ năng mặc cả này a, cô học được trong một thế giới, như thế rất tốt, có đất dùng võ.

Thuốc trị cảm tới tay, Thẩm Ngư nhìn nhìn thời gian, cùng hệ thống tán ngẫu đã đến 8 giờ.

Cầm sách, lúc đi ra cửa, sắc mặt đã biến thành bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(14)

Ở trước cửa phòng học đứng một lúc lâu Thẩm Ngư mới đi vào, phòng học ồn ào bỗng chốc an tĩnh lại, từng ánh mắt dừng trên người cô.

Thẩm Ngư khăn trương sắp khóc, ngón tay run rẩy đặt sách giáo khoa trên mặt bàn, giọng nói bé xúx giới thiệu bản thân.

Phòng học có mấy học sinh quấy rối, nói với Thẩm Ngư: "Cậu nói gì vậy? Lớn tiếng chút! Bọn tôi không nghe thấy!"

"Đúng vậy, không nghe thấy a!"

Thẩm Ngư lúc túng đến mức không dám ngẩng đầu lên, ấp úng lặp lại.

Người bên dưới càng ồn ào.

"Ồn ào!"

Bỗng nhiên một giọng nói từ hàng sau cùng vang lên làm cả lớp học chìm vào im lặng, không ai dám dám phát ra tiếng động.

Thẩm Ngư cảm thấy khàng khác, ngờ ngạc ngẩng đầu, nhìn lướt qua cả lớp, gục đầu xuống an ủi chính mình bọn họ là sách vở, là sách vở, không phải khăn trương!

Một tiết từ bắt đầu khăn trương đến lúc sau tự tin ngẩng đầu, Thẩm Ngư giảng bài một cách dễ hiểu.

Thẩm Ngư thân là học bá đứng đầu toàn khối, một tiết này làm tất cả học sinh đều nghe hiểu, sau đó 5, 6 người đều đứng lên đặt câu hỏi.

"Cô giáo, cô thật giỏi a, có thể giảng cho em bài này không? Em vẫn luôn không hiểu."

Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Không... Không phải gọi tôi là cô giáo, gọi là Thẩm Ngự là được rồi."

Học sinh kia thấy Thẩm Ngự rất dễ gần, thần sắc không có một tia kiêu ngạo hay khinh thường, chỉ có khiêm tốn, làm người ta có hảo cảm, gãi gãi đầu nói: "Được rồi, Thẩm Ngự, có thể giảng bài này cho tớ được không?"

"Được... Được."

Thẩm Ngự xem đề bài, nghiêm túc phân tích một chút mới giảng bài, tận lực dùng cách đơn giản nói cho hẳn.

Học sinh kia mắt tỏa sáng, vui mừng gật đầu nói: "Hóa ra là như vậy, tớ đã suy nghĩ nửa ngày, cảm ơn cậu nha Thẩm Ngự, cậu thật sự quá lợi hại."

Thẩm Ngự bị bộ dạng nhiệt tình của hẳn dọa đến, đẩy đẩy gọng kính ừ một tiếng.

Tiết thứ 2, theo lý thuyết phải gọi học sinh lên bảng giảng bài, Thẩm Ngự nhìn chằm chằm danh sách học sinh trên bàn không biết gọi ai.

Phòng học an tĩnh vài phút, có mấy học sinh nói giỡn đánh võ không khí khẩn trương.

"Tớ tớ tớ, Thẩm Ngự, bài này để tớ lên làm cho."

Thẩm Ngự cho hẳn một ánh mắt cảm tạ mới mở miệng nói: "Tất cả mọi người đều có số thứ tự đi, tôi mở sách quyết định được không."

"Có thể có thể!"

Thẩm Ngự mở sách Toán, nhìn số trang: "Số 3.....37 đi lên làm bài này đi."

Phòng học vừa nghe được số này lập tức không có tiếng động, không khí im ắng làm Thẩm Ngự nghi hoặc nhìn nhìn mọi người, thẳng đến khi nhìn thấy một người đi lên bục giảng.

Đồng phục rộng thùng thình mặc trên người làm nổi bật dáng người cao lớn, tóc đen, khuôn mặt lạnh nhạt tuấn mỹ làm người khác chùn bước, lại đẹp như được tỉ mỉ điêu khắc.

Thẩm Ngự nhìn hẳn đi tới, lại kinh ngạc lui về phía sau một bước, không ai phát hiện năng dị thường, chỉ có Mộ Cung Mặc nhìn về phía cô mới nhìn thấy.

Mộ Cung Mặc khoé miệng tùy tiện cong lên, một tay cầm ở túi quần, một tay cầm phấn viết bài giải.

Chờ hẳn viết xong, mọi người nhìn hẳn ngồi trở lại vị trí, tất cả thật giống như ảo giác.

Ai sẽ nghĩ Mộ Cung Mặc từ trước đến nay không bao giờ lên bảng hôm nay lại khác thường như vậy, vừa mới còn nhìn thấy hẳn nghe giảng, trời ơi, đây vẫn là nam thần lãnh khốc vô pháp vô thiên sao?

Thẩm Ngự cũng không biết trong lòng mọi người nghĩ gì, nghiêm túc cẩn thận kiểm tra bài giải, phát hiện không có lỗi sai nào, không dám nói người kia một câu, vội vàng nói sang chuyện khác rồi tiếp tục giảng theo chương trình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(15)

Hết 2 tiết, lúc Thẩm Ngự thu thập sách vở ra ngoài, mấy phong thư từ trong đó rơi ra, trên bìa hồng nhạt vẽ đủ loại trái tim, nếu để gần còn có hương thơm.

Thẩm Ngự ngón tay nắm chặt, rồi rầm thật lâu, mới đến gần một học sinh, hỏi hẳn ai là Mộ Cung Mặc.

Người nọ vừa nghe, thân hình chấn động một chút, hoảng sợ lui về phía sau, nhanh như chớp chạy mất.

Thẩm Ngự mộng bức đứng tại chỗ, liên tiếp hỏi vài người đều như vậy, không khỏi nghĩ người gọi là Mộ Cung Mặc có bao nhiêu đáng sợ, làm nhiều người sợ như vậy.

Cuối cùng cũng có một người nói cho cô chiến tích huy hoàng của Mộ Cung Mặc.

"Mộ Cung Mặc a, Thẩm Ngự cậu tìm hẳn làm gì a? Hẳn cũng không phải là một học sinh tốt."

Thẩm Ngự sững sốt, "Hắn làm sao vậy?"

Nam sinh koa nhìn trái phải, tới gần cô hạ giọng nói: "Hắn rất khủng bố, trước đó không lâu đánh nhau với người trường bên cạnh đến nỗi phải vào bệnh viện hôn mê ba ngày mới tỉnh, người nhà của họ cũng không dám tìm hắn, gia đình hắn rất đặc biệt, trường học cũng không dám chọc hắn, Thẩm Ngự, cậu đừng tìm hắn, chết cũng không biết chết như thế nào đâu."

"....." Thẩm Ngự kinh hồn táng đả nuốt nuốt nước miếng, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "... Tôi tìm hắn có chút việc....."

Những phong thư đó cũng là tâm ý của người ta, cô đáp ứng thì phải làm được, không thể lật lọng.

Nam sinh không biết vì sao sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cúi đầu nhìn về phía nơi khác, một lát sau mới quay đầu nói với Thẩm Ngự: "Người vừa đi qua là Mộ Cung Mặc."

Thẩm Ngự nghe tiếng vội vàng cầm sách vở đi ra ngoài, "Tôi đi trước, cảm ơn cậu nhiều."

"Cậu cẩn thận một chút!"

Ra phòng học, ánh mắt Thẩm Ngự đuổi theo bóng dáng nam sinh kia nói, đi theo sau.

Đi đến một đoạn không có ai, bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Thẩm Ngự nhìn xung quanh, vừa lui về phía sau liền đâm vào lồng ngực rắn chắc.

Ngay sau đó vang lên một giọng nói lạnh băng, "Cậu theo dõi tôi?"

Thẩm Ngự xoay người, hoảng sợ lui về phía sau, liên tục xua tay, "Tôi..... Tôi không có."

Người này không phải là bạo lực cuồng ở đầu ngõ sao..... Sao lại ở chỗ này.....

Không đúng, người kia sẽ không phải chính là hắn đi?

Mộ Cung Mặc nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ của cô, ôm ngực dựa trên tường, "Không có? Vậy cậu tới nơi này làm gì?"

Thẩm Ngự rũ đầu muốn khóc, nghĩ đến mấy phong thư tình, vẫn lấy hết can đảm nhỏ giọng nói: "Cậu là Mộ Cung Mặc sao?"

"Có việc?"

"Cái kia....." Thẩm Ngự luống cuống tay chân lấy ra mấy phong thư tình từ trong sách, đưa tới trước mặt hắn, nói nhỏ như muỗi kêu: "Cho cậu."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy thư tình trong tay cô, trái tim không biết vì sao nhảy lên, nhú mào, "Cho tôi?"

"Àn....." Thẩm Ngự gật đầu như giả vờ, "Đều là cho cậu."

"Thích tôi đến vậy sao?" Mộ Cung Mặc khoe miệng gọi lên một mạt trào phúng tươi cười.

Thư tình ít nhất có 6 phong, hắn không nghĩ tới người này lại viết nhiều thư cho hắn như vậy, chắc là yêu thầm hắn rất lâu rồi đi.

Thẩm Ngự giật mình, phản ứng lại đột nhiên lắc đầu, "Không không không phải..... Đây là do mấy bạn gái lớp tôi đưa cho cậu, bọn họ rất thích cậu."

Mộ Cung Mặc: "....."

Thẩm Ngự cảm giác không khí càng ngày càng lạnh, nghi hoặc nhìn nhìn bốn phía, đoán là ảo giác của mình, để thư tình vào tay hắn, "Tôi... Tôi đi đây....." Dứt lời chạy đi.

Mộ Cung Mặc chăm chú nhìn bóng dáng cô biến mất, phong thư bị hắn nắm chặt, cổ tay nổi đầy gân xanh, cả người tản ra khí lạnh.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(16)

Đi xuống cầu thang Thẩm Ngư cảm thấy phía sau lạnh lạnh, đôi mắt hiện lên ý cười, nhìn giá trị hảo cảm, đã lên 3 sao.

Mộ Cung Mặc hảo cảm độ có thể lên nhanh như vậy, hẳn là do ảnh hưởng sâu trong lòng bất tri bất giác thay đổi.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngư không trực tiếp về nhà, mà đi theo phía sau nữ chủ Ngô Cẩm.

Gia đình Ngô Cẩm đang ở cũng không tốt, cha mẹ nuôi đều đi làm công, cũng không nguyện ý trả tiền ăn học cho Ngô Cẩm. Bọn họ nuôi Ngô Cẩm vì lúc đó chưa có con, nhưng sau một năm thì mẹ nuôi bỗng nhiên mang thai, sinh một đứa con trai, cho nên cũng không đối xử với Ngô Cẩm tốt như trước.

Tiền Ngô Cẩm đi học là do chính bản thân kiếm vì biết rằng cha mẹ nuôi sẽ không cho cô ấy tiền để đi học.

Quan trọng là hai người kia cũng không nói cho Ngô Cẩm biết bọn họ không phải cha mẹ ruột.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm vào một quán ăn, đứng ở góc tường nhìn Ngô Cẩm mặc đồng phục của quán phục vụ khách hàng.

Ngô Cẩm ở nhà cũng không làm việc nhà nhiều, làm việc hơi luống cuống tay chân, đã có ba vị khách phản ánh, quản lý gọi vào mắng vài ba câu.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm bởi vì một đoạn trong cốt truyện.

Cốt truyện, trong lúc Ngô Cẩm bùng thức ăn ra bàn, không cẩn thận làm dầu mỡ của thức ăn bắn vào trên người của một vị khách, vị khách kia tức giận, chửi bới Ngô Cẩm, còn bắt bồi thường áo khoác cho hắn.

Ngô Cẩm làm sao có nhiều tiền như vậy, cúi đầu xin lỗi.

Vị khách kia tức giận đẩy Ngô Cẩm, Ngô Cẩm không đứng vững ngã vào trên người Mộ Cung Mặc đang uống rượu.

Hai người hai mắt nhìn nhau, liếc mắt đưa tình, Mộ Cung Mặc nhìn đôi mắt Ngô Cẩm nhớ đến người mình hằng đêm vẫn mơ thấy, hảo cảm lập tức bay lên.

Ngô Cẩm hốt hoảng thất thố đứng lên, vị khách kia tiếp tục làm ầm, bị Mộ Cung Mặc đánh chạy.

【 Ký chủ, cốt truyện đã bắt đầu rồi, cô không đi ngăn cản sao? 】 Hệ thống nhìn nữ chủ Ngô Cẩm ngã vào trên người Mộ Cung Mặc, ngữ khí sốt ruột hơn.

Thẩm Ngư cười lắc đầu, "Tôi thích khó khăn, cứ như vậy đi, tôi thật muốn nhìn, sau khi Mộ Cung Mặc biết tất cả, đối mặt hai người, sẽ lựa chọn như thế nào."

【 Ký chủ.....】

Hệ thống có chút không thể tin, nó còn chưa gặp qua ký chủ nào như vậy, chưa có ký chủ nào giống cô, nhìn nam nữ chủ tương thân tương ái mà không đi ngăn cản.

Nghĩ đến hậu quả hi nhiệm vụ thất bại, trong lòng nước mắt chảy như suối.

"Đi, nên trở về rồi." Thẩm Ngư dứt lời muốn đi, nhưng trước mắt nhoáng lên, nồng nặc mùi rượu tràn ngập chóp mũi.

"Đừng đi..... Đừng đi....." Một người ghé vào trên người cô lẩm bẩm tự nói.

Thẩm Ngư sắc mặt đen như than: "....."

Ai có thể nói cho cô, Mộ Cung Mặc vừa mới ở quán ăn, nháy mắt đã đến đây?

Hệ thống yếu ớt nhắc nhở 【 Hẳn đã sớm tới đây..... Tôi muốn nhắc nhở cô.....】

Thẩm Ngư nghĩ đến thiết lập tính cách của nguyên thân, sắc mặt chuyển thành kinh hoàng, lui về phía sau muốn đẩy người trên người mình ra, "..... Bạn học..... Cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc giống như đã ngủ say, không nhúc nhích dựa vào trên người cô.

Thẩm Ngư chỉ cao đến ngực hắn, nào có sức lực bị hắn dựa vào, một lát đã thở hồng hộc, liều mạng đẩy về phía trước nhưng làm sao cũng không đẩy được, "Bạn học, cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc vẫn ngủ như lợn chết.

Nhìn bầu trời dần tối lại, đèn đường sáng lên, Thẩm Ngự liêu mạng kéo Mộ Cung Mặc đi về phía trước.

Từng bước một đi đến công viên cách đó không xa, đẩy hán lên trên ghế, thờ hồn hèn bình ổn hơi thở.

"Cốt truyện sao lại thay đổi?" Thẩm Ngự cau mày nhìn người đang ngồi trên ghế, ở trong lòng hỏi hệ thống.

【 Tôi cũng không biết.....】

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(17)

Thẩm Ngự mệt đến nỗi không nhắc nổi eo, quý biết cô kéo cái người cao lớn này có bao nhiêu mệt, cũng không biết cô kéo người này như thế nào nữa, thật là mệt chết mất.

"Hán ngủ rồi đúng không?"

【 Ngủ... Ngủ rồi đi. 】

"Đi?" Thẩm Ngự nhướn mày, "Có khẳng định không?"

【 Khẳng... Khẳng định! 】 Hệ thống cắn khăn tay khóc không ra nước mắt, nó chỉ có thể dùng hệ thống đánh giá nam chủ Mộ Cung Mặc ngủ hay không, có một số việc cũng sẽ có sai sót chứ, sao lại dữ như vậy a.....

"Được rồi."

Thẩm Ngự không cần diễn, tùy tiện ngồi vào bên cạnh Mộ Cung Mặc, hồi phục sức lực.

Mộ Cung Mặc bên cạnh đã truyền đến từng đợt tiếng ngáy, có vẻ đã ngủ sâu.

"Người này sai thiết lập đi? Lúc này không phải đang ở cùng nữ chủ sao?" Thẩm Ngự hỏi.

Đoạn này trong cốt truyện là Mộ Cung Mặc nói chuyện điện thoại với Mộ phụ, bị Mộ phụ làm tức giận nên chạy đến quán ăn uống rượu.

Đừng hỏi vì sao lại uống rượu trong quán nữ chủ làm thêm, đều là cốt truyện an bài, lại thêm chút câu huyệt.

Hệ thống kiểm tra vài lần, đều bình thường, không có chút khác thường nào, cũng cảm thấy rất kỳ quái 【 Ký chủ, nếu không nhân cơ hội này, nâng hảo cảm độ lên đi? 】

Thẩm Ngự chống cằm nghĩ nghĩ, đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng lại tự đưa tới cửa, lại làm cô đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Nhìn nhìn thời gian, Thẩm Ngự không muốn bỏ qua cơ hội lần này, đứng lên nâng Mộ Cung Mặc dậy, vừa kéo vừa nói với hệ thống: "Đưa thuốc tăng lực đây, nhanh!"

【 Ách... Ký chủ.....】

"Làm sao vậy? Nhanh lên a!" Thẩm Ngự dùng dùng hết sức cũng chỉ nâng được hán dậy, sắp không chịu được nữa.

【 Thuốc tăng lực vừa mới hết..... Chỉ còn lại tiểu lực hoàn.....】

Thẩm Ngự hồng mắt, "Tiểu lực hoàn thì tiểu lực hoàn, nhanh lên a!!!"

Tiểu lực hoàn kém hơn thuốc tăng lực không phải một cấp, gia tăng sức lực cũng chỉ bằng 1/4 thuốc tăng lực.

Nhưng có còn hơn không.

So với vừa rồi miễn cưỡng cũng tốt hơn một chút, Thẩm Ngự kéo Mộ Cung Mặc đi về phía khách sạn, mà lúc này bên tai lại truyền đến tiếng nôn.

"Mộ... Mộ Cung Mặc! Cậu đừng nôn!" Thẩm Ngự thân hình chấn động, hét to với người đang ghé trên vai.

Mộ Cung Mặc say không biết gì, dạ dày quay cuồng, nơi nào nghe thấy Thẩm Ngự nói, hé miệng khó chịu nôn mửa.

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bả vai cùng phần lưng ướt đẫm, đầu trống rỗng, đột nhiên đẩy Mộ Cung Mặc xuống đất, nghiêng rống nghiêng lộn.

Mộ! Cung! Mặc!

Hệ thống yếu ớt an ủi nói 【 Ký chủ, giết người là phạm pháp! Giết người là phạm pháp a! 】

Thẩm Ngự: "....."

Mộ Cung Mặc bị ném xuống đất vẫn nôn, nôn không biết bao lâu, mới nghiêng đầu ngủ trên đường.

Trên đường không có ai, chỉ có mấy chiếc xe chạy qua, Thẩm Ngự mất thật lâu mới nhìn xuống không đánh người kia, ngừng thờ, kéo Mộ Cung Mặc tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa cảnh cáo, "Mộ Cung Mặc, cậu mà nôn nữa, tôi sẽ lột sạch cậu rồi ném trên đường!"

Dù sao hán đã say thành lợn chết, Thẩm Ngự cũng không cần duy trì thiết lập của nguyên thân, đánh vào trên đầu Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc có lẽ là bị đạn đau, ôm Thẩm Ngự càng chặt.

Thẩm Ngự rút cuộc kéo hán vào khách sạn, dùng chứng minh thư mua trong cửa hàng thuê một phòng, xem nhẹ ánh mắt quái dị của nhân viên thu ngân, vào thang máy, đi vào phòng.

Chuyện đầu tiên Thẩm Ngự làm là đi tắm, mất một tiếng mới làm trên người hết mùi rượu, lúc cô khoác áo tắm dài đi ra, lại nhìn thấy người vốn đang nằm trên sofa lại ngồi trên mép giường, nhìn chăm chăm cô.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(18)

Thẩm Ngự: "....."

Hệ thống! Sao không nhắc tôi Mộ Cung Mặc đã tỉnh??"

【 Không...không phải, tôi đã kiểm tra Mộ Cung Mặc còn say a! Không... Không có tỉnh lại a! 】

Thẩm Ngự mày nhăn lại, nhắc chân đi về phía Mộ Cung Mặc, vừa đi vừa sửa sang lại áo, sắc mặt trong nháy mắt khôi phục lại bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

"Mộ... Mộ Cung Mặc?"

Mộ Cung Mặc hai tròng mắt thâm sâu không thấy đáy, không có một tia men say, khuôn mặt lạnh lùng bị tóc đen che khuất hơn phân nửa. Nếu không có mùi rượu trên người, người khác còn không biết hán đã uống rượu.

Nơi nào có thể nhìn ra bộ dạng say rượu như vừa rồi.

Thẩm Ngự vẫy vẫy tay, người nọ không có phản ứng gì, vừa muốn thu tay lại, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, ngay sau đó thân thể bị người nọ kéo vào ngực, hai người ngã xuống giường lớn mềm mại.

"....." Thẩm Ngự giãy giụa muốn tránh ra, nhưng chút sức lực yếu ớt của cô sao có thể làm được.

Mộ Cung Mặc gất gao ôm cô, yết hầu phát ra khàn khàn thanh âm, thêm vài phần yếu ớt: "Đừng đi..... Có thể đừng đi được không..... Thẩm Ngự..."

Thẩm Ngự thân hình chấn động, giãy giụa đều quên, thật lâu sau bên tai mới truyền tới tiếng hít thở có quy luật.

【 Ký... Ký chủ..... Mộ Cung Mặc tất cả chỉ số đều bình thường, không có dị thường. 】

Thẩm Ngự: "Hán có ký ức?"

【 Không có, nằm mơ cũng chỉ mơ thấy bóng dáng, căn bản không biết tên, tôi cũng không rõ tại sao lại như vậy, ký chủ yên tâm, tôi sẽ phản hồi lỗi sai này cho Chủ Thần. 】

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, chậm rãi thốt ra, hơi thở vững vàng một ít, thân thể buông lỏng biếng nhác, con buồn ngủ mãnh liệt đánh úp lại, nhắm mắt lại ngủ.

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa chiếu vào trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, lộ ra một tia nhu sắc.

*

Sáng sớm, Thẩm Ngư đột nhiên bị đá xuống giường, mộng đầu truyền tới toàn thân, chợt tỉnh lại, vừa mở mắt đã đối diện với đôi mắt âm trầm của người kia.

Thẩm Ngư một câu ngựa tào ngạch trong cổ họng, sắc mặt biến đổi, thất tha thất thểu bò dậy từ trên mặt đất, sắc mặt mơ hồ không phát hiện được trên vai trống rỗng, áo tắm trượt xuống trên tay, lộ ra bả vai tuyết trắng cùng một nửa bên ngực.

Mộ Cung Mặc còn đắm chìm trong phần nộ, nhưng đôi mắt đi xuống, lại nhìn thấy một mảnh trắng nõn mềm mại, đôi mắt nóng rực, vội vàng dời ánh mắt, mặt nóng như bị lửa đốt, một đường đỏ tới ngực, kịch liệt nhảy lên.

Thẩm Ngư mơ mơ màng màng xoa mắt, không đeo kính mọi thứ đều mơ hồ, đầu cũng không có phản ứng lại, nâng lên tay nhỏ sờ sờ phía trước, lại sờ vào một vật gì đó cứng rắn.

Mộ Cung Mặc cả người run lên, bỗng chốc lui về phía sau mấy chục bước, từ trên giường tập tễnh nhảy xuống sàn nhà, đôi mắt sắc bén nhìn cô, lại nhìn thấy một mảnh tuyết trắng, hốt hoảng dời đi, ngữ khí không xong rổng giận: "Cậu đang làm gì!?"

Thẩm Ngư buồn cười nhưng nhin xuống, trên mặt vẫn là bộ dạng ngây thơ mờ mịt bộ, tay sờ đến trên tú đầu giường, khi lấy được mắt kính mang lên, lúc này mới thấy rõ mọi thứ.

Sau khi nhìn thấy Mộ Cung Mặc, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, hoảng sợ xin lỗi: "Thực... Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc giờ tay xoa xoa thái dương, không nghĩ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt nhìn về phía nơi khác, nhin xuống tức giận hỏi: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

"..... Tôi... Tôi không dám nói....." Thẩm Ngư lấp bấp cúi đầu, sợ hãi nói.

"Tôi cho cô nói!" Mộ Cung Mặc thanh âm lạnh băng.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(19)

Thẩm Ngư dừng một chút, giọng như muỗi kêu: "Ngày hôm qua tôi định về nhà..... Cậu lại ôm tôi, còn không cho tôi đi, tôi không có cách nào liền đưa cậu tới đây, nhưng... Nhưng cậu lại nôn hết vào người tôi, tôi phải đi tắm, lúc đi ra cậu lại kéo tay tôi không cho đi..... Còn ôm tôi....."

Thẩm Ngư ngập ngừng, Mộ Cung Mặc đại khái nghe hiểu, sắc mặt đen đến dọa người, cánh tay nổi đầy gân xanh, hận không thể tát mình hai cái.

"Tôi không nói dối....." Thẩm Ngư nói nói, nước mắt một giọt một giọt rơi, cô cũng không dám lâu, cúi đầu nhỏ giọng nức nở.

"Câm miệng!" Mộ Cung Mặc hít sâu một hơi nói: "Sửa sang lại quần áo!"

Thẩm Ngư nghe vậy vội vàng sửa sang lại áo, sợ hãi rụt rè lui đến tường, đôi mắt lóe sáng bị tóc mái che khuất.

Làm cậu nôm vào người tôi, ha ha ha tức chết rồi đi.

Mộ Cung Mặc xanh mặt, mớ di động ra, đi về phía phòng tắm, đi đến nửa đường ngừng lại, lạnh lùng nói với người phía sau: "Ở yên chỗ này!"

Thẩm Ngư xoa xoa nước mắt, nức nở nói: "Tôi muốn đi học....."

"....." Mộ Cung Mặc chịu không nổi bộ dạng cô khóc suốt mướt, khép mí mắt nói tiếp: "Tôi đưa cậu đi học!"

Dứt lời, phòng tắm vang lên tiếng đóng cửa.

Thẩm Ngự cúi đầu khóc thút thít đứng lên, xoa xoa cái mũi, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, cong cong khóe miệng nói: "Sử dụng thuốc cảm!"

【 Sử dụng thuốc cảm, người sử dụng sẽ bị cảm trong một ngày, nhiệt độ cơ thể lên tới 38 đến 39 độ C, người sử dụng sẽ không cảm thấy khó chịu! 】

Thẩm Ngự: "....."

Không bao lâu, Thẩm Ngự liền tiếp hắt xì, cảm thấy đầu choáng váng nhưng lại không thấy khó chịu.

Lắc lắc đầu, Thẩm Ngự đi đến tủ đầu giường cầm lấy đồng phục, bộ đồng phục này cô sẽ không mặc, toàn là mùi rượu cùng thứ mà Mộ Cung Mặc nôn.

Ăn mặc chỉnh tề, Thẩm Ngự cũng không thèm nhìn phòng tắm, liền đứng dậy ra ngoài.

Ngoại trừ đầu có chút choáng, mặt khác vẫn tốt, Thẩm Ngự đi vào thang máy, lại hắt xì, người trong thang máy thấy thế vội vàng tránh ra xa.

【 Ký chủ, không đợi Mộ Cung Mặc ra sao? 】

"Không cần, thiết lập của nguyên thân là như vậy, học tập đúng thứ nhá, việc khác không quan trọng."

*

Mộ Cung Mặc từ phòng tắm đi ra nhìn thấy căn phòng không bóng người, đôi mắt híp lại, lộ ra nguy hiểm.

Quản gia nhận được điện thoại chạy tới gõ gõ cửa phòng, Mộ Cung Mặc thay quần áo xong liền chạy ra bên ngoài, lão quản gia ở phía sau muốn nói một câu nhưng không kịp.

Ngồi trên ô tô, Mộ Cung Mặc dọc theo đường cái chậm rãi đi qua, quả nhiên nhìn thấy bóng người không xa phía trước.

"Lên xe!"

Thẩm Ngự nghe tiếng, quay đầu nhìn thấy Mộ Cung Mặc trong xe, cắn cắn môi, lắc đầu nói: "Tôi tự ngồi xe buýt đi về được."

"Tôi nói cậu lên xe!" Mộ Cung Mặc không có một tia kiên nhẫn, mở cửa kéo Thẩm Ngự vào trong xe.

Thẩm Ngự ngã vào ghế sau, không kịp nói chuyện, trước mắt liền tối sầm, mùi sữa tắm tràn ngập chóp mũi, trái tim khẩn trương nhảy lên, thân hình áp xuống sát vào người cô.

Qua hồi lâu người kia mới rời đi, Thẩm Ngự đỏ mặt nhìn nhìn đại an toàn trước ngực, nhỏ giọng nói câu cảm ơn.

Mộ Cung Mặc lấy túi quần áo ném cho nàng, lúc này mới khởi động xe, ngữ khí không tốt nói: "Mặc vào."

Thẩm Ngự cúi đầu nhìn túi, bên trong là một cái áo khoác đồng phục, ngốc ngốc ngẩn đầu, "Đây là..... Cho tôi sao?"

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(20)

Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, mắt nhìn thẳng tiếp tục lái xe.

Thẩm Ngự lấy đồng phục từ trong túi ra, ngón tay nắm thật chặt, giọng nói run rẩy: "Cảm ơn....."

Bộ đồng phục hôm qua không mặc được, trong nhà cũng chỉ dư lại một bộ không đủ thời gian về nhà thay, trường học quản rất nghiêm, không cho học sinh mặc quần áo bình thường.

Mộ Cung Mặc không nói gì, nhưng đôi mắt lại bất tri bất giác qua kính chắn nhìn về phía cô, sau khi nhận ra hành động của mình, hắn âm thầm mắng chính mình một câu, nhìn phía trước lái xe.

Lúc này, một tiếng hắt xì vang lên trong xe, Thẩm Ngự xoa xoa cái mũi, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc lông mày nhăn lại, chuyển tay lái, dừng lại trước một cửa hàng.

"Ồ yên chỗ này, tôi lập tức quay lại."

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn ánh mắt không yên tâm của hắn, vội vàng gật đầu: "Tôi sẽ không đi."

"Ừ." Mộ Cung Mặc lúc này mới mở cửa xe đi ra ngoài, thân ảnh biến mất trong đám người.

Thẩm Ngự kéo kéo cổ áo, click mở giá trị hảo cảm nhìn thoáng qua, đã bốn sao, còn thiếu một sao nữa là được 100%.

Hắc hóa giá trị sắp online.

Thật lâu sau lúc sau, Mộ Cung Mặc mở cửa xe trở về, trong tay cầm một túi thuốc, ném cho cô, "Về nhà uống."

Thẩm Ngự phảng phất như nhận khoai lang phỏng tay, kinh ngạc ngược mắt, "Không.. Không cần."

Mộ Cung Mặc nhún mày, "Đây là thù lao cậu chăm sóc tôi cả đêm, như vậy chúng ta sẽ không ai nợ ai."

"..... Nhưng tôi cũng không thể nhận." Thẩm Ngự cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng mịn, giọng nói mềm mại: "Đồn phục tôi còn chưa cảm ơn cậu, cậu còn mua thuốc cho tôi....."

Mộ Cung Mặc bị cằm cổ trắng nõn kia hấp dẫn, lúc lấy lại tinh thần vội vàng dời ánh mắt, tức giận nói: "Cho thì cậu cứ nhận đi."

Nghĩ đến tối hôm qua nếu là nam sinh khác uống say đến trước mặt cô, có phải cô cũng sẽ đối xử với người kia như với hắn không?

Nghĩ vậy, trong lòng Mộ Cung Mặc giận dữ, "Về sau không cho tùy tiện mang người đàn ông khác đi khách sạn! Mặc kệ là ai, biết chưa?"

Thẩm Ngự nhỏ giọng phản bác: "Là cậu bám lấy tôi, tôi mới mang cậu đi khách sạn."

"....." Mặt Mộ Cung Mặc hồng hồng, nói to: "Về sau ai bám lấy cậu thì gọi điện cho tôi."

Thẩm Ngự còn không có mở miệng nói chuyện, một bàn tay to liền duỗi lại đây, lấy đi động trong tay cô.

"Cậu....."

Mộ Cung Mặc nhìn điện thoại không có mặt khẩu, không khỏi cong cong khóe miệng, bấm bấm một lúc rồi trả điện thoại về.

Thẩm Ngự click mở danh bạ, quả nhiên bên trong có thêm một cái tên: Mộ Cung Mặc.

"Không cho xóa, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Thẩm Ngự một câu còn chưa nói, người nợ lại nói: "Đây đều là bởi vì tối qua cậu chăm sóc tôi, không cần nghĩ nhiều!"

Chuyên chế bá đạo!

Thẩm Ngự ủy khuất cắt điện thoại vào trong túi, không muốn nói chuyện với người bên cạnh.

Mộ Cung Mặc dừng xe trước cửa nhà, nói: "Xuống xe."

Thẩm Ngự quay đầu nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc, kinh ngạc chớp chớp mắt hỏi, "Sao cậu lại... biết tôi ở đây?"

Mộ Cung Mặc mắt tự nhiên sờ sờ cái mũi, khủy tay chống trên cửa xe, lặp lại: "Xuống xe."

Thẩm Ngự mở cửa xe đi ra ngoài, giọng nói người nợ truyền ra từ trong xe: "Tôi đã xin nghỉ cho cậu, hôm nay không cần đi học."

Dứt lời, chiếc xe lao nhanh qua trước mặt cô.

Thẩm Ngự thu hồi ánh mắt đi vào nhà.

Tính cách nam chủ trong cốt truyện là giả đi, này làm sao là bộ dạng hung ác nham hiểm lãnh khốc? Phải là ngạo kiều muộn tao mới đúng.

Không biết giá trị hắc hóa tới năm sao là bộ dáng gì.

Thẩm Ngự vẫn có chút chờ mong.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(21)

Bên trong xe.

“Người vừa này là ai? Con không biết học kỳ sau con phải đi bộ đội à?”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay lái, nghe tiếng quát lớn từ microphone truyền đến, mở miệng nói: “Ba, con không muốn đi bộ đội.”

“Mày nói gì? Mày biết mày đang nói cái gì không? Mộ Cung Mặc, lập tức về nhà!” Mộ phụ rống giận.

Mộ Cung Mặc trực tiếp ngắt điện thoại, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo tức giận, dẫm mạnh chân ga, xe lao nhanh trên đường.

*

Về đến nhà Thẩm Ngự ghé vào trên giường nghỉ ngơi, ngoài cửa phòng vang lên tiếng mở cửa, cô bỗng chốc ngồi dậy, nhấc chân đi ra ngoài.

Thẩm mẫu buông túi, vừa ngẩng đầu thù nhìn thấy Thẩm Ngự đi ra, nói: “Đã trở lại, ăn cơm chưa?”

Thẩm Ngự nín thở, nói: “Mẹ, nếu... Chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ sao?”

Sắc mặt Thẩm mẫu chợt trầm xuống, ngữ khí tăng thêm: “Trở về phòng đi.”

“Mẹ.....”

“Mẹ bảo con đi về phòng, không nghe mẹ nói phải không?” Thẩm mẫu chỉ vào phòng cô nhú mày nói.

Thẩm Ngự bẹp bẹp miệng, hốc mắt đỏ một vòng, xoay người khép lại cửa phòng.

Mẹ, nếu người bị ôm đi là con, có phải người sẽ không đối xử với con như vậy?

Mẹ, hình như con đã nhìn thấy chị, nếu con mang chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ phải không?

Nước mắt ở khoảnh khắc cửa phòng đóng lại chảy xuống, Thẩm Ngự dựa vào cửa chậm rãi trượt xuống đất, ôm đầu gối không tiếng động khóc nức nở.

*

“Thẩm Ngự a, ngày mai là sinh nhật của tớ, cậu có thể tới không?”

Thẩm Ngự kinh ngạc nói không lên lời, người bên kia kêu vài câu mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Tớ... Tớ có thể đi.”

“Thật tốt, ngày mai tớ nói địa chỉ, nhớ phải đến nha.”

Điện thoại ngắt, Thẩm Ngự như cầm bảo bối, nhìn chằm chằm điện thoại cười ngây ngô.

Đây vẫn là lần đầu tiên được bạn mời đi dự sinh nhật, thật sự quá tốt.

Thẩm Ngự luống cuống tay chân nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh bàn lưu luyến sờ sờ con heo nhỏ đựng tiền tiêu vặt, cắn răng đập xuống đất, tiền lẻ bên trong rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng thanh thúy.

Nàng cho hết vào trong túi, đeo cặp sách đi ra ngoài.

Hôm nay là thứ Bảy, ngày mai vừa lúc là cuối tuần.

Đi vào một cửa hàng, vừa đi vào, liền gặp được một người.

“Là cậu. ....” Người nọ nhận ra cô.

Thẩm Ngư nắm chặt cặp sách, nhút nhát sợ sệt nhìn cô ấy, nhớ tới lần đó ở sân thể dục là người này đưa mình tới phòng y tế, dùng một chút nói: “Ngày đó cảm ơn cậu. ....”

Ngô Cẩm nói: “Không có gì, ngày đó tớ đi trước, xin lỗi nhé, cậu cũng tới mua quà à?”

Thẩm Ngư cong cong khóe miệng, gật đầu: “Ừ. ....”

Nghĩ đến ngày mai được đi dự sinh nhật, trong lòng liền ấm áp.

Ngô Cẩm rất có hảo cảm với người này, đi tới đáp lời: “Chào cậu, tớ tên là Ngô Cẩm.”

Thẩm Ngư lần đầu tiên được nữ sinh bắt chuyện, nhất thời có chút khấn trương, chân tay luống cuống: “Tớ tên là Thẩm Ngư.”

“Tớ gọi cậu là Tiểu Ngư đi, cậu gọi tớ Cẩm Cẩm là được.”

“Được, Cẩm Cẩm. ....”

Ngô Cẩm nói chuyện với Thẩm Ngư một lúc, khi biết cô cùng đi dự sinh nhật hôm đấy, vui mừng nói: “Như vậy a, ngày mai chúng ta cùng đi đi, được không? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư đồng ý đáp lời.

Hai người mua quà, trao đổi số điện thoại, liền đường ai nấy đi.

Thẩm Ngư đứng tại chỗ nhìn Ngô Cẩm rời đi, môi khẽ run: “Ngô Cẩm. .... Ngô Cẩm. ....”

Nguyên lai chị của cô tên Ngô Cẩm, tính cách còn tốt như vậy, không giống cô, không biết cách nói chuyện.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(22)

【 Ách... Ký chủ, rõ ràng đây là bây, sao cô vẫn đi? 】 Hệ thống thật sự bị kỹ thuật diễn của ký chủ chinh phục, nếu không phải có thể nghe được suy nghĩ của cô, thiếu chút nữa nó đã tin.

Bây giờ nó không phải lo lắng cho ký chủ, mà là lo lắng cho mấy người kia a.

Thẩm Ngư ngáp một cái, "Ồ thế giới này lãng phí quá nhiều thời gian, tôi muốn đi nhiều thế giới để chơi."

Hệ thống không lời gì để nói, trong lòng khẩn cầu nhiệm vụ nhất định phải thuận lợi hoàn thành a, tích phân còn đàn chờ nó a.

*

Màn đêm buông xuống, sắc trời ngoài cửa càng ngày càng tối, ánh trăng cũng bị mây đen che khuất, ngày mai là một ngày mưa.

Thẩm Ngư mặc bộ váy đẹp nhất trong tủ quần áo, ra khỏi phòng.

Thẩm mẫu lại ngồi ở bàn uống rượu, trong miệng nói mãi điều gì đó.

"Mẹ, tối nay con sẽ không về nhà, con sang nhà bạn ngủ."

Thẩm mẫu như không nghe thấy, vẫn rót rượu uống.

Thẩm Ngự mắt mát thu hồi ánh mắt đi ra cửa.

Chờ Ngô Cẩm ở nơi đã hẹn, nửa tiếng sau, Ngô Cẩm mới bình tĩnh đi tới.

Phía sau còn có mấy nữ sinh, khi nhìn thấy Thẩm Ngự, sắc mặt lập tức đen, "Ngô Cẩm a, đây là người mà cậu nói sao, sao lại là cậu ta a....."

Ngô Cẩm dùng khuỷu tay chạm vào người kia một cái, cười cười nói với Thẩm Ngự: "Đi thôi, Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự gật gật đầu, đi phía sau mấy người đó.

Người mời sinh nhật hôm nay nhà rất có tiền, đặt khách sạn cũng là khách sạn năm sao: "Các bạn ngồi đi, ngồi đi."

Thẩm Ngự đi theo Ngô Cẩm đến bên sofa, cùng một nhóm nữ sinh nói chuyện phiếm.

Thẩm Ngự chịu không nổi ánh mắt thành kiến của mấy người đó, đứng dậy lấy cốc đi WC.

Khi cô vừa đi, trên mặt mấy nữ sinh kia lập tức hiện ra ý cười, nữ sinh mời sinh nhật cũng tới, vài người liếc nhau, trong mắt rõ ràng có tính toán.

Ngô Cẩm không phản ứng lại, dựa lại gần hỏi: "Các cậu cười gì vậy?"

"Ngô Cẩm, cậu cũng đừng quan tâm, chờ xem kịch vui đi!"

"Hừ, ai kêu cô ta quần lấy Mộ thiếu gia của chúng ta."

Các cô tận mắt nhìn thấy Thẩm Ngự quần lấy Mộ Cung Mặc vào khách sạn, tiện nhân không biết xấu hổ, nhất định phải cho cô ta biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Thẩm Ngự ngồi trên bồn cầu, vừa mới đứng lên, một xô nước từ trên trời giáng xuống, xối ướt toàn thân, đẩy cửa ra, dẫm trên mặt đất, lòng bàn chân như bị bôi dầu ngã về phía trước.

Thẩm Ngự sớm có dự cảm dựa vào bồn rửa tay, chống đỡ không ngã xuống.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện của mấy người.

"Bên trong thực sự có mỹ nữ? Tôi sợ cô ta hét lên, bị người khác nghe thấy thì....."

"Yên tâm đi, tôi đã bao cả tầng này rồi, sẽ không có ai nghe được, anh cứ yên tâm đi." Nữ sinh dừng một chút, lại nói: "Bất quá, anh cũng không thể nhào ra mạng người, chơi chơi thì được, đừng quá đáng."

Giọng nói nam sinh lộ ra đáng khinh, cười cười nói, "Yên tâm yên tâm, tôi biết mà."

"Vậy được rồi, anh vào đi."

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Thẩm Ngự lúc này mới chậm rãi dựa vào bồn rửa tay đi vào WC, đóng cửa lại.

"Tiểu mỹ nhân, em ở đâu, mau ra đây, anh mang em ra ngoài." Nam sinh khóa cửa lại, mới vừa bước một bước, dưới chân liền trượt ngã về phía trước, trực tiếp ngã trên mặt đất đụng vào góc tường.

Thẩm Ngự giờ tay lau nước trên mặt, lấy di động ra gọi.

May mà di động không thấm nước.

Bên kia vừa nghe máy, Thẩm Ngự không nói gì, nước mắt trào ra như đê vỡ.

"Này? Thẩm Ngự?"

Thẩm Ngự thanh âm run rẩy, sợ hãi thật sâu, "Mộ... Mộ Cung Mặc, tớ sợ."

Mộ Cung Mặc bên kia dừng một chút, "Cậu ở đâu?"

Thẩm Ngự dứt quãng nói địa chủ cho hắn, ngắt điện thoại.

Vote vote vote ☐ ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(23)

Gọi điện thoại xong, cô lại hất xì, từ trên bồn cầu đứng lên, xoa xoa cái mũi.

Thời tiết đã chuyển lạnh, toàn thân ướt đầm ngồi trên bồn cầu mười mấy phút, thân thể này đã lạnh đến mức run run.

Thể chất nguyên thân vốn dĩ đã không tốt, lẫn lộn như vậy, không sinh bệnh đều phải sinh bệnh.

Thẩm Ngư mở cửa WC ra nhìn thấy nam sinh ở góc tường.

Bởi vì trên mặt đất trơn, đầu trực tiếp đụng vào trên tường hôn mê bất tỉnh, trán còn đang chảy máu.

Thẩm Ngư nói với hệ thống: “Rửa sạch sàn nhà đi, còn người này..... Làm hẩn tỉnh lại.”

Hệ thống kinh ngạc hỏi 【 Làm hẩn tỉnh lại..... Như vậy không tốt đi.....】

“Nhanh lên.” Thẩm Ngư bắt đầu xoa tóc đang ướt ra, ngay sau đó cởi áo khoác trên người, hôm nay cô mặc một cái váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối, trên đùi còn mặc tất da chân.

Sau đó cô dùng tay xé vải trên vai, xương quai xanh, bên hông thành mấy cái lỗ.

Nam sinh trên mặt đất bị hệ thống làm tỉnh lại, mở to đôi mắt mơ hồ, chậm rãi nhìn nhìn, liền nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt.

Mái tóc ướt đầm dán trên má trắng nõn, đôi mắt ngập nước tựa như nai con thẹn thùng nhìn mình, nhìn xuống, bả vai trắng nõn bại lộ bên ngoài.

Nam sinh chỉ cảm thấy bụng dưới nóng như lửa đốt, một tay giữ chặt cổ tay của nữ sinh, kéo vào trong ngực.

Lúc này, cửa WC loảng xoảng một tiếng vang lớn, chỉ một cái chớp mắt, trước mặt Thẩm Ngư trước mắt, liền dán vào một lồng ngực ấm áp, đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn nhu: “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Ngư nước mắt rơi như mưa, rúc vào người hắn, không tiếng động nước nở.

Mộ Cung Mặc trái tim bóp chặt, bé cô ngồi lên nắp bồn cầu, nhẹ giọng an ủi.

Lúc mở mắt, hai tròng mắt mang theo nồng đậm lệ khí, sắc mặt giận dữ nhìn nam sinh kia, lửa giận tràn ngập áp chế không được, nam sinh kia nhìn thấy tâm sinh kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy ác quỷ, muốn rời đi.

“Đừng... Đừng tới đây!!” Nam sinh lui về phía sau sát vách tường, mạnh mẽ nói: “Mày biết tao là ai không? Không cần lại đây! A a a a!!”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, chợt nắm lấy tóc của gã kéo đến vách tường đập, máu tươi nhiễm đỏ tay hắn.

“Không... Không cần.” Thẩm Ngư phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy cảnh tượng này, dạ dày quay cuồng, chịu đựng ghê tởm chạy về phía hắn.

Chạy đến bên cạnh Mộ Cung Mặc ôm lấy hai chân hắn, lắc đầu run giọng nói: “Không cần..... Sẽ chết người, Mộ Cung Mặc, không cần.....”

Mộ Cung Mặc lúc này mới ngừng lại, buông lỏng tay ra, cũng không thèm nhìn tới nam sinh sống hay chết, rửa tay sạch sẽ khom người bé Thẩm Ngư lên.

Thẩm Ngư tái nhợt ngón tay nắm chặt quần áo trước ngực hắn, nói năng lộn xộn lắm bần: “Đừng đánh..... Cậu sẽ ngồi tù..... Đừng đánh nữa.....”

Mộ Cung Mặc thân hình chấn động, nhìn khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt của cô, cúi xuống ôn nhu hôn hôn trán an, “Tôi không đánh, đừng sợ.”

Thẩm Ngư lúc này mới chậm rãi buông tay, nhắm mắt lại hôn mê.

【 Hào cảm độ 5 sao, mở ra giá trị hắc hóa. Ký chủ không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng! 】

Hệ thống yên lặng đốt cho nam sinh trên đất một ngọn nến. Lúc vừa trối định, nó còn sợ ký chủ thiên chân, không hoàn thành được nhiệm vụ. Xem ra, đều là ảo tưởng của nó.

Ngây thơ! Là nó ngây thơ a! Thiếu chút nữa lại bị kỹ năng diễn của ký chủ lừa gạt! Vừa mới khóc lóc khổ sở kia là giả! Giả!

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(24)

Lúc Thẩm Ngư mở mắt đã ở biệt thự, xóc chấn lên ngồi dậy, bên tai truyền đến tiếng nước chảy.

Truyền đến từ trong phòng tắm.

Trên người cô cũng đổi thành một bộ quần áo khác, nhẹ nhàng thoải mái, ngửi kĩ còn mang theo mùi sữa tắm.

Có vẻ như là người kia đã tắm cho mình, nguyên nhân mình ngứa xiu chỉ vì thân thể này không chịu nổi áp lực cùng cảnh đánh nhau,? Trên người có mấy chỗ không cẩn thận bị rách da cũng đã được bôi thuốc rất cẩn thận.

Nghe thấy tiếng nước ở phòng tắm dừng lại, Thẩm Ngư nằm xuống nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cửa phòng tắm mở ra, thiếu niên chỉ mặc một cái áo tắm dài, tóc ướt đầm dề còn nhỏ nước chảy từ khuôn mặt góc cạnh đến lồng ngực rắn chắc rồi biến mất.

Hắn đi đến chỗ Thẩm Ngư, cô lòng mi còn mang theo nước mắt, run rẩy đáng thương, không có kính, cả khuôn mặt đều lộ ra, rõ ràng không phải là khuôn mặt làm cho người ra kinh diễm nhưng Mộ Cung Mặc càng nhìn trái tim càng đập nhanh.

Thình thịch..... Thình thịch.....

Mộ Cung Mặc nhìn không được quý một chân xuống đất, tay để trên mép giường, ngơ ngẩn dùng đôi mắt miêu tả khuôn mặt của người con gái này.

Nhớ tới người tên Ngô gì đó, hai người này lớn lên giống y như đúc.....

Dường như thân ảnh nhỏ bé trong trí nhớ kia, dần dần cùng cô đan xen.

[Cậu... Cậu tên là gì?]

[Thẩm Ngư, tớ tên là Thẩm Ngư.]

Thẩm, Ngư?

Mộ Cung Mặc còn chưa nghĩ xong đột nhiên bên cạnh có tiếng động, trước mắt tối sầm, thứ gì đó mềm mại dán lên môi, nhìn lại, cả khuôn mặt của cô hiện ra trước mắt hắn.

Mộ Cung Mặc nắm chặt khăn trải giường, thể xác và tinh thần chấn động, sắc mặt lạnh lùng dần phỉếm hồng.

Thẩm Ngư ngã về phía trước, có lẽ là ngủ không khống chế được cơ thể, nếu không có Mộ Cung Mặc dựa vào cô đã sớm lăn xuống đất.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Thẩm Ngư đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cỗ sợ hãi, chống đệm giường muốn lui về phía sau, cái ót lại bị người nọ chế trụ, hơi thở nóng ướt tràn ngập cánh mũi, một vật mềm mại vói vào trong miệng cô.

Thẩm Ngư chấn động, hai tay để ở trong ngực người nọ, giãy giụa muốn đẩy ra.

Nhưng chút sức lực này đối với Mộ Cung Mặc không là gì, đứng lên ôm cô vào trong ngực, không hề có kỹ thuật hôn.

"Ngô..... Đau....." Thẩm Ngư hàm hàm hồ hồ muốn đẩy cái lưỡi kia ra khỏi miệng mình.

Mộ Cung Mặc lại cuốn lấy cái lưỡi ngọt ngào kia liếm mút, đảo qua mỗi tác trong miệng, làm Thẩm Ngư đầu vầng mắt hoa, đôi mắt ngập nước.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc mới lưu luyến buông ra, ôm cô bình phục hơi thở.

Thẩm Ngư ghé vào trong ngực hắn, một lát sau đã ngủ rồi.

Mộ Cung Mặc ôm cô đến trên giường, đắp chăn trắng hoàng, nhìn cô một lúc lâu, cúi xuống hôn vào trán cô một cái mới đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 25: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(25)

Sáng sớm, Thẩm Ngưng tỉnh dậy vì đói, vừa mở mắt là một mảnh mộng lung, bên tai là tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, xoa xoa bụng, cô đi xuống giường, sau khi đeo kính mọi thứ mới trở nên rõ ràng.

Đi trên thảm mềm, mở cửa ra nhưng bên ngoài trống rỗng không có một ai.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng mở khóa, cửa vừa mở ra, Mộ Cung Mặc cầm một túi bánh bao đi đến.

"Rời giường."

Thẩm Ngưng lui về phía sau một bước, trước mắt lóe lên vài hình ảnh, làm hai má bắt đầu phồng hồng.

Mộ Cung Mặc nhìn thấy cô để chân trần, nhũ nhũ mảy, buông bánh bao, không để ý cô kinh hô, bẻ lên đặt xuống sofa, dùng đôi dép mình đang mang để vào chân cô.

Thẩm Ngưng ngạc nhiên không thôi, tránh tránh hai chân, nhưng làm sao có thể tránh thoát từ tay hắn.

"Tôi không biết làm bữa sáng, mua bánh bao cho em." Mộ Cung Mặc đứng dậy cầm lấy bánh bao đưa cho cô.

Thẩm Ngưng thụ sủng nhược kinh, nhìn Mộ Cung Mặc một lúc, không bị bệnh a, hôm nay hắn làm sao vậy..... Chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua.....

"Tôi muốn đi học....." Thẩm Ngưng đứng dậy định đi, tay lại bị người nọ giữ chặt.

Mộ Cung Mặc cúi đầu thấy không rõ thần sắc, thật lâu sau, ngẩng đầu cả mặt ôn nhu, "Em ăn xong tôi đưa em đi."

Thẩm Ngưng nhỏ giọng ừ một tiếng, cái miệng nhỏ gặm gặm bánh bao.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy hắn quái quái, không giống như trong dĩ vãng.....

Tối trường học, Mộ Cung Mặc nắm tay Thẩm Ngưng xuống xe, ánh mắt bốn phía đều đặt trên đôi tay đang nắm của bọn họ.

Thẩm Ngưng vội vàng rút tay về, rũ đầu thấp giọng nói: "Cảm ơn cậu, tôi đi học đây." Dứt lời xoay người rời đi.

Lưu lại Mộ Cung Mặc bình tĩnh nhìn bóng dáng cô đi xa, đôi mắt nóng cháy, giống như dã thú ở tận sâu bên trong chậm rãi thức tỉnh.

Em đã quên tôi sao? Thẩm Ngưng.

*

Trên đường đi đến khu dạy học bả vai Thẩm Ngưng vẫn run lên, da đầu tê dại, sợ hãi nhìn thoáng qua phía sau, khi không thấy Mộ Cung Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

【 Ký chủ, cô đang sợ Mộ Cung Mặc sao? 】

Thẩm Ngưng sờ sờ cằm, "Thế giới trước kia còn chưa làm lòng tôi hoang mang rối loạn như vậy, nam chủ này khẳng định có tật xấu, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi."

【 ..... Giá trị hắc hóa là 0 đâu. 】

"Đã biết....."

Thẩm Ngưng đôi mắt lập loè, lướt qua gì đó, khóe miệng cong lên.

Trong văn phòng.

"Thẩm Ngưng, tuần sau có một cuộc thi diễn thuyết em có muốn tham gia không?" Chủ nhiệm lớp gọi Thẩm Ngưng vào văn phòng, cuộc thi diễn thuyết lần này rất quan trọng, Thẩm Ngưng là học sinh mũi nhọn của lớp, vẫn luôn làm vẻ vang cho lớp, rất nhiều lần đứng thứ nhất khối.

Nhưng Thẩm Ngưng cái gì cũng tốt, chính là tính cách quá nội hướng.

Thẩm Ngự khó xử cúi thấp đầu xuống, khóe mắt hiện lên ánh sáng, cô nghiêm túc nhìn lên, phát hiện phần thưởng cuộc thi diễn thuyết lần này là 5000 nguyên.

"Thưa cô, diễn thuyết lần này em muốn đi."

Chủ nhiệm lớp vui mừng khôn xiết, "Thẩm Ngự a, đây không phải trò đùa, em suy nghĩ kỹ chưa?"

Thẩm Ngự trước mắt hiện lên một tia kiên định, nghiêm túc gật đầu: "Em đã suy nghĩ kỹ."

Chủ nhiệm lớp: "Được được được, buổi chiều tới văn phòng, các em cùng nhau viết bản thảo, thảo luận một chút."

"Vâng."

Buổi chiều.

Thẩm Ngự ôm mấy quyển sách vừa đi tới hành lang, một nam sinh đột nhiên chạy tới, thiếu chút nữa đụng vào cô.

"Thực... Thực xin lỗi!" Nam sinh kia thở hổn hển xin lỗi.

Thẩm Ngự lắc đầu nói không có việc gì, vừa muốn đi, người nọ lại đi đến bên cạnh cô, cười hi hi đáp lời: "Hắc, Thẩm Ngự, cậu quên tờ rồi à?"

Thẩm Ngự nâng mắt, nhìn cậu một lúc, "Cậu....."

Nam sinh kia thấy thế thở dài: "Vương Triết a! Cậu ở lớp số 6 dạy 2 tiết, tờ đã tìm cậu hỏi bài."

"A, xin lỗi xin lỗi, trí nhớ của mình không được tốt." Thẩm Ngự thẹn thùng xin lỗi, cuối cùng nhớ được người kia là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(26)

Vương Triết không để ý xua tay, ánh mắt lướt qua mấy quyển sách, kinh ngạc nói: "Cậu cũng tham gia cuộc thi diễn thuyết lần này à?"

Thẩm Ngự thẹn thùng gật gật đầu, "Ừm."

Vương Triết: "Vây thật tốt quá, cậu thật giỏi, học tốt như vậy, còn diễn thuyết, đúng là thiên tài."

Thẩm Ngự không ngừng xua tay, "Không có, Tớ... tớ nói chuyện không nhanh nhẹn, cũng không biết giao lưu với người khác, đành dựa vào cuộc thi làng này luyện tập, tớ không lợi hại....."

Vương Triết nghe vậy sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt mát mẻ của cô, đột nhiên cười nói: "Vây tớ dạy cậu có được không, tuy rằng tớ học không tốt lắm, nhưng mà diễn thuyết tớ rất rõ."

Thẩm Ngự kinh hi ngược mắt, đôi mắt ngập nước tràn đầy vui sướng xuyên qua mắt kính, "Thật sao?"

Vương Triết thấy thế, trái tim đập nhện, bỗng chốc dời đi ánh mắt, cười cười gãi đầu, "Ừ."

"Cảm ơn cậu."

Thẩm Ngự cong cong mắt, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt cô, nhu hòa làm người rung động.

Từ ngày đó sau khi học xong, hai người luôn cùng nhau thảo luận về cuộc thi.

【 Hào cảm độ của người qua đường Giáp đã full, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Thẩm Ngự mỉm cười.

Hệ thống đốt một ngọn nến cho người qua đường Giáp.

Thời gian đó kéo dài tới trước ngày thi đất một ngày, hai người đang đi trên hành lang.

Vương triết vừa định nói chuyện, chuông điện thoại của Thẩm Ngư lại vang lên.

“Không nhận sao? Đã gọi rất nhiều lần, khẳng định là có việc gấp.” Vương Triết nói.

Thẩm Ngư nhìn thoáng qua tên người gọi, trực tiếp cự tuyệt rồi để chế độ im lặng cho vào cặp sách, “Không có việc gì, bán hàng đa cấp thôi.”

Cô vén một sợi tóc bên tai, ngước mắt cười nói: “Vương Triết, cảm ơn cậu nhiều ngày dạy tớ diễn thuyết.”

Vương Triết nhìn cô, mọi người đều nói Thẩm Ngư không cảm xúc, tính cách đầu gối, không thú vị, kỳ thật không đúng.

Vương Triết tiếp xúc với cô mấy ngày nay, cậu phát hiện cô gái này là một người rất tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, thiện lương khiêm tốn, đặc biệt thẹn thùng, phá lệ nội hướng.

Cũng rất đáng yêu.

“Không có việc gì.” Vương triết không sao cả lắc lắc đầu, nói tiếp: “Ngày mai còn cần Tiểu Ngư chỉ giáo nhiều, giải nhất, Tiểu Ngư cậu cũng đừng nhường cho tớ.”

Thẩm Ngư cười cười, lắc đầu nói: “Sẽ không.”

“Tiểu Ngư.....”

“Ừ? Làm sao vậy?”

Vương Triết dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn Thẩm Ngư, nói: “Tiểu Ngư, cậu làm bạn gái tớ nhé.”

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, không có phản ứng lại.

“Tiểu Ngư, làm bạn gái tớ nhé!”

“Nhưng... Nhưng không..... A.....” Thẩm Ngư còn chưa nói xong, cổ tay đã bị người phía sau kéo, thân thể không khống chế được đi theo người nọ.

Vào trong phòng để tạp vật, Thẩm Ngư bị người nọ đẩy, phía sau lưng là bức tường lạnh lẽo, còn chưa phản ứng lại, một thân hình nóng rực áp xuống, hơi thở nóng rực thổi dọc bên tai, giọng nói lạnh băng: “Mấy ngày nay em trốn tránh tôi để yêu đương với người khác?”

Thẩm Ngư dùng sức đẩy đẩy người kia, giọng nói mang theo nước nín: “Cậu tránh ra.”

Mộ Cung Mặc nắm cầm cô, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chăm chăm cô, “Thẩm Ngư!”

“Sao cậu lại đối với tôi như vậy?” Thẩm Ngư nước mắt tràn mi, cảm đau đớn làm cô nhàu mảy, lấy hết can đảm nói, “Chúng ta chỉ là bạn bè, Mộ Cung Mặc, cậu buông ra.”

“Bạn?” Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, cúi xuống ngăm đôi môi mềm mại, thô lỗ mút liếm, phát tiết nội tâm ngập trời tức giận.

“Bạn bè sẽ như vậy? Sẽ như vậy?” Dễ dàng cạy ra môi răng, quần lấy cái lưỡi đang né tránh, tham lam cướp lấy từng tấc hơi thở của cô.

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy đầu lưỡi cùng đôi môi đau đớn, nước mắt trào ra, chảy xuống giữa môi răng hai người.

Ném đến một tia chua xót Mộ Cung Mặc mới ngừng lại, đầu dán bên tai cô thổi dọc, “Tôi thích em, Thẩm Ngư.”

“Không cần làm tôi tức giận có được không?”

Giọng nói hơi quý dị làm Thẩm Ngư bản thân đều kinh hoảng.

【 Vừa rồi giá trị hắc hóa của Mộ Cung Mặc chỉ có một sao.....】

Mẹ.

Đây rõ ràng là phải hơn 3 sao? Sao có thể là 1 sao! Cũng quá dọa người đi.

Vậy, vậy 5 sao sẽ như thế nào, Thẩm Ngư nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(27)

Hôm diễn ra cuộc thi diễn thuyết, Thẩm Ngư ngoài ý muốn giành được giải nhất, cô nhìn về phía khán đài, vừa lúc nhìn thấy Mộ Cung Mặc ngồi hàng đầu tiên cười với mình.

Thẩm Ngư khẩn trương dời ánh mắt, nhận thưởng xong đi xuống dưới, vừa mới đi ra người nọ đã chạy tới đây, thờ hồn hèn tặng hoa.

"A Ngư giỏi quá." Mộ Cung Mặc môi mím cong lên, làm người tâm động.

Thẩm Ngư nhìn hần như nhìn quái vật, nam chính a, thiết lập tính cách lãnh khốc của anh đã phá thành mảnh nhỏ.

Thẩm Ngư cũng không nhận bó hóa đó, nhìn hần trong chốc lát, mới nói: "Mộ Cung Mặc, ngày đó cảm ơn cậu, nhưng cậu không cần chọc ghẹo tôi như vậy, cậu muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần không phải việc quá đáng."

Trong suy nghĩ của nguyên thân, Mộ Cung Mặc làm như vậy là đùa bốn tình cảm của cô, cô không cho rằng mình có thể mê hoặc Mộ Cung Mặc, chuyện này không có khả năng.

Mộ Cung Mặc sắc mặt cứng lại, "Em cho rằng tôi đang đùa?"

Thẩm Ngư nâng đầu nhìn hần, không lùi bước, "Không phải sao?"

【 Ách... Ký chủ, người OOC rồi a! Chú ý a. 】

Thẩm Ngư: Còn chú ý cái rắm, mi nhìn Mộ Cung Mặc như là một người khác vậy, dù sao là thế giới đầu, không trùng phạt.

【 Được rồi, ký chủ.....】

Có hệ thống gặt đầu, Thẩm Ngư không muốn giả vờ thêm nữa, trước kia công lược nam chủ cũng không mệt như vậy.

"Mộ Cung Mặc, chúng ta ai đi đường của người nấy." Thẩm Ngư xoay người rồi đi.

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, Thẩm Ngư ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt tỏa sáng.

Mộ Cung Mặc đôi mắt sáng đến dọa người, tới gần cô một bước, giọng nói ôn nhu: "A Ngư, em như vậy càng đáng yêu, lúc tôi uống say em cũng như vậy đúng không? Vì sao lúc đó tôi không có ký ức, quên mất chuyện chúng ta lúc nhỏ."

Thẩm Ngư nhìn đôi mắt nóng bỏng của hần, nghĩ mà sợ lui lại mấy bước, nam chủ vừa rồi nói... Nói cái gì?

Hệ thống! Không phải là ảo giác chứ?

【 Tôi... Tôi cũng nghe thấy, ký chủ, nam chủ bộ đáng thật là khủng khiếp, hay là... cô chạy nhanh trốn đi. 】

Thẩm Ngư rào bước chạy nhanh, nháy mắt biến mất trước mặt hần.

Mộ Cung Mặc đôi mắt hẹp dài hơi nhắm lại, khóe miệng nhin không được cong lên.

A Ngư, em không giả vờ trước mặt tôi có phải chứng tỏ rằng em thích tôi hay không?

Thật vui về a.

*

Trong phòng học, Thẩm Ngư ngồi vào trên ghế, chống đầu như đang nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thật là đang nói chuyện với hệ thống.

"Hệ ca, Mộ Cung Mặc không phải cũng là người xuyên qua các thế giới chứ?"

【 Không... Không phải đâu. 】

"Nói lại, lần trước tôi hỏi Mộ Cung Mặc ngủ hay không ngủ, mi nói ngủ! Xem xem, hần căn bản không ngủ!" Thẩm Ngư tưởng tượng tới đó liền ngửa răng.

【 Người ta cũng không biết mà, hệ thống kiểm tra không ra hần có phải là người xuyên qua các thế giới hay không, bắt quá lần trước cũng nói không có gì bất thường a.....】

Thẩm Ngự sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, mới nói: "Có phải hấn cấp cao nên kiểm tra không được?"

【 Sẽ không, cấp bậc cao tôi cũng có thể kiểm tra được. 】

"Được rồi được rồi, mi còn có tác dụng gì!" Thẩm Ngự dỗi.

Hệ thống ủy khuất bẹp bẹp miệng.

Cốt truyện đã hơn một nửa, hắc hóa giá trị không có chút tiến triển gì.

"Thẩm Ngự!"

Bên tai vang lên một giọng nói, Thẩm Ngự ngược mắt, đối diện với khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

【..... Đây là bạn ngồi cùng bàn. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(28)

"Cùng... Ngồi cùng bàn, có chuyện gì sao?"

Nữ sinh ngồi vào bên cạnh, có chút ngượng ngùng xoắn xít, hồi lâu mới mở miệng, "Cái kia, mấy hôm trước cậu gặp Vương Triết đúng không, hỏi cậu một chút, Vương Triết ở đâu? Hôm qua với hôm nay không tới trường."

Thẩm Ngự chớp chớp mắt, "Tôi không biết a."

"Vậy sao....."

Nữ sinh thất vọng xoay người, nhìn chằm chằm sách phát ngốc.

Thẩm Ngự bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, thầm nghĩ không tốt, Vương Triết hai ngày không đi học không phải bị Mộ Cung Mặc biến thái bắt cóc chứ?

【 Tám phần.....】

Thẩm Ngự đứng lên chạy ra bên ngoài phòng học, thần sắc vội vàng.

Hệ thống thấy thế, hốc mắt phiếm hồng 【 Ký chủ, không nghĩ tới cô... còn lo lắng cho Vương Triết, trước kia tôi còn hiểu lầm.....】

"Hiểu lầm cái gì? Lần này chính là cơ hội tốt để xoát giá trị hắc hóa a, hệ ca, lát nữa đừng có mà quấy rầy tôi diễn xuất."

【.....】 Hệ thống nhin không được tát hai cái vào mặt, ai bảo nguoi ngây thơ!

Đi đến nhà Vương Triết cũng không tìm thấy, Thẩm Ngự mặt lộ vẻ nôn nóng.

Tìm đến buổi tối, trời bỗng đổ mưa, cửa hàng trên đường cũng đóng cửa, Thẩm Ngự cả người ướt đẫm chậm rì rì đi trên đường cái.

Đang đi thì đụng phải một người, xoa xoa cái trán bị đâm đau, Thẩm Ngự ngược mắt nhìn.

"Muốn tìm cậu ta đến thế sao?"

Thẩm Ngự mắt kính bị mưa phun che, căn bản không thấy rõ người đối diện là ai, nhưng giọng nói này không phải của Mộ Cung Mặc thì là ai!

Mộ Cung Mặc cởi áo khoác che trên đầu cô, "Tôi đưa em đi."

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy trước mũi có một mùi hương thoải qua, lại chớp mắt, trước mắt tối sầm, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

*

Tiếng chim hót líu lo trên cành cây, tia nắng ban mai sau cơn mưa chiếu vào giọt sương trên lá, hiện lên bảy ánh cầu vồng.

Thẩm Ngự tỉnh lại còn tưởng rằng mình đang ở nhà, căn nhà này giống nhà cô y như đúc, nếu không phải bên ngoài có cây thì cô cũng nhầm.

Tay bị dây thừng buộc lại, không biết làm bằng vật liệu gì, nhẹ nhàng lại chắc chắn, bên ngoài còn được bao bởi một lớp nhung mềm cho nên không cảm thấy khó chịu.

Xuống giường đi về phía cửa, dây xích căng lại, không thể ra ngoài cửa.

Bước đầu xem xét, dây thừng trói Thẩm Ngự để cô chỉ có thể đi lại trong phòng, không thể nhảy xuống cửa sổ, không thể ra khỏi phòng.

Nói đơn giản, Thẩm Ngự bị nhốt trong căn phòng này.

"Hệ ca, có thể cắt đứt dây thừng này không?"

【 Yêu cầu thời gian..... không biết nó làm bằng cái gì, tôi phải phân tích thêm mới có thể giúp ký chủ cắt đứt. 】

Thẩm Ngự đỡ trán, "Mì còn có tác dụng gì!"

Hệ thống khóc chút chút.

Thẩm Ngự từ cửa sổ nhìn nhìn bên ngoài, tất cả là rừng cây vây quanh lấy căn phòng này, căn bản không thấy rõ chỗ xa.

Thu hồi tầm mắt, Thẩm Ngự trở lại trên giường, chống cằm tự hỏi.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Một cái kế hoạch xoát giá trị hắc hóa hiện lên trong đầu.

Hôm nay, Mộ Cung Mặc không biết đi đâu, vẫn luôn là một di bị mù đưa cơm ba bữa vào trong phòng.

Người này hình như rất quen thuộc bài trí trong phòng, đi lại trong phòng cũng không bị vấp ngã.

Hai ngày nay, Thẩm Ngự hai mắt trống rỗng ôm đầu gối ngồi không nhúc nhích, không ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống.

Đến buổi tối, cửa phòng bị người đẩy ra, một người chạy đến trước mặt cô, ngồi xổm bên cạnh, "A Ngự, A Ngự."

Thẩm Ngự nghe tiếng dường như bị kinh hách lùi về phía sau, hai ngày không ăn cơm, cảm nhỏ hơi nhộn, xương gò má càng thêm rõ ràng.

Mộ Cung Mặc lui về phía sau lắc đầu, "Tôi không tới gần, em đừng sợ."

"Thả tớ đi!" Thẩm Ngự ngẩng đầu, đôi mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(29)

Mộ Cung Mặc cả người run lên, thật lâu sau, giờ tay vỗ vỗ.

Lúc này di giúp việc bưng một bát cháo đi đến, để trên bàn rồi khom người rời đi.

Mộ Cung Mặc bưng chén cháo kia lên, cảm muốn mức mức cháo, "Nếu em muốn Vương Triết bình an thì phải ăn hết chén cháo này."

Thẩm Ngự kinh ngạc ngược mắt, hốc mắt đỏ một vòng, "Cậu....."

"Không uống sao? Được thôi." Mộ Cung Mặc giờ tay định đổ.

Thẩm Ngự vội vàng kéo ống quần hắn, suy yếu mở miệng: "Tớ uống."

Mộ Cung Mặc nắm tay cô đến bên cạnh giường, đôi mắt lạnh băng lộ ra một tia ủy khuất, "Vương Triết có gì tốt mà em lại thích cậu ta?" Hắn không tốt ở chỗ nào?

Thẩm Ngự một ngụm một ngụm uống cháo, nghe vậy mí mắt hơi rũ xuống, "Tớ ăn xong, cậu đi đi, tớ phải đi ngủ."

Dứt lời, xoay người nằm xuống, không muốn để ý đến hân.

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Lúc Thẩm Ngự còn khó chịu vì chén cháo kia, bên hông đột nhiên căng thẳng, một cơ thể lạnh băng dán lên.

"....." Thẩm Ngự kéo chặt chăn, lui lên phía trước.

Người nọ cũng không biết xấu hổ dịch lại gần.

Thẩm Ngự đẩy mặt hắc tuyến, nhanh chóng nhắm mắt đơn giản đi ngủ, hai ngày nay vì có thể xoáy giá trị hắc hóa, cô còn chưa ăn cơm, thật vất vả có cháo, vì duy trì thiết lập tính cách lại không thể ăn! Muốn mạng a!

【 Ký chủ, dù cô tính chơi trong thế giới này, nhưng giá trị hắc hóa chưa xong cô cũng không thể quay lại thế giới chủ. 】

Hệ thống lải nhải bên tai, Thẩm Ngự không xoát full giá trị hắc hóa thì không trở về được.

Nhớ tới Đa Đa nói với cô, "Ngự, hệ thống hắc hóa đã có rất nhiều người bị kẹt lại trong đó, cậu nhất định phải đi ra đấy!"

Ngày hôm sau Thẩm Ngự bị nghẹn tỉnh, vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, thấy rõ cả lỗ chân lông, không thể không nói Mộ Cung Mặc là nam chủ đẹp nhất mà cô đã từng gặp, mũi cao thẳng, ngũ quan hoàn mỹ, ngay cả ngũ cũng đẹp như vậy.

Thẩm Ngự ngón tay không không chế được mà sờ soạng, chờ cô phát hiện ra thì đã muộn, người bên cạnh mở mắt, con ngươi thâm thúy nào có một tia buồn ngủ, tràn đầy tỉnh táo, bình tĩnh nhìn chăm chú Thẩm Ngự, giọng nói khàn khàn gọi cảm, "A Ngự."

Thẩm Ngự da đầu tê dại như có một dòng điện đi qua toàn thân, giãy giụa muốn ra khỏi lồng ngực của hân.

Trong lúc ma sát, Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bụng bị một vật cứng nóng bỏng chống, đầu óc nổ tung, mặt đỏ bừng.

Cái... Cái gì?

Mộ Cung Mặc đôi mắt nóng bỏng, hô hấp cũng hơi dồn dập, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi phàn nộn của nữ hài.

Thẩm Ngự cảm thấy nguy hiểm, lập tức lúc túng, yếu ớt nói: "Tớ muốn đi WC....."

Mộ Cung Mặc lúc này mới buông cô ra, Thẩm Ngự té ngã lộn nhào chạy vào WC.

Vào WC muốn khóa cửa, nhưng dây thừng buộc ở cổ tay chần lại, đành phải kéo rèm ngồi trên bồn cầu.

【 Ký chủ, những thế giới trước cô không lần giường sao? 】

"Ký ức sẽ biến mất khi đi về! Nơi nào sẽ nhớ rõ!!" Thẩm Ngự trong lòng còn thuần khiết giống như một đứa trẻ, thế giới thật cô còn chưa một lần yêu đương, tất cả kinh nghiệm đều cống hiến cho hệ thống.

Tuy rằng cô đã xuyên qua rất nhiều thế giới, lần giường đã nhìn thấy, nhưng về thế giới thật đều sẽ quên hết, lại nói trước kia mỗi lần lần giường cô đều sử dụng đạo cụ thể thần.

【 Nói cho cô biết một tin xấu, thế giới hắc hóa không thể sử dụng đạo cụ. 】

"..... Thật, thật sao?"

【 Thật. 】

Thẩm Ngự sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong lòng chỉ có một câu ngọa tào.

【 10 vạn tệ 】

"Được!"

Lúc Thẩm Ngự rửa mặt xong đi ra cửa phòng, Mộ Cung Mặc đã đi ra ngoài.

Phòng thế nhưng còn lưu lại một tia mùi xạ hương, Thẩm Ngự mặt càng đỏ hơn, người nọ..... Thế nhưng lại tự... ở phòng cô!!

Quá phẫn!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(30)

Sau ngày hôm đó, ngày nào Mộ Cung Mặc cũng đến ăn cơm cùng Thẩm Ngự, buổi tối còn ôm cô ngủ.

Chỉ là ngủ thôi nhé.

Thẩm Ngự không còn cách nào để xoát giá trị hắc hóa, thế nhưng ở đây lại còn cảm thấy thoải mái.

Có ăn có uống, nằm xuống là ngủ, sống như heo vậy.

Hệ thống thúc giục cô 【 ký chủ, cô không thể như vậy a! Cô quên nhiệm vụ rồi à?? 】

Thẩm Ngự ăn bánh kem, liếm liếm bơ trên môi, "Không phải đang suy nghĩ....." Còn chưa nói xong, cằm cô đã bị một bàn tay nắm nghiêng qua, sau đó một đôi môi lạnh lẽo dán vào, hôn tới hít thở không thông.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc buông ra, ngón cái lướt qua cánh môi còn dính nước bọt trong suốt, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay tôi có một số việc, có thể sẽ không quay lại, có chuyện gì thì nói cho dì Hoàng biết.

Dì Hoàng là tên của dì giúp việc kia.

Thẩm Ngự trong lòng vui vẻ, trên mặt đờ đẫn, không trả lời.

"A Ngự, em sẽ không rời đi đúng không?"

Thẩm Ngự hừ thanh, anh cho tôi giá trị hắc hóa tôi sẽ không rời đi a.

Đương nhiên, câu này cô chỉ dám nói ở trong lòng.

Mộ Cung Mặc rời đi, Thẩm Ngự lại buộc dây thừng vào tay, ở trong phòng.

Mấy ngày nay, chỉ cần hần tới, Thẩm Ngự sẽ được thả ra, khi hần đi thì sẽ bị buộc lại.

Tiếng động cơ xe càng ngày càng xa, Thẩm Ngự nằm ở trên giường cân nhắc.

Nguyên nhân Mộ Cung Mặc mấy hôm sau không tới là gì?

Bỗng nhiên nghĩ đến cha của Mộ Cung Mặc, chẳng lẽ là cha hần phát hiện?

Quả nhiên, mấy ngày sau, một vị khách không mời mà đến đã tới đây.

Dì Hoàng định đưa nàng chạy ra ngoài bằng lối thoát hiểm, nhưng những người đó đã chạy tới trước mặt bọn họ.

Mười mấy người cầm súng, dì Hoàng chắn ở trước mặt cô, Thẩm Ngự phát hiện, tuy dì ấy không nhìn thấy, nhưng rất quen thuộc với tiếng súng lên đạn.

Cũng không biết Mộ Cung Mặc tìm ở đâu.

"Cô chính là người Mộ Cung Mặc giấu đi?"

Thẩm Ngự không biết đối phương là ai, mười mấy người to cao, giọng nói lại hơi quen thuộc như đã nghe ở đâu đó.

【 Đây là người bắt cóc cô và Mộ Cung Mặc ngày xưa, cũng chính là kẻ thù của cha hần. 】

Thẩm Ngự: "....."

"Mang đi!" Người đàn ông vẫy tay.

Dì Hoàng rút súng, bắn vào người đàn ông kia, đẩy Thẩm Ngự vào lối thoát hiểm.

Nhưng người đàn ông kia hình như đã biết trước, kéo một người bên cạnh chắn đạn, ngay sau đó dùng súng bắn dì Hoàng, viên đạn trúng tim, miệng phun máu tươi ngã xuống.

Thẩm Ngự cũng bị đánh vào sau cổ, hôn mê bất tỉnh.

Lại là kịch bản.

*

Đêm khuya, trong căn phòng ánh đèn lúc sáng lúc tối, Thẩm Ngự bị một chậu nước xối tỉnh, từ đầu đến chân lạnh như băng, cô run rẩy mở mắt ra, mắt kính đã bị ném trên mặt đất, trước mắt cô là một mảnh mơ hồ.

Một chiếc di động cũ ném tới trước mặt cô, giọng nói bên trong làm Thẩm Ngự tỉnh táo lại, "A Ngự?"

Thẩm Ngự ho khan do nước vào trong cổ họng, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm màn hình di động.

Một chân đá vào trên người cô, ác thanh ác khí nói: "Nói chuyện!"

Thẩm Ngự trên lưng một trận kịch liệt đau đớn, vô lực ho khan một tiếng, mở miệng: "Mộ Cung Mặc, cậu đừng tới đây."

"A Ngự, A Ngự, chờ, anh tới cứu em, đừng sợ." Người nợ thanh âm run rẩy, lại vẫn ôn nhu như thường.

Thẩm Ngự trên người vừa lạnh vừa đau, nằm sấp trên mặt đất thở dốc, tiếng nói bên tai như đang trấn an trái tim của cô.

Đừng tới..... Đừng tới..... Những người này muốn giết cậu.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(31)

Người đàn ông vừa lòng, một chân dẫm nát di động: "Một màn này làm tao nhớ tới 10 năm trước."

"Mộ Hạo a Mộ Hạo, không nghĩ tới mày sẽ chết trên tay con trai của mày, đáng tiếc đáng tiếc, tao muốn tự tay giết mày a, bất quá cũng không quan hệ, tao muốn Mộ gia chúng mày chôn cùng anh trai tao!"

Không bao lâu, ngoài cửa kho hàng truyền đến tiếng vang, người đang ông nhìn sang hàng vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ gạt đầu, "Hắn đến một mình."

Người đàn ông cười giờ tay.

Cửa kho hàng mở ra, Mộ Cung Mặc bước đi trầm ổn đến trước mặt bọn họ.

Người đàn ông kia vỗ vỗ tay, "Thật là cảm động a."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy Thẩm Ngự đang ngã trên mặt đất, đồng tử co rụt lại.

"Thả cô ấy ra."

Người đàn ông: "Muốn tao thả nó? Đơn giản, tự đâm con dao này vào trái tim của mày, tao sẽ thả nó ra." Dứt lời, ném cho hắn một con dao.

Mộ Cung Mặc trầm mặc, từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, "Được, tao đã đặt bom ở mộ anh trai mày, mày có thể giết cô ấy, bất quá, anh mày....."

Người đàn ông tức giận, cả người run rẩy, "Mộ Cung Mặc!"

Mộ Cung Mặc cầm cái điều khiển từ xa, không nói lời nào.

"Tốt! Rất tốt!" Người đàn ông nhắc cô lên, "Tao thả cô ta ra, mày đưa điều khiển từ xa cho tao."

Mộ Cung Mặc cũng không phản đối, run bả vai, tỏ vẻ đáp ứng.

Trong ánh mắt người đàn ông hiện lên gì đó, đếm tới 3, ném cô sang đồng thời cũng cầm được điều khiển từ xa.

Thời điểm gã muốn nổ súng, Mộ Cung Mặc cách đó không xa đã nhận được người, đánh ngất mấy người của gã.

Mộ Cung Mặc ôm nữ hài trốn đến bên cạnh ván sắt, bắn mấy phát ra bên ngoài.

Người đàn ông lui về sau, lại nhìn người của mình đã chết, bên ngoài cũng có người??

Sắc mặt gã tối tăm, mượn camera trên máy tính nhìn nơi bọn họ trốn, chặt đứt dây thùng bên cạnh, một vật nặng từ bên trái bay tới, tốc độ cực nhanh.

Mộ Cung Mặc không biết, nhưng có Thẩm Ngư có hệ thống sao có thể không biết, phản ứng đúng lúc đẩy Mộ Cung Mặc sang một bên, vừa vặn bị nó đập trúng, trước mắt tối sầm.

Mộ Cung Mặc trái tim co chặt, lúc lấy lại tinh thần nhanh chóng bắn người đàn ông kia, ném súng ngòi xỏm trên mặt đất, muốn nâng vật kia khỏi người Thẩm Ngư.

“A Ngư! A Ngư!!!”

Thẩm Ngư còn có ý thức, yết hầu nóng lên phun ra một ngụm máu, ho khan thờ dốc, cả người không có cảm giác.

“Mộ Cung Mặc, em nhớ ra rồi.” Thẩm Ngư hơi hé miệng, máu lại phun ra.

“Đừng nói chuyện, A Ngư, em đừng nói!” Mộ Cung Mặc ôn thanh nói, đôi mắt đỏ đậm dọa người, đẩy vật nặng ra, bế Thẩm Ngư chạy ra bên ngoài.

Thẩm Ngư muốn lắc đầu, nhưng đầu ngón tay cũng không động đậy được, “Vô dụng, thả em xuống. .... Em, khụ khụ khụ. .... Có điều muốn nói. ....” Nói nói, đôi mắt dường như bị một cục đá đè nặng, không thể mở mắt.

Mộ Cung Mặc cười lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt đầy máu của cô, “A Ngư. .... Em nhất định sẽ không sao. .... A Ngư. ....”

Một nam sinh cao lớn ngồi khóc như một đứa trẻ.

“Đau quá. .... Anh để em xuống dưới đi.”

“Được được. ....”

Mộ Cung Mặc nhẹ nhàng đặt Thẩm Ngư xuống đất, ngón tay run rẩy vén vài sợi tóc trên mặt cô.

Thẩm Ngư cog khoe miệng, ho ra máu, theo khoe miệng chảy xuống mặt đất, “Em thích anh. .... Ngốc tử. .... Khụ khụ khụ. ....”

Mộ Cung Mặc cả người kịch liệt run rẩy, nghiêm túc xoa vết máu trên mặt cô, hốc mắt trào ra nước mắt làm tâm mắt mờ hồ, “Anh. ... Anh cũng thích em.” Thật sự rất thích em.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, em kéo anh vào ngõ nhỏ, em dí sát mặt đối diện với anh. .... Cứu anh. ....

“Nhưng. .... Khụ khụ khụ. .... Em rất muốn ngủ. .... Mộ Cung Mặc. .... Nhất định phải đánh thức em dậy. .... Em muốn ăn bánh kem. ....” Thẩm Ngư đứt lời, nhắm mắt, không còn hơi thở.

Mộ Cung Mặc từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm, cúi người xuống hôn người con gái đã không còn hơi thở, hồi lâu, ôn nhu nói: “Anh sẽ đi tìm em, chờ anh nhé, A Ngư.”

♥Ngày mai sẽ sang thế giới 2 nhé!

♥Cảm ơn đã đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (1)

【 Nhiệm vụ thất bại. 】

Trở lại chủ thể giới Thẩm Ngư quỳ trên mặt đất, hơi thở dồn dập, dùng sức ho khan.

【 Ký chủ, tôi cảm động muốn khóc, hu hu hu. .... 】

Ký ức chậm rãi biến mất, tình cảm thoát ly thân thể, hơi thở của Thẩm Ngư mới vững vàng lại.

Đầu ngón tay đề đề cổ họng, bởi vì vừa ho, thanh âm khàn khàn nói không ra lời, "Khóc cái gì, đặc rồi, thế giới sau như thế nào?"

【 Thế giới #*%¥#%#..... Hệ thống báo lỗi hệ thống báo lỗi.....】

"Hệ ca, không sao chứ?" Thẩm Ngưng nghe âm thanh chói tai của máy móc, cau mày hỏi.

【 Hệ thống thay đổi..... Thay đổi thành công, trói định hệ thống công lược nam xứng ~】

【 Chào chị, em là hệ thống công lược nam xứng. 】

Thẩm Ngưng ngẩn ngơ, hỏi: "Không phải hệ thống giá trị hắc hóa à?"

【 Hệ thống hắc hóa bảo trì, thay đổi thành hệ thống công lược nam xứng. 】

"Còn có cách làm này?? Vì sao đột nhiên bảo trì?" Thẩm Ngưng ngẹn họng nhìn trần trời.

【 Còn không bởi vì thế giới trước xuất hiện vấn đề, em phản hồi lại cho Chủ Thần, Chủ Thần tra không được nguyên nhân bèn mang đi bảo trì. 】

"..... Ngọa tào."

Thẩm Ngưng không có lời gì để nói, giới tề của cô a!

【 Ký chủ đừng ủ rũ, hệ thống này cũng là hệ thống cao cấp, hệ thống trước kia của ký chủ là hệ thống sơ cấp, đối tượng công lược cũng đơn giản. Đối tượng ở đây là từ cấp S đến SSS. 】

Thẩm Ngưng: "....." Cô muốn tiêu hóa tiêu hóa.

【 Có muốn đi đến thế giới sau không? 】

"Đi thôi đi thôi."

Cô lại muốn nhìn cao cấp là như thế nào.....

*

Đường phố ánh đèn lờ mờ, có mấy cái bóng đèn không biết khi nào hỏng, sáng tối lập lòe.

Thẩm Ngưng một tay cầm cặp sách khoác trên vai, càng đi vào ngõ nhỏ càng tối.

"Gì thế này? Tất cả bóng đèn đều hỏng?"

Hừ một tiếng, Thẩm Ngưng mở đèn trong di động, chiếu sáng con đường phía trước.

Đi vào sân nhà, đẩy cửa ra đi vào, bên trong vang lên tiếng nói chuyện vui vẻ hòa thuận.

Truyền ra từ trong nhà cô, không đúng a, ba cô ở nhà một mình, sao lại có hai người nói chuyện? Chẳng lẽ là mẹ đã quay lại??

Nghĩ như vậy, Thẩm Ngưng trong mắt tràn đầy vui sướng, đẩy cửa đi vào.

Tiếng nói đột nhiên im bật, đại sảnh to lớn, trước bàn, ngoại trừ ba cô còn có một người phụ nữ xa lạ.

"Tiểu Ngưng đã về? Mau tới đây ngồi." Cha Thẩm phát phát tay nói.

Thẩm Ngưng sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt dừng ở trên người người phụ nữ kia, mới nói: "Đây là ai?"

Cha Thẩm cười giải thích, "Đây là mẹ của con, mau gọi mẹ."

Thẩm Ngưng hừ lạnh một tiếng, khóa miệng chậm chọc mỉm cười, "Mấy tuần trước vừa mới ly hôn, giờ đã tìm vợ mới, cha cũng thật lợi hại!"

"Câm miệng!" Cha Thẩm trầm mặt xuống, "Con không muốn gọi mẹ thì thôi, về phòng làm bài tập đi!"

"Con không đi!" Thẩm Ngưng ném cặp sách xuống mặt đất, hộc mắt phỉếm hồng, "Cha, sao cha có thể làm như vậy?"

Cha Thẩm sắc mặt âm trầm, vỗ bàn, cả giận nói: "Về phòng!"

"Con không!"

Người phụ nữ kia vội vỗ tay cha Thẩm, trách nói: "Đừng nói Tiểu Ngưng như vậy."

Dứt lời cười với Thẩm Ngưng: "Tiểu Ngưng không muốn gọi mẹ cũng không sao, bắt quá cha con cũng chỉ muốn tốt cho con, ông ấy sợ một mình con ở nhà buồn."

Người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, làm người ta dễ sinh hảo cảm, cái này làm Thẩm Ngưng lập tức không biết nói gì.

Trong lòng còn có ý xin lỗi, kỳ thật bà ấy khá tốt, nhưng mà.....

"Thôi, tôi vào phòng." Thẩm Ngưng bẹp bẹp miệng, xoay người đi.

_____.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (2)

"Đứng lại!" Cha Thẩm gọi cô lại, nói tiếp: "Đi cùng con trai của đi đến đây, về sau các con sống chung hòa thuận, cậu ấy bằng tuổi con nhưng sinh trước vài ngày, phải gọi là anh trai."

Thẩm Ngưng không thuận theo: "Dựa vào cái gì sinh trước con phải gọi anh, con sẽ không. ...." Từ "gọi" còn chưa nói, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một người đi ra, Thẩm Ngưng nhìn chằm chằm hấn không chớp mắt.

Người nọ mặc áo somi trắng, bên dưới là quần jean, tóc đen tôn lên làn da trắng, ngược mắt lên, một khuôn mặt tuất tú hiện ra, thoát nhìn sạch sẽ tinh khiết như suối.

"Nhất Trạch tới, đây là em gái con Thẩm Ngưng." Cha Thẩm vẫy tay nói.

Hà mụ nói: "Đúng vậy, Tiểu Ngưng a, đây là con trai dì Hà Nhất Trạch, học cùng trường với con."

Hà Nhất Trạch đi tới, gật đầu với Thẩm Ngưng: "Xin chào, anh tên Hà Nhất Trạch."

Hắn thanh âm tựa như nước suối trong veo, dịu dàng mon tron bên tai, làm người ta muốn nghe thêm vài lần.

Cha Thẩm phụ nhìn cô vẫn không trả lời, sắc mặt tối sầm, "Thẩm Ngưng! Thẩm Ngưng!"

Thẩm Ngưng lấy lại tinh thần, sắc mặt phỉếm hồng, vội thu hồi tầm mắt, trả lời: "Xin, xin chào! Tôi tên Thẩm Ngưng."

Cha Thẩm thấy thế lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, "Không có việc gì hai đứa về phòng đi."

"Tiểu Ngưng có bài gì không hiểu cứ hỏi Nhất Trạch, anh học giỏi hơn con nhiều, rất nhiều lần đứng nhất toàn trường đấy!"

Hà mụ nghe thế, vội vỗ vỗ mu bàn tay ông, ý bảo ông đừng nói nữa.

Thẩm Ngưng lại hoàn toàn không tức giận, gật đầu như đảo tòi nói: "Vâng thưa cha!"

Cha Thẩm nhìn bộ dạng đoan trang của cô, hoài nghi nhưong này.

Con gái như biến thành người khác vậy.

*

Trở lại phòng, Thẩm Ngưng vẫn còn mê đắm trong giọng nói và khuôn mặt của thiếu niên.

【 Ký chủ, nam phụ này là nam phụ cấp S, chị phải cẩn thận nha! 】

Thẩm Ngưng xoa xoa cánh tay, đi đến bên cạnh bàn, cầm ống hút vào hộp sữa, vừa uống vừa đi vào phòng tắm, "Đã biết, lần này sẽ không thất bại, yên tâm đi."

【 Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, nhiệm vụ lần này chỉ cần độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 100. 】

Thẩm Ngư ừ một tiếng, hồi tưởng cốt truyện.

Thế giới này lại là thế giới thanh xuân vườn trường, nam chủ có tiền có thế, nữ chủ đẹp như thiên tiên, nảy sinh tình cảm trong trường học.

Mà nguyên thân lại là nữ phụ ác độc, là thanh mai trúc mã với nam chủ, vẫn luôn yêu thầm nam chủ, nhưng nam chủ không biết, coi nguyên thân như em gái.

Nguyên thân phát hiện nam chủ đối xử với nữ chủ khác biệt, còn phát hiện anh trai mà cô vẫn luôn chán ghét cũng thích nữ chủ, ghen ghét cùng phần nộ đan chéo trong lòng, vì thế nhiều lần uy hiếp và hãm hại nữ chủ, đều bị nam chủ và nam phụ hóa giải.

Cuối cùng nguyên thân rơi vào kết cục bi thương.

Trở lại hiện tại, nam chủ và nữ chủ đã gặp nhau, mà nam phụ Hà Nhất Trạch hôm nay dọn vào nhà nguyên thân, Thẩm Ngư cần công lược người anh trai mặt than nàu, việc khác không cần xen vào.

Cốt truyện, nguyên thân vẫn luôn chán ghét người anh này, nhiều lần gây sự, mà Hà Nhất Trạch cũng chán ghét nguyên thân, vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ.

Thẩm Ngư may mắn xuyên đến đoạn thời gian này, nếu là xuyên đến đoạn bị Hà Nhất Trạch chán ghét, thì nhiệm vụ sẽ khó hơn.

Bất quá bản nhân cô cảm thấy rất đáng tiếc, khó khăn càng cao cô càng hưng phấn.

【 Ký chủ, thế giới trước chị cũng nói như vậy. 】

“Đi đi đi, thế giới này chị sẽ nghiêm túc làm nhiệm vụ.” Thẩm Ngư định liệu trước, lời thề son sắt.

Tính cách của nguyên thân vừa đúng ý cô, ngạo kiều tùy hứng, ở trường học không học hành chăm chỉ, hay đi cùng một đám hồ bằng cầu hữu.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (3)

Sáng sớm tinh mơ, Thẩm Ngư đã rời giường, vừa rửa mặt vừa nhìn bản thân trong gương.

Nguyên thân bởi vì phản nghịch mê chơi, tóc còn nhuộm thành màu tím, nguyên thân thích trang điểm, trên bàn toàn chai chai lọ lọ. Nguyên thân diện mạo rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt to đen láy, làn da vì hay đi chơi nên có chút đen. Thường xuyên hoá trang không chú ý, trên mặt còn có mấy nốt mụn.

Mà trong phòng, trên tường cũng dán poster đầy màu sắc.

Buổi tối không nhìn kỹ, rửa mặt xong cô đi ra phòng tắm, dựa vào ánh sáng ngoài cửa, thấy thế, đầu đầu không thôi.

Trách không được Hà Nhất Trạch sẽ chán ghét cô như vậy, mỗi ngày nhìn thấy một khuôn mặt trang điểm cùng cái dài màu tím, tính cách còn không giống ai, ai mà không chán ghét.

Mở tủ quần áo, toàn là váy gợi cảm, không phải lộ vai, thì lộ ngực, còn lộ đùi.

May mắn may mắn, có đồng phục, xuân hạ thu đông đều có thể mặc.

Thẩm Ngư đầu tiên xé hết poster trong phòng ném vào thùng rác, quá nhiều không thể nhét hết, đơn giản gấp đôi lại kẹp ở dưới nách, xách cặp sách ra khỏi phòng.

Một hương thơm bay lại, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, trước mắt sáng ngời.

Chạy chậm đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy cha Thẩm ngồi trên sofa đọc báo, Hà mẫu đang bung đồ ăn từ trong bếp ra, mà Nhất Trạch cũng đồng thời đi vào.

Thẩm Ngư để poster sang chỗ khác, sau đó ngồi bên cạnh Hà Nhất Trạch, chào hỏi: “Chào buổi sáng, anh Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch ừ một tiếng, trả lời: “Chào buổi sáng.”

Thanh đậm trong ưu nhã, cao lãnh lại không mất lễ phép.

Quá hoàn mỹ.

Suốt một tuần mỹ hảo tử, ánh nắng nhân nhật chiếu đến, giống như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

Diện mạo nam phụ đúng là gu của cô, thật sự đẹp a.

Thẩm phụ cảm báo đi tới ngồi xuống, vừa thấy con gái mình nhìn chăm chăm hắn, trong mắt không che dấu được, không khỏi nhíu mày, “Thẩm Ngu! Vào bếp bụng thức ăn cùng đi!”

“Được được được!” Thẩm Ngu không nói hai lời đứng lên chạy vào phòng bếp.

Cái này làm cho cha Thẩm không thích ứng, con gái từ tối hôm qua đã như vậy, bất quá đây cũng là chuyện tốt.

“Nhất Trạch a, Tiểu Ngu nghịch ngợm, cháu để tâm tới nó một chút a.” Cha Thẩm rất vừa lòng về hắn, thành tích tốt, lại nghe lời, không giống con gái ông.

Hà Nhất Trạch gật đầu, “Vâng, thúc thúc.”

Ăn cơm sáng đi ra cửa, Thẩm Ngu kẹp poster chạy đến thùng rác, vứt hết, sau đó tung tăng đi theo phía sau Hà Nhất Trạch.

“Đội em với anh Nhất Trạch.”

Thẩm Ngu thờ phỉ phò chạy đến bên cạnh hắn, “Cùng nhau ngồi xe buýt đi.”

Hà Nhất Trạch không đáp lời, bước chân bỗng nhiên ngừng lại, nói: “Tôi biết em không vui, tôi cũng vậy, không cần đi theo tôi, em làm gì tôi cũng sẽ không nói cho cha em biết.”

Thẩm Ngu sùng sốt, người nọ cao hơn cô hai cái đầu, nói chuyện còn phải ngửa đầu, “Không phải, em đi theo anh là bởi vì.....”

“Cái gì?”

“Là bởi vì.....” Thẩm Ngu lấp bắp, lỗ tai cũng đỏ một vòng, cắn răng lớn tiếng nói: “Tôi đi theo anh tất nhiên là đi học! Ai nguyện ý đi theo anh, hừ.”

Hà Nhất Trạch hiểu rõ, nhấc chân đi về phía trước, để lại cho Thẩm Ngu một cái bóng.

“Cái gì a! Thẩm Ngu mày thật không có tiền đồ!” Thẩm Ngu bẹp bẹp miệng, cầm cặp sách đi theo.

.....

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (4)

Rủ đầu, Hà Nhất Trạch đã lên xe đi rồi, không đi chuyến xe này sẽ muộn!

Thẩm Ngu nghĩ đến ngày đầu tiên đi học cùng Hà Nhất Trạch, cô mà đến trễ, ấn tượng sẽ lòng tốt lắm đi.

Nghĩ thế, Thẩm Ngu cầm cặp sách chạy vội.

Một đường chạy đến cổng trường, may mắn vào lớp trước giờ học 1 phút.

Nhưng vội vã đụng vào một người, người nọ hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thẩm Ngu cũng không tốt, trực tiếp đụng vào trên cửa sắt, cái ót bị đập đau muốn chết.

“Nhan Sanh!” Một giọng nam vang lên ngay sau đó, một người ngồi xổm xuống đỡ Nhan Sanh lên, khi nhìn thấy Thẩm Ngu, giận mắng: “Thẩm Ngu, cậu làm gì vậy?”

Thẩm Ngự xoa xoa cái ót, tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, một người là nữ chủ Nhan Sanh, một người là nam phụ Quân Lạc, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã.

Học kỳ mới, đã khai giảng một tháng, hình tượng của Thẩm Ngự ở lớp học là kiêu căng tùy hứng, không ai bì nổi, còn chơi với hông bằng cầu hữu, những học sinh ngoan đều không có ấn tượng tốt với coi.

Đặc biệt là Quân Lạc, cực kỳ chán ghét Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua bọn họ, “Ai da, tôi chạy tới, là cậu ta cúi đầu không nhìn về phía trước đụng vào tôi, cậu ta đau, tôi thì không đau?”

Quân Lạc nhăn chặt mày, vừa thấy cô liền tức giận, “Nếu không phải cậu lao đến, Nhan Sanh sẽ té ngã?”

Nhan Sanh khuôn mặt tái nhợt, kéo Quân Lạc lắc đầu, “Không có việc gì, Quân Lạc.”

“Còn nói không có chuyện gì, mặt cũng tái rồi này.”

“Được rồi được rồi, còn không phải là xin lỗi sao? Tôi nói là được chứ gì, xin lỗi.” Thẩm Ngự vỗ vỗ bụi bặm trên người, thu hồi tầm mắt đi: “Thật là trời sinh một đôi.”

“Cậu!!” Quân Lạc nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người nhìn một hồi trò hay, ánh mắt nhìn Thẩm Ngự đều là phiền chán không vui.

Thẩm Ngự ngồi vào hàng cuối, cặp sách ném trên bàn, ánh mắt đảo qua lớp học, không có hình bóng quen thuộc.

Hắn là đi văn phòng.

Cô vừa ngồi xuống, người bên cạnh mở miệng nói: “Làm sao vậy? Hôm nay tâm tình không tốt?”

Thẩm Ngự ánh mắt chuyển qua người ngồi cùng bàn, hừ một tiếng ngồi vào trên ghế, “Lý Thanh Sâm?”

“Làm sao vậy? Không quen tó?” Lý Thanh Sâm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Ngự sờ sờ chóp mũi, ngượng ngùng cười cười, “Nào có a.”

Người này chính là nam chủ Lý Thanh Sâm, tính cách ôn nhu, là một m sinh ấm áp, coi Thẩm Ngự như em gái.

Mà Thẩm Ngự vì thích Lý Thanh Sâm, cố ý đổi chỗ tới đây.

Thật là vác đá nện chân mình.

Lý Thanh Sâm chống cằm nhìn cô, “Tâm tình không tốt sao? Muốn Lý ca giúp cậu khai thông khai thông không?”

“Không cần ha ha.” Thẩm Ngự xua xua tay, lấy sách ra, nghiêm trang đọc.

Lý Thanh Sâm hơi nhướng mày, nhìn cô hồi lâu.

Thẩm Ngự không trang điểm, tóc đơn giản buộc sau đầu, nếu xem nhẹ màu tóc kia, vừa nhìn liền làm người kinh diễm.

Thẩm Ngự vừa nghe tiếng chuông liền nhìn ra cửa, thẳng đến khi thấy chủ nhiệm cùng Hà Nhất Trạch đi vào.

“Mọi người trật tự” Chủ nhiệm lớp vẫy vẫy tay, chờ bọn họ yên tĩnh, nói: “Ngày hôm qua bạn Lý Thanh Sâm chuyển tới lớp ta, hôm nay lại có một học sinh chuyển trường, Hà Nhất Trạch từ trường chuyên tới, mọi người vỗ tay chào đón.”

Dứt lời, lớp học vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc.

Thành phố A a, trường cấp 3 trọng điểm a, chỉ vài người mới có thể thi vào, thế nhưng sẽ chuyển trường tới đây, thật là kỳ lạ.

Hà Nhất Trạch nói đơn giản chào mọi người, tôi là Hà Nhất Trạch liền xong rồi.

Cái này làm cho chủ nhiệm lớp hơi xấu hổ, nhìn nhìn vị trí trong lớp, chỉ vào một chỗ nói: “Hà Nhất Trạch ngồi vào chỗ trống bàn thứ hai.”

Thẩm Ngự nhìn theo vị trí mà chủ nhiệm lớp chỉ, một câu ngạo tào thiếu chút nữa buột miệng thốt ra.

Vị trí kia không phải là bên cạnh Nhan Sanh sao?

Tốt, nam chủ ngồi với nữ phụ, nữ chủ ngồi với nam phụ, thật tốt..... Tốt cái lông!

【 Hào cảm của Nhan Sanh với Hà Nhất Trạch lên tới 80, chị phải chú ý nhiều hơn nha!】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (5)

Thẩm Ngư: “.....”

Cô biết nữ chủ Nhan Sanh nhìn thấy Hà Nhất Trạch lần đầu tiên đã có hào cảm, không nghĩ tới sẽ tới 80.

Trong độ cảm cảm, dưới 50 là bạn học hoặc người xa lạ, mà từ 50 trở lên là người quen bạn bè, hào cảm trên 70 là yêu quý, trên 80 là thích, từ 90 trở lên là yêu.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bên trái Thẩm Ngư, Thẩm Ngư ngồi ở bàn cuối bên phải gần cửa sổ, nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, còn bị chặn.

Cô xoay xoay búi, nghĩ đến lúc tam học phải làm sao.

Cô giáo Ngừ Văn đi vào phòng học, điểm danh, khi đến Hà Nhất Trạch, cười cười với hắn.

Học sinh giỏi luôn được thầy cô yêu thích, hướng chỉ học bá từ thủ đô chuyển tới.

Giảng đến chỗ phân tích thơ, cũng không chế không được gọi Hà Nhất Trạch trả lời câu hỏi, Hà Nhất Trạch tự nhiên trả lời lưu loát, được cô giáo khen ngợi và bạn học sùng bái.

Sau khi tan học, Thẩm Ngư mới vừa cầm bài thi định đi đến bên cạnh Hà Nhất Trạch, muốn mượn cơ hội này, nhưng vừa đứng dậy, lại nhìn thấy Nhan Sanh đang dán vào Hà Nhất Trạch hỏi bài.

“Nhất Trạch, bài này tớ vẫn không hiểu, cậu có thể giảng cho tớ không?” Nhan Sanh sừng mặt như vẽ, vài sợi tóc dính vào trên áo Hà Nhất Trạch, nhìn qua là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Thẩm Ngư nắm chặt bài thi, bài thi bị cô làm nhăn nhúm, trừng mắt nhìn hai người kia, tức giận đi về chỗ.

Một bên đọc sách Lý Thanh Sâm thấy thế, quay đầu hỏi: “Làm sao vậy? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư thu hồi ánh mắt, buông bài thi, lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu đọc sách, đọc sách đi.”

Lý Thanh Sâm nhìn cô, thật lâu sau mới tiếp tục đọc sách.

Giữa trưa tan học, Hà Nhất Trạch đang sửa sang lại sách vở, một người đứng trước bàn hắn, “Anh, cùng đi ăn cơm nhé.”

Hà Nhất Trạch sửa soạn xong, nghiêng người đi về phía cửa, “Không đi.”

“Ài, vậy anh đi đâu?” Thẩm Ngư đi theo hắn, nói: “Cùng nhau đi.”

Hai bên đường là cây xanh, Hà Nhất Trạch dừng lại, xoay người nhìn cô: “Thẩm Ngư, tôi đã nói với em rồi, không cần phải đi theo tôi.”

“Không phải a.....” Thẩm Ngư bĩu môi, giải thích: “Em thật sự muốn đi ăn cơm với anh, anh là anh trai em, là lần đầu tiên em có anh trai.”

Hà Nhất Trạch sùng sốt, nhăn mày, nửa ngày mới nhắc chân đi.

Thẩm Ngư nhìn thấy hắn cam chịu, cong miệng cười cười, đi theo.

Nhà ăn trong trường.

Thẩm Ngư bê khay ngồi đối diện với Hà Nhất Trạch, thoáng nhìn trong khay của hắn chỉ có rau mà không có đồ ăn mặn, dùng đũa kẹp đùi gà để vào trong khay của hắn, “Anh thông minh như vậy, ăn nhiều đùi gà.”

Hà Nhất Trạch sắc mặt chợt đen sì, định trả lại.

Thẩm Ngư ôm khay com nghiêng người, gương ngẩng nói: “Anh ăn đi, đây là tấm lòng của em gái, thật sự.”

“Thẩm Ngư!” Hà Nhất Trạch lạnh mặt nói: “Đừng lại làm loại chuyện này.”

“Được được được.” Thẩm Ngư hoàn toàn không bị vẻ mặt của hắn dọa đến, cười hi hi lừa com.

Bước đầu tiên, mặt dày mày dạn, làm đối phương quen với sự hiện diện của mình.

Ăn xong com trưa trở lại phòng học, Thẩm Ngư ghé vào trên bàn ngủ, ngủ trong chốc lát ngẩng đầu nhìn về phía trước, người nọ thân hình thẳng tắp, trong đám người đang nằm ngủ bên cạnh, có vẻ thấp phần đột ngột.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 37: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (6)

Thẩm Ngư đầu để trên cánh tay, lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, lúc này một người chạy đến trước mặt cô gọi một tiếng: “Chị Ngư.”

Ánh mắt Thẩm Ngư chuyển qua người nọ, là một nữ sinh tóc vàng, áo đồng phục mở hai cúc trên, lộ ra nửa bộ ngực sữa, váy đồng phục kéo đến mức ngắn nhất vó thể, đùi thon dài hấp dẫn ánh mắt.

“Chị Ngư ~ chị Ngư ~” Tiếng nữ sinh gọi rất lớn, làm vài người bên cạnh tỉnh lại, nâng đầu nhìn về phía này.

“Chị cái gì a! Nói nhỏ chút!” Thẩm Ngư thấp giọng mắng một tiếng, vội nhìn về phía Hà Nhất Trạch, phát giác hắn không thấy mới nhẹ nhàng thờ ra.

Nữ sinh này tên Lâm Uyển Uyển, tên rất dịu dàng, kỳ thật đặc biệt phong tao, thích thông đồng cùng nam sinh, cũng là nữ phụ trong cốt truyện, gây sóng gió xung nguyên thân, là trợ công đẩy mạnh cảm tình cho nam nữ chủ.

Lâm Uyển Uyển hạ giọng, nói: “Em lại nhìn thấy tiện nhân kia ở bên cạnh anh Lý, chị Ngư, chị đi xem sao?”

Tiện nhân là một nữ phụ thích Lý Thanh Sâm.

“Không đi.”

“Không đi?” Lâm Uyển Uyển thanh âm nhin không được nâng lên, đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Ngư mới thấp lại, “Chị Ngư, Lý Thanh Sâm a.”

Thẩm Ngư đuổi đuổi người, lắc đầu nói: “Tôi nói không đi là không đi, cô cũng đừng đi trộn lẫn.”

Lâm Uyển Uyển kinh ngạc há miệng thờ dốc, bán tín bán nghi nói: “Vậy chị cũng đừng hời hện, Lý Thanh Sâm chạy theo người khác, đừng khóc.”

“Tùy.....” Chưa nói xong, Thẩm Ngư trước mắt xẹt qua gì đó, đột nhiên đứng lên, “Đi đi đi!”

Nếu làm Lý Thanh Sâm đến với nữ phụ kia, vậy hắn cùng Nhan Sanh sẽ không có tình cảm, mà Nhan Sanh còn thích Hà Nhất Trạch, không được không được!

Thẩm Ngư nhắc chân cùng Lâm Uyển Uyển ra phòng học.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bỗng nhiên quay người lại, nhìn thoáng quabThẩm Ngư, mặt vô biểu tình xoay người, tiếp tục độ sách.

*

Đi vào giữa sân bóng rổ.

Lý Thanh Sâm thích chơi bóng rổ, giữa trưa đều chơi, ánh nắng tháng 5 không quá nóng, nhưng ở ngoài trời lâu cũng rất nóng.

Trên sân bóng rổ mười mấy người mặc đồng phục thể dục, chạy nhanh dưới ánh mặt trời, mồ hôi như mưa, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, anh truy tôi đuổi.

Đội của Lý Thanh Sâm rõ ràng đang dẫn đầu, đánh đối phương liên tiếp lui lại, khiến cho nữ sinh hưng phấn thét chói tai.

Thẩm Ngư cùng Lâm Uyển Uyển đi đến bên trong cùng, liền nhìn thấy một nữ sinh đưa nước cho Lý Thanh Sâm.

“Thanh Sâm, cho cậu.” Nữ sinh kia lớn lên thanh thuần, khuôn mặt đỏ bừng, lòng bàn tay cầm chai nước đưa cho Lý Thanh Sâm.

Người bên cạnh Lý Thanh Sâm sôi nổi huyết sáo, ngơ ngác ta ta đăm ngơ ngơ xô đẩy.

Thẩm Ngư còn chưa mở miệng, đã bị Lâm Uyển Uyển đẩy lên phía trước, lao đảo vài bước, đi đến trước mặt bọn họ.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, ánh mắt dao động giữa ba người.

Ai mà không biết thanh mai của Lý Thanh Sâm thích cậu, cũng chỉ Lý Thanh Sâm coi cô là em gái.

Thẩm Ngư trong lòng có khổ mà không nói được, nửa ngày, cười hi hi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lý Thanh Sâm nói: “Thanh Sâm, cậu chơi bóng rổ rất lợi hại”

Lý Thanh Sâm khòe miệng cong lên, cười cười gật đầu.

Thẩm Ngư thấp phần xấu hổ, nữ sinh đưa nước chân tay luống cuống nhìn bọn họ, những người bên cạnh đều nhìn cô ấy, muốn xem náo nhiệt.

“Cái kia..... Đưa tớ đi tới quán trà sữa được không? Tớ mời cậu uống trà sữa.”

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (7)

Dứt lời, cô quay người trào phúng: "Nước khoáng của cậu, anh Sâm của tôi mới không uống."

Sắc mặt nữ sinh lập tức trắng bệch, hốc mắt phấp phồng nhìn Lý Thanh Sâm, điềm điềm đáng yêu.

Lúc mọi người ở đây muốn nhìn Thẩm Ngư mất mặt, Lý Thanh Sâm lại sùng sục nói: "Được."

Cứ như vậy hai người bọn họ biến mất trong đám người, mọi người kinh ngạc khó có thể hoàn hồn.

*

Đi bên cạnh Lý Thanh Sâm Thẩm Ngư rũ đầu nhủ mày, cô nói như vậy do nghĩ tới một đoạn trong cốt truyện, nguyên thân tính cách tùy hứng, nữ sinh nào ở gần Lý Thanh Sâm cũng chán ghét, không nghĩ, trong cốt truyện Lý Thanh Sâm vốn phải mắng cô, cậu ta nói vậy nằm ngoài dự đoán của cô.

Phảng phất nhận ra cô nghi hoặc, hệ thống vội nói 【 Em đã kiểm tra, không có sai sót gì, Lý Thanh Sâm coi nguyên thân như em gái, nói như vậy cũng không phải không có khả năng. 】

Được rồi.

Thẩm Ngư vừa muốn nói chuyện, đỉnh đầu đã bị một bàn tay to lớn đặt lên, "Tiểu Ngư, sao buổi trưa không tìm anh đi ăn cơm?"

Lời nói hơi mang trách cứ nhưng tràn ngập sùng sục, nếu nguyên thân nghe được, chắc chắn vui vẻ nói không ra lời.

Thẩm Ngư nghiêng đầu tránh thoát, sắc mặt nóng lên, "Cha em bảo em ăn cơm với Hà Nhất Trạch."

Lý Thanh Sâm cũng không biết Thẩm Ngư có anh trai là Hà Nhất Trạch mới chuyển tới. Nhà cô cách nhà Lý Thanh Sâm không xa, hai nhà cũng thường xuyên qua lại, nhưng chuyện này mới xảy ra tối hôm qua, Thẩm Ngư cũng là tối hôm qua mới biết, tự nhiên chưa nói cho Lý Thanh Sâm.

"Người mới chuyển vào là anh trai em?" Lý Thanh Sâm kinh ngạc.

Thẩm Ngư gật đầu: "Đúng vậy."

Mang theo oán giận nói: "Cha bắt em đi ăn cơm với hân, bằng không em đã tìm anh rồi."

Thẩm Ngự không thể ở trước mặt nam chủ biểu lộ ra một tia khác thường, nam chủ là vận mệnh chi tử, Thẩm Ngự có thể công lược nam xứng, lại tuyệt đối không thể biểu hiện trước mặt nam chủ, bằng không sẽ là phá quy tắc, phải chịu trừng phạt của Chủ Thần.

Đây cũng là lý do cô chỉ chọn công lược nam chủ không đi công lược nam phụ.

Ai nguyện ý trong lúc công lược người khác, còn muốn trước mặt nam chủ biểu hiện em yêu anh, anh là người duy nhất... Nếu như bị người phải công lược nhìn thấy, vậy cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không chứng minh được.

Lý Thanh Sâm hạ mí mắt, bàn tay xoa đầu Thẩm Ngự để ở giữa không trung thu hồi cảm vào túi, nói: "Muốn uống gì?"

Nhìn mẹn, Thẩm Ngự sờ sờ cằm, "Nước chanh."

"Từ từ, lại thêm một ly cà phê."

Lý Thanh Sâm cúi đầu nhìn cok, Thẩm Ngự cười nói: "Mua cho bạn."

Lý Thanh Sâm nghe vậy như suy nghĩ chuyện gì đó.

Đi đến dưới khu dạy học, Lý Thanh Sâm có việc đi trước, Thẩm Ngự vẫy tay, thấy người đi mới xoay người đi, vừa đi vừa nói chuyện cùng hệ thống: "Lý Thanh Sâm này không bình thường."

【..... Rất bình thường a. 】

"Có thể là ảo giác của chị."

Thẩm Ngự trở lại phòng học, để ly cà phê lên bàn Hà Nhất Trạch, "Mua cho anh."

Hà Nhất Trạch giương mắt nhìn thoáng qua ly cà phê kia, gọn gàng dứt khoát nói: "Lấy đi."

"Đừng mà." Thẩm Ngự hút một ngụm nước chanh, bị chua nhe răng, tiếp theo nói: "Em cố ý đi quán trà sữa mua cho anh đó."

Ngữ điệu mềm như bông, Hà Nhất Trạch không ngẩng đầu, cũng không nói gì nữa.

Thẩm Ngự cười cười, cầm nước chanh trở về chỗ ngồi.

. _____. Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (8)

Một lúc sau, Lý Thanh Sâm trở về phòng học, tầm mắt đảo qua ly cà phê trên bàn Hà Nhất Trạch, đuôi lông mày hơi nhíu, ngồi vào vị trí nói: "Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự đã uống xong cốc nước chanh, đứng dậy định đi vứt vào thùng rác, nghe vậy nghi hoặc nhìn phía Lý Thanh Sâm.

"Không có gì." Lý Thanh Sâm cười lắc đầu.

Thẩm Ngự dừng một chút, ném ly nước chanh, vừa đi vừa nhưong mày.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngự thu thập đồ vật đuổi yheo Hà Nhất Trạch, "Anh, cùng nhau về nhà đi."

Hà Nhất Trạch không nói gì, đôi chân thon dài chân đi rất nhanh, tóc đen ở ánh chiều tà rực rỡ lấp lánh, sườn mặt thanh lãnh khê năng, phảng phất giống như thần, khó có thể tiếp cận.

Thẩm Ngự không thích loại cảm giác này, chạy đến bên cạnh hân, ngón tay giữ chặt cổ tay áo của hân, "Anh."

Hà Nhất Trạch dừng bước, nhìn chằm chằm bị tay áo giữ chặt nhủ mày.

Thẩm Ngự nghĩ hân có bệnh sạch sẽ, vội buông ra.

Chương 40: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (9)

Cha Thẩm lại nghiêm túc với Thẩm Ngư, "Trước tuần cô đã nói với cha tình hình học tập của con, kỳ thi lần này phải làm tốt, bằng không nghỉ hè không cho con đi chơi."

"A? Cha sao có thể như vậy!" Thẩm Ngư a một tiếng, ủ rũ cụp đuôi thỏ dài.

Thẩm phụ nắm tay Hà Nhất Trạch, mỉm cười đi xa.

Uể oải đi theo phía sau Hà Nhất Trạch, nhỏ giọng thử hỏi: "Anh, anh có thể dạy kèm cho em không a?"

Ngay sau đó lại bỏ thêm một câu: "Nếu quấy rầy anh, thì thôi vậy."

Hà Nhất Trạch không nói chuyện, liếc nhìn cô một cái, nhìn đôi mắt chờ mong của cô.

Khi Thẩm Ngư cho rằng không cơ hội, người nọ mới nói: "Được."

"Ha ha ha, thật tốt quá." Thẩm Ngư kinh hô, vui vẻ quơ chân múa tay.

Tâm tư cũng không đặt lên việc học bỏ túc, thật cẩn thận giấu trong lòng, Thẩm Ngư điếm mũi chân đi bên cạnh Hà Nhất Trạch.

Tiếng cười thanh thuy của người con gái vang lên trong ngõ nhỏ, mang theo ma pháp làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Càng đi vào trong, con đường càng tối, bóng đèn trên đường không biết lúc nào bị hỏng, Thẩm Ngư nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Tới cơ hội khảo nghiệm kỹ thuật diễn rồi, gia tăng cảm tình với anh trai.

"Em sợ tối..... Anh....." Thẩm Ngư giả vờ sợ hãi, thân thể nhích về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch móc di động ra, mở đèn pin, chiếu sáng con đường phía trước.

"Oa, sao em lại quên mất di động chứ, ha ha ha, anh, anh thật thông minh!" Thẩm Ngư cười cười, miệng lại bẹp bẹp.

Hà Nhất Trạch nhìn kỹ thuật diễn dở tệ của cô, khóe miệng run rẩy một chút.

Thẩm Ngư đứng thẳng thân thể, vừa muốn nói gì giảm bớt không khí xấu hổ, một đạo hắc ảnh bỗng chốc xẹt qua trước mặt, tốc độ cực nhanh.

"A a a!! Có quý!" Thẩm Ngư sợ tới mức hoa dung thất sắc, tặc mao ôm lấy cánh tay Hà Nhất Trạch, liều mạng chui vào trong ngực hắn.

Hà Nhất Trạch đen mặt, "Thẩm Ngư!"

Bàn tay để trên trán cô, muốn đẩy ra.

Thẩm Ngư sợ rơi nước mắt, khóc chút chút hít hít cái mũi, "Thật, thật sự có ma, em nhìn thấy mà."

Sợ hấn không tin lại bỏ thêm một câu, "Anh tin em đi."

Lúc này, bên kia truyền tới một tiếng mèo kêu.

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, vội vàng rời khỏi lồng ngực hắn, ngượng ngùng cười cười: "Xin, xin lỗi."

Hà Nhất Trạch sửa sang lại quần áo, cái trán nổi lên ba vạch hắc tuyến.

Về đến nhà, Thẩm Ngư rũ đầu, sắc mặt vừa hồng vừa trắng.

Cô thật là ngu ngốc.

Hà Nhất Trạch hâm nóng đồ ăn để trên bàn, cô cúi đầu, một đầu tóc tím thoát nhìn chẳng ra cái gì cả, lại ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tràn đầy quần bách, nốt ruồi đen nơi khóe mắt lại làm hắn muốn sờ một chút.

"Ăn cơm đi." Hà Nhất Trạch thu hồi tầm mắt, ngồi vào ghế đối diện.

Cơm nước xong, Thẩm Ngư tắm rửa, mặc một bộ đồ ngủ hình gấu trúc, nhìn một đầu tóc tím trong gương, ngày mai lập tức nhuộm lại.

Cầm mấy môn mình học kém, đi đến cửa phòng Hà Nhất Trạch, gõ tay gõ gõ.

Môn mở ra, Hà Nhất Trạch vẫn mặc đồng phục, bắt quá áo khoác bên ngoài đã cởi nhà, áo somi trắng xúng với gương mặt kia, làm trái tim nhỏ của Thẩm Ngư bùm bùm nhảy.

Thật đẹp trai a.

Hà Nhất Trạch xoay người đi, Thẩm Ngự đóng cửa, đôi mắt khổng lồ chế không được ngo xung quanh.

Phòng giống người, trần ngập nghiêm túc cùng lãnh đạm, chỉ có hai màu đen trắng.

(☐ ♡ ☐ ☆) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ☆)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (10)

Hà Nhất Trạch: "Những môn nào?"

Thẩm Ngự vội ôm sách ngồi xuống bên cạnh hắn, để sách lên bàn, "Đây."

Hà Nhất Trạch nhìn nhìn, hỏi: "Đều không biết?"

"Không, không biết." Thẩm Ngự ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi.

Hà Nhất Trạch xoa xoa thái dương, lật lật chồng bài thi trên bàn, đặt một tờ trước mặt cô: "Đầu tiên làm bài kiểm tra này, tôi xem em biết những gì."

"Được!" Thẩm Ngự nóng lòng muốn thử, nhấc bút làm.

Nhưng xem từng câu hỏi, cô phát hiện cô không làm được câu nào cả.

Hự, xấu hổ.

Hà Nhất Trạch thấy thế, lại từ lấy một tờ khác cho cô.

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn, so với tờ trước, tờ này cô có thể làm mấy câu.

Làm xong đưa cho Hà Nhất Trạch, Hà Nhất Trạch nhìn qua, trên mặt hắc tuyến càng nhiều.

Mở sách nói lại từ đầu, Thẩm Ngự nghiêm túc nghe, sau đó làm một bài kiểm tra, làm sai cũng không nhiều như trước.

Vòng đi vòng lại, Thẩm Ngự làm bài đến 11 giờ, đôi mắt nhin không được bắt đầu sụp xuống, gục xuống ngủ trên bàn học.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, cửa mở ra, Hà Nhất Trạch mặc áo ngủ đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người con gái đang ngủ trên bàn.

Mây nhân lại, hắn đi đến trước mặt cô, sườn mặt của cô bị tóc che khuất, làn da mềm mại dưới ánh đèn bàn, nốt ruồi đen nơi khóe mắt tỏa ra mị lực.

Hà Nhất Trạch lần này làm theo suy nghĩ, ngón tay chạm phớt qua nó.

Thẩm Ngự đôi mắt chậm rãi mở, đôi mắt mông lung đối diện với con người đen nhánh của Hà Nhất Trạch, cong miệng vui vẻ cười cười, đứng lên cầm sách, giọng nói mềm mại: "Em trở về phòng ngủ đây, cảm ơn anh." Dứt lời, lung lay đi ra khỏi phòng.

Sau khi cửa khép lại, phòng khôi phục một mảnh yên lặng, Hà Nhất Trạch ngơ ngẩn nhìn ngón tay, vuốt ve.

【 Độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 45. 】

Thẩm Ngự ngáp một cái, trở về phòng tiếp tục ngủ.

*

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Ngự đều học tập chăm chỉ hướng về phía trước, bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên cô nỗ lực học tập.

Cha Thẩm bung hoa quả nhìn con gái mình chăm chỉ đọc sách cũng cảm xúc mênh mông, kích động vạn phần.

Buồng hoa quả lén lút đi ra ngoài, Hà mẫu đi tới nói: "Thế nào? Tôi nói Tiểu Ngự là đứa bé ngoan biết nỗ lực đi, ông còn nói con bé."

Cha Thẩm vui mừng gật đầu, dừng một chút lại nói: "Bất quá đây đều là công lao của Nhất Trạch, Nhất Trạch tới, Tiểu Ngự như biến thành người khác vậy, cảm ơn con."

Hà mẩu nhìn thoáng qua, lời kéo cha Thẩm trở về phòng.

*

"Anh, bài này em không hiểu." Thẩm Ngự nghiêng đầu nhìn lại, lại đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy, sắc mặt đỏ lên, lan đến tận cổ.

Hà Nhất Trạch bình tĩnh dời mắt, nhìn đề bài, bình tĩnh giải đáp: "Đề này....."

Thẩm Ngự lúc này mới để ý đến bài tập, nghiêm túc ghi nhớ, nhanh chóng giải được.

"Oa, hóa ra là như vậy." Thẩm Ngự làm bài này đã làm nửa tiếng vẫn không tính ra.

Ánh mắt sung bái cẩn thận nhìn về phía thiếu niên, không hổ là người thủ đồ, hần dạy là người ta không có chút mệt mỏi nào.

Con người màu hồ phách như ánh sao trên trời, long lanh dị thường. Hà Nhất Trạch ngón tay chuyển động ngòi bút, dời tầm mắt.

(☐ ♡ ☐ ✨) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ✨)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (11)

Ngày mai chính là ngày kiểm tra, Thẩm Ngự trong lòng có hơi khẩn trương, sửa sang lại sách vở, đứng lên muốn trở về phòng.

"Em về phòng đây."

Hà Nhất Trạch dừng bút, "Ừ."

Thẩm Ngự gãi gãi đầu, khoe miệng cong lên: "Mấy ngày nay cảm ơn anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc, chờ cô nói tiếp.

"Ngày mai kiểm tra xong có thể đợi em một chút được không." Thẩm Ngự khẩn trương: "Em muốn nhuộm tóc thành màu đen....."

Hà Nhất Trạch tiếp tục chuyển động viết, nhẹ giọng đồng ý.

"Vây... Vây anh đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Thẩm Ngự che dấu sự vui mừng trong mắt, ôm sách vở hấp tấp ra ngoài, sợ hần thay đổi chủ ý.

Hà Nhất Trạch hơi híp mắt, sắc mặt phức tạp.

*

Người coi kiểm tra là thầy dạy Toán, chủ nhiệm lớp có việc nên không tới.

Thẩm Ngự sáng sớm ngủ quên, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chạy ra phòng lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đang đeo giày trước cửa, trước mắt sáng ngời, kích động nói: "Đợi em với!"

Dứt lời vọt tới bàn ăn nhét một cái bánh bao vào trong miệng, Hà mẩu nhanh chóng đưa sữa bò đã được hâm nóng cho cô: "Ăn từ từ, Tiểu Ngự a, Nhất Trạch chờ con một lúc rồi, yên tâm đi."

Thẩm Ngự trong miệng đều là bánh bao, kinh hi chớp mắt, hằm hằm hồ hồ nói: "Thật vậy sao?"

"Thật sự." Hà mẩu cười gật đầu.

Hà Nhất Trạch đang đeo giày ngoài cửa nghe thấy đồ bên tai.

Ngồi vào trên xe, Thẩm Ngự say xe đều quên mất, ngồi xuống đằng sau hần: "Anh, em hơi khẩn trương."

Hà Nhất Trạch mí mắt không nâng: "Người không tin vào bản thân mình sẽ khẩn trương."

"Em tự tin." Thẩm Ngự vội nói, sợ hần không tin, vỗ vỗ ngực: "Em không khẩn trương chút nào ha ha."

"Ừ."

Không khăn trương lại say xe, Thẩm Ngự vừa xuống xe liền nôn khan.

Ra cửa ăn quá vội vàng, dạ dày quay cuồng, Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra đứng lên.

Hà Nhất Trạch nhăn mày, đưa nước ấm: "Uống một ngụm."

Thẩm Ngự còn muốn nôn, nhưng trong dạ dày không còn gì, cổ họng đau đớn khó chịu.

Sớm biết sẽ không ăn nhanh như vậy.

Uống một ngụm nước, cổ họng mới dễ chịu một chút, nước mắt lưng tròng nói cảm ơn: "Cảm ơn anh."

Tiếng chuông vang lên, Hà Nhất Trạch chân dài mới vừa bước, tay áo đã bị người giữ chặt, cúi đầu nhìn, đôi mắt trong suốt của cô lộ ra khẩn cầu.

Thấy người ta không kéo tay cô ra, Thẩm Ngự rũ đầu ngây ngô cười.

Bệnh sạch sẽ có phải không có tác dụng với cô không.

Cứ như vậy Thẩm Ngự lôi kéo tay áo Hà Nhất Trạch đi đến cửa phòng học.

Thầy dạy Toán rất không thích Thẩm Ngự, vừa thấy cô đến muộn đã trách mắng: "Không biết hôm nay sẽ kiểm tra sao? Đến muộn mười phút! Thẩm Ngự, nếu em không muốn làm bài thi đi ra ngoài."

Thẩm Ngự trong lòng quỳnh lên, vừa muốn nói chuyện, bên tai truyền đến giọng nói thanh lãnh.

"Thưa thầy, Thẩm Ngự ở trên đường say xe, mới đến muộn." Hà Nhất Trạch thân hình thẳng tắp, mang theo một tia khí thế sắc bén.

Thầy giáo vừa nghe định trách mắng, nhưng thấy Hà Nhất Trạch mặt lập tức thay đổi sắc mặt, "Nhất Trạch a."

Ngay sau đó đổi giọng, "Nếu Nhất Trạch đã nói như vậy, em còn không mau vào làm bài!"

Thẩm Ngự trở lại chỗ ngồi, phớt miệng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, kiểm tra tuy rằng ngồi xa, nhưng Nhan Sanh vẫn cách hần rất gần, Nhan Sanh còn nói với hần gì đó!!

Thẩm Ngự thở phì phì thu hồi tầm mắt, cầm lấy bút bắt đầu làm bài thi, khi nhìn thấy bài thi, ánh mắt sáng lên, đều rất đơn giản!

(☐ ♡ ☐ ✿) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ✿)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (12)

Buổi sáng kết thúc, Hà Nhất Trạch bị thầy gọi vào văn phòng, cô đành ghé vào trên bàn, nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Tiểu Ngự." Lý Thanh Sâm gọi.

Thẩm Ngự vội vàng ngồi thẳng thân thể, cười nói: "Anh Sâm, sao vậy."

Lý Thanh Sâm tay chống ở trên bàn, "Tiểu Ngự gần đây không tới nhà anh chơi, ngày mai cuối tuần cũng không tới sao?"

Thẩm Ngự vừa định nói, lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa, đang nhìn về phía bên này, trong lòng giật mình, nhưng âm thanh hệ thống nhắc nhở chấn động bên tai, rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Ngày mai em đi."

Lý Thanh Sâm cong môi cười, giơ tay xoa đầu Thẩm Ngự: "Ngày mai tới sớm một chút."

Thẩm Ngự muốn tránh, nhưng bàn tay to che lại đỉnh đầu của cco, trốn cũng trốn không được.

Cứ như vậy nhìn Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm xuống, xoay người để lại cho cô một bóng lưng.

Này Lý Thanh Sâm làm gì vậy? Thiết lập tính cách tan vỡ sao, trong cốt truyện không có cảnh này a.

Buổi chiều kiểm tra xong, Thẩm Ngự liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch không lưu tình chút nào đi ra phòng học, không có ý định chờ cô.

Vội đuổi kịp bước chân hắn, "Anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc không nói.

Thẩm Ngự kéo tay áo hắn, "Không phải đồng ý cùng em đi nhuộm lại tóc sao?"

Hà Nhất Trạch rút tay áo lại, "Có việc."

"Anh có chuyện gì a?" Thẩm Ngự có chút tức giận, chẳng lẽ là cùng cái kia Nhan Sanh hẹn hò?

Hà Nhất Trạch dừng bước, lãnh đạm nhìn thẳng cô: "Thẩm Ngự, đừng đi theo tôi."

Thẩm Ngự cứng đờ, "Anh....."

Hà Nhất Trạch tâm phiền ý loạn nhéo nhéo mũi, không nhiều lời nữa, bước chân đi.

Thân hình cao lớn cứ như vậy biến mất trước mặt cô.

"Đây là ghen sao?" Thẩm Ngự sắc mặt biến đổi, cười sờ sờ cằm.

Hệ thống nhìn độ hảo cảm của Hà Nhất là 65 không nói gì.

Tiệm cắt tóc.

"Mỹ nữ, em muốn nhuộm màu gì?" Người nhuộm tóc là nam, anh ta đưa cho cô một quyển sách: "Nơi này có rất nhiều màu sắc, em nhìn xem"

Thẩm Ngự xua xua tay: "Không cần, màu đen là được."

Người nhuộm tóc sững sốt, "Được."

Nhuộm xong, sắc trời bên ngoài đã tối, bầu trời đột nhiên âm vang một tiếng, cùng với tiếng mưa rơi lách tách mưa phùn.

Thẩm Ngự tức giận đá đá chân, lúc đi ra vẫn bình thường, như thể nào một lát trời đã mưa rồi.

Chạy đến một chỗ mái hiên, lau lau nước mưa trên mặt, may mà áo trong có mũ, tóc vừa nhuộm lại cũng sẽ không ướt.

Mưa càng lúc càng lớn, có xu hướng ngày một to hơn, muốn cô không về nhà được phải không!

Móc di động ra, Thẩm Ngự nghĩ nghĩ gọi cho một người.

Sau ba lần mới có người nghe máy.

"Anh!" Thẩm Ngự kêu.

Bên kia cũng có tiếng mưa rơi, hẳn là ở bên ngoài: "Chuyện gì?"

Thẩm Ngự bị gió lạnh thổi run bần bật, "Anh có thể tới đón em không? Em không mang dù."

"Ở đâu?"

"Sườn núi phía Đông."

"..... Được."

Ngắt điện thoại, Thẩm Ngự cười hi hi khấp lại cổ áo, tâm trạng vui vẻ.

Thẩm Ngự đã đợi nửa tiếng, đôi môi trở nên tím tái, hà hơi vào tay cũng không thể ấm hơn, cô chỉ mặc quần áo mỏng, bên ngoài là đồng phục, quần lửng, gió lạnh thổi thử lòng bàn chân lên trên.

Khi Thẩm Ngự cầm di động gọi lại, cách đó không xa có người đi về phía cô, trước mắt sáng ngời, giơ tay vẫy vẫy, nhưng tầm mắt dần dần rõ ràng, không phải một người, mà là hai người.

ノ ^ 〃Vote vote vote〃 ^ 〃

Chương 44: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (13)

Thiếu niên tuấn mỹ cảm ô, một người con gái đứng bên cạnh, tướng mạo đẹp mà ôn nhu, hai người đứng chung một chỗ, làm Thẩm Ngư đỏ hai mắt.

"Lại đây." Hà Nhất Trạch đứng trước mặt cô nói.

Thẩm Ngư nắm chặt hai tay, trên người lạnh lẽo cũng không cảm giác được, chỉ còn lại mảnh liệt phần nộ cùng chua xót.

Cô ở đây đợi hần nửa tiếng, thổi nửa tiếng gió lạnh, chờ đợi lại là hần và Nhan Sanh đứng chung một chỗ, nhàn hạ thoải mái giống như đi hẹn hò.

"Thẩm Ngư, ô này rất lớn, cậu mau tới đây đi, ngoài trời rất lạnh đó." Nhan Sanh hai má đỏ ửng, thẹn thùng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, cúi đầu.

Thẩm Ngư buông tay, giận quá hóa cười: "Thôi, chiếc ô này cũng quá nhỏ, tôi một cái bóng đen đi làm làm gì, đúng không, anh trai."

Dứt lời, Thẩm Ngư đội mũ áo, biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh giật mình, ngẩng đầu nhìn Hà Nhất Trạch, lại nhìn thấy hần sắc mặt âm trầm, đầu quả tím run lên, nhỏ giọng kêu: "Nhất Trạch....."

Hà Nhất Trạch hít sâu một hơi, đưa ô cho cô ta, nói: "Cảm ơn ô của cậu, tôi về đây." Xoay người cũng biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh nắm chặt ô, sắc mặt trắng bệch.

*

Thẩm Ngư chạy về nhà cả người đã ướt sũng, cởi giày để chân trần đi vào phòng.

"Tiểu Ngư?" Hà mẫu từ trên sô pha đứng dậy, nhìn thấy người cô ướt sũng, kinh ngạc hô: "Con không mang ô sao? Tiểu Ngư a, mau vào trong phòng tắm nước nóng."

Thẩm Ngư không nói một tiếng, nhắc chân vào phòng.

Hà mẫu còn định nói gì đó lại nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Cửa truyền đến tiếng mở cửa, Hà mẫu xoay người liền thấy Hà Nhất Trạch đi vào, toàn thân ướt đẫm.

"Nhất Trạch a, sao con cũng ướt đẫm vậy."

Hà Nhất Trạch tóc ướt che nửa khuôn mặt, ám trầm con người nâng lên, nhìn thoáng qua phòng Thẩm Ngư, thu hồi ánh mắt nói: "Mẹ, con trở về phòng đây."

"Được rồi, nhanh về phòng tắm nước nóng." Hà mẫu vội nói.

Người đi rồi, Hà mẫu hoang mang ngồi trên sô pha, hai đứa làm sao vậy, chẳng lẽ không làm bài tốt?

*

Trở về phòng Thẩm Ngư hít hít cái mũi, trên người lạnh làm cô phải cuộn tròn người lại, đặt cặp sách lên bàn, ngồi trên ghế, hất xi một cái.

【 Chị không đi tắm buổi tối sẽ phát sốt đó. 】

Hệ thống máy móc thanh âm mang theo quan tâm.

Thẩm Ngư xoa xoa cái mũi nói: "Sinh bệnh thì tốt, Hà Nhất Trạch vĩnh viễn khóa mình trong không gian của bản thân, không quan tâm người khác cũng không để bụng người khác, cứ công lược như vậy, muốn bao lâu mới có thể công lược thành công."

Hệ thống không nói nữa.

Thẩm Ngư ở ghế trên ngồi hai tiếng mới đi tắm, từ phòng tắm đi ra, đầu có chút đau, ngã vào trên giường nhanh chóng ngủ.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Ngư đã bị hệ thống đánh thức.

【 Ký chủ, chị đã hẹn Lý Thanh Sâm tới nhà cậu ta, theo cốt truyện, nữ phụ phải vui vẻ cả đêm không ngủ, sáng sớm tỉnh mơ liền đi. 】

Chống khăn trải giường muốn ngồi dậy, toàn thân lại rùng mình, đầu nặng chân nhẹ đi xuống giường, Thẩm Ngự không cần đo nhiệt độ cũng biết khẳng định trên 38 độ.

Đi ra cửa phòng đã nhìn thấy Hà Nhất Trạch cũng đi ra ngoài, phía sau đeo túi, nhìn qua phía cô.

Thẩm Ngự mặt không biểu tình dời tầm mắt, giờ tay lau mồ hôi trên trán, đi về phía cửa.

(づ。●。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (14)

Ngồi xổm xuống đeo giày, trước mắt xuất hiện ống quần màu đen, người nọ đứng ở bên cạnh cô, nếu là ngày hôm qua, Thẩm Ngự sẽ ngẩng đầu cười với hắn, gọi anh trai.

Nhưng.....

Thẩm Ngự đeo giày xong, lúc đứng lên, đầu một trận choáng váng, trước mắt chợt biến thành màu đen, lão đảo một chút ngả về phía sau.

Một cánh tay vòng lấy hông cô, một tay khác đặt trên ót, ôm cô vào trong lòng.

Thẩm Ngự thờ dốc nắm lấy áo trước ngực người nọ để thân thể không ngã xuống.

Lúc tỉnh táo lại, Thẩm Ngự mở hai mắt, bỗng chốc đẩy hắn ra, lui về phía sau vài bước dựa vào trên tường.

Hà Nhất Trạch nắm chặt tay, nhiệt độ trên tay làm tim hắn run lên, nhả ra: "Em phát sốt."

Thẩm Ngự tùy ý để tóc đen xõa xuống che mặt, cười lạnh một tiếng, muốn đi.

Hà Nhất Trạch duỗi tay cầm lấy cổ tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua làn da, mảy nhăn càng sâu, "Đi bệnh viện."

Thẩm Ngự dùng sức hất ra, lại làm thế nào cũng không hất được, "Hà Nhất Trạch, buông tay!"

"Em muốn đi đâu? Nhà Lý Thanh Sâm?" Hà Nhất Trạch xanh cả mặt.

"Liên quan gì đến anh?" Thẩm Ngự ngẩng đầu, tóc đen tán ở sau đầu, con mắt sáng lập loè tức giận, mặt trái xoan xứng với tóc đen, khuôn mặt nhỏ không trang điểm càng thêm đáng yêu.

Hà Nhất Trạch không màng cô giãy dụa, bế lên mang cô ra ngoài.

"Hà Nhất Trạch!" Thẩm Ngự hai chân vùng vẫy, bàn tay muốn đẩy hắn ra, "Anh định làm gì?"

"Đi bệnh viện!"

"Tôi không đi! Anh thả tôi xuống."

"Không thả."

*

Cãi nhau ầm ĩ đi vào bệnh viện, bác sĩ kê thuốc xong nói: "Mấy ngày nay không được ăn đồ dầu mỡ, đồ cay, uống nhiều nước ấm, lấy thuốc xong thì tới cách vách truyền nước."

Thẩm Ngự đầu vừa đau vừa choáng, dựa vào trên ghế hờn dỗi.

Bác sĩ cũng tinh ý, trêu chọc Hà Nhất Trạch: "Cãi nhau với bạn gái?"

Thẩm Ngự khuôn mặt đỏ ửng, nhanh chóng đứng dậy đi sang cách vách.

Cô không biết cô thích Hà Nhất Trạch ở điểm nào, chẳng lẽ chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt đó, đôi mắt đó, giọng nói đó.....

Thiếu niên sạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện trong thế giới của cô, giống như làm thế giới chỉ có hai màu đen trắng của cô có thêm màu sắc.

Lúc đôi tay kia rời đi, Thẩm Ngự vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi Hà Nhất Trạch đưa cho cô hai cái bánh bao còn nóng hổi, "Ăn đi."

Thẩm Ngự đẩy tay hắn ra, "Không ăn."

"Tiểu Ngự." Hà Nhất Trạch bị cô làm cho tức giận, "Rốt cuộc em làm sao vậy?"

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng: "Tôi làm sao vậy? Tôi thích....."

"Thích cái gì?" Thấy cô đột nhiên dừng lại, Hà Nhất Trạch nghi hoặc ngược mắt.

Thẩm Ngự biệt nửa hừ thanh: "Không có gì!" Dứt lời, cô cầm hai cái bánh bao cắn.

Gương mặt bị tóc đen che khuất ửng đỏ, kém, thiếu chút nữa đã nói ra!

Hà Nhất Trạch đôi mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt cô bị tóc đen che khuất, con ngươi lộ ra sự ôn nhu.

*

Trải qua sự kiện ở bệnh viện, Thẩm Ngự bắt đầu có ý vô tình trốn tránh Hà Nhất Trạch.

Sáng ngày thứ Hai, Thẩm Ngự dậy từ rất sớm, ăn bữa sáng xong đi luôn.

Lúc Hà Nhất Trạch đi ra, phòng khách an an tĩnh tĩnh, không có Thẩm Ngự ồn ào quẩn lầy hắn, nguyên bản hắn là vui vẻ, nơi nào đó trong lòng lại vắng vẻ.

Hà mẫu hâm nóng sữa bò cho hắn, "Nhất Trạch, có phải con với Tiểu Ngự giận dỗi không?"

Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm lại, chưa đến một giây đã khôi phục như thường, "Mẹ, con đi học đây."

"Bữa sáng con còn chưa ăn à, mang mấy cái bánh bao đi ăn đi."

"Không cần, con ăn bên ngoài."

*

Vườn hoa trong trường đã được sửa lại, lá cây bị cắt rải hai bên con đường đá cuội.

"Tiểu Ngự, sao thứ Bảy không tới nhà anh?" Lý Thanh Sâm nhìn mái tóc đen của Thẩm Ngự một lúc lâu, đôi mắt hơi lóe.

Thẩm Ngự ngượng ngùng vò đầu, "Hôm đó em đi bệnh viện."

Lý Thanh Sâm bước chân ngừng lại, ngón tay thon dài đặt trên trán cô, "Còn khó chịu không?"

Thẩm Ngự như con thỏ nhỏ bị chấn kinh nhảy ra vài bước, khi nhìn vào đôi mắt của Lý Thanh Sâm, cười lắc đầu: "Không, không khó chịu."

Lý Thanh Sâm dứt tay vào túi quần, nắm chặt vài phần, híp mắt cười: "Tiểu Ngự, có phải vì anh đi nước ngoài nên em cảm thấy xa lạ?"

【 Cảm xúc của nam chủ không ổn định, ký chủ chú ý chú ý!!! 】

Tiếng nói chói tai của hệ thống chấn động bên tai, Thẩm Ngự chân mày khẽ run, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lý Thanh Sâm, không có gì khác thường a.

"Anh nói gì vậy, vừa nãy là do em vui quá ý mà." Thẩm Ngự đi qua thân mật cầm cánh tay hắn, bộ dạng mê muội: "Em thích nhất là anh mà."

Lý Thanh Sâm như được lấy lòng, đôi mắt hẹp dài cong cong, "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên rồi."

Thẩm Ngự lại nói hai câu, rốt cuộc đã đỡ được cậu ta, mới thở ra một hơi, bị chính mình ghê tởm, "Tôi cảm thấy Lý Thanh Sâm tuyệt đối là bị người xuyên qua, cảm giác thật quỷ dị a."

【 Ký chủ muốn em phản hồi cho Chủ Thần không? 】

"Không, không cần, nếu lại thay đổi hệ thống, đổi thành hệ thống công lược bằng hình thú, chị sẽ khóc chết đấy." Thẩm Ngự run người.

Hệ thống công lược bằng hình thú là dung hình thú để công lược nam chủ, hệ thống mà Thẩm Ngự không am hiểu nhất.

【.....】

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (16)

Đến nỗi vì sao không am hiểu, đó là bởi vì cô không có cách nào ôm tằm tình công lược con người khi đang ở hình thái động vật, không vượt qua được chướng ngại đó a.

Đột nhiên cảm thấy phía sau có sát khí, Thẩm Ngự ngã người về phía trước, nhanh chóng xoay người, khi nhìn thấy một đầu tóc vàng, hơi sừng sốt.

Đồng dạng sừng sốt còn có Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngự nhìn khuôn mặt này còn không nhớ ra là ai, nhưng nhìn thấy một đầu tóc vàng thì đã nhớ ra.

"Lâm Uyển Uyển, cô bị điên à?" Thẩm Ngự cau mày.

Lâm Uyển Uyển nhìn tóc cô, không thể tin tưởng nói: "Chị Ngự, sao chị có thể nhuộm toac màu này?"

Mới vừa rồi cô ta nhìn thấy Lý Thanh Sâm thế nhưng đi cùng một cái tiện nhân, còn sờ đầu con tiện nhân đó, mà nó còn không biết xấu hổ dán Lý Thanh Sâm, cô ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không chế không được mới động thủ, không nghĩ tới sẽ là Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự tức giận, "Cô vừa nắm tóc tôi làm gì?"

Đáy mắt Lâm Uyển Uyển hiện lên một tia sáng, bên ngoài lại cười nịnh: "Em cho rằng đi theo anh Sâm không phải là chị, đây không phải giúp chị dạy dỗ nó? Ai biết chị Ngự lại nhuộm tóc, em không nhận ra a."

Thẩm Ngự a một tiếng, từng bước một đi tới, ngón tay nắm cổ áo của cô ta, dùng sức kéo qua, trong mắt dày đặc lạnh lẽo: "Âm mưu nhỏ này đừng có mà khoe khoang trước mặt tộ, lần trước đây tôi tới chỗ Lý Thanh Sâm, cô nghĩ tôi không biết sao?"

Dứt lời, ghét bỏ buông ra, lui về phía sau hai bước, lấy khăn lau tay, nói tiếp: "Tốt nhất hãy giấu kỹ tâm tư nhỏ của cô, nếu lại làm tôi biết, cũng đừng trách tôi tàn nhẫn độc ác." Dứt lời Thẩm Ngự nhắc chân đi, đi hai bước lại ngừng lại.

Thẩm Ngự xoay người, miệng cười nhìn về phía Lâm Uyển Uyển còn chưa che dấu oán hận, "Muốn theo đuổi Lý Thanh Sâm thì hãy quang minh chính đại truy, chơi tâm kế ở phía sau, sẽ càng ngày càng xa vời."

Thẩm Ngự thân ảnh càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất.

Lâm Uyển Uyển nắm chặt tay, móng tau đâm sâu vào lòng bàn tay, khuôn mặt vốn xinh đẹp trở nên dữ tợn.

"Thẩm Ngự!"

*

【Chị đang tức giận à?】

Thẩm Ngự ngồi vào bàn học, tay chống đầu nhìn nhìn đám người phía trước, ở trong đám người nhất thấy thiếu niên, "Tôi tức giận cái gì, đều là nữ phụ, tội gì khó xử nhau."

【.....】

"Bất quá đã lựa chọn phá vỡ tấm màn này, làm Lâm Uyển Uyển chân chính đặt tình lực trên người Lý Thanh Sâm, cũng tốt." Máy ngày nay a, cô nhìn thâhs Lý Thanh Sâm liền muốn chạy.

Không được ở trước mặt Lý Thanh Sâm biểu hiện mình không thích cậu ta, nếu như bị Hà Nhất Trạch nhìn thấy cô quán quýt Lý Thanh Sâm ôm ấp hôn hít, vậy thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bỗng nhiên Thẩm Ngự nhìn thấy một màn, đôi mắt mở to.

Nhan Sanh bị người bên cạnh đẩy, thân thể trực tiếp đụng vào trên người Hà Nhất Trạch, một nam một nữ cứ như vậy thân mật dựa vào nhau.

Phòng học mọi người thấy như vậy, sôi nổi thốn thức, thậm chí còn có người nói hẹn hò đi hẹn hò đi.

Nhan Sanh là hoa khôi của lớp, phần lớn người đều đặc biệt xem trọng cặp này, tiếng cười liên tục.

Bút trong tay Thẩm Ngự bị cô bóp gãy, việc làm cô tức hơn cả là Hà Nhất Trạch không lập tức đẩy cô ta ra, qua ít nhất năm giây mới đẩy ra!!

"Tiểu Ngự, em... Không có việc gì đi." Lý Thanh Sâm liếc liếc mắt nhìn chiếc bút chì bị cô bẻ gãy, đáy mắt hiện lên gì đó.

Thẩm Ngự khoe miệng run rẩy cười, "Không có gì a, anh đọc sách đi, em chỉ là tay ngứa ngáy."

Chuyện làm con người ta thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, cô ghen cũng phải trộm ăn, không thể làm trò trước mặt Lý Thanh Sâm.

(づ。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (17)

Nhan Sanh đỏ bừng mặt lui về phía sau, vừa muốn nói điều gì đó lại nhìn thấy đôi mắt thiếu niên đang nhìn về một nơi khác, nhìn về phía Thẩm Ngự.

Sắc mặt Nhan Sanh tái nhợt.

Cũng đã hiểu ra, vừa rồi hẳn có thể né tránh, lại không có né tránh, nguyên nhân vì sao?

Nhan Sanh đau xót, một ý niệm vẫn luôn tồn tại trong lòng nhưng đều bị cô ta phủ nhận, nhưng mọi việc trắc mắt làm cô ta không thể không đối diện với sự thật.

Người Hà Nhất Trạch thích, người mà đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn chăm chú, là em gái hắn.

Bọn họ là anh em a.

*

Ánh đèn chiếu sáng phòng khách, TV đang chiếu bản tin Thời sự, cha Thẩm vừa ăn cơm xong xoa xoa bụng.

Hà mẫu vội vã đi tới, "Ba nó."

Cha Thẩm giảm âm thanh TV, "Gấp gấp như vậy, có chuyện gì a?"

"Ông....." Hà mẫu muốn nói lại thôi, "Ông không phát hiện hai đứa nó kì kì sao?"

Cha Thẩm đi sớm về trễ, hôm nay mới về sớm một buổi, làm sao biết Hà mẫu nói hai đứa kì kì, "Không a, rất bình thường a."

Đặc biệt là Tiểu Ngự gần đây rất nghe lời, không gây chuyện, thành thành thật thật về nhà, thành thành thật thật đi học, thành tích kiểm tra còn đứng thứ 20 trong lớp, đây là chuyện ông mơ cũng không mơ tới a.

Hà mẫu chụp ông một chút, "Cả tuần nay tôi chưa thấy hai đứa nói chuyện với nhau lần nào."

Cha Thẩm: "Bà nói tôi mới để ý chúng nó không nói chuyện với nhau."

"Đúng vậy." Hà mẫu ngữ khí lo lắng, "Nguyên bản tôi cho rằng hai đứa cãi nhau, nhưng tuần trước Nhất Trạch còn muốn mua xe đạp, còn bảo tôi mua hai chiếc."

"Tiểu Ngự! Tiểu Ngự!" Cha Thẩm lập tức gọi to.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Ngự mặc áo ngủ từ trong phòng đi ra, ngáp một cái: "Ba, làm gì a, con đang ngủ."

Cha Thắm: "Mấy giờ mà đã ngủ rồi."

Thắm Ngu xoa xoa đôi mắt, "Muốn ngủ a, lão ba, ba mau nói có chuyện gì!"

"Con..... Con nói cho Nhất Trạch, ngày mai tan học ba đón hai đứa đi mua xe đạp."

Thắm Ngu vừa nghe thấy ba chữ Hà Nhất Trạch, đầu hơi thanh tỉnh, lắc đầu cự tuyệt: "Con không đi!"

"Tiểu Ngu!" Cha Thắm nhăn mày lại.

Đây là biểu hiện cha Thắm sắp tức giận, Thắm Ngu ừ rử cúi thấp đầu xuống, "Con đi con đi không được sao."

Cha Thắm vừa lòng gật đầu.

Đi đến trước cửa phòng, Thắm Ngu nâng tay lên định gõ nhưng lại dừng ở không trung.

Nguyên nhân mấy ngày nay cô trốn tránh hẳn là cô không muốn hăm quá sau, bọn họ tuy rằng không phải anh em ruột, nhưng bọn họ trên danh nghĩa vẫn là anh em

Còn một nguyên nhân quan trọng nhất, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hà Nhất Trạch, hẳn nếu biết em gái hẳn có tình cảm với hẳn, chắc chắn sẽ không bao giờ nói chuyện với cô.

Đứng hồi lâu, Thắm Ngu mới gõ cửa phòng, cửa phòng nhanh choang được mở ra.

Hà Nhất Trạch mặc áo lông bên trong phở với áo sơ mi trắng, cúc áo bên trên mở ra, ánh chiều tà vàng nhạt chiếu lên xương quai xanh lên trên nữa là hầu kết gọi cảm, khí chất thanh lãnh xứng với khuôn mặt tuấn mỹ, quả thực làm Thắm Ngu không thể dời mắt.

"Có việc?" Nhàn nhạt âm điệu làm Thắm Ngu bưng tỉnh.

"Có!" Thắm Ngu dời ánh mắt, không muốn bị sắc đẹp mê hoặc, "Lão ba nói, ngày mai tan học mang chúng ta đi mua xe đạp!"

Hà Nhất Trạch dựa vào cửa phòng, con ngươi thâm thúy hơi lóe, chợt ho khan vài tiếng: "Có thể giúp tôi một chút không?"

Thắm Ngu nhìn sắc mặt người trước mặt như bị bệnh, đầu quả tím run lên, câu lo lắng thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhưng lại cứng rắn nghẹn lại, "Chuyện gì?"

"Giúp tôi lấy nhiệt kế trong ngăn tủ ở phòng khách được không." Hà Nhất Trạch khàn khàn nói tiếp: "Phòng tôi không có nhiệt kế, không muốn để mẹ lo lắng."

Nói như vậy, làm Thắm Ngu định nói câu vì sao không tự đi lấy nghẹn lại.

Lúc cầm nhiệt kế đi vào phòng Hà Nhất Trạch, điều hung dữ mắng bản thân cho tỉnh táo, mày không được như thế, lát nữa lại kích động mà tỏ tình, thì mày biết chết là như thế nào rồi đây.

(づ。●。づ)Vote vote vote(づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (18)

Hà Nhất Trạch kẹp nhiệt kế, lại ho khan vài tiếng, "Nếu em có việc thì có thể đi."

Thắm Ngu đang dịch chân về phía cửa lập tức dừng lại, rử đầu than thở, nhấc chân đi đến bên cạnh bàn rót một cốc nước đưa cho hẳn, "Uống đi."

Lại nói hôm đó cô ốm hẳn cũng mang cô đi bệnh viện, dù cô nghĩ như nào cũng sẽ không hành động theo cảm tính.

Hà Nhất Trạch nhìn cốc nước đôi mắt hơi lóe sáng, "Cho tôi uống?"

Thắm Ngu: "Đúng vậy, ở đây lại không có người khác!"

Hà Nhất Trạch nắm tay để ở trước miệng, làm bộ làm tịch ho khan vài tiếng, nhận cốc nước uống một ngụm.

Không khí có phần xấu hổ, Thẩm Ngự dựa vào bàn không biết nên nói gì, rồi lại cảm lòng không đậu nhìn về phía thiếu niên.

Mà khi đôi mắt của người kia nhìn qua, Thẩm Ngự lại hốt hoảng dời ánh mắt, còn mah, ánh sáng hơi tốt che khuất khuôn mặt cô.

Không biết sau bao lâu, Hà Nhất Trạch đột nhiên mở miệng: “Giúp tôi lấy nhiệt kế ra.”

Thẩm Ngự: “Anh, anh tự lấy đi.”

Hai tay đều không có việc gì, còn bảo cô lấy nhiệt kế.....

Hà Nhất Trạch sắc mặt càng lúc càng tái nhợt: “Tôi không biết xem nhiệt kế.”

Thẩm Ngự hơi sững sốt, không nghĩ tới người thông minh như hấn lại không biết xem nhiệt kế, vội đi qua, ngón tay vói vào áo len, hoảng hốt lấy nhiệt kế ra nhìn thật lâu, cau mày nói: “Anh không phát sốt a.....”

Hà Nhất Trạch không nói lời nào.

Làn da chỗ cô chạm vào truyền đến cảm giác tê dại, truyền đến trái tim.

“Anh?”

Hà Nhất Trạch ngược mắt, che dấu cảm xúc ở đáy mắt, “Phải không? Cổ họng có chút ngứa.”

Thẩm Ngự vội vàng rót một chén nước đưa cho hấn, “Uống nhiều nước.”

Lúc ra khỏi phòng Thẩm Ngự cả đầu đều là mơ mơ màng màng, lòng bàn tay cầm nhiệt kế, trên mặt còn nóng bừng.

Nhớ tới vừa nãy bàn tay to lớn còn đặt trên đỉnh đầu cô xoa xoa vài cái.

Thẩm Ngự đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm cửa phòng, nhìn thật lâu.

【 Ký chủ, hảo cảm của Hà Nhất Trạch lên 78, kém 2 điểm là tới thích, quá giỏi! 】

Trở lại phòng Thẩm Ngự kéo màn ra, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt phủ lên thành phố rực rỡ, làm tâm tình sung sướng.

“Loại nam phụ như Hà Nhất Trạch, nếu người vĩnh viễn đi phía sau hấn, hấn sẽ không để ý người, chỉ có thêm chút gia vị.” Để Hà Nhất Trạch hiểu rõ được tình cảm của mình.

【 ..... Không hiểu. 】

Thẩm Ngự cảm thấy thân thể có chút lạnh lẽo, đóng cửa sổ kéo rèm, “Em không cần biết.”

*

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cuối năm khí hậu là lạnh lẽo nhất, không khí khô, xuyên áo lông cũng không thể giảm bớt lạnh lẽo.

Thẩm Ngự bọc kín mít đẩy xe đạp đến bên cạnh Hà Nhất Trạch, kéo khăn quàng cổ xuống, “Anh, lão ba nói, cuối kỳ nếu em đứng thứ 10 lớp sẽ mang chúng ta đi núi Không Lâm chơi.”

Hà Nhất Trạch một thân màu đen áo lông, dáng người càng thêm cao gầy, khuôn mặt càng thêm đậm bạc cùng với khí chất bức người, ngũ quan càng thêm thâm thúy, mí mắt chưa nâng, ừ một tiếng.

“Nghe nói buổi tối trên núi Không Lâm có rất nhiều đom đóm.” Thẩm Ngự ngẩng đầu cười vui vẻ nói, giọng nói đột nhiên dừng lại rồi ừ ừ, “Nửa này khả năng sẽ không có đom đóm đi.”

Hà Nhất Trạch nhìn cô: “Núi Không Lâm bốn mùa là mùa xuân, lúc nào cũng có.”

Thẩm Ngự kích động nói: “Như vậy a, quá tốt rồi!”

(づ。● ͜ ͜ ●。)づVote vote vote(づ。● ͜ ͜ ●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (19)

Thời gian nghỉ trưa, Thẩm Ngư ghé vào trên mặt bàn nằm ngủ, trong phòng học bật máy sưởi, ngoại trừ tiếng ngòi bút viết trên giấy, chỉ còn tiếng nói nhỏ của vài người.

Bỗng nhiên bà vai bị người vỗ vài cái, Thẩm Ngư có chút tức giận khi bị đánh thức, run vai tiếp tục ngủ.

“Chị ơi, chị ~” giọng nói kia còn không thuận theo không buông tha.

Thẩm Ngư ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn người nọ, “Nếu không có chuyện quan trọng thì nhất định phải chết.”

Người nọ cũng là tiểu đệ của cô, trước kia nguyên thân thường xuyên ở bên ngoài trà trộn, học qua Tae Kwon Do, cũng coi như không ai có thể bắt nạt, thế cho nên thu mấy tiểu đệ, Lâm Uyển Uyển kia cũng là một trong số đó.

Người này cũng nhuộm tóc, đuôi tóc màu xanh, bởi vì thời gian dài, nhan sắc đã chuyển thành màu xanh nhạt, xứng với khuôn mặt bụ bẫm, thoát nhìn hơi buồn cười.

“Chị ~” Cô bé tên là Luru Giai, mê muối sùng bái Thẩm Ngư, co rúm lui lui, nhỏ giọng nói: “Em nhìn thấy Lâm Uyển Uyển cùng đám người kia trộn lẫn với nhạ, em nghe bạn em nói, tiện nhân Lâm Uyển Uyển kia muốn mượn sức bọn chúng để trả thù chị đó.”

Thẩm Ngư tỉnh táo hơn một chút, tròn mắt xoay chuyển, “Được rồi, em đi về trước, đừng rút dây động rừng.”

Luru Giai có chút gấp, “Chị, chị không dạy dỗ Lâm Uyển Uyển sao?”

“Dạy dỗ đương nhiên phải dạy dỗ, nhưng mà không phải bây giờ.” Thẩm Ngư xua tay: “Em trở về.”

Luru Giai bẹp miệng nói: “Vậy chị phải cẩn thận một chút a.”

“Đã biết, trở về đi.”

Người vừa đi, Thẩm Ngư nâng cằm cười cười, đều là thân trợ công a, nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không cô phụ tâm ý của người ta.

“Nhất Trạch, cậu có thể ra đây một chút không?” Giọng nói nhu hòa lộ ra thẹn thùng hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Ngư.

Chỉ thấy Nhan Sanh đứng lên, mu bàn tay ở sau người, sắc mặt phớt hồng nhìn Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch còn đứng lên, đi theo cô ta ra ngoài.

Thẩm Ngư khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, vội vàng đứng lên, đi theo sau hai người đó.

Đi vào một chỗ không người, Thẩm Ngư tránh ở sau tường nghe động tĩnh.

“Hôm nay, hôm nay là sinh nhật cậu, Nhất Trạch, sinh nhật vui vẻ.” Bàn tay Nhan Sanh để ở phía sau người đưa ra, lộ ra một chiếc khăn quàng cổ, ngón tay run rẩy bại lộ nội tâm khẩn trương, trầm ngâm hồi lâu, mới lấy hết can đảm nói: “Đây là quà sinh nhật em tặng cho anh.”

“Em thích anh, Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch lảng lảng nhìn thoáng qua quà tặng trong tay cô ta, môi mông hơi nhấp, “Nhan Sanh. ....”

Nhan Sanh bỗng chốc ngẩng đầu, cười gượng ép, “Anh, anh không cần phải nói, em biết anh muốn nói gì, Nhất Trạch, một năm nay cảm ơn đã chiếu cố, hy vọng anh có thể nhận lấy.”

“Thực xin lỗi.” Hà Nhất Trạch ánh mắt hơi trầm xuống.

Nhan Sanh con người tràn ra ánh nước, “Ngay cả cái này anh cũng không thể nhận sao?”

Hà Nhất Trạch ý giận ngôn hài (*), “Tôi đã có người mình thương.”

(*) Ý giận ngôn hài: Câu từ đơn giản nhưng nội dung lại làm người bất ngờ, kinh hãi.

Nhan Sanh cảm xúc bỗng nhiên kích động, khăn quàng cổ trong tay cũng rơi xuống đất, “Là Thẩm Ngư sao?”

Nhìn ánh mắt thiếu niên lãnh đạm thế nhưng xuất hiện như tình, sắc mặt Nhan Sanh trắng bệch lắc đầu: “Cậu ấy là em gái của anh, em gái ruột a!”

Hà Nhất Trạch khước miệng gọi lên một độ cong làm người sợ hãi: “Em gái ruột thì sao, không phải em gái ruột thì sao.”

Thì tính sao, thì tính sao.

Thẩm Ngự rốt cuộc có cái gì làm anh thích nó như vậy? Người con gái độc ác hư hỏng như vậy, vì sao anh lại thích cô ta?

Phảng phất tôn nghiêm của Nhan Sanh bị vứt trên mặt đất để người giẫm đạp, cuối cùng tự tôn cũng phá thành mảnh nhỏ, “Nếu cô ta biết thì sao? Nếu như cha mẹ hai người biết thì sao?”

Không khí đình trệ, Nhan Sanh chỉ cảm thấy cả người bị một cỗ khí lạnh vây quanh, lại không có lùi bước, đi vào vài bước, ngón tay đặt ở bên hông Hà Nhất Trạch, thấp giọng nói: “Thẩm Ngự còn không biết đi, người anh trai mà cô ta kính yêu lại thích cô ta, lại là cái loại tình cảm nam nữ này.”

Hà Nhất Trạch bỗng chốc nâng tay che trụ cảm cô ta, làm cho người ta sợ hãi lạnh lẽo tới gần Nhan Sanh trái tim, “Cô có thể đi nói.”

Chậm rãi đến gần tai cô ta, thanh âm ôn nhu mà đáng sợ gọi tên cô ta.

“Nhan Sanh.”

Giọng nói như quỷ mị cuốn lấy toàn bộ cơ thể Nhan Sanh, người kia rời đi đều không phát hiện ra, từng trận rừng mình ngăn không được run lên.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (20)

Thấy thiếu niên định đi về phía bên này, Thẩm Ngự vội trốn vào một góc trong phòng, đóng cửa lại nghe động tĩnh.

Cô nghe thấy hai người kia nói chuyện với nhau, âm thầm kinh hãi.

Trước không nói nhân thiết của nữ chủ tan vỡ, nhưng Hà Nhất Trạch lúc đó làm cô dù có nhiều kinh nghiệm cũng bị dọa sợ.

"Nhan Sanh cùng Lý Thanh Sâm không phát triển chút nào sao?"

【 Không, không có.....】

Thẩm Ngự nhíu mày: "Sao lại thế này?"

【 Kiểm tra đo lường không ra. 】

Thẩm Ngự: "....."

Sau khi tan học, Thẩm Ngự mới vừa thu thập sách vở xong, Lâm Uyển Uyển liền tới tìm cô.

Gần nhất Lý Thanh Sâm bận bịu về cuộc thi đấu bóng rổ, tự học buổi chiều cũng không tới phòng học, Lâm Uyển Uyển không thấy được sự cô đơn chợt lóe qua trong đáy mắt Lý Thanh Sâm, khôi phục khuôn mặt tươi cười, "Chị Ngự ~"

Thẩm Ngự nếu không phải nhớ rõ ngày đó đã nói rõ ràng với cô ta, lúc này còn tưởng rằng mình cùng Lâm Uyển Uyển là chị em tốt.

Thấy cô không nói, Lâm Uyển Uyển trên mặt có một tia khó coi, bất quá vẫn là một bộ tươi cười, mang theo xin lỗi kéo góc áo cco, "Em biết sai rồi, chị Ngự, thật sự, em sẽ không cướp Lý Thanh Sâm của chị, em đã có bạn trai."

Thẩm Ngự không muốn nhiều lời vô nghĩa với cô ta, rút tay về đi thẳng vào vấn đề: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Muốn cùng chị đi dạo phố, lâu rồi hai chị em mình chưa đi dạo phố." Lâm Uyển Uyển thật cẩn thận nhìn cô, chỉ sợ cô nói không.

Thẩm Ngự cười xinh đẹp, "Được, tôi cũng muốn đi mua ít đồ."

Lâm Uyển Uyển đẩy mắt lướt qua một mặt tinh quang, che dấu không được vui mừng nói: "Quá tốt rồi, chị Ngự, đi thôi, một lát nữa là trời tối rồi."

Thẩm Ngự ừ một tiếng, nhìn Hà Nhất Trạch phía trước vẫn đang dọn dẹp sách vở, đi theo Lâm Uyển Uyển.

Phố Khang Bắc ở trong thành phố S là nơi phồn hoa nhưng cũng rất hỗn tạp, nhà cao tầng, ánh đèn bên ngoài, tiếng người ồn ào.

Nguyên nhân mà nó hỗn tạp chính là ở phía đông, cửa hàng đều dùng những màu sắc bạo lực mờ ám, và lại đó là hộp đêm, cảnh tượng đẫm máu trang

Thảm Ngu một thân đồng phục cùng Lâm Uyên Uyên cũng một thân đồng phủ đi chung, ở trong đám người này có vẻ rất đặc biệt.

Nghe hệ thống khẩn trương, Thẩm Ngự ở trong lòng cười nói, "Đừng khẩn trương, tôi còn không sợ, em sợ cái gì."

Lâm Uyên Uyên lúc này lại đây đánh gãy Thẩm Ngư suy nghĩ, "Chị Ngư, chị xem chúng ta có nên đi sang cửa hàng khác không a, em biết gần đây có một cửa hàng đồ rất đẹp, em dẫn chị đi xem nhé."

"Tất nhiên là làm chuyên vui vẻ rồi, em bảo tôi gọi anh em lại đây, không được lợi ích gì sao."

Lâm Uyển Uyển giãy giụa lui về phía sau, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, "Lúc trước anh đâu có nói như vậy, tôi cầu xin anh, đừng làm như vậy."

Người đàn ông bức bối phát tay, ý bảo bọn họ bịt lại miệng của cô ta.

Miệng Lâm Uyển Uyển bị một bàn tay to che lại, một bàn tay đang không ngừng vuốt ve trên người cô ta, ghé tởm mà kịch liệt giãy giụa, ôm hận ý dùng ánh mắt sợ hãi trừng mắt nhìn mấy người đang đè bên trên.

Người kia lúc này mới vừa lòng đi tới gần Thẩm Ngư.

"....." Nhìn thoáng qua động tĩnh bên kia, Thẩm Ngư không hề có cảm giác gì, tự làm tự chịu mà thôi.

Lui về phía sau nhìn người đàn ông đang tới gần, Thẩm Ngư lạnh mặt, "Đừng tới đây,"

Trên mặt hắn ta đầy mặt nhọt, nhìn gần, gồ ghề lồi lõm bóng dầu, đôi mắt híp lại, Thẩm Ngư ghé tởm đến nỗi muốn nôn những thứ vừa ăn ra.

Người kia vuron tay định chạm vào mặt cô, "Đừng sợ, người đẹp, anh chỉ muốn cùng em chơi một trò chơi mà thôi."

Thẩm Ngư cong miệng cười, ôn thanh nói: "Được nha ~"

Bàn tay chế trụ tay gã, trong lúc gã đang vui mừng dùng sức bóp, tiếng khớp xương ngón tay gầy vang lên, gã còn chưa kịp hét lên, đã im lặng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Thẩm Ngư.

Hai mắt trống rỗng đi theo Thẩm Ngư, không một lát liền biến mất trước mặt mọi người.

Mấy người kia đang vội vàng làm việc nên không phát hiện.

Đi vào một chỗ bên cạnh cột điện, Thẩm Ngư nhìn nhìn bóng phía không có một bóng người, cảm lấy đi động phát định vị chk Hà Nhất Trạch, ngay sau đó đi đến bên cạnh gã, nhắc chân đá đá, "Thuốc khống chế này có thể duy trì trong thời gian bao lâu?"

【 Nửa tiếng. 】

"Được, vậy cũng đủ rồi." Thẩm Ngư click mở đạo cụ thương thành, hòn sỏi một tiếng, "Nha, thêm chút kích thích."

【.....】 Hệ thống nhìn Thẩm Ngư mua một gói xuân dược, giọt nước mắt hối hận xẹt qua khóe mắt, lo lắng gì đó đều gặp quỷ đi thôi.

Uống gói xuân dược kia xong, đầu lưỡi Thẩm Ngư bị vị ngọt của thuốc làm nhũn mảy, "Xuân dược sao lại ngọt vậy?"

【 Có người khiếu nại xuân dược quá đắng, quản lý cửa hàng đành thêm mật ong trong xuân dược. 】

Thẩm Ngư ngọt đến không nghĩ uống lần thứ hai.

Vài phút sau, cảm giác khô nóng nháy mắt từ ngực tràn ngập toàn bộ thân thể, đôi mắt mang theo ánh nườm mê li, tầm mắt càng lúc mơ hồ, hơi thở dồn dập, "Thuốc này sao lại nặng như vậy?"

【 Đã quên nhắc nhở ký chủ, ký chủ mua xuân dược là phiên bản mới nhất được chế tạo, đặc biệt mạnh, sung sướng như muốn lên trời. 】

Thẩm Ngư có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (22)

Thẩm Ngư nghiêng ngả lao đảo từ trên mặt đất bò lên, đỡ tường nghiêng rầm rầm lợi liếc người đàn ông kia. May mắn cho gã! Lần sau đừng để cô nhìn thấy!

Lướt qua gã từng bước đi về hướng trái ngược, trong người khô nóng càng ngày càng mạnh mẽ, Thẩm Ngư hận không thể xé rách quần áo trên người nằm trên khối băng.

【 Ký chủ, chị.....chị không đợi Hà Nhất Trạch tới đây sao? 】

(づ。●__●。)づVote vote vote(づ。●__●。)づ

Chương 54: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (23)

Thẩm Ngư không có cơ thể lạnh lẽo kia, không thoải mái cởi quần áo, khuôn mặt trắng nõn lúc này đỏ bừng, cánh môi phồng nộn bị cô cắn tựa như anh đào, lặn qua lặn lại thở dốc, chỉ trong chốc lát, trên người cô cũng chỉ còn lại đồ lót.

Hai mắt Hà Nhất Trạch nhìn chằm chằm, trong mắt tràn đầy dục vọng cùng cảm xúc phẫn nộ, nếu hắn không đi, có phải cô sẽ đi cùng Lý Thanh Sâm, làm ra những hành động đó với Lý Thanh Sâm.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Hà Nhất Trạch động tác ưu nhã cởi cúc áo, một kiện một kiện cởi áo trên người ra, sau khi chỉ còn lại áo sơ mi trắng, bước đi đến mép giường, đè lên Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư vừa tiếp xúc với cơ thể mát lạnh kia, theo bản năng giãy giụa nhưng khi ngửi được mùi hương quen thuộc kia mới không giãy giụa nữa, mở hai tay ôm lấy.

Hà Nhất Trạch kêu lên một tiếng, bàn tay to như gọng kìm chế trụ cằm cô, ép cô nhìn thẳng, hơi thở bá đạo nóng cháy phả lên khuôn mặt của cô, lạnh lẽo hỏi: "Tôi là ai?"

Thẩm Ngư vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng hắn, hừ hừ híp mắt: "Hà Nhất Trạch!"

"Trên người của anh thật thoải mái, um~"

Hà Nhất Trạch chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, dây thần kinh đứt gãy, gất gao chế trụ cái ót, ngâm lấy cái lưỡi đang liếm khoe miệng mình.

(kéo đèn ~)

*

Sáng sớm, ánh sáng ấm áp ngoài cửa sổ xuyên thấu qua bức màn chiếu vào trong phòng, bồn hoa ngoài cửa sổ đung đưa, lay động nhẹ nhàng theo bức rèm.

Thẩm Ngư mở to mắt, trên người vừa đau nhức vừa mệt mỏi, đầu choáng mắt hoa, chóng khấn trải giường ngồi dậy, bốn phía trống rỗng không người, giường mềm mại cũng chỉ còn một mình cô.

Dự cảm không tốt hiện lên trong lòng, trước mắt hiện lên cảnh tượng tối qua, sắc mặt vừa trắng vừa đỏ.

【 Ký chủ chỉ ngâm mình trong bồn tắm một đêm, không phát sinh chuyện gì. 】

Tiếng nói hệ thống mệt mỏi mang theo lên án, nó còn tưởng rằng có thể nhìn thấy phát sóng trực tiếp, lại không nghĩ tới Hà Nhất Trạch lại là chính nhân quần tử.

Thẩm Ngư lập tức nhẹ nhàng thở ra, nghe ra hệ thống ý tứ, mỉm cười nói: "Mì có ý gì hả, hệ hệ!?"

【 Người ta sai rồi. 】

Thẩm Ngư mặc quần áo, "Hà Nhất Trạch đi đâu?"

【 Làm bữa sáng tình yêu cho chị. 】

Thẩm Ngư nga một tiếng, mặc xong quần áo xuống giường mở cửa đi ra ngoài, về phòng mình rửa mặt.

Tuy rằng Thẩm Ngư biết tối hôm qua cũng không có phát sinh chuyện gì, nhưng nguyên thân nhìn đâu biết mình chỉ ngâm ở bồn tắm một đêm, nội tâm nhất định rất mâu thuẫn, cô ấy thích Hà Nhất Trạch, nhưng cô ấy không muốn dùng cách này để có được hắn, quan trọng nhất chính là bọn họ vẫn là anh em trên danh nghĩa.

Rửa mặt xong đi ra, liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch ngồi bên cạnh bàn của cô, trên tay cầm một quyển sách, bìa sách là: Anh trai cao lãnh quần lấy tôi.

Thẩm Ngư đại kinh thất sắc, lấy tốc độ nhanh nhất cướp quyển sách về, lui về phía sau vài bước, "Anh, anh....."

Ánh mắt Hà Nhất Trạch từ quyển sách chuyển qua cô, thanh âm trầm thấp: "Về sau ít đọc mấy loại sách này."

Thẩm Ngự không ngừng gật đầu, "Biết, đã biết, anh."

"Uống cháo đi." Hà Nhất Trạch để bát cháo nóng hồi lên bàn, "Lại đây ngồi."

Thẩm Ngự sắc mặt tái nhợt, "Anh, anh mang về đi, em không muốn ăn."

Hà Nhất Trạch dừng một chút, nhàn nhạt mở miệng, "Muốn cho tôi dứt em ăn?"

Thẩm Ngự đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hà Nhất Trạch hồi lâu, một lát vẻ mặt đau khổ đi qua ngồi xuống, bưng cháo một ngụm một ngụm uống.

Cô có dự cảm, nếu cô tiếp tục nói không ăn, Hà Nhất Trạch sẽ cứng rắn nhét bát cháo đó vào miệng mình.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (24)

Uống xong bát cháo nặng nghìn cân, Thẩm Ngự vừa định nói, một bàn tay to chợt duỗi lại gần, khi sắp chạm được vào tóc cô, Thẩm Ngự giống như con thỏ bị chấn kinh mà né tránh bàn tay thon dài kia, "Anh, em ra ngoài xem cha mẹ đã về chưa."

Dứt lời Thẩm Ngự nghiêng ngả lão đảo chạy ra cửa.

Con người thâm thúy của Hà Nhất Trạch nhìn chăm chú bàn tay ngừng ở giữa không trung, khóe miệng hơi nhấp.

Không thể gấp gáp, từ từ tới.

*

【 Độ hào cảm của Hà Nhất Trạch là 89, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Sáng ngày hôm sau, còn một tuần nữa là thi cuối kỳ.

Không khí trong phòng bị áp lực nặng nề bao phủ, sắc mặt mọi người u ám, thành tích không lý tưởng gần đầu cào má muốn ôm chân Phật, sắc mặt Thẩm Ngự cũng là như thế.

Thẩm Ngự nghĩ đến chuyện tối qua, hai tai đỏ ửng, thường thường nhìn về phía Hà Nhất Trạch.

Ngày hôm qua trốn cả một ngày, buổi sáng hôm nay cô chưa kịp ăn sáng đã tới trường, căn bản ngay cả mặt Hà Nhất Trạch cũng chưa nhìn, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hà Nhất Trạch.

Nói như thế nào đêm qua cũng là cô chủ động, là cô giống như chết đói..... Tuy không nhớ được nhiều lắm, nhưng mấy vết đỏ trên cổ Hà Nhất Trạch chắc chắn đều là do cô cắn.

Lý Thanh Sâm nghiêng đầu gọi một tiếng Tiểu Ngự.

"Sao vậy?" Thẩm Ngự nghi hoặc ngoái đầu nhìn lại.

Ánh mắt Lý Thanh Sâm thâm trầm: "Buổi tối hôm trước em không sao chứ?"

Thẩm Ngự mờ mịt chớp mắt, bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua cô còn đẩy Lý Thanh Sâm ra, vội xua tay nói: "Không, không có việc gì a."

Lý Thanh Sâm: "Buổi chiều tan học, em có thể đến sân bóng rổ xem anh thi đấu không?"

【 Không thể từ chối nam chủ! Thành ký chủ chú ý! 】

Thẩm Ngự ngập ngừng một chút: "..... Được."

Lý Thanh Sâm nói tiếp: "Thi đấu kết thúc, phải chờ anh về cùng."

Thẩm Ngự nghe mấy nữ sinh nói mà đau đầu, giờ tay che lại nửa bên mặt, hít sâu một hơi, chuyên tâm xem thi đấu.

【 Ký chủ, phải cẩn thận nữ phụ Lâm Uyển Uyển. 】

Thẩm Ngự: "Cô ta sẽ trả thù tôi?"

Hệ thống đã đi cùng cô qua một thế giới, đối xử với cô cũng tận tâm tận lực, tuy rằng có đôi khi ở trong cửa hàng đạo cụ có hơi hổ, mặt khác đều khá tốt.

【 Đúng vậy, ký chủ vẫn nên đề ý một chút. 】

"Được."

Trong lúc nói chuyện cùng hệ thống, nửa trận sau đã sắp kết thúc, điểm số hai bên từ Lý Thanh Sâm kết cục bắt đầu, dần dần bị đối phương đuổi kịp, thậm chí hiện tại còn tụt lại phía sau.

Không khí ngưng kết lại, mấy người kích động mê muội kêu gào Lý Thanh Sâm ra sân.

Bất quá nữ sinh bên cạnh Thẩm Ngự nói bởi vì chân Lý Thanh Sâm bị thương, bây giờ lại ra sân sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Ánh mắt Thẩm Ngự hướng về phía Lý Thanh Sâm đang ngồi nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng hắn cũng đang nhìn về phía này.

Thẩm Ngự còn chưa tỏ vẻ, mấy nữ sinh bên cạnh đã hưng phấn.

"Có phải Lý học trưởng đang nhìn tớ không?"

"Nhất định là đang nhìn tớ!"

Thẩm Ngự mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt, nói với hệ thống: "Lý Thanh Sâm này làm tôi cảm thấy quen thuộc."

【 .....】

Hệ thống đột nhiên cảm ngôn, cô còn chưa kịp nghĩ lại, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, Thẩm Ngự vừa nhấc mắt, liền thấy Lý Thanh Sâm đứng dậy làm nóng người.

Thi đấu bắt đầu, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, từ bên yếu trở thành bên dẫn đầu.

Thẩm Ngự liếc mắt một cái liền nhìn ra chân phải của hắn bị thương, biên độ hoạt động ít hơn so với chân trái, lại cứng rắn một tia không thoải mái cũng không lộ ra, cái này làm cho Thẩm Ngự phá lệ giật mình.

Ba giây cuối cùng, Lý Thanh Sâm cướp được 3 điểm, giành chiến thắng.

Thính phòng vang vỗ tay rầm rộ, Thẩm Ngự đứng dậy rời thính phòng.

Ngoài hòng thay quần áo, người đến người đi, Thẩm Ngự đứng ở bên cạnh cửa chờ hắn, cũng không biết là nguyên nhân gì, cô vừa nói tên của mình những người đó liền cho cô vào.

Đỉnh đầu truyền đến trọng lượng, vỗ vỗ, Lý Thanh Sâm mồ hôi ướt đầm đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ đỉnh đầu, cười nói: "Vào đi."

Thẩm Ngự liếc nhìn bên trong, ngượng ngùng xua tay: "Thôi bỏ đi."

Đây là phòng thay quần áo của con trai, bên trong đều là trần trụi cánh tay, nhìn đau mắt thì không tốt.

Lý Thanh Sâm giờ tay nói với người bên trong mấy câu, những người đó lục tục đi, phòng thay quần áo nháy mắt liền không có một bóng người.

Thẩm Ngự ghen hống nhìn trần trời.

Đi theo tiến vào, ngồi xuống trên ghế dài, đôi mắt liếc hướng nơi khác, bên tai truyền đến từng trận sột sột soạt soạt tiếng thay quần áo.

Khi Lý Thanh Sâm mặc chỉnh tề đi đến trước mặt Thẩm Ngự trước mặt, Thẩm Ngự vừa lúc ngẩng đầu.

"Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự vẫn luôn ngửa đầu không thoải mái, đơn giản đứng lên, nhưng vẫn phải ngửa đầu, đáng giận thân cao mét sáu a!

"Lý ca ca, anh muốn nói với em chuyện gì a?"

Lý Thanh Sâm thở dài, "Sau khi chuyển tới, Tiểu Ngư liền càng ngày càng xa lạ, có phải hay không bởi vì có anh trai, liền không quan tâm tới anh nữa."

(づ。●。●。●。づ)Vote vote vote(づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (26)

Thẩm Ngư nhất thời không nói được gì.

Những lời này không phải là lời kịch của cô sao? Giọng nói u oán này, hình ảnh bi thương này.

Rũ mắt mím môi, nữ phụ bị người ghét đúng không, Thẩm Ngư xác định vững chắc có thể làm nam chính này ghê tởm mình.

Thời khắc khảo nghiệm kỹ thuật diễn tới rồi, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, dừng một chút rồi mới thở ra.

【 Ký chủ.....】 hệ thống hoảng sợ nhìn Hà Nhất Trạch đang đứng bên ngoài nghe lén, hận không thể bịt miệng Thẩm Ngư lại.

Nhưng nó còn chưa kịp nói ra.....

Thẩm Ngư bỗng chốc ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy muốn nói lại thôi cùng ngượng ngùng, “Lý ca ca, anh muốn biết nguyên nhân sao?”

Lý Thanh Sâm sững sốt một chút, gật gật đầu.

Thẩm Ngư vươn tay thật cẩn thận cầm tay hắn, đến gần hơn, ngữ khí run rẩy mang theo dừng khí, “Em thích anh a, Lý ca ca, em không nghĩ muốn anh coi em như em gái, em chán ghét như vậy, em muốn làm bạn gái của anh, muốn làm người yêu của anh!”

Dứt lời, Thẩm Ngư vội gục đầu xuống giả vờ ngượng ngùng, kỳ thật đã bị chính mình ghê tởm đến xanh mặt, hẳn là được rồi đi, cốt truyện nam chính vẫn coi nguyên thân như em gái, thế nên sau khi nguyên thân thô lỗ, chẳng những bị nhục còn bị xa cách.

Nhưng thời gian trôi đi, Thẩm Ngư nghi hoặc vừa ngẩng đầu, đôi tay đã bị Lý Thanh Sâm nắm chặt, đỉnh đầu truyền đến giọng nói vui sướng “Thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư kinh ngạc ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt vui sướng của Lý Thanh Sâm, lập tức giật mình trừng mắt.

【 Ách, ký chủ.....】 hệ thống nhìn Hà Nhất Trạch xoay người rời đi, vội vàng nói 【 Hà Nhất Trạch.....】

Thẩm Ngư làm sao nghe hệ thống nói gì nữa, cô đã bị Lý Thanh Sâm biểu hiện khiến cho đầu óc trống rỗng.

Lý Thanh Sâm tới gần một bước, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô: “Em nói thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư bỗng nhiên nhăn mày, dùng sức thoát khỏi hắn, lui về phía sau nói: “Anh là..... Giản Túc?”

Giản Túc, một mau xuyên gat bò từ tầng chót tới top 10 mau xuyên giả giống cô, một người Thẩm Ngư không muốn đụng tới nhất.

Lý Thanh Sâm cũng chính là Giản Túc gương mặt bi thương “Ngư, vì sao em lại đối xử với tôi như vậy?”

Thẩm Ngư đen mặt: “Tại sao anh cũng tới thế giới này?”

Đây chính là thế giới có nam phụ cấp bậc S, sao có thể muốn tới là tới.

“Chuyện này em không cần lo lắng.” Giản Túc run run vai, con ngươi lóe sáng: “Em không nhớ tôi sao?”

Thẩm Ngư lạnh mặt chỉ vào hắn: “Anh không cần quấy nhiễu tôi là được.”

Hóa ra ngay từ đầu Lý Thanh Sâm khác thường liền đại biểu hắn đã đi vào thế giới này, còn sớm phát hiện cô chính là nguyên thân.

Thẩm Ngư sở dĩ chán ghét Giản Túc, bởi vì hắn rất biến thái. Những thế giới trước kia, Thẩm Ngư cũng đụng phải hắn, ban đầu cũng không biết là hắn, về sau thiếu chút nữa nhiệm vụ thất bại.

Lần đầu tiên đụng phải hắn, Thẩm Ngư nhớ rõ người khác nói qua thân thể của hắn, nghe bi thảm, Thẩm Ngư khi đó còn rất đồng tình, giúp đỡ hắn vài lần, vì thế bị hắn bảm lấy.

Giản Túc sắc mặt xám trắng: “Ngư.....”

Lại là như vậy, mỗi lần Thẩm Ngư muốn mắng, người này lại dùng biểu tình như vậy, làm người không thể nổi nóng với hắn.

“Được rồi được rồi, thế giới này tôi nhất định phải hoàn thành, Giản Túc tính tôi xin anh, đừng làm trở ngại tôi được không?” Thẩm Ngư bắt đầu nói.

Giản Túc vội vàng gạt đầu, âm thầm con ngươi sáng lên “Vây em đừng chán ghét tôi.”

“Anh không làm chuyện khiến tôi chán ghét, tôi như thế nào sẽ chán ghét anh!” Thẩm Ngư liếc mắt nhìn hắn, nghĩ còn có chuyện quan trọng, liền nói: “Tôi đi trước.”

Giản Túc con ngươi tỏa sáng nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Ngư đi xa.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (27)

Lúc Thẩm Ngư về đến nhà trời đã khuya, vừa vào cửa liền cảm thấy không khí áp lực trong nhà.

Vừa định thay dép, bên tai đã truyền đến một tiếng mắng đanh tai nhưc ọc: “Thẩm Ngư! Cô vào đây ngay!”

Thẩm Ngư tâm hoảng hồn sợ đi qua, liền nhìn thấy gương mặt như muốn ăn thịt người của Thẩm phụ.

“Lão... Lão ba.....”

Mặt Thẩm phụ đen sì, trợn mắt tức giận nhìn, “Tôi không có đứa con gái như cô!”

Thẩm Ngư về mặt đưa đám, cũng không biết mình làm sai chuyện gì, “Lão ba, ba làm gì vậy?”

Thẩm phụ giờ tay đập xuống bàn trà, “Tôi làm gì? Máy ngày hôm nay cô ở trường học làm gì! Vốn tưởng rằng cô có thể sửa lại, chăm chỉ học tập, không nghĩ tới còn cùng người khác yêu đương! Cô biết sang năm là phải thi đại học sao? Còn có tâm tư yêu đương?”

Thẩm Ngư nghe được sừng sốt sừng sốt, nói... Yêu đương? Chẳng lẽ là chuyện đêm qua của cô với Nhất Trạch bị phát hiện?

Sắc mặt Thẩm Ngư trắng bệch, kinh hách lui về phía sau vài bước, rũ đầu cả người run rẩy, run run rẩy rẩy nói: “Lão ba..... Nhất Trạch ca cùng con.....”

Thẩm phụ nghe thấy hai chữ Nhất Trạch, tức giận đến đứng lên, chỉ vào cô quát: “Cô còn nói Nhất Trạch, mỗi lần thi người ta đều xếp hạnh nhất, cô còn tưởng vu khống Nhất Trạch?”

“Không... Không phải.” Thẩm Ngư vội không ngừng lắc đầu biện giải, nghe nghe mở to hai mắt nhìn, “Không liên quan đến anh Nhất Trạch a?”

“Đương nhiên không có!” Thẩm phụ nhìn cô không biết hỏi cái, còn vọng tưởng vu khống Hà Nhất Trạch, tức giận cảm chổi lông gà trên bàn đánh Thẩm Ngư!

Thẩm Ngư bị đánh đột nhiên không kịp phòng ngừa, căn bản không kịp trốn, ngay lúc cô bị đánh, một bóng hình đi tới trước mặt cô, chặn roi nguyên bản dừng trên người cô.

Tiếng rên từ đỉnh đầu vang lên, Thẩm Ngư giật mình, ngẩng đầu, liền nhìn đến một gương mặt ngược sáng, ngay cả nhú mày, gương mặt kia vẫn đẹp mắt hơn.

Thẩm phụ cũng bị dọa sợ, chổi lông gà trong tay buông lỏng, vội không ngừng chạy tới, hỏi Hà Nhất Trạch thế nào.

Hà Nhất Trạch buông lỏng, tựa vừa rồi đều là ảo giác, hoàn toàn không có việc gì lắc đầu, “Cháu không sao, thúc thúc.”

Thẩm phụ thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không sao thì tốt rồi không sao thì tốt rồi.”

Dứt lời, trừng mắt nhìn Thẩm Ngư: “Nhanh, không biết đỡ Nhất Trạch vào trong phòng, hôm nay tạm thời tha cô.”

Thẩm Ngự vội vàng đỡ Hà Nhất Trạch đi vào phòng anh, bật đèn lên, không khí lạnh băng như hầm băng, vuốt điều khiển từ xa cạnh tường, mở điều hòa.

Anh không lạnh sao? Mùa đông rét như vậy, điều hòa cũng không bật.

Lông mày Hà Nhất Trạch nhíu chặt, lộ ra một tia thống khổ, ngồi ở trên giường thờ hồn loạn.

“Àm không sao chứ?” Thẩm Ngự thấy thế đi qua, lo lắng hỏi.

Lão ba tuyệt đối hạ tám phần sức, ông chắc tức điên rồi, nếu Hà Nhất Trạch không giúp cô ngăn lại, sợ là cánh tay của Thẩm Ngự bây giờ không nâng lên được nữa.

Hà Nhất Trạch lắc lắc đầu, rũ đầu, tay để trên nơi bị đánh, ngón tay đều hơi run rẩy.

Sợ là đau choáng váng.

Thẩm Ngự chạy ra phòng, tìm được hòm thuốc sau nhanh chóng quay về phòng Hà Nhất Trạch phòng.

Đặt hòm thuốc lên giường, tìm đá cho vào túi chườm, dùng khăn lông ôm lấy, vừa nhắc mắt liên đối diện với đôi mắt thâm thúy của Hà Nhất Trạch, Thẩm Ngự xem mê mẩn hồi lâu, nửa ngày mới hồi thần, mặt nóng nực.

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (28)

Vội vã lui về phía sau, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh vén áo để lộ vết thương ra, em đặt túi chườm đá lên.”

Bên tai truyền đến tiếng cời áo sột sột soạt soạt.

“Được rồi.” Giọng nói trầm thấp dưới ánh đèn mờ nhạt sắc đã lộ ra một tia ái muội.

Thẩm Ngự ngược mắt hút một hơi, trước mắt là lồng ngực khỏe mạnh tựa như được điêu khắc, cơ bắp phân bố cân xứng, dưới ánh đèn càng thêm gợi cảm.

“Không..... Không phải, chỉ cần lộ vết thương ra là được..... Không không cần cời quần áo.....” Thẩm Ngự đều sợ tới mức nói lắp bắp, dòi ánh mắt tau cảm túi chườm đá đều run lên.

Hơn nữa điều hòa còn chưa ấm hoàn toàn, thân trên trần trụi, không lạnh sao.....

Hà Nhất Trạch khoác tạm áo sơ mo, cánh tay trái lộ ở bên ngoài, vết thương xanh tím trải rộng khắp cánh tay, tuy rằng không bị rách da, lại làm người sợ hãi.

Thẩm Ngự da đầu tê dại, hốc mắt dần dần phồng hòng, đau lòng nhìn hồi lâu, cho đến khi một bàn tay che lại đôi mắt cô.

“Đừng nhìn, tôi tự đắp là được.” Giọng nói Hà Nhất Trạch thanh lãnh lại ôn nhu nói nhỏ bên tai.

Thẩm Ngự nhẹ nhàng lắc đầu, “Em có thể.....”

Hà Nhất Trạch cảm nhận được lòng bàn tay ướt át, đầu quả tim run lên, che cánh tay lại, nói: “Em đắp tôi sợ sẽ càng nghiêm trọng, đi thôi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thẩm Ngự còn muốn lắc đầu, thân mình lại bị người đẩy ra cửa phòng, cười với cô nói: “Trở về phòng đi, ngủ ngon.”

“Anh.....” Thẩm Ngự cắn cắn môi, mới nói: “Ngủ ngon, nếu không thoải mái, nhất định phải nói cho em biết.”

“Được.”

Trở lại phòng

【 Hà Nhất Trạch hào cảm độ tới 91..... Hắc hóa giá trị 86. 】

Câu cuối cùng của hệ thống làm Thảm Ngư nghi hoặc.

“Hệ thống, người làm sao vậy.”

【 Ta không có việc gì, là cô có việc. 】

Thảm Ngư trong lòng căng thẳng, vội nói: “Tôi làm sao vậy?”

【 Lúc cô thâm tình thổ lộ với Lý Thanh Sâm, Hà Nhất Trạch ở hiện trường nghe. 】

Thảm Ngư: “!!!!”

“Sao không nói sớm cho tôi biết???”

【 Ta cũng muốn nói, nhưng cô không cho ta cơ hội. 】

Thảm Ngư khóc không ra nước mắt, “Vậy đoạn phía sau hẳn có nghe không?”

【 Phía sau không nghe, nghe cô thổ lộ xong, liền đi rồi. 】

“Ngọa tào!”

Thảm Ngư nhớ tới lúc về nhà Thảm phụ đột nhiên phản nộ, nói cô yêu đương, và chuyện liên tiếp xảy ra sau đó.

“Này..... Hà Nhất Trạch tâm cũng thật đen.”

Bảo sao, rõ ràng Thảm phụ chỉ đánh một gấu, cánh tay hẳn thế nhưng toàn bộ tím bầm, nghiêm trọng như vậy, rõ ràng chính là đánh mười mấy gậy, là chính hẳn làm đi? Còn làm bộ trọng thương làm cô lo lắng.

【 Còn có càng đen, cô chờ xem, châm một ngọn nến cho cô. 】

Thảm Ngư tâm hoảng ý loạn, “Đừng a, còn có chuyện gì a? Nói nói cho tôi nghe với!”

【 Hệ thống offline, có việc hãy nhấn lại sau tiếng bíp.....】

Thảm Ngư: “.....”

*

Sáng sớm, căn cứ nguyên thân áy náy, Thảm Ngư sớm rời giường ăn xong cơm sáng an vị ở trên bàn cơm chờ Hà Nhất Trạch.

Cùng đi học, phát hiện muốn đi xe đạp, Thảm Ngư nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hà Nhất Trạch, cùng cánh tay dường như không nâng lên được, áp xuống trong lòng 360 độ, nói: “Anh, em chờ anh, tay của anh đang bị thương.”

Hà Nhất Trạch khó xử mím môi, hồi lâu mới nói: “Được.”

Cứ như vậy, Thảm Ngư nhìn thoáng qua bàn tay đặt trên eo mình, một đường đạp xen vào trường học.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, vừa muốn nói chuyện với Hà Nhất Trạch, một bóng người bỗng nhiên vọt tới trước mặt cô.

Người nọ cầm một bình đựng, trong lòng Thảm Ngư có một loại dự cảm không tốt.

(づ。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (29)

Ư Ư: Nhân ngày mừng 8/3, mạnh dạn tặng các bác các thím một chương

【 Ký chủ! Là axit! Có sử dụng đạo cụ thuần di không? 】

Thẩm Ngư, “Chờ một chút.”

Người trước mặt quần áo hỗn độn bẩn thỉu, màu tóc cực kỳ quen thuộc, khuôn mặt xám như tro tàn hơi rỗ, ánh mắt oán hận thẳng tắp nhìn chằm chằm Thẩm Ngư như muốn xé cô thành trăm mảnh!

Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngư liếc liếc mắt nhìn bình đựng chầy lỏng trong tay cô ta, hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Lâm Uyển Uyển lời kéo khoe miệng, nở nụ cười âm độc, “Thẩm Ngư à Thẩm Ngư, mấy ngày nay chắc cô thấy rất vui đi, cô biết tôi mấy ngày nay đã trải qua chuyện gì không?”

“Cô trải qua chuyện gì đâu có liên quan tới tôi?” Thẩm Ngư đôi tay ôm ngực.

Đôi mắt nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, ý bảo anh rời đi.

Hà Nhất Trạch dường như không tiếp thu được tín hiệu, vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư trong lòng có chút gấp gáp, trong bình kia đựng axit, chỉ một giọt rơi vào làn da cũng bị bỏng rát, nếu Hà Nhất Trạch xảy ra chuyện, vật nhiệm vụ của cô phải kéo dài tới năm nào tháng nào.

Lâm Uyển Uyển cả người đã điên rồi, điên cuồng ngửa đầu nhìn bầu trời, vết đỏ trên mặt chưa biến mất, một đường kéo dài tới xương quai xanh, khuôn mặt có chút tư sắc trước kia, hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi, đáng sợ đến cực điểm.

“Là do mày! Tiện nhân này! Nếu không phải do mày tao sẽ trở nên như thế này sao? Là mày hủy hoại tao! Tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao muốn mày giống như tao, cả đời không thể sống yên ổn!” Lâm Uyển Uyển vừa nói vừa vịn nắp bình, hất về phía Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư sớm có phòng bị, sử dụng thuật di thuật lui về sau tránh axit, nhưng khoe mắt bỗng nhiên nhìn thấy Hà Nhất Trạch chạy tới trước mặt cô, muốn dùng thân thể chặn lại axit sắp rơi trên người Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư đầu quả tim run lên, cực nhanh giữ chặt cánh tay Hà Nhất Trạch, ngã sang một bên, mạo hiểm tránh thoát bình axit kia.

Axit rơi xuống mặt đất, từng trận khói trắng tỏa ra, hoàn tan mặt đất thành nhiều lỗ nhỏ.

Học sinh xung quanh thấy một màn đó, kinh hồn táng đảm gọi bảo vệ kéo Lâm Uyển Uyển đi, chỉ trong chốc lát xe cảnh sát đã tới công trường, học sinh đứng đây xung quanh, muốn xem nào nhiệt.

Bãi đỗ xe.

Thẩm Ngư kéo Hà Nhất Trạch ngã trên mặt đất, không quan tâm nơi bị ngã, giận dữ quát Hà Nhất Trạch, “Anh điên rồi sao? Hà Nhất Trạch, kia đều là axit! Dính vào người rất nguy hiểm!”

Nếu không phải cô dùng đạo cụ trong thương thành, thuận di qua kéo anh lại, hiện tại Hà Nhất Trạch, sợ là đã đang trên đường tới bệnh viện.

Hà Nhất Trạch ngồi dưới đất, ánh nắng xuyên qua những tán lá cây tỉ mỉ phác họa hình dáng cực hạn tuần mỹ, con người thâm thúy nhìn Thẩm Ngư, nhàn nhạt cười, “Tôi sợ em xảy ra chuyện.”

Thẩm Ngư nghe vậy sững sốt, như quả bóng xì hơi, chỉ còn lại có vô tận bức bối.

Cái loại bức bối này từ khi cô trở thành mau xuyên giả tới nay chưa từng có.

Thẩm Ngư xoay người, giọng nói khôi phục lại như thường, “Em đi học đây.”

Để lại Hà Nhất Trạch nhìn bóng dáng cô cho đến khi biến mất, mới đứng lên nhìn lướt qua axit trên mặt đất, sắc mặt âm trầm.

*

*

Trở lại phòng học Thẩm Ngư trực tiếp ghé vào trên bàn nhìn ngoài cửa sổ.

Hệ thống nghĩ thật lâu, mới mở miệng 【 Ký chủ..... Vừa rồi cô.....】 tình cảm dao động rất lớn.

Ư Ư: Ghét nhất miêu tả nhân vật vì mình miêu tả quá là ngu:(

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (30)

Thẩm Ngư tâm loạn như ma, dường như có một cục đá vẫn lun đè nặng dưới đáy lòng.

“Vừa rồi tôi sao vậy?”

【..... Không sao, ký chủ, đừng nghĩ quá nhiều, nhiệm vụ hoàn thành là được rồi.】

Thẩm Ngư tự nhiên biết nhiệm vụ hoàn thành là được, nhưng tưởng tượng đến chuyện vừa rồi liền bực bội.

Cũng không biết phiền cái gì.

Rõ ràng hảo cảm độ đều tăng không ít.

“Thôi! Không nghĩ! Đều là chuyện gì, còn không phải là giúp ta chán axit, chuyện gì a.”

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, nói như vậy trong lòng cũng bình thường trở lại không ít.

Giản Túc từ cửa sau đi vào, nữ chủ Nhan Sanh đi bên cạnh, hai người không khí ái muội, sắc mặt Nhan Sanh phiếm hồng, bộ dạng thẹn thùng.

Nhưng trông mất chuyển động lại bại lộ tâm tư của cô ta, nhìn lại phương hướng cũng là vị trí của Hà Nhất Trạch.

Thẩm Ngư còn đang nhìn ngoài cửa sổ, bên cạnh liền truyền đến tiếng chân ghế ma xát với mặt đất.

Ngay sau đó chính là giọng nói của Giản Túc, “Buổi chiều anh đợi em ngoài cổng trường.”

“Được.”

Thẩm Ngư cũng không có hứng quay đầu lại, nhìn cửa sổ xuất thần.

“Tiểu Ngư.” Giản Túc gọi cô một tiếng.

Thẩm Ngư: “Chuyện gì?”

Bây giờ cô cũng không cần tuân thủ quy tắc của Chủ Thần, nam chủ đã là mau xuyên giả, vậy còn tuân thủ cái quy tắc gì!

Giản Túc nghiêng đầu nói: “Buổi tối cho em xem một thứ.”

Thẩm Ngư đàn độn nhặt nhèo: “Thứ gì?”

“Sẽ làm em cảm thấy hứng thú.”

“Chậc.” Thẩm Ngư a một tiếng, nghĩ nghĩ vẫn là nói: “Được thôi.”

Dù sao tâm tình cô đang không tốt, phải xem xem thứ gì có thể cảm thấy hứng thú.

Giản Túc lại nói: “Bất quá, em phải gọi Hà Nhất Trạch đi cùng.”

Thẩm Ngư nhú mày, thấp giọng nói: “Anh muốn làm gì? Giản Túc, anh đã đáp ứng tôi, sẽ không lại quấy nhiễu nhiệm vụ của tôi!”

Giản Túc cười nhạt, “Sẽ không quấy nhiễu đến nhiệm vụ của em.”

Thẩm Ngư tin hấn liền có quý, lắc đầu nói không đi.

Giản Túc trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Việc này chỉ là làm em đứng nhìn, Hà Nhất Trạch là người như thế nào.”

Thẩm Ngư khịt mũi coi thường, sao cô lại không biết Hà Nhất Trạch là người như thế nào.

【 Ký chủ, cô không biết. 】

“Tôi biết!”

【.....】

“Từ từ.” Thẩm Ngự cảm thấy kỳ quái, hỏi hệ thống: “Tôi hoàn thành nhiệm vụ có quan hệ gì tới Hà Nhất Trạch là người nào?”

Cô chỉ cần xoáy hảo cảm độ, cái khác đều không ở trong phạm vi.

Giản Túc không nói gì.

Hệ thống lại đứng lúc mở miệng 【 Tôi cảm thấy hần sợ cô thích Hà Nhất Trạch. 】

Thẩm Ngự: “..... Tôi ai cũng sẽ không thích.”

Từ khi sinh ra đến bây giờ, vô luận đã trải qua bao nhiêu thế giới, cũng không sinh ra cảm tình với bất luận người nào.

Bất quá như vậy cũng tốt, mỗi thế giới không lưu lại cảm tình, là điều bắt buộc.

Thẩm Ngự còn muốn cự tuyệt, nhưng giá trị hắc hóa của Hà Nhất Trạch vẫn luôn trên 80 không giảm xuống làm cô ngạc nhiên.

Rõ ràng biểu tình thần thái thoát nhìn thực bình thường a, vì sao giá trị hắc hóa lại cao như vậy?

“..... Tôi đi.”

*

Khu phố Bǎys vẫn náo nhiệt như cũ, đường đi bộ bên trái có một nhà KTV, không phải người bình thường có thể đi vào, phải có thẻ hội viên, mà những người có thẻ hội viên đều là hào môn đại thiếu hoặc người có thân phận.

Giản Túc cầm thẻ VIP đặt phòng, dẫn bọn họ đi vào.

Thẩm Ngự bên cạnh là Hà Nhất Trạch, bên cạnh Hà Nhất Trạch là Nhan Sanh rồi đến Giản Túc.

Không khí quái dị nói không nên lời, ít nhất Thẩm Ngự có chút không nín được, lấy cớ đi WC.

Đi WC xong ra rửa tay, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Nhan Sanh cũng đứng ở bồn rửa tay.

Thẩm Ngự đi qua, rửa sạch sẽ tay vừa muốn đi, phía sau liền truyền đến tiếng nói.

“Cậu buông tha Hà Nhất Trạch đi.”

Câu nói không đầu không đuôi làm Thẩm Ngự sững sốt, dừng bước, quay đầu lại nhìn cô ta.

Nhan Sanh buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt sạch sẽ thanh lệ không trang điểm, cong ngời đen nhánh phù hợp nữ chủ hình tượng quạt cường cùng thanh triệt.

Thẩm Ngự nhướn mày, “Cậu nói cái gì?”

Nhan Sanh biểu tình cứng cỏi, “Tôi hy vọng cậu buông tha Hà Nhất Trạch, thành tích của Hà Nhất Trạch nhất định sẽ thi đậu nước ngoài hoặc đại học tốt nhất trong nước, bên cạnh cậu ấy cần một người có thể yêu bồi hần, đứng ở phía sau, mà không phải kéo chân sau.”

Thẩm Ngự nghe mà cảm thấy buồn cười, “Ý của cậu là nói tôi kéo chân sau Hà Nhất Trạch?”

Nhan Sanh không nói tiếp.

“A.” Thẩm Ngự xem như kiến thức, người có văn hóa nói còn làm người ta thương tâm hơn người nói thẳng, từng bước một đi vào, cô cười lạnh, “Vậy cậu đứng ở vị trí gì mà nói những lời nàu? Cậu là người nào của Nhất Trạch? Cần cậu đứng ở chỗ này nói tôi?”

Nhan Sanh bị nói gương mặt vừa hồng vừa trắng, tức muốn hộc máu nói: “Cậu không xứng với Hà Nhất Trạch!”

Thẩm Ngự chống nạnh, “Vậy cậu thi xứng?”

“Ha hã, cậu cho rằng cậu rất tốt?” Thẩm Ngự đem ác độc nữ xứng phát huy đến mức tận cùng, “Đừng nói như mình cao thượng lắm! Thật làm người ghê tởm!”

Dứt lời, vừa muốn đi, quay người lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa nhìn hai người.

Hiển nhiên, những lời vừa rồi, hần đều nghe thấy.

Nhan Sanh cũng không nhìn thấy, Thẩm Ngự cắn chặt răng, nhấc chân đi qua.

Trở lại ghế lò, Giản Túc đang hát tình ca.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (31)

Giản Túc vừa nhìn thấy cô tiến vào, cười tủm tỉm ngừng hát, đôi mắt nhìn về phía cửa, nói: “Làm sao vậy? Về mặt này...”

Thẩm Ngự ẩn huyết Thái Dương, “Tôi đi về đây.”

Cô không nghĩ tới nhân thiết của nữ chủ là như vậy, tâm cảnh đã thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì hiệu ứng bướm bướm?

Giản Túc tắt nhạc, “Lại chờ một lát.”

Thẩm Ngự nhú mảy: “Anh muốn làm gì?”

“Trong chốc lát em sẽ biết.”

Giản Túc nói trong chốc lát thật là trong chốc lát.

Thẩm Ngự bị Giản Túc lôi ra bên ngoài, đi vào một căn phòng có màn hình theo dõi, nhìn cảnh phòng trong màn hình, phòng bao lúc sáng lúc tối, bên trong có hai người, một người là Hà Nhất Trạch, một người là Nhan Sanh.

Nhan Sanh biểu tình bắt đầu không bình thường, thậm chí bắt đầu cởi quần áo, mà Hà Nhất Trạch mặt vô biểu tình, nhưng cơ thể run rẩy lại bại lộ tình cảnh của hắn.

“Bọn họ làm sao vậy?” Thẩm Ngự nhìn màn hình, trừng mắt nhìn hai người hỏi Giản Túc.

Giản Túc cười cười, “Tuy rằng đạo cụ không thể tạo thành thương tổn với những NPC đó, nhưng kia lý đồ kia là do hắn uống.”

“Đồ uống?” Thẩm Ngự hỏi tường khôi ly nước chanh mà Hà Nhất Trạch uống, sắc mặt cứng đờ, trách mắng: “Anh muốn làm gì? Giản Túc.”

“Đó là sản phẩm mới nhất vừa được nghiên cứu, một đêm xuân đỉnh cấp, không ai cũng có thể kháng cự, cho dù hắn là nam xứng thân phận cũng giống nhau.” Giản Túc khoe miệng gio lên hưng phấn tươi cười, “Tôi đang giúp em nhìn rõ nội tâm của Hà Nhất Trạch a, hắn là dạng người gì, em chờ lát nữa sẽ biết.”

Thẩm Ngự cứ như vậy nhìn Nhan Sanh cởi quần áo cho đến khi chỉ còn lại nội y, từng bước một đi về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch như không thể động đậy, tùy ý Nhan Sanh ma sát trên người hắn.

Mỹ nhân trong ngực, liên tính là thánh nhân cũng khó tránh khỏi không động tâm, huống chi là đã uống vào đêm xuân một lần đỉnh cấp.

Thẩm Ngự đâm về phía khuôn mặt của Giản Túc, Giản Túc bị đánh khoe miệng chảy máu.

Hắn ta biết rõ thuốc kia mạnh như thế nào, còn để Hà Nhất Trạch dùng, hắn cũng chỉ là người thường, đây căn bản không phải nhìn ra nội tâm Hà Nhất Trạch, nếu là đổi thành người khác, đều như nhau.

“Lăn!” Thẩm Ngự giận không thể át, “Tôi sẽ báo cáo Chủ Thần, ạn chờ chịu xử lý đi.”

Dứt lời, Thẩm Ngự nhanh chóng rời đi.

Giản Túc xoa xoa máu bên khóa miệng, một phen giữ chặt cánh tay Thẩm Ngự, nói tiếp: “Tôi nói cũng không phải loại này.”

“Buổi sáng tôi nghe nói em bị tạt axit.”

Thẩm Ngự nhìn thoáng qua màn hình, không kiên nhẫn phui tay, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Giản Túc bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, “Chuyện đó tôi hoài nghi là Hà Nhất Trạch làm.”

“.....” Thẩm Ngự đỡ trán, “Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Lúc giữa trưa, kẻ điên kia tự sát, trong miệng vẫn luôn nói tha cho tôi tha cho tôi.” Giản Túc suy nghĩ một chút, dừng một chút nói tiếp: “Tôi đi xem, thi thể rất thê thảm, toàn thân trên dưới tất cả đều là axit, sống sờ sờ bỗng chết.”

Thẩm Ngư sắc mặt dần dần cứng đờ, “Ý của anh là, Lâm Uyển Uyển định tạt axit vào tôi sau đó tự sát, đều là kế hoạch của Hà Nhất Trạch?”

Giản Túc gật đầu.

“Ha ha.” Thẩm Ngư cười lạnh, “Giản Túc a Giản Túc, chỉ mấy năm không gặp anh, nói dối lại càng ngày càng lợi hại.” Không nghĩ cùng hắn ta bấy bọ, Thẩm Ngư chạy ra phòng.

Giản Túc sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm màn hình máy theo dõi.

*

Thở hổn hển ngoài phòng bao, ngoài cửa bị khóa lại, Thẩm Ngư mở khóa, nhìn thấy một màn trong phòng, sợ hãi bao phủ nội tâm.

Ư Ư: Anh làm gì mà chị lại sợ???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (32)

Thiếu niên quần áo chỉnh tề, đôi mắt u ám như ác ma nơi vực sâu, lãnh lẫm hóa thành thực chất, nhìn chằm chằm người trong tay, khóe miệng cong lên phát ra lệ khí nồng đậm, cúi người xuống tới gần khuôn mặt trắng bệch của người con gái, lẩm bẩm tự nói.

Người mà hắn đang bóp cổ là Nhan Sanh.

Thiếu niên như ác quỷ từ trong địa ngục bò ra, làm người kinh hãi.

Thẩm Ngư sợ tới mức lui về phía sau hai bước, áp lực mạnh mẽ ép cô không thở nổi.

Hà Nhất Trạch nơi nào giống uống phải xuân dược, căn bản là giống trúng tà.

Nhan Sanh bị bóp cổ, giấy giữa trợn trắng mắt, lâm vào trạng thái gần chết.

Thẩm Ngư sai bước chạy đến trước mặt bọn họ, vỗ vỗ mu bàn tay Hà Nhất Trạch, lớn tiếng nói: “Hà Nhất Trạch anh làm sao vậy?? Hà Nhất Trạch??”

Hà Nhất Trạch nghe tiếng bỗng nhiên buông tay ra.

Nhan Sanh được thả ra ngã trên mặt đất, trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngư thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa muốn nói chuyện, Hà Nhất Trạch bỗng nhiên tới gần cũi, sức lực cực lớn chế trụ cổ tay Thẩm Ngư kéo về phía sofa gần đó.

Thẩm Ngư ngã trên sofa, đầu một mảnh choáng váng, vừa muốn ngồi dậy, lại bị một cơ thể to lớn đè nặng, không thể động đậy.

Hơi thở nóng cháy của Hà Nhất Trạch phả lên làn da trắng nõn Thẩm Ngư, đầu lưỡi liếm liếm xương quai xanh của cô, một đường xuống phía dưới, hút đến nỗi Thẩm Ngư sinh đau.

Thẩm Ngư vừa muốn giãy giụa, bấp đầu liền cọ phải một vật cứng nóng bỏng, ở bấp đầu cô hưng phấn nhảy lên.

“???”Thẩm Ngư trừng lớn đôi mắt, đã quên giãy giụa.

Hơi thở của Hà Nhất Trạch thô nặng, tìm cách môi Thẩm Ngư ngậm lấy, thay đổi phương pháp liếm láp.

Môi Thẩm Ngư sinh đau, xô đẩy giấy giữa, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được, người bên trên như sói như hổ muốn nuốt cô vào trong bụng, thật lớn sợ hãi bao vây lấy cô, đã quên giãy giụa, chỉ còn lại bản năng duy nhất, khóc lên.

Người con gái khóc thút thít lập tức khiến Hà Nhất Trạch chú ý, khóe môi chưa xót làm hắn ngừng lại, gió lốc màu đen quanh thân biến mất, chỉ còn lại tiếng khóc thút thít và biểu tình sợ hãi của cô.

Khuôn mặt tinh xảo trắng bệch, đôi mắt gât gao nhắm lại, bàn tay nhỏ nắm lấy áo của hắn, đôi môi bị hắn hôn sưng đỏ, lộ ra một cổ điểm lệ, lông mi dính

nước mắt, nhấp nháy nhấp nháy kích động trái tim hắn.

"..... Anh, em sợ." Môi Thẩm Ngưng run rẩy, khịt khịt lắc đầu, nửa ngày vùi đầu vào ngực hắn.

Ngực bị nước mắt ấm nóng làm ướt, truyền đến từng trận đau đớn, xuyên qua ngực đi vào cả cơ thể, lý trí của Hà Nhất Trạch trở về hiện thực, thanh âm khàn khàn, "Xin, xin lỗi."

Lúc này, Giản Túc vọt tiến vào, kéo Hà Nhất Trạch xuống mặt đất, giờ nắm đấm đánh qua.

Hà Nhất Trạch cũng không né, tùy ý anh ta đánh mình.

Thẩm Ngưng từ trên mặt đất đứng lên, nghiêng ngả lao đảo giữ chặt tay Giản Túc, chắn trước mặt Hà Nhất Trạch, "Đừng đánh!"

Giản Túc lửa giận công tâm, "Hắn làm vậy với em, em còn che chở hắn?"

Thẩm Ngưng khề động tới miệng vết thương trên môi, đau đến nhú máu, "Anh không cần quản!"

"Ngưng!"

"Anh đi đi!"

Còn chưa nói xong, đầu Thẩm Ngưng đau đớn, hôn mê bất tỉnh.

Cách cô gần nhất Hà Nhất Trạch một tay đem ôm cô vào trong ngực, biểu tình cứng đờ, "Tiểu Ngưng?? Tiểu Ngưng?"

Giản Túc muốn kéo Thẩm Ngưng qua, lại bị Hà Nhất Trạch né tránh.

"Hà Nhất Trạch! Ngưng như vậy đều là do cậu, cậu đưa cô ấy cho tôi!" Giản Túc lạnh lùng nói.

Hà Nhất Trạch như không nghe được, hùng hực chạy ra ghế lô, ngay cả Giản Túc cũng không kịp ngăn lại.

Ư Ừ: Review cho các chế bộ Diệu Diệu tớ đang làm, ư ư bao ngọt bao yêu thương♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Một trăm xước trêu ghẹo anh trai cao lãnh (33)

Khi Thẩm Ngưng tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Cổ họng khô khốc đến nỗi không nói được, đôi mắt đều không mở ra được, môi dán lên một mảnh lạnh băng, Thẩm Ngưng hé miệng, một ngụm nước ấm áp chảy xuống cổ họng, thoải mái cực kỳ.

Khi khôi phục ý thức, người Thẩm Ngưng nhìn thấy lại là Thẩm phụ.

Thẩm phụ thấy cô tỉnh lại, mừng rỡ như điên, chạy ra phòng bệnh gọi bác sĩ.

Chỉ là bởi vì không ăn cơm, tụt huyết áp ngất đi.

Chờ bác sĩ tới kiểm tra, Thẩm Ngưng mới yên tĩnh hỏi Thẩm phụ: "Lão ba, anh Nhất Trạch đâu?"

Thẩm phụ nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, dùng một chút mới cười nói: "Ở nhà đâu."

"....." Hắn không có tới nhìn cô sao?

Thẩm Ngưng sắc mặt u ám, thất vọng rũ xuống đôi mắt.

"Đói bụng đi, ba ba đi mua cơm cho con." Thẩm phụ đứng dậy, xoa xoa đỉnh đầu cô, "Được rồi được rồi, đều ngủ một ngày, đừng nghĩ quá nhiều, ba bật TV, xem TV đi."

Dứt lời, Thẩm phụ bật TV, ra phòng bệnh.

【 Ký chủ..... Cô đừng khổ sở.....】

Thẩm Ngự căng chân nhếch lên, ở không trung rung rung lên, xoa xoa cái bụng đói kêu vang, rên rì: “Thật đói a..... Ngày hôm qua cho tới hôm nay cũng chưa ăn một ngụm cơm.”

【.....】 Hệ thống mặt vô biểu tình, nó sai rồi, bao nhiêu lần máu chảy đầm đìa đều nói cho nó biết ký chủ là một người vô tâm vô phổi! Nhưng nó vẫn bị kỹ thuật diễn lừa gạt!

“Hà Nhất Trạch thể nhưng không tới thăm ta, ta còn tưởng rằng ánh mắt đầu tiên là có thể thấy hấn.” Thẩm Ngự thất vọng thở dài.

【..... Hà Nhất Trạch trông ký chủ một ngày một đêm, đứt nước thấy cô sáo tính mới đi. 】

Thẩm Ngự: “Nga.”

【 Ký chủ biết hấn vì sao sẽ đi? 】

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ, “Hấn là không nghĩ để ta nhìn thấy hấn đi.”

Chuyện đêm đó làm trong lòng Thẩm Ngự tạo thành thương tổn đồng thời cũng làm Hà Nhất Trạch khẩn trương Thẩm Ngự sẽ sợ hãi mình, chậm chạp không muốn đối mặt với cô.

Dài dòng tránh né muốn bắt đầu rồi.

“Hệ thống, Hà Nhất Trạch tới hôm qua làm sao vậy? Tựa như bị quỷ quần thân vậy.”

【 Khi đó ta kiểm tra đo lường được cảm xúc của hấn dao động đạt tới đỉnh, linh hồn lệ khí thẳng tắp bay lên, hoàn toàn không giống người bình thường.....】

Thẩm Ngự tưởng tượng đến bộ dáng ngày đó của Hà Nhất Trạch, liền lạnh cả người, “Hảo cảm độ bao nhiêu?”

【 Vẫn là 89.....】

“Tối hôm qua cũng không thêm một chút hảo cảm độ, Hà Nhất Trạch này tâm thật tàn nhẫn!” Thẩm Ngự kỳ quái nhíu mày, nghĩ vậy tức giận nói.

Hệ thống cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết cũng nên thêm một chút hảo cảm độ, nhưng tối hôm qua một chút cũng chưa thêm, thật làm người kỳ quái.

Nếu hơn 90, chính là yêu rồi.

Thẩm Ngự từ khi về nhà liền không nhìn thấy Hà Nhất Trạch lần nào, đến bây giờ vẫn vậy.

Nhìn vị trí trống rỗng bên xe đạp của cô, nhấp nhấp miệng, đạp xe tới trường học.

Vừa tới trường học, một người đã đi tới.

Giản Túc.

Thẩm Ngự nhíu nhíu mày, tưởng tượng đến hành động của Giản Túc hôm đó, cô liền cảm thấy thật là ngu khi tin hấn ta.

Giản Túc nhìn cô hồi lâu, “Em không sao chứ?”

Thẩm Ngự nhấc chân đi qua hấn, không nói lời nào.

“Như!” Giản Túc đuổi kịp bước chân ckk, “Tôi cũng không biết Hà Nhất Trạch sẽ đối xử với em như vậy.”

Thẩm Ngự dừng bước, lạnh mắt nhìn hấn ta, “Bây giờ anh còn dám nói Hà Nhất Trạch? Nếu không phải anh hạ thuốc vào trong đồ uống, mọi chuyện đều sẽ không phát sinh!”

Giản Túc mày nhíu chặt, “Tôi không làm như vậy, em căn bản sẽ không biết hấn là người như thế nào?”

Đứt lời, hấn ta biết ngữ khí của mình sốt ruột, hòa hoãn xuống nói tiếp: “Tôi biết nhiệm vụ của em là công lược hấn, nhưng tôi cảm thấy hấn không phải một cái NPC bình thường, tôi nghi ngờ.....”

“Đủ rồi!” Thẩm Ngự quát một tiếng, không quan tâm người xung quanh nhìn, từng bước một đi đến trước mặt Giản Túc, cắn răng nói: “Vậy còn anh? Những hành động trước kia và bây giờ của anh, thật là vì tốt cho tôi?”

Không nói bị hấn ta phá hư nhiệm vụ, có mấy lần Thẩm Ngự tới thế giới quan trọng, đều bị hấn ta quấy rầy, thiếu chút nữa là không hoàn thành.

Thẩm Ngự rất nhiều lần cảm thấy mình không nên mềm lòng, cảm thấy hấn bi thảm, giúp hấn vượt qua cửa ải khó khăn.

Sự thật đã chủ định, căn bản không có cách nào quay lại, Thẩm Ngự đơn giản mỗi thế giới mua máy che chắn, làm người không kiểm tra được cô ở đâu.

Nhưng cái này Giản Túc vẫn đi theo cô.

“Như... Tôi là bởi vì.....” Giản Túc tưởng kéo tay Thẩm Ngự, lại bị Thẩm Ngự né tránh.

“Được rồi, Giản Túc.” Thẩm Ngự lắc đầu, “Anh xem ngày xưa tôi đã từng giúp anh, buông tha tôi đi.”

Giản Túc giật mình, khi lấy lại tinh thần, Thẩm Ngự đã biến mất ở chỗ rẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (34)

Buổi sáng đi thi, Thẩm Ngự nộp bài sớm dưới ánh mắt hận sắt không thành thép của thầy giám thị, ở cổng trường chờ Hà Nhất Trạch, nhưng chờ một đám lại một đám người đi qua, cũng chưa nhìn thấy Hà Nhất Trạch.

Buổi chiều về đến nhà, liền nhìn thấy Hà mẫu đang gõ cửa phòng Hà Nhất Trạch.

Thẩm Ngự bước tới, “Di, anh Nhất Trạch đã về rồi sao?”

Hà mẫu nghi hoặc: “Đã về lâu rồi, Tiểu Ngự không cùng hấn về nhà sao?”

“Không.....”

Hà mẫu muốn nói lại thôi, “Tiểu Ngự cãi nhau với Nhất Trạch sao?”

Thẩm Ngự vò đầu: “Không a, di à, di đưa cho con, con mang vào.”

Hà mẫu vội đưa đĩa trái cây trong tay cho cô, cười rồi đi.

Thẩm Ngự trầm ngâm một lát, mới gõ cửa phòng.

Trong phòng lại không có âm thanh, tựa như không có người trong đó.

Nếu không phải thấy có ánh sáng, Thẩm Ngự thật sự cho rằng bên trong không người.

Bưng đĩa trái cây trở lại phòng, ăn một ngụm ngồi vào trên ghế.

Chiến tranh lạnh cũng đủ đặc biệt, mấy ngày như vậy, Thẩm Ngự cũng chưa nhìn thấy Hà Nhất Trạch, hấn mặc kệ là ăn cơm hay là đi học đều sớm hơn Thẩm Ngự, có mấy lần cô cố ý dậy sớm, nhưng Hà Nhất Trạch còn sớm hơn, tựa như hiểu rõ suy nghĩ của cô vậy.

Cho đến khi công bố thành tích, Hà mẫu cảm phiếu điểm của Thẩm Ngự nói với Thẩm phụ, “Hai đứa khẳng định cãi nhau, thừa dịp Tiểu Ngự có thành tích tốt, dẫn hai đứa đi núi Không Lâm du lịch đi.”

Thẩm phụ nghĩ nghĩ nói, “Cũng được, vậy ngày mai liền đi, em đi đặt vé xe, anh đi mua phiếu.”

“Được được được.”

Sáng sớm trời còn chưa sáng, Thẩm Ngự đã bị Thẩm phụ gõ cửa đánh thức, còn buồn ngủ từ trong chăn bò dậy, rửa mặt xong ra cửa, liền thấy Thẩm phụ Hà mẫu đã ăn mặc chỉnh tề, vừa có túi du lịch lại mặc quần áo thể thao.

“Lão ba, hai người là muốn đi làm gì a?” Thẩm Ngự liên tục không ngừng ngáp.

Thẩm phụ vỗ vỗ đầu cô, “Đương nhiên là đi núi Không Lâm, con không muốn đi thì đi ngủ.”

“Núi Không... Lâm?” Thẩm Ngự nghe vậy đầu óc thanh tỉnh một chút, bỗng chốc mở to hai mắt kích động nói.

Thẩm phụ hừ một tiếng, “Vậy còn không nhanh choang sửa soạn hành lý?”

“Con đi con đi!” Thẩm Ngự sai bước chạy về phòng, nhưng chạy một nửa bỗng nhiên ngừng lại, “Ba, anh Nhất Trạch đi không?”

“..... Đi!”

“Quá tốt rồi!” Thẩm Ngự càng vui vẻ, nhảy nhót vào phòng.

Thẩm Ngự thấy thế bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, Thẩm Ngự được như ý nguyện nhìn thấy Hà Nhất Trạch.

So sánh với lần gặp cuối cùng, Hà Nhất Trạch càng thêm gầy ốm, góc cạnh rõ ràng hình dáng càng thêm thâm thúy, tăng thêm vài phần sắc bén cùng xa cách.

Thẩm Ngự áp xuống vui vẻ trong lòng, đứng ở phía sau hắn, cùng Thẩm phụ Hà mẫu lên xe.

Bởi vì Hà mẫu không thể đi máy bay nên Thẩm phụ đặt xe, nhìn Thẩm phụ Hà mẫu đi mua vé, Thẩm Ngự xoa xoa bụng, nhìn xung quanh.

Một quán ăn cũng không có, chỉ có siêu thị.

Thẩm Ngự nói với Hà Nhất Trạch đang nhắm mắt ngưng thần: “Anh, em đi mua đồ ăn, anh muốn ăn không?”

Đợi nửa ngày, Hà Nhất Trạch phảng phất ngủ rồi, không có phản ứng.

Thẩm Ngự mím môi, xoay người đi siêu thị bên cạnh.

Lúc này, Hà Nhất Trạch mới mở mắt, nhìn chăm chú bóng dáng Thẩm Ngự, nhìn hồi lâu.

Lúc Thẩm Ngự cầm một túi đồ ăn quay lại, Thẩm phụ Hà mẫu đã trở lại.

Một đường bốn ba rớt cuộc vào khách sạn bên cạnh núi Không Lâm nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau, người một nhà đi vào núi.

Núi Không Lâm, núi như tên, rừng cây chiếm đa số, trong rừng mặt đất cũng không bình thản, gồ ghề lở lổm có rất nhiều hố sâu, đi bên trong mọi người sẽ đi theo lối được xây sẵn, một khi đi lạc, rơi vào cái hầm kia, rất khó có thể đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (35)

Nổi tiếng nhất là cảnh đẹp ở đó, không chỉ có dom đóm, còn có thể nhìn trời đêm giống như dải ngân hà, thánh địa của những người đang yêu.

Thẩm Ngự đeo túi du lịch, mới lạ nhìn hố sâu cách đó không xa, đã bị hàng rào bằng trúc vây quanh, đen nghìn nghịt thấy không rõ đáy.

Thẩm phụ trừng mắt trách mắng: “Đừng đi lung tung, rơi vào hố không ai có thể cứu con đâu!”

Thẩm Ngự xua tay, “Đã biết, ba!”

Nhưng dưới chân vừa trượt, thân thể ngã về phía sau, đụng vào trên hàng rào, một bàn tay đột nhiên cầm lấy cánh tay cô, vớt cô vào trong ngực mình.

Trái tim đập bùm bùm, giọng nói bên tai tựa như biến mất, chỉ cảm thấy tiếng trái tim người nọ.

Cho đến khi giọng nói của Thẩm phụ lời cô trở về hiện thực.

“Con muốn dọa chết ba ba phải không? Tới gần đây! Xem ba ba có đánh chết con không!”

Thẩm Ngự hốc mắt đỏ một vòng, hít sâu một hơi, run giọng nói: “Cảm... Cảm ơn anh.”

Hà Nhất Trạch buông tay ra, buông cô ra, nhàn nhạt mở miệng, “Thúc thúc, trời sắp tối rồi.”

Lực chú ý của Thẩm phụ bị dời đi, vội không ngừng nói: “Đã 5 giờ, cần phải trở về, bằng không trời tối liền phải ngủ trên núi.”

Cánh tay Thẩm Ngự ôm trước ngực, nơi vừa bị ôm cảm thấy khác thường, truyền đến trái tim, nhìn người đi phía trước, khoe miệng không không chế

được cong lên.

Hóa ra cũng không phải không quan tâm cô a.

Trên đường trở về trời đã tối rồi, Thẩm phụ không còn cách nào, đành phải tìm một chỗ dựng lều.

Thẩm phụ và Hà mẫu liếc nhau, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt họ, họ khan vài tiếng nói: “Nếu muốn dựng lều, vậy hai đứa đi tìm ít củi để nhóm lửa, mang đèn pin đi, đừng đi quá xa, về sớm chút.”

Thẩm Ngự vừa nghe trước mắt sáng ngời, vừa muốn gật đầu đáp ứng, liền nghe thấy giọng nói của người đối diện, “Thúc thúc, mẹ, con đi xem địa hình gần đây, con đi trước.”

Mất thấy người sắp đi, Thẩm Ngự vội cầm đèn pin nói với họ: “Con cũng đi, tạm biệt.”

“Ai, chú ý an toàn!”

Rừng cây dày đặc, ánh trăng bị tầng tầng lá cây che khuất, tối tăm thấy không rõ đường, tiếng ếch kêu phập phồng, phảng phất ngày mùa hè, mặc áo bông dày nặng chẳng những nóng còn quái quái.

Thẩm Ngự cởi áo bông vắt trên tay, đèn pin chiếu sáng mặt đất, nghe động tĩnh.

Chỉ trong nháy mắt, Hà Nhất Trạch đã biến mất vô tung vô ảnh.

Rừng cây im ắng lộ ra một tia khủng bố, Thẩm Ngự trong lòng hoang mang rối loạn, tay cầm đèn pin đều hơi run rẩy.

“Nhất, Nhất Trạch?” Thẩm Ngự gọi một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Dưới chân bỗng nhiên dẫm phải một cái hố, bùm một tiếng ngã trên mặt đất, vừa sợ hãi vừa đau ngồi dậy, đèn pin cũng không biết lăn đến chỗ nào, Thẩm Ngự tuần tra bốn phía, nhìn đến một ánh sáng bị chặn bởi thân cây.

Đèn pin.

Thẩm Ngự muốn đứng lên, nhưng cổ chân đau đớn, còn chưa đứng lên lại ngã xuống lần nữa.

Nhưng lần này lại không cảm thấy đau, thân thể chạm vào lòng ngực to lớn, hơi thở quen thuộc bay vào chíp mũi, trấn an sự sợ hãi của cô.

“Anh Nhất Trạch?” Thẩm Ngự duỗi tay gắt gao kéo góc áo trước ngực hắn, sợ hắn rời đi, “Là anh sao?”

Hà Nhất Trạch không trả lời câu hỏi của cô, giọng nói bình đạm, “Có thể đi không?”

Thẩm Ngự đau đến cắn răng, đầu lắc thành trống bỏi, “Không, không thể, đau quá, vịn tới rồi.”

Hà Nhất Trạch trầm mặc hồi lâu, đỡ cô ngồi xuống một thân cây, nói: “Tôi đi gọi thúc thúc tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (xong)

Vừa muốn đi, chân Hà Nhất Trạch đã bị người ôm lấy, người phía dưới vừa tức giận vừa buồn bã lên án, “Anh chán ghét em tới thế sao? Em đã làm gì, tại sao lại trốn tránh em?”

Thân hình Hà Nhất Trạch cứng đờ, đợi nửa ngày, giọng nói khàn khàn, “Không trốn tránh em.”

“Còn không trốn?” Thẩm Ngự có chút tức giận, bẻ ngón tay tính, “Ngày hôm qua hôm trước còn có trước trước trước hôm trước! Từ..... Từ saubhoom đi KTV, anh vẫn luôn trốn tránh em!”

Hà Nhất Trạch nghe được ba chữ KTB, đôi mắt trầm xuống, thu thu chân nói: “Buông ra.”

“Em không buông!” Thẩm Ngự gắt gao ôm lấy chân hắn, nhắm chặt mắt chơi xấu, “Bây giờ em mà buông ra thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nói chuyện với anh.”

Càng nói càng khổ sở, Thẩm Ngự duỗi tay véo chân Hà Nhất Trạch, thở phì phì nói: “Nhiều ngày trôi qua chỉ có một mình em khổ sở, em cũng muốn

anh khó chịu!”

Hà Nhất Trạch bị véo cũng không cảm thấy đau, nhưng trái tim lại đau đớn, thở dài nói: “Em buông ra trước, tôi cũng em về.”

“Thật vậy chẳng?” Thẩm Ngưng nghi ngờ.

“Thật sự.”

Nằm trên vai thiếu niên, Thẩm Ngưng chỉ cảm thấy bốn phía yên lặng, dường như trên thế giới chỉ còn hai người bọn họ, lấy xây xoa xoa cổ Hà Nhất Trạch, dựa vào bên tai tai hắn thở dài: “Em muốn đi xem đom đóm.”

Lỗ tai vừa nóng vừa ngứa, Hà Nhất Trạch khé miệng nhấp nhấp, không nói gì.

“Chúng ta đi xem đom đóm đi, nha!” Thẩm Ngưng xoa cổ hắn lác lác, làm nũng nói.

Hà Nhất Trạch nhăn mày lại, vỗ vào mông cô, giọng nói lạnh lùng: “An phận một chút.”

Mặt Thẩm Ngưng đỏ lên, lập tức an phận lại, không dám lại động động.

Mông cô..... Mông.....

Xuyên qua rừng cây, bọn họ đi tới một nơi khá trống trải, đom đóm xung quanh bay lên, xung quanh như có ánh sao lấp lánh lấp lánh, bầu trời rực rỡ lóa mắt, giống như dải ngân hà trong vũ trụ.

“Ngọa tào ngọa tào ngọa tào!” Thẩm Ngưng kích động không nói nên lời, ngón tay chạm vào đom đóm bay trước mặt mình, mở to hai mắt nhìn, “Đây..... Đây đom đóm thật đẹp.”

Hà Nhất Trạch đặt Thẩm Ngưng xuống mặt đất, đôi mắt lóe lóe rơi xuống trên người cô.

Khuôn mặt thanh lệ có vài vệt sáng, đỉnh đầu cũng có vài điểm sáng nhỏ của đom đóm chiếu xuống, đôi mắt lấp lờ tinh quang.

Khả năng đây là thích đi.

Hà Nhất Trạch từ nhỏ tiếp xúc sách vở, khi không có người làm bạn với sách vở, căn bản không hiểu cái gì là thích, khi phát hiện bản thân bắt đầu chú ý tới Thẩm Ngưng, đều cảm thấy kia chỉ là anh trai với em gái.

Nhưng nhìn thấy cô đi với nam sinh khác, trong lòng hắn vẫn luôn không hề gọn sóng thế nhưng lại bắt đầu âm u, hắn thế nhưng muốn khóa cô vĩnh viễn ở bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình hắn, trong mắt chỉ có thể có hắn.

KTC trúng thuốc, người Hà Nhất Trạch nghĩ tới cũng chỉ có cô, người vẫn luôn đi phía sau hắn, đáy lòng sinh ra dục vọng tới tắm bao phủ hắn, chỉ muốn cả cơ thể cô nhiễm hơi thở của hắn, đè cô xuống bàn, làm cô khóc.

Nhưng khi nhìn thấy cô khóc, trái tim bỗng nhiên đau nhói, dị thường thống khổ.

Hôm đó căn bản không phải hắn, người kia điên rồi, Hà Nhất Trạch không thể khống chế được bản thân, mắt thấy mình lại làm cô tổn thương, nhưng bất lực.

Hắn xuất hiện loại trạng thái này không phải lần đầu tiên, lần sau dài hơn lần trước, hắn sợ sẽ tổn thương cô, liền bắt đầu trốn tránh.

“Anh.....” Thẩm Ngưng bỗng nhiên quay đầu, đối diện với ánh mắt Hà Nhất Trạch, tình cảm trong ánh lộ ra bên ngoài, ngón tay buộc chặt, sự khẩn trương cũng không ngăn được những lời muốn nói, “Em thích anh.”

“Không phải tình cảm anh em..... Em muốn ở bên anh, muốn nói chuyện với anh, muốn đi học tan học cùng nhau, ăn cơm cùng nhau.....”

“Em sợ..... Em sợ không cơ hội nói, Hà Nhất Trạch, mặc kệ anh có thích em hay không, em sẽ vẫn luôn thích anh.”

Thẩm Ngưng lắp bắp nói xong một chuỗi dài, bàn tay nắm chặt, thời gian một giây một phút trôi qua, người bên cạnh vẫn không nói gì.

Cho tới khi cô sắp tuyệt vọng, Hà Nhất Trạch mới mở miệng, “Thẩm Ngưng, tôi.....”

“Anh không cần nói.” Thẩm Ngưng đột nhiên đứng lên, cô sợ hãi nghe được lời từ chồm, sợ hãi trải qua loại tuyệt vọng này, miễn cưỡng tươi cười nói: “Anh... Anh không cần phải nói, chúng ta trở về đi.”

Hà Nhất Trạch nhìn thấy sự bi thương trong mắt ckk, hít sâu một hơi, vừa muốn nói, lại nhìn thấy cô nhanh chóng đi về phía trước, lại quên cổ chân của mình bị thương, đột nhiên ngã về phía trước.

Hà Nhất Trạch phản ứng đúng lúc ôm Thẩm Ngưng vào trong lòng, khom người bế cô lên, liền nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt.

“Thực... Thực xin lỗi.” Thẩm Ngưng hốt hoảng thất thố lau nước mắt, giọng nói run rẩy, “Em chỉ là..... Chỉ là có chút khổ sở.”

Hà Nhất Trạch bắt đầu đi thờ dài, “Bé ngọc.”

【 Hà Nhất Trạch hào cảm độ tới 100, nhiệm vụ hoàn thành, ký chủ có muốn rời khỏi thế giới này không? 】

“Đi thôi.”

Ư Ư: Ngày mai sẽ là một thế giới mới *tung bông* hình như thế giới sau ngược (•• ๑ •• ๑)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hoàng tử hai nhân cách (1)

【 Nhiệm vụ hoàn thành, chúc mừng ký chủ đạt được 2w thế giới tệ. 】

【 Kiểm tra cho thấy cảm xúc của ký chủ đang dao động không bình thường, có muốn thanh trừ ký ức và tình cảm không? 】

“..... Chờ một chút.” Trong giọng nói của Thẩm Ngưng lộ ra sự mệt mỏi, cô vừa thoát ly cơ thể, cả người dường như đều suy sụp, đặc biệt mệt.

“Lưu lại đi, ta muốn giữ lại.”

【 Ký chủ, cô xác định sao? 】

“Xác định.”

【 Có muốn rời khỏi khoang xuyên nhanh không? 】

“Rời khỏi.”

Rời khỏi khoang xuyên nhanh Thẩm Ngưng lâm vào ngủ say, ngủ bảy ngày cô mới tỉnh lại, tắm rửa một cái, Thẩm Ngưng uống một lọ dịch dinh dưỡng, liền gọi điện thoại cho Đa Đa.

Đa Đa lập tức chạy tới đây, nhìn dáng vẻ này của cô, hoảng sợ: “Tiểu Ngưng, cậu chỉ đi có hai thế giới, sao lại biến thành như vậy?”

Ánh mắt tiểu tụy không giống cô.

Thẩm Ngưng nằm trên ghế trúc phơi nắng, bình đạm nói: “Tớ gặp Giản Túc.”

Đa Đa vừa nghe, nhú mồm: “Tại sao hán ta lại ở cùng thế giới với cậu? Chuyện này không có khả năng.”

“Ài, tớ cũng không biết.” Thẩm Ngưng vô lực nhắm mắt lại: “Tớ muốn nghỉ ngơi một tháng lại đi thế giới sau, Đa Đa, cậu giúp tớ một chuyện, giúp tớ tìm một cái máy che chắn cao cấp.”

Máy che chắn cao cấp rất khó có được, nhưng lại có tác dụng hơn máy che chắn bình thường rất nhiều.

“Được.” Đa Đa đi đến bên cạnh cô, “Nhưng không phải chỉ đựng tới hán ta sao? Cậu lại có biểu tình sắp chết như này?”

Thẩm Ngưng vẫy vẫy tay: “Tớ không sao, cậu về đi, tớ muốn ngủ một chút.”

Đa Đa thờ dài: “Được rồi.” Nói xong vừa đi tới cửa mới dừng lại, xoay người nói với Thẩm Ngưng: “Tớ nói cho cậu một chuyện, Thánh Tử Thần Điện muốn tới bộ phận xuyên nhanh của chúng ta để rèn luyện, bây giờ những nhân viên nữ đều sắp điên rồi, tranh nhau hỏi thăm thế giới Thánh Tử xuyên tới đó.”

Thẩm Ngưng đều lười mở miệng, kéo kéo khóe miệng: “Thôi được rồi được rồi, đi nhanh đi.”

Đa Đa trừng mắt nhìn cô: “Cậu cứ như vậy, độc thân cả đời.”

“.....” Thẩm Ngưng không nói gì.

Nghe được nhẹ nhàng tiếng hít thở, Đa Đa thờ phào, cũng coi như là an toàn trở lại, nhưng trạng thái của Tiểu Ngưng thật sự làm cô ấy lo lắng.

*

Một tháng sau.

Thẩm Ngư ngủ đông một tháng, khi tỉnh lại, bồn hoa trong sân đều nở rộ.

Xử lý bồn hoa, cô uống một lọ dịch năng lượng, đi vào khoang.

【 Đã lâu không thấy, Thẩm Ngư ký chủ. 】

“Hệ thống, đã lâu không thấy, có chút nhớ ni.”

【 Tôi cũng nhớ cô, ký chủ, trước mắt hệ thống thu thập giá trị hắc hóa chưa sửa xong, mấy hệ thống phía dưới tùy cô chọn. 】

【 Hệ thống tẩy trắng, hệ thống ngược tra, hệ thống bạch liên hoa, hệ thống cứu vớt thế giới, hệ thống trưởng thành, hệ thống hình thú công lược, hệ thống công lược, hệ thống.....】

Nghe xong nửa ngày, Thẩm Ngư liền nghe được thấy bên trong có hệ thống hình thú công lược, vội nói: “Đừng chọn hệ thống hình thú công lược cho tôi!”

【 Chuyện này không phải tôi có thể không chế, ký chủ, bắt đầu ngẫu nhiên chọn lựa? 】

“Bắt đầu!”

【 Chúc cô may mắn! 】

【 Đinh ~ chúc mừng ký chủ, ngẫu nhiên chọn hệ thống công lược hành vi man rợ, có tiến vào thế giới sau không? 】

Thẩm Ngư vẻ mặt kinh ngạc, đây là lập falg trong truyền thuyết sao?

【 Có tiến vào thế giới sau không? 】

Thẩm Ngư dùng sức lắc đầu, “Không không không!”

【 Ký chủ lựa chọn không, trừ 100 vạn giới tệ lựa chọn hệ thống một lần nữa, ký chủ có xác định không? 】

“Một, một trăm vạn?” Thẩm Ngư tròn mắt há hốc mồm.

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

“Ta cự tuyệt! Tiến vào thế giới sau!” Một trăm vạn cô không có, nợ giới tệ của hệ thống tương đương vay nặng lãi, căn bản không có khả năng trả.

Khóc chít chít lau nước mắt, Thẩm Ngư lựa chọn bắt đầu thế giới sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoàng tử hai nhân cách (2)

Trước mắt bịt kín một mảnh sương trắng, một lát sau, Thẩm Ngư mở mắt nhìn thấy các loại động vật đang xoay tròn trước mặt mình.

【 Đang lựa chọn động vật xuyên qua, trâu, thỏ, hổ, mèo.....】

Mèo mèo mèo!!

【 Thành công lựa chọn rắn ~】

Ngọa tào!!!

Trước mắt lại tối sầm, khi Thẩm Ngư mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy một cây đại thụ che trời cùng với cỏ xanh cao hơn cả cơ thể cô.

Duỗi duỗi tay, không có tay để duỗi là điều đáng buồn nhất, đi về phía trước, Thẩm Ngư đi tới gần hồ nước, nhìn xem hình dạng của mình.

Thân mình màu trắng, vẩy bóng loáng lóe sáng dưới ánh mặt trời, trên đầu có hai hạt đậu màu đỏ, đó là đôi mắt của cô, chắc là một con rắn nhỏ.

Còn rất đáng yêu..... Đáng yêu cái rắm a, hoàn toàn làm cô sợ chết khiếp!!

【 Có muốn truyền cốt truyện tới chưa? 】

Thẩm Ngư ở trong lòng tức giận nói: “MI cố ý phải không!!”

【 ..... Không phải, đều là ngẫu nhiên, không trách ta được. 】 Giọng nói của hệ thống mang theo ủy khuất.

“Thôi được rồi, truyền cốt truyện tới đây.” Thẩm Ngư hận không thể tự tử luôn, con rắn này thì công lực như thế nào, thế giới này có không sợ rắn sao?

【 Truyền thành công, ký chủ có thể xem. 】

Thẩm Ngư xem qua cốt truyện, đã hiểu đại khái.

Cô phải công lực vận mệnh chi tử của thế giới này Bạc Ngôn Thần, vận mệnh của hắn nhiều chông gai, sinh ra trong hoàng cung, là con trai Hoàng Hậu, nguyên bản cả đời hoàn mỹ làm người hâm mộ ghen ghét, nhưng ngày hắn sinh ra, quốc sư nói hắn là thiên sát cô tình ngàn năm có một, chú định hủy diệt toàn bộ quốc gia, mọi người đều muốn hắn chết, Hoàng Hậu phải giấu hắn đi nơi khác.

Hắn ở trong chùa cho đến năm 12 tuổi, bị người trong cung điều tra sự tồn tại của hắn, phái người đuổi giết thiếu chút nữa chết, gặp được người Hoàng Thượng phái tới dẫn hắn quay về kinh thành, tám năm sau, Hoàng Thượng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, sau đó Hoàng Hậu cũng đi theo, đẩy hắn tới đầu sông ngọn gió, quan viên trong triều đều muốn loại bỏ hắn, lại bị thế lực của Bạc Ngôn Thần giết toàn bộ, Mặc Li quốc thay đổi triều đại, tất cả đại thần phảng phất đều bị chém.

Hai quốc gia bên cạnh liên minh với nhau định xâm lược Mặc Li quốc, lại bị Bạc Ngôn Thần tự mình mang binh toàn bộ tiêu diệt, Mặc Li quốc trở thành quốc gia lớn mạnh nhất lúc đó, quốc dân lưu truyền Bạc Ngôn Thần tàn bạo vô tình, người bị tìm ra sẽ bị rút đầu lưỡi, chặt đầu treo lên cổng thành, về sau không ai dám nói gì về hắn.

Mà nữ chủ lại là người xuyên việt, cô ta chỉ là một người bình thường, xuyên vào một người trong thanh lâu, khí chất khác biệt làm Bạc Ngôn Thần có một tia hứng thú, mang về trong cung trở thành sủng phi, một loạt tình huống cung đấu và ngược luyến tình thâm, nhìn làm Thẩm Ngư đau gan.

Cuối cùng Bạc Ngôn Thần phân phát hậu cung, cùng nữ chủ hạnh phúc sống hết một đời.

“Bạc Ngôn Thần này đáng sợ như vậy sao?” Thẩm Ngư ghen hòng nhìn trần trời.

【 Vận mệnh chi tử cả đời nhấp nhô, đã trải qua quá nhiều chuyện, khó khăn hệ số cũng là SS, ký chủ có một cơ hội trọng sinh. 】

“..... Trọng sinh?” Thẩm Ngư kinh ngạc.

Còn nguy hiểm tới sinh mệnh.

【 Đúng vậy, gần vua như gần cọp, ký chủ nhất định phải cẩn thận, nên mua những đạo cụ có tính chất công kích và bảo vệ. 】

Thẩm Ngư: “.....”

【 Có việc hãy gọi tôi, ký chủ. 】

Thẩm Ngư nhìn nhìn nửa người dưới của mình, đã vận thành một cái nút thắt, không thể di chuyển, “Hệ thống a ~”

【 Hệ thống đang bận, ký chủ có việc hãy nhắn lại sau tiếng bíp~】

Thẩm Ngư: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hoàng tử hai nhân cách (3)

Khi Thẩm Ngư đang cân nhắc xem mình phải di chuyển như thế nào, giọng nói hệ thống lại vang lên 【 Nhắc nhở ký chủ, thế giới này tuyệt đối không thể OOC!! 】

“Vi sao?” Thảm Ngr vẫn là lần đầu tiên thấy hệ thống nghiêm túc như vậy.

【 Nam chủ thế giới này cấp SS, độ khó công lược cấp S, một khi nhiệm vụ thất bại ký chủ không chỉ bị trừ 5 vạn tới tệ, cho nên hy vọng ký chủ nhất định phải thành công. 】

【 Thế giới này có rất nhiều người đã thất bại, sau đó có cần tôi nói cho cô không? 】

Thảm Ngr ngốc: “Chuyện gì?”

【 Khi trở lại thế giới chi, tinh thần lực bị giáng hai cấp, thậm chí có người vẫn đang ngủ say không thể tỉnh lại. 】

Thảm Ngr không thể tin tưởng được, “Vậy người còn để cho ta tới thế giới này?”

【 Không phải ký chủ vẫn luôn nói muốn khiêu chiến sự khó khăn sak, dù sao tinh thần lực của ký chủ đã tới S cấp, giáng hai cấp cũng chỉ là B cấp, sẽ không nguy hiểm. 】

【 Hữu nghị nhắc nhở ký chủ, sau khi nhiệm vụ thành công, ký chủ sẽ có bàn tay vàng. 】

“Tôi muốn giới tệ.”

【 Thế giới này, ta sẽ không xuất hiện thường xuyên, nếu ký chủ có việc gấp, trực tiếp gọi. 】

Ngừ khí hệ thống ngưng trọng làm cô biết, nhiệm vụ lần này phải nghiêm túc.

“Đã biết.”

Thảm Ngr nhìn lại cốt truyện lần nữa, quan hệ của nguyên thân và nam chủ.

Hóa ra nguyên thân chẳng những là bạch nguyệt quang của Bạc Ngôn Thần, mà còn là điều thúc đẩy Bạc Ngôn Thần hắc hóa.

Nguyên thân chỉ là một con rắn nhỏ, bởi vì cảm chú trong rừng rậm, hấp thu linh khí trời đất, mới miễn cưỡng có thể biến thành hình người, tính tình hồn nhiên thiện lương.

Nhưng trong một lần tìm thức ăn gặp phải Bạch Hồ, thiếu chút nữa chết trong miệng hồ, được Bạc Ngôn Thần cứu, muốn báo ân.

Bạc Ngôn Thần rất tốt với rắn nhỏ, thường xuyên mang đồ ăn cho nó, một lần ngoài ý muốn, rắn nhỏ hóa thành hình người cứu hắn, báo ân xong có thể rời đi, nhưng nó lại động tâm với nam chủ, lại không đi.

Ngày tháng trôi qua, Bạc Ngôn Thần mang nó về chùa, lại bị con gái của trụ trì nhìn thấy bọn họ thân thiết, Bạc Ngôn Thần vì nó mà xem nhẹ cô ta, làm cô ta ghen ghét, tìm mọi cách hại nó.

Khi người trong cung đuổi giết tứ đây, thiếu chết nó ở trong miếu, ngay cả người cha của cô ta cũng không buông tha.

Bạc Ngôn Thần bởi vì rắn nhỏ chết, trong lòng sinh ra ma, một nhân cách khác xuất hiện, tàn nhẫn độc ác, tàn bạo bất nhân.

【 Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chỉ cần không chết, hảo cảm của Bạc Ngôn Thần đạt tới 100 là được, không cần quan tâm những người khác. 】

Thảm Ngr: “..... Đơn, đơn giản?”

【 .....】 Hệ thống lại giả chết không nói.

Tại sao nhiệm vụ lần này khó như vậy, vì sao nhiều người không hoàn thành nhiệm vụ, nguyên nhân là do không vào được trái tim Bạc Ngôn Thần.

Bạch nguyệt quang, là cái gì?

Là một tia sáng trong nội tâm âm u, ảm áp, có thể trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Bạc Ngôn Thần cấp bậc SS không dễ.

Cốt truyện thực dễ dàng, hiện thực lại đặc biệt khó.

Thảm Ngr biết nhiệm vụ lần này đặc biệt khó khăn, cho nên cô chỉ có thể phân liệt ra một tính cách khác, độc lập, dùng tình cảm thật lòng công lược Bạc Ngôn Thần.

Còn có một ngày là cốt truyện bắt đầu, Bạc Ngôn Thần đi vào rừng rậm, cứu rắn nhỏ.

Việc Thảm Ngr cần phải làm là ôm cây đợi thỏ, chờ đợi cốt truyện đến.

Nhưng bây giờ cô..... Nhìn nhìn đuôi rắn, đầu đầu nhìn trời, bây giờ không thể di chuyển, còn nói cái gì gặp được Bạc Ngôn Thần!

Chương 71: Hoàng tử hai nhân cách (4)

Đại lục Hách Thần chia làm ba quốc gia lớn, năm quốc gia nhỏ, Mặc Li quốc là quốc gia phồn hoa và cường đại nhất, các quốc gia dựa vào, chỉ có bộ lạc Hải Đông hàng năm sinh sự, Mặc Li quốc phải phái người trấn áp.

Trưởng Khánh năm thứ 5, hoàng hậu của hoàng đế Cần Đức sinh hạ Thái Tử, trời giáng dị tượng, bầu trời tối tăm, quốc sư tính ra người này là thiên sát cô tinh, chú định diệt quốc giết cha sát mẫu, Mặc Li quốc sẽ có kiếp nạn.

Đại thần trong triều sôi nổi trình tấu loại bỏ Thái Tử, Hoàng Đế không còn sự lựa chọn khác, cuối cùng giết chết Thái Tử, Hoàng Hậu cực kỳ bi thương, cắt tóc niệm Phật nhốt bản thân trong từ đường không ra ngoài nửa bước.

Việc này cũng không giải quyết được gì.

*

Ngôi chùa nhỏ ở Cửu Nam cốc, xây bằng gạch ngói, hai chiếc đèn lồng đu đưa theo gió, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua tầng mây bao phủ ngôi chùa nhỏ này, một giọng nữ thanh thúy vang lên, ngay sau đó là một nữ hầu đáng yêu chạy theo sau một nam hài, "A Ngôn ~"

Nam hài kia chỉ tầm 7, 8 tuổi, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, lại làm ra bộ dáng người lớn, có thể nhìn ra sau khi lớn lên hẳn có bao nhiêu khuynh thế, bình tĩnh cùng với xa cách, cả người toát ra vẻ đậm nhạt.

Nữ hài chạy đến trước mặt hắn, bộ dáng hoạt bát làm người thích: "Huynh đi từ từ thôi, muội cũng muốn vào trong núi hái thuốc."

Nam hài kia một thân quần áo mộc mạc, tay cầm giỏ tre: "Đừng đi theo ta, trụ trì sẽ không đồng ý."

"Muội không sao ~" nữ hài không thuận theo không buông tha.

Nam hài dừng bước, nhìn cô ta một cái: "Đừng đi theo ta!"

Nữ hài bị sắc mặt của hắn dọa thiếu chút nữa khóc lên, ủy khuất hừ một tiếng, "Muội muốn nói cho cha, huynh bắt nạt muội."

Nữ hài kia tên là Thích Y Nhu, là con gái của trụ trì, nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Nam hài kia không nói gì, nhanh chóng rời đi.

*

Trong rừng cây xanh um tươi tốt, giọt sương sớm vẫn còn đọng lại trên lá cây, đại thụ che trời, cậu bé đi hái thuốc trong đó, ống quần đã ướt đầm, tiếng chim hót xuyên qua rừng cây yên tĩnh, không khí trong lành làm tâm tình trở nên tốt hơn.

Trên đầu nam hài quấn khăn, che khuất cái trán, lông mi dài hơi cong, càng đi vào sâu bên trong, cây cối càng to lớn, âm thanh cũng càng thêm yên tĩnh.

Khu rừng này là khu rừng lớn nhất đại lục, chia làm ba nơi, rừng rậm, rừng đại thụ và nơi sâu nhất của rừng rậm.

Rừng rậm không có động vật nguy hiểm, chỉ có rừng đại thụ và nơi sâu nhất có động vật ăn thịt sinh sống, đặc biệt là nơi sâu nhất của rừng rậm, là địa phương mọi người đều chùn bước, là cấm địa của Cửu Nam cốc.

Nam hài đã đi vào rừng đại thụ, lại đi vào bên trong nữa chính là cấm địa.

Tiếng gầm của thú dữ cũng không ngăn cản được bước chân của cậu bé.

Lá cây to lớn che khuất ánh mặt trời, ánh sáng càng thêm âm đạm, cậu bé chỉ có thể dựa vào ánh sáng mỏng manh để đi tiếp.

Một tiếng động lớn vang lên bên cạnh, cậu còn chưa kịp né tránh, đã trực tiếp bị đụng vào trên cây, ngã xuống mặt đất.

Ngay sau đó là tiếng gào rống, vang vọng toàn bộ rừng rậm.

Nam hài che bụng, chống tay bò dậy, đỉnh đầu có một bóng ma, vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy bóng dáng thật lớn đứng cách đó không xa, khổng lồ không giống như động vật, càng giống cự thú.

Cự thú theo dõi một vật gì đó trên đại thụ, nhưng bởi vì độ cao, vẫn luôn xoay quanh, không biết làm thế nào để bắt được vật kia.

Ánh mắt nam hài sáng như đuốc, liếc mắt một cái đã thấy rõ vật kia, là một con rắn nhỏ màu trắng, treo ở trên nhánh cây, run rẩy không dám động, sợ bị cự thú bên dưới cắn chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Hoàng tử hai nhân cách (5)

Cái đuôi của con rắn nhỏ quấn lấy nơi vừa lúc cao hơn đỉnh đầu cự thú, cự thú tuy tạm thời không làm gì được nó, nam hài cũng không muốn quản chuyện này, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ngay lúc hắn xoay người đi, hắn lại thấy con rắn nhỏ nhìn hắn, đôi mắt đầy nước mắt mang theo sự cầu xin, phảng phất đang cầu xin hắn cứu cứu nó.

Ngập nước, trong lòng nam hài phá lệ xuất hiện thương tiếc.

Cự thú vẫn chưa bắt được rắn nhỏ, tức giận rít gào, móng vuốt hung hãn cào cào mặt đất, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm con rắn nhỏ, muốn nhảy lên cắn đứt cành cây kia, làm rắn nhỏ rơi xuống dưới.

Cái đuôi vòng lấy thân cây bắt đầu run rẩy lay động, mặt đất bắt đầu chấn động, nam hài nắm tay, nhìn rừng cây cách đó không xa, nhấc chân định đi.

Nhưng tiếng gầm gừ phía sau càng lúc càng lớn, bước chân hắn chợt dừng lại, trong đầu không ngừng hiện lên đôi mắt của con rắn nhỏ.

Thời điểm nó bắt đầu tuyệt vọng, một giọng nói non nớt từ phía dưới vang lên: “Tiểu tử thú, nhìn nơi này!”

Giọng nói quá nhỏ yếu, cự thú căn bản nghe không thấy, thời điểm cự thú nhảy lên, một cục đá ném vào đuôi nó, không đau nhưng lại mang theo sự khiêu khích.

Cự thú không đơn giản chỉ là cái thân còn cái đầu lại đơn giản, nó cúi đầu nhìn thân thể yếu ớt của nam hài, cổ họng ầm ầm ầm gào rống lên, nước bọt như mưa làm hắn ướt đầm cả người.

Nam hài trong lòng sợ hãi, lại không hoảng hốt, đôi mắt nhìn bốn phía, cuối cùng đợi đến lúc cự thú nhảy tới trốn ra đằng sau một cây đại thụ, thân cây chấn động, lỗ tai đau đớn vì tiếng vang lớn.

Thân hình cự thú chấn động, lưng lay ngồi xuống đất, nhìn dáng vẻ này là không thể nhanh chóng bỏ chạy.

Nam hài thừa cơ đi đến dưới cây đại thụ, còn chưa ngẩng đầu, một vật đã bay vào trong lòng, không nhẹ không nặng, cái đuôi trắng vòng qua cánh tay hắn, đầu nhỏ thuận thế chui vào trong tay áo, thân thể run rẩy làm hắn biết cảm xúc bây giờ của con rắn nhỏ.

Nam hài không dừng lại, tiếp tục chạy vào trong rừng rậm, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, phía sau như đang xảy ra động đất.

Con cự thú kia đã khôi phục sức lực đuổi theo, khứu giác tuyệt luân, lập tức đuổi theo khí vị của nam hài, hai chân ngắn nhỏ của hắn sao có thể chạy thoát khỏi nó.

Nghe thấy tiếng nước càng ngày càng rõ ràng, nam hài quá mệt mỏi, dùng một tia sức lực cuối cùng chạy đến nhảy xuống sông.

Thân thể chìm vào dòng nước lạnh lẽo, âm thanh bên tai biến mất, theo đó là cái lạnh như băng đi vào trong thân thể hắn, ý thức dần dần biến mất, hắn dần dần chìm xuống.

Dường như xuất hiện ảo giác, trước mắt xuất hiện một bóng hình màu trắng, dần dần tới gần hắn, trên môi cũng dán lên một vật lạnh lẽo, độ khí cho hắn.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã nằm trên mặt đất đầy cỏ dại, ngực thiếu không khí mà đau đớn, cổ họng bỏng rát, chống người dậy, tay tìm kiếm bên trong người, đột nhiên chạm phải thứ gì đó lạnh lẽo.

Nam hài kinh hãi nuốt chút nữa ném ra, tay dừng ngừng ở giữa không trung, vừa nhìn, là con rắn nhỏ kia, mới thở phào.

Rắn nhỏ mềm mại treo trên tay hắn, nếu không phải cái đuôi kia vòng lấy cổ tay của hắn, nam hài còn tưởng rằng nó đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hoàng tử hai nhân cách (6)

Nhìn xung quanh bốn phía, nam hài duỗi tay sờ sờ môi, nhíu mày, không nhớ ra vừa nãy hẳn lên bờ bằng cách nào.

Chỉ nhớ mang máng có một bóng trắng, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Không có thời gian nghĩ quá nhiều, nam hài lao đảo đứng lên, bỏ con rắn nhỏ đã ngất xỉu kia vào trong lòng, nghiêm túc nghe động tĩnh bốn phía, xác định cự thú không đuổi theo mới đi tới nơi ban đầu định tới.

Sắc trời đã gần hoàng hôn, ánh sáng trong rừng rậm âm đạm hơn so với bên ngoài, chỉ trong chốc lát đã như đến ban đêm, nam hài thật cẩn thận đi trong rừng cây, trên đường tưởng rằng sẽ đụng tới dã thú, nhưng đi tới nơi lại không gặp phải thứ gì.

Nam hài cũng không thiếu cảnh giác, càng thêm cảnh giác nghe động tĩnh bốn phía, quá kỳ quặc, trong rừng rậm sao có thể không có nguy hiểm, càng an tĩnh lại càng đáng sợ.

Núi cao hiểm trở, từ trên nhìn xuống không thấy đáy, cỏ dại mọc tràn lan, trong ánh mắt hẳn xuất hiện nôn nóng, đồ hẳn cần mọc trên vách núi, nếu hôm nay không lấy được sẽ thất bại trong gang tấc.

Đặt con rắn nhỏ còn chưa tỉnh trên mặt đá, nam hài đi đến bên cạnh vách núi nắm lấy dây mây bò lên trên, khăn vải trên đầu không biết tới ở đâu, lộ ra điểm đỏ trên trán, điểm đỏ dường như có sinh mệnh, lộ ra màu sắc quý dị, dây mây mà hẳn chạm vào bắt đầu khô héo, ngay cả cỏ dại dưới chân cũng bắt đầu ó vàng khô khốc không có sinh mệnh.

Nam hài hồn nhiên không biết, đôi mắt tuần tra xung quanh, rốt cuộc tìm được, nó lay động ở một tảng đá nhô lên, đang đưa theo gió dưới ánh chiều tà.

Nam hài trước mắt sáng ngời, nắm dây mây muốn mượn lực đi qua, dây mây dần dần khô héo, hẳn cũng không thấy, tay lôi kéo, rướn người về phía trước, dây mây phát ra âm thanh liên cắt thành hai nửa, thân thể nam hài rơi xuống dưới, đầu trống rỗng, chờ đợi hẳn cũng không phải đau nhức, mà là một trận gió, chậm rãi rơi trên mặt đất, không có một tia đau đớn.

Hẳn không biết ẩn nấp cách không xa đã tỉnh lại, nhìn chằm chằm nam hài, ngay sau đó nằm liệt trên mặt đất.

Bỗng nhiên, mặt đất bầu dục rung chuyển, ngay sau đó là tiếng gào quen thuộc càng ngày càng gần, nam hài vội vàng đứng lên, không kịp nghĩ lại vừa rồi hẳn bị làm sao, chạy đến chỗ rắn nhỏ, bỏ nó vào trong lòng ngực chạy đi, nhưng bên cạnh cũng không có hồ nước để tránh con cự thú này.

Cự thú nâng trào đập tới, nam hài bị đập bay tới thân cây đối diện, trực tiếp hôn mê trên mặt đất.

Cự thú một chương, dừng nói một người vạm vỡ, ngay cả người trưởng thành lực phủ ngũ tạng cũng bị vỡ nags, càng dừng nói một tiểu nam hài mới tám tuổi, ánh sáng tối tăm không thấy rõ khuôn mặt, quần áo trên người rách nát, thân thể nhỏ bé toàn những vết bầm tím, ngực không phập phồng, dường như đã chết.

Rắn nhỏ chui ra, suy yếu nhìn khuôn mặt của nam hài, đôi mắt ngập nước, thấp đầu cọ cọ cằm của nam hài, tê tê tê khóc.

Cự thú thừa cơ định dẫm bẹp nam hài, một chân đi xuống, mặt đất xung quanh đều sụt thành một cái hố to, khi cự thú cho rằng nam hài đã chết thành thịt khô, chân bỗng nhiên đau nhức, co rút định thu chân lại, lại ngã về phía sau.

Mà nam hài nguyên bản bị dẫm bẹp đã đứng lên, tóc rơi rụng trên vai, che khuất mặt, trên người tất cả là bụi và vết thương, đầu hơi hơi nâng lên, cái trán mọc những tia đỏ không biết từ đâu tới, phảng phất đóa hoa mạn đà la chạy tới sau tai, hiện ra đồ án kỳ dị.

Đồng tử màu đen lộ ra hồng quang, khóe miệng là ý cười điên cuồng thị huyết, từng bước một đi đến chỗ cự thú, mang theo khí thế cường đại hủy diệt.

Cự thú đối với loại hơi thở này thập phần miễn cảm, sợ hãi che trời lấp đất bao phủ nó, chỉ còn lại bản năng cuối cùng là chạy trốn, nhưng còn chưa đứng lên, bàn tay gầy yếu của nam hài vỗ vỗ trên lưng nó, dừng lại chưa đến hai giây, cự thú đã bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa thể nhưng là màu xanh, không có nhiệt độ, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Năng lượng màu xanh theo ngón tay nam hài truyền đến toàn thân, nam hài thoả mãn cười nhẹ, con người thâm thúy thay đổi thành người khác lạnh băng, nhìn quanh bốn phía, đi đến chỗ con rắn nhỏ, vuốt ve theo vảy trong suốt, chợt cúi đầu hôn hôn rắn nhỏ, trong mắt lúc này mới lộ ra nhu sắc nhè nhẹ.

Mới nhích người đi ra khỏi khu rừng này

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hoàng tử hai nhân cách (7)

Một đường trở lại chùa, đã là nửa đêm, nam hài đi đến chỗ ở, trong phòng chỉ có một cái bàn và một cái ghế dựa, một gian khác cũng chỉ có một chiếc đèn dầu cùng một cái giường gỗ, một cái chăn, phá lệ đơn giản, chủ nhân cũng là người yêu sạch sẽ, trong góc phòng không có một chút rác rưởi nào.

Chùa này so với những ngôi chùa bên ngoài nhỏ hơn rất nhiều, ngoại trừ tượng phật ngoài sân, những địa phương khác đều đơn sơ hẻo lánh, những người tới chùa cung phụng thấp hương phần lớn đều là người trong thôn gần đó.

Nam hài ngồi xuống giường, mở cửa sổ ra, đặt rấn nhỏ lên trên bàn gỗ, nâng tay lên, ánh trăng chiếu rọi trên vảy của nó, sóng nước lỏng lẻo.

Bàn tay nam hài vỗ vỗ trên vảy của rấn nhỏ, nhắm mắt lại, lòng bàn tay chợt xuất hiện ánh sáng màu xanh, dừng mảnh đi vào thân thể nó, những nơi bị thương trên thân rấn bắt đầu khép lại, vảy trắng bạc càng thêm sáng ngời, con rấn nhỏ lúc này đẹp tới nỗi làm người ta muốn sờ vài cái.

Nam hài cũng không dồn nén ý muốn trong lòng, tay ôn nhu mà ** trên vảy.

U'U: *Cái đoạn này tác giả để ** nên cũng chịu luôn:))*

Sắc trời dần dần sáng, tia nắng ban mai vừa lộ ra, ánh rạng đông rơi xuống mặt đất, rấn nhỏ từ từ tỉnh lại, mắt rấn mở to mở to, khi nhìn thấy nam hài, sợ tới mức vảy đều cứng lại.

Ý thức dần dần tỉnh táo, ký ức hôm qua dần hiện lên, rấn nhỏ hoảng sợ nhìn xung quanh, phát hiện không có cự thú mới nhẹ nhàng thở ra, thân rấn giật giật, thân thể cũng không đau đớn, vết thương dường như đều biến mất.

Tất cả tựa như ảo giác, nếu không có nam hài trước mắt.

Rấn nhỏ tò mò nhìn nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại ở cuốn sách trên bàn, cái đuôi lắc lắc, phía trên toàn là những thứ cô nhìn không hiểu, không thú vị bỏ tiếp, theo án thư bò xuống, chậm rãi bò đến trên giường.

Nam hài ngủ rồi, tư thế ngồi càng ngày càng hạ xuống, mắt thấy sắp ngã xuống đất, rấn nhỏ vội cắn góc áo hần, sức lực sao có thể hơn cân nặng của nam hài, chỉ trong chốc lát, cả người cả rấn đều ngã xuống đất.

Rấn nhỏ còn tốt, có nam hài làm thịt lột, nhưng nam hài trực tiếp ngã tỉnh, mệnh môn mở to mắt, xoa xoa cánh tay đau đớn, còn chưa tỉnh ngủ, một cái đầu rấn đã xuất hiện trước mặt hần.

Sắc mặt nam hài trắng bệch, đối diện với đôi mắt của rấn nhỏ: “.....”

Rấn nhkr tự nhiên thấy được sự sợ hãi trong mắt hần, vội vàng từ trên người hần bò xuống, rừ đầu nhỏ cách hần rất xa.

Nam hài ý thức dần dần rõ ràng, cũng nhớ tới chuyện tối qua.

Không khí cứng đờ, ngay lúc nam hài không biết nói gì.

Rấn nhỏ thế nhưng xôn xao chảy nước mắt, lách cách lách cách tích trên mặt đất, nước mắt nhiều ngoài dự đoán.

Mắt thấy con rấn nhỏ dưới thân đáng thương khóc, nam hài hốt hoảng thất thố xoa tay, “Đừng... Đừng khóc, ta sẽ không... Sẽ không thương tổn ngươi.”

Rấn nhĩ nghe tiếng mới ngừng khóc, mắt rấn ngập nước nhìn chằm chằm nam hài, tựa như nói: Ngươi đừng sợ ta, ta cũng sẽ không thương tổn ngươi.

Nam hài kỳ tích nhìn hiểu, khóe miệng run rẩy.

Thật là gặp quý.

Vì thế mọi chuyện kể tiếp càng vượt quá sức tưởng tượng của nam hài, hần chỉ cần nhìn mắt của rấn nhỏ, là có thể đọc được suy nghĩ của nó.

Chậm rãi tiếp nhận rồi cái giả thiết này, nam hài hít sâu một hơi nói: “Ta tên là Bạc Ngôn Thần, địa phương này là chỗ ở của ta, nơi này là một ngôi chùa, ta có thể dẫn ngươi vào rừng rậm về nhà của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hoàng tử hai nhân cách

Trong mắt rắn nhỏ tràn đầy vui mừng, sau đó lại ưỡ oải, “Tên của ngươi thật là dễ nghe a, nhưng ta không có tên. ....”

“Ngươi có thể đặt tên cho ta không?”

Nam hài kinh ngạc, rắn nhỏ chẳng những có thể nói, còn hiểu tiếng người, nếu không phải nhìn thấy thân thể nó, hẳn còn tưởng rằng hắn đang nói chuyện với người.

“Tiểu Ngư. ....” Nam hài buột miệng thốt ra.

Đôi mắt rắn nhỏ hơi híp lại, giây lát lại trở lại bình thường, đây là cách thể hiện sự kích động của nó, đuôi rắn vung qua vung lại, nghĩ đến điều gì đó lại buồn bực, “Nhưng ta là một con rắn a, Ngư. .... Ngư là. ....”

Nam hài cũng nghĩ đến điểm này, gãi gãi cái ót, ngượng ngùng nói: “Ta cũng không biết, vừa thấy ngươi là nghĩ ra hai chữ này.”

Rắn nhỏ nâng đầu, “Vậy được, ta tên là Tiểu Ngư.”

“Vậy. .... Ta có thể gọi ngươi là A Ngôn không?”

“Có thể.”

“A Ngôn A Ngôn A Ngôn ~~~”

Nam hài nhìn thấy ánh sao trong đôi mắt nhỏ kia, vội vàng chuyển tầm mắt, nói: “Ngươi phải về rừng rậm sao?”

Đầu rắn nhỏ rũ xuống, nửa ngày mới ngẩng đầu, đôi mắt lung trùng nhìn hắn: “Ta có thể ở lại nơi này sao? Ta bảo đảm sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi, rừng rậm thật nguy hiểm, ta vừa tỉnh lại đã đụng phải con quái vật kia, nếu không phải ngươi, ta sẽ chết ở nơi đó.”

Nam hài mềm lòng, nhưng nghĩ đến trụ trì nói, không thể nuôi động vật trong chùa.

“Ta bảo đảm khi người khác tới, ta sẽ trốn đi, không để người khác nhìn thấy ta.” Rắn nhỏ nói tiếp, thân rắn nhanh nhẹn nhoáng lên trước mắt nam hài, trốn xuống phía dưới cái bàn không thấy bóng dáng.

Nam hài nhìn đôi mắt kia căn bản không thể nhẫn tâm đưa nó đi, thờ dãi nói: “Được rồi, khi nào ngươi muốn đi phải nói cho ta biết.”

“Được!”

Nam hài nhớ ra lại nói: “Ngươi biết chúng ta trở về bằng cách nào không?”

Làm cách nào để quay về hắn vẫn rất nghi ngờ, ký ức cuối cùng là lúc bị cự thú đạp dưới chân, nhưng vừa tỉnh đã trở về phòng, dường như tối hôm qua đều là ảo giác.

Chẳng lẽ là rắn nhỏ. .... Nhìn thân thể nhỏ xinh của nó, nam hài lập tức liền phủ định ý tưởng này, nhỏ như vậy làm sao có thể mang hắn rời rừng rậm.

Rắn nhỏ mơ màng nói: “Ta không biết.”

Nam hài che đi con ngươi thâm thúy, thôi, chuyện này vẫn đừng nghĩ, có thể là chính hắn trở về, chuyện trên đường có thể đã quên.

Nhưng thuốc của Liễu nương. .... Nguyên nhân nam hài đi vào rừng chính là để hái thanh linh thảo

*

Ở chùa, nhiệm vụ hàng ngày của nam hài là lên núi đốn củi, thu thập thảo dược.

Bởi vì hôm đó chưa hái được thanh linh thảo, nam hài chỉ có thể hái một ít thuốc làm giảm bệnh tình để nấu.

Hương vị khó ngửi cuộn cuộn bay ra từ ấm sắc thuốc, Tiểu Ngư là rắn cũng không ngửi được, lười rắn phun ra, bò lên bệ, nhìn nam hài: “Đây là cái gì a?”

Nam hài mở nắp ấm sắc thuốc lên, “Đây là canh thảo dược.”

Rắn nhỏ từ trước tới nay chưa từng nghe qua cái này, tò mò ngo trái ngo phải: “Có ích lợi gì sao?”

“.....” Nam hài dừng lại, “Bà vú của ta bị bệnh, ta đun thuốc cho bà ấy.”

Rắn nhỏ: “Bà vú là mẫu thân sao?”

“..... Xem như vậy.”

“Ta cũng có mẩu thân.” Cái đuôi của rắn nhỏ chậm rãi vung, “Nhưng hình như bà ấy bỏ lại ta đi rồi.”

Thân phận của rắn nhỏ nam hài một mực không biết, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy nó nói đến người nhà của mình, không khỏi hỏi: “Phụ thân của người đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hoàng tử hai nhận cách (9)

“Không biết.” Rắn nhỏ uể oải: “Đều đi rồi.”

Nam hài nhìn bộ dáng khổ sở của rắn nhỏ, bỗng nhiên nói: “Rắn ngọc, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi.”

Rắn nhỏ nhảy lên vai nam hài, khôi phục lại bộ dạng vui vẻ, “Ta không phải là rắn ngọc, ta tên là Tiểu Ngư.”

*

Đây là một ngôi nhà cách chùa hơi xa, nhà gỗ đơn sơ, nóc nhà làm từ cỏ tranh, hàng rào đơn sơ thoát nhìn rất yếu ớt, cảm giác đây là đồ, trong sân có một mảnh đất trồng rau, rau trồng cũng không cao bằng cỏ dại, hoang phế.

Bưng thuốc vào nhà, một cổ mùi mốc truyền tới, một chiếc giường gỗ ở góc tường, có người đang ngủ bên trên, đến cái chân cũng thập phần xưa cũ, tiếng ho khan làm người mệt mỏi.

Lại đi về phía trước, một phụ nhân gầy gò, sắc mặt xám trắng, nhắm chặt mắt, tóc bạc trắng nằm trên gối, nghe được thanh âm, hơi hơi mở đôi mắt vẫn đục, giọng nói khàn khàn tựa, “Là thiếu gia tới sao?”

Nam hài đặt thuốc lên mặt bàn, ngồi ở mép giường, đỡ phụ nhân lên, “Bà vú, ngày mai bà nhất định sẽ không sao, bà lại kiên trì một chút.”

Phụ nhân ngay cả muốn lắc đầu cũng không được, “Đừng làm chuyện vô dụng, nô tỳ biết thân thể của mình, thiếu gia a, đừng lẫm vào khu rừng đó nữa.”

Hốc mắt nam hài đỏ bừng, “Bà vú, ta chỉ còn lại có người, đừng đi.”

Rắn nhỏ nấp trong cổ áo nam hài, nghe tiếng thật cẩn thận dò đầubra, không rõ nguyên do nghe hai người đối thoại, không biết vì sao nó vừa nhìn thấy biểu tình bi thương của nam hài, trong lòng liền không thoải mái, từ cổ áo chui ra, nhảy lên bàn gỗ.

Nam hài là người thiện lương lại tốt bụng, rắn nhỏ nhìn phụ nhân trên giường, đây là bà vú của hắn sao?

Rắn nhỏ nhìn thấy một tảng lớn sương đen từ trên đỉnh đầu phụ nhân, đây là dấu hiệu bà sắp chết.

Nghĩ đến thời điểm mẩu thân bỏ rơi nàng, nó cũng khổ sở như vậy.

Rắn nhỏ xà le le lưỡi, nhảy đến trước mặt nam hài, “Ta có biện pháp cứu bà vú của A Ngôn.”

Nam hài ngẩn ra, kinh hi hỏi: “Biện pháp gì?”

Rắn nhỏ nhớ lại quyển sách mình đọc trong rừng, “Muốn cứu một phạm nhân sắp chết, có thể dùng sinh mệnh của người khác để tặc mệnh.”

“Dùng ta.” Nam hài vội nói.

Rắn nhỏ lắc lắc đầu: “Cần phải dùng giới tìn, ta nhìn thấy ngôi chùa này có một nữ hài bằng tuổi người, có thể dùng nàng. ....”

“Không được!” Nam hài gợn găng dứt khoát phản đối, “Tuyệt đối không được!”

Rắn nhỏ hoang mang khó hiểu, đôi mắt thuần tịnh lại nói ra những lời tàn khốc: “Vì sao không được? A Ngôn không phải muốn cứu bà vú sao? Chỉ cần dùng một chút thọ mệnh của nữ hài kia, liền có thể làm bà vú sống.”

“Tiểu Ngư!” Sắc mặt nam hài trầm xuống như hồ sâu.

Phụ nhân trên người đã ngủ, nam hài dứt thuốc xong bụng chén ra ngoài, một cái tay khác cảm thân rắn của nó.

Một đường xóc nảy trở lại nhà ở, rắn nhỏ không chịu nổi cứ lắc lư như vậy, tránh né, “A Ngôn, như vậy ta thật là khó chịu, người đặt ta xuống. ....”

Cho đến khi bị ném xuống bàn gỗ, nhìn vào đôi mắt của nam hài, rấn nhỏ rụt rụt thân thể, thật cẩn thận hỏi: “A Ngôn, ngươi đang tức giận sao?”

Nam hài không nói chuyện.

“Vì sao?” Rấn nhỏ thập phần hoang mang, bà vú không phải rất quan trọng sao với nam hài sao?

Nam hài hít sâu một hơi bình phục tâm tình, ngay sau đó dọn ghế ngồi trước mặt nó, bình tĩnh hỏi: “Có phải trong lòng Tiểu Ngư những người khác đều không phải người hay không?”

Rấn nhỏ nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hắn, trong lòng càng thêm hoảng loạn, “Không phải, A Ngôn ở trong lòng ta quan trọng nhất quan trọng nhất.”

“Vậy những người khác thì sao?”

“Những người khác?” Rấn nhỏ vắt hết óc nghĩ nghĩ, “Bà vú rất quan trọng với A Ngôn, vậy cũng quan trọng với ta.”

Nghĩ đến cái gì lại nói thêm một câu: “Người A Ngôn cảm thấy quan trọng, Tiểu Ngư đều cảm thấy quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hoàng tử hai nhân cách (10)

Từ nhỏ nam hài được bà vú nuôi lớn, bà vú giản dị thiện lương, nam hài được bà nuôi lớn tự nhiên sẽ được ảnh hưởng, nhìn rấn nhỏ, nó căn bản không hiểu nhân gian thế sự.

“Số mệnh của mỗi người đều quan trọng, Tiểu Ngư, ở nơi này, ngươi không thể thương tổn bất luận một người nào.” Nam hài nói.

Về mặt rấn nhỏ mờ mịt, “Nếu người khác thương tổn chúng ta đâu?”

Sau đó, nam hài nói những chuyện mình hiểu cho nó.

Hắn vẫn còn nhỏ, cũng không hiểu nhiều chuyện như vậy, chỉ có thể nói những điều mình biết cho rấn nhỏ.

Rấn nhỏ nghe hắn nói xong, mới nói: “Chúng ta không thể bắt nạt người khác, nhưng nếu người khác bắt nạt chúng ta, thì khác.”

Nam hài gật đầu.

Rấn nhỏ miễn cưỡng tiêu hóa xong những lời này, nghĩ đến chuyện của hắn: “A Ngôn, ngươi đi rừng rậm hái loại thuốc gì a?”

Nam hài: “Thanh linh thảo.”

Đôi mắt rấn nhỏ sáng ngời, loại thuốc này không phải mọc ở vách núi sao, “Hóa ra hôm qua A Ngôn đi tìm loại thuốc này a, ta biết ở đâu, ta có thể giúp ngươi hái, ngươi chờ ta nha, A Ngôn.” Dứt lời, thân hình rấn nhỏ nhanh chóng biến mất trong phòng.

Nam hài vừa muốn nói chuyện, rấn nhỏ đã không thấy, đuổi theo chạy đến cửa chùa, cũng chưa thấy bóng dáng.

Con rấn nhỏ này, nói cái gì là cái gì, cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Sắc trời càng lúc âm đạm, mây đen nghìn nghịt bao phủ một tầng sương, đây là điềm báo trời sắp mưa, rừng rậm nguy hiểm như vậy, nếu nó đụng phải cự thú giống lần trước, làm sao bây giờ.

Nam hài có chút sốt ruột, vừa muốn nhắc chân đi vào trong rừng, Thận sư phụ mang theo đoàn người đi tới.

Thận sư phụ là người quản lý mọi chuyện trong chùa, không thích hắn và bà vú nhất, nhưng lại cố kỵ trụ trì, cũng không dám đối phó bọn họ rõ ràng, mà lặng lẽ cắt xén đồ dùng và đồ ăn của bọn họ.

“Bà vú đã không được, buổi tối ta hy vọng ngươi có thể đem liễu nương kéo ra chùa chôn.” Thận sư phụ không biết nghe được tiếng gió ở đâu, vừa nghe nói bà vú già kia sắp chết, đã mang theo người tới tìm nam hài.

Nam hài kìm nén sự tức giận, nói: “Thận sư phụ, bà vú không phải không được.”

“Phải không?” Thận sư phụ cười lạnh một tiếng, nâng nâng tay, vài người phía sau lập tức tiến lên, trói nam hài lại.

Hắn ta không muốn để nam hài đi vào trong rừng hái thuốc, làm tiện nhân kia sống lại. Tuy có hái được hay không là một vấn đề, Thận sư phụ sẽ không cho phép chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ cần bà ta chết, hắn ta sẽ trộm bắt thằng bé này đi, vị trí trụ trì cũng là của hắn ta.

Hắn ta biết trụ trì rất vừa lòng nam hài, muốn hứa hôn nữ nhi của mình cho hắn, tương lai của nam hài nhất định sẽ trở thành trụ trì, vậy không phải hỏng chuyện tốt của hắn ta.

Nam hài giãy giụa không có kết quả, quát: “Thận sư phụ, ông không sợ trụ trì biết sao?”

Thận sư phụ ôm ngực lộ ra nụ cười nhất định phải được, “Trụ trì hôm nay đến ngày mak đều ở sau núi bể quan, căn bản sẽ không quản được chuyện này, mày hết hy vọng đi.”

Dứt lời, bảo người kéo nam hài đi theo phía sau, nam hài tuyệt vọng nhìn về phía rừng rậm, rấn nhót phải làm sao bây giờ.....

*

Sắc trời đen ám, mưa càng lúc càng lớn, phảng phất chuỗi trân châu đứt đoạn, xôn xao rơi xuống lá cây, phát ra âm thanh bạch bạch bạch, trong rừng xuất hiện một bóng trắng, nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Chân trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm, ầm ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, rấn nhỏ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía chùa, mới tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hoàng tử hai nhân cách (11)

Chỉ cần nó cẩn thận, là có thể tránh thoát cự thú, bà vú của A Ngón cần loại thuốc kia, nó không muốn nhìn thấy A Ngón khổ sở, chỉ cần bà sống lại, nhất định A Ngón sẽ vui vẻ.

Càng nghĩ càng vui vẻ, thân hình rấn nhỏ càng thêm mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh đi xuống vực sâu, dựa vào tia chớp nhìn thấy thanh linh thảo.

Thanh linh thảo là một loại thảo dược đặc biệt, sau khi hái xuống phải làm thành thuốc trong một canh giờ, nếu không sẽ không có tác dụng.

Thời gian khẩn trương, rấn nhỏ không có dừng lại, thân thể nhảy trên vách đá chênh vênh, hạt mưa như những hòn đá nhỏ nện trên thân thể nó, rất đau.

Rấn nhỏ ngẩng đầu nhìn về phía cây thảo dược kia, từng bước từng bước nhảy lên, cuối cùng cũng nhảy đến tầng đá bên trên cây thảo dược, hé miệng cắn xuống, vừa muốn xoay người đi, từng khối đá cực lớn lăn xuống, cực kỳ nguy hiểm suýt qua nhau.

Rấn nhỏ nhanh chóng nhảy xuống, nhưng tốc độ lăn của đá còn nhanh hơn, còn chưa chờ nó nhảy xuống, một cục đá đã rơi xuống trên người nó, rấn nhót đau không kịp tự hỏi, đã bị cục đá ép xuống mặt đất.

Mưa không ngừng rơi, tiếng sấm đinh tai nhức óc cùng với tia chớp xẹt qua chân trời đen nhánh, rấn nhỏ bị đè dưới cục đá đã lâm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, một thân ảnh nho nhỏ từ nơi không xa đi tới, mưa bụi che khuất bộ dáng của hắn, cho đến khi dừng lại trên người rấn nhỏ, bé lên, liền rời đi khu rừng yên tĩnh này.

*

“Hắn chạy? Sao lại chạy được?”

Thận sư phụ tức muốn học máu.

Hòa thượng canh giữ nam hài quý phía dưới, đầu đồ mồ hôi đầm đìa, “Ta không để ý một lát, hắn đã không thấy tăm hơi.”

Thận sư phụ ném câu ly xuống mặt đất, tức giận mắng: “Một lát? Hắn là quý sao? Một tiểu hài tử nguoi cũng không giữ được, ta còn cần nguoi làm gì! Cút!”

Hòa thượng rời đi, Thận sư phụ tức giận thiếu chút nữa học máu, hắn ta không nghĩ tới một tiểu hài tử sẽ lợi hại như vậy, có thể chạy trốn dưới mí mắt hắn, tưởng tượng đến kế hoạch ngày mai phải ngâm nước nóng, hắn ta hận không thể bóp chết bà già kia.

Bóp chết?

Đúng vậy, chết như thế nào mà không phải chết, chỉ cần bà già kia chết, vậy vị trí trụ trì còn không phải dễ như trở bàn tay.

Thận sự phụ trước mắt sáng ngời, vừa định đứng dậy ra ngoài, ngọn đèn dầu trong phòng bỗng nhiên tắt, tia chớp xẹt qua cửa sổ, lộ ra một cái bóng dàn quỵ đi, chỉ đứng cách hắn ta không xa.

Thận sự phụ sợ tới mức ngồi bệt xuống mặt đất, lui về phía sau quát, “Ai? Ai ở nơi đó giả thần giả quỷ?”

Không có người đáp lại hắn ta, chỉ có tiếng mưa rơi róc rách ngoài cửa sổ, ngay sau đó lại là tia chớp, Thận sự phụ chỉ nhìn được bóng đen trước mặt, vây quanh hắn ta, cảm giác thiêu đốt bao phủ toàn thân, đau đớn muốn chết lăn lộn trên mặt đất, trong miệng lại không thể phát ra âm thanh.

*

Nhà gỗ nhỏ đơn sơ, tiếng sấm ngoài cửa sổ vẫn vang lên, nóc nhà có hơi dột, âm thanh lộc cộc đánh vỡ yên lặng.

Nam hài đặt rấn nhỏ lên bàn gỗ, lòng bàn tay có ánh sáng màu xanh nhạt bao bọc trên thân thể của rấn nhỏ, nhìn miệng vết thương chậm rãi khôi phục, sắc mặt hung ác nham hiểm của nam hài mới hòa hoãn một chút.

Tay vuốt ve trên vảy trơn bóng, rấn nhỏ tựa như phát hiện, mê man mở mắt, phun ra thanh linh thảo trong miệng: “A Ngôn, ta tìm được được thảo, bà vú nhất định sẽ sống lại, người không cần khổ sở.”

Tay nam hài dừng lại, con ngươi ám trầm nhìn đôi mắt của rấn nhỏ hồi lâu, giọng nói khàn khàn không giống tuổi, “Được.”

Rấn nhỏ ngẩn người, trong lòng thế nhưng cảm thấy người trước mắt không phải A Ngôn của nó, nhưng bộ dáng của nam hài nói cho nó, người này là A Ngôn không sai a.

Rấn nhỏ một lần nữa chìm vào hôn mê trong sự nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Hoàng tử hai nhân cách (12)

Chỉ còn lại tay nam hài ôn nhu *** trên thân rấn, mưa ngoài cửa sổ dần dần ngừng lại, đêm khuya yên lặng lộ ra sắc thái khủng bố, chân trời đen nhánh không thấy một tia ánh sáng, cả khuôn mặt nam hài bị đêm tối bao phủ, chỉ có hoa văn đỏ tươi trên trán kéo dài đến đuôi mắt lộ ra ám sắc.

Nam hài ôm rấn nhỏ vào trong lòng, ngay sau đó ngồi trên giường, ngồi xếp bằng nhắm hai mắt lại, quanh thân bắt đầu tản ra ánh sáng xanh quý dị, giăng co suốt một đêm.

Cho đến buổi sáng ngày hôm sau, một tiếng thét chói tai truyền đến từ viện phía trước, xuyên thấu vách tường, đánh thức rấn nhỏ đang ngủ sâu.

Rấn nhỏ vận vẹo thân rấn, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy bộ dáng ngi say của nam hài, khăn vải trên trán cũng không biết đi đâu, nốt ruồi đỏ tươi đẹp ướt át, làm nó ngạc nhiên, vừa muốn đến gần nhìn, liền đối diện với đôi mắt vừa mở của nam hài.

“A Ngôn, người tỉnh rồi.” Rấn nhỏ không quần bách khi bị bắt quả tang nhìn trộm hắn, mắt nhỏ chuyển từ nốt ruồi tới đôi mắt hắn.

Ngón tay nam hài thói quen định xoa xoa đầu rấn nhỏ.

Rấn nhỏ từ hắn trong ngực nhảy xuống, nhảy đến trước bàn gỗ, cầm thanh linh thảo: “A Ngôn, người xem, ta tìm được thanh linh thảo.”

Đôi mắt nam hài mở to, nhớ lại chuyện tối qua, một chút từ trên giường đi xuống, chạy về phía phòng của bà vú.

Rấn nhỏ vội nhảy lên trên người hắn, chui vào cổ áo, trên đường xóc nảy, sợ tới mức nó dùng cái đuôi cuộn lấy cổ nam hài, sợ mình ngã xuống.

Một đường chạy vào trong phòng, khi nhìn thấy bà vú trên giường sắp chết đi, nam hài chạy đến mép giường, hét hoảng thất thố gọi: “Bà vú, người đừng ngủ, Ngôn Thần tới rồi, người nhìn ta.”

Trên mặt bà bật kín một tầng u ám, ngay cả đôi mắt cũng không thể mở ra, càng đừng nói nói chuyện với nam hài.

Nam hài khóc đến đau đớn muốn chết, rấn nhỏ cầm thanh linh thảo thấy thế, nước mắt cũng rơi, bò đến bên cạnh nam hài, phun thanh linh thảo đến trán mặt hắn, cắn cắn góc áo nam hài, “A Ngôn, đừng khóc.”

Nam hài đang đắm chìm trong sự bi thương, căn bản không thèm để ý chuyện xung quanh, rấn nhỏ rũ đầu, bình tĩnh nhìn thanh linh thảo, bỗng nhiên nghĩ

đến chuyện gì đó.

Ở cái hang động kia, nó nhớ rõ nhìn thấy một quyển sách, bên trong có đoạn nội dung, khi phạm nhân sắp chết, có thể dùng linh lực rót vào cơ thể phạm nhân, liền có thể duy trì chút thời gian.

Chút thời gian này cũng đủ ăn được thanh linh thảo.

Đôi mắt của rắn nhỏ tỏa sáng, lập tức nhảy đến trước mắt nam hài, đối diện với đôi mắt của hắn: “Tiểu Ngư có thể cứu sống bà vú.”

Nam hài sững sốt, nước mắt đình trệ ở hốc mắt, chờ đợi câu tiếp theo của rắn nhỏ.

“Trong chốc lát, khi ta nói được, ngươi đưa thanh linh thảo để bà vú ăn.”

Nam hài ngơ ngẩn gật đầu.

Ngay sau đó rắn nhỏ đưa linh lực không nhiều lắm của mình vào cơ thể Liễu nương, ánh sáng trắng nhàn nhạt lan tràn trong phòng, nam hài không kịp kinh ngạc, liền nhìn thấy rắn nhỏ ý bảo hắn nhanh lên.

Vội vàng cầm lấy thanh linh thảo trên đất, nam hài nâng cổ Liễu nương, một chút một chút để bà nuốt được thảo.

Thân rắn lay động vài cái, linh lực trong cơ thể mất hết, nếu nó đang ở hình người, chỉ sợ trên mặt không có huyết sắc, tùy thời muốn ngất xỉu.

Nam hài cũng nhìn thấy rắn nhỏ khác thường, nâng cơ thể nó, “Ngươi làm sao vậy?”

Đôi mắt rắn nhỏ chậm rãi rũ xuống, “Ta không có việc gì, một lát là tốt rồi.”

Nam hài ôm rắn nhỏ đã ngất đi, vừa muốn nói chuyện, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng vang, cửa gỗ lung lay sắp đổ rầm một tiếng rơi xuống mặt đất, vài người vọt vào.

U' U: Hôm trước đọc chương cuối cứ tưởng thể giới này ngược cơ mà méo phải T.T

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hoàng tử hai nhân cách (13)

Cầm đầu chính là..... Trụ trì đang bế quan sau núi, chỉ thấy trên khuôn mặt già nua của trụ trì che kín nếp nhăn, ông đã hơn tám mươi tuổi, tất cả mọi người đều biết Thích Y Nhu là nữ nhi ông thu dưỡng, nhưng vẫn sùng ái như con gái ruột.

“Trụ trì, hôm qua lúc con đi gánh nước, nhìn thấy hấn và Thận sư phụ tranh chấp.” Người mở miệng nói chuyện là hòa thượng đi theo sau Thận sư phụ ngày đó.

Nam hài không nghĩ tới hấn ta sẽ trả đũa.

Vừa muốn nói chuyện liền nghe thấy trụ trì nói: “Tiểu Ngôn, tối hôm qua con ở đâu?”

Nam hài nhìn sắc mặt đám người phía sau trụ trì đều là bi thống và thở dài, không rõ nguyên do, nhưng nghĩ đến tối hôm qua bị Thận sư phụ nhốt trong phòng củi, giận dữ nói: “Hồi trụ trì, tối hôm qua con vừa định đi thăm Liễu nương, đã bị Thận sư phụ và vị này nhốt vào phòng củi, không cho con đi ra ngoài.”

Trụ trì nhíu mày, đôi mắt nhìn lướt qua hòa thượng phía sau, hỏi: “Thật là như thế?”

Hòa thượng lập tức lộ ra niêu tình oan uổng, “Oan uổng a, hôm qua con gánh nước xong là đi đọc sách, căn bản không gặp qua hấn.”

Lúc này, Vọng sư phụ bên cạnh phụ họa nói: “Đúng vậy trụ trì, đọc sách cả buổi.”

Sắc mặt trụ trì xanh mét, nâng nâng tay, nói: “Đưa Ngôn Thần vào Phật đường, sao chép ba ngàn lần kinh Phật, chưa chép xong, không cho thả ra.”

Thân hình nam hài chấn động, hấn không nghĩ tới hai người này sẽ thông đồng nhau cùng nói dối, khó thở giữa giữa đẩy ra hai người định bắt mình, “Trụ trì, bọn họ đang nói dối! Thận sư phụ.....”

Trụ trì ngăn hấn nói, “Thận sư phụ chết không có khả năng là Ngôn Thần làm, hấn chỉ là một đứa bé, tất cả mọi người đều tan, buổi tối cùng niệm kinh Phật siêu độ cho Thận sư phụ.”

Nam hài chỉ nghe thấy ông nói, đã quên giấy giữa, kinh ngạc bị những người đó kéo đi.

Thận sư phụ..... Đã chết?

Chết như thế nào?

*

Thận sư phụ đã chết, chết ở trong phòng ông ta, toàn thân cháy thành than cốc, nếu không phải ngọc bội bên hông của ông ta, tất cả mọi người không thể tin được đây là Thận sư phụ.

Những hòa thượng theo ông ta sôi nổi phản, thiêu hủy hết tất cả những thứ liên quan tới ông ta, Thận sư phụ chết tuyệt đối không đơn giản như vậy, mấy hòa thượng hít hà một hơi, chỉ cảm thấy còn chưa tới mùa đông, cả người tựa như ngâm trong hầm băng.

Phật đường này không cho người vào, huân hương ở trong phòng mây khói lượn lờ, mấy bức tượng Phật đứng ở phía trước, mấy trăm ngọn nến lóe sáng, hai bên tất cả đều là kệ sách, bên trên đều là sách Phật cổ xưa.

Nam hài quỳ gối trên đệm hương bồ, trước mặt đặt một cái bàn gỗ nhỏ, bên trên có mực và bút.

Hắn đặt răn nhỏ trên bàn gỗ, nếu không phải thân thể còn hơi nhúc nhích, trái tim nam hài đều bị bóp nát.

Răn nhỏ chưa sống lâu với hắn, nam hài cũng đã coi nó như người thân.

Liều nương cũng không biết thế nào, nam hài tâm phiền ý loạn, làm sao có tâm tư chép kinh Phật.

Thời gian trôi qua, cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, răn nhỏ trên bàn cũng không tỉnh lại, nam hài càng ngày càng lo lắng, nhưng tia nắng cuối cùng biến mất ngoài cửa sổ, nốt ruồi đỏ trên trán nam hài bắt đầu tỏa sáng.

Nam hài đau đến ngã trên mặt đất, thân thể cuộn tròn, che lại cái trán thống khổ lẫn lộn.

Quá đau quá đau, giống như tới hôm qua, cái trán đặc biệt đau, cho đến khi ngất xỉu, lúc mở mắt đã ở một địa phương khác.

Khi nốt ruồi đỏ bắt đầu biến hóa, trở thành một bông hoa mạn đà la, nam hài trực tiếp hôn mê bất tỉnh, vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, nếu có người tiến vào sẽ phát hiện hắn đã không còn hô hấp, tim ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hoàng tử hai nhân cách (14)

Ánh sáng của ngọn nến bị con gió ngoài cửa sổ thổi lay động, ánh sáng lập loè chiếu trên tượng Phật uy nghiêm, bóng đen dưới mặt đất cũng lay động, nam hài giật giật, cho đến khi con người đó tươi mở ra, nhẹ nhàng ngồi dậy, khi nhìn thấy răn nhỏ đang hôn mê nằm trên bàn gỗ, sắc mặt lạnh lùng, ôm răn nhỏ vào trong ngực, ngón tay mềm nhẹ lướt qua vảy, phát hiện chỉ là hao hụt linh lực mới nhẹ nhàng thở ra.

Sự khẩn trương chưa từng xảy ra làm nam hài ngẩn người, loại cảm này xúc là lần đầu tiên xuất hiện, cũng không chán ghét.

Ánh sáng xanh nhạt bao phủ răn nhỏ, sau khi biến mất, nam hài đặt răn nhỏ lên đùi, con người huyết sắc tuần tra xung quanh, cuối cùng dừng trên tượng Phật cách đó không xa, khoe miệng nở nụ cười lãnh trào (lãnh đạm + trào phúng).

Thế giới này căn bản không có Phật, chỉ có tàn khốc, thế giới này là hắc ám, cầu xin những thứ không có thật như vậy, còn không bằng dựa vào chính mình.

Nam hài khoanh hai chân, nhắm mắt lại hấp thu những cảm xúc hắc ám trong không khí, sự tuyệt vọng, thống khổ, sợ hãi, oán hận đều là thứ hắn muốn, những cảm xúc đó bị hắn hấp thu, chẳng những có thể lớn mạnh năng lực của hắn, còn có thể làm hắn chiếm quyền chủ động của thân thể này.

Cái loại phế vật yếu đuối thánh phụ này, sao có thể dùng chung thân thể với hắn, ngay cả răn nhỏ cũng không bảo vệ được, phế vật không có tác dụng.

*

Tia nắng đầu tiên chiếu vào nhà, răn nhỏ thoải mái tỉnh lại, trên người khó chịu lại không thấy, nó kỳ quái chuyển thân răn, chẳng lẽ là bởi vì nó có năng lực tự khôi phục mà nó không biết?

Làm nó kinh hi chính là, linh lực chẳng những khôi phục, còn tăng trưởng không ít.

Rắn nhỏ vui vẻ không thời, nhảy lên vai nam hài đang ngồi khoanh chân, đầu nhỏ cọ cọ mặt nam hài, “A Ngôn ~ A Ngôn ~”

Nam hài bị rắn nhỏ cọ tỉnh, ý thức khôi phục, sau khi nhìn thấy rắn nhỏ tung tăng nhảy nhót, mừng rỡ như điên, “Ngươi không sao rồi?”

Rắn nhỏ ra dáng ra hình ngửa đầu, chỉ kém hai tay chống nạnh, “Tiểu Ngu đặc biệt lợi hại, đương nhiên không có việc gì nha.”

Nam hài như trút được gánh nặng, xoa xoa đầu rắn nhỏ, ngay sau đó mặt trầm xuống nói: “Về sau muốn làm gì phải có sự đồng ý của ta, Tiểu Ngu mới có thể làm.”

Hai lần trước đều là, nam hài nghĩ đến rắn nhỏ sẽ chết, trong lòng liền đặc biệt khó chịu, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cái đuôi rắn nhỏ đi tới đi lui dừng lại, gật gật đầu.

Nam hài: “Tiểu Ngu đừng để ta lo lắng được không?”

“Không, sẽ không.” Rắn nhỏ nâng nâng đầu, nghiêm túc gật đầu.

Nam hài lúc này mới yên tâm, nhưng nghĩ đến Liễu nương, biểu tình của hắn lại trầm xuống.

Rắn nhỏ dường như đã nhận ra, hoảng đầu nói: “Ta đi xem bà vú, A Ngôn.”

Sợ hắn lo lắng, rắn nhỏ thật cẩn thận nhìn hắn, “Có thể chứ?”

Nam hài suy nghĩ hồi lâu, nói: “Vẫn thôi đi.”

Nếu để người trong chùa nhìn thấy Tiểu Ngu, một khi bị bọn họ bắt được, hậu quả không dám tưởng tượng.

Thân ảnh rắn nhỏ nhanh chóng hiện lên trước mắt hắn, chỉ để lại một mặt bóng trắng, “Ngươi xem ngươi xem, ta sẽ không bị phát hiện, A Ngôn ngươi yên tâm.”

Nam hài vẫn không yên tâm, nhưng rắn nhỏ cắn góc áo hắn kéo kéo, “Ta thật sự sẽ không bị phát hiện, ngươi làm Tiểu Ngu đi thôi.”

Nam hài thở dài, “Gặp được người liền trốn đi, tuyệt đối không thể bị bọn họ thấy.”

“Được!” Rắn nhỏ tạm biệt nam hài, liền biến mất trong phòng.

Căn phòng trống rỗng lại khôi phục thành không khí yên lặng, nam hài cầm bút, ngón tay run rẩy, trước sau không viết được một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Hoàng tử hai nhân cách (15)

Một bóng trắng nhảy trên nóc nhà, không người phát hiện.

Rắn nhỏ rơi xuống căn phòng phía xa, chậm rãi bò đến trước cửa sổ, ngo đầu vào bên trong nhìn.

Liễu nương đang ngồi bên bàn gỗ, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, có thể đứng dậy thuyết minh thuốc có tác dụng.

Bà thường thường nhìn ngoài cửa, biểu tình nôn nóng.

Đôi mắt rắn nhỏ quét nhìn bốn phía, lộ ra vui mừng, thân rắn nhảy lên biến mất ở cửa sổ.

Vốn định trực tiếp về Phật đường, nhưng nghĩ đến từ tối hôm qua tới hôm nay A Ngôn đều không ăn cơm, liền nhảy lên nóc phòng bếp, lén lút bò vào trong phòng bếp, đỉnh đầu là một rổ bánh bao, rắn nhỏ vừa định dùng cái đuôi cuốn lấy hai cái rồi đi, lại nghe thấy hai hoà thượng đang đứng trong góc bếp nói nhỏ.

“Ngươi nhìn thấy thi thể của Thận sư phụ không? Quá thảm, tựa như bị thiêu chết, nhưng trong phòng lại không có dấu vết bị cháy.”

“Tối hôm qua mưa to, ta ở sát phòng với Thận sư phụ, nhưng không nghe thấy âm thanh gì, bị chết quá kỳ quái.”

“Ta nói cho ngươi nhưng ngươi không được nói với người khác. .... Ta nghe nói Ngôn Thần là người trong cung bị vút tới đây, là người mang điềm xấu a, ai tiếp xúc với hắn thì sẽ chết.”

“Trời ạ, không trách được Liễu nương kia hiện giờ đang bị bệnh đâu.”

Rắn nhỏ nghe nghe, trong con giận dữ, răng nanh ma xát bên nhau, hận không thể cắn chết hai hòa thượng trước mặt.

Các ngươi mới là người mang điềm xấu đâu, nó vẫn luôn ở bên cạnh A Ngôn sao không chết?

Nhớ tới A Ngôn nói không thể bị bọn họ nhìn thấy, rắn nhỏ chỉ có thể ghen cục tức lại, cuốn hai cái bánh bao liền nhảy lên nóc nhà, vừa muốn đi rắn nhỏ lại liếc mắt, cách không để bọn họ thấy lại có thể trả thù bọn họ rất nhiều a, sao lại có thể buông tha bọn họ.

Rắn nhỏ dùng linh thuật (pháp thuật được sử dụng bằng linh lực), ngay sau đó rời đi phòng bếp.

Hai hòa thượng thân thể bỗng nhiên đặc biệt ngứa, càng cào càng ngứa, ngăn cũng không ngăn được, cuối cùng ngứa nằm trên mặt đất ma xát, đau đớn muốn chết.

*

Phật đường, nam hải đi qua đi lại trong phòng, bàn tay gặt gao nắm tay.

Rắn nhỏ đã đi một canh giờ, sao còn chưa trở về, chẳng lẽ. .... Sẽ không sẽ không.

Không dám nghĩ tiếp nữa, khi nam hải định gõ cửa đi ra ngoài, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt, trước mắt xuất hiện một bóng trắng trong lòng ngực trầm xuống, con ngươi nam hải hạ xuống liền đối diện với đôi mắt ngập nước của rắn nhỏ.

“A. ....” Rắn nhỏ vừa muốn giơ cái đuôi cuốn bánh bao lên, thân thể lại bị nam hải bế lên, nghe tiếng tim đập cùng với hơi thở nặng nề của nam hải, rắn nhỏ sùng sột hồi lâu.

“Ngươi rốt cuộc đã trở lại.” Nửa ngày, nam hải mới chậm rãi buông nó ra, trên mặt nghiêm túc: “Không bị người phát hiện đi?”

“Không có a, A Ngôn, ta đi nhìn bà vú, bà vú đã không có việc gì, còn có thể đứng lên đi đường.” Rắn nhỏ nâng đầu, sau đó run rum bánh bao trên đuôi: “Ta mang bánh bao về cho ngươi, A Ngôn, ngươi có đói bụng không a?”

Nam hải nhìn hai cái bánh bao kia chậm chạp không mở miệng, rắn nhỏ cho rằng hắn không thích ăn, vội vàng để bánh bao ra phía sau, “A Ngôn, ngươi thích ăn cái gì? Ta đi lấy cho ngươi.”

“Không có không thích.” Giọng nói nam hải run rẩy, nhận bánh bao, cười nói, “Ngươi đói bụng không?”

Trên thế giới này, ngoại trừ Liễu nương, chỉ có rắn nhỏ tốt với hắn như vậy.

Nam hải âm thầm thở, về sau nhất định sẽ làm rắn nhỏ và Liễu nương sống tốt.

Rắn nhỏ lắc đầu, “Ta không đói bụng, ta hai tháng không ăn gì cũng không đói bụng.”

Nó sắp tu luyện thành người, hai tháng không ăn cơm cũng sẽ không cảm thấy đói, đây là chỗ tốt của việc tu luyện.

Nam hải bán tín bán nghi, còn cho rằng rắn nhỏ đang lừa mình nhưng bộ dáng sinh long hoạt hổ của nó lại đánh mất ý niệm này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hoàng tử hai nhân cách (16)

Thời gian kế tiếp, nam hải ngồi trên đệm hương bồ chép kinh Phật, rắn nhỏ nhảy tới nhảy lui trong phòng, không an phận chút nào

“A Ngôn ~ A Ngôn ~ ngươi chép xong chưa?”

Sắp xong rồi.

“A Ngôn ~ ngươi xem cái cục đá kia nhìn chăm chăm vào chúng ta nha.”

Kia không phải cục đá! Là tượng Phật!

Nam hài mỗi lần chép xong một đoạn liền phải ngẩng đầu nhìn đôi mắt của rắn nhỏ, hẳn chỉ có thể từ trong ánh mắt nó nhìn được nó đang nói gì.

Lần này, nam hài ngay cả một nửa cũng chưa chép xong, nếu là trước kia, đã sớm chép xong hơn một nửa.

Nhưng hẳn cảm thấy bên cạnh có rắn nhỏ nói chuyện với hẳn, một chút cũng không phiền, đặc biệt thú vị.

Cái đuôi của rắn nhỏ vòng trên xà nhà, vung tới vung đi, đối diện với đôi mắt nam hài rồi nói: “A Ngôn, ngươi xem ta, lợi hại đi ~”

Nam hài cười nhạt gật đầu, “Lợi hại.”

Tâm tính của rắn nhỏ giống như một đứa trẻ,, nam hài bỗng nhiên có điều nghi ngờ, buột miệng thốt ra: “Tiểu Ngư, ngươi là thư hay là hùng.....?”

(Thư = cái, hùng = đực)

Nhớ tới mấy ngày nay ở chung với rắn nhỏ, khuôn mặt nam hài đỏ lên, nếu là rắn nhỏ là giống cái, vậy không phải hẳn còn chiếm tiện nghi của nó.

Tuy nói rắn nhỏ chỉ là động vật, nhưng mấy ngày nay nam hài đã coi nó như người mà đối xử.

Rắn nhỏ đang đưa trên xà nhà, mệnh mông chớp mắt, “Ta là thư a.”

Sắc mặt nam càng đỏ, tay bút hơi run rẩy, bút mực nhiễm đen nửa tờ giấy.

Rắn nhỏ thấy hẳn khác thường, nhảy xuống, nhảy đến trước mặt hẳn, để sát vào, “Sao vậy? A Ngôn.”

Nam hài vừa thấy nó tới gần, đối diện với đôi mắt kia, đầu quả tim đột nhiên run lên, thân thể chợt lui lại, “Ta... Ta không sao.”

Đôi mắt rắn nhỏ lộ ra biểu tình bi thương, “Còn nói không sao, có phải A Ngôn chán ghét ta không?”

Nam hài dùng sức lắc đầu, “Không có!”

Rắn nhỏ nghi hoặc lắc lắc cái đuôi, “Vậy sao A Ngôn lại trốn tránh ta?”

Nam hài lập tức không nói gì, thật lâu sau mới bình phục tâm tính, thanh thanh giọng nói nói: “Tiểu Ngư là nữ hài, ta là nam hài, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nam hài thích đọc sách, tri thức trong sách làm hẳn sớm biết nam nữ là không thể có da thịt chi thân, nếu xảy ra, vậy cũng là nam nhân chiếm tiện nghi, phải cưới nàng.

Rắn nhỏ càng thêm không rõ nguyên nhân, “Nam nữ thụ thụ bất thân là cái gì? Ta không thể ở bên A Ngôn sao?”

Nhìn đôi mắt của nàng, bên trong không hề có tạp chất, hoàn toàn không phát giác mình đang nói cái gì, trái tim nam hài rung động, mặt đỏ tim đập, “Tiểu Ngư về sau phải cùng người mình thích ở bên nhau.”

“Ta thích A Ngôn!” Đôi mắt rắn nhỏ tràn đầy vui sướng, sáng lấp lánh như ánh sao, rục rờ lấp lánh.

Nam hài chỉ nghe được trái tim không ngừng truyền đến tiếng bùm bùm, trước mắt không phải là rắn nhỏ, mà là một nữ hài tóc đen mắt đỏ da như ngưng chi, khuôn mặt đáng yêu tinh xảo đẹp hơn tất cả những người hẳn đã nhìn qua, lông mi dài hơi cong, mắt như hồ thu, nhất tần nhất tiếu đều (một nụ cười một cái liếc mắt) làm người muốn đưa cho nàng những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Cho đến khi đôi mắt kia rũ xuống, trào ra những giọt nước mắt, đôi mắt nam hài đau đớn, bế rắn nhỏ lên ôn nhu nói: “Đừng khóc.”

Cũng không biết hóa ra rắn có thể khóc thành như vậy, làm người cực kỳ đau lòng.

Nốt ruồi đỏ giữa trán nam hài ần ần tỏa sáng, hẳn chỉ lo an ủi rắn nhỏ vẫn chưa phát giác.

Rắn nhỏ khóc lóc khóc lóc liền ngủ rồi, mềm oặt nằm trong lòng hẳn, làm nam hài đỡ khóc đỡ cười, trong lòng lại thập phần khó chịu.

Mặc kệ rắn nhỏ là nam hay là nữ, nam hài đều muốn chiều cổ nàng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Hoàng tử hai nhâm cách (17)

Khi rấn nhỏ tỉnh ngủ đã là sau giờ ngo, mở to mắt nhìn nam hải còn đang sao chép kinh Phật, ánh chiều tà nhân nhạt chiếu vào trên người nam hải, biểu tình nghiêm túc chuyển chủ làm nó nhìn hồi lâu, đuổi đuổi người, rấn nhỏ cọ cọ góc áo nam hải.

Ánh mắt nam hải dò xuống, cười nói: “Ngươi ngủ hai canh giờ.”

Đôi mắt rấn nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, “A Ngôn đói bụng không? Ta đi tìm đồ ăn cho ngươi.”

Nam hải vừa định lắc đầu, bụng lại hợp thời vang lên làm hấn đỏ mặt.

Rấn nhỏ ngán người, nhảy lên đầu nam hải, nói: “Ngươi rõ ràng đói bụng, còn nói dối.”

Nam hải sợ rấn nhỏ ra ngoài bị người phát hiện, đói bụng chuyện này cũng không phải một lần hai lần, trước kia hấn thường ăn không đủ no, đều là đọc sách cho hết thời gian.

Nhưng hấn không thể nói cho rấn nhỏ đành phải nói: “Không thể bị người khác phát hiện.”

Đôi mắt rấn nhỏ hiện lên một tia giao hoạt, không đối diện với nam hải, cái đuôi vung vung nhảy ra khỏi phòng.

Chỉ có nó muốn để bọn họ nhìn thấy, bọn họ mới nhìn thấy nó, liền tính thấy được, bọn họ cũng sẽ thực tâm.

Chuyện này rấn nhỏ không thể nói cho nam hải, bằng không nam hải sẽ chán ghét nó.

Bất quá lần này rấn nhỏ cũng không gặp được người nào, bên ngoài Phật đường truyền đến âm thanh niệm Phật kinh, làm nó phiền lòng, nhảy lên trên nóc nhà, nhìn xuống liền nhìn thấy một đám lửa trọc đang quỳ xung quanh một đồng than củi niệm kinh.

Rấn nhỏ không thích những con lửa trọc đó, nhân lúc đi ra tìm đồ ăn, nó nghe thấy rất nhiều con lửa trọc nghị luận, phần lớn đều là nói A Ngôn, không có lời nào hay.

Nếu không phải A Ngôn nói, sinh mệnh của mỗi người đều quý giá, nó đã sớm độc chết mấy con lửa trọc này, nhìn bọn họ đều phiền.

Thu hồi tầm mắt, rấn nhỏ hừ một tiếng, biến mất tại chỗ.

Trở lại Phật đường, sắc trời đã tối sẫm, tối hôm qua là ngày mưa, đêm nay bầu trời đầy sao trải rộng, ánh trăng cao cao, một đường trở về ánh trăng chiếu khắp nơi, phảng phất như ban ngày.

Ngọn nến trong Phật đường đã dùng cả một ngày, đã đốt hết, rấn nhỏ nhảy đến cửa sổ nhìn vào bên, đen tuyền, dựa vào ánh trăng mới thấy rõ nam hải ở đầu.

Nam hải ngồi trên đệm hương bồ như lúc nó đi, thân thể không nhúc nhích, ngồi quỳ biến thành ngồi xếp bằng, tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, không nhìn rõ là ngủ rồi hay là làm sao.

Rấn nhỏ cuốn màn thêu nhảy đến trước mặt hấn, vừa lúc đối diện với ánh mắt nam hải, đôi mắt đỏ đậm che kín tơ máu, trên trán xuất hiện đồ án một bông hoa, rõ ràng là một khuôn mặt giống nhau lại làm rấn nhỏ sợ hãi.

Nam hải hé mở khóe môi, giọng nói khàn khàn dị thường, hàn ý tận xương thể nhưng có một tia ôn nhu, “Lại đây.”

Cực kỳ quý dị.

Rấn nhỏ càng sợ hãi, hoảng sợ lui về phía sau, đôi mắt bại lộ toàn bộ tâm tư, “Ngươi là ai? Ngươi không phải A Ngôn! A Ngôn đi đâu? Có phải ngươi đã bắt A Ngôn lại? Ngươi trả lại A Ngôn cho ta!”

Nam hải đứng lên, một bước, một bước đi tới chỗ rấn nhỏ, “Ngươi lo lắng hấn ta như vậy?”

Rấn nhỏ không muốn thua khí thế, hung tợn trừng mắt nhìn hấn, nhanh đối diện với đôi mắt kia, lập tức tưng, “Ngươi đừng tới đây! Ta..... Ta.....”

“Ngươi cái gì?”

“Ta siêu hung!”

“Phụt.....”

Nghe thấy hấn cười, rấn nhỏ khó thở, nghe răng lộ ra hàm răng nhọn nhọt, “Ngươi không được cười!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hoàng tử hai nhân cách (18)

Nam hài khẽ nhếch cằm, vài sợi tóc rũ xuống vén ra sau tai, đồ án trên trán phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, “Còn muốn hấn xuất hiện không?”

“Nếu muốn thì ngoan một chút.”

Rắn nhỏ hơi sững sốt, nửa ngày mới nghe rõ người hấn nói là ai.

A Ngôn bị làm sao vậy? Tại sao người này và A Ngôn giống nhau như đúc?

Quá nhiều nghi vấn làm nó không nghĩ ra, tạm thời giả vờ ngoan ngoãn, rắn nhỏ tung ta tung tãng bò đến bên cạnh hấn, áp xuống sự sợ hãi trong đáy lòng, vừa định ngắt đầu, thân thể lại bị người bắt lấy.

Bay lên không trung, kinh hách đối diện với ánh mắt mỉm cười của nam hài, “Người làm gì vậy?”

Nam hài một tay nâng thân rắn, một tay khác đang vuốt ve vảy trên người nó.

Rắn nhỏ bị sờ cả người không thoải mái, nhìn xuống sự tê dại, nó vội nói: “A Ngôn ở đâu?”

Bàn tay nam hài dừng lại, con ngươi hiện lên một tia lạnh lẽo, vì sao rắn nhỏ lại để ý cái loại phế vật kia như vậy?

Đây là lần đầu tiên hấn chân chính không chế thân thể nói chuyện với rắn nhỏ, thế nhưng nói ba câu thì hai câu nói về phế vật kia.

Chuyện này làm hấn sao có thể không tức giận.

“Người nhắc đến hấn một câu nữa, thì sẽ không bao giờ được gặp lại hấn.”

Rắn nhỏ lập tức ngậm chặt miệng, lời người này nói là nghiêm túc.

A Ngôn yếu như vậy, căn bản không phải đối thủ của người này.

Rắn nhỏ rõ ràng biết người này có bao nhiêu lợi hại, hơi thở trên người hấn mang theo sự hủy diệt mà sắc bén, lợi hại hơn tất cả những cự thú mà nó từng thấy.

Nam hài thấy nó nghe lời, tức giận trong lòng mới bình ổn lại, ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, tay hoạt động trên vảy rắn, nhắm mắt lại hấp thu thiên địa hắc ám.

Rắn nhỏ không dám động đậy, tay người nọ sờ trên người nó, làm nó vừa thoải mái vừa sợ hãi, đột nhiên thấy xuất hiện ánh sáng xanh đi qua cơ thể nó.

Ánh sáng xanh kia không có chút bất lợi nào với nó, tiểu bạch xà thử hấp thu, phát hiện thể nhưng còn mãnh liệt hơn linh khí trong rừng rậm, nó kích động không thôi, linh lực tăng trưởng với một tốc độ nó chưa bao giờ nghĩ tới.

Mí mắt nam hài nhẹ nâng, tạm dừng trên người rắn nhỏ vài giây, mắt đỏ hơi ám.

Bao nhiêu người muốn ngốc ở bên cạnh hấn, nguyên nhân chính là như thế, nhưng bao nhiêu người nghe được tên của hấn đại kinh thất sắc, thấp thòm lo âu.

Đồ án hoa mạn đà la là tượng trưng cho người nào, thế gian này tam giới quỷ thần yêu ai không biết.

Chỉ có con rắn nhỏ ngu ngốc này không biết.

*

Rắn nhỏ bất tri bất giác ngủ say, cũng không biết là bị nam hài vuốt ngủ hay là bởi vì hấp thu nhiều linh lực.

Vừa mở mắt nhìn thấy lại là nam hài.

Nam hài cầm bút đang chép kinh Phật, một màn này làm nó hoảng hốt, tựa như mọi chuyện tối qua đều là ảo giác.

Nhưng thân thể tràn đầy linh lực nói cho nó, tối hôm qua không phải mơ.

Nam hài cảm thấy rắn nhỏ cử động, ngừng tay, rũ mắt, ôn nhu tựa như ánh nắng, “Tĩnh.”

Rắn nhỏ dùng sức chớp chớp mắt, đây là nam hài không sai, không có đồ án quỷ dị trên trán, không có đôi mắt khủng bố, đây là A Ngôn của nó!

“A Ngôn! A Ngôn!”

Nam hài cảm thấy rần nhỏ khác thường, nghi hoặc nói, “Làm sao vậy? Tối hôm qua gặp ác mộng?”

Đôi mắt rần nhỏ mang theo hơi nước, đầu gật gật, ủy khuất: “Ân ân! Mơ thấy ác mộng rất đáng sợ!” Mơ thấy A Ngôn biến hư, trở nên không bình thường!

Nam hài nhẹ nhàng xoa xoa vẩy rần nhỏ, an ủi: “Không sao đâu ~ không sao đâu ~”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hoàng tử hai nhân cách (19)

Nam hài an ủi hồi lâu, cho đến khi rần nhỏ không sợ nữa mới tiếp tục chép kinh Phật.

Rần nhỏ nâng mắt lạnh lẽo nhìn nam hài hồi lâu, không hề còn hơi thở khủng bố tối qua, bộ dạng giống nhau lại có tính cách hoàn toàn bất đồng.

Tối hôm qua người kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện ở đây, còn có khuôn mặt của A Ngôn, chẳng lẽ A Ngôn bị hấn đoạt xá?

Không có khả năng, nếu A Ngôn bị đoạt xá, bây giờ cũng sẽ không nói chuyện với nó, linh hồn đã sớm bị người kia cắn nuốt từ tối qua.

Vậy là vì sao?

Rần nhỏ nhìn nhiều sách như vậy, trước nay không thấy có loại chuyện cổ quái này.

Chờ một chút đi, nếu người kia còn xuất hiện. ....

Nam hài cảm thấy rần nhỏ an tĩnh, không hoạt bát như ngày hôm qua, vẫn luôn an an phận phận nằm trên chân hấn, như thay đổi thành người khác.

Làm hấn nhin không được mà ngừng tay, hỏi: “Còn sợ hãi sao?”

Rần nhỏ quơ quơ đầu, đôi mắt khôi phục biểu tình dĩ vãng, “Không sợ hãi, A Ngôn, ngươi có đói bụng không? Ta lấy đồ ăn cho ngươi.”

Vài lần trước phản đối đều không ngăn được rần nhỏ, lần này nam hài cũng không nói gì nữa, làm nó cẩn thận một chút.

Rần nhỏ vừa đi, tốc độ tay của hấn càng nhanh hơn một chút, vẫn luôn ở trong Phật đường cũng không phải biện pháp, hấn còn có rất nhiều việc phải làm, Liễu nương cũng không biết như thế nào.

Mới vừa viết xong một tờ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở khóa.

Cửa được mở ra, nam hài vừa nhấc đầu liền nhìn thấy một nữ hài đi tới.

Là Thích Y Nhu, bảo bối nữ nhi của trụ trì.

Thích Y Nhu đã không xuất hiện trước mặt hấn rất lâu, lần này tới làm nam hài nhú nhú mày.

“A Ngôn!” Khuôn mặt Thích Y Nhu hồng nhuận, đôi mắt tl lộ ra vui sướng, là nữ hài làm người yêu mến.

Một tiếng A Ngôn này làm nam hài nghĩ tới rần nhỏ, nếu rần nhỏ là nữ hài, gọi tên của hấn có phải đặc biệt dễ nghe hay không.

Thích Y Nhu không phát hiện hấn xuất thần, hai tay đan chels, đôi mắt nhìn xung quanh vài vòng, trong mắt lộ ra sự ghét bỏ, “Địa phương tồi tàn như vậy sao có thể để người ở, hử, cha quá chán ghét.”

“Ta vừa mới nói với cha, cho người đi ra ngoài.”

Nam hài phục hồi tinh thần, lắc đầu nói: “Không cần, nơi này khá tốt, lời nói của trụ trì ta cũng muốn tuân thủ.”

Ba ngàn lần kinh Phật mà thôi.

Thích Y Nhu bất mãn bẹp miệng, “Chỗ nào tốt? Ngươi luôn như thế, thôi, dù sao ta cũng không có việc gì, cùng chép với ngươi đi.”

Nói xong ngồi đối diện nam hài, cầm lấy bút lông định viết.

Nam hài ngần ngại ta lain, nhũu mầy nói: “Không cần, ta chính mình có thể.”

Thích Y Nhu giận, “A Ngôn! Có phải ngươi chán ghét ta không?”

Nam hài chấp tay thi lễ, “Chép kinh Phật việc vốn là chuyện của ta, đâu ra chán ghét chi ý?”

Thích Y Nhu tuổi quá nhỏ, căn bản không thấy ra nam hài xa cách cùng đậm mực.

Nghe được lời này chỉ cho rằng không phải nam hài chán ghét mình, mà là không muốn mình chèo kinh Phật giúp mà thôi.

“Vậy được rồi, A Ngôn ngươi chép từ từ, ta nhìn ngươi được rồi đi.”

Nam hài nghĩ đến rắn nhỏ sắp về, lập tức buột miệng thốt ra, “Y Nhu muối muối vẫn là trở về đi, Ngôn Thần muốn một người ở chỗ này chép kinh Phật.”

Suy nghĩ một chút phát hiện ngữ khí của mình quá trắng ra, lại nói: “Ta quen ở một mình, ngươi không có việc gì, Ngôn Thần hy vọng ngươi có thể trở về nó cho trụ trì, hôm nay Ngôn Thần sẽ chép xong kinh Phật.”

Thích Y Nhu không tình nguyện đứng lên, “Đoàn rồi, vậy Y Nhu sẽ đi, A Ngôn ngươi ra rồi nhất định phải tới tìm ta.”

Nam hài dừng hồi lâu, mới đồng ý.

Người rời cuộc đã đi, nam hài mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hoàng tử hai nhân cách (20)

Ai ngờ cửa sổ hiện lên một bóng trắng, nam hài vừa thấy, liền nhìn thấy bộ dáng rắn nhỏ muốn nói lại thôi.

Vội nói: “Làm sao vậy? Trên đường gặp phải chuyện gì?”

Rắn nhỏ đặt bánh bao vào trong lòng hân, “Không có việc gì a.”

Nhưng nó đã quên nam hài chỉ cần nhìn đôi mắt nó là biết tâm tư của nó.

“Nàng là nữ hài lần trước A Ngôn không cho rút thọ mệnh, hóa ra bọn họ nhận thức, cho nên A Ngôn mới không cho nó rút thọ mệnh của nàng ta.”

“Không thích nàng ta.”

“Muốn cắn!”

Nam hài thấy thế dở khóc dở cười, ôm rắn nhỏ vào trong lòng nói: “Không phải bởi vì ta quen biết nàng ta mà ta mới làm như vậy, là bởi vì ta cảm thấy trên thế giới này sinh mệnh của mỗi người đều quý giá, chúng ta không thể tùy ý quyết định sinh tử của một người.”

Rắn nhỏ nâng đầu: “Thật vậy chăng?”

Nam hài gật đầu.

Rắn nhỏ lập tức cười, giơ bánh bao đến trước mặt hân, “Vậy A Ngôn ăn bánh bao! Đều còn nóng.”

“Ăn.”

Bọn họ không nhìn thấy, nguyên bản Thích Y Nhu đã đi lúc này đang đứng ở cửa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn thấy một màn này.

Khuôn mặt trắng nõn lúc này tức giận đến đỏ bừng, hai mắt trừng lớn thẳng tắp nhìn chăm chăm nam hài cùng rắn nhỏ.

Nam hài trên mặt ôn nhu và vui mừng từ trước đến nay nàng ta chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng biểu hiện trước mặt nàng ta.

Vì sao A Ngôn sẽ thân thiết với một con súc sinh như vậy? Còn nói chuyện ôn nhu với nó như vậy.

Hóa ra đuổi nàng ta đi là bởi vì con súc sinh kia!

Thích Y Nhu thẹn quá thành giận giận dữ rồi đi.

Trong phòng một người một rắn cũng không biết chuyện này.

*

Sau khi chép xong kinh Phật, đầu tiên nam hài đi vào thiên viện.

Liễu nương đang tưới rau, vừa thấy hần đi tới, vui mừng khôn xiết.

“Bà vú!” Nam hài nhìn khuôn mặt hồng nhuận của bà vú hồi lâu, rốt cuộc xác định bà thật sự không có việc gì mới thở phào.

Liễu nương kéo hần ngó trái ngó phải, lo lắng nói: “Thiếu gia ngươi không sao chứ?”

Nam hài lắc đầu, “Không có việc gì.”

“Không có việc gì là tốt không có việc gì là tốt, mau vào phòng, đói bụng rồi đúng không, ta nấu đồ ngon cho ngươi.”

Rắn nhỏ tránh ở chỗ tối nhìn bọn họ hồ động, vừa tò mò vừa khò sở.

Khi nó vừa sinh ra chỉ thấy mẫu thân vài lần, trong trí nhớ chỉ nhớ rõ mẫu thân ôm nó vào trong ngực, nói chuyện bên ngoài với nó.

Nếu có thể gặp mẫu thân một lần thì tốt rồi.

Mặt trời gần xuống núi, Liễu nương sớm đã đi nghỉ ngơi, nam hài từ trong phòng đi ra, nhìn xung quanh, nhỏ giọng kêu: “Tiểu Ngư... Tiểu Ngư.....”

Trong lòng ngực trầm xuống, nam hài xoa xoa đầu nó, “Hôm nay bà vú nói với ta rất nhiều, vẫn luôn không cơ hội tìm ngươi.”

Rắn nhỏ: “Không sao, ta đi chơi bên ngoài, không đợi ở chỗ này.”

Kỳ thật rắn nhỏ ở chỗ này một ngày, nhưng nó vội vàng cúi đầu không để nam hài nhìn thấy tâm tư của nó.

Nó sợ người kia lại xuất hiện, thương tôn A Ngôn, cho nên vẫn luôn ở bên ngoài nhìn xung quanh.

Nam hài không biết, hần vừa muốn nói chuyện, cái trán truyền đến đau đớn quen thuộc.

Tia hoàng hôn cuối cùng biến mất ở chân trời, nam hài kêu một tiếng, quỳ trên mặt đất, đau đớn từ trán tràn ngập toàn bộ thân thể, đặc biệt là ấn đường, đau xuyên tim.

Rắn nhỏ phát hiện hần khác thường, vừa nhúc nhích liền nhìn thấy nốt ruồi trên trán nam hài càng thêm đỏ tươi, thậm chí bắt đầu phát sáng.

Rắn nhỏ nhảy ra khỏi ngực hần, con ngươi co chặt, một ý niệm không tốt hiện lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xim Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hoàng tử hai nhân cách (21)

Bộ dáng nam hài thống khổ làm rắn nhỏ hoảng sợ, muốn dùng linh lực giảm bớt đau đớn cho hần, lại không làm được gì, càng đáng sợ chính là, nó đưa linh lực vào cơ thể nam hài, linh lực lại bị hấp thu tất cả, cơ thể nam hài phảng phất như hắc động hút toàn bộ linh lực của nó.

Rắn nhỏ dùng hết sức lực mới miễn cưỡng tách được linh lực đang đưa vào, thân thể lay động vài cái, đầu đầu biểu hiện linh lực đột nhiên hư không.

“A Ngôn!” Rắn nhỏ không rảnh lo cho mình, nam hài đã đau đến mức quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trên mặt không còn huyết sắc, nó vội nhảy đến gần nam hài, cọ cọ mặt hần, “A Ngôn, ngươi tỉnh tỉnh! Đừng ngủ được không?”

Đáp lại nó lại là bóng đêm yên tĩnh không tiếng động.

Ngay lúc rắn nhỏ muốn tiếp tục đưa linh lực vào cơ thể nam hài, một bàn tay cầm thân thể nó, ôm nó vào trong lòng.

Rắn nhỏ trong lòng vui vẻ, vừa muốn lên tiếng, đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói khàn khàn quen thuộc.

“Ngươi có biết ngươi lại đưa linh lực vào cơ thể hắn, toàn bộ linh lực của ngươi đều sẽ bị hút hết?” Nam hài vừa mở mắt đã cảm thấy linh lực dao động, nghĩ đến chuyện rắn nhỏ hết linh lực thiếu chút nữa mất mạng, sự tức giận bao phủ đôi mắt.

Rắn nhỏ chấn động, hoảng sợ lại không thể tin tưởng ngược mắt, xác định người này chính là A Ngôn vừa đau ngất xỉu.

“Ngươi..... Ngươi là A Ngôn?”

Nam hài không trả lời vấn đề của nó, mà là kiểm chế cổ rắn nhỏ, tới gần hai tròng mắt của hắn, trong mắt lạnh lẽo hóa thành thực chất, “Ngươi không quan tâm mạng sống của mình như vậy? Vì một cái phế vật?”

Rắn nhỏ sợ hãi run bần bật, sau khi nghe xong lời nói của hắn lại tức giận, “Mối, mối không phải! A Ngôn không phải phế vật! Ngươi..... Ngươi..... Hừ!” Nó thiếu chút nữa thì nói ngươi mới là phế vật, may mà lý trí tới kịp thời.

Ngón tay nam hài nhẹ nhàng vuốt ve đầu rắn nhỏ, lại nói những câu không hề cảm xúc, “Nếu ngươi lại vì phế vật này mà bị thương, ta sẽ cắn nuốt linh hồn của hắn.”

Đồ án yêu dị ẩn ẩn phát ra hồng quang trong đêm đen, rõ ràng là cùng khuôn mặt, nam hài lại phát ra hơi thở làm người sợ hãi, sinh vật trong vòng phạm vi tám trăm mét im như ve sâu mùa đông súc vào trong động run bần bật.

Rắn nhỏ cũng như thế, sợ tới mức nhắm chặt mắt, cảm thấy ngón tay trên đỉnh đầu tựa ngàn cân, hận không thể chạy trốn.

“Không, sẽ không, cũng không dám nữa.....” Hu hu hu thật là khủng khiếp.

Chỉ cần A Ngôn không có việc gì là được, không có việc gì là được.

Sắc mặt nam hài lúc này mới tốt hơn một chút, ôm rắn nhỏ nhảy lên nóc nhà, hai chân ngồi xếp bằng, đặt rắn nhỏ lên đùi, mới bắt đầu hấp thu thiên địa hắc ám.

Rắn nhỏ cũng không dám động, chỉ sợ đại ma đầu này không vui vặn gãy đầu nó, còn chẳng được bao lâu, từng trận linh lực mãnh liệt đi vào thân thể nó, dần dần bổ sung linh lực vừa bị hút hết, thoải mái đến nỗi làm nó nhắm mắt ghé vào trên đùi nam hài, tùy ý những linh lực đó tràn vào thân thể.

Kỳ thật, ở bên cạnh đại ma đầu cũng khá tốt, chỉ hai ngày, linh lực đặc tiến bộ vượt bậc, khả năng không lâu sau, là nó có thể hóa thành hình người.

Tương tượng đến khi hóa thành hình người là có thể chơi cùng A Ngôn, nó lại đặc biệt vui vẻ, thậm chí quên mất chính mình đang ở nơi nguy hiểm, ngốc hê hê cười.

Nam hài tự nhiên nhìn thấy bộ dạng ngớ ngẩn của rắn nhỏ, nhin xuống ý niệm muốn xoa xoa, lẳng lặng nhìn nó hồi lâu.

Hắn không giống phế vật kia phải nhìn đôi mắt mới biết được suy nghĩ của rắn nhỏ, chỉ cần vận dụng một tia hắc ám chi lực, là có thể dễ dàng biết được trong lòng rắn nhỏ nghĩ gì.

Một người một rắn ở trên nóc nhà lẳng lặng đợi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi trên người bọn họ, tốt đẹp không đành lòng phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hoàng tử hai nhân cách (22)

Ư Ư: Hôm nay là ngày bạn edit cute đáng yêu chăm chỉ ra đời ư ư kimochi, bạo chương như đã hứa nhé ♥♥♥♥

Hai tuần sau, rắn nhỏ dần dần cúi cái đầu tôn quý của nó xuống dưới linh lực, đại ma đầu tuy rằng khủng bố, nhưng đối nó cũng khá tốt, quan trọng nhất chính là mới hai tuần, rắn nhỏ đã rõ ràng cảm giác được nó sắp hóa thành hình người.

Những con yêu khác đều phải vài trăm năm, tạo hóa tốt cũng phải một trăm năm mới được, nó một con rắn nhỏ còn chưa thành niên chỉ dùng mấy năm đã có thể hóa thành hình người, nó nằm mơ đều phải cười tỉnh.

Nam hài phát hiện chính mình dị thường, hai tuần này, lúc mặt trời xuống núi cái trán của hắn liền đau nhức vô cùng, lúc mở mắt tỉnh lại thân thể lại ở địa phương khác.

Chuyện này làm hắn sao có thể không nghi ngờ.

Hỏi rắn nhỏ, rắn nhỏ lại nói hắn không có việc gì.

Hắn phát hiện càng ngày càng nhìn không rõ tâm tư của rắn nhỏ, không biết là vì sao.

Chỉ có rắn nhỏ biết, linh lực càng cường đại, nó có thể che dấu tâm tư của mình, không cho nam hài biết.

Nó cũng không phải cố ý như thế, trong thân thể nam hài có một đại ma đầu, lợi hại như vậy, ngay cả khi nam hài biết, sẽ chỉ càng bất lợi.

Mấy ngày nay tâm tình của đại ma đầu tốt, cũng không công kích bất luận kẻ nào, ngay cả Liễu nương nói chuyện với hắn, hắn cũng sẽ có lệ hai câu.

*

Mới vừa bị phu tử giáo dục một trận Thích Y Nhu không dám tức giận, lão phu tử là chủ trì mời đến dạy nàng ta đọc sách, mấy ngày nay mắt hôn mắt vĩa, phu tử giao bài tập cũng không hoàn thành, lão phu tử tức giận đánh nàng ta mười roi, tay nóng rất đau.

Thích Y Nhu trên đường về phòng ngừng lại, nhớ tới một màn nhìn trong Phật đường, chỉ cảm thấy tay càng đau, vì sao một con súc sinh lại làm A Ngôn thích như vậy, chẳng lẽ là bị rút mê hồn canh.

Mấy ngày nay nàng ta đi tìm hắn đều bị cự chi ngoài cửa, lấy có việc làm lí do không gặp, Thích Y Nhu vừa tức vừa ghen ghét, tiếng cười đùa bên trong càng đồ thêm dầu vào lửa.

Tức giận rồi đi, trên đường Thích Y Nhu gặp mấy hòa thượng, mấy hòa thượng này đều có dã tâm, muốn trở thành trụ trì, vừa thấy Thích Y Nhu đi tới, lập tức gương mặt tươi cười đón chào, “Y Nhu muội muội.”

Thích Y Nhu chướng mắt bọn họ, lớn lên khó coi còn chưa tính, cả ngày còn công cha trộm đi ra ngoài uống rượu dạo hoa lâu, nhưng nghĩ đến cái gì, nhìn xuống trong lòng ghê tởm, nàng ta nói, “Tiểu ca ca, có thể giúp Y Nhu một chuyện không?”

Các hòa thượng dĩ vãng đều nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của nàng ta, đây vẫn là lần đầu tiên nói như vậy với bọn họ, nhìn nhau, hỏi: “Chuyện gì nha?”

“Giúp ta chuẩn bị một ít hùng hoàng và điểm tâm.”

Nghe người khác nói rắn sợ hùng hoàng nhất, nàng ta cũng không tin không trị được một con rắn.

Các hòa thượng vừa nghe sôi nổi phân công nhau ra cửa, không đến một canh giờ đã trở lại, trong tay đều là thứ Thích Y Nhu muốn.

Thích Y Nhu tự nhiên sẽ không quên cho bọn hắn một chút ngon ngọt, “Cảm ơn tiểu ca ca, ta sẽ nói tốt với trụ trì.”

Các hòa thượng cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Thích Y Nhu cầm theo đồ đi vào thiền viện, lúc này sắc trời đã sắp tối, ánh chiều tà chiếu vào khuôn mặt non nớt, nàng ta chỉ có bảy tuổi, tâm tư lại độc ác như thế, làm người kinh sợ.

Trong lòng đơn giản là khẩn trương hoảng loạn, lại còn có một chút kích thích, Thích Y Nhu rải hùng hoàng đến một góc, mặt trên đặt một tảng cỏ dại, bên trên cỏ dại là điểm tâm.

Thích Y Nhu dọn xong trốn ở góc phòng, tưởng tượng đến con rắn kia biến mất, A Ngôn sẽ ôn nhu như vậy với nàng ta, nàng ta liền đặc biệt vui vẻ.

Nhưng nàng ta lại thiên chân, ngay cả khi rắn nhỏ biến mất, nam hài cũng sẽ không ôn nhu với nàng ta.

Trên tường truyền đến động tĩnh, Thích Y Nhu ngừng thở, giương mắt vừa thấy, quả nhiên nhìn thấy con rắn nhỏ nhảy đến chỗ điểm tâm, Thích Y Nhu sợ phía dưới hùng hoàng không có tác dụng, cầm túi hùng hoàng trong tay rải xuống người rắn nhỏ, bột hùng hoàng rơi đầy đất, rắn nhỏ đột nhiên không kịp phòng ngừa, trực tiếp vụng tại chỗ.

Thích Y Nhu nhìn nhìn bốn phía, vội vàng ném rắn nhỏ bảo bao tải chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Hoàng tử hai nhân cách (23)

Bốn phía tối đen, bên tai một mảnh yên tĩnh, Thẩm Ngư tỉnh lại, cảm giác choáng váng không ngừng trào ra, nàng giật giật thân thể, lại cảm thấy vô lực.

【 Ký chủ, đêm nay người trong cung sẽ phái người tới bắt Bạc Ngôn Thần, cô cố ý bị Thích Y Nhu bắt đi, là vì sao? 】

Thẩm Ngư đã lâu không nói chuyện cùng hệ thống, nhất thời có chút mênh mông, sững sốt hồi lâu mới nói: “Chủ nhân cách Bạc Ngôn Thần tính cách quá mức thánh phụ, không cho hẳn trải qua chuyện gì đó, về sau sẽ bị nhân cách thứ hai cắn nuốt.”

【 Ký chủ công lược nhân cách nào, nhiệm vụ đều sẽ thành công, hệ thống không rõ dụng ý khi cô làm như vậy. 】

Nó chết cũng sẽ không cho rằng Thẩm Ngư đáng thương chủ nhân cách, không muốn hẳn biến mất.

“Ai da, người ta tưởng ném thử một chút cùng hai loại nhân cách lẫn giường, có cảm giác gì.” Thẩm Ngư vẻ mặt thẹn thùng.

Từ trước tới nay nàng còn chưa trải qua chuyện giường chiếu, hai nhân cách ở thể giới này đều rất vừa ý, ném thử một chút cũng không phải không thể.

Hệ thống khiếp sợ nói không ra lời, căn bản không thể tin được người nói những lời này là ký chủ thủ thân như ngọc của nó! 【.....】

Thẩm Ngư cảm thấy đều là do thân thể này, xà tính bốn dân, đang thay đổi một cách vô tri vô giác, nàng cảm thấy ném thử một chút cũng không phải không thể.

Sa đoạ.

Thẩm Ngư ở trong lòng yên lặng châm một cây nến.

Hệ thống sau khi khiếp sợ cũng không nói gì, nó sẽ không nói cho Thẩm Ngư biết thân thể kia có kỳ động dục, nếu chính nàng đều tiếp nhận rồi, nó còn nói cái gì.

“Cốc cốc cốc.....”

Tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân.

“Cha.....”

“Sao còn chưa ngủ?” Là giọng nói của trụ trì.

Thích Y Nhu lộ ra hoảng loạn, “Con..... Con đang đọc sách.”

Trụ trì nhìn thoáng qua, “Ta nghe phu tử nói mấy ngày nay con không chuyên tâm.”

Thích Y Nhu rũ mắt, lắp bắp nói: “Ân..... Cha, con... Mấy ngày nay không... Không ngủ được.....”

“Y Nhu sai rồi.”

Trụ trì giữa mày nhu hòa xuống, “Biết sai rồi là được, đi ngủ sớm một chút, về sau đừng để phu tử tức giận.”

“Ân ân! Cha cũng ngủ sớm một chút.”

Cửa khép lại, Thích Y Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía túi bao tải, một bước, một bước đi tới.

Thẩm Ngư rõ ràng cảm thấy có sát ý, a một tiếng, không nghĩ tới tâm tử của tiểu nữ hài này ác độc như vậy, một con rắn cũng không buông tha.

Còn chưa nghĩ xong, cái đuôi đã bị hung hăng đập xuống, từng trận đau đớn từ cái đuôi truyền đến, Thẩm Ngư nhe răng, rứt đuôi lại, thân thể giật giật, súc vào một góc trong bao tải.

Thích Y Nhu thấy thế cười, oán khí trong lòng cũng giảm hơn phân nửa, thoải mái rất nhiều, “Súc sinh! Ngươi làm gì với A Ngôn, làm hẳn tốt với ngươi như vậy?”

Thẩm Ngư:.....

“A Ngôn là của ta! Là của ta!”

Thẩm Ngư: Là của ngươi, đại ma đầu buổi tối là của ngươi, ban ngày là của ta.

Thích Y Nhu lải nhải mắng, Thẩm Ngư bất đắc dĩ nghe.

Diễn hình nữ nhân khi yêu, khi còn nhỏ đều như vậy, khi trưởng thành, trong lòng đều vụn vụn.

Thẩm Ngư trong lúc bị dẫm mấy đá, còn cùng dùng đạo cụ tên mỗi thân kinh, không đến mức đau như vậy.

Bất quá nửa người dưới của nàng bị dẫm đứt, trong miệng phun máu làm ướt bao tải, khi ý thức của nàng dần dần mơ hồ, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cửa gỗ bị người đá văng ra thành hai đoạn.

Thích Y Nhu hoảng sợ, còn chưa kịp đi xem, trước mắt tối sầm, cổ đã bị người chế trụ, đau đớn, cảm giác thiếu dưỡng khí tràn ngập toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hoàng tử hai nhân cách (24)

Người tới một tay bóp chặt cổ nàng ta nhấc lên trên, một tay mở bao tải.

Khi nhìn thấy tình trạng của rắn nhỏ trong bao tải, độ ẩm trong không khí nhảy mắt giảm xuống, sát khí khủng bố làm người nhũn chân.

Thích Y Nhu mơ hồ đối diện với một đôi mắt đỏ tươi, khi nhìn thấy sát khí trong mắt người kia, quên luôn mình đang bị bóp cổ, trực tiếp dọa hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngự còn chưa ngất xỉu, nâng nửa người dưới không còn cảm giác đến bên cạnh nam hài, dùng hết sức lực toàn thân cắn cắn ống quần nam hài.

Đôi mắt một mảnh mơ hồ, tràn đầy ủy khuất và vui sướng, râm rì cọ cọ, dường như đang nói:

Mau ôm ta một cái, ta đau quá.

Nam hài giật mình buông tay, vội ngồi xổm xuống thật cẩn thận ôm rắn nhỏ vào trong ngực, ngón tay cũng không dám đụng vào vảy của nó.

Vảy ngấn nấp sáng trong lúc này đã không còn ánh sáng, ảm đạm giống như bông hoa khô héo.

Mãnh liệt phần nộ cùng đau lòng như ngàn vạn cây kim hung hăng đâm vào trái tim hắn.

Nam hài còn chưa kịp đưa linh lực vào trong cơ thể nó, đầu đã đau nhức, hoa văn trên trán bắt đầu ần ần tỏa sáng, dần dần biến mất, con ngươi biến thành màu đen.

Nam hài ôm đầu, gào rống nói: “Phế vật! Ngươi đến có ích lợi gì? Ngươi căn bản không cứu được nó, ta... Ta mới có thể cứu, ngươi để ta trở về!”

Nhưng nói như thế nào, cái trán vẫn đau đớn kịch liệt, đau đến nỗi hắn không chịu nổi, rắn nhỏ trong ngực rơi xuống mặt đất, nam hài hoảng loạn nhìn phía rắn nhỏ, muốn truyền linh lực cho nó lại bị đau đớn đánh gãy.

Rắn nhỏ đã ngất đi, nam hài bị đau đớn làm khuôn mặt trở nên dữ tợn, cảm thấy con buồn ngủ ùn ùn kéo đến, tràn ngập tức giận hóa thành tuyệt vọng.

Không thể! Không thể!!!

Hắn đi rồi, rắn nhỏ sẽ chết! Tuyệt đối không thể ngủ say!

Nhưng mí mắt tựa như một ngọn núi đè ở bên trên, làm sao cũng không mở ra được

Hoa văn trên trán nam hài chậm rãi biến mất, biến thành một nốt ruồi đỏ, quỳ rạp trên mặt đất nhắm hai mắt lại.

Lúc này ngoài cửa xuất hiện mười mấy người, mặc áo giáo bạc, hùng hổ khiêng nam hài lên, đi ra bên ngoài.

Nam hài mở hai mắt nặng nề, nhìn về phía rắn nhỏ nằm thoi thóp trên mặt đất, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, giãy giụa sức lực đều không có, ô ô phát ra tiếng kêu.

Cả ngôi chùa là một biển máu, thi thể trải rộng, mùi máu tươi nồng đậm hỗn tạp mùi nén, tiếng quạ đen ần ần bay qua trên không.

Khi Thích Y Nhu tỉnh lại, quanh thân một mảnh an tĩnh, trên cổ đau đớn đánh thức ký ức cuối cùng của nàng ta, sợ hãi thật sâu bao vây lấy nàng ta, ánh trăng chiếu sáng xung quanh.

Ý thức thu hồi, Thích Y Nhu dựa vào ánh trăng nhìn rắn nhỏ trên mặt đá, nếu không phải trên cổ đau đớn, nàng ta còn tưởng rằng kia chỉ là một giấc mộng.

Từng bước một ra khỏi phòng, ánh lửa đầy trời từ bên ngoài sáng lên, Thích Y Nhu nhìn thấy chính là một mảnh thi thể, trong đó quần áo trên người là của chùa, còn có một hình bóng quen thuộc.

Là cha nàng ta.

Thích Y Nhu chạy về phía trụ trì, đẩy đẩy thi thể đã lạnh băng kia, kinh hoàng thất thố gọi, nhưng giọng nói của nàng ta đã khàn khàn đến nỗi không phát

ra âm thanh, yết hầu vừa đau vừa khó chịu.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận đau đớn, Thích Y Nhu vừa định ngẩng đầu, trong miệng đã trào ra máu loãng, một cây đao đâm qua thân thể nàng ta từ phía sau.

Thanh đao kia nhanh chóng rút ra, khi Thích Y Nhu ngã xuống, nhìn thấy một nữ hài mặc váy trắng, một đôi con ngươi như đá quý lạnh băng hóa thành thực chất, mị hoặc hút hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hoàng tử hai nhân cách (25)

Sắc trời biến đổi, tiếng sấm ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, như gần ở bên tai, rắn nhỏ còn chưa kịp ngẩng đầu, thân thể mà nàng vừa mới hóa thành hình người đã bị sét đánh ngã rên rặt đất, phía sau đau nhức đau đến nỗi nàng không thờ nổi.

Khi tia sét đánh xuống lần thứ hai, một thân ảnh đã chắn trước mặt nàng, mười mấy tia sét tiếp theo cũng bị người nọ chặn hộ.

Chờ đến không trung yên tĩnh, rắn nhỏ nghe thấy tiếng học máu của người che chở nàng, vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một lão nhân ăn mặc rách nát, khuôn mặt nhăn nheo gần trăm tuổi, cặp mắt vẫn đục không ánh sáng.

“Ngươi. ....” Rắn nhỏ không nghĩ tới sẽ là một lão nhân chặn thiên lôi giúp nàng, còn chỉ học máu, kia đều là thiên lôi a, bình thường chịu một kích liền sẽ hồn phách xuất khiếu.

Đôi mắt vẫn đục nhìn nàng, ngần ra hồi lâu mới nói: “Nếu ngươi muốn sống ở thế giới này, mỗi đêm đều sẽ trải qua một hồi lôi kiếp.”

“Yêu không thể giết chết phạm nhân, ngươi không biết sao?”

Rắn nhỏ tự nhiên biết, nhưng bị phạm nhân này làm bị thương nặng thành như vậy, nó không thể làm nàng ta sống sót, đầu bỗng nhiên nghĩ đến nam hài dạy dỗ, sắc mặt nàng trắng bệch, nam hài nói qua, thế giới này mỗi người đều quan trọng, không thể tùy ý đã thương người.

Nhưng nàng không khống chế được bản thân, nam hài bị bắt đi, nếu không phải phạm nhân này, sao nàng có thể để nam hài bị bắt đi.

Khi lão nhân nhìn thấy khuôn mặt hơi phiếm hồng của nàng, nhấn chặt mày nói, “Ngươi còn như vậy, nhất định sẽ sa vào ma đạo!”

Khuôn mặt khuyh thế của rắn nhỏ khẽ nhếch, lộ ra sự thuận tĩnh, “A Ngôn bị bắt đi, ta muốn đi tìm hắn.”

Lão nhân nắm chặt trượng gỗ trong tay, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, “Ngươi giết phạm nhân, thiên lôi sẽ đánh ngươi hồn phi phách tán.”

“Bất quá cũng không phải không có cách nào cứu.” Lão nhân nhìn thoáng qua đôi mắt nữ hài lộ ra vui mừng, nói tiếp: “Ngươi cần phải sống một đời thay một người, mới có thể làm thiên thân miễn lôi kiếp.”

“Hơn nữa cả đời kia, ngươi sẽ mất đi tất cả năng lực tất cả ký ức, trở thành một phạm nhân, ném hết chua ngọt đắng cay trong thế giới này.”

Rắn nhỏ mơ hồ run run cái đuôi, nhưng phát hiện nàng đã không có cái đuôi, không thích ứng nhú nhú mi, “Ta muốn thay ai sống cả đời?”

Lão nhân: “Một người vận mệnh thể thảm đã chết, ngươi phải thay đổi cả đời của nàng, làm cả đời này sống không hề thể thảm.”

Lão nhân không chịu lộ ra người nọ là ai, thân phận gì, rắn nhỏ nghĩ nghĩ, hỏi một vấn đề rất muốn biết: “Lão gia gia, vì sao ngươi lại giúp ta?”

Còn giúp nàng chắn lôi kiếp, rắn nhỏ sẽ không thiên chân cho rằng đây đều là duyên phận.

Lão nhân nhìn nàng hồi lâu, tựa như nhìn một người khác qua gương mặt của nàng, thờ dài, “Mẫu thân của ngươi có ân với ta, ta tới báo ân.”

“Mẫu thân?” Rắn nhỏ kinh ngạc, “Bà ở đâu?”

Lão nhân thu hồi ánh mắt, đôi mắt vẫn đục lộ ra mờ mịt, “Ta cũng không biết bà ấy ở đâu, ta đã tìm bà ấy thật lâu thật lâu.”

“Được rồi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?”

Rắn nhỏ có chút khần trương, nắm chặt nắm tay nhìn về phía lão nhân hỏi: “A Ngôn làm sao bây giờ, ta còn muốn đi tìm hắn.”

Lão nhân: “Vận mệnh của hắn tuy rằng nhiều khó khăn, nhưng còn chưa tới lúc thọ mệnh kết thúc, duyên phận của các ngươi rất sâu, sẽ gặp lại.”

Đôi mắt rắn nhỏ tỏa sáng, “Ta cùng A Ngôn còn sẽ gặp lại sao? Vậy quá tốt rồi.”

Lão nhân hé miệng, nhắm mắt lại niệm vài câu chú ngữ, vòng sáng màu trắng xuất hiện, trượng gỗ cắm trên đất, vòng sáng giống như xoáy nước hướng về phía rắn nhỏ.

Rắn nhỏ chỉ cảm thấy trước mắt sáng đến nỗi không mở ra được hai mắt, che đôi mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hoàng tử hai nhân cách (26)

Kinh thành Mặc Li quốc phồn hoa thịnh thế, sau khi Càn Đức Hoàng Thượng lên ngôi mười lăm năm, Thái Tử Ngôn Thần đăng cơ vì thế, chúng thần liêu chết phản kháng, đều bị chém đầu tru di cửu tộc, bá tánh nghị luận sôi nổi, người nhiều sự đều bị loạn đao chém chết.

Đăng cơ chỉ hai năm, đã xử lý tất cả người có ý định mưu phản, quốc thái dân an không phải chê cười, gần mười năm không có chiến loạn, Mặc Li quốc thay đổi triều đại, quân chủ trở thành cầm kỳ mà người Mặc Li không dám nói tới, lại có uy vọng cao thượng kính nể.

Khu phố phồn hoa nhất kinh thành, Yên lâu là thanh lâu nổi danh nhất, tiếng nữ tử cười duyên, tiếng nhạc làm người ghé mắt, lầu gian đài các, vai ngọc nửa lộ, ả ả truyền đến vài tiếng cười ái muội.

Đạo hoa lâu đều biết hôm nay là đông đảo cô nương ** ngày, ngày thường những cô nương này đều chỉ có thể nhìn từ xa không dám dâm loạn, rất nhiều đại quan quý nhân mộ danh mà đến, lúc này lầu các náo nhiệt phi phàm.

*

Nước bắn lạnh băng dội toàn bộ thân thể, làn da đau đớn, còn chưa mở mắt, tóc đã bị người hung hăng kéo, khuôn mặt nhỏ trắng bệch bại lộ ở trong không khí, một bàn tay đẩy ra tóc ướt che khuất gương mặt nàng, vừa lòng nói: “Lớn lên không tôi.”

“..... Có non không?”

Tiếng cười nịnh nọt trả lời ngay, “Tự nhiên là non, tú bà nếu không yên tâm, có thể kiểm tra.” Nói xong định xóc cánh tay nữ hài lên, lại bị tú bà ngăn cản.

Sắc mặt tú bà không tốt, “Ngươi sao có thể nhìn, được rồi, đã biết, Linh Linh, đưa tiền.”

Sau khi đuổi nam nhân đi, tú bà vừa định đỡ nữ hài vào nhà, lại không nghĩ tới nữ hài lấy sức lực ở đâu ra, đẩy bà ta ra chạy ra bên ngoài.

Tú bà kêu mấy nam nhân ra, chế trụ nữ hài trên mặt đất, đen mặt định đánh.

“Đừng!” Một giọng nói truyền đến từ cửa lầu, gương mặt vừa thấy, là một nữ tử mặc váy xanh, mặt mày như họa, khí chất lại không giống như gương mặt, thấp phần không hợp, “Tú bà! Ngươi đừng đánh hồng mặt nàng, nàng lập tức phải gặp người, ngươi còn nghĩ kiếm tiền?”

Nữ tử vừa nói, tú bà vội vàng thu tay, mới vừa rồi bà ta tức điên người, nào biết nhiều như vậy, “Mục Tuyết nếu tới, liền mang nàng đi học tập học tập quy củ.”

Mục Tuyết cúi cúi người, kéo nữ hài đi.

Khi thân thể được ngâm trong nước ấm, ý thức của nữ hài mới khôi phục một chút, mở mắt đen, quanh thân làm nàng xa lạ, đây là nơi nào.

Mục Tuyết đứng ở thùng gỗ, thấy nàng tỉnh lại nói: “Đáng thương, nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã bị lão vu bà kia đánh chết.”

Nữ hài ngẩn người, không nghe hiểu lời nói của nàng ta, “Ngươi là ai?”

Còn nàng là ai?

Mục Tuyết để sát vào, nhìn đôi mắt vô tội đơn thuần của nữ hài hồi lâu, kinh ngạc nói: “Trời ạ, ngươi từ đâu tới, ngươi không biết nơi này là chỗ nào sao?”

Chẳng lẽ đây là người bị bắt từ nhà giàu? Hàng năm không ra cửa ở trong khuê phòng cũng không thể có ánh mắt như vậy.

Giống như tiểu bạch thỏ trong ngôn tình.

Chẳng lẽ là nữ chủ? Vừa vặn bị nàng đụng phải?

Nữ hài lắc lắc đầu, “Đây là nơi này?”

Mục Tuyết: “Thanh lâu.”

“Thanh lâu lại là cái gì?” Tiểu bạch thỏ chớp chớp đôi mắt tròn xoe: “Ta là ai?”

Mục Tuyết hoàn toàn không bình tĩnh, nhìn nữ hài như nhìn quái vật: “Ngươi là muội muội của ta, ta là tỷ tỷ ngươi, ta tên Mục Tuyết, ngươi tên Mục Vũ.”

“Ngư?” Con ngươi nữ hài hiện lên một tia dao động, tựa hồ rất miễn cưỡng với cái từ này.

Mục Tuyết lắc đầu, “Không phải, là vũ, yu, mưa gió vũ.”

Mục Vũ ghé vào thùng gỗ, kêu, “Tỷ tỷ.”

Mục Tuyết vừa lòng gật gật đầu, “Rất tốt, Tiểu Vũ a, yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ mang theo ngươi ở thế giới này, thông đồng tất cả soát ca trong thiên hạ! Trở thành người hạnh phúc nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Hoàng tử hai nhân cách (27)

Mục Tuyết vừa mới dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, một giọng nói vội vàng vang lên: “Tuyệt tỷ tỷ, tú bà kêu các ngươi đi qua.”

Hôm nay là ngày vui, trước đài ngồi đầy quan to quý tộc, thậm chí có hoàng tử nước khác trình diện, chỉ cần được coi trọng mang về, về sau vinh hoa phú quý hưởng thụ bất tận.

Rất nhiều cô nương đều trang điểm hoa hòe lộng lẫy, trang sức quý giá đều mang lên, chỉ muốn được đến vị đại quan nào ưu ái cùng chung tình.

Tú bà an bài biểu diễn tài nghệ, mọi người triển lộ tài nghệ của mình, cuối cùng cùng nhau nhảy một lần, mà người múa đầu vẫn chưa chọn, lần này tập luyện, chỉ sợ là muốn chọn lựa một người múa đầu.

Thấy nàng ta phát ngọc, Mục Vũ cảm giác nước ấm bắt đầu lạnh dần, nói: “Tỷ tỷ, ta tắm xong rồi.”

Mục Tuyết quay người lại, đỡ Mục Vũ từ thùng gỗ ra, nhìn thấy thân hình của nàng, tấm tắc nói: “Dáng người này của ngươi, sẽ làm bao nhiêu người vì ngươi mê muội.”

Mục Tuyết lại lần nữa tin người trước mắt là nữ chính của thế giới này, Mục Tuyết kỳ thật chỉ là người bình thường ở thế kỷ 21, ba mươi tuổi sinh nhật cũng không có một người bạn trai, tức giận chạy lên cầu uống rượu, uống uống rơi xuống, hai tháng trước mới đến đến thế giới này, thích ứng hồi lâu, thế giới này nàng ta là một nữ tử thanh lâu diện mạo lãnh diễm, may mắn trước đó chỉ bán nghệ không bán thân, đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không như vậy, Mục Tuyết vừa vui vẻ vừa hưng phấn.

Tiểu thuyết không đều là cái loại kịch bản này sao? Nếu trời cao để nàng ta đi vào thế giới này, vậy nàng ta tuyệt đối là nữ chủ không thể nghi ngờ. Tuy rằng mèo mù gặp chuột chết, vừa lúc đụng tới chính quy nữ chủ, vậy nàng ta chỉ có thể cướp đoạt tất cả, không có cách nào, nữ chủ là dân bản xứ, mà nàng chỉ là người xuyên việt, tuy rằng sẽ cướp đoạt tất cả của nữ chủ, bất quá nàng ta cũng để nữ chủ sống cuộc sống bình thường.

Mục Vũ nghe không hiểu lời của nàng ra, cầm quần áo không biết mặc như thế nào.

Mục Tuyết hiểu rõ, cầm quần áo, giúp nàng mặc vào.

Là một bộ váy lụa màu trắng, trên mặt không cần đánh phấn, tóc đen chảy xuống như thác nước, một đôi mắt ngây ngô, cái miệng nhỏ không tô mà đỏ.

Rõ ràng chỉ là tổ y, mặc trên người nàng lại giống như tiên tử mới xuống thế gian.

Mục Tuyết lại nhìn mình trong gương, kém cỏi rất nhiều, không khỏi cảm thấy bức bối, nếu đứng chung với Mục Vũ, vậy tầm mắt mọi người đều sẽ không ở trên người nàng ta, biến thành một nữ xứng làm nền.

Mục Vũ thấy nàng ta nhìn chằm chằm vào mình, nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ?”

Mục Tuyết rũ mắt che dấu thần sắc, cười nói: “Muội muội a, tỷ tỷ muốn nhờ ngươi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người có thể để tỷ tỷ trang điểm cho người không?”

“Trang điểm?”

Mục Tuyết đã quên đây là cổ đại, nghe không hiểu đây là có ý tứ gì, vì thế lại nói: “Chính là thi trang điểm phần.”

Mục Vũ kinh hỉ gật đầu, “Được nha.”

Cho đến khi làm xong, Mục Tuyết nhìn nữ hài trong gương, mày rậm điểm trang, vừa xấu vừa thô, nháy mắt kéo thấp cặp mắt động lòng người kia không ít, trong lòng thoải mái rất nhiều, “Được rồi.”

Mục Vũ chỉ nhìn lướt qua, hoang mang chớp mắt: “Đẹp lắm sao?”

Mục Tuyết gật đầu khẳng định nói, “Đương nhiên đẹp.”

Mục Vũ không lại rồi rầm, đứng lên, bộ dáng nghe lời.

Ra phòng, đi vào phòng khách riêng, đã đứng rất nhiều nữ tử, mỗi người thi phần trang, thân xuyên yên sa mỏng, ở hiện đại đều là nhất đẳng mỹ nữ.

Gương mặt của Mục Tuyết ở đây cũng chỉ coi như trung đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hoàng tử hai nhân cách (28)

Tú bà thấy người đều đến đông đủ, bắt đầu để các nàng múa thử.

Mục Tuyết chưa từng học múa, chỉ có thể dựa vào trí nhớ bản năng nhảy theo mọi người, nhưng Mục Vũ lại không được, nàng quên mất tất cả ký ức, đừng nói khiêu vũ?

Tú bà bất mãn đi tới, khi nhìn thấy khuôn mặt của Mục Vũ, hơi sững sốt, hỏi Mục Tuyết: “Đây là?”

Mục Tuyết hành lễ: “Đây là người tú bà bảo ta mang về học quy củ.”

Tú bà không thể tin được, sừu bát quái trước mặt là nữ hài lúc đi, không khỏi nhú mày lui về phía sau một bước nói: “Làm nàng đứng cuối cùng.”

Lời nói của tú bà có nghĩa đã từ bỏ nàng, dứt lời bà ta đi về phía trước lại nhìn nữ hài vài lần, thầm nghĩ chẳng lẽ là ánh sáng quá mờ, xem lóa mắt, coi sừu bát quái thành mỹ nữ, thật là lãng phí bạc, sớm biết như vậy, bà ta cũng sẽ không mua nàng.

Mục Tuyết áp xuống chút á náy trong lòng, nói với Mục Vũ về mặt mờ mịt: “Muội muội, người đừng nhảy, qua bên kia nghỉ ngơi đi.”

Dù sao nàng cũng là nữ chủ, kiểu gì về sau cũng sẽ sống tốt, nàng ta chỉ là cướp đoạt chút quang hoàn của nữ chủ mà thôi, nghĩ như vậy, trong lòng nàng ta cũng bình thường trở lại.

Mục Vũ đẩy mặt tín nhiệm gật đầu, nghe lời ngồi vào một bên.

【 Ký chủ, Bạc Ngôn Thần cũng tới đây. 】

Ngồi ở trong một góc Mục Vũ cũng chính là Thẩm Ngư rũ xuống mí mắt, mái tóc che khuất khuôn mặt nàng, cũng che khuất độ cong khóe miệng.

“Nữ chủ này cũng thực sự có ý tứ.”

【 Ký chủ muốn tư liệu nhân vật đã chuyển cho cô, cô có thể trực tiếp xem xét. 】

Thẩm Ngư theo tiếng, click mở tư liệu nhân vật Mục Vũ.

Lão nhân kia nói thê thảm thật không phải thê thảm bình thường.

Kỳ thật Mục Vũ cũng không phải tên là Mục Vũ, mà là Đoạn Hình, là con gái của tiểu thiếp sinh ra, chính thất ngang ngược bá đạo, lão gia không dám nạp thiếp, chỉ có thể lên ở bên ngoài, mẫu thân nàng lớn lên cực mỹ, vì lão gia sinh hạ nàng, vẫn luôn ở trong nhà không rời thế sự.

Nhưng sau lại này bị chính thất phát hiện, phái người tới bắt, cuối cùng mẫu thân nàng bị sống sờ sờ đánh chết, mà nàng bị bán vào thanh lâu.

Nàng bị bán tới đây, cũng gặp Mộc Tuyết, Mộc Tuyết là xuyên qua, tự nhiên sẽ không làm nữ hài đoạt ánh sáng của nàng ta.

Khi thi đấu tài nghệ, nàng không được quý nhân nào thích, mà là bị một biến thái mua, tra tấn đến chết.

Mộc Tuyết tuy rằng áy náy, nhưng tính tình của nàng ta được bị Bạc Ngôn Thần coi trọng, trực tiếp bị mang vào hậu cung, lúc sau đó là cốt truyện.

Cả đời Đoạn Hinh không thể dùng hai chữ thê thảm để hình dung, nàng chưa từng hãm hại người nào, khi không có ký ức coi Mộc Tuyết thành tỷ tỷ, chuyện gì cũng nghe nàng ta, nhưng cuối cùng được đến lại là tuyệt vọng và muốn sống không được muốn chết không xong.

Nữ chủ Mộc Tuyết tuy rằng là người của thế kỷ 21, nhưng vẫn coi mình trở thành nữ chủ, những dân bản xứ đó chết đều không liên quan tới nàng ta.

Thẩm Ngư thực chờ mong kế tiếp, nàng sẽ làm nàng ta chịu hết thống khổ Đoạn Hinh đã phải chịu.

Sau khi kết thúc tập luyện, tú bà đi tiếp đón khách, Mộc Tuyết đi đến bên cạnh nàng nói: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mộc Vũ ngẩng đầu, con ngươi lộ ra buồn ngủ, “Muốn ngủ.”

Mộc Tuyết vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Đừng ngủ a, sắp thi tài nghệ rồi, chúng ta sắp kết thúc những ngày khổ cực rồi.”

Mộc Vũ nhìn phía sau nàng ra, là một nữ tử dung mạo yêu diễm, hương bên này nhìn thoáng qua, ánh mắt bất thiện.

Mộc Tuyết cũng nhìn qua đi, cũng thấy nữ tử kia, kéo kéo khóe miệng, trợn trắng mắt nói: “Ngươi đừng quan tâm, nàng ta chính là ghen ghét chúng ta.”

Nữ tử kia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng ta, bộ dạng trong số nữ tử ở đây là thượng đẳng, nhảy một chi vũ càng là đế đô nhất tuyệt.

“Àn.” Mộc Vũ vỗ vỗ ghế dựa ý bảo nàng ta ngồi xuống, “Mệt mỏi thì ngồi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Hoàng tử hai nhân cách (29)

Sau khi tập múa, sắc trời dần tối, ngôi lưu ly phản xạ ánh trắng, mái hiên treo đèn lồng chiếu sáng toàn bộ thanh lâu, màn lụa ẩn ẩn có thể thấy được cảnh tượng trong cửa sổ, người đi ngang qua dừng bước chân, hướng bên trong nhìn xung quanh.

Mộc Tuyết đòi một bộ váy lụa bảo thủ hơn so với người khác, váy màu lam nhạt nếp gấp như thái điệp xoay tròn, phát ra tiếng chuông thanh thúy, đây là đồn sát thủ của nàng ta, quá mức bại lộ sẽ chỉ làm người cảm thấy phóng đãng, mà tựa như tinh linh hoa như nàng ta, càng làm cho đôi mắt người khác sáng ngời.

Mộc Vũ chống đầu buồn ngủ, bị đánh thức nhìn thấy Mộc Tuyết họ sừng sốt, cảm thán?: “Tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp.”

Mộc Tuyết ngượng ngùng gãi gãi cái mũi, “Tiểu Vũ, tỷ tỷ đổi cho ngươi một bộ quần áo đẹp hơn.”

Mộc Vũ gật đầu.

Mộc Tuyết trong lòng có chút băn khoăn, kỳ thật nàng ta cũng không muốn như vậy, nhưng Mộc Vũ là nữ chủ, dù bây giờ có như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nhưng nàng ta không như vậy, nàng ta chỉ là một người từ ngoài đến, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cuối cùng lý trí chiếm thượng phong, Mộc Tuyết cũng không trang điểm lại cho nàng.

*

Đi theo đội ngũ vào chính sảnh, rất nhiều nữ tử duyên dáng yêu kiều đang đứng, từng người luyện tài nghệ của mình, muốn mượn lần này rồi đi thanh lâu, liền tính là làm thiếp, cả đời cũng không cần lo âm no, không cần hầu hạ đủ loại người.

Đây là ước mơ tha thiết của các nàng, cũng là cơ hội chỉ có một lần, tất cả mọi người sẽ không từ bỏ.

Tự nhiên cũng có nữ tử đã sớm tiếp khách, muốn trà trộn vào.

Bất quá có người đứng ở cửa, tiến vào cũng cần có thẻ bài.

Mục Vũ nhìn ngoài cửa ồn ào nhốn nháo, nhủ mày, hỏi Mục Tuyết, “Bọn họ làm sao vậy?”

Mục Tuyết thấy nhiều loại chuyện này, sớm đã quen, vội vàng nhớ lời kịch, có lệ nói: “Người mặc kệ bọn họ, lo cho bản thân, trong chốc lát còn muốn múa, người không biết nhảy cũng phải học một chút.”

Múa dẫn đầu là nữ tử diện mạo yêu diễm kia, trong dự kiến của Mục Tuyết, điệu múa của nữ tử đó, ở Mặc Li quốc cũng là cử thế vô song.

Mục Tuyết tự biết không thể so với nữ tử đó, bất quá ở một phương diện khác, nàng ta vẫn có thể.

Một bài thơ ở hiện đại tùy tiện đọc ở đây, cũng là trăm nghe khó gặp.

Từng bước từng bước lên đài, bên dưới ngời đầy người, lầu hai là chỗ ngồi của khách quý, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy phía dưới, chỉ có mười chỗ, rất quý giá, nhưng vẫn ngời đầy người.

Thanh lâu sẽ đấu giá trực tiếp nữ tử nào thuộc về ai, người đầu tiên lên sân khấu bắt đầu từ ba ngàn lượng hoàng kim, rồi sau đó người sau cao hơn người trước.

Cho đến khi Mục Tuyết lên sân khấu, cùng với tiếng chuông lục lạc, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, đôi mắt đuổi theo nữ tử che mặt, khí chất lãnh diễm lại thanh thuần làm rất nhiều người hết sức chăm chú, người dưới đài cũng không phải chưa thấy qua nữ nhân, nhưng nữ tử này lại có khí chất khác biệt.

Vũ bộ đơn giản, Mục Tuyết chỉ nhảy trong chốc lát, liền bắt đầu lên tiếng ngâm thơ, nàng ta nói bài thơ tên là niệm quân, ý vị thâm trường, câu nhân tim phôi.

Giá từ năm ngàn lượng hoàng kim vẫn luôn gọi đến ba vạn lượng, cuối cùng từ khách quý phòng số sáu lấy năm vạn lượng hoàng kim mang đi.

Này nơi nào là biểu diễn tài nghệ, quả thực chính là đấu giá hội.

Tú bà vui vẻ ra mặt, lại bị người kêu đi, đi vào phòng số sáu lầu hạ, ngăn cách màn là một giọng nói ngả ngón, “Mang nữ tử kia tới gặp ta.”

Tú bà khó xử, “Đại nhân, trong chốc lát còn có biểu diễn, nàng ta vẫn phải lên sân khấu.”

Nam nhân bên trong dừng một chút, để bà ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hoàng tử hai nhân cách (30)

Đứng ở hậu trường Mục Vũ cũng không biết phía trước có chuyện gì, nàng ghé vào trên bàn sắp ngủ, bỗng nhiên trước mũi truyền đến mùi u hương, hé mắt vừa thấy, liền nhìn đến một bóng dáng màu đỏ.

“A, về thành bộ dáng như quỷ này, còn coi tỷ tỷ kia của người như bảo bối? Nàng ta hại người người cũng không biết.”

Mục Vũ đứng lên, nữ tử trước mắt thập phần quen thuộc, lời nói cũng làm nàng hết sức khó hiểu.

“Người là ai a?”

Nữ tử một thân váy lụa đỏ, xứng với khuôn mặt yêu diễm kia, tựa như yêu tinh khuynh thành, “Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng người, chẳng lẽ người không muốn rời khỏi đây sao?”

Mục Vũ gật đầu, “Muốn rời đi.”

Nữ tử cong khóe môi, “Người như vậy không rời đi được.”

Mục Vũ: “Có thể rời đi, tỷ tỷ nói, rất đẹp.”

Nữ tử cười khúc khích, toàn là châm chọc, “Đẹp? Nhìn bản thân trong gương xem, người cảm thấy đẹp?”

Gương đồng trong tay nữ tử chiếu lại gương mặt của nàng, nùng trang diễm mạo, môi đỏ thắm, xấu không nổi nhìn thẳng.

Ngón tay Mộc Vũ lướt qua, con ngươi hơi lóe lướt qua một tia không thể tin tưởng, “Tỷ tỷ sẽ không như vậy đối ta.”

Nữ tử tới gần, “Ngươi cho rằng nàng ta là tỷ tỷ của ngươi?”

“Nàng ta đang lừa ngươi, ngươi bắt quá là bị người bán vào đây, vừa lúc gặp phải nàng ta, ngươi cho rằng nàng ta có ý tốt? Thật ngu ngốc.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Nữ tử dán bên tai nàng, giọng nói rung động lòng người, “Đi với ta.”

Mộc Vũ đi theo nữ tử ra hậu trường, đi vào một gian phòng không người, lại đi ra ngoài chính là phòng của khách quý, nơi này cũng không có người, đều là hạ nhân bưng trà đưa nước.

Nữ tử trang điểm lại cho nàng, lộ ra khuôn mặt trắng nõn của nữ hài, ánh mắt kinh diễm du tẩu trên khuôn mặt, nữ tử rút cuộc hiểu ra vì sao Mộc Tuyết lại làm nàng xấu như vậy.

Người như vậy, có được một đôi mắt đẹp và một khuôn mặt khuynh thế, làm ánh mắt đầu tiên liền ghen ghét.

Nhưng thế cục trên đài đã thành kết cục đã định, mình tuyệt đối không thể làm Mộc Tuyết đắc ý sung sướng, cướp đoạt tất cả phong cảnh.

Tú bà đã chọn lại người múa đầu, còn để Mộc Tuyết làm, mà mình trở thành trò cười của mọi người, không thể!

Nữ tử nhanh chóng rũ xuống đáy mắt lạnh lẽo, trang điểm nhẹ cho Mộc Vũ, trở lại hậu trường.

Khi Mộc Tuyết trở lại hậu trường nhìn thấy Mộc Vũ, hơi sững sốt, sau đó cau mày đi tới, “Tiểu Vũ! Tại sao ngươi lại lau sạch mặt?”

Ở trên đài vui sướng khi nhìn thấy Mộc Vũ, biến mất không thấy, chỉ còn lại có tức giận.

Nàng ta đã coi mình thành tỷ tỷ của Mộc Vũ.

Đầu ngón tay Mộc Vũ trắng bệch, rũ đầu nói: “Tỷ tỷ biết rõ như vậy vô cùng xấu xí, vì sao còn vẽ cho Mộc Vũ?”

Mộc Tuyết không nghĩ tới nàng sẽ tranh luận, kinh ngạc nhìn nữ tử yêu diễm lướt qua, trong đầu hiện lên một ý niệm, hỏi: “Có phải có người nói với ngươi?”

Mộc Vũ nơi nào sẽ nói dối, đơn giản không nói.

Mộc Tuyết lập tức nhìn ra, nhất định là nữ nhân kia nói với Mộc Vũ! Tuyệt đối không được, nếu để Mộc Vũ lên đài, vật tất cả mọi thứ nàng ta làm sẽ biến mất.

Mộc Tuyết trông mắt xoay chuyển, ngữ khí nhu hòa, nói: “Tiểu Vũ, tỷ tỷ có một thứ quên trong phòng, ngươi có thể giúp tỷ lấy lại đây không?”

Thực xin lỗi, ngươi không có cơ hội này, về sau còn có cơ hội, nhưng nàng ta không được, lần này tuyệt đối phải trở thành tiêu điểm của mọi người.

Mộc Vũ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Thứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Hoàng tử hai nhân cách (31)

Đi qua một hành lang dài, bên tai im ắng, bất đồng với ngày thường, lúc này những người đó đều vội vàng đi xem biểu diễn và mỹ nữ, ần ần có thể nghe được tiếng đàn hát, khi Mộc Vũ tìm thấy đồ của Mộc Tuyết, bên kia đã sắp bắt đầu rồi.

Tú bà thấy nàng tới, vừa định tức giận, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của nàng, kinh ngạc sững sốt, hồi lâu đôi mắt tỏa sáng đi tới hỏi: “Ngươi là vị cô nương a nào?” Thoạt nhìn có chút quen thuộc, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Mộc Vũ nhìn xung quanh vài lần, sau khi không thấy Mộc Tuyết thì cúi thấp đầu xuống, điềm đạm đáng yêu nói: “Ta là Mộc Vũ.”

“Mộc Vũ?” Tên này tú bà một chút ấn tượng đều không có, nhưng liên tưởng đến tên của Mộc Tuyết, chẳng lẽ đây là muội muội của Mộc Tuyết? Còn chưa mở miệng hỏi, nữ hài trả lời nghi vấn của bà ta.

“Mục Tuyết tỷ tỷ ở đâu a?”

Tù bà thân thiết cầm tay nàng, nói: “Ồ trước đài đầu, còn không muộn còn không muộn, ngơoi đi nhanh.”

Sắc đẹp khuynh thành, ngay cả đệ nhất mỹ nhân đều hổ thẹn không bằng, không nghĩ tới Mục Tuyết này còn có muội muội, thật đúng là theo ý bà ta, nghe nói người trong cung đều tới đây, nếu có thể được hoàng tử thân vương coi trọng, vậy Yên lâu của bà ta chắc chắn sẽ bùng nổ sinh huy.

Mục Vũ bị đưa tới phía sau rèm trên đài, tiếng nhạc tiếng cười làm nàng có chút mờ mịt, còn chưa suy nghĩ, phía sau đã bị người đẩy, vừa thấy sắp đụng phải nữ tử đang múa phía trước, nàng vội vàng lui về phía sau.

Mười mấy nữ tử đang múa, eo thon thướt tha bay múa như bướm, Mục Vũ chỉ cảm thấy chớp mũi hít phải mùi phấn nồng nặc, nha hoàn phía sau vội vàng nhắc nhở nàng “Nhảy! Nhảy a!”

Mục Vũ cứng đờ đông đưa thân thể, đi theo sau những người đó, che dấu thân thể của mình.

Còn nhiều người tốt, nữ tử liễu mạng muốn thể hiện bản thân, đều đứng ở phía trước, Mục Vũ núp ở phía sau không ai nhìn thấy, ngay cả Mục Tuyết cũng không nhìn thấy nàng.

Thừa dịp này, Mục Vũ vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đám người đông nghìn nghịt ngồi dưới đài, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, tò mò lại hưng phấn nhìn đông nhìn tây.

Còn không chờ nàng tiếp tục nhìn, nữ tử trước mặt bỗng nhiên quỳ xuống, một tiếng quỳ làm âm thanh trong đại sảnh nháy mắt lặng ngắt như tờ, Mục Vũ cũng quỳ xuống, khẽ nâng đầu, tóc dài phía sau rũ xuống, lộ ra đôi mắt đẹp tỏa sáng lên lút nhìn phía trước, lông mi che khuất sự nháy nhót trong đáy mắt.

Tù bà cười nịnh chạy chậm đi tới, quỳ gối đằng trước, nói: “Cung nghênh khách quý tới.”

Sau khi đứng lên, nói tiếp: “Hôm nay là ngày vui của các cô nương Yên lâu, có thể có nhiều vị khách quý tới như vậy, tiểu lâu thập phần cảm tạ, các cô nương tùy quý khách chọn lựa, bất quá, tiểu lâu có một cô nương quốc sắc thiên hương mới tới, mọi người thích có thể giờ thể bài trong tay lên.”

Dứt lời, Mục Vũ đang quỳ trên mặt đất bị mấy nha hoàn nâng dậy, kéo đến phía trước, chịu đựng những ánh mắt nóng rực dưới đài

Mục Vũ bị cưỡng bách ngẩng đầu, ngay cả áo ngoài trên người cũng bị kéo xuống, lộ ra áo trong, tuy những nơi quan trọng đều bị che khuất, nhưng quần áo sa mỏng dưới ánh nến càng thêm dụ hoặc, làm mọi người đều ngừng thở

Mục Vũ hồn nhiên không biết, đôi mắt bị lạnh phiếm hơi nước, run rẩy, nghi hoặc khó hiểu nhìn tú bà, tựa như đang hỏi vì sao lại cởi quần áo của nàng

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hoàng tử hai nhân cách (32)

Tóc dài rũ xuống bờ vai, vài sợi tóc đen chảy dọc theo khuôn mặt, đôi mắt trong suốt tựa giấy trắng chưa nhiễm mực, thân thể linh lung gọi cảm, đánh sâu vào lòng mắt.

Giống như tiên tử rơi xuống nhân gian, lại tựa như yêu tinh mị hoặc nơi đáy vực.

Tiếng hút không khí vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, cho đến khi có một người vội vàng đánh gãy: “Ta ra năm vạn lượng hoàng kim!”

Vừa dứt lời, tú bà mở to hai mắt nhìn, tràn đầy mừng như điên kích động mà nói năng lộn xộn, “Năm vạn lượng! Còn có người ra giá sao?”

“Sáu vạn lượng!”

“Sáu vạn năm!”

Từng giọng nói lên xuống phập phồng, liên tục vang lên trong đại sảnh, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Nữ tử đang quỳ trên mặt đất đều sôi nổi nhìn một màn này, ánh mắt nhìn nàng có ghen ghét có hâm mộ.....

Sắc mặt Mục Tuyết càng thêm âm trầm, nàng ta không nghĩ tới làm thế nào mình cũng không thoát khỏi nàng, rõ ràng đã giấu đồ xuống dưới gầm giường, vì sao lại về sớm như vậy, còn bị tú bà gặp được.

Ánh mắt mọi người đều ở trên người nàng, mà nguyên bản hẳn là tiêu điểm Mục Tuyết, đứng ở bên cạnh nàng giống như bụi bặm không được nhìn thấy.

Không chỉ là nàng ta, tất cả những nữ tử đứng bên cạnh nàng đều như vậy.

Nàng chẳng những có một khuôn mặt khuynh thế, ngay cả khí chất cũng giống như tiên tử trong tranh, làm người không thể đuổi theo.

Giá càng ngày càng cao, tất cả mọi người như điên cuồng, người ra giá cao nhất là Kim lão gia Mặc Li quốc, bụng phê, người này chơi nữ nhân thập phần tàn nhẫn hung ác, những người bị ông ta mua về sống không quá ba ngày.

Mục Tuyết che dấu sự vui mừng và phức tạp, lại nói như thế nào nàng cũng theo nàng ta một ngày, tâm tư nàng đơn thuần, ngay cả ký ức cũng không có, nếu như bị lão nam nhân kia mang đi, sợ là thập phần thê thảm.

Nhưng..... Nhưng không có khả năng đi, nàng là nữ chủ, hẳn là sẽ không có loại kết cục này.

Thôi, những người này bất quá là cỏ nhân, đều không có quan hệ với nàng ta, đây chẳng qua một quyển sách, một thế giới hư cấu, đều không phải sự thật, nàng sống hay chết không liên quan tới nàng ta.

Khi Mục Tuyết đang suy nghĩ, lão nam nhân kia bỗng nhiên đi xuống lầu hai, vác cái bụng to từng bước một đi tới chỗ Mục Vũ, mắt chuột sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, đánh giá từ trên xuống dưới, cực kỳ vừa lòng.

Tú bà thấy ông ta như thấy kim nguyên bảo, áp xuống sự hưng phấn nói: “Còn có người ra giá cao hơn không? Nếu không cô nương này sẽ được Kim lão gia mang đi.”

Dưới đài hết sức an tĩnh, ầm ầm có vài tiếng tiếng thờ dặc, mười mấy đôi mắt tràn đầy bức bối cùng không cam lòng, nếu có tiền hơn lão bất tử này, nàng chính là của bọn họ.

Đáng tiếc, mỹ nhân cứ như vậy sắp chết.

Ánh mắt của những nữ tử đang quỹ cũng từ ghen ghét chuyển thành hồ hững, sôi nổi thu hồi ánh mắt, liên tính là thiếp cũng tốt hơn bị ngược chết.

Mục Vũ cũng không biết những chuyện này, nhìn lão nam nhân kia tới gần, trong lòng không thoải mái, mảy liễu nhãn lại, muốn lùi về phía sau nhưng bị mấy nha hoàn bên cạnh chế trụ, làm thế nào cũng không động đậy được.

Lão nam nhân đi đến bên cạnh nàng, nhắm mắt lại si mê ngửi ngửi mùi hương trong không khí, mặt đỏ tai hồng, hai chân bên dưới ma sát vài cái, đôi mắt mang theo dục vọng dừng lại trên khuôn mặt nàng, nâng bàn tay đầy mỡ định sờ soạng.

Mục Vũ bị ghê tởm buồn nôn, sắc mặt trắng bệch tưởng lui về phía sau tránh thoát, nhưng không làm nên chuyện gì, trong lúc nàng tuyệt vọng, một tiếng thét chói tai vang lên, sợ tới mức làm nàng giật mình.

Trên mặt dính chất lỏng ấm áp, Mục Vũ mở mắt ra, đã nhìn thấy một màn máu tanh.

Lão nam nhân kia bị mổ bụng, bụng từ giữa cắt ra, máu tươi bắn khắp nơi, bùm một tiếng ngã xuống mặt đất, bàn tay định sờ Mục Vũ trực tiếp bị cắt đứt, đầu ngón tay còn đang động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Hoàng tử hai nhân cách (33)

Nháy mắt, người dưới đài nhìn thấu cũng hét lên, chen chúc chạy ra ngoài, đuốc trụ bình hoa trang trí bị đụng vào trên mặt đất, trường hợp hỗn loạn chỉ có người trên đài sợ tới mức không dám cử động, co thành một đoàn thét chói tai.

Mục Vũ đứng tại chỗ nhìn một màn này, máu ấm áp trên mặt chảy xuống sàn nhà, trước mắt xuất hiện một bóng đen, áo gấm đen hòa hợp với ánh đèn tối tăm, người kia đeo mặt nạ, làm người không dám nhìn thẳng, khí thế cường đại làm mọi người ở đây đều khó có thể thở nổi.

Người nọ đứng ở trước mặt nàng, Mục Vũ nhìn cặp mắt sâu thẳm kia, đầu đột nhiên đau đớn, giống như có một loại cảm giác quen thuộc, đã từng nhìn thấy đôi mắt này ở đâu đó, nhưng nàng càng muốn nhớ đầu lại càng đau.

Đau đến nằm liệt trên mặt đất, ngón tay che lại trán.

Mục Tuyết là người đầu tiên phản ứng lại, nhìn người nam nhân giết chết lão nam nhân kia, từng bước đi tới bên cạnh Mục Vũ, đồng tử co rút lại, mang theo mừng như điên và kích động nhìn người nọ hồi lâu, người này nhất định là nam chủ, thân phận tuyệt đối không bình thường, nếu có thể làm người nam nhân này yêu mình, vậy cuộc đời nàng ta sẽ hạnh phúc như trong tiểu thuyết.

Nàng ta suy nghĩ đặc biệt nhiều, ngay cả chuyện sinh con cùng người nam nhân này cũng đã nghĩ tới, áp xuống cảm xúc trong lòng. Mục Tuyết đứng lên trong đám người đang ngồi xỏm có vẻ đột ngột, thấy hành động của nàng ta, một nữ tử có quan hệ tốt nhờ tình cũ, giữ chặt cổ tay nàng ta lại, kinh nghi nói: “Tuyết Nhi, ngươi không muốn sống nữa sao? Người nọ chính là sát nhân ma! Ngươi qua đó làm gì?”

Mục Tuyết lúc này nơi nào lo lắng, dùng sức đẩy người kia ra, không quan tâm đi tới chỗ nam nhân kia.

Bên kia Mục Vũ cũng không nhìn thấy nam nhân tới gần, đầu đau đốn tựa kim đâm, bỗng nhiên trên đầu hơi nặng, đánh gãy nàng suy nghĩ.

Mục Vũ giật mình ngẩng đầu, trước mắt một mảnh đen nhánh.

Nam nhân cởi áo choàng khoác cho nàng, áo choàng to rộng che khuất toàn bộ thân thể của nàng.

Chỉ thấy nàng xốc mũi lên, đôi mắt nhìn thẳng hần, bên trong không có một chút sợ hãi, tràn đầy nghi hoặc, đầu ngón tay mướt mà nâng lên, chậm rãi tới gần mặt nạ của hần.

Nam nhân cả người cứng đờ, cho đến khi ngón tay kia dừng trên mặt nạ, chạm vào khoe mắt hần.

Khoe môi nàng hé mở, “A.....”

Trái tim nam nhân ngừng đập, đồng tử mở to, nhìn cánh môi nàng mở ra lại đóng lại.

Lúc này, một người ngăn trước mặt bọn họ, nam nhân bị người xông tới đẩy ra, nàng cũng bị người nọ đẩy đến phía sau.

Sắc mặt Mục Tuyết tái nhợt, run rẩy cầm tay nàng, lấy hết can đảm quát to “Không, không cần thương tổn muối muối của ta, nàng cái gì cũng không biết, ta cầu xin người không cần thương tổn nàng”

Giọng nói run rẩy, hai mắt cứng cỏi che dấu sự sợ hãi, dùng cảm trùng mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân mày kiếm nhíu lại, bị đánh gãy phần nộ làm độ ẩm xung quanh giảm xuống, mắt đen trào ra sát ý giống như nhìn vật chết mà nhìn nàng ta.

Một loại nguy cơ nhẹ bị rần độc theo dõi bao phủ lấy Mục Tuyết, kinh hãi làm cả người nàng ta rét run, nàng ta không thấy được xung quanh, những sợi khí đen đang chậm rãi tới gần mình.

Mục Vũ lúc này bỗng nhiên ngã xuống đất, nam nhân thấy thể quanh thân lạnh lẽo tán loạn, thân hình chợt lóe, ôm nàng vào trong ngực, còn chưa bẻ lên, một cánh tay nhỏ kéo góc áo hần, giọng nói của nàng nhỏ như muỗi kêu: “Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ.....”

Tặng ZLY0102 vì đoán đúng nhà□

Ư Ư: Đố biết mai bạn Mục Vũ bị đưa đi đâu□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hoàng tử hai nhân cách (34)

【 Thành công trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Bạc Ngôn Thần, nhiệm vụ hoàn thành 50%. 】

Khi Thẩm Ngư tỉnh lại, giọng nói máy móc vừa vang vọng bên tai, giọng nói này làm nàng tỉnh lại từ nhân thiết của Mục Vũ, cảm giác rút linh hồn ra cũng không dễ chịu, nhưng nàng cần phải dùng tính cách của Mục Vũ và linh hồn chân chính đi vào cốt truyện.

Hệ thống kiểm tra thấy linh hồn của nàng mệt mỏi 【 Ký chủ, cô không sao chứ? 】

Thẩm Ngư nhìn xung quang sáng trưng, thân thể như là được người khác tắm rửa sạch sẽ, quần áo cũng đã thay đổi, tơ lụa mềm nhẵn, áo trong được mau bằng tơ tằm xa hoa trong cung, đông ấm hạ mát, không phải người bình thường có thể mặc, không nghĩ tới sẽ mặc trên người nàng.

“Không sao, nơi này là chỗ nào?”

【 Nơi này là tẩm cung. 】

“Bạc Ngôn Thần đâu?”

【 Hần..... Hần tỉnh lại. 】

Hệ thống nói hần hẩn là chủ nhân cách, nam hài thánh phụ trong ấn tượng kia, đưa nàng tới nơi này là nhân cách thứ hai, nhân cách tàn bạo.

Thẩm Ngư chống tợ lưá gắm vóc ngồi dậy, vừa mới mặc quần áo đặt ở bên cạnh vào, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

“Công chúa, ngài đừng làm khó dễ nô tài, nơi này không thể vào, Hoàng Thượng phân phó không cho bất luận kẻ nào đi vào, công chúa!”

Đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi đến, dẫn đầu là một nữ tử ăn mặc hoa lệ, tư sắc yêu kiều, đôi mắt đẹp tựa dừng trên mặt Thẩm Ngư, kinh diễm đến chán ghét, “Ngươi là nữ nhân thanh lâu hoàng huynh mang về?”

Thẩm Ngư nhìn nàng ta một cái, đôi mắt buồn xuống, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, lại đẹp đến rung động lòng người, làm đắm hạ nhân phía sau mê muội.

Nữ tử thấy nàng không nói lời nào, càng thêm buồn bực, tiến lên định xé rách khuôn mặt nàng, chính là gương mặt này làm hoàng huynh mê đến thần hồn điên đảo đi, nếu gương mặt này không còn, xem nàng còn cầu dẫn hoàng huynh bằng cách nào.

Nghìn cân treo sợi tóc, Thẩm Ngư cực nhanh bắt lấy tay nàng ta, con ngươi đen nhánh thuần tịnh nhìn nàng ta chăm chú, “Ngươi muốn làm gì?”

Nữ tử nhìn đôi mắt của nàng mà quên luôn giấy giữa, sau khi hoàn hồn mới phát hiện bản thân thế nhưng đắm chìm trong sắc đẹp của nàng!

“Ngươi buông bỏn cung ra! Tiện tì, ngươi biết bỏn cung là ai không?” Nữ tử tròn mắt giận dữ nhìn.

Thẩm Ngư buông tay trong lúc nàng ta đang giấy giữa, tùy ý nàng ta đột nhiên ngã xuống mặt đất chật vật.

Nữ tử giận không thể nén, quát đắm hạ nhân phía sau, “Bắt lấy nàng cho bỏn cung! Đều ngu ngốc đứng đấy làm gì? Muốn chết phải không!”

Bọn hạ nhân sôi nổi hoàn hồn, vừa định tiến lên bắt nàng, một tiếng Hoàng Thượng giá lâm vang lên làm bọn họ sợ tới mức quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

Thẩm Ngư ngược mắt, nhìn thấy nam nhân đi tới một thân long bào, góc áo chiếu xạ ánh vàng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc tỉ mỉ, tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt đậm mạc nhìn một màn này, trước sau không liếc nhìn Thẩm Ngư một lần, con ngươi hẹp dài dừng lại trên người nữ tử kia, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sự phẫn nộ trên mặt nữ tử biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại ủy khuất, từ trên mặt đất đứng lên, chạy đến trước mặt nam nhân, “Hoàng huynh, nàng đẩy Ngọc nhi xuống đất, Ngọc nhi chỉ muốn hỏi nàng vì sao lại ở đây.”

Giữa mây kiếm lộ ra một tia mặt mũi, hồi lâu mới nói: “Nhốt nàng vào trong Đông viện đường, không có sự cho phép của trẫm không được đi ra không được gặp bất luận kẻ nào.”

Nhìn nàng bị kéo ra ngoài, nữ tử đắc ý dương dương mi, định kéo cánh tay nam nhân, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của nam nhân, thân thể cứng lại, “Hoàng huynh, đã rất lâu ngươi chưa tới thăm Ngọc nhi.”

Nam nhân nhíu mày, đầu ngón tay ấn trên nốt ruồi đỏ, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi: “Trẫm mệt mỏi, ngươi trở về đi.”

Ư Ư: Chị Ngư sợ nhất cái gì???□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Hoàng tử hai nhân cách (35)

Mọi người lui ra, chỉ còn lại công công đi theo nam nhân đã lâu, lén lút nhìn nam nhân một cái, một lát sau mới gục đầu xuống che đi sự kinh ngạc nơi đáy mắt.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Hoàng Thượng có biểu tình như vậy, không khỏi nhiều lời một câu: “Hoàng Thượng, Đông Viện đường đã lâu không có người ở, bên trong mọc đầy cỏ dại, căn bản không thể ở được.”

Nam nhân nhàn nhạt nhìn ông một cái.

Đoạn công công vội quỳ xuống đất, mồ hôi lạnh ứa ra, “Nô tài lẩm miệng, Hoàng Thượng tha mạng.”

*

Đông Viện đường hoang phế đã lâu, bên ngoài cỏ dại mọc đầy đường, đoạn đường heo lánh, cách chính điện xa nhất, một đường đi tới, một phi tử cũng

chưa gặp được.

【 Bạc Ngôn Thần xử lý triều chính, không nạp phi, hậu cung trống vắng, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có. 】

“VẬY HẮN CÓ BAO NHIÊU TỊCH MỊCH A.....” Thẩm Ngự không thể tin tưởng, chửi thầm trong lòng.

【.....】

Thẩm Ngự nói tiếp: “Không phải hắN vẫn còn là xử nam ấ?”

【 Không, không rõ ràng lắm. 】 Giọng nói máy móc của hệ thống đều không xong, càng làm Thẩm Ngự chấn động, ghen cườI cúi đầu không để hạ nhân kéo nàng tới đây nhìn thấy.

Hạ nhân kéo nàng đi thấy thân thể nàng rung rung, còn tưởng rằng nàng bị thương đang khóc thút thít, không khỏi thả chậm bước chân.

“Tôi cảm thấy hắN hắN là không được..... Một nam nhân chính trực tráng niên, huyết khí phương cương, một nữ nhân đều không có, hoàng đế a, phải có tất cả mỹ nhân trong thiên hạ!” Thẩm Ngự càng nói càng kích động, “HắN đi thanh lâu không phải là muốn thử xem mình có được hay không chứ?”

【 Không! Phải! Bạc Ngôn Thần đi thanh lâu để xử lý dư đảng. 】 Giọng nói máy móc của hệ thống đã mang theo một tia nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Ngự khẳng định, “Bạc Ngôn Thần này khẳng định là gay, hoặc là không được.”

“Thật đáng thương a, đẹp trai như vậy, không nghĩ tới, haiz ~”

Tiếng thở dài sâu kín mang theo đáng tiếc.

Hệ thống tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện, sau khi hết giận, vui sướng khi người gặp họa, tương lai cô sẽ phải khóc, chờ đấy!

Hai hạ nhân đẩy mạnh Thẩm Ngự vào, nhìn cũng không nhìn nàng ngã trên mặt đất, đóng cửa rồi đi.

Thẩm Ngự thấy không còn ai mới xoa xoa cái mông, toét miệng cười nói: “Không nhẹ không nặng, ta lại không phải hàng hóa.”

【 Ký chủ nên lo lắng đêm nay nghỉ ngơi như thế nào đi. 】 Hệ thống hôm nay nói có hơi nhiều.

Thẩm Ngự nhìn nhìn xung quanh, hoang vắng yên tĩnh, một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, như tiếng quỷ khóc.

Sau cơn lạnh lẽo, Thẩm Ngự xoa xoa cánh tay, không dám đi vào trong phòng.

“Hệ ca, người ở đâu?”

【.....】

“Hệ hệ.....”

【 Ký chủ sợ ma sao? 】

“Ta còn tưởng rằng người offline, ta không sợ a, sợ cái gì ma.” Thẩm Ngự không hề sợ hãi ngồi lên ghế dưới tầng gác, run rẩy hát linh tinh.

【 Nga. 】

“Người nga cái gì?” Thẩm Ngự có loại dự cảm xấu.

【 Không có gì, đột nhiên nghĩ đến thế giới thần quái cũng có trong lựa chọn. 】

“Có, có thì có, người nói ra làm gì!” Thẩm Ngự hừ một tiếng, tay chống trên bàn đá cẩm thạch, còn chưa kịp soái vài giây, lập tức túng, “Hệ hệ, ta sai rồi, ta sợ hãi, ta đặc biệt sợ hãi.”

【 Ký chủ sợ cái gì? 】

“Ma.....”

Thẩm Ngự xuyên qua nhiều thế giới như vậy, thế giới duy nhất không dám đi chính là thế giới thần quái, nguyên nhân là nàng sợ quỷ, đơn thuần sợ hãi.

【 Hừ. 】

“Hệ hệ, người còn yêu ta ấ?”

【 Không yêu. 】

“Nam nhân phụ lòng! Người ta đã đi qua bao nhiêu thế giới cùng người như vậy, còn nói không yêu!”

【 Ọe ọe ọe.....】

Nói mấy câu, Thẩm Ngự cảm thấy bớt sợ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hoàng tử hai nhân cách (36)

Thật sự không chịu nổi, Thẩm Ngự nghĩ tới hoàn thành 50% nhiệm vụ, đứng lên ngo trái ngo phải, cửa ngoài bị đóng chặt, căn bản không ra ngoài được, chỉ có thể treo lên tường để ra ngoài, theo nhân thiết, nàng không thể sử dụng bất luận đạo cụ gì, đành phải bê ghế tới, đứng lên trên, dựa vào nó leo lên.

May mắn bốn phía cũng không có những người khác, Thẩm Ngự vén váy, nhảy nhảy đến trên tường, ai biết ghế dựa kia đã cũ, không chịu được sức nặng, kêu kệt một tiếng gãy thành hai đoạn, Thẩm Ngự may mắn đã ghé vào trên tường, không ngã xuống.

Sợ hãi vỗ vỗ ngực, nàng đi xuống nhìn ra xa, rũ mắt đối diện với một đôi mắt thâm thúy, hoảng sợ.

Người nọ một thân long bào, tóc buộc lỏng ở sau đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, bộ dáng quen thuộc làm Mục Vũ mở to hai mắt nhìn.

Hắn..... Sao hắn lại tới đây?

Bạc Ngôn Thần cũng không nghĩ tới nàng sẽ to gan như vậy, treo tường ra ngoài, không hề có hình tượng vén làn váy, lộ ra quần bên trong, nhất thời không biết nói gì.

Thẩm Ngự vội bình ổn lại tâm tình, cười hi hi thu chân lại, giả ngu: “Ha ha ha, ta chỉ là cảm thấy nơi này ngắm phong cảnh rất tốt, người có muốn lên đây không?”

Bạc Ngôn Thần hơi kinh ngạc, nàng không hành lễ cũng thôi đi, còn vọng tưởng lừa gạt một đế vương như hắn, đẩy tay sau lưng, khóe miệng run rẩy vài cái, nói: “Xuống dưới.”

Thẩm Ngự hơi sững sốt, hắn..... Hắn đang kêu mình đi xuống? Chẳng lẽ là muốn giết nàng sau đó báo thù cho muội muội hắn? Không thể nào, nàng chẳng qua chỉ buông lỏng cánh tay định đánh nàng ra mà thôi, đã nhốt nàng vào địa phương quý giá này, vì sao còn chưa buông tha nàng.

“Ta còn có việc đi về trước, tạm biệt.” Thẩm Ngự lay ven tường, lùi chân lại định đi về chỗ cũ.

“Trẫm mệnh lệnh người xuống dưới!” Bạc Ngôn Thần lặp lại.

Thẩm Ngự vẻ mặt đưa đám, hận không thể chưa bao giờ đi lên, “Ta biết sai rồi, không bao giờ bò tường, không bao giờ làm như vậy với muội muội của người.”

Người này lợi hại như vậy, có thể tùy tiện nhốt người khác lại, nếu đắc tội hắn, cũng không biết làm thế nào để rời đi.

Bạc Ngôn Thần nhìn nàng như nhìn thấy rắn nhỏ vẫn luôn xuất hiện trong mơ, nhất thời hoảng thần, sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần, hơi rũ đầu, đầu ngón tay dè dè trên nốt ruồi, hắn lại xuất hiện ảo giác, lần này lại coi một nữ nhân như rắn nhỏ.

Bạc Ngôn Thần hết sức tức giận, xoay người định rời đi nơi này.

Nguyên bản muốn thả nữ hài người kia mang về ra ngoài cung, nhưng cảm xúc của hắn bắt đầu không ổn định, nếu làm người kia thừa cơ chiếm lấy thân thể, biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Thẩm Ngự không nghĩ tới hắn đi, cho rằng hắn muốn gọi người tới bắt nàng, vội kêu: “Ai, người đừng đi a, ta xuống dưới, ta xuống dưới còn chưa được sao?” Vừa nói, nàng nắm lấy một góc tường định trượt xuống, nhưng chỗ kia quá trơn, Thẩm Ngự chưa kịp nắm lấy, đã ngã xuống.

Đội nửa ngày vẫn không thấy đau, Thẩm Ngự mở mắt ra, đối diện với một đôi mắt màu đỏ, ánh mắt hướng lên trên, nhìn thấy hoa văn trên trán người nọ, hơi thờ hoàn toàn khác biệt.

Người nọ vẫn có một khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng hoa văn xuất hiện trên trán kết hợp với đôi mắt phượng, làm gương mặt kia yêu trí tà mị, đôi mắt không hề thanh lãnh xa lạ, lộ ra lưu luyến và nhớ nhung, giấu kín trong đáy mắt là dục vọng chiếm hữu.

Ngón tay của hắn lạnh băng, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Thẩm Ngự, mắt đỏ híp lại che dấu cảm xúc nóng cháy.

“Rắn nhỏ ngu ngốc, rốt cuộc ta cũng đã tìm thấy nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Hoàng tử hai nhân cách (37)

Thẩm Ngư đẩy đẩy người nọ, ngượng ngừng thoát khỏi ngực hắn, miệng bức chớp chớp mắt, nói: “Cái kia..... Cảm ơn người.”

Ngón tay Bạc Ngôn Thần vuốt ve, cảm nhận được độ ấm trên cơ thể nàng, linh hồn của nàng hóa thành tro hắn cũng có thể ngủ được, đó là mùi hương của rắn nhỏ, đã khắc vào trong xương cốt, vĩnh viễn cũng sẽ không nhận sai.

“Nàng có thể gọi ta A Ngôn.” Bạc Ngôn Thần nhìn nàng, phát hiện trong mắt nàng cũng không có cảm xúc vui sướng, tựa hồ thật sự quên mất hắn.

Thẩm Ngư mặt đỏ tai hồng, mới lần thứ hai gặp mặt đã gọi thân mật như vậy, không tốt lắm đâu.....

“Quên mất sao.” Đôi mắt thâm thúy của Bạc Ngôn Thần hơi lóe, đáy mắt lướt qua tia sáng.

Hắn khẳng định nàng đã quên hắn.

Ở chùa, rắn nhỏ chỉ có tình cảm với phé vật ngu ngốc kia, vẫn luôn không thân cận hắn, sợ hắn.

Như vậy cũng tốt, phé vật kia cũng không biết nàng là rắn nhỏ, vậy hắn sẽ chậm rãi làm rắn nhỏ ý lại hắn, không hề sợ hãi hắn.

“Quên cái gì?” Thẩm Ngư nghe không hiểu hắn đang nói chuyện gì, nhớ đến chuyện gì đó, cúi đầu giống như đứa bé mắc lỗi, “Ta bảo đảm về sau không bao giờ treo tường, không bao giờ đẩy muối muối của người, xin người đừng nhốt ta lại.....”

Bạc Ngôn Thần môi mỏng hé mở, “Được.”

Thẩm Ngư không nghĩ tới hắn sẽ đồng ý nhanh như vậy, ngay ngắn cả người, nửa ngày mới được một tắc lại muốn tiến một thước nói tiếp: “Còn có..... Tỷ tỷ của ta, cũng bị người nhốt lại sao?”

“Ài?”

Thẩm Ngư: “Chính là người ngày đó chắn trước mặt ta, tỷ tỷ của ta.”

Lông mày Bạc Ngôn Thần hơi nhăn lại, tựa ở nhớ lại người nàng nói tới, “Nàng ta là tỷ tỷ của nàng?”

Rắn nhỏ sống trong rừng rậm bao nhiêu năm, làm sao lại có tỷ tỷ? Trước kia cũng không thấy nàng nói đến.

Thẩm Ngư dùng sức gạt đầu, “Ta mất đi ký ức người đầu tiên nhìn thấy chính là tỷ tỷ, tỷ tỷ nói ta tên Mộc Vũ, tỷ tỷ rất tốt với ta.”

Nghĩ đến cảnh tượng Mộc Tuyết che chở cho nàng, Thẩm Ngư cảm động hốc mắt đều đỏ.

Chỉ cần mấy câu, Bạc Ngôn Thần đã hiểu ra, rắn nhỏ ngu ngốc vẫn ngu ngốc như ngày nào, bị người lừa còn ngây ngốc tin tưởng, may mắn hắn chưa cắn nuốt linh hồn của phạm nhân kia, mà là nhốt nàng ta vào địa lao, bằng không rắn nhỏ lại sợ hắn.

Sau đó, Bạc Ngôn Thần để nàng ngủ ở phòng bên cạnh phòng hắn, cũng thả Mộc Tuyết ra.

Nguyên bản muốn để nàng ở cùng với hắn, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn không thể quá nóng nảy, từ từ tới.

Đoạn công công dẫn Thẩm Ngư vào phòng, bên cạnh là tấm cung của Hoàng Thượng, nơi này bài trí trang hoàng tráng lệ huy hoàng, cực kỳ xa hoa, to vàng cầm tú, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ phòng, làm người thoải mái dễ chịu.

Đồ trang sức trên bàn trang điểm nhiều vô số, các loại đồ vật hiếm lại tùy ý bày biện trên bàn, Đoạn công công cũng không dám lộn xộn, sợ làm rơi vỡ, bồi thường cả cái mạng này cũng không đủ.

Thẩm Ngư bị một phòng đồ vật làm đau mắt, ngồi vào trên ghế hỏi Đoạn công công, “Đây là nơi ta ngủ?”

“Đúng vậy, nương nương.” Đoạn công công vội đáp, không dám có nửa điểm trì hoãn.

Đồ trong phòng này đều là Đoạn công công trang trí dựa theo ý chỉ của Hoàng Thượng, lúc vừa nghe thấy đã ghen hống nhìn trần trối, một nữ tử thanh

lâu thế nhưng làm Hoàng Thượng dùng tất cả những đồ vật giá trị liên thành trong quốc khố đưa tới, chỉ sợ nàng không thích.

Thấy vậy, ông cũng coi như hiểu rõ, nhan sắc của nàng một thái giám như ông cũng không thể dời mắt, càng đừng nói người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hoàng tử hai nhân cách (38)

Thẩm Ngự còn chưa kịp ngủ, đã bị Bạc Ngôn Thần dẫn đi đôi nam trang, ngồi trên xe ngựa ra ngoài.

Nhìn nam nhân mặc thường phục nhưng cũng không che được sự tuấn mỹ cùng với sự uy nghiêm của đế vương.

Thẩm Ngự kéo kéo ria mép, trên người mặc quần áo của gã sai vặt, đội cái mũ, kéo thấp chút, một thiếu niên mi thanh mục tú xuất hiện, đặc biệt là đôi mắt linh động trong suốt chột lóe chột lóe mang theo tò mò cùng hưng phấn.

“Chỗ này là chỗ nào?” Thẩm Ngự vén rèm che, phớt xá âm ỉ náo nhiệt và tiếng trẻ con cười đùa, không cái nào không hấp dẫn nàng.

Bạc Ngôn Thần có thể cảm giác được hắn không còn nhiều thời gian, một khi hắn thả lỏng, phế vật kia sẽ lại tỉnh dậy.

Cuối cùng hắn cũng tìm được nàng, hắn không thể rời đi nhanh như vậy.

Nàng mất đi ký ức, đây là cơ hội của hắn, làm nàng không sợ hãi hắn, cơ hội làm thế giới của nàng chỉ có hắn.

“Tháng 9 Trung Thu sẽ biểu diễn rất nhiều tiết mục, nàng muốn đi xem không?”

Thẩm Ngự ở trong xe ngựa nhìn đủ loại đèn màu sắc rạ rờ bên ngoài, “Tiết mục?”

“Ân.” Bạc Ngôn Thần nén lại xúc động muốn sờ đầu nàng, nói tiếp: “Ta dẫn nàng đi xem.”

Thẩm Ngự có chút ngượng ngùng nghiêng nghiêng đầu, “Vì sao người lại tốt với ta như vậy?”

Trong ấn tượng của nàng, chỉ có Mục Tuyết tỷ tỷ tốt với nàng nhất, sau đó là đại ca ca này.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Đại ca ca có phải có huynh đệ sinh đôi không a, rõ ràng lần trước không giống như bây giờ.

Trong đầu Bạc Ngôn Thần hiện lên cảnh tượng rần rỏ nằm trên đùi hắn, nói bảo vệ hắn, một màn một màn hiện lên, ký ức vẫn còn mới mẻ, hắn chưa từng quên.

Hắn và phế vật kia dùng chung ký ức, nhưng phế vật kia không có ký ức của hắn.

Nhưng thời gian hắn tỉnh lại không nhiều như phế vật kia, hắn chỉ xuất hiện lúc đêm tối hoặc là khi phế vật kia mất lý trí, cảm xúc kích động, hắn mới có thể phá tan lớp sương mù tỉnh lại.

Mười hai năm nay, thời gian hắn tỉnh lại rất ít, những thứ phế vật kia không quyết định được hắn sẽ giúp, ví dụ như những kẻ phản loạn hoặc những người muốn giết thân thể này.

Thân thể này là của hắn cũng là của phế vật kia, nếu thân thể này tử vong, vậy hắn cũng chỉ có thể biến mất, cho nên phải chờ tới khi hắn đủ cường đại, mới có thể chân chính khống chế thân thể này.

Tuy Bạc Ngôn Thần không muốn thừa nhận, nhưng phế vật kia kỳ thật chính là một sợi linh hồn của hắn, đơn giản mà nói, hắn chính là hắn.

Tốt với nàng, vì sao? Bạc Ngôn Thần cũng không biết, hắn chỉ muốn trói ràng ở bên cạnh mình, cần nuốt nàng để có thể hòa làm một với hãesn, nhưng hắn lại muốn nhìn thấy nụ cười của nàng, màn ảo thuật bắt mắt nhất ngôi sao lóa mắt nhất cũng không thể so sánh với đôi mắt đầy ý cười của nàng.

“Bởi vì..... Nàng đã cứu ta.”

“Khi nào, tại sao ta lại không nhớ?”

Khóe môi Bạc Ngôn Thần cong lên, ý cười chột lóe rồi biến mất, “Không phải nàng bị mất ký ức sao? Tất nhiên đã quên lúc nàng cứu ta.”

“Cho nên ta muốn báo ân a.” Thuận lý thành chương.

Thảm Ngư lúc đầu nói: “Không cần, ta đã quên, lại nói chuyện trước kia cũng đã qua, không cần ngại báo ân.”

Bạc Ngôn Thần lộ vẻ tự trách, “Không báo ân, ta sẽ không thể yên tâm.”

Thảm Ngư cứng họng, “Cái kia, ngại chừng như vậy, kỳ thật ta không sao cả.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hoàng tử hai nhân cách (39)

"Thôi được rồi, ngại muốn báo ân thì báo ân."

Nam nhân rũ đầu, giống như đứa bé mắc lỗi, đáng thương lại làm người không thể cự tuyệt.

Tìm Thảm Ngư mềm nhũn, đành phải tước vũ khí đầu hàng.

Chuyện trước kia nàng đã quên mất, nam nhân này thế nhưng canh cánh trong lòng muốn báo ân, đúng là người tốt a.

Được phát thẻ người tốt Bạc Ngôn Thần đang cúi đầu, khoe miệng cong lên như vừa thực hiện được ý đồ, mắt đen lập loè, rần nhỏ vẫn dễ lừa như xưa.

Khu phố nhộn nhịp nhất trong kinh thành Mặc Li quốc, sắc trời tối sầm lại, đèn lồng màu sắc rực rỡ chiếu sáng toàn bộ đường phố, người qua đường chen chúc, xe ngựa càng thêm khó đi.

Bạc Ngôn Thần và Thảm Ngư xuống xe, không mang theo thị vệ, nhưng vẫn hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Nam nhân cao lớn tuấn lãng, khí chất phi phàm, thiếu niên thanh tú linh triệt, hấp dẫn đông đảo nữ tử.

Mặc Li quốc không bài xích đoạn tụ chi luyện, nhưng cũng không tôn sùng, trên đường có một đôi diện mạo đẹp đẽ khí chất bất phàm, tự nhiên hấp dẫn người.

Thảm Ngư hoàn toàn trầm mê trong sự mới lạ, căn bản không chú ý tới ánh mắt của người khác, đứng ở trước mặt người bán kẹo hồ lô, đôi mắt mong chờ nhìn ngó.

Trông thật ngon, nghĩ nghĩ móng vuốt của Thảm Ngư đã đuổi tới, cầm lấy một xâu ăn.

Người bán hàng vừa định phát giận, một thỏi vàng đã được ném vào trong lòng, giương mắt nhìn lên, là nam nhân đằng sau thiếu niên cho, lập tức vui vẻ ra mặt tiếp đón, "Vị khách quý này, xin hỏi ngài muốn ăn gì nữa không?"

Thảm Ngư liếm liếm hồ lô, lúc đầu nói, "Từ bỏ."

Nàng còn muốn để bụng ăn những thứ khác.

Sau khi đi khỏi chỗ bán kẹo hồ lô, Thảm Ngư đưa kẹo hồ lô tới trước mặt hắn, nhắm một mắt nói: "Ăn sao? Đại ca ca."

"Gọi ta A Ngôn." Bạc Ngôn Thần vẫn thích nàng gọi mình là A Ngôn, đại ca ca nghe quá xa lạ.

"A Ngôn, A Ngôn, ăn không?" Thảm Ngư ngửa đầu quá mệt mỏi, đành nhón chân, nhưng nhón chân cũng mệt mỏi, chiều cao chênh lệch quá lớn, Thảm Ngư chỉ cao tới ngực hắn.

Hiện thực quá tàn khốc.

Bạc Ngôn Thần như biết được suy nghĩ của nàng, cúi người cắn một miếng, quá ngọt, hắn lại không cảm thấy chán ngấy.

Thảm Ngư không hề có kỵ vũ vỗ đầu hắn, bất mãn nhíu mày, "Đại ca..... A Ngôn, ngại quá cao, mỗi lần nói chuyện với ngại đều phải ngửa đầu, mệt mỏi quá."

Bạc Ngôn Thần nhướn mày, ngồi xổm xuống, quay đầu lại nói, "Trèo lên."

Ánh mắt Thảm Ngư sáng lên, không khách khí bò lên trên, vòng lấy cổ hắn, khi Bạc Ngôn Thần đứng lên, nàng cảm thấy tầm mắt của mình rộng rãi rất nhiều.

Thẩm Ngự mở to hai mắt, kích động đá đá chân, "A Ngôn, người xem ta có thể với tới đèn lồng này!"

Bạc Ngôn Thần đề lại hai cẳng chân không an phận của nàng, nữ hài nhẹ như một tờ giấy, hần cồng cũng không tổn sức, xuyên thấu qua lớp vải cảm nhận được độ ấm trên làn da của nàng, không hề lạnh băng như vậy lúc trước, mà là có độ ấm truyền đến bàn tay hần rồi đi vào trong tim.

Nàng là rắn nhỏ, lại có cảm giác không giống nhau, Bạc Ngôn Thần nghe tiếng cười thanh thúy bên tai, một ý niệm hiện lên trong lòng, chỉ có một mình hần được nghe thấy tiếng cười của nàng, chỉ có một mình hần được nhìn thấy nụ cười của nàng.

Dục vọng chiếm hữu và sự cố chấp làm lý trí của hần dần dần biến mất, miếng vải đen che lại đồ án trên trán cũng ần ần phát sáng, ngay cả đôi mắt đỏ hần dùng phép thuật che dấu cũng lập lòe giữa đen và đỏ.

Nhưng lúc này, nàng bỗng nhiên vòng lấy cổ hần cúi đầu xuống, giọng nói tràn đầy kích động mà vui sướng, hơi thở phả vào sau tai, "A Ngôn, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy vui vẻ sau khi mất ký ức! Cảm ơn người!"

Âm thanh ầm ĩ xung quanh tựa như biến mất, Bạc Ngôn Thần chỉ nghe thấy tiếng trái tim hần đập bùm bùm, trái tim lạnh băng lại giống một mao đầu tiểu tử điên cuồng nhảy lên, giống như pháo hoa nổ tung.

Tất cả đều không quan trọng, với hần, nàng vui vẻ là điều quan trọng nhất.

Tặng user20649238 với câu trả lời nhanh nhất và chính xác nhất ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hoàng tử hai nhân cách (40)

Hội đèn lồng đã tới giờ thả đèn, trên đài cẩm thạch giữa đường, đặt một chiếc đèn lớn nhất, được người thợ nổi tiếng nhất chế tạo, hình thức trang trí đều là dùng cây điệp mộc thượng đẳng, dùng nước mắt giao nhân trang trí, sau khi thắp sáng sẽ bay lên cao, tất cả dân chúng trong Mặc Li quốc đều có thể nhìn thấy, thăng nhập trời cao, thật lâu cũng không tắt.

Trong truyền thuyết, nếu thành kính hứa nguyện, thần tiên trên Thiên cung sẽ thực hiện nguyện vọng của người.

Thẩm Ngự nghe người bán đèn nói, cầm hoa đăng hình hoa sen kéo góc áo Bạc Ngôn Thần, "A Ngôn, người có hứa nguyện không?"

Bạc Ngôn Thần như nghe thấy chuyện cười, khoe miệng châm chọc chột lóe rồi biến mất, mấy lão nhân trên Thiên cung, sẽ thực hiện nguyện vọng của người? Bọn họ tu luyện còn không kịp đâu, đâu rảnh quản chuyện nhân gian.

Hơn nữa, nguyện vọng của Bạc Ngôn Thần hần cần người khác thực hiện? Không có thứ hần không chiếm được.

Nhưng.....

Bạc Ngôn Thần cúi đầu, nhìn đôi mắt mong chờ của nàng, hần đột nhiên hỏi: "Nàng muốn hứa nguyện điều gì?"

Thẩm Ngự nhấp nhấp miệng, ngẩng đầu cười nói, "Ta hy vọng có thể khôi phục ký ức a, có thể nhớ tới chuyện đã cứu A Ngôn."

A Ngôn tốt với nàng như vậy, sao nàng lại có thể quên chuyện trước kia.

Rõ ràng nên vui vẻ? Nhưng trong mắt A Ngôn nói cũng không phải nàng a, tựa như đang nhìn người khác, người kia là nàng khi có ký ức, không phải người đã quên A Ngôn.

Bạc Ngôn Thần ngậy người, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, đáy mắt cất giấu bi thương không muốn người khác nhìn thấy.

Một tiếng hoan hô làm đường phố càng thêm náo nhiệt, trần thiên đèn chậm rãi bay lên không trung, mọi người dần dần an tĩnh lại, chuyên chú nhìn chiếc đèn kia nhấp nháy lại, thành kính hứa nguyện, bầu trời đầy sao hóa thành một dải ngân hà, ngửa đầu nhìn, một cảnh đẹp rung động lòng người.

Nàng cũng nhắm hai mắt lại, ánh mắt Bạc Ngôn Thần dừng lại trên hàng mi dài của nàng, nhấp nháy nhấp nháy hấp dẫn hần đuổi tay đứng vào.

Thẩm Ngự hứa nguyện xong định mở mắt ra, đôi mắt lại ngửa, mở ra lại thấy một bàn tay to che lại hai mắt của nàng, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp: "Có muốn chạm vào trần thiên đèn không?"

Thẩm Ngự mở to hai mắt, ngăn lại cảm xúc kích động, "Muốn."

“Ôm chặt ta.”

Giọng nói khàn khàn giống như lông chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim Thẩm Ngư, mê hoặc mà vươn tay vòng qua hông người bên cạnh, bàn tay to che mắt nàng đã rời đi, nàng cũng không phát hiện.

Tiếng gió lướt qua tai, mang theo hơi lạnh, cơ thể hơi run rẩy làm Thẩm Ngư nhìn rõ ràng, sau khi thấy cảnh tượng xung quanh, thiếu chút nữa nhũn chân.

Nàng đang được Bạc Ngôn Thần ôm vào trong ngực, mà bên dưới là trần thiên đèn đang bay lên.

Điều ngạc nhiên chính là chiếc đèn có thể chịu được trọng lượng của bọn họ, không bị ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục bay lên, dường như có thể với tới ánh sao, mà mặt đất bên dưới càng ngày càng mờ hồ, cho đến khi bị sương mù che khuất chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn.

Thẩm Ngư giống như đang nằm mơ ngó trái ngó phải, khiếp sợ không khép được mắt.

Bạc Ngôn Thần ở một bên kéo nàng mới không ngã xuống, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, xoa xoa đầu nàng, nói: “Thế nào, có thấy vui không?”

Ư Ư: Ngư tỷ nghĩ A Ngôn là gì(là ai)???□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Hoàng tử hai nhân cách (41)

Thẩm Ngư chỉ kém ôm nam nhân kêu to quá lợi hại thật là đẹp mắt quá vui vẻ, mái tóc dài buộc sau đầu, khuôn mặt trắng nõn vì kích động mà hồng nhuận, hai mắt tỏa sáng nhìn xung quanh, run giọng hỏi: “A Ngôn, ngươi biết bay sao?”

“Ngươi có phải là thần tiên không nha?”

Bạc Ngôn Thần ghét bỏ cong khóe miệng, nhướn mày, “Thần tiên? A, bại tướng dưới tay mà thôi.”

Thẩm Ngư tròn mắt há mồm, “Vậy ngươi còn lợi hại hơn cả thần tiên sao?”

Bạc Ngôn Thần hơi cong môi: “Tất nhiên.” Lợi hại hơn nhiều.

Thẩm Ngư nắm chặt đôi tay, ngẩng đầu nuốt nước bọt mới hỏi: “Vậy ngươi có thể giúp ta khôi phục ký ức không?”

Bạc Ngôn Thần cứng lại rồi, nửa ngày vẫn chưa trả lời.

Thẩm Ngư thấy vậy, uể oải cúi đầu, “Ngay cả ngươi cũng không được sao.”

Bạc Ngôn Thần đã thử dùng hắc ám chi thuật đánh thức ký ức của nàng, nhưng làm người không thể tin tưởng chính là, thân thể của nàng không phải là rắn hóa thành hình người, mà là chân chân chính chính phạm nhân.

Một yêu tinh muốn biến thành phạm nhân là không có khả năng, trừ phi mượn ngoại lực, nhưng hắn không điều tra được một tia ngoại lực nào.

Ngoại trừ linh hồn là rắn nhỏ, thân thể lại thay đổi.

Khi hắn biến mất, rắn nhỏ đã phải trải qua chuyện gì?

Thẩm Ngư kéo góc áo hắn, đánh gãy suy nghĩ của hắn, “Thôi, không sao, dần dần ta sẽ nhớ ra, nhất định sẽ nhớ ra.”

Bạc Ngôn Thần rũ đầu, tóc đen rơi rụng trên vai, đầu ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, mắt đen đối diện với đôi mắt của nàng, “Không sao, dù là trước đây hay là hiện tại, mặc kệ có mất đi ký ức hay không, A Ngôn chỉ như vậy với nàng.”

“Tiểu Ngư sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh A Ngôn sao?”

Bên trong con ngươi nóng cháy kia chất chứa tình tố lộ ra áp lực cùng cố chấp khắc sâu, hóa thành đường cong nhẹ nhàng cuốn lấy trái tim nàng, rắn độc cắn không buông ra, làm người muốn lùi bước, Thẩm Ngư chỉ cảm thấy phía sau là vạn trượng huyền nhai căn bản không thể lùi bước, chỉ có thể bị người trước mắt gắt gao giam cầm, không có cơ hội lùi bước.

“Sẽ.”

“Không được đổi ý nga.” Rắn nhỏ ngu ngốc, nếu nàng đổi ý, vậy ta sẽ vĩnh viễn cầm tù nàng ở bên cạnh nga.

Thẩm Ngự thấy đầu ngón tay nâng cảm mình ấm áp nóng bỏng không thôi, gật gật đầu.

Không biết chỉ nói mấy câu sẽ trở thành gông xiềng không thể hối hận.

*

Khi xuống mặt đất, Thẩm Ngự vẫn hốt hoảng, cho đến khi có một vật lạnh băng dán trên môi, liếm liếm, lạnh lạnh dính dính, ngọt ngào.

Là kẹo hồ lô!

Nàng vui sướng cắn một ngụm, “A Ngôn, người mua kẹo hồ lô ở đâu vậy?”

Bạc Ngôn Thần dùng ngón cái xoa xoa khóe môi nàng, “Mới vừa rồi.”

Thẩm Ngự ăn xong một cái giờ kẹo hồ lô tới chỗ hắn, “Ăn không?”

Bạc Ngôn Thần lần này không hé miệng, “Nàng ăn.”

Đường hồi cung có hơi dài, Bạc Ngôn Thần lại không gọi xe ngựa, mà là đi bộ cùng nàng, chỉ còn vài người đi đường, các quán cũng đã đóng cửa, bóng đêm càng thêm âm đạm.

Thẩm Ngự vừa ăn kẹo hồ lô xong, đã được A Ngôn công trên lưng, nàng muốn nói không mệt, nhưng A Ngôn cũng không để ý, dựa vào tấm lưng rộng lớn kia, Thẩm Ngự vươn tay vòng lấy cổ hắn.

Đường phố yên tĩnh thường thường truyền đến vài tiếng chó sủa, Thẩm Ngự cũng nghịch ngợm kêu hai tiếng với nơi tiếng kêu lớn nhất.

Bạc Ngôn Thần buồn cười nghe nàng bắt chước chó nhỏ ven đường, giống như hai con chó nhỏ đang cãi nhau.

“Nó không dám sủa nữa.” Thẩm Ngự đắc ý hừ hừ hai tiếng, cẳng chân rung rung.

Bạc Ngôn Thần néo néo cẳng chân nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Thẩm Ngự an phận lại, còn chưa mở miệng, đã thấy mấy hắc y nhân nhảy từ trên mái nhag xuống, vây quanh bọn họ.

Tặng ChichiTrn1 với đáp án đúng nhất và chính xác nhất □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Hoàng tử hai nhân cách (42)

Người tới không có ý tốt.

Thẩm Ngự nhìn đao trong tay chúng, nhỏ giọng nói bên tai hắn, “A Ngôn, chúng ta mau bay lên, bọn họ có đao.”

Bạc Ngôn Thần biết những người này là ai phái tới, xử lý bọn họ dễ như trò bàn tay, nhưng hiện tại không được, thời gian hắn ở chung với nàng không nhiều lắm, không thể lãng phí thời gian với những người này.

Đầu ngón tay hơi cong, uy áp che trời lấp đất tỏa ra, hắc y nhân vây quanh bọn họ nháy mắt hóa thành một vùng máu loãng, khi Bạc Ngôn Thần đi về phía trước, máu loãng trên mặt đất thể nhưng chậm rãi ngưng tụ, hóa thành hình người.

Chen chúc hướng tới Bạc Ngôn Thần, đao quang kiếm ảnh, Bạc Ngôn Thần bảo vệ nàng trong ngực, giờ tay một chưởng, hắc y nhân lại hóa thành một vùng máu loãng.

Thẩm Ngự kinh hoàng ghé vào trong lòng ngực hắn, nhắm chặt hai mắt nghe tiếng động bên tai.

Bạc Ngôn Thần nhú mày lại, lạnh lùng nhìn vùng máu loãng trên mặt đất, mắt thấy chúng chậm rãi hóa thành hình người.

Đám hắc y nhân này căn bản không phải người, mà là hồn, không có tình cảm không có thân thể, nhưng vô hạn tái sinh, lấy giết người làm mất, vũ khí bí mật của một gia tộc.

Không nghĩ tới sẽ phái tới giết hắn.

Thật là dễ mất phé vật kia.

Bạc Ngôn Thần nâng tay lên, lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng xanh, nhanh chóng hướng tới vũng máu trên mặt đất, giống như ném bột lửa vào dầu bùng cháy.

Ôm nàng trở lại tấm cung, còn chưa được bao lâu, đau đớn quen thuộc từ trán lan tới toàn thân, Bạc Ngôn Thần quỳ một gối xuống đất, che trán thờ dốc.

Thảm Ngu chạy đến bên cạnh hấn đỡ hấn lên, lại bị hấn ấn xuống mặt đất, Bạc Ngôn Thần một tay chống bên người nàng, đôi mắt đỏ đậm tới gần đôi mắt của nàng, kéo ra miếng vải đen trên trán, lộ ra đồ án yêu dị, “Nhớ kỹ đồ án này, ngày mai người kia nếu không có đồ án này, không phải ta.”

Thảm Ngu nghe thế mộng bức, ngây người, cảm giác ấm áp kề sát trán nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, trái tim dường như ngừng đập, nàng giữ chặt quần áo trước ngực hấn, nửa ngày sau, nam nhân mới ghé vào trên người nàng nặng nề ngủ.

Ngón tay Thảm Ngu chạm vào trán, cảm giác ấm áp tựa hồ còn tồn tại, vút đi không được làm trái tim không không chế được nhảy lên.

*

Ngày hôm sau.

Trong mật thất tối tăm, ngọn nến phản chiếu một bóng người.

“Người nói người kia mang nàng đi ngắm đèn?”

“Đúng vậy, chủ nhân.”

Nam nhân ngồi trên ghế chống cằm, giữa khuôn mặt lộ ra sự mệt mỏi và kinh ngạc, “Còn có chuyện gì?”

“Người kia đối nàng là nói gì nghe vậy, giống như.....”

“Giống như gì?”

“Giống như thê tử của mình.”

Đôi mắt hẹp dài của nam nhân nheo lại, nốt ruồi đỏ giữa mày cũng không ảnh hưởng tới khí chất thanh lãnh kia, đôi mắt không thể tin tưởng mà mở to, tựa như đang tiêu hóa lời người kia vừa nói.

Từ khi nào Bạc Ngôn Thần phát hiện trong thân thể hấn có một người khác tồn tại, sau khi mặt trời xuống núi, nốt ruồi đỏ giữa mày hấn đều sẽ kịch liệt đau đớn, ngày hôm sau tỉnh lại, hấn phát hiện hấn lại ở một nơi không biết.

Sau đó hấn bồi dưỡng một người giám sát hướng đi của người kia, lại phát hiện một tin động trời.

Có một linh hồn dùng chung thân thể với hấn, linh hồn kia thập phần tàn bạo, giết hại rất nhiều người, bao gồm người phản đối hấn đăng cơ, người có ý định giết hấn.

Ư Ư: Sáng hôm sau Ngu tử gặp những ai??? (2 người) ☐

P/s: Chỉ chấp nhận đáp án đầu tiên comt thôi nhá ☐

P/s: Ủng hộ hồ mới của bạn edit dễ thương chăm chỉ nào, hôm nay post chương đầu tiên ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Hoàng tử hai nhân cách (43)

Nếu là trước kia, hấn nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, bởi vì hấn sợ người kia sẽ thương tổn rấn nhỏ.

Nhưng rấn nhỏ đã.....

Hấn đi tới ngôi chùa đó, cũng không tìm được rấn nhỏ, nhưng may mắn, hấn cũng không nhìn thấy thi thể của rấn nhỏ.

Có phải rắn nhỏ còn chưa chết, chỉ là vào rừng rậm, trở lại nơi trước kia mình sống.

Lời nói của người hầu làm hấn khiếp sợ, sao người kia lại đối xử với nữ tử đó như thê tử? Không phải người kia vẫn luôn lấy tàn bạo máu lạnh là chủ sao? Không nghĩ tới cũng sẽ thích một người, còn ôn nhu như vậy.

“Nữ tử kia hiện tại ở đâu?”

“Ở bên cạnh tấm cung.”

“Được rồi, người đi xuống đi.”

*

Thẩm Ngự tỉnh lại mặc quần áo ra cửa, tìm thật lâu cũng không tìm thấy A Ngôn.

Cho đến khi đi vào giữa rừng trúc, nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Gió nhẹ thổi qua, Thẩm Ngự từng bước một tới gần, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đạp trên lá trúc, đi tới bóng dáng quen thuộc kia.

Nam nhân một thân bạch sam đưa lưng về phía nàng, trước mặt là một bức tranh, vài sợi tóc theo gió bay lên, khuôn mặt hiện ra trước mắt, theo hấn ngừng đầu, con ngươi màu đen khẽ nâng, đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao thẳng dưới ánh chiều tà vẽ ra một người cong hoàn mỹ.

“A Ngôn!”

Thẩm Ngự vui sướng chạy đến trước mặt, nghiêng đầu gọi.

Nam nhân cứng người lại, đầu ông ông chấn động, mừng như điên ngừng đầu, mà khi nhìn thấy khuôn mặt nàng, đôi mắt vui mừng biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại có thất vọng cùng xa lạ xa cách, “Vì sao người lại ở đây?”

Thẩm Ngự nghi hoặc kéo kéo tay áo hấn, “A Ngôn, người làm sao vậy?”

Bạc Ngôn Thần hất tay nàng ra, đứng lên nói: “Trẫm là Hoàng Thượng, người gọi thẳng tên của trẫm đã phạm tội gì?”

Thẩm Ngự ngờ ngẩn nhìn bàn tay bị hấn hất đi, chậm rãi ngừng đầu, nhìn thẳng đôi mắt nam nhân, trong mắt thân mật cũng chậm rãi biến mất, học tư thế hành lễ của người trong cung, cung kính nói: “Hoàng Thượng vạn tuế, ta nhận nhầm người, người không phải A Ngôn.”

A Ngôn nói trên trán có đồ án mới là hấn.

Cái này đến lượt Bạc Ngôn Thần ngây ngẩn cả người, ngực không biết vì sao dâng lên một ngọn lửa, “Lui ra!”

Thẩm Ngự không dây dưa, xoay người rời đi rừng trúc.

Bạc Ngôn Thần đứng đó bình tĩnh nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, tay cầm bút chậm rãi buông ra, lòng bàn tay xuất hiện dấu vết rất sâu, không biết vì sao hấn lại thất thố như thế.

Trở lại chỗ ở Thẩm Ngự còn chưa ngồi bao lâu, muội muội của Hoàng Thượng lại tới gây sự.

“Pháo hôi quá chuyên nghiệp a.” Thẩm Ngự thờ dãi, một chút nhàn rồi đều không có.

【 Ký chủ đã dừng lại trong thế giới này quá lâu. 】

“Ta cũng không muốn vậy.”

【 Có cần ta tăng tốc cốt truyện không? 】

Thẩm Ngự nghe ra một tia không có ý tốt, “Có lòng tốt như vậy?”

【 Chán ghét, người ta chỉ muốn giúp cô thôi mà. 】

“Đừng đừng đừng, tôi sợ hãi, hệ ca, bình thường chút đi, tôi thích hệ ca cao lãnh trước kia.”

【 Cút. 】

Cửa rầm một tiếng bị đá văng ra, Thẩm Ngự ôm ngực nhìn nàng ta đi tới, từ trên cao nhìn xuống.

Nữ tử trừng mắt nhìn Thẩm Ngự nghiêng răng nghiêng lợi, “Âm hồn không tan!”

Thẩm Ngự chống cằm, cốt truyện này quá cầu huyết đi, muội muội ngực to ngốc nghếch.

Nữ tử này là muội muội cùng mẫu với Bạc Ngôn Thần, tên Bạc Nhất Sanh, có dự vọng chiếm hữu với hoàng huynh của mình, có địch ý với tất cả nữ nhân tới gần Bạc Ngôn Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Hoàng tử hai nhân cách (44)

Ba bảo bối trong cốt truyện, Bạc Nhất Sanh này là một trong số đó, Thẩm Ngự còn sầu cốt truyện quá chậm, vừa vận tốt, cốt truyện đưa tới cửa sao nàng có thể bỏ qua.

Bạc Nhất Sanh vốn định một mình dạy dỗ nữ nhân này, nhưng nhớ tới hôm đó mình bị đẩy ngã xuống đất, lập tức không dám, phát phát tay, ý bảo hạ nhân phía sau trời chặt nàng.

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, không biết có nên đi tới hay không, nhưng giọng nói tức giận của Bạc Nhất Sanh làm cho bọn họ toát mồ hôi, đắc tội ai cũng không thể đắc tội muội muội của Hoàng Thượng, đành phải căng da đầu tiến tới.

Thẩm Ngự nhẹ nhàng hóa giải, mấy hạ nhân ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Bạc Nhất Sanh bị Thẩm Ngự làm luống cuống tay chân, run rẩy lui về phía sau, nhìn Thẩm Ngự từng bước một tới gần, hung tợn cảnh cáo, “Bổn cung nói cho ngươi biết, nếu bổn cung xảy ra chuyện gì, hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Thẩm Ngự cười cười, nâng tay lên định tát xuống khuôn mặt như hoa như ngọc của nữ tử.

Bạc Nhất Sanh sợ tới mức nhắm mắt lại hét lên, hai chân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

“Không vui!” Thẩm Ngự xoa xoa ngón tay, liếc nhìn nàng ta một cái, cười nhạt nói: “Với chi số thông minh của ngươi, tạm biệt cung đấu đi.”

Còn may hậu cung của Bạc Ngôn Thần không có phi tử, bằng không nữ tử này ngay cả tập đầu cũng không sống được.

Bạc Nhất Sanh lau nước mắt, “Ngươi nói cái gì?”

Thẩm Ngự cúi người xuống toét miệng, “Ta nói ngươi ngu ngốc.”

“Ô ô ô.....” Bạc Nhất Sanh chống sán nhà bò dậy, chỉ vào nàng khóc lớn, “Bổn cung sẽ không bỏ qua ngươi.”

Còn chưa đầy một nén nhang, Thẩm Ngự đã ở trong ngự thư phòng, mặt đối mặt với Bạc Ngôn Thần.

Trên bàn đặt một bức tranh, Thẩm Ngự phát hiện Hoàng Thượng ngoại trừ vẽ tranh chỉ còn vẽ tranh, mỗi ngày không làm việc đảng hoàng, căn bản không giống Hoàng Thượng.

Một thân long bào, khuôn mặt thanh lãnh khê nâng, con ngươi thâm thúy ôn nhuận từ bức tranh chuyển qua khuôn mặt của nàng nói: “Sao ngươi lại trêu chọc Nhất Sanh?”

Thẩm Ngự cũng không có hảo cảm với người nam nhân này, nhốt nàng vào nơi âm trầm kia, ngay cả khi có khuôn mặt giống A Ngôn cũng không thể làm nàng nén giận, “Ta không có.”

Ngữ khí của nàng không có chút quy củ nào, ở trước mặt Hoàng Thượng như hấn cũng không coi ai ra gì, lại không làm hấn không vui, đầu ngón tay Bạc Ngôn Thần gõ gõ mặt bàn, “Tới đây mài mực.”

“Nga.” Thẩm Ngự vẫn rất có hứng thú, tung ta tung tăng chạy tới, mài trong chốc lát nói, “Được chưa?”

“Tiếp tục.”

Bạc Ngôn Thần chấp bút tiếp tục vẽ tranh, Thẩm Ngự ngó đầu nhìn, trong tranh là một con rắn, cái đuôi quấn trên xà nhà, sinh động như thật, đặc biệt là đôi mắt kia, linh động giống như thật, làm nàng không nhịn được duỗi tay sờ.

Khi đầu ngón tay nàng sắp chạm vào bức tranh, cổ tay bị người hung hăng nắm chặt, đặc biệt đau, Thẩm Ngự cúi đầu đối diện với đôi mắt đen lạnh nhạt của Bạc Ngôn Thần, đau đến nhe răng, “Ngươi... Ngươi buông ra, đau quá.”

Bạc Ngôn Thần ném cổ tay nàng ra, cất bức tranh sang một bên, giọng nói lộ ra một tia lạnh lẽo, “Đừng chạm vào tranh của trẫm.”

Thẩm Ngự xoa xoa cổ tay bị nắm đỏ, kéo kéo khoe miệng, lăm bằm, “Một bức tranh chạm vào cũng không cho chạm vào.”

Bạc Ngôn Thần xoa xoa thái dương, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia bức bối, “Ngươi đi xuống đi.”

“Nô tài cáo lui.” Học thái giám tự xưng Thẩm Ngự cúi cúi người, rồi khỏi thư phòng.

Bạc Ngôn Thần nghĩ tới lời hạ nhân nói, nếu muốn diệt trừ người kia, chỉ có thể giữ người người kia để ý nhất ở bên cạnh.

Nhưng hình như, mỗi lần nàng đều ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Hoàng tử hai nhân cách (45)

Bóng đêm yên tĩnh, ngủ một buổi trưa Thẩm Ngự ngồi dậy, ngoài trời đã tối đen.

【 Cốt truyện sắp tới cảnh suối nước nóng của nam nữ chủ rồi. 】

“Suối nước nóng?” Thẩm Ngự kéo kéo khoe miệng, “Có phải có thể gọi đầu đùng không?”

Đêm khuya, ngoại trừ đói bụng, thì là tóc có hơi bết, mấy ngày chưa tắm rửa? Tính tính cũng có một tuần.

【 Ký chủ, tiến độ nhiệm vụ chỉ có 76%, cô để ý chút đi. 】

“Tôi rất để ý a.” Thẩm Ngự xóc chân đi ra ngoài, dọc theo đường đi không ít thị vệ, không trở ngại nàng tới Ôn Uyển Các.

Bây giờ thời tiết đang ở giữa mùa hè với mùa thu, được ngâm suối nước nóng thật là hạnh phúc a.

Trong cốt truyện nữ chủ Mục Tuyết vào nhằm Ôn Uyển Các, bị thị vệ đuổi bắt, nhảy xuống suối nước nóng tránh đi, cho đến khi Bạc Ngôn Thần bước vào suối nước nóng, không nhịn thờ được rời khỏi mặt nước, đối diện với Bạc Ngôn Thần, không khí mờ ám theo sương mù và nhiệt độ tràn ngập dần dần thăng ôn.

Cũng là lúc ấy, Bạc Ngôn Thần có "tính" thú với Mục Tuyết.

Nhưng lần này tuy Mục Tuyết được Bạc Ngôn Thần thả ra, tới Ôn Uyển Các không biết có bị ảnh hưởng không.

Thẩm Ngự sẽ không quấy rầy cốt truyện, đối với nàng mà nói, chỉ cần thu phục một nhân cách của Bạc Ngôn Thần, là có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

Nhân cách ôn nhu này vẫn nên để lại cho Mục Tuyết đi, nàng chỉ muốn đến tắm.

Đi qua sân, Thẩm Ngự tránh thị vệ đi tới suối nước nóng bên cạnh suối nước nóng trong cốt truyện, cởi quần áo bước vào.

Bọn họ hoàn thành cốt truyện ở suối nước nóng lớn, mà Thẩm Ngự vui vui về về tới suối nước nóng nhỏ tắm rửa, tắm xong trở về ăn một bữa cơm, lại tiếp tục ngủ, thật là một ngày hoàn hảo a.

Thân thể này của Thẩm Ngự cực mỹ, nhưng so với dung mạo của rắn nhỏ khi hóa thành người vẫn kém ba phần, bờ vai mượt mà lúc ẩn lúc hiện, tựa như yêu tinh dưới nước đang dạo chơi.

Sương mù tràn ngập, cho đến khi nghe thấy ngoài cửa truyền đến âm thanh, Thẩm Ngự mới dừng lại, mua mang cá trong thương thành ngồi dưới đáy nước, có thể hô hấp trong nước.

Quả nhiên, một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện ở bên kia, nhìn nhìn xung quanh, mới bùm một tiếng lên vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi.

Thẩm Ngự có thể đi ra ngoài, nhưng mà nàng muốn lưu lại nhìn xem cảnh Bạc Ngôn Thần bị sắc đẹp dụ dỗ.

Bạc Ngôn Thần ôn nhu tính tình đậm bạc, mùi phần cấm dục, gương mặt của Thẩm Ngự ở trước mặt hắn cũng chỉ giống như người qua đường, nàng lại muốn nhìn nữ chủ Mục Tuyết này, làm cách nào để dụ Bạc Ngôn Thần.

【 Ký chủ, cô không lo lắng cho mình sao? 】

Thẩm Ngự không sao cả xua tay, “Sợ cái gì, tôi rất tin tưởng Bạc Tàn Bạo, biến thái coi trọng một con rắn còn có thể chân trong chân ngoài.”

【..... Không phải tôi có ý đó. 】

Thẩm Ngư phun bong bóng dưới đáy nước, “Có ý gì?”

【 Lát nữa cô sẽ hiểu. 】

“Hệ ca a, sao lại bắt đầu có bí mật giữa hai chúng ta vậy?”

【 Lăn con bê. 】

Thẩm Ngư đang lăn xả con bê, Bạc Ngôn Thần đã đẩy cửa đi vào.

Một người đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, quần áo dính nước dán sát vào cơ thể, phác họa ra thân thể gợi cảm mê người, ần ần xuyên thấu qua quần áo có thể nhìn thấy áo trong, con người mang theo hơi nước của Mực Tuyết hốt hoảng thất thố nhìn Bạc Ngôn Thần, như thỏ con lui về phía sau, nói, “Hoàng..... Hoàng Thượng?”

Thẩm Ngư không nhìn thấy sắc mặt Bạc Ngôn Thần, bèn trôi lên mặt nước đến gần chút, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Bạc Ngôn Thần, “Người đâu!”

Hắn vừa lên tiếng, một đám thị vệ vọt vào, kéo Mực Tuyết ở suối nước nóng ra.

Sự tình phát sinh đột nhiên, Thẩm Ngư đều không đoán được, chỉ trong một lát, suối nước nóng cũng chỉ dư lại nàng và Bạc Ngôn Thần.

Yên tĩnh không tiếng động, ngoại trừ tiếng nước, yên tĩnh đến nỗi không nghe được tình huống bên kia, Thẩm Ngư nhìn còn không nhìn rõ, sương mù quá lớn, che lại mọi thứ ở cách vách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hoàng tử hai nhân cách (46)

Thẩm Ngư không nhìn được tình huống đối diện, đành phải phun bong bóng chui vào trong nước, đợi Bạc Ngôn Thần tắm xong, nàng trực tiếp đi ra ngoài là được.

Bạc Ôn Nhu thật tàn nhẫn a, một mỹ nữ ở trước mặt hắn đều không hề có phản ứng, chẳng lẽ thật là gay? Nếu không chính là không được?

Thẩm Ngư mặc danh đáng thương hắn, nếu thật là như vậy, Bạc Tàn Bạo khả năng cũng như thế.

“Sao Bạc Tàn Bạo còn chưa ra? Bây giờ không phải buổi tối sao?” Thẩm Ngư nghi hoặc hỏi hệ thống.

【 Bạc Tàn Bạo đang tu luyện chân thân, sắp dung hợp với Bạc Ôn Nhu, mấy ngày nay đều không ra được. 】

“Vậ nhiệm vụ lại phải chậm lại mấy ngày.” Thẩm Ngư nhảm chán phun bong bóng.

Nhưng mà nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ không còn Bạc Ôn Nhu, vẫn cảm thấy rất không nỡ, những ngày tháng làm rần, Bạc Ôn Nhu cũng khá tốt với nàng.

Suy nghĩ còn chưa xong, Thẩm Ngư bỗng nhiên che ngực thờ dốc dưới đáy nước, sắc mặt đỏ ửng, từ trên cổ nhiễm hồng da thịt cả cơ thể, đôi mắt thanh liệt lúc này mê ly mang theo hơi nước, cảm giác kỳ lạ từ bụng nhỏ xuống bên dưới, hai chân nhũn ra chìm xuống đáy nước.

Lý trí làm nàng biết không nên phát ra tiếng động, lại nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hệ thống, “Sao lại thế này?”

【 Linh hồn của ký chủ là rần, sau khi rần thành niên sẽ có một giai đoạn động dục. 】

Thẩm Ngư tròn mắt há mồm, “Thân thể này rõ ràng là phạm nhân!!”

【 Nhưng linh hồn của ký chủ là rần. 】

Rần động dục còn đáng sợ hơn cả xuân dục, nếu không phải Thẩm Ngư đang cắn đầu lưỡi có lẽ đã không kiên trì được, click mở đạo cụ thương thành, “Có đạo cụ làm kỳ động dục này biến mất không?”

【..... Không có. 】

Không có thuốc giải.

Thẩm Ngự tuyệt vọng hận không thể đắm sà, đều do nàng tới cái gì suối nước nóng tắm rửa a, thật là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

【Đã quên nhắc nhở ký chủ, kỳ động dục quá mức mãnh liệt, trên người ký chủ sẽ phát ra mùi hương dụ hoặc, giống như xuân dược, câu dẫn người khác phạm tội.】

“.....” Thẩm Ngự dùng tia lý trí cuối cùng bò ra suối nước nóng, từng bước một đi về phía cửa.

Nhưng trước mặt bỗng nhiên xuất hiện xuất hiện một bóng người, trên người nặng hơn, được phủ thêm một chiếc áo choàng.

“Vi sao ngươi lại ở đây?” Bạc Ngôn Thần nhìn lướt qua thân thể của nàng, chuyển qua nơi khác, giọng nói mang theo ôn giận.

Nàng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, cả người trần trụi, nhìn hành động của nàng vừa rồi là muốn đi ra ngoài, đi ra ngoài, bên ngoài tất cả đều là thị vệ, bị bọn họ nhìn thấy.....

Một cổ tức giận nghẹn ở trước ngực không có cách nào xua tan, khiến cho sắc mặt hắn lạnh lẽo.

Bàn tay đặt trên cửa của Thẩm Ngự dùng sức nắm chặt, nàng trừng lớn đôi mắt phát hiện, vừa nghe thấy giọng nói của Bạc Ngôn Thần, thân thể của nàng giống như bị điện giật tê dại, thoải mái lại khát vọng muốn cọ xát với cơ thể hắn.

“Ngươi làm sao vậy?”

Thẩm Ngự cắn răng, đôi mắt đỏ bừng, ta xin ngươi đừng nói nữa, ta cầu xin ngươi! Buông tha ta đi.

Rất muốn ngủ hắn.

Lúc này, bàn tay của Bạc Ngôn Thần đã kéo cổ tay nàng, cưỡng chế kéo nàng lại, “Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Hoàng tử hai nhân cách (47)

Bạc Ngôn Thần còn chưa nói xong, trước mắt trời đất quay cuồng, bị nàng đẩy ngã trên sàn nhà, hai vai bị bàn tay nóng như lửa đè lại, vừa ngẩng đầu, đã đối diện với đôi mắt bịt kín một tầng sương mù của nàng, làm trái tim hắn nóng lên.

“Mục... Mục Vũ! Ngươi làm gì?” Bạc Ngôn Thần nhăn mày, bị ánh mắt như sói như hổ của nàng nhìn, có loại dự cảm không tốt.

“Ta..... Ta.....” Hơi thở của Thẩm Ngự nặng nề, cái lưỡi dò ra ngoài môi, liếm liếm cánh môi, dụ hoặc đến cực điểm, “Ta muốn ngủ ngươi a, thật khó chịu, ngươi để ta ngủ ngươi một chút có được không?”

Dứt lời, hai chân đè trên người hắn kẹp chặt, hạ thân không có quần áo cọ cọ bụng dưới của hắn.

Bạc Ngôn Thần chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bụng dưới lan ra toàn thân, nghĩ đến nàng không mặc quần áo, đầu hắn giống như nổ tung, cứng đờ không dám cử động.

“Mục Vũ, ngươi đi xuống cho trẫm!” Bạc Ngôn Thần kinh ngạc thể nhưng mình lại có phản ứng, thẹn quá thành giận quát.

Thẩm Ngự không biết đây là hiện thực hay đang ở thế giới xuyên qua, đầu ngón tay đặt trên môi mỏng của hắn, cúi xuống hôn lên trán hắn, cảm nhận sự tê dại khi làn da chạm vào nhau, thoải mái làm nàng rên rỉ, cười nhẹ ra tiếng: “Gọi ta là Thẩm Ngự, người ta không phải Mục Vũ, người ta là Thẩm Ngự, nghe thấy không?” Nói xong, duỗi tay vỗ vỗ khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân.

Muốn bịt miệng Thẩm Ngự lại đầu tiên chính là hệ thống, mẹ nó không còn lý trí sao? Sắp bại lộ tất cả rồi?

【Cảnh cáo! Cảnh cáo! Nhân thiết bị phá vỡ một cách nghiêm trọng!!】

Gân xanh trên trán Bạc Ngôn Thần nhảy lên, cầm lấy cổ tay của nàng, muốn ném ra “Ngươi điên rồi sao?”

Thẩm Ngự như rắn cuộn lấy thân thể của nam nhân, làm thế nào cũng không cảm thấy thoải mái, chỉ có thể dựa vào bản năng cọ tới cọ đi, bộ ngực tuyết trắng, hai điểm đỏ thắm lại đong đưa trước mặt Bạc Ngôn Thần, kích thích như vậy, nốt ruồi đỏ giữa trán Bạc Ngôn Thần phát ra ánh sáng, đau đớn quen thuộc xuất hiện.

Thẩm Ngu không hề phát giác, vẫn cọ cọ trên người nam nhân, mùi hương nhân nhật từ thân thể lan tràn bốn phía, chậm rãi bay ra ngoài, bay đến nơi thị vệ canh gác bên ngoài.

Mấy thị vệ tựa như bị thôi miên, hai mắt đỏ đậm, chậm rãi đi vào bên trong, muốn một nữ nhân để phát tiết.

Cửa bị đẩy ra, bọn thị vệ còn chưa nhìn thấy trong phòng có chuyện gì, trước mắt đã tối sầm, nháy mắt hóa thành một vũng máu.

Một người đi đến trước cửa, đóng cửa lại, gior tay tạo một tầng kết giới trong phòng.

Nam nhân làm xong, mới khom người ôm người trên mặt đất lên, bước vào suối nước nóng.

Thẩm Ngu ngâm trong nước ấm, mệnh môn mở hai mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một khuôn mặt.

Tóc đen của Bạc Ngôn Thần rơi rụng trên vai, hoa văn trên trán yêu mị dị thường, một đôi mắt phượng hip lại bên trong giấu kín con thú hoang sắp tỉnh dậy, môi mỏng hơi nhấp, vót nàng vào trong ngực, ngón tay thon dài vỗ về tấm lưng thon thả của nàng, dò xét tình huống trong cơ thể.

Phát hiện chỉ là kỳ động dục tới mới thu tay, ngón tay hơi hơi siết chặt, ngăn chặn sự tức giận bạo nộ trong lòng.

Phế vật kia! Nàng thiếu chút nữa đã bị hấn.....

Nghĩ tới đây, Bạc Ngôn Thần đã không khống chế được muốn cắn nuốt linh hồn của phế vật kia, nhưng thân thể này còn cần hấn, hấn chưa thể chết được.

Thẩm Ngu nóng nảy, tay vòng trên cổ nam nhân, hai chân triển lên, thân thể nóng như lửa cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Bạc Ngôn Thần lại không động thì chắc là Liễu Hạ Huệ, một bàn tay to nâng hông nàng, một bàn tay khác nâng cằm, cúi người ngậm lấy đôi môi hơi mở ra kia, không mất chút sức lực nào đã luồn vào bên trong, liếm láp mọi nơi trong khoang miệng, hung hăng dùng sức liếm mát cái lưỡi mềm mại kia, Thẩm Ngu chỉ cảm thấy linh hồn của nàng đều bị nam nhân kia hút ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hoàng tử hai nhân cách (48)

Sáng sớm dậy, Thẩm Ngu chỉ cảm thấy eo đau lưng đau, giống như bị xe tải nghiền qua, trước ngực còn treo một cánh tay, đầu cũng gối lên một cánh tay, tư vị này nhắc nhở Thẩm Ngu, lần đầu tiên đã nói tạm biệt với người.

Thẩm Ngu mắt cá chết cố gắng đẩy cánh tay kia ra, lại bị nam nhân ôm vào trong ngực, giọng nói mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu, “Tĩnh.”

“Không tĩnh, người buông ta ra.” Thẩm Ngu cũng không phải tài xế già, lúc này mặt đỏ tai hồng, không muốn nhìn thấy người nam nhân này.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Không muốn ngủ.”

Đầu ngón tay của Bạc Ngôn Thần đi xuống, “Nếu không muốn ngủ, có phải muốn làm chuyện có ý nghĩa không?”

Thẩm Ngu mở to hai mắt nhìn, một vật cứng nóng bỏng dán lên đùi, sợ tới mức nàng động cũng không dám động, “.....”

Cái này..... Người nam nhân này, sao lại biến thái như vậy, buổi sáng chơi lưu manh!

“Ta..... Ta muốn đi ngủ!” Thẩm Ngu trực tiếp dúi đầu vào trong chăn, bộ dáng run rẩy làm người yêu thương.

Bạc Ngôn Thần hôn lên trán nàng, đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Đề lại Thẩm Ngu nhìn chằm chằm tiến độ nhiệm vụ bay lên ma phát ngốc.

【 Một đêm đã tăng 18%, ký chủ, cô... Nếu không cô làm thêm vài lần. 】

Thẩm Ngu lực bắt tòng tâm, đỡ cái eo già, “Người làm được người tới.”

Bạc Ngôn Thần căn bản không phải người, cả đêm giống như không sao, xuân phong đắc ý, rõ ràng nàng triển hấn ít nhất có năm sáu lần, nếu không phải nàng không kiên trì được nữa, đêm qua cũng sẽ không dừng lại!

Một đêm bảy lần sao? Thảm Ngu sắp có bóng ma tâm lý.

【 Ký chủ thấy thoải mái không? 】

“Thoải mái..... Cái đầu nguoi!” Thảm Ngu đỏ mặt, đừng nói nữa, nàng cũng rất thoải mái.

Buổi tối vừa dùng bữa xong, Thảm Ngu đã nghe thấy mấy tỷ nữ ríu rít nói chuyện.

Sử dụng đôi tai ngàn dặm nghe, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Bên trong vị kia lập tức là Hoàng Hậu nương nương, chúng ta sẽ là thượng đẳng tỷ nữ, thật tốt.”

“Nhưng ta nghe nói Trầm Nguyệt Các sôi nổi dăng tấu, nói nàng là yêu nữ họa quốc đầu.”

“Bây giờ yêu nghiệt tung hoành, nếu để một yêu nghiệt làm Hoàng Hậu, đất nước đều phải thay đổi.”

“Hoàng Thượng si mê cô nương đó, chắc không bị rút mê hồn canh chứ?”

“Thật là đáng sợ.”

Nhìn mấy tỷ nữ tiến vào, ánh mắt nhìn nàng đều thay đổi.

Thảm Ngu cong môi cười cười, còn yêu nữ họa quốc, kỳ ba làm người buồn cười.

Cốt truyện tiến triển quá chậm, Thảm Ngu muốn tăng tốc cốt truyện, click mở thương thành mua một lọ thuốc, uống sạch.

【 Ký chủ, cô..... đang làm gì? 】

Thảm Ngu liếm liếm môi, quá ngọt, “Tăng tốc cốt truyện a.”

【.....】 Lọ thuốc kia chính là thuốc độc, trong một tháng thân thể sẽ dần dần suy yếu, càng lúc càng gầy ốm, chậm rãi gầy thành da bọc xương, sau đó chết.

Tăng tốc cốt truyện cũng không cần loại thuốc này đi.

“Đây là nhanh nhất.” Thảm Ngu nằm trên ghế quý phi nhắm mắt lại, nhàn nhã ngủ.

Mấy ngày sau, Bạc Ôn Nhu vẫn không xuất hiện, Thảm Ngu trầm mê không thể tự kèm chế, Bạc Ngôn Thần muốn nàng mang thai nên mỗi lần đều làm Thảm Ngu không xuống giường được.

Thảm Ngu sẽ không mang thai, nàng là người xuyên qua các thế giới, chỉ có mua đạo cụ trong thương thành mới có thể mang thai, bằng không làm thế nào cũng không thể.

Ánh trăng chiếu xuống, xuyên qua màn chiếu xuống vai nàng, làn da mịn màng có đầy dấu hồng hồng, đi xuống phần cổ, con nguoi tối tắm dùng trên khuôn mặt nàng, đầy mắt lóc lên nhu tình và dục vọng chiếm hữu, hoa văn ần ần sáng lên, “Tiểu yêu tinh.”

Thảm Ngu ngủ đến mơ hồ, rụt rụt cổ, ní non: “Đừng lộn xộn.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Hoàng tử hai nhân cách (49)

Nàng càng ngày càng thích ngủ, dính giường lập tức ngủ, khi Bạc Ngôn Thần phát hiện nàng khác thường, nàng đã ngủ hơn nửa ngày.

Bạc Ngôn Thần gọi người tới, mới biết được mấy ngày nay người kia hoang đường cỡ nào, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng dưới ánh nến, nhìn chăm chăm người nằm trên giường.

Làn da của nàng đều bị người kia hút để lại vết đỏ, tuyên bố dục vọng chiếm hữu của hắn, khuôn mặt nhỏ tái nhợt thoát nhìn làm người đau lòng, chò Bạc Ngôn Thần phát hiện ra, ngón tay hắn đã chạm vào gương mặt nàng.

Giật mình rút tay về, hắn làm sao vậy, vì sao hắn lại đau lòng.

“Hoàng Thượng, thái y tới.” Ngoài cửa Đoạn công công thấp giọng nói.

Bạc Ngôn Thần vừa định mở miệng, ánh mắt lướt qua bà vai trần trụi của nàng, mày nhăn lại, giờ tay kéo chăn lên, mới để thái y đi vào.

Thái y bắt mạch, sắc mặt u ám quỳ xuống đất, “Bẩm Hoàng Thượng, thần chưa từng thấy loại bệnh nào như vậy.”

Bạc Ngôn Thần ngừng thở, “Nàng có nguy hiểm đến mạng sống không?”

Thái y dập đầu, “Hồi Hoàng Thượng, nương nương chỉ sống được hai tuần. ....”

Chỉ nghe tiếng chén sứ rơi xuống đất, thái y quỳ trên mặt đất đỏ mồ hôi đầm đìa, không dám động đậy.

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Bạc Ngôn Thần nhìn người nằm trên giường, thật lâu không dời mắt, người kia biết tình huống của nàng sao? Nàng đã như vậy, còn làm chuyện không bằng cảm thú đó với nàng, đúng là. ....

Bạc Ngôn Thần luôn ôn nhu lần đầu tiên cảm thấy nén giận đến khó thở.

*

Trong miệng đắng chát, khi Thẩm Ngự tỉnh lại, đã nhìn thấy Bạc Ngôn Thần đang đút thuốc cho nàng, hừ hừ lắc đầu, không muốn uống.

Bạc Ngôn Thần thấy nàng tỉnh, ngừng lại: “Uống thuốc đi.”

Thẩm Ngự dùng sức lắc đầu, đôi mắt mang hơi nước, “Không uống, quá đắng.”

Bạc Ngôn Thần đặt chén thuốc lên bàn, trầm giọng nói, “Uống hết, ta mua kẹo hồ lô cho nàng.”

“Thật vậy chẳng? A Ngôn!” Thẩm Ngự nhìn lướt qua trán hắn, vui sướng trong mắt tất cả rút đi, gần từng chữ một: “Ngươi không phải A Ngôn.”

Bạc Ngôn Thần hít sâu một hơi, một ngọn lửa không biết tên dâng lên, “A Ngôn, A Ngôn, hắn đối với nàng như vậy, nàng còn. ....”

Thẩm Ngự ngồi dậy, lạnh lùng nhìn hắn, “Hắn rất tốt, A Ngôn tốt nhất!”

“A Ngôn? Hắn bảo nàng gọi hắn là A Ngôn?”

“Đúng vậy.”

Bạc Ngôn Thần che mặt cười khế, “A Ngôn, ha ha, chỉ có nó mới có thể gọi chúng ta là A Ngôn, hắn chỉ coi nàng là răn nhỏ, nàng quá ngốc.”

Thẩm Ngự giật mình hỏi: “Răn nhỏ?”

“.....” Sắc mặt Bạc Ngôn Thần ảm đạm, bao nhiêu năm qua, hắn vẫn luôn trốn tránh, nhưng vẫn luôn mơ một giấc mơ, răn nhỏ nằm cách hắn không xa, trong mắt gọi tên của hắn, kêu hắn cứu nó.

Nàng hỏi, làm Bạc Ngôn Thần đau lòng cùng với hồi hận,

Bạc Ngôn Thần đi ra ngoài, nhưng Thẩm Ngự vẫn ngồi trên giường, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của nàng và A Ngôn khi ở chung với nhau.

Vì sao hắn lại cứu mình? Vì sao hắn gọi mình là răn nhỏ ngu ngốc? Vì sao hắn lại tốt với mình như vậy?

Gọi một tỷ nữ tới, Thẩm Ngự ngồi trên giường, hỏi chuyện năm đó.

Tỷ nữ run rẩy quỳ trên mặt đất nói chuyện năm đó cho nàng nghe, chỉ là đại khái, lại làm Thẩm Ngự hiểu hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Hoàng tử hai nhân cách (xong)

Hóa ra hắn nói báo ân là giả, là răn nhỏ được hắn cứu, không phải răn nhỏ cứu hắn.

Tốt với nàng như vậy, hóa ra cũng là vì con răn kia.

Khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Ngự càng lúc càng trong suốt, trên người vô lực và đau nhức làm cô nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

【 Đừng cố diễn a, tiến độ đã đến 94%, lập tức kết thúc! 】

"Ta cảm thấy mệt mỏi quá....."

【 Ai bảo cô uống loại thuốc đó, khó chịu chưa. 】

"....."

Thời gian trôi nhanh, ngày Thẩm Ngự sắp chết, Bạc Tàn Nhẫn vẫn chưa xuất hiện, Bạc Ngôn Thần ngồi trên đầu giường, nhìn nàng nhưng mình lại bất lực.

Có phải người kia tới, nàng mới không chết?

Ngón tay Bạc Ngôn Thần ấn trên nốt ruồi, "Xuất hiện đi, ta đưa thân thể cho ngươi, ngươi mau ra đây."

Vô luận làm cách nào cũng không thấy có phản ứng, Bạc Ngôn Thần thấy nàng nhắm mắt lại, hơi thở mỏng manh, khủng hoảng từ đáy lòng trào ra.

Không thể chết được.

"Mục Vũ, đừng ngủ, nàng không thể ngủ!"

Cánh môi Thẩm Ngự khẽ nhúc nhích, suy yếu gọi, "A Ngôn, A Ngôn tới sao?"

Bạc Ngôn Thần run rẩy, "Hắn tới, nàng đừng ngủ."

Gương mặt của Thẩm Ngự gầy yếu, hốc mắt hãm sâu, không còn xinh đẹp như trước.

"A Ngôn, ta rất nhớ ngươi."

Bạc Ngôn Thần cứng đờ nhìn khuôn mặt nàng dán lên bàn tay hắn, nhìn nàng coi hắn thành người kia.

"Ta..... Ta không phải....."

"A Ngôn, Tiểu Ngự rất nhớ ngươi a, vì sao ngươi lại không nhận ra Tiểu Ngự?" Thẩm Ngự gắt gao nhìn nam nhân, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, "Tiểu Ngự thật sự rất nhớ ngươi....."

Trên người nàng bắt đầu xuất hiện vảy, thân hình dần dần thu nhỏ lại, từ một người biến thành một con rắn nhỏ.

Bạc Ngôn Thần khiếp sợ nhìn biến cố này, nhưng rắn nhỏ trên giường đã không còn hô hấp.

Thất hồn lạc phách vươn tay, đầu ngón tay chạm vào lạnh băng nói cho hắn đây không phải là mơ, rắn nhỏ của hắn đã quay về, nhưng..... Hắn lại không nhận ra.

Nghĩ đến cảnh tượng trước kia hắn đối xử với nàng, trái tim giống bị lưỡi dao hung hăng đâm vào, đau đến nỗi hắn không thể thở nổi.

Lúc này, cái trán lại đau đớn, Bạc Ngôn Thần một tay che lại cái trán đau nhức, một tay khác thật cẩn thận chạm vào thân rắn, thờ đốc gọi, "Tiểu Ngự..... Tiểu..... Ngự....."

"A a a --" Bạc Ngôn Thần ngửa mặt lên trời hét dài, lại không cách nào ức chế được sự thống khổ và chua xót.

Khi hoa văn tràn đầy trán, con ngươi đỏ tươi của Bạc Ngôn Thần bỗng nhiên mị lên, khóe miệng cong lên, ôm rắn nhỏ vào trong ngực, "Em không thể thoát khỏi tôi, Thẩm Ngự, tôi sẽ đi tìm em, em là của tôi, là của một mình tôi."

Giọng nói quý dị hưng phấn vang vọng trong phòng, Thẩm Ngự đang trong không gian cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

【 Tiến độ hoàn thành 100%, bởi vì ký chủ làm nam chủ hủy diệt thế giới, Chủ Thần trừng phạt, thế giới sau ký chủ sẽ không có hệ thống giúp đỡ, một mình hoàn thành nhiệm vụ thế giới kia. 】

"Gi?" Thẩm Ngự nghe thấy tin dữ, "Tôi chết, nam chủ hủy diệt thế giới? Sao có thể?"

【 Bạc Ngôn Thần là tôn chủ ở vực sâu, năng lực của hắn làm tam giới rung chuyển, lao lực ngàn năm mới đưa hắn đầu thai chuyển thế, lại không nghĩ tới gặp phải cô, làm hắn thức tỉnh. 】

【 Ký chủ vừa chết, Bạc Ngôn Thần hoàn toàn mất lý trí, hủy diệt thế giới. 】

"Vậy đâu có liên quan gì tới ta a....."

【...】

"Quá phận!" Sắc mặt Thẩm Ngự trắng bệch, cuối cùng thỏa hiệp, "Được rồi được rồi, không có hệ thống thì không có hệ thống, bắt đầu đi, thế giới sao, bình thường một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Chó săn nhỏ (1)

【 Có muốn xóa tình cảm không.....】

"....." Thẩm Ngự mệt mỏi mua một lọ nước năng lượng, sau khi uống xong, hơi thở mới vững vàng lại: "Xóa đi."

Dứt lời, Thẩm Ngự cảm thấy nội tâm dần bình tĩnh lại, không có cảm xúc áp lực đó, thoải mái làm cô thở phào.

【 Có đồng ý lựa chọn thế giới ngẫu nhiên không.....】

"Đồng ý."

【 Đang lựa chọn thế giới..... Thế giới trọng sinh.....】

【 Có lựa chọn hệ thống ngẫu nhiên không? 】

"Chọn nhanh lên!" Lần nào cũng hỏi, Thẩm Ngự thấy rất phiền, giống như chờ chết, tư vị kia khó chịu nói không nên lời.

【..... Thành công lựa chọn hệ thống tâm nguyện. 】

【 Đang truyền tống cốt truyện.....】

Trước mắt thoáng qua rất nhiều hình ảnh, giống như đang đọc tiểu thuyết.

Thời đại xuyên gia là hư cấu, nông thôn những năm 90, tư tưởng lạc hậu, văn hóa phong kiến.

Gia đình nữ chính Cố Nhan Tuyết bản cùng, cha mẹ làm ruộng để cô ấy và em trai đi học, nhưng khi cô ấy không thi đỗ cao trung, cha mẹ lại muốn cô ấy về nhà giúp đỡ, Cố Nhan Tuyết mềm yếu tự ti, sơ trung thích một nam sinh, lại bị nam sinh kia đưa tới quán bar, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện cô ấy đang nằm trong lòng nam sinh kia, hai người toàn thân trần trụi.

Việc này bị cả thôn phát hiện, cha mẹ tức giận đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy, đuổi ra khỏi nhà, Cố Nhan Tuyết cùng đường, xin nam sinh kia giúp đỡ, lại bị nam sinh kia cười nhạo cô ấy tự mình đa tình.

Cố Nhan Tuyết đi đến hồ nước ngoài thôn, cô ấy trực tiếp nhảy xuống sông, chết đuối.

Tỉnh lại lần nữa, Cố Nhan Tuyết trọng sinh về lúc 13 tuổi, sửa lại tính tình yếu đuối, nỗ lực đọc sách, giống như có được bàn tay vàng đứng đầu tỉnh trong cuộc thi vào cao trung, mà khi nam sinh cô ấy yêu thầm tỏ tình, bị Cố Nhan Tuyết lạnh nhạt cự tuyệt.

Mà Thẩm Ngự xuyên qua một người còn không được tính là pháo hôi, gia đình còn bi thảm hơn nữ chính.

Vừa mới bắt đầu còn tốt, cha mẹ nguyên thân là chủ một nhà máy, mua được vài căn nhà trong trấn, làm người trong thôn đặc biệt hâm mộ, chỉ muốn vào nhà máy làm việc.

Nhưng thời đại biến hóa, nhà máy càng ngày càng kém, công nhân thất nghiệp cũng từ mấy trăm người đến mấy ngàn người, cuối cùng hoàn toàn phá sản, cha mẹ nguyên thân nợ nần chồng chất.

Cho đến khi cha nguyên thân xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ nguyên thân cực kỳ bi thương, dùng tiền bảo hiểm của chồng mới trả hết nợ, cuối cùng quay về thôn, làm công trong một nhà máy, duy trì cuộc sống.

Nguyên thân tính tình lương bạc, ngày cha cô chết ngay cả một chút bi thương cũng không có, làm mẹ cô sợ tới mức đưa cô tới bệnh viện, bác sĩ nói cô là tình cảm đậm bạc.

Bởi vì tình cảm đậm bạc, nguyên thân bị người trong thôn và học sinh trong trường bắt nạt, về nhà cũng không nói với mẹ, cho đến khi mẹ nguyên thân

trên đường đi làm về, bị người tiền dân hậu sát.

Nguyên thân chỉ còn một mình, bị đưa đến cô nhi viện, trên đường đi xảy ra tai nạn xe cộ, năm ấy 14 tuổi.

Nơi nguyên thân liên quan tới nữ chính Cố Nhan Tuyết, là ở trường học, hai người học cùng lớp.

Sơ trung, nam chính cũng không xuất hiện, nam chính học ở trường trung học quý tộc, khi thi đỗ trường cao trung trọng điểm, mới gặp gỡ nữ chính.

Mà ở thôn này, cốt truyện lại chiếm hơn một nửa, trong đó phần lớn đều viết Cố Nhan Tuyết làm cách nào để thành tích bay vọt, xử lý người thân cực phẩm

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chó săn nhỏ (2)

【 Đang truyền tống thể giới.....】

【 Đã đổi hệ thống tâm nguyện..... Nhiệm vụ ở thể giới này là: Hoàn thành tâm nguyện của nguyên thân. 】

"Tâm nguyện gì?"

【 Tâm nguyện của nguyên thân: Tôi không biết cái gì là vui vẻ, cái gì là khổ sở, ngay cả tư vị của hạnh phúc cũng không biết, tôi muốn có cảm xúc như người bình thường, sống giống người bình thường. 】

【 Còn có, mẹ tôi, tôi không muốn bà chết. 】

Thẩm Ngự nghe không phải là âm thanh lạnh băng của máy móc, mà là giọng nói non nớt mềm mại của một cô gái, giọng nói không có cảm tình, không phải lạnh nhạt, mà là bình tĩnh.

【 Truyền tống thể giới thành công..... Thể giới này tôi sẽ không xuất hiện, ký chủ phải tự giải quyết mọi chuyện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ đi đón cô. 】

【 Ký chủ, gấp lại sau. 】

Thẩm Ngự nhắm mắt lại, giọng nói bên tai càng ngày càng nhẹ, cho đến khi biến mất, còn chưa tỉnh lại, thân thể đã bị xóc nảy, đột nhiên mở mắt ra, bốn phía ngồi đầy người.

Đây là xe buýt công cộng, trên xe ngồi đầy người, tiếng cấn hạt dưa cũng tiếng ngáy ồn ào không ngủ được, mùa hè nóng bức đồ mồ hôi đầy người, ghé sau lưng cũng dính mồ hôi.

Chóp mũi có mùi lạ, mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi phân gà, làm đầu choáng mắt hoa, hàng ghế cuối bên trái sát cửa sổ có một cô bé đang ngồi, bên cạnh là một người phụ nữ, người phụ nữ đã ngủ, đầu đặt trên hàng ghế trước, xóc nảy theo đường đi.

Cô bé che miệng, giờ tay đẩy đẩy người phụ nữ bên cạnh, dạ dày quay cuồng, cổ họng trào ra rất nhiều nước bọt, đây là sắp nôn.

Người phụ nữ tỉnh dậy, vừa nhìn thấy, đã vội vàng lấy túi nilon ra, mở ra đưa tới bên miệng cô bé.

Cô bé lập tức nôn ra, đôi mắt trắng dã, nước mắt sinh lý tràn ra, người phụ nữ thấy thể cực kỳ đau lòng, duỗi tay vỗ vỗ lưng cô, nói: "Tiểu Ngự, từ từ, đừng để bị sặc."

Không biết nôn bao lâu, cổ họng vừa đau vừa chua, đỡ ghế đứng lên, đặt túi bóng xuống dưới chân, mới nghiêm túc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Người phụ nữ này là Hà Phương, cô tên Lý Tiểu Ngự.

Hà Phương và chồng mình mở một nhà máy, khoảng thời gian trước phá sản, ngày đêm bồn ba, bất hạnh xảy ra tai nạn xe cộ, phải bán nhà trong trấn trên, mới trả hết nợ.

Hà Phương không có cách nào, mới dẫn con gái mình về thôn, trong thôn bà và chồng có một căn nhà hai tầng, là nơi đặt chân duy nhất.

Sở khám bệnh buổi sáng đi bệnh viện kiểm tra bởi vì xóc nảy mà bị rơi xuống dưới chân, Hà Phương cúi người định nhặt, cô nhanh chóng cúi người nhặt trước, đưa cho mẹ, "Mẹ."

Bàn tay Hà Phương run rẩy cầm lấy, nhấp chặt môi, đặt tay lên đầu gối, cúi người hỏi: "Tiểu Ngư chuyển trường, muốn tới trường mới, con có sợ không?"

Lý Tiểu Ngư nghĩ nghĩ lắc đầu nói, "Không sợ hãi, có mẹ."

"Nhưng nếu mẹ không ở thì sao?"

"Vậy con cũng không sợ, con đã lớn rồi, có thể bảo vệ mẹ."

Xe không ngừng xóc nảy, phong cảnh ngoài cửa sổ xẹt qua, trên mặt kính là hình ảnh ánh mắt đau lòng của Hà Phương, "Bảo bối của mẹ, mẹ xin lỗi con."

Con bé nguyên bản có thể sống trong căn nhà ấm áp, hưởng thụ sự vui vẻ ở tuổi này, nhưng vì bọn họ, từ một đại tiểu thư trở thành người nông thôn.

Về sau khổ như vậy, một mình bà khổ thì thôi, vì sao lại liên lụy tới con gái bảo bối của bà.

Lý Tiểu Ngư ngoan ngoãn, "Mẹ không có lỗi gì a, Tiểu Ngư ở đâu cũng vui về."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Chó săn nhỏ (3)

Hà Phương đã ba bốn năm chưa về thôn, các gia đình đi ngang qua đều thấy xa lạ, người dân trong thôn cũng không biết bà, nhìn chăm chăm bà và Lý Tiểu Ngư hồi lâu, nhìn thấy bà và cô vào ngôi nhà hàng năm đề không mới biết là ai.

Chỉ qua buổi trưa, toàn bộ người trong đều biết gia đình Lý Khang (chồng của Hà Phương) đã trở lại, nhà máy trên trần đóng cửa, lời ra tiếng vào đều đang nói về nhà Lý Khang.

Hà Phương đang quét tước nhà cửa, Lý Tiểu Ngư được Hà Phương bảo ngồi trên ghế nhỏ trước cửa, trong miệng ăn kẹo, hai má phình phình, nhìn mấy đứa trẻ chạy ngang qua.

Lý Tiểu Ngư đã 13 tuổi, học sơ nhị, thành tích khá tốt, tính tình bình bình tĩnh tĩnh, không thích chơi đùa, người khác đang chơi, cô chỉ ngồi một bên nhìn người khác chơi.

Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt giống Hà Phương, vừa to vừa tròn, hàng mi vừa dài vừa cong, ngồi trên ghế nhỏ, giống như búp bê, tinh xảo đáng yêu.

Những đứa trẻ chạy qua đều nhìn trộm cô, lại không dám tới gần, có một người lớn mặt chạy đến trước mặt cô, hỏi cô là ai.

Trong miệng Lý Tiểu Ngư đầy kẹo, nói chuyện hàm hàm hồ hồ, "Lôi tôm bùn....."

Đứa bé kia không nghe rõ, "Lôi cái gì?"

Lý Tiểu Ngư cắn cắn, mới đọc rõ ràng tên của mình, cô lớn lên ở thành phố, tiếng nói cũng là tiếng phổ thông: "Lý Tiểu Ngư."

Nói xong, cô móc kẹo đưa cho mấy đứa bé đó, mấy đứa trẻ mừng như điên cầm lấy, vây quanh một vòng nghe cô kể chuyện.

Lý Tiểu Ngư kể truyện cổ tích, chuyện cổ Grimm hay xem trên TV cho bọn họ nghe.

Mấy đứa bé mê mẩn nghe truyện, ngay cả tiếng cha mẹ gọi về ăn cơm cũng không nghe thấy, khi người lớn tới gần, nhìn thấy bọn họ nói chuyện với cô, vội vàng lôi bọn họ vào trong nhà, kẹo cũng bị ném xuống đất, "Không được cầm đồ của người khác, về sau cũng đừng tới đây chơi."

"Vì sao vậy mẹ?"

"Người trong gia đình kia không may mắn, dính xui xẻo!"

"Nga....."

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, Lý Tiểu Ngư ngồi trên ghế nhỏ lại nghe rõ ràng, kẹo trong miệng đột nhiên không còn hương vị, đứng lên nhặt những viên kẹo bị ném xuống mặt đất lên, cầm ghế nhỏ đi vào trong nhà.

Trường học ở phía Nam của thôn, đi mất hơn 10 phút, Lý Tiểu Ngư muốn tự tới trường, Hà Phương lại không yên tâm, nhất định phải đi cùng Lý Tiểu Ngư.

Trên đường phải đi qua một ruộng lúa mạch, giữa mùa hè, bông lúa ngoài ruộng xanh mượt, đi trên đường nhỏ có hơi trơn, Hà Phương vẫn luôn nhắc nhở cô phải cẩn thận một chút.

Khi tới trường đã quá giờ, Hà Phương và Lý Tiểu Ngư đi vào văn phòng của chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp vừa đứng lên định đi tới lớp thì gặp hai mẹ con.

Nói tình huống, Lý Tiểu Ngư chào Hà Phương, vào lớp với giáo viên chủ nhiệm.

Phòng học rất âm ỉ, đều là mấy người trong thôn, vừa thấy giáo viên chủ nhiệm, lập tức không dám nói tiếp, ngồi nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm bảng đen.

Chủ nhiệm lớp giới thiệu Lý Tiểu Ngư với mọi người, bảo cô ngồi ở bàn thứ hai tính từ dưới lên trên trong tổ 1, ngồi cùng bàn là một cô bé khá bụ bẫm, bện tóc hai bên, đặc biệt nhiệt tình, nếu không phải có giáo viên chủ nhiệm trong lớp, sợ là muốn nói chuyện với Lý Tiểu Ngư ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chó săn nhỏ (4)

Khai giảng đã hai tháng, sơ nhị học tập khản trương, nhưng khác với sơ tam, sơ nhị là năm quan trọng nhất, sơ nhất có thể không học giỏi, nhưng nếu sơ nhị không giỏi thì thật sự không thể giỏi.

Bạn ngồi cùng bàn với Lý Tiểu Ngư tên Dương Nhị Nữ, đặc biệt thích ăn, đi học ăn hết tiết ăn, ngay cả đi WC, trong miệng vẫn nhai.

Trong ngăn bàn toàn là đậu (đậu trong hoặc đậu xanh) cùng bánh quai chèo, lúc cho Lý Tiểu Ngư cũng không keo kiệt, Lý Tiểu Ngư không thích ăn mấy thứ này, lắc lắc đầu từ chối.

Sau khi tan học, Nhị Nữ kéo cô đi WC, Lý Tiểu Ngư đi WC xong thiếu chút nữa đụng vào một người, người kia nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, đi vào WC đóng cửa lại.

Nhị Nữ kéo cô đi rửa tay, nhỏ giọng nói tới người thiếu chút nữa đụng phải cô, “Cậu ta là Cố Nhan Tuyết, học cùng lớp với chúng ta, cũng không biết vì sao, học kỳ trước thành tích đứng thứ nhất từ dưới lên trên, học kỳ này đã đứng thứ 10, cậu nói có phải cậu ta đi học thêm không?”

“Không đúng không đúng, nhà cậu ta nghèo như vậy, sao có thể có tiền đi học thêm.”

Nhị Nữ buồn rầu vò đầu.

Lý Tiểu Ngư thích ăn kẹo, lấy kẹo ra bóc vỏ cho vào miệng, đưa cho Nhị Nữ một cái, nói: “Chuông vào lớp sắp kêu rồi, đi thôi.”

Hết tiết 2, tất cả học sinh phải ra sân trường tập thể dục, nam sinh nữ sinh đứng hai hàng, Lý Tiểu Ngư không cao bằng Nhị Nữ, đứng ở phía trước, Nhị Nữ đứng ở phía sau, hai người cách nhau khoảng 5, 6 người.

Mặt trời chói chang, đỉnh đầu bị ánh nắng chiếu xuống, loa lại không tốt lắm, đợi nửa ngày mới bắt đầu tập thể dục.

Thể chất của Lý Tiểu Ngư không tốt, chỉ một lát đã bắt đầu choáng, ngã xuống đất ngất đi, vẫn là Nhị Nữ công cô vào văn phòng nghỉ ngơi.

Trường học không có phòng y tế, trừ bỏ một khu dạy học, cái gì cũng không có.

Khi Lý Tiểu Ngư tỉnh lại, Nhị Nữ đã tới phòng học, một mình cô nằm trên ghế trong văn phòng, trên đỉnh đầu có quạt điện đang quay.

Chủ nhiệm lớp đi vào, vừa thấy cô tỉnh lại, nói: “Em về nhà đi, bảo mẹ dẫn đi bệnh viện khám xem, cảm nắng không phải chuyện nhỏ.”

Lý Tiểu Ngư đeo cặp sách ra cổng trường, dọc theo đường đi trống không, yên tĩnh giống như toàn thể giới đều yên lặng.

Đi qua ruộng lúa, một mình Lý Tiểu Ngư, đeo cặp sách, chậm rãi đi tới, ngửi mùi hương nhàn nhạt, ở phía xa xuất hiện một bóng dáng màu đen, rất xa lại rất rõ ràng.

Mặc một bộ quần áo bệnh nhân, tóc đen rất dài rất dài rũ tới bên hông, khuôn mặt toàn vết bầm không thể nhìn rõ.

Không biết kẻ điên từ đâu tới.

Lý Tiểu Ngư bước nhanh hơn, khi về đến nhà, Hà Phương còn chưa về nhà, trong nhà chỉ có một mình cô.

Tới khi mặt trời gần xuống núi, Hà Phương mới về đến nhà, phong trần mệt mỏi, trong tay xách theo đồ ăn, nói với Tiểu Ngư nói: “Bài tập làm xong rồi sao?”

Lý Tiểu Ngư gật đầu, “Làm xong rồi.”

Hà Phương lắc lắc đồ ăn trong tay nói với cô: “Vậy vặt rau giúp mẹ, được không?”

“Được ạ!”

“Ở trường học thế nào?” Hà Phương vừa rửa rau vừa hỏi cô, trong mắt tràn đầy khăn trương, bà sợ cô không thích ứng được, trường học kia điều kiện không tốt, so với trường trong trấn, một cái ở trên trời một cái ở dưới đất.

Lý Tiểu Ngư cũng không nói chuyện mình bị ngắt cho Hà Phương, mà là nói khá tốt.

“Được rồi, mẹ cũng tìm được việc rồi, trong nhà máy cách đây không xa, về sau Tiểu Ngư về nhà trực tiếp ăn cơm, không cần chờ mẹ.”

Ư Ư: Ngư tỷ làm chức vụ gì trong lớp??? □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chó săn nhỏ (5)

Ở trường học khá thuận lợi, Lý Tiểu Ngư không thích nói chuyện, một tuần cũng chỉ có một người bạn là Nhị Nữ.

Nhị Nữ ở thôn bên cạnh, đi đến nhà cô cũng mất mười mấy phút, thứ 7 trong nhà không có ai, Nhị Nữ bèn đi tới nhà Lý Tiểu Ngư chơi.

Đây là lần đầu tiên Nhị Nữ tới nhà Lý Tiểu Ngư, nhà hai tầng, câu đối ngoài cửa đã hơi rách, căn phòng đơn giản, trên tường không dán gì cả, sạch sẽ lại có chút đơn điệu.

Lý Tiểu Ngư bật TV, xé một gói hạt dưa, đặt trên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh Nhị Nữ, “Ăn đi.”

Nhị Nữ đặt thùng rác xuống dưới chân, đôi mắt tuần tra bốn phía, hỏi: “Mấy giờ mẹ cậu về?”

Lý Tiểu Ngư không thích cắn hạt dưa, nhét kẹo vào trong miệng, mới nói: “Buổi tối 7, 8 giờ.”

“Như vậy a, quá tốt rồi.” Nhị Nữ thả lỏng, ánh mắt bị TV hấp dẫn, TV nhà Nhị Nữ là loại đen trắng, đây là lần đầu tiên nhìn TV có màu, vui vẻ ới: “TV có màu a, Tiểu Ngư, nhà cậu thật có tiền.”

Lý Tiểu Ngư đang nhai kẹo hơi dừng lại, qua một lúc lâu mới nói: “Nếu có tiền, ba sẽ không. ....”

Giọng nói bao phủ trong tiếng của TV, Nhị Nữ cũng không nghe thấy.

“8 tháng 10, 4 giờ sáng, trấn Vân An hẻm phía Bắc phát sinh một vụ nổ mạnh lớn, sau khi kiểm tra, phát hiện có một viện nghiên cứu bí mật, phát hiện có mười mấy thí thể động vật thí nghiệm, đều đã tử vong, hơn hai mươi người bị thương nghiêm trọng, hiện đã đưa đến bệnh viện.”

Nhị Nữ nhai hạt dưa trong miệng, hỏi Lý Tiểu Ngư: “Trần Vân An còn không phải là trấn của chúng ta sao? Viện nghiên cứu bí mật là cái gì a?”

Lý Tiểu Ngư lắc lắc đầu, “Tớ không biết.”

Dứt lời, ấn điều khiển từ xa đổi sang kênh khác, đang chiếu phim hoạt hình, Nhị Nữ rất thích xem

Sắc trời bên ngoài tối đen, Nhị Nữ mới đi, Lý Tiểu Ngư đưa Nhị Nữ về đến nhà xong, Hà Phương đã trở lại, đứng ở cửa nhà chờ cô, vừa thấy cô đã kéo vào nhà.

“Mẹ nhìn thấy trên bàn có hạt dưa, có phải có người nào tới không?” Hà Phương biết con gái không thích ăn hạt dưa, không khỏi có chút nghi hoặc.

Lý Tiểu Ngư nói chuyện Nhị Nữ tới cho bà, Hà Phương vui mừng khôn xiết, con gái từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên dẫn bạn học về nhà.

“Về sau hãy gọi bạn đến chơi thường xuyên hơn, mẹ phải đi làm, con ở nhà một mình cũng cô đơn, có người chơi cùng rất tốt.”

“Vâng.”

*

Thời gian đi học đối với Lý Tiểu Ngư mà nói là rất lâu, người trong lớp càng ngày càng không thích cô, đơn giản là cảm thấy cô không hợp, người hay gây sự mắc lỗi ghét cô nhất lớp.

Tuy Lý Tiểu Ngư không hòa hợp với mọi người, nhưng mấy giáo viên rất thích cô, làm lớp phó kỷ luật, ai đến muộn hay ăn quà trong lớp, đều bị Lý Tiểu Ngư ghi vào một quyển sổ, đây cũng là nguyên nhân nhiều người ghét cô.

Muốn làm bạn tốt với cô cũng khó, chỉ cần vi phạm kỷ luật, lập tức bị ghi vào trong sổ, ngày hôm sau bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, thậm chí nghiêm trọng còn phải gọi phụ huynh.

Nhị Nữ cũng khuyên cô, làm cô mở một con mắt nhắm một con mắt, nói tóm lại cô chỉ là học sinh, làm việc cho chủ nhiệm lớp, khi bị bắt nạt, chủ nhiệm lớp còn có thể tới cứu a.

Lý Tiểu Ngư lại cứng nhắc, làm lớp phó kỷ luật, quan trọng nhất là phải làm mọi người không vi phạm kỷ luật.

Tiết đầu tiên, một nam sinh thành tích không tốt hay vi phạm kỷ luật đã bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, ngày mai còn phải gọi phụ huynh, nguyên nhân là buổi chiều ngày hôm qua trốn học, đi tiệm net chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chó săn nhỏ (6)

Nam sinh kia tên Nghiêm Viêm, ở lớp học không ai dám đắc tội, tên tuổi vang vọng toàn bộ trường, đánh người rất tàn nhẫn, người lớp lớn hơn cũng không dám đắc tội.

Bị chủ nhiệm lớp điểm danh phê bình, một chút mặt mũi cũng không còn, đôi mắt hung ác đảo qua Lý Tiểu Ngư, tựa hồ muốn nói chò đấy.

Nhị Nữ cảm giác được ánh mắt âm lãnh kia, rụt rụt cổ, nói khẽ với Lý Tiểu Ngư: “Cậu chết chắc rồi, Tiểu Ngư, tớ đã nói cậu đừng nói chuyện Nghiêm Viêm trốn cho chủ nhiệm lớp biết.”

Lý Tiểu Ngư nhàn nhạt nhìn Nhị Nữ.

Nhị Nữ lập tức ngậm miệng.

Hiện tại đang đi học, Lý Tiểu Ngư là lớp phó kỷ luật, ngay cả khi Nhị Nữ là bạn ngồi cùng bàn với cô, cũng không thể nói chuyện.

Tới khi tan học, cửa sau loảng xoảng vang lên, các loại ánh mắt dừng trên người Lý Tiểu Ngư, vui sướng khi người gặp họa.

Nhị Nữ hơi run rẩy, hoảng loạn nói: “Tiểu Ngư a Tiểu Ngư, cậu muốn chết, Nghiêm Viêm đánh người đặc biệt đáng sợ, cậu còn dám chọc hắn.”

Lý Tiểu Ngư lật sách, “Trốn học rất nghiêm trọng, tớ không thể đầu điểm.”

Nhị Nữ nghe thế đôi mắt đều trừng thẳng, đang muốn bỏ đầu Lý Tiểu Ngư ra nhìn xem bên trong có cái gì, sao lại cứng đầu như vậy.

Nhị Nữ không yên tâm Lý Tiểu Ngư về nhà, muốn đưa cô về, bị Lý Tiểu Ngư từ chối.

“Tớ không sợ, cậu về nhà đi.”

“.....” Nhị Nữ còn muốn nói gì nữa, Lý Tiểu Ngư lại đi trước một bước xua xua tay.

Dọc theo đường đi cũng không xảy ra phát sinh chuyện gì, vẫn là đường nhỏ đi qua bờ ruộng, ánh nắng chiều chiếu xuống, kỳ thật Lý Tiểu Ngư không sợ chút nào, cô cũng không sợ bị đánh, nói đúng ra, cô không có cảm giác gì cả.

Khi cô đi qua bờ ruộng, nhìn thoáng qua phía xa, một người cũng không có, dường như hôm đó là ảo giác.

Thu hồi tầm mắt, Lý Tiểu Ngư tiếp tục đi về nhà.

Ngày hôm sau tới trường, Nhị Nữ vây quanh cô kiểm tra một phen, xác định cô không bị đánh, vô cùng kinh ngạc.

Nghiêm Viêm thế nhưng không trả thù Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư rút tay ta, “Tớ không sao.”

Nhị Nữ nhẹ nhàng thở ra, “Không sao thì tốt không sao thì tốt.” Tối hôm qua cũng không ngủ ngon, chỉ sợ Lý Tiểu Ngư bị đánh.

Chuyện ngày hôm qua bị vớt ra sau đầu, hai người nói sang chuyện khác.

*

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hà Phương dậy nấu cơm nhìn thấy Nhị Nữ tới, Nhị Nữ không phải mới tới một lần, Hà Phương cũng biết là bạn của con gái mình, gương mặt tươi cười đón chào nói với Lý Tiểu Ngư vừa đi xuống: “Bạn con tối này, mau tới đây.”

Hôm nay thứ bảy, Lý Tiểu Ngư dậy sớm muốn đi mua đồ ăn với Hà Phương, nhìn thấy Nhị Nữ nghi hoặc hỏi: “Nhị Nữ, sao cậu lại tới đây?”

Nhị Nữ kích động nói với Lý Tiểu Ngư: “Ngày mai chủ nhật, ba tớ muốn đi trấn trên, tớ xin đã lâu, mới xin ba tớ cho lên trấn trên chơi, cậu muốn đi không?”

Lý Tiểu Ngư nghi nghi nói: “Không đi, ngày mai mẹ tớ được nghỉ ở nhà.”

“Như vậy a, thôi vậy.” Nhị Nữ biết Lý Tiểu Ngư không có ba, chỉ có mẹ, Lý Tiểu Ngư lại hiếu thuận, cái gì cũng nghe lời mẹ, Nhị Nữ không cưỡng cầu.

Hà Phương ở bên cạnh lại nhìn Lý Tiểu Ngư, nói: “Mẹ nghĩ cái gì a, hôm nay mẹ còn phải sang nhà dì, cũng không biết khi nào trở về đâu.”

“Con đi chơi với bạn đi.”

Khi ngồi trên chiếc xe của ba Nhị Nữ, xe đi rất nhanh, khi gió thổi qua mang đi không ít nhiệt độ, mát mẻ rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chó săn nhỏ (7)

Ba của Nhị Nữ một người đàn ông thành thật, mẹ thì lại hơi hung hãn, hai người ở ly trong thôn không xa trên đường mua đồ ăn nuôi sống độ nhật.

Xuống xe dạo dò Nhị Nữ giữa trưa thì tới đây để đi về, cho Nhị Nữ một nguyên tiền, những năm này một nguyên tiền đã rất nhiều, có thể mua hai cân kẹo, ba cân hạt dưa.

Đây là tiền riêng của ba, không dám để cho mẹ Nhị Nữ biết.

Sau khi tách ra, Nhị Nữ muốn mua kẹo cho Lý Tiểu Ngư, lại bị Lý Tiểu Ngư từ chối, từ trong túi móc ra một tờ năm nguyên, tím lấp lánh, làm Nhị Nữ đôi mắt sáng ngời.

“Tiểu Ngư cậu thật giàu a.” Nhị Nữ lại một lần cảm thán.

Tờ năm nguyên trong tay Lý Tiểu Ngư là Hà Phương cứng rắn nhét vào tay cô, nói để cô và Nhị Nữ chơi vui vẻ, mua đồ ăn ngon.

Hai người mua một túi đồ ăn vặt trên đường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Nhị Nữ muốn đi hẻm Bắc nhìn xem, vì có ấn tượng rất sâu với tin tức hôm trước trên TV.

Sau khi đi vào hẻm Bắc, ở đây ban đầu là một nhà xưởng vứt đi, không ai nghĩ tới ở đây sẽ có phòng thí nghiệm bí mật, bây giờ ở đây bị vây quanh một vòng, nói rõ không cho người đi vào.

Nhị Nữ nhìn đông nhìn tây, kéo Lý Tiểu Ngư trộm vào.

Trên đường gồ ghề lồi lõm, đều là những miếng gạch nứt vỡ, cây thép bị biến dạng, phía trước còn vó một chồng sắt vụn.

Nhị Nữ nhỏ vỏ hạt dưa, kinh ngạc không khép miệng được: “Đều nổ thành như vậy.”

Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên nhú nhú mày, đôi mắt nhìn về một phía, hỏi Nhị Nữ: “Cậu nghe thấy tiếng gì không?”

Nhị Nữ ngày hôm qua nghe truyện ma bà kể, lòng tơ lập tức dựng lên: “Tiểu Ngư, cậu đừng làm tớ sợ.”

Lý Tiểu Ngư nhắc chân đi tới một chỗ, ngồi xổm xuống nhặt một thứ giống như viên trân châu lên, nâng lên nhìn nhìn, hạt trân châu trong suốt, như một viên đá quý tỏa sáng.

“Đây là cái gì?” Nhị Nữ cũng đi tới, nhìn chăm chăm hạt trân châu kia kinh diễm nói: “Thật đẹp a.”

Lý Tiểu Ngư đặt nó lên tai nghe, không có tiếng động gì, nhưng vừa nãy cô rõ ràng nghe thấy tiếng động.

“Cậu làm gì vậy?”

“Không có gì.”

Nhị Nữ không quá thoải mái với nơi này, bả vai run lên nói: “Chúng ta về đi, Tiểu Ngư.”

“Được.”

Trên đường trở về, Lý Tiểu Ngư đã ngủ, trong mộng mơ thấy một mảnh sương trắng, sương trắng vẫn luôn có một giọng nói.

Lại không nghe rõ hẳn đang nói gì.

Mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng dáng, có chút quen thuộc, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

“Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!”

Lý Tiểu Ngư bị Nhị Nữ gọi tỉnh, vừa mở mắt xung quanh là bờ ruộng xanh mướt, sau khi tạm biệt Nhị Nữ, về đến nhà.

Ăn xong cơm chiều ngồi xuống bàn, Lý Tiểu Ngư móc ra hạt trân châu kia, đặt xuống ánh đèn nhìn nhìn, cuối cùng bỏ vào trong hộp.

*

Sau khi trả bài kiểm tra, Cố Nhan Tuyết thể nhưng đứng thứ nhất, nghe chủ nhiệm lớp khen ngợi, học sinh trong lớp cũng không dám tin tưởng, thành tích này lại là của người không bằng bọn họ.

Nhị Nữ nhìn 60 điểm trên bài kiểm tra của mình, thả lỏng lại, mang theo sự may mắn nói: “Đạt tiêu chuẩn đạt tiêu chuẩn, quá tốt rồi.”

Lại nhìn nhìn Lý Tiểu Ngư 92 điểm, chỉ kém Cố Nhan Tuyết hai điểm, còn chưa kinh hô, đã nghe thấy chủ nhiệm lớp nói: “Lần này không chỉ có Cố Nhan Tuyết tiến bộ, còn có vài bạn thành tích cũng rất tốt, ví dụ như bạn học Lý Tiểu Ngư, tiến bộ hơn ba mươi điểm, xếp thứ hai.”

Mọi người nhìn hai người, lại nhìn nhìn thành tích của mình, để lại giọt nước mắt hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chó săn nhỏ (8)

Sau khi tan học về nhà, Nhị Nữ muốn tới nhà Lý Tiểu Ngư xem TV, khi hai người đi qua đường nhỏ, nhìn thấy vài người đang vây quanh bắt nạt một người.

Trong đó có ác bá trong lớp Nghiêm Viêm.

Mà người bị bắt nạt kia hình như là nữ sinh, tóc dài che khuất gương mặt.

Nhị Nữ vội kéo Lý Tiểu Ngư đi, còn tưởng rằng Nghiêm Viêm không bắt nạt nữ sinh, không nghĩ tới a, Lý Tiểu Ngư ngày đó đắc tội hẳn, nếu như bị hẳn nhìn thấy, vậy Tiểu Ngư sợ là cũng muốn bị bắt nạt như vậy.

Lý Tiểu Ngư cũng không muốn quản, nhưng những người đó đều là người trong lớp, mà cô là lớp phó kỷ luật, nhìn thấy loại chuyện này không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đẩy tay Nhị Nữ ra, cô cầm cổ tay Nghiêm Viêm, nói: “Bạn học Nghiêm Viêm, cậu không thể bắt nạt người khác.”

“Cậu mẹ nó có bệnh đúng không?” Nghiêm Viêm nhìn thấy khuôn mặt cô là tức giận, nhớ tới ngày đó bị ông già kia dạy dỗ, trở về nhà lại bị đánh một trận, đều là do nữ sinh này, nếu không phải cô là nữ sinh, hẳn đã sớm đá đi.

Lý Tiểu Ngư cũng không bị ánh mắt hung dữ của hắn dọa đến, mà tiếp tục nói: “Các cậu có thể tiếp tục đánh, nhưng mà ngày mai tôi sẽ nói với thầy chủ nhiệm.”

“Cậu tìm chết?” Nghiêm Viêm nâng tay lên định đánh, nhưng lại dừng lại, hừ một tiếng bực bội rút tay về, nói với người bên cạnh: “Đi đi đi, thật xui xẻo.”

Con mẹ nó, đi trên đường đã bị thứ không nam không nữ này đụng phải, không nói xin lỗi thì thôi, còn không rên một tiếng coi hắn là không khí.

Khi nào hắn bị như vậy, mới ra tay dạy dỗ nó.

Không nghĩ tới sẽ bị nữ sinh này bắt gặp.

Đoàn người vừa đi, Nhị Nữ sợ hãi đi tới nói: “Trời ạ, cậu đúng là không muốn sống nữa.

Lý Tiểu Ngư cũng không thèm nhìn người trên mặt đất, Nhị Nữ vội vàng đuổi kịp.

“Cậu mặc kệ hắn?” Nhị Nữ hỏi.

Lý Tiểu Ngư: “Chỉ cần không thấy người trong lớp đánh nhau là được.”

Ý bên ngoài, không liên quan đến kỷ luật, đều không phải chuyện của cô.

Nhị Nữ nói không ra lời.

Bọn họ không nhìn thấy, người quỳ trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, gât gao nhìn chăm chăm bóng dáng Lý Tiểu Ngư, đôi mắt trống rỗng kia bỗng nhiên lóe sáng, cái mũi ngửi ngửi hương vị trên người cô.

Mùi hương của con mồi~ hạt châu kia ở trên người cô.

*

Nghỉ giữa giờ, người trong lớp đều chạy vào WC và quán bán quà vặt, chỉ một lát mùi que cay đã bao phủ phòng học.

Nhị Nữ cũng thích ăn que cay, nhưng không có tiền mua, chỉ có thể gặm đậu chống đói.

Cửa bị người đá, cả lớp im lặng, đồng thời nhìn về phía cửa, chỉ nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Nghiêm Viêm.

Đánh nhau với người khác, khẳng định khó chịu, Nhị Nữ rụt rụt cổ, Lý Tiểu Ngư còn đắc tội hắn đâu, đừng phát tiết lên Tiểu Ngư là được.

Khi Nghiêm Viêm đi tới, Lý Tiểu Ngư còn đang làm bài tập, trên bàn có một chồng sách, tới gần lối đi nhỏ, cái bàn bị người dùng sức va chạm, tất cả sách rơi hết xuống đất, phát ra tiếng lộp bộp.

Lý Tiểu Ngư vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng, trong mắt toàn là đắc ý, nếu xem nhẹ vết bầm nơi khoe mắt, là một gương mặt rất đẹp trai.

Hắn cố ý, trả thù ngày hôm qua cô xen vào việc người khác.

Lý Tiểu Ngư không nói gì, cúi người nhặt sách lên, trên mặt không có tia giận dữ nào, dường như mấy quyển sách kia là tự rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Chó săn nhỏ (9)

Nghiêm Viêm vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cô tức giận, nhưng ngồi vào chỗ cũng không thấy cô gọi tên hắn, mà là nhặt sách lên tiếp tục làm bài.

Cái này làm cho hắn có cảm giác đâm vào bông, bực bội đá đá cái ghế bên trên.

Ngồi phía trên là một nam sinh, ngày thường cũng hay bị Nghiêm Viêm bắt nạt, lúc này ghế ngã xuống đất, cũng không dám tức giận.

Người ngồi cùng bàn với Nghiêm Viêm vừa thấy sắc mặt của hắn, thò tới nói: “Muốn tao tìm mấy người dạy dỗ con bé kia không?”

Nghiêm Viêm nhú mày đẩy hắn ta ra, nói: “Dạy dỗ cái gì, nữ sinh, cút cút cút.”

Nam sinh ngồi cùng bàn là Mẫn Thụy, còn hỗn xược hơn cả Nghiêm Viêm, làm người cà lơ phất phơ, cả ngày không đi tiệm net thì đi đánh nhau.

Nghiêm Viêm đi tiệm net chơi cũng chỉ là bởi vì nhàm chán, đánh nhau cũng là vì người khác chọc hấn, mà Mẫn Thụy hoàn toàn là tự tìm việc.

Người hấn ta hận nhất là Lý Tiểu Ngư, hận không thể tìm một cơ hội làm cô biết được sự lợi hại của hấn ta.

Tan học, Lý Tiểu Ngư và Nhị Nữ ở lại trực nhật, thời tiết oi bức oi bức, người trong phòng nhoáng cái đã đi hơn một nửa, lưu lại cũng đang thu thập sách vở.

Nắng hoàng hôn chiếu xuống mặt bàn, rõ ràng có thể nhìn thấy bụi trong không khí, ánh nắng chói tới nam sinh ngồi bàn cuối cùng, đầu dính ghé vào bàn, làn da màu đồng cùng đồng phục hơi bẩn, an an tĩnh tĩnh ngủ trên mặt bàn.

“Nghiêm Viêm còn đang ngủ, tớ cũng không dám quét tổ này.” Nhị Nữ cầm chổi run bần bật, thật sự sợ hãi Nghiêm Viêm.

Lý Tiểu Ngư: “Tớ quét, cậu quét hai tổ kia.”

“Nếu không dừng quét.....” Nhị Nữ không dám nói ra miệng, Lý Tiểu Ngư sẽ không làm vậy.

Nơi quét qua, bụi bay lên, Lý Tiểu Ngư bưng chậu nước vẩy nước ra, làm bụi không bay lên nữa, một đường quét đến bàn cuối cùng, cô cúi đầu nhìn nhìn rác dưới gầm ghế, phần lớn là của Mẫn Thụy, đều là hạt dưa và giấy, mà phía chân ghế Nghiêm Viêm không có gì.

Lý Tiểu Ngư cầm chổi quét sạch sẽ, quét xong cũng không đụng vào Nghiêm Viêm, cầm chổi rời đi.

Mà khi đã quét xong, Nghiêm Viêm vẫn không tỉnh, Nhị Nữ nhìn nhìn cửa sổ, nói với Lý Tiểu Ngư: “Tớ lau bên này, Tiểu Ngư cậu cẩn thận một chút.”

Lý Tiểu Ngư không cao bằng không Nhị Nữ, lau cửa sổ chỉ có thể nhón chân.

Tuy rằng không cần lau bên ngoài, nhưng cửa sổ rất lớn, cửa sổ mở rộng ra, rất nguy hiểm.

Lý Tiểu Ngư rất cẩn thận, nhưng cô quá lùn, khi lau kính quá tron, không cẩn thận ngã ra bên ngoài, cô phản ứng đúng lúc, tay phải nắm lấy tường, ngã về phía sau.

Chuyện phát sinh đột nhiên, khi Lý Tiểu Ngư sắp ngã xuống, eo được người ôm lấy, cánh tay người nọ rất có lực, vòng lấy eo cô, ôm xuống dưới.

“Cảm ơn!” Lý Tiểu Ngư tim đập nhanh thở phào, mặt cô chạm vào ngực người nọ, chớp mũi người được mùi thuốc lá nhàn nhạt, người nọ rất gần mình.

Lùi về phía sau một bước, ngửi khí người kia châm chọc: “Lùn như vậy còn đi lau cửa sổ, ngã một cái là nát người.”

Lý Tiểu Ngư ngược mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Nghiêm Viêm, xem nhẹ lời nói của hấn, cô thành khẩn lại nói cảm ơn “Vừa rồi cảm ơn cậu.”

“Ngốc B.” Nghiêm Viêm không biết vì sao mình sẽ làm vậy, đưa ngốc này ngã xuống đáng lẽ hấn phải vui mừng, về sau sẽ không bị mách leo nữa.

Đút tay vào túi bọc bột nhăn nhăn mảy, xoay người rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chó săn nhỏ (10)

Nhị Nữ thấy vậy đi tới nói: “Tiểu Ngư, cậu không sao a? Sao lại đắc tội tổ tông kia?”

Nhị Nữ cũng không nhìn thấy Lý Tiểu Ngư thiếu chút nữa ngã xuống, lau cửa sổ xong đã nghe thấy Nghiêm Viêm mắng Tiểu Ngư, không khỏi lo lắng đề phòng, chỉ sợ Nghiêm Viêm đánh Tiểu Ngư, nếu là như vậy, mình và Tiểu Ngư đều không phải là đối thủ của Nghiêm Viêm.

Lý Tiểu Ngư vất giẻ lau, nói: “Tớ thiếu chút nữa thì ngã, là hấn đã cứu tớ.”

Nhị Nữ nghe xong sững sốt, “Cậu xác định là Nghiêm Viêm cứu cậu?” Sao có thể! Nghiêm Viêm ước gì Lý Tiểu Ngư chết vài lần, sao lại cứu.

Lý Tiểu Ngư gật đầu, nói sang chuyện khác: “Cậu lau xong rồi sao?”

“Lau xong rồi.”

*

Hà Phương càng ngày càng vội, có đôi khi cơm sáng cũng không kịp làm, bèn mua bánh quẩy bánh bao, khi Lý Tiểu Ngư dậy Hà Phương đã ra cửa.

Căn nhà trống rỗng Lý Tiểu Ngư cũng không muốn ở lâu, cầm bánh bao trên bàn rồi đi ra ngoài.

Đi tới bờ ruộng quen thuộc, nhìn thấy vài người đang đi phía trước, rất nhiều học sinh đều phải đi qua bờ ruộng này, bởi vì đây là đường gần nhất.

Sáng sớm, không như những ngày khác, mang theo tia lạnh lẽo, mặc quần áo ngắn tay Lý Tiểu Ngư có hơi lạnh, bánh bao để lâu đã hơi lạnh, cắn một miếng phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động, thân thể bị đè xuống đất, bánh bao trong tay thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Người đè trên người cô có mái tóc dài, vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của người nọ, dơ hề hề lại trắng nõn, con ngươi màu xám, trống rỗng không ánh sáng, gắt gao nhìn chằm chằm Lý Tiểu Ngư.

Người nọ rất đẹp, gần như vậy, Lý Tiểu Ngư phát hiện hắn cũng không phải nữ, mà là nam, khuôn mặt sắc bén, lông mày như vẽ, rõ ràng, cũng là màu xám.

Lý Tiểu Ngư không nhúc nhích, hắn cũng không nhúc nhích.

Nhưng mà cổ họng phát ra tiếng ngao ô khàn khàn, đáy mắt xẹt qua một tia máu, đó là ánh mắt khi nhìn thấy đồ ăn.

Bàn tay Lý Tiểu Ngư cầm bánh bao giật giật, đưa bánh bao tới trước mặt hắn, “Ăn đi.”

Dù sao cô đã ăn no.

Bàn tay hắn đánh bay bánh bao trong tay cô, cúi đầu cắn vào cổ Lý Tiểu Ngư, gào rống giống như muốn nuốt xuống một miếng thịt.

Hắn đã một tháng không ăn, người này là đồ ăn, là đồ ăn của hắn.

Nhặt được hạt châu đều là đồ ăn của hắn.

Cổ Lý Tiểu Ngư rất đau, đẩy đẩy người kia: “Cậu không thích ăn bánh bao, tôi mua cái khác, cậu đừng cắn tôi.”

“Đau.”

Ban đầu quyết tâm muốn cắn chết cô đột nhiên ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô, bỗng nhiên không muốn ăn nữa.

Không, không ăn sẽ đói chết.

“Đôi mắt của cậu thật là đẹp.” Lý Tiểu Ngư hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm, đầu ngón tay cách mắt hắn rất gần, lẳng lặng nhìn hồi lâu, nói: “Nhưng tôi phải đi học, cậu có thể đứng lên không?”

Hắn đứng lên, tóc dài rũ đến vai, nhìn từ xa, giống như mỹ nhân trong tranh.

Lý Tiểu Ngư có chút luyến tiếc rồi đi, cô muốn làm bạn với hắn đôi mắt đẹp làm cô muốn nhìn nhiều hơn, trước nay cô chưa từng thấy đôi mắt nào như vậy.

“Giữa trưa tan học tôi sẽ tới tìm cậu, dẫn cậu đi ăn ngon.” Lý Tiểu Ngư nói.

Hắn không nói gì, cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì.

Lý Tiểu Ngư cho rằng bọn họ đã thống nhất rồi, còn nhìn hắn một lần trước khi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chó săn nhỏ (11)

Lý Tiểu Ngư không nhớ được lâu, chỉ trong buổi sáng. Lý Tiểu Ngư đã quên mất chuyện buổi sáng, nếu không phải Nhị Nữ gọi cô đi ăn cơm, cô có thể ngồi trong phòng học cả ngày.

Nhị Nữ phát hiện Lý Tiểu Ngư trầm mê đọc sách không thể tự kềm chế, nhìn chằm chằm một quyển sách có thể chằm chằm cả buổi sáng, sánh vai với Lý Tiểu Ngư còn có Cố Nhan Tuyết.

Mỗi khi tan học muộn nhất là hai người bạn họ, Lý Tiểu Ngư còn có thể nói được, Cố Nhan Tuyết là thế nào nha? Giống như biến thành người khác, cũng không nói chuyện hay đi ra ngoài chơi, chỉ ngồi đọc sách, tính tình cũng càng ngày càng quái gở.

ghét nhất chính là, Cố Nhan Tuyết luôn dùng một loại thái độ mọi người đang say chỉ mình tôi tỉnh mà nhìn người khác.

"Ăn cơm, Tiểu Ngư!" Nhị Nữ hơi béo, hết tiết hai đã thấy hơi đói bụng, mãi cho đến hiện tại, bụng đã sớm kêu vang.

Lý Tiểu Ngư xoa xoa đôi mắt, gấp sách lại ra ngoài ăn cơm với Nhị Nữ.

Buổi chiều có hai tiết Ngữ Văn, giáo viên lại có việc, nên biến thành tự học, tiếng chuông vào học vang lên, Lý Tiểu Ngư mở sổ bắt đầu ghi lại những người trốn học.

Quả nhiên, qua nửa tiết Nghiêm Viêm cũng chưa đến.

Lý Tiểu Ngư đứng lên định đi ra ngoài, Nhị Nữ giữ chặt tay cô hỏi: "Tiểu Ngư, cậu đi đâu vậy?"

"Tớ đi tiệm net xem." Dứt lời, Lý Tiểu Ngư ra khỏi phòng học.

Nhị Nữ vẻ mặt mộng bức chớp chớp mắt, đang mơ sao? Tiểu Ngư đi tiệm net làm gì a?

Quán net gần trường nhất cũng hẻo lánh nhất ở ngay ngõ nhỏ gần đó, ngõ nhỏ quanh co vòng vèo, vòng vài lần mới nhìn thấy một tấm biển nhỏ, quán net.

Đi vào nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mấy chục chiếc máy tính chia làm hai bên, ngồi đầy người, phần lớn đều là học sinh trường họ, đầu ngón tay bay múa, nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt.

Một người đi qua Lý Tiểu Ngư, quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi vào quán.

Ngoại hình của Lý Tiểu Ngư thuộc loại em gái trong sáng, đôi mắt to tròn, bình tĩnh lại đậm nhiên, giống như người quen đi vào quán net, tìm thấy bóng dáng quen thuộc đi tới.

Nghiêm Viêm đang chơi một game đang nổi tiếng nhất, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím.

Bà vai bị người vỗ vỗ, không muốn phản ứng, nhưng người nọ càng ngày càng hăng say, bức bối xoay người, định chửi ầm lên nhưng nghẹn lại, sau khi nhìn thấy Lý Tiểu Ngư mặt đen hơn một nửa, đen đuôi chạch một tiếng, nói: "Cậu tới đây làm gì?"

Lý Tiểu Ngư không thích ngửi mùi vị ở đây, mùi thuốc lá và mùi mồ hôi trộn lẫn với nhau, ngửi vào chỉ thấy choáng đầu, nhần nhần mày mới nói: "Trở về đi học."

"Cút!" Nghiêm Viêm hơi hơi hé miệng, con ngươi âm trầm, quanh thân phát ra không khí khủng bố.

Về mặt Lý Tiểu Ngư vẫn bình đạm, bàn tay kéo góc áo hần vẫn không buông ra, "Đi về."

Nghiêm Viêm đứng lên, cơ thể cao hơn Lý Tiểu Ngư gần một nửa, "Tôi nói cậu cút, không nghe thấy sao?"

"Đi về."

Lý Tiểu Ngư đầu muối không ăn, không sợ chết không buông hần ra, hoàn toàn không thèm nhìn sắc mặt của hần, Nghiêm Viêm cũng tức đến buồn cười.

Người từ đâu ra không biết?

"Nha, anh Viêm, có bạn gái cũng không nói với em." Một nam sinh đầu tím trong miệng ngâm điệu thuốc lắc lư đi tới, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lý Tiểu Ngư, trong mắt lộ ra kinh diễm, "Anh Viêm, bạn gái của anh cũng thật đáng yêu."

Khóe mắt Nghiêm Viêm thoáng liếc qua, sự lạnh lẽo trong mắt làm nam sinh đầu tím ngâm miệng, xoay người xám xịt rồi đi.

"Được rồi, mẹ nó coi như tôi sợ cậu!" Nghiêm Viêm đá văng ghế, đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư đi theo phía sau hần, ra quán net, vừa thoải mái một chút, thả lỏng người, còn chưa hoàn hồn, cánh tay đã bị người dùng sức lôi kéo, một con gió lướt qua bên tai, ngay sau đó là tiếng chửi.

"Mẹ nó!" Nghiêm Viêm liếm liếm răng, đôi mắt híp lại, "Đi cái xe rác rưởi gì, mắt bị....." Cậu nói tiếp theo dừng lại, cũng không biết mình trúng gió hay làm sao, không muốn nói những câu thô tục trước mặt cô.

Lý Tiểu Ngư người chạm vào ngực hần, mùi thuốc lá càng thêm nồng đậm, bay vào chớp mũi cô, cánh tay cầm tay cô dùng lực rất lớn, có hơi đau.

"Cảm ơn cậu, bạn học Nghiêm Viêm."

"Đi đường phải quan sát xung quanh, đọc sách nhiều quá đầu đều ngu đi." Nghiêm Viêm cảm thấy sự ảm áp trước ngực đi vào cơ thể, nóng bỏng nóng bỏng, buông lỏng tay ra, lùi về phía sau vài bước, cảm giác quái dị không ngừng truyền tới trái tim.

Lý Tiểu Ngư chỉnh lại quần áo, nghiêm túc gật đầu nói: "Tớ sẽ làm vậy cảm ơn bạn học Nghiêm Viêm."

"Chắc!" Nghiêm Viêm nhìn lướt qua đỉnh đầu của cô, không thú vị nhìn về phía phía trước, cơ thể lại không tự giác đi sang bên phải, để cô đi vào bên trong.

Đọc theo đường đi không nói gì, khi về lớp tiếng chuông vào tiết thứ hai đã vang lên.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: @Bng701 đoán đúng ý Trầm, thưởng một chương

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chó săn nhỏ (12)

Lý Tiểu Ngư và Nghiêm Viêm cùng đi vào phòng học, làm tất cả học sinh trong lớp đều nhìn qua, ánh mắt khác nhau.

Người khiếp sợ nhất là Nhị Nữ, những người khác còn không biết tình hình thực tế, chỉ có Nhị Nữ suy đoán ra, Tiểu Ngư đi tiệm net gọi Nghiêm Viêm đi học.

Thật không nghĩ tới, Tiểu Ngư lại lợi hại như vậy, còn có thể gọi ác bá Nghiêm Viêm đi về học.

Tan học đi trên đường, Nhị Nữ lải nhải hỏi Tiểu Ngư làm cách nào để gọi Nghiêm Viêm về đi học.

Lý Tiểu Ngư lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện buổi sáng, vội vàng nói với Nhị Nữ: "Tớ có việc đi trước, ngày mai nói chuyện với cậu sau."

Chỉ trong nháy mắt, Nhị Nữ đã nhìn thấy Lý Tiểu Ngư chạy mất, móc đầu từ trong túi ra ném vào trong miệng, cắn cắn mới xoay người về nhà.

Bờ ruộng mênh mông vô bờ, một biển lúa xanh, Lý Tiểu Ngư thở hổn hển đi tới nơi, lại không thấy người kia.

Ai, sao cô lại có thể quên mất chứ.

Rõ ràng đã đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, chủ nhiệm lớp đi vào trong lớp, khi học sinh dần dần ngồi vào chỗ, đã cảm thấy không khí không bình thường trong lớp học.

Nhị Nữ nhảy bén ngồi nghiêm chỉnh nhất, chủ nhiệm lớp tới sớm như vậy, sợ là trong lớp lại có người bị phạt.

Thật đúng là bị Nhị Nữ đoán đúng, tiếng chuông vào lớp vang lên, chủ nhiệm lớp đứng lên đập vào bàn, đôi mắt sắc bén quét qua từng người trong lớp, cuối cùng dừng ở trên người Nghiêm Viêm ngồi bàn cuối cùng.

"Nghiêm Viêm! Buổi chiều hôm qua em đi đâu?"

Tiếng nói roi xuống, ánh mắt cả lớp đều dừng lại trên người Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm còn đang ghé vào trên bàn ngủ, bị hét như vậy, chậm rì rì đứng lên, ngáp một cái nhìn chủ nhiệm lớp nói: "Ồ lớp học."

"Lớp học?" Chủ nhiệm lớp không thích Nghiêm Viêm nhất trong lớp, suốt ngày ngoại trừ ngủ thì đi đánh nhau, không có điều gì làm người thích.

Tiếp tục nói: "Tại sao hôm qua tôi nghe nói em đi tiệm net?"

Nghiêm Viêm nghe vậy, đầu tiên nhìn về phía Lý Tiểu Ngư đang cúi đầu đọc sách, khóe miệng gọi lên một tia châm chọc, ngày hôm qua chắc hẳn rơi nào, mới đi về cùng đứa ngốc kia, bây giờ tốt rồi, không được chơi game, còn bị tội.

"Có đi hay không?" Chủ nhiệm lớp thấy hắn chậm chạp không nói gì càng thêm tức giận, hét lớn: "Nghiêm Viêm!"

"Không đi." Nghiêm Viêm lạnh mặt, cái trán khễ nhễ, lộ ra khí thế.

"Được rồi, tôi sẽ gọi ba mẹ em tới, bây giờ đi xuống cuối....."

Còn chưa nói xong, một giọng nữ đã chen ngang: "Thưa thầy, bạn học Nghiêm Viêm không tới quán net, buổi chiều hôm qua em đi tìm cậu ấy, thấy cậu

ấy ngủ trên sân thể dục."

Chủ nhiệm lớp và mọi người đều nhìn về phía có giọng nói, sau khi thấy là Lý Tiểu Ngư sau, mở to hai mắt nhìn.

Chủ nhiệm lớp bình tĩnh lại, đen mặt, "Tiểu Ngư, em không phải nói dối cho cậu ta."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, sống lưng thẳng tắp, không hề lùi bước: "Em không nói dối, thưa thầy, ngày hôm qua bạn học Nghiêm Viêm thật sự không tới quán net."

"Được được được, các cô cậu càng ngày càng giỏi! Tiết đầu tự học, giáo viên Ngữ Văn còn chưa về trường! Về sau lại để tôi phát hiện có người trốn học, sẽ xử phạt nặng, các cô cậu tự xem lại bản thân đi." Chủ nhiệm lớp không nói gì nữa đi ra ngoài.

Không khí trong phòng học trở lại nhẹ nhàng, Lý Tiểu Ngư ngồi xuống, tiếp tục đọc sách, nếu xem nhẹ ánh mắt phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Chó săn nhỏ (13)

Khi tiếng chuông hết tiết vang lên, phía sau vang lên tiếng bàn ghế ngã xuống rầm rầm, dọa đến người ngồi gần đó.

Mọi người xoay người, đã thấy Nghiêm Viêm đá bàn của hắn, mấy quyển sách trong ngăn bàn rơi xuống đất, cả người phát ra khí đen làm mọi người phải cúi đầu, không dám nhìn thẳng khuôn mặt hắn.

Vừa rồi nhận được tin nhắn của một người, Nghiêm Viêm mới biết được là ai mách lẻo, mẹ nó, thằng đó gan cũng lớn, dám mách lẻo cho thầy chủ nhiệm.

Vừa định đi ra ngoài, cánh tay đã bị người giữ chặt, Nghiêm Viêm không kiên nhẫn quay đầu, muốn nhìn xem là đứa nào không muốn sống kéo tay hắn.

Lại nhìn thấy một khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt như những vì sao trên trời nhìn hắn, rõ ràng hai người không phải là người cùng thế giới, thế nhưng Nghiêm Viêm muốn kéo cô vào thế giới của hắn, muốn để đôi mắt không gọn sóng của cô thay đổi vì hắn.

Ý tưởng này tới rất đột nhiên, trái tim Nghiêm Viêm đập một cách không bình thường, bỗng truyền tới sau tai làm tai hắn nóng lên.

"Tớ không nói cho thầy chủ nhiệm biết." Lý Tiểu Ngư thu tay, mí mắt hơi rũ, hàng mi dài tạo thành bóng đen nho nhỏ trên khuôn mặt, ánh mắt chuyển qua sách vở trên mặt đất, cúi người nhặt lên.

Nghiêm Viêm lãnh đạm nga một tiếng.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ giải thích chuyện này với hắn, là sợ hắn hiểu lầm sao? Là..... Để ý hắn?

Khi suy nghĩ này xuất hiện, hắn lập tức áp xuống, cô có để ý hắn hay không thì liên quan gì tới hắn

Cái bàn trở về nguyên dạng, Lý Tiểu Ngư về chỗ.

Mọi người nhìn Nghiêm Viêm ban đầu tức giận ngập trời lúc này lại thành thật ngồi trên ghế, đầu gác trên cánh tay, dường như đang ngủ.

Không khỏi kinh ngạc cảm thán lớp phó kỷ luật đúng là không phải người thường a.

Chỉ có Mẫn Thụy nhìn thấy Nghiêm Viêm đang bấm di động, trả lời tin nhắn.

Nghiêm Viêm: Giữa trưa tao sẽ tới dạy dỗ thằng đó.

xx: Anh Viêm, lúc này thằng đó nhất định đang ở quán quà vặt, không đánh sao? Có phải ông thầy kia lại kéo dài thời gian?

Nghiêm Viêm: Không phải, có chút việc, giữa trưa đi.

Bởi vì buổi chiều tan học bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng, khi về nhà sắc trời đã hơi tối.

Ra cổng trường chẳng còn ai, ánh hoàng hôn chiếu xuống đường, rẽ một lần đã đi tới bờ ruộng.

Chỗ rẽ rất tối, Lý Tiểu Ngư còn chưa đi vào, đã nhìn thấy mấy điểm hồng hồng, lấp lờ trong ngõ nhỏ đen nhánh.

Loáng thoáng nhìn thấy vài người dựa vào tường, đồng thời cũng nhìn thấy cô, dầm tắt tàn thuốc, chậm rãi đi tới.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy mấy người kia không có ý tốt, lui về phía sau vài bước, đôi mắt nhìn xung quanh.

"Lý Tiểu Ngư, cuối cùng cũng bị tao bắt được!" Người nói chuyện là Mẫn Thụy, đặc ý cong cong khóe miệng, gập tay kêu tách tách, ánh mắt hiện lên một tia lệ khí.

Gã muốn dạy dỗ con bé này rất lâu rồi, bởi vì nó, Mẫn Thụy không thể đi quán net, chỉ sợ bị báo cáo, lại bị ông già kia phê bình, đáng sợ nhất chính là gọi ba gã tới, bị ăn đòn không sao, nhưng không có tiền tiêu vặt trong một tuần.

Lý Tiểu Ngư không cử động, nhìn mấy nam sinh vây quanh cô, sắc mặt bình tĩnh, "Cậu là bạn cùng bàn của Nghiêm Viêm?"

"Đúng vậy, anh Viêm cũng nhìn mày không vừa mắt." Mẫn Thụy nói tiếp: "Không muốn bị bọn tao bắt nạt, thì sau này không được báo cáo với chủ nhiệm."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu: "Các cậu không vi phạm kỷ luật, tôi sẽ không báo cáo với thầy."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chó săn nhỏ (14)

"Mẹ nó, đồ chó má, tao thấy mày rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Mẫn Thụy kéo một cánh tay Lý Tiểu Ngư, người bên cạnh cũng kéo cánh tay còn lại.

Lý Tiểu Ngư căn bản không phải đối thủ của bọn họ, giãy giụa vài cái, nói: "Mẫn Thụy, nếu để thầy chủ nhiệm biết chuyện hôm nay, cậu biết hậu quả không?"

"Vậy thì sao? Tao không dạy dỗ cho đến khi mày sợ, tao không phải họ Mẫn!"

Hai người xách Lý Tiểu Ngư đến bờ ruộng, liếc mắt nhìn xung quanh, không có ai, trống rỗng, sắc trời cũng càng lúc tối, lộ ra sự tuyệt vọng.

Mẫn Thụy ném Lý Tiểu Ngư xuống một cái hố, bên trong nước chảy, khi ném xuống, lập tức làm Lý Tiểu Ngư bị dính bùn và nước.

May mà thời tiết còn ẩm áp, nhưng lại là chạng vạng, Lý Tiểu Ngư chỉ mặc áo ngắn vẫn cảm thấy lạnh lẽo, bùn dưới chân rất trơn, căn bản không thể đứng dậy.

Cái hố này rất sâu, ban đầu là một dòng sông nhỏ, nhưng bởi vì thời tiết nóng bức, đáy hố toàn bùn.

"Bây giờ không có ai tới đây đâu, tao khuyên mày nhận sai, tao sẽ tha cho mày." Mẫn Thụy ôm ngực, nhìn Lý Tiểu Ngư chật vật phía dưới, cười hả giận.

Lý Tiểu Ngư không nói gì, lau bùn trên mặt, bùn dính vào mắt có hơi đau, nghe tiếng cười nhạo bên trên, nội tâm thờ ơ, không sợ hãi hay dao động.

Đội nửa ngày cũng không thấy cô sợ hãi, Mẫn Thụy không còn kiên nhẫn, đá đá bùn dưới chân, nói: "Lý Tiểu Ngư, mày không sợ chết đúng không?"

"Được rồi! Tao..... A!" Mẫn Thụy còn chưa kịp nói xong, cả người đã bị ép xuống đất, cổ bị bóp chặt, sức lực của người kia vô cùng lớn, thiếu đường khí làm hai chân gã đá lung tung, hai mắt trắng dã.

Mấy nam sinh bên cạnh gã thấy thế phục hồi tinh thần lại, vội vàng kéo người đang bóp cổ Mẫn Thụy ra.

Người nọ không biết là nam hay là nữ, tóc dài che đi khuôn mặt, cổ họng găm nhẹ như như sỏi như hổ, nhưng bọn họ làm cách nào cũng không kéo được người nọ ra, giống như một cục sắt, dính vào Mẫn Thụy.

Thấy Mẫn Thụy thiếu đường khí sắp chết, mấy người kia đâm đá vào trên người người nọ cũng không làm được gì, tư thế kia chính là muốn bóp chết Mẫn Thụy.

Người nọ bóp cổ Mẫn Thụy, dùng sức ném ra, cơ thể bị vứt ra một khoảng xa, đôi mắt tối tăm liếc mấy người kia, há miệng thở dốc, liếm khóe miệng.

Sao lại có thể động tới đồ ăn của hắn, ăn bọn họ, ăn hết.

Mấy người kia bị cặp mắt kia nhìn thẳng, giống như bị dã thú theo dõi, thân thể run rẩy, té ngã lộn nhào kéo Mẫn Thụy chạy.

Lý Tiểu Ngư đang trong hố cũng không nhìn thấy, cô đang cố gắng bò dậy, thật vất vả bò ra, vài sợi tóc chạm vào cổ, ngứa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy

khuôn mặt của hắn.

"Là cậu" Lý Tiểu Ngư vốn tưởng rằng mình sẽ không thể gặp lại hắn.

Hắn phát ra vài tiếng hừ hừ, đôi mắt xám lướt qua gương mặt dính đầy bùn của cô, nhú nhú mày, nâng tay lên lau bùn trên mặt cô.

Đồ ăn của hắn bị bẩn.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy trên mặt bị thô lỗ chà lau, có hơi đau, muốn lùi về phía sau, cánh tay lại bị hắn cầm, không cho cô rời đi.

Trước mắt đóng đũa, khóe mắt Lý Tiểu Ngư xẹt qua một vết đỏ, ở trên cổ hắn, rất dài rất dài đi xuống cổ áo, Lý Tiểu Ngư vươn tay, muốn chạm vào vết đỏ đó, lại bị hắn né tránh.

Sự đề phòng và cảnh giác trong mắt hắn hóa thành một tia lạnh lẽo, chột lóe lướt qua.

"Cậu có đau không?" Cái vết đỏ kia thoát nhìn rất dữ tợn, vừa nhìn là biết mới có, giống bị thứ đó cào, hắn lại làm như không sao.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vết đỏ, lắc đầu, rống rống đáp lại.

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt nhìn nhìn xung quanh, một người cũng không có, những người đó đi đâu? Chẳng lẽ bị hắn đuổi đi? Không thể nào, hắn yếu đuối mong manh như vậy làm sao có thể đuổi bọn họ đi, chẳng lẽ là Mẫn Thụy thấy có người đến nên chạy đi?

Không nghĩ nhiều, Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên nói với hắn: "Nhà cậu ở đâu?"

Hắn không nói gì, đôi mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Tiểu Ngư.

"Cậu về nhà tôi được không? Vết thương của cậu không xử lý sẽ nhiễm trùng." Lý Tiểu Ngư vươn tay.

Hắn nhìn bàn tay cô chăm chú một lúc lâu, mắt xám tối tăm, nâng bàn tay dơ bẩn lên, cẩn thận đặt lên bàn tay cô.

Đồ ăn đang mời hắn ăn sao?

Bàn tay vừa chạm vào đã thu lại.

Không được, cô còn quá nhỏ, còn chưa đủ hắn nhét kẽ răng.

Phụng thiên thừa vận, Quảng Thượng chiếu viết: Điền vào chỗ trống

"Không phải anh cũng ghét con bé Lý Tiểu Ngư sao? Em đang giúp anh."

"Một nữ sinh, mẹ nó mày còn có mặt mũi bắt nạt người ta, không phải tao đã nói với mày rồi sao? Đừng có..."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Chó săn nhỏ (15)

Khi về đến nhà, Hà Phương còn chưa về, đồng hồ trên tường đã chỉ đến số 8, bật đèn, phòng khách sáng ngời.

Lý Tiểu Ngư kéo hắn vào phòng, sợ hắn ngại, trấn an nói: "Đừng sợ, ở đây chỉ có tớ và mẹ tớ, mẹ tớ rất tốt, cậu đừng sợ."

Đôi mắt hắn nhìn xung quanh, mũi ngửi ngửi, hơi nhú mày.

Trong phòng này toàn là mùi của đồ ăn, không khó ngửi, ngửi rồi còn muốn ngửi tiếp.

Lý Tiểu Ngư không để ý người mình đang bẩn, tìm đồ khắp nơi.

Trong nhà không có nhiều thuốc, chỉ tìm được một chút thuốc hạ sốt, Lý Tiểu Ngư xé quần áo không cần nữa ra, muốn băng bó cho hắn.

Đi vào phòng cô, bảo hắn ngồi lên ghế, cởi quần áo của hắn ra.

Cơ thể hắn run lên, thần kinh căng chặt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang chạm vào ngực mình, nhu nhược tình tứ, gập một cái là gãy, mà khi bàn tay kia chạm vào làn da hắn, tê tê đại đại rất thoải mái.

Nhưng cái tay kia bỗng nhiên dừng lại, Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn vết thương trên ngực hắn dần dần biến mất.

"Này....." Lý Tiểu Ngư dùng sức xoa xoa mắt, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, không nhận được duỗi tay sờ sờ.

Hắn cầm lấy bàn tay đang sờ lung tung kia, mạnh mẽ giữ lại.

Lý Tiểu Ngư cúi đầu là đối diện với đôi mắt xám kia, u ám lan tràn.

"Làm sao vậy?" Cô không hiểu hỏi.

Còn chưa kịp nói câu tiếp theo, hắn đột nhiên buông tay cô ra, nhanh chóng từ cửa sổ nhảy ra ngoài, biến mất.

Đột nhiên chỉ còn lại một mình Lý Tiểu Ngư hơi ngây người, không gian yên tĩnh thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gà gáy và vài tiếng có sủa, bàn tay đang nâng lên vẫn còn ở giữa không trung, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác.

Chạy chậm đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tối tăm chỉ nhìn thấy vài ánh đèn, đó là ánh đèn trong phòng nhà người khác, mặt trăng treo trên cao, bị mây đen che khuất.

Lý Tiểu Ngư gọi vài tiếng: "Này, này ~"

Đáp lại cô là bóng đêm tĩnh mịch.

*

Đi học như ngày thường, nhưng Lý Tiểu Ngư không nói chuyện tối qua cho Nhị Nữ biết, cô sợ Nhị Nữ lo lắng, mà nói cho thầy chủ nhiệm biết.

Đêm đó bị bắt nạt thành như vậy, Lý Tiểu Ngư cũng không phải người nhận được, huống chi cô còn là lớp phó kỷ luật.

Chuông vào lớp còn chưa vang lên chủ nhiệm lớp đã tức giận đi vào phòng học, phê bình Mẫn Thụy một trận.

Vô cùng đau đớn nói với gã: "Bạn học Mẫn Thụy, em cũng dám bắt nạt bạn học cùng lớp, em có biết điều quan trọng nhất trong một lớp là gì không? Là đoàn kết! Là hữu ái!"

"Tôi sẽ phê bình em trước toàn trường, gọi điện thoại cho phụ huynh của em, để bọn họ nhìn xem, em đã làm những chuyện gì!"

Dứt lời, cả lớp sôi nổi quay đầu nhìn Mẫn Thụy, ánh mắt đều mang theo kinh ngạc và không hiểu.

Người bị bắt nạt là ai?

Tuy rằng chủ nhiệm lớp chưa nói, có vài người cũng biết, ai không biết người Mẫn Thụy ghét nhất là ai, có thể bị hắn dạy dỗ, người kia còn có thể nói với chủ nhiệm lớp, chỉ có một.

Đó chính là, Lý Tiểu Ngư.

Nhưng Mẫn Thụy ngồi cuối cùng ban đầu cũng không cảm thấy khẩn trương hay sợ hãi, nhưng cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như dao từ người ngồi bên cạnh, lại như đang ngồi trên đồng lửa.

Kết thúc tiết đầu tiên, giáo viên vừa đi ra ngoài, cổ áo Mẫn Thụy đã bị người ta nhấc lên, một đường kéo tới WC, bị ném xuống sàn nhà lạnh băng.

Tặng @ZLY0102 với đáp án nhanh nhút và chính xác nhút!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Chó săn nhỏ (16)

"Mẫn Thụy! Mẹ nó tối qua mày bắt nạt ai?" Trên đỉnh đầu là giọng nói nén giận, làm Mẫn Thụy sợ tới nỗi giật mình một cái.

"Em....." Mẫn Thụy rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Không phải anh cũng ghét con bé Lý Tiểu Ngư sao? Em đang giúp anh."

Nghiêm Viêm chỉ vào gã chửi ầm lên: "Một nữ sinh, mẹ nó mày còn có mặt mũi bắt nạt người ta, không phải tao đã nói với mày rồi sao? Đừng có động vào cô ấy!"

Mẫn Thụy càng nghe trong lòng càng hụt hẫng, nói như thế nào gã và Nghiêm Viêm cũng là anh em lớn lên từ nhỏ, sao lại có thể vì Lý Tiểu Ngư, mà đối xử với gã như vậy, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Anh Viêm, không phải anh thích con bé Lý Tiểu Ngư kia chứ?"

Dứt lời, không khí ngừng trôi vài giây, Nghiêm Viêm một chân đá vào lưng Mẫn Thụy, về mặt tối tăm, nếu xem nhẹ sau tai đỏ bừng, "Muốn chết sao?"

Mẫn Thụy vừa thấy sắc mặt này của Nghiêm Viêm, vội vàng nói: "Anh Viêm đừng giận, em không biết, em cũng không làm gì nó, không tin anh xem nó có bị thương không."

Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng: "Nói toàn bộ chuyện tối qua cho tao, nếu không nói hết đề tao phát hiện ra, mày nhất định phải chết."

Mẫn Thụy đứng lên, móc một gói thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Nghiêm Viêm một cây, mới kể lại mọi chuyện.

Cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Mẫn Thụy mới được dừng lại, vuốt vuốt cái cổ tím bầm, đau khổ bức: "Anh nhìn cổ em này, chính là bị kẻ điên kia bóp, quá tàn nhẫn, em cảm thấy hôm qua mình sẽ chết ở đó luôn."

Nghiêm Viêm nhíu mày, nhìn lướt qua cổ gã, gõ gõ điều thuốc, hút một ngụm mới đi xuống đất, nói: "Mày nói kẻ điên kia cứu Lý Tiểu Ngư?"

Mẫn Thụy gật đầu: "Em cảm thấy Lý Tiểu Ngư quen kẻ điên đó."

"Được rồi được rồi, đi đi học, giữa trưa lại nói." Nghiêm Viêm bước về phía trước một bước, dùng chân liếc nhìn Mẫn Thụy, trong mắt lạnh băng đến tận xương, "Đừng có động vào cô ấy!"

Mẫn Thụy gật đầu như đảo tời: "Không dám không dám"

Nhìn bóng dáng Nghiêm Viêm đi xa, Mẫn Thụy mới vội vàng bước ra, suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi xẹt qua.

Gã chưa từng thấy Nghiêm Viêm quan tâm nữ sinh nào như vậy, biểu tình kia giống như Mẫn Thụy đã phạm phải tội ác tày trời, không phải thích thì còn là gì?

Nhưng mà cũng không đúng a, Lý Tiểu Ngư làm vậy với bọn họ, làm người căm ghét như vậy, sao Nghiêm Viêm có thể thích nó.

Thật là làm người khó hiểu.

Giữa trưa tan học, Lý Tiểu Ngư và Nhị Nữ ăn trưa xong đi tới quầy bán quà vặt, Nhị Nữ muốn mua que cay, hôm nay ba trộm cho một nguyên, không dám nói cho mẹ biết.

Chỉ muốn ăn que cay một lần.

Lý Tiểu Ngư không quá thích que cay, cô thích ăn kẹo, đặc biệt là kẹo cứng vị trái cây, ngọt ngào rất ngon.

Mà Nhị Nữ luôn nhắc nhở cô, ăn nhiều kẹo sẽ bị sâu răng, Tiểu hoa gần nhà cũng thích ăn kẹo, bây giờ bị sâu răng, buổi tối sẽ đau, rất nhiều lần Nhị Nữ nghe thấy, không thể ngủ yên.

Lý Tiểu Ngư liếm liếm răng hàm, không có cảm giác gì, tiếp tục ăn kẹo của mình.

Đi vào quầy bán quà vặt, nhìn thấy mấy nam sinh đang ngồi xôm hút thuốc, mây khói lượn lờ, đôi mắt nhìn những nữ sinh đi ngang qua.

Một người đi ra, kia mấy nam sinh vội vàng đứng lên, cười nịnh kêu: "Anh Viêm"

Có vài nữ sinh đi ngang qua đều nhìn trộm Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm thuộc loại đẹp trai tà mị, một đôi mắt hẹp dài nheo lại có thể mê hoặc làm người thần hồn điên đảo, còn nhỏ tuổi mà khí thế trên người lại kiêu ngạo, khi đánh nhau càng đáng sợ, trong trường không ai dám bắt nạt hắn.

Cha Nghiêm Viêm làm nghề gì/là ai???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Chó săn nhỏ (17)

Nhị Nữ vừa thấy sợ tới mức muốn co người thành một cục, sao đi mua que cay cũng gặp Nghiêm Viêm, quá xui xẻo.

Lý Tiểu Ngư thấy Nhị Nữ chậm chạp không đi, nhìn theo ánh mắt Nhị Nữ, đã nhìn thấy đám người đang nói chuyện với Nghiêm Viêm.

"Tiểu Ngư, nếu không lần sau chúng ta đi mua....." Nhị Nữ run rẩy nói.

"Được rồi." Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, đang định quay về với Nhị Nữ, đã nghe thấy tiếng gọi phía sau.

"Lý Tiểu Ngư!"

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại, nhìn thấy Nghiêm Viêm đang đi tới bên này.

Ánh mắt Nghiêm Viêm cẩn thận nhìn Lý Tiểu Ngư, sau đó mới lười nhác nói: "Không có việc gì, cậu đi đi."

Lý Tiểu Ngư ngẩn người, cuối cùng về lớp với Nhị Nữ.

Trở lại phòng học, Nhị Nữ còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong sự kinh ngạc.

"Vừa nãy..... Tiểu Ngư, từ lúc nào mà cậu thân với Nghiêm Viêm như vậy?"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu: "Không thân a."

Cầm Nhị Nữ đều sắp rơi xuống đất, như này mà còn không thân? Ai không biết Nghiêm Viêm không nói chuyện với nữ sinh, cho dù có nữ sinh theo đuổi hắn, hắn cũng quyết đoán cự tuyệt, người không biết còn tưởng hắn là gay.

Mới nãy mình tận mắt nhìn thấy Nghiêm Viêm đến gần Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư nghĩ tới người tới qua, quay đầu hỏi Nhị Nữ: "Cậu thử nói xem có ai bị thương mà vết thương lập tức lành lại không?"

Nhị Nữ: "Không thể nào, làm gì có ai có thể lập tức lành miệng vết thương?"

Lý Tiểu Ngư nỗ lực nhớ lại, rõ ràng cô nhìn thấy vết cào rất sâu a, vì sao đảo mắt đã lành lại a, chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?

Hắn đi đâu rồi? Về nhà sao?

"Tiểu Ngư, cậu nghĩ gì vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Không có chuyện gì."

-

Buổi sáng, Lý Tiểu Ngư rửa mặt xong xuống tầng nhìn thấy Hà Phương đang ngồi trên bàn cơm, khuôn mặt hoang mang.

Lý Tiểu Ngư đi qua, hỏi: "Mẹ ơi, làm sao vậy?"

Hà Phương múc cho cô bát cháo, nói: "Hôm nay mẹ mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đầy gà rừng vịt hoang, còn có mấy con lợn rừng, đều còn sống."

Lý Tiểu Ngư đang húp cháo ngừng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Hà Phương tiếp tục nói: "Mẹ tưởng người trong thôn để đó, hỏi tất cả mọi nhà, đều không phải, đám động vật kia giống như đột nhiên xuất hiện."

"Ha ha, mẹ đều cảm thấy câu chuyện ôm cây đợi thỏ là có thật."

"....." Lý Tiểu Ngư cúi đầu tiếp tục uống cháo, đôi mắt xuất thần.

Sau ngày hôm đó, cửa nhà Lý Tiểu Ngư mỗi ngày đều sẽ có một đám động vật, trong nhà mỗi ngày ăn thịt, Hà Phương sợ ăn nhiều nóng quá bèn mang một ít cho bạn bè, hoặc là làm thịt khô.

Hà Phương nghi ngờ có người đặt ở cửa, cố ý dậy sớm, nhìn từ trên tầng xuống, xem có ai tới không, nhưng quan sát thật lâu, cho đến khi mở cửa, nhìn ngoài cửa đầy động vật, bà cảm thấy đúng là gặp ma.

Mà Lý Tiểu Ngư lại không để ở trong lòng, buổi tối về nhà, tắm rửa xong đi ra, lau lau tóc, ngồi xuống bàn bên cửa sổ, đốt một ngọn nến.

Chống cằm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong bóng đêm xuất hiện ánh trắng, chiếu sáng những nơi bị bao phủ trong bóng tối.

Gió nhẹ hôn lướt qua khuôn mặt, thổi lạnh mái tóc ướt.

Điện thoại Nokia trên bàn hơi rung, Lý Tiểu Ngư cầm lấy nhìn, là Hà Phương nhắn, nói sẽ về nhà muộn.

Lý Tiểu Ngư buông di động xuống, đóng cửa sổ, nằm xuống giường đắp chăn, nhắm mắt lại chỉ một lát đã ngủ say.

Lúc này, cửa sổ đã đóng lại bị mở ra, một bóng dáng nhảy tới mép giường, tóc đen rũ xuống mặt đất, người nọ ngồi xổm ở đầu giường, con người u ám nhìn chăm chăm người đang ngủ trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chó săn nhỏ (18)

Khóe miệng hắn tạo nên một độ cong hưng phấn, hai tròng mắt sáng quắc, cổ họng kêu hừ hừ, nhưng mà âm thanh rất nhỏ, không đánh thức người con gái đang nằm trên giường.

Đồ ăn của hắn được ăn ngon, càng ngày càng đẹp, khuôn mặt hồng hồng tròn hơn nhiều, quan trọng nhất là, càng thêm ngon miệng.

Thật sự muốn nuốt vào trong bụng.

Đầu ngón tay của hắn đặt ở mép giường mọc ra móng vuốt, lấp lánh dưới ánh nến nhàn nhạt, bị hắn thu hồi, làm chân của cô rách một vết nhỏ.

Hắn tức giận gãi gãi tay, bàn tay bị móng vuốt làm bị thương cũng không thèm để ý, cho đến khi móng vuốt thu lại, mới thả lỏng.

Cô lật người, bị nóng xóc chân lên, lộ ra vòng eo trắng mềm, da thịt hồng hồng mang theo lớp mỡ hôi mỏng, làm hắn nhìn chăm chăm không rời mắt.

Nhìn lên trên, cô nằm nghiêng đối mặt với hắn, một bên gương mặt bị ép xuống, hàng mi dài run rẩy, khóe môi còn có nước dãi, không biết mơ thấy gì, khóe miệng cong lên thỏa mãn.

Hắn không thể nhìn được cúi người xuống tới gần khuôn mặt của cô, chỉ còn năm centimet lại dừng lại, hầu kết giật giật, con ngươi màu xám rụt rụt, hơi thở vàng vàng mang theo mùi sữa phả lên mặt hắn, gân xanh trên cổ nổi lên, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có một mầm cây trời lên, bị hơi thở của cô làm trời lên.

Trong giấc mơ của Lý Tiểu Ngư toàn là kẹo, cô đi vào một gian phòng làm bằng kẹo, bên trong có rất nhiều kẹo không thể đếm, cô kích động vun kẹo thành một cây cột, dùng sức liếm liếm.

Mà bên này, hắn bị cô đột nhiên kéo lên trên giường, cô ôm chặt hắn, cổ truyền đến cảm giác ẩm áp, ướt át là hắn hơi sững sốt.

Mùi sữa tràn ngập trong chớp mũi, không cảm thấy chán ghét, lại làm hắn yêu thích.

Bỗng nhiên có cảm giác không muốn ăn đồ ăn, nếu ăn rồi có phải sau này sẽ không được gặp cô nữa đúng không

-

Lý Tiểu Ngư cảm thấy không thoải mái, giống như bị bóng đè, xoa xoa mắt đi vào WC, nhìn chăm chăm bản thân trong gương, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, trên cổ cô có một sợi dây, thứ được treo trên dây không phải hạt châu kia sao?

Vội vàng rửa mặt, Lý Tiểu Ngư chạy tới bàn, mở hộp ra, cũng không nhìn thấy hạt châu kia, rõ ràng tối hôm qua cô còn mở ra xem, ở đây a.

Chẳng lẽ là mình mộng du, đeo hạt châu lên cổ?

-

Trong phòng học, Nhị Nữ nhìn Lý Tiểu Ngư đang ghé vào bàn ngủ, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Ngư a, cậu không sao chứ?"

Đầu Lý Tiểu Ngư đặc biệt đau, động một chút là đau, không muốn đọc sách không muốn nghe giảng, hơi thở mong manh: "Tớ không sao."

Bởi vì tối qua gội đầu xong tóc chưa khô đã đi ngủ, lúc mới dậy còn bình thường, lúc đi học đầu đã bắt đầu đau, đến bây giờ đã rất đau.

"Có muốn xin nghỉ không a, cậu về nhà nghỉ ngơi đi." Như vậy sao có thể đi học a, Nhị Nữ rất lo lắng cho cô.

Lý Tiểu Ngư cũng không muốn cử động, lắc đầu nói: "Không cần, tớ nằm một lát."

Tiết đầu và tiết thứ hai đều là Mỹ thuật, giáo viên có việc không có tới, biến thành tự học.

Tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, một nữ sinh hưng phấn chạy về chỗ nói với bạn: "Trời a, tớ vừa đi WC nhìn thấy Nghiêm Viêm đánh nhau với người sơ tam, một người đánh ba người, đẹp trai chết mất."

"Ở đâu ở đâu?"

"Ở phía sau bờ ruộng, thật nhiều người đang xem, cũng không biết giáo viên có biết không, nếu chủ nhiệm lớp biết thì Nghiêm Viêm thâm rồi."

Nhị Nữu nhìn Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên đứng lên, nào có bộ dáng hơi thở thoi thóp như lúc nãy, vội vàng hỏi: "Cậu đi đâu vậy? Tiểu Ngư."

"Tớ đi xem." Cô là lớp phó kỷ luật, loại chuyện này không thể mặc kệ.

Nhị Nữu nóng nảy: "Cậu đi làm gì a, đừng đi quấy vào vũng nước đục kia, Tiểu Ngư."

Thân hình Lý Tiểu Ngư hơi lay động, đẩy tay Nhị Nữu ra chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Chó săn nhỏ (19)

Bờ ruộng sau trường có mười mấy người đang đứng, hai bên đối lập, khí thế tương đương nhau, không bên nào nhường bên nào.

"Nghiêm Viêm, không phải tao chỉ nói sự thật sao? Sao mày có thể làm vậy? Còn gọi nhiều người như vậy." Nam sinh lên tiếng rất cao, ít nhất có 1 mét 86, gầy gầy, giống như gậy trúc.

Nghiêm Viêm nhăn mày lại, không muốn nói mấy câu vô nghĩa, đi về phía trước.

Nam sinh gậy trúc kia muốn lùi về phía sau, ai không biết Nghiêm Viêm, nhưng hắn ta cũng gọi người tới, chẳng lẽ còn sợ hắn, nghĩ tới chuyện gì đó, bỗng nhiên nói: "Tao nghe nói lúc mẹ mày đẻ mày ra còn chưa kết hôn với ba mày, nói đến cùng mày cũng chỉ là con riêng, Nghiêm Viêm a Nghiêm Viêm, bây giờ ba mày đã nhận mày về nhà chưa?"

Nghiêm Viêm bỗng dừng bước, gân xanh trên thái dương nổi lên, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nam sinh kia, hai tay nắm chặt.

Nhìn thấy hắn như vậy, nam sinh kia càng đắc ý, trước kia bị hắn đạp dưới lòng bàn chân, còn tưởng rằng hắn lợi hại lắm, nhưng cũng chỉ như vậy.

"Làm sao vậy? Tức giận sao? Người mẹ hồ ly tinh của mày bây giờ thế nào? Làm người thứ ba rất thoải mái phải không, tao khuyên mày vẫn nên, nếu không..... A....." Hắn ta còn chưa nói xong, má phải đã bị đám một quyền, cả người ngã xuống đất, cảm giác đau đớn từ trên mặt truyền đến, người nọ đè trên người hắn ta, bàn tay không ngừng đâm vào trên người.

Mọi người nhìn Nghiêm Viêm ngồi trên người nam sinh kia, một quyền một quyền đâm hắn ta, tư thế như muốn đâm chết người.

Mấy nam sinh là người của hắn ta vội chạy tới, kéo Nghiêm Viêm lên.

Vẫn là người của Nghiêm Viêm giúp mấy người kia kéo Nghiêm Viêm ra, ngăn lại hành vi cuồng bạo của hắn.

Mẫn Thụy nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Nghiêm Viêm, âm thầm kinh hãi, gã vẫn luôn biết mẹ Nghiêm là một cây gai trong lòng Nghiêm Viêm, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy.

Nam sinh bị đánh miêng phun máu tươi, răng cửa còn bị gãy một chiếc, hai bên mặt sưng phù, ngã trên mặt đất còn không thể bò dậy.

Hai bên chạm vào là nổ ngay, đánh lên, vũ khí cũng chỉ là mấy cây gậy.

Người của nam sinh kia nhiều hơn, nhiều hơn bên Nghiêm Viêm năm sáu người, lại vẫn không đánh được Nghiêm Viêm, không bao lâu đã bị đánh bò trên mặt đất.

Khi dừng lại, Nghiêm Viêm từng bước từng bước đi tới bên cạnh hắn ta, ngồi xổm nắm tóc hắn ta ấn xuống vũng bùn, hơi thở lạnh lẽo, "Lại để tao nghe thấy mấy câu như vậy, sẽ không thoải mái như bây giờ đâu."

Lời nói bên tai giống như bàn tay của một con quỷ dưới địa ngục nắm lấy trái tim hắn ta, hơi thở khủng bố kia bao phủ toàn bộ thân thể hắn ta/

"Nghiêm Viêm!" Lúc này cách đó không xa truyền tới một giọng nói hỗn hển, lúc này hắn ta mới được giải thoát từ trong tay tên ác ma Nghiêm Viêm kia.

Mọi người đồng thời nhìn lại, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh.

Cô chạy chậm đi tới, chạy đến bên cạnh Nghiêm Viêm, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng, "Đi về."

Thân thể Nghiêm Viêm hơi cứng đờ, khi giọng nói của cô truyền tới bên tai, cảm xúc phẫn nộ kia lập tức biến mất chỉ còn lại sự bức bối.

Nhiều chắt mảy, nói: "Đi về, đây không phải nơi cậu nên tới."

Lý Tiểu Ngư bởi vì chạy tới mà càng thêm đau đầu, gục đầu xuống nhắm chặt mắt, chờ tới khi cơn đau biến mất, hồi lâu mới nói: "Quay về đi, chủ nhiệm lớp sắp tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chó săn nhỏ (20)

Nghiêm Viêm nhận thấy cô khác thường, cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và vẻ mặt đau đớn của cô.

Dừng một chút hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Đầu Lý Tiểu Ngư cũng không đau như lúc này, mới ngẩng đầu nói: "Tớ không....." Lời còn chưa nói xong, cô mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm người xông tới đằng sau Nghiêm Viêm, lấy tía sức lực cuối cùng đẩy Nghiêm Viêm ra, dùng bản thân để chắn.

Sự đau đớn truyền tới từ sau đầu, trước mắt mờ hồ và choáng váng.

Nghiêm Viêm ngạc nhiên nhìn cô ngã xuống trước mặt hắn.

"Lý Tiểu Ngư!"

Một tiếng hô truyền khắp bờ ruộng.

Mọi người chỉ thấy Nghiêm Viêm vẫn luôn khinh thường mọi thứ không để ý đến điều gì bé người kia lên, chạy ra khỏi tầm mắt.

Mà đầu sỏ gây tội nắm chặt gậy trong tay, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt lộ ra sự hoảng sợ và hoảng loạn.

Vừa nãy khi Nghiêm Viêm rời đi, nhìn hắn ta một cái, ánh mắt kia giống như nhìn vật đã chết, nam sinh quỳ rạp xuống mặt đất, nghĩ tới ánh mắt kia, toàn thân giống như bị nhốt vào hầm băng, trời đang nóng mà chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

-

Bệnh viện trong trấn không lớn như trong thành phố, nhưng so với phòng khám trong thôn coi như đầy đủ các loại thiết bị, ánh sáng nhân nhật chiếu xuống đệm trắng, mùi thuốc sát trùng có hơi gay mũi, Lý Tiểu Ngư trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại vài lần, đều không thể mở mắt, lại có thể nghe thấy tiếng nói của người bên cạnh.

Lần đầu tiên là giọng nói của Nghiêm Viêm, mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy, hắn ngồi gần mép giường cô, lời nói Lý Tiểu Ngư chỉ nhớ mang máng đại khái.

"Thật xin lỗi..... Đồ ngốc, cậu tỉnh lại đi, nếu cậu tỉnh lại tôi sẽ không bao giờ sẽ làm cậu phiền lòng..... Tôi cảm thấy hình như tôi đã..... Nhưng mà cậu tốt đẹp như vậy, còn ngốc như vậy, đi theo tôi..... Không....."

"Đồ ngốc..... Tôi phải đi rồi..... Có thể sẽ không..... Gặp được cậu nữa....."

-

Lý Tiểu Ngư nằm trên giường ngủ một tuần, khi mở mắt bên ngoài trời đã tối, mà Hà Phương đang nằm bên mép giường.

Hà Phương nghe thấy tiếng động đột nhiên đứng dậy, khi nhìn thấy Lý Tiểu Ngư tỉnh lại, vui mừng bật khóc, "Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Con tỉnh rồi?"

Lý Tiểu Ngư không có sức lực, hơi hơi hé miệng cũng không thể nói lên lời.

Sau khi Hà Phương gọi bác sĩ tới kiểm tra: "Tỉnh lại là tốt rồi....."

Lát sau Lý Tiểu Ngư lại ngủ tiếp, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Hà Phương đút cháo cho cco, Lý Tiểu Ngư mới có sức để nói chuyện.

"Mẹ, con làm sao vậy?" Mái tóc dài của Lý Tiểu Ngư xoa qua vai, mu bàn tay tái nhợt, rõ ràng có thể nhìn thấy mạch máu.

Hà Phương cầm tay cô, trách cứ nói: "Con có biết con ngủ bao lâu rồi không, bảy ngày, làm mẹ rất lo lắng có biết không?"

"Bây..... Bây ngày?"

"Đúng vậy, mẹ nghe thầy nói, con bị người đánh, may mà có bạn học cõng con đi ba kilomet mới tìm được xe ba bánh đi lên trấn trên, khi mẹ tới không thấy ai, thật muốn cảm ơn người bạn kia của con."

"Người đánh con, mẹ đã nói với giáo viên chủ nhiệm, tuyệt đối không thể tha, tuổi còn trẻ đã tàn nhẫn như vậy, tức chết mẹ."

Lý Tiểu Ngư muốn nhớ lại nhưng lại đau đầu, chẳng lẽ là Nghiêm Viêm cõng cô tới đây sao? Hấn..... Ở đâu?

Hà Phương thấy thế, vội nói: "Đừng nghĩ đừng nghĩ, ngủ tiếp một lúc nữa đi, mẹ xin nghỉ, hôm nay chăm sóc con."

Ngày hôm sau Hà Phương phải đi làm, nhưng mà may là thứ bảy, Nhị Nữ ngồi xe của ba lên trấn trên, vừa lúc có thể tới chơi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chó săn nhỏ (21)

Khi Nhị Nữ tới, Lý Tiểu Ngư đang ngồi trên giường nhìn bên ngoài cửa sổ, sầm mặt tái nhợt được ánh nắng chiếu xuống càng thêm nhu hòa, rõ ràng rất gần cô, lại cảm thấy rất xa.

"Tiểu Ngư!" Nhị Nữ dùng sức chớp mắt, bỏ qua ý tưởng hoang đường vừa xuất hiện, sao lại rất xa, Tiểu Ngư đang ở trước mặt mình mà.

Lý Tiểu Ngư cười cười, vỗ vỗ giường, ý bảo Nhị Nữ tới đây ngồi.

Nhị Nữ cầm theo một túi hoa quả, đều là ba bảo mua, ba biết mình lên trấn trên thăm bạn, cũng biết là Tiểu Ngư, bèn bảo mua một túi trái cây.

Lúc này trái cây cũng rất đắt, Nhị Nữ lớn như vậy cũng chỉ ăn qua hai ba lần, ấn tượng của ba với Tiểu Ngư rất tốt, cô bé tốt như vậy lại bị thương, còn ở một mình trong bệnh viện, ba bảo Nhị Nữ nên ở lâu với Tiểu Ngư hơn.

"Nhị Nữ, sao cậu lại tới đây?" Lý Tiểu Ngư hỏi.

Nhị Nữ cười nói: "Tớ đi xe của ba tới."

sau khi hai người nói chuyện phiếm một lúc, Lý Tiểu Ngư hỏi Nhị Nữ: "Tớ làm cách nào để tới bệnh viện cậu biết không?"

Nụ cười trên mặt Nhị Nữ thu lại trở nên do dự, "Tiểu Ngư, bây giờ cậu phải tỉnh dương, đừng nghĩ tới những chuyện khác."

Khi tới, ba đã nói với mình, không nên để Tiểu Ngư chịu kích thích.

Lý Tiểu Ngư vẫn muốn biết chuyện sau khi mình ngất, mẹ không biết, nơi này cũng không có ai nói cho cô biết.

"Cậu nói cho tớ biết đi, đầu của tớ không đau nữa rồi."

"..... Được rồi." Nhị Nữ gãi gãi đầu mới nói: "Tớ nghe những người đó nói, là Nghiêm Viêm cõng cậu ra ngoài, cậu không nhìn thấy hấn sao?"

"Không thấy." Sau khi Lý Tiểu Ngư ngất thì không biết những chuyện sau đó nữa.

Nhị Nữ: "Nghiêm Viêm không đi học một tuần rồi, nghe mọi người nói, hình như là ba hấn đón hấn đi rồi, cũng không biết khi nào có thể quay lại."

"Nhưng mà Tiểu Ngư, hà giận nhất là người đánh cậu đã bị đuổi học."

"Đuổi học?" Lý Tiểu Ngư nhớ tới nam sinh kia, kỳ thật cũng không phải cô thánh mẫu, nhưng cũng không bị thương nặng, tới trường học đọc sách rất khó, đều là người trong thôn, trong nhà khó khăn, nếu bị đuổi học, có thể sau này cũng không thể đi học.

Nhị Nữ vỗ vỗ tay cô nói: "Cậu cũng đừng quan tâm nhiều như vậy, phải tỉnh dương, tớ còn muốn đi học với cậu, lâu như vậy, một mình tớ rất cô đơn."

-

Tỉnh dương đại khái một tuần, Lý Tiểu Ngư xuất viện, Hà Phương muốn cô ở lại thêm vài ngày, là Lý Tiểu Ngư không muốn ở lại, viện phí trong bệnh viện rất đắt, trụ một ngày là nửa tháng tiền của một gia đình bình thường, Hà Phương mới đi làm mấy tháng, tiền lương còn chưa đủ để cô nằm viện.

Về đến nhà, vì Hà Phương phải đi làm, vội vàng nấu cơm trưa cho cô rồi đi, bảo cô ở nhà nghỉ ngơi.

Lý Tiểu Ngư cảm ghế nhỏ ra ngoài cửa, phơi nắng.

Trước mắt nhoáng lên, một khuôn mặt đột nhiên xuất hiện, Lý Tiểu Ngư sợ tới mức suýt nữa sặc kẹo mà chết.

Mái tóc hần bị gió thổi, lướt qua khuôn mặt Lý Tiểu Ngư, ngửa, "Cậu....."

Mấy ngày nay không nhìn thấy cô, hần đi ra ngoài tìm rất lâu cũng không thấy, hần còn tưởng rằng cô đã biến mất.

Hần nâng tay nhéo nhéo mặt cô, cau mày, gầy.

Lúc trước vẫn tròn tròn, rất nhiều thịt, chỉ mấy ngày đã gầy thành như vậy.

Lý Tiểu Ngư đối diện với đôi mắt u ám của hần, ngăn người nói: "Cậu làm sao vậy?"

Hần không nói gì, từ lần gặp đầu tiên cũng đã không nói một câu, chẳng lẽ là người câm?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chó săn nhỏ (22)

"Nhà cậu ở đâu?" Lý Tiểu Ngư làm lơ bàn tay đang nhéo mặt cô, nhỏ giọng hỏi.

Hần rỗng rỗng rỗng thu tay lại, đôi mắt nhìn chằm chằm đôi môi lúc đóng lúc mở của cô, một tia mê mang lướt qua

Lý Tiểu Ngư kinh ngạc, là người câm sao? Vậy người nhà của hần đâu? Nhìn khuôn mặt dơ bẩn và mái tóc dài của hần, chẳng lẽ hần vẫn luôn sống bên ngoài, không có người nhà cũng không có chỗ ở sao?

"Tớ còn chưa nói tên của tớ đúng không, tớ là Lý Tiểu Ngư, mộc từ Lý(*), Ngư trong cá chép." Lý Tiểu Ngư giới thiệu tên của mình, đứng lên hỏi hần: "Cậu tên là gì vậy?"

(*)木子(Mộc Tử) ghép lại thành 李(Lý)

Sâu trong đôi mắt hần xuất hiện một tia sáng, chợt lóe rồi biến mất, hơi hơi hé miệng, cổ họng giống như từ trước tới nay chưa từng nói chuyện, khàn khàn giống như giấy ráp, "Ngư....."

Lý Tiểu Ngư vui mừng gật đầu, tới gần một bước hỏi lại: "Vậy cậu tên là gì?"

"Số 986."

Giọng nói rõ ràng mà lạnh băng vang lên bên tai, còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, hần đã biến mất trước mặt cô giống như siêu nhân trong phim TV vậy.

Lý Tiểu Ngư chớp chớp mắt, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, tâm tình lại không có cách nào bình tĩnh.

Đến cùng hần là người hay ma, lần trước cũng không phải là ảo giác của cô đúng không, vết thương trên người hần lành lại trong một thời gian ngắn, đó có phải bởi vì hần không phải là con người không?

Không phải con người thì là gì?

"Số 986?" Lý Tiểu Ngư nhỏ giọng lắm bầm, hoang mang nói nhỏ: "Đây là tên sao?"

-

Hà Phương bê đồ ăn đi tới nhìn thấy bộ dạng mặt hồn mất vía của cô, "Con đang nghĩ gì vậy?"

Lý Tiểu Ngư xúc một thìa cơm, nhìn thật lâu mới hỏi: "Mẹ, trên thế giới này có phải có những sinh vật khác không phải con người, nhìn như con người, lại có phép thuật giỏi hơn con người rất nhiều."

Hà Phương cười cười: "Có phải con xem nhiều phim quá rồi không, đó đều là giả, đừng nghĩ nữa, mau ăn cơm đi."

Lý Tiểu Ngư nhut chỉ vâng một tiếng, trong miệng nói thầm, đó không phải giả, cô tận mắt nhìn thấy.

Trong mắt Hà Phương hiện lên điều gì đó, gấp đồ ăn vào trong bát cô, giả vờ không thèm để ý hỏi: "Tiểu Ngư a, nếu mẹ tìm một người ba có thể chăm sóc chúng ta, con có đồng ý không?"

"Ba ba?" Lý Tiểu Ngư hơi dừng lại, ngẩng đầu hỏi: "Mẹ, con còn có thể có ba ba sao?"

Câu nói của cô làm Hà Phương đỏ hốc mắt, nuốt miếng cơm đắng chát trong miệng, mới nói: "Tiểu Ngư có muốn có ba ba không?"

Lý Tiểu Ngư ngoan đến nỗi làm người đau lòng: "Nếu có thể làm mẹ không vất vả như trước, con muốn có ba ba, chăm sóc mẹ."

Nước mắt Hà Phương lướt qua hốc mắt, rơi vào trong bát, hít hít mũi, cười cười vỗ đầu cô, "Mẹ không vất vả, ăn cơm đi."

-

Hôm sau thức dậy, Lý Tiểu Ngư phải tới trường đi học, vừa xuống tầng đã nhìn thấy trong tay Hà Phương cầm bốn, năm con gà rừng, đều còn sống, bên trong còn có mấy con cá trích béo.

Hà Phương bỏ vào trong chậu, vừa nhìn thấy cô xuống bèn nói: "Buổi sáng hôm nay ngoài cửa lại có một đám động vật, còn nhiều hơn lúc trước, đều còn sống, quá tốt rồi, mẹ còn chưa biết mua đồ gì để tắm bổ con con, tối nay hầm canh gà cho con uống, con nhớ gọi Nhị Nữ tới, cùng nhau ăn."

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng vâng một tiếng, lúc đi qua mấy con gà rừng đó, nhìn thoáng qua.

Đi trên bờ ruộng, bỗng nhiên nghĩ đến người kia, chẳng lẽ là đám động vật đó đều là do hấn để ở trước cửa nhà cô?

Không phải suy nghĩ của Lý Tiểu Ngư kỳ lạ, trải qua chuyện này hôm qua, cô cảm thấy trên thế giới này điều gì cũng có thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chó săn nhỏ (23)

Sắp kết thúc học kỳ, thời tiết bắt đầu lạnh hơn, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào làm người lạnh lẽo, không ít người chỉ mặc áo khoác mỏng lạnh run lên.

Cách đó không xa vang lên tiếng sấm làm nhiều người buồn rầu, "Trời sắp mưa a, còn không mang ô."

Cuối cùng Nhị Nữ cũng được ngồi học với Lý Tiểu Ngư, cực kỳ vui vẻ, "Cậu không biết mấy ngày nay không có ai nói chuyện với tớ rất nhàm chán a."

Tuy rằng có đôi khi Tiểu Ngư là hủ nút, cũng không hay nói chuyện phiếm với Nhị Nữ, nhưng còn hơn là không có ai a.

Bên cạnh toàn là nam sinh, Nhị Nữ cũng không thể nói chuyện với bọn họ, bọn họ toàn gọi Nhị Nữ là béo, mà Nhị Nữ lại không thích người khác gọi mình là béo.

Mặc dù Nhị Nữ thật sự béo.

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại nhìn thoáng qua vị trí trống rỗng kia, mím môi xoay người, nói: "Nhị Nữ, cậu biết hoàn cảnh gia đình Nghiêm Viêm không?"

Nhị Nữ nghĩ nghĩ nói: "Tớ nghe mọi người nói, gia đình Nghiêm Viêm hình như khá đặc biệt, mẹ Nghiêm chưa kết hôn đã sinh Nghiêm Viêm, sau đó bị đuổi ra khỏi nhà, cắt đứt quan hệ, bên kia rất cô hủ, sau đó mẹ Nghiêm một mình nuôi Nghiêm Viêm lớn lên, nhưng mà bây giờ hình như được ba Nghiêm đón đi rồi, ba hấn tớ cũng không biết là ai, nhưng mà nghe nói mẹ Nghiêm bị bệnh nặng."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới khi nhìn thấy Nghiêm Viêm, hấn cô độc một mình, đi học vênh vênh ghé vào trên bàn ngủ, khi đánh nhau giống như không muốn sống, lạnh nhạt không kiên nhẫn với bất cứ chuyện gì, ngay cả khi họ phụ huynh hấn cũng không tham gia.

Nhưng mấy ngày nay ở chung, cô phát hiện hấn cũng không phải là người không tốt, ngay cả khi ghét cô, khi cô gặp nguy hiểm hấn vẫn sẽ cứu, ngay cả khi lời nói của hấn rất hung ác, nhưng cũng không làm chuyện gì không tốt với cô.

Trường học cách trấn trên xa như vậy, hấn cũng cô đi bao lâu, mới được xe chở vào trong bệnh viện.

Lý Tiểu Ngư cắn môi, đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Nhị Nữ nhìn thấy, vội hỏi: "Không phải cậu muốn đi tìm hấn chứ?"

Lý Tiểu Ngư gật đầu, "Hấn sẽ quay lại đi học, nhất định sẽ quay lại."

Bóng dáng cô rời đi giống như một cục đá rơi xuống đầu Nhị Nữ, tiết sau là tiết Văn a, tiết Lý Tiểu Ngư thích nhất, sao cậu ấy có thể trốn học chưa? Còn là vì Nghiêm Viêm.

Suy nghĩ đan chéo vào nhau làm Nhị Nữ mở to hai mắt nhìn.

Tiểu Ngư thích Nghiêm Viêm sao?

-

Vài giọt mưa rơi xuống, gió lướt qua khuôn mặt, mang đến cảm giác lạnh lẽo, con đường cũng không phải rải đá rồi nghiền cho bằng phẳng, mà được làm bằng bùn, mỗi bước đi đều nhào nhào dính dính trơn trượt.

Đây là đường nhất định phải đi qua nếu muốn tới nhà Nghiêm Viêm, ban đầu Lý Tiểu Ngư cũng không biết, là do trước đó cô nhìn thấy trong sổ của chủ nhiệm viết địa chỉ của học sinh trong lớp, bao gồm Nghiêm Viêm.

Đi qua một bờ ruộng, xa xa có thể nhìn thấy mấy căn phòng.

Mưa càng lúc càng lớn, Lý Tiểu Ngư không mang ô, đành phải chạy tới một căn nhà có mái hiên, nhà ở nông thôn đều chỉ có một tầng, một cụ già trong sân đang làm rau, an tĩnh hài hòa, đối lập với cơn mưa lớn ngoài kia.

Lý Tiểu Ngư đi vào, lễ phép hỏi: "Bà ơi, bà biết nhà của Nghiêm Viêm ở đâu không ạ?"

Bà lão nghe tiếng ngừng đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn, "Nhà Nghiêm Viêm a, là căn nhà phía trước."

Lý Tiểu Ngư cảm ơn bà cụ rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Chó săn nhỏ (24)

Mưa càng ngày càng lớn, Lý Tiểu Ngư chạy đến ngôi nhà phía trước, vừa định đi vào, đã nhìn thấy một thiếu niên đang cúi đầu ngồi trên ghế nhỏ trước cửa nhà, thân ảnh cô đơn như ngăn cách với thế giới bên ngoài, mưa rơi xuống, ướt đẫm cả người cũng hoàn toàn không để ý.

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng bước qua, gọi: "Nghiêm Viêm."

Thân thể thiếu niên giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy cô, hai mắt đầy tơ máu hơi giật mình, trong đôi mắt đó tràn đầy bi thương và tuyệt vọng.

Lý Tiểu Ngư còn định nói thêm điều gì đó, đã thấy thiếu niên đột nhiên đứng dậy, chạy vào trong phòng, cửa gỗ rầm một tiếng đóng lại, dường như cả căn nhà đều đang rung động.

"Nghiêm Viêm....." Lý Tiểu Ngư chạy đến trước cửa, đập đập cửa, nói: "Cậu làm sao vậy?"

Giọng nói của Nghiêm Viêm truyền đến từ sau cánh cửa, khàn khàn và hơi run rẩy, "Cậu về đi." Cậu còn chưa khỏi bệnh, không thể bị ướt.

Lý Tiểu Ngư: "Tớ muốn ở cạnh cậu."

"Tôi bảo cậu về đi cậu không nghe thấy sao? Lý Tiểu Ngư!" Tiếng quát mang theo sự tức giận truyền vào trong tai Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư lau nước mưa trên mặt, giọng nói bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi lời nói của hắn, "Tớ không nghe thấy, tớ chỉ nghe thấy cậu bảo tớ ở lại."

Dứt lời, hai người đều không có nói chuyện, an an tĩnh tĩnh, nghe tiếng mưa rơi róc rách bên tai, một lúc sau, cửa được mở ra.

Nghiêm Viêm kéo cô vào nhà, Lý Tiểu Ngư còn chưa phản ứng lại, một cái khăn lông đã bao phủ đầu cô.

Tóc bị người thô lỗ chà lau, Lý Tiểu Ngư nhe răng, "Đau."

Nghiêm Viêm cười lạnh một tiếng, "Đau thì quay về, không có việc gì tới đây làm gì, cũng không biết mang ô." Tuy nói như thế, động tác của hắn lại nhẹ nhàng không ít.

Lý Tiểu Ngư ngồi trên ghế, nhìn xung quanh căn nhà, rất đơn sơ, ngoại trừ bàn ghế thì không có gì cả, trên tường dán một tấm ảnh, cô ngồi nên không

nhìn được.

"Nghiêm Viêm, cậu làm sao vậy?" Lý Tiểu Ngư vẫn không nhìn được muốn hỏi, cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt đỏ của hắn, nhìn thấy làm người đau lòng.

Nghiêm Viêm hơi dừng lại, ngữ khí bình tĩnh đến đáng sợ, giống như nói đến chuyện không quan trọng: "Mẹ tôi đã chết, hôm trước, ở trong một phòng khám, khi tôi tới, người cha kia của tôi còn không thèm an táng mà tìm một khối đất chôn xuống."

Lý Tiểu Ngư nghe thấy vậy, đột ngột cầm lấy tay hắn, nâng mắt đối diện với đôi mắt chưa kịp thu hồi sự bi thương của hắn, nói: "Di nhất định đang ở trên trời, bầu trời rất hạnh phúc, ba của tớ cũng ở trên trời, mẹ tớ nói ba tớ rất hạnh phúc."

Hốc mắt Nghiêm Viêm bỗng nhiên đỏ bừng, bàn tay kia mềm mại, nhưng lại có sức mạnh, dễ dàng trấn an trái tim lạnh băng được giấu kín của hắn.

"Nghiêm Viêm, tớ muốn tắm, lạnh quá." Lý Tiểu Ngư hơi run, hít hít mũi nói.

Lời này đánh gãy suy nghĩ của Nghiêm Viêm, thu tay lại, trầm giọng nói: "Muốn tắm thì về nhà tắm."

Lý Tiểu Ngư hất xì một cái, xoa xoa mũi nói: "Nhưng mà tớ rất lạnh."

Hắn cũng không phải là người tốt, trong nhà chỉ có hai người, Nghiêm Viêm quay đầu hừ lạnh: "Cậu không sợ tôi sẽ....."

"Cậu đi nấu nước nhanh đi, tớ thật sự rất lạnh." Lý Tiểu Ngư lạnh đến nổi kiên nhẫn, đẩy đẩy hắn lớn tiếng nói.

Nghiêm Viêm bị đẩy sững sốt, đây là lần đầu tiên có người dám làm thế với hắn, đồ ngốc này đúng là tìm chết!

Nhìn Nghiêm Viêm không tình nguyện đi vào Wc, Lý Tiểu Ngư cầm khăn lông trên đầu, khoe miệng cong cong, cười nhẹ ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Chó săn nhỏ (25)

Phòng tắm cũng không to, bên trong không có gì ngoại trừ một thùng nước, Nghiêm Viêm mang thùng gỗ đi vào, bên trong nước nóng hầm hập, theo bước đi của hắn, nước nóng sóng sánh bắn vào trên mu bàn tay hắn, chỉ một lát đã xuất hiện mấy vết hồng hồng.

Buồng thùng nước xuống, hắn lại đi ra ngoài, một lúc lâu sau cầm một bộ quần áo đi ra, đôi mắt chuyển qua nơi khác, nói: "Bộ quần áo này do mẹ tôi may, mặc được một lần do quá nhỏ nên không thể mặc được nữa, cậu tạm chấp nhận."

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư từ khuôn mặt hắn chuyển qua bàn tay đang cầm quần áo kia, hắn giống như không cảm thấy đau đớn, mu bàn tay đã nổi mụn nước né tránh tầm mắt của cô, không muốn cô nhìn thấy.

"Ừm." Lý Tiểu Ngư thu mắt, cầm lấy bộ quần áo kia.

Nghiêm Viêm xoay người định đi, nhưng lại dừng lại, giọng nói trầm xuống, "Không nên tùy tiện tắm ở trong nhà nam sinh khác, không an toàn."

Lý Tiểu Ngư vừa định trả lời, Nghiêm Viêm đã đóng cửa lại đi ra.

Không gian chật chội chỉ còn mình cô, hơi nước bật kín hai mắt, Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên che ngực, trái tim khác với bình thường cô chưa bao giờ cảm nhận được, đó là cảm xúc.

Hình như đó là vui vẻ.

Tắm rửa xong đi ra, mặc bộ quần áo cũ kỹ, nhưng người may dễ tâm, áo thun, to rộng rắn chắc, mặc trên người cô dài đến tận đầu gối, bên dưới còn có quần dài.

Phòng khách không có ai, Lý Tiểu Ngư đi vào trong một căn phòng, cửa cũng không đóng, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy thiếu niên đang nhắm mắt dựa vào mép giường, lông mày nhíu lại.

Lý Tiểu Ngư nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, ánh mắt tinh tế miêu tả hình dáng khuôn mặt hắn, tiêu tụy một mồi đến mức tận cùng mới có thể dựa vào mép giường là ngủ.

Mấy ngày nay hắn đã trải qua những chuyện không nên trải qua ở tuổi này, mẹ qua đời còn cha thì máu lạnh, còn có những lời bàn tán trong thôn.

Dù hấn cứng cỏi như thế nào, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mới lớn mà thôi.

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư lại dừng trên mu bàn tay của hấn, đứng lên đi ra ngoài, khi trở về trong tay cầm một bát thuốc.

Đây là phương pháp dân gian trong thôn, dùng để chữa bong, thuốc rất dễ tìm, dưới mái hiên cũng có một vài cây.

Tìm được một cái khăn lông, cô đặt bát thuốc sang một bên, lấy một ít bôi lên trên mu bàn tay hấn.

Làn da của hấn rất đen, có lẽ là do phơi nắng nhiều, trên ngón tay cũng có nhiều vết chai.

Không biết bôi trong bao lâu, cuối cùng cũng bôi xong hai tay, Lý Tiểu Ngư cúi xuống đang thổi thổi, sau đó từng bước từng bước quấn khăn lông lên.

Sau khi làm xong tất cả, ngẩng đầu lên, Lý Tiểu Ngư đã đối diện với một đôi mắt u ám như đầm lầy làm người ta sa vào trong đó.

Hoảng sợ, vừa muốn lùi về phía sau, cổ tay đã bị người ta cầm lấy, giọng nói người nọ có chút khàn khàn, "Đồ ngốc, đây là lựa chọn của cậu." Tôi sẽ không buông cậu ra, ngay cả khi tôi và cậu không phải là người cùng một thế giới, tôi cũng sẽ giữ cậu vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.

Lý Tiểu Ngư về mặt mộng bức, cổ tay bị nắm có hơi đau, tránh cũng không tránh được, "Nghiêm Viêm?"

Nghiêm Viêm buông tay ra, che dấu cảm xúc dưới đáy mắt, chỉ còn lại sự bình tĩnh, "Tắm xong rồi? Tôi đi giặt quần áo."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chó săn nhỏ (26)

Thân ảnh thiếu niên biến mất trước mặt cô, sự rung động trong trái tim lại không biến mất, Lý Tiểu Ngư nhớ lại ánh mắt vừa nãy mình nhìn thấy, bên trong có quá nhiều cảm xúc cô không hiểu, lại làm cô muốn lùi bước.

Lắc lắc đầu, mình nghĩ gì vậy.

Lý Tiểu Ngư đứng lên, nhìn xung quanh căn phòng, đây chắc là phòng của Nghiêm Viêm, ngoại trừ một cái bàn một cái giường và mấy túi đựng quần áo thì không còn gì cả.

Đi đến trước bàn, bên trên đặt mấy quyển sách, cũng không phải sách giáo khoa, mà là sách về sinh vật, đều là lĩnh vực đại học mới nói tới, cô đọc không hiểu chút nào, không nghĩ rằng Nghiêm Viêm sẽ đọc loại sách này.

Tùy tiện lật vài tờ, khi Lý Tiểu Ngư lật đến tờ cuối cùng thì dừng lại, bên trong có một bức ảnh, người trong ảnh không phải người xa lạ, chính là Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư rút ảnh ra nhìn, bức ảnh này lần trước chủ nhiệm lớp bảo cả lớp nộp, ban đầu mỗi người hai tấm, ngày hôm sau cô muốn nộp lại chỉ thấy còn một tấm, may mà chủ nhiệm lớp cũng chỉ cần một tấm, nếu không phải đi chụp lại.

Không nghĩ tới tấm ảnh bị mất kia lại ở đây, còn kẹp trong sách của Nghiêm Viêm.

Chẳng lẽ là hấn nhặt được? Vậy vì sao không trả cho cô.....

Lý Tiểu Ngư định cầm đi, nhưng nghĩ nghĩ vẫn thôi, bức ảnh này cô cũng không dùng được, nếu đã ở đây thì thôi.

Đợi mười mấy phút, Nghiêm Viêm mới trở về, cả người đều mang theo hơi nóng, có thể nhìn thấy cả cơ bắp, cơ thể cao gầy thoải mái lười biếng, khuôn mặt mang theo hơi nước càng thêm quyến rũ, đôi mắt sâu thẳm hơi mờ mịt.

Ý muốn lùi bước của Lý Tiểu Ngư càng thêm mạnh mẽ, thiếu niên cách cô càng ngày càng gần, cho đến khi lướt qua cô cầm khăn lông trên bàn, hơi thở mạnh mẽ kia bao phủ toàn thân, chậm chạp không biến mất.

"Tớ....." Lý Tiểu Ngư muốn chạy, nhưng nhớ tới hình ảnh thiếu niên gục đầu trong mưa lại không nỡ.

Nghiêm Viêm xoa xoa tóc, ừ một tiếng, ngồi xuống giường nói: "Tớ ngủ một lát, nếu cậu đi nhớ đóng cửa lại."

Giọng nói của hấn tràn đầy sự mệt mỏi, Lý Tiểu Ngư vừa quay đầu lại đã thấy hấn nằm xuống nhắm mắt lại, lát sau đã nghe thấy tiếng hít thở có quy luật.

Hấn thật sự quá mệt nhọc, dựa vào ý thức kiên trì lâu như vậy, hiện tại thật vất vả mới có thể thả lỏng, làm sao sẽ không ngủ được.

Lý Tiểu Ngư đi đến mép giường ngồi xuống, chống cằm nhìn hán một lát, đứng dậy ngồi vào bên cạnh bàn, lật lật sách trên bàn bắt đầu đọc.

Kỳ thật sách nói về sinh vật rất buồn chán, lúc mới đọc còn tốt, phía sau càng ngày càng khó hiểu, đặc biệt là quyển trên bàn, trong sách chỉ có chữ mà không có hình ảnh minh họa, Lý Tiểu Ngư không hiểu, lại lấy quyển sách khác ra.

Đó là một quyển sách về di truyền học, giải thích rất đơn giản, dễ hiểu hơn quyển trước rất nhiều.

Buổi trưa, giọt mưa ngoài cửa sổ rơi trên lá cây, tiếng mưa rơi và gió thổi làm cho căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, thiếu niên ngủ say trên giường và cô bé ngồi đọc sách, hài hòa làm người không muốn phá vỡ hình ảnh này.

-

Khi Nghiêm Viêm dậy sắc trời đã đen, căn phòng tối lờ mờ sự cô độc, chuyện này đã sớm thành thói quen, sao hán lại buồn bã như vậy.

Xốc chăn xuống giường, bật đèn lên, nhưng lại không sáng, ánh sáng ngoài cửa sổ lập lòe chiếu sáng căn phòng, chớp mắt rồi biến mất, đầu Nghiêm Viêm có hơi đau vì ngủ nhiều, đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy mười mấy cây nến đang được đốt trong phòng khách, ngẩn người, dọc theo ngọn nến đi về phía trước, vào phòng bếp, nhìn thấy một thân ảnh đang trộm nấu mì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chó săn nhỏ (27)

Hán bước tới gần, người con gái đang cho củi vào bếp dừng lại động tác, chậm rãi quay đầu lại, lúc này một tia chớp xẹt qua ngoài cửa sổ, chiếu sáng phòng bếp, cùng với khuôn mặt của thiếu niên.

Lý Tiểu Ngư lộ vẻ hoảng sợ, lùi về phía sau một bước, che đầu lại ngồi xổm xuống.

Nghiêm Viêm vội chạy tới, đặt hai tay lên vai cô, "Lý Tiểu Ngư, cậu làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư nghe thấy tiếng nói mới từ từ ngẩng đầu, thật cẩn thận nhìn nhìn Nghiêm Viêm, phát hiện ra hán không phải ma mới thả lỏng.

"Tớ không sao." Cô đứng lên, nghĩ đến mì trong nồi, vội vàng mở nắp nồi ra, quấy quấy.

Nghiêm Viêm nhăn mày, sao lại không có chuyện gì, khuôn mặt cô hoảng sợ như vậy, sợ hán sao? Nghiêm Viêm cũng không biết làm sao, sự bức bối và buồn bức nghẹn dưới đáy lòng.

Giọng nói của Lý Tiểu Ngư truyền đến, bình tĩnh không gọn sóng mang theo xin lỗi, "Từ nhỏ tớ đã rất sợ ma, buổi tối mất điện, tớ tìm rất lâu mới thấy nến, nhưng lại đốt hết, xin lỗi....."

"Hóa ra là như vậy." Sự bức bối của Nghiêm Viêm biến mất, vài tia vui sướng hiện lên trong đôi mắt đen của hán, ánh mắt hán đảo qua nồi mì hắc ám trên bếp, ghét bỏ lại nhủ thầm: "Cậu đang nấu cái gì?"

"Mì a!" Lý Tiểu Ngư vui vẻ quấy mì, kích động vì lần đầu tiên nấu được nồi mì ngon, nhắm mắt lại ngửi mùi hương nhàn nhạt trong không khí, nói: "Chắc cậu chưa ăn cơm, tớ không thấy gạo, nhưng mà trên bàn có mì, bèn nấu một ít."

"Mì?" Cái thứ đen sì trong nồi, mì dính dưới đáy nồi đen sì, để sát vào ngửi thử, cái mùi gay mũi này chắc là cho nửa thùng muối vào.

Nghiêm Viêm bị kích thích lùi về sau hai bước, trừng mắt nhìn nồi hỏi cô: "Cậu chắc chắn cậu đang nấu mì?"

Lý Tiểu Ngư ngơ ngẩn, nhìn khuôn mặt hán đen sì, biểu tình vui sướng trên mặt dần dần biến mất, giống như một đóa hoa héo, nhận sai nói: "Thật xin lỗi, đây là lần đầu tiên tớ nấu mì, không biết nấu, lãng phí mì của cậu."

Đồ ăn trong nhà hán vốn đã ít, cái này hán là thứ cuối cùng còn sót lại, lại bị cô làm lãng phí.....

Nghiêm Viêm hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh cô, đẩy cô ra bên cạnh, múc một bát mì, đi đến bàn trong phòng khách ngồi xuống.

"Cậu đừng ăn." Lý Tiểu Ngư thở dài nói: "Nấu hỏng rồi, ăn vào sẽ không tốt cho cơ thể."

Nghiêm Viêm trừng mắt liếc nhìn clk, "Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm, cậu muốn tôi đói chết?"

"Thật xin lỗi....."

"Hừ." Nghiêm Viêm không nói chuyện nữa, kẹp một sợi mì nhét vào trong miệng, vị mặn chát từ đầu lưỡi đi xuống cổ họng, trong sợi mì còn rất nhiều muối chưa tan, nuốt một đũa, mặn đến nỗi muốn ngất.

Lý Tiểu Ngư vừa chờ mong vừa khần trương, lần đầu tiên nấu mì, cô chưa ăn, mà người ăn lại là Nghiêm Viêm, càng thêm khần trương.

"Thế nào?"

Nghiêm Viêm mặt không đổi sắc nuốt mì, lại gấp thêm một đũa, từng miếng từng miếng nuốt vào, nếu xem nhẹ bàn tay đang run rẩy kia.

Thiếu niên ăn, Lý Tiểu Ngư thấy thế cũng rất muốn ăn thử, tâm tình trở nên vui vẻ hơn nhiều, hẳn là ăn rất ngon, ăn nhanh như vậy.

"Trong nồi còn có, cậu ăn từ từ." Lý Tiểu Ngư sẵn sàng rót cho hắn một cốc nước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chó săn nhỏ (28)

Nghiêm Viêm trừng mắt nhìn cốc nước kia, giống như cứu tinh, cầm cốc nước uống, này... Bát mì này..... Thật không phải người bình thường có thể ăn.

"Còn ăn nữa không?" Thấy bát mì đã sắp hết, Lý Tiểu Ngư lại sẵn sàng hỏi.

Nghiêm Viêm mặt không biểu tình lắc đầu, nói: "Tôi đi rửa bát."

"Để tớ rửa cho, tớ còn chưa ăn, ăn xong thì rửa luôn." Lý Tiểu Ngư đứng lên định cầm bát trong tay Nghiêm Viêm, lại bị Nghiêm Viêm ngăn lại.

"Tôi vẫn đói, cậu đừng ăn." Nghiêm Viêm cầm bát đi vào bếp, để lại Lý Tiểu Ngư sững sờ tại chỗ.

Mì..... Mi của cô ngon như vậy sao? Thật sự quá tốt!

Đôi mắt Lý Tiểu Ngư sáng lên, khoe miệng cong lên, ngón tay không nhịn được gõ mặt bàn, khe khẽ hát một ca khúc phổ biến trên TV.

-

Nghiêm Viêm đi vào bếp ôm bụng, chặn lại cảm giác buồn nôn, thở dốc, từng bước một đi đến nồi mì, nhìn đám mì đen sì, giờ tay che mặt nở nụ cười.

Có lẽ đây là cảm giác thích một người, giống như một đũa ngọc, thế nhưng hắn muốn ăn hết số mì trong nồi, lần đầu tiên cô nấu mì, vì hắn mà xuống bếp.

Ngay cả có khó ăn hơn nữa, hắn vẫn muốn ăn hết.

-

Lý Tiểu Ngư ngồi ở phòng khách cầm điện thoại Nokia nhắn tin cho Hà Phương, sang nhà bạn chơi, để bà đừng lo lắng.

Hà Phương không hỏi quá nhiều, chỉ dặn cô buổi tối đi ngủ sớm, không nên thức đêm.

Thả di động xuống, một mùi hương làm người muốn ăn bay vào chóp mũi, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu, một bát mì nóng hằm hập bên trên có thêm rau xanh, sắc hương vị đều đầy đủ.

Theo bát mì nhìn lên trên, khuôn mặt biệt nữ của thiếu niên xuất hiện trước mặt.

"Chỗ mì đó tôi ăn hết rồi, nấu cho cậu bát mới."

Lý Tiểu Ngư kinh ngạc: "Còn mì sao? Tớ chỉ nhìn thấy một ít."

Nghiêm Viêm ngồi đối diện cô, ôm ngực cười lạnh: "Do cậu ngốc, mì để bên ngoài đã bị chuột gặm, không thể ăn, mì ăn được đều cất trong tủ."

Lý Tiểu Ngư không thể tin tưởng mở to hai mắt, đứng lên vội nói: "Vậy

... vậy cậu còn ăn, ăn đồ bị chuột gặm sẽ bị bệnh đó, như vậy không tốt, chúng ta đi bệnh viện khám."

Nghiêm Viêm cười nhạo: "Lừa cậu thôi, đồ ngốc."

"Mau ăn mì đi."

Lý Tiểu Ngư nga một tiếng ngồi xuống, cầm bát mì ăn, âm thầm liếc nhìn hấn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bát mì này... Thật sự siêu ngon!

Vừa định nói gì đó, câu nói kia lại nghẹn trong cổ họng không nói ra, hấn và mẹ hấn ở đây, có thể nấu mì ngon như vậy, nhất định là thường xuyên tự nấu com.....

Nghiêm Viêm hơi nhú mày: "Làm sao vậy? Ăn ngon không?"

Lý Tiểu Ngư gạt đầu như đảo tỏi, trong miệng nhét đầy mì, hàm hàm hồ hồ nói: "Thật ngon! Xào gà thật ngon!"

"Câm miệng!" Nghiêm Viêm nhú mày: "Nuốt mì rồi nói."

Lỡ như bị sặc, hấn còn phải đi bệnh viện với cô.

Khi Lý Tiểu Ngư ăn mì, bên ngoài cũng sắp tạnh mưa, nhưng vẫn chưa có điện, ánh sáng nhân nhật chiếu vào khuôn mặt hấn, phá lệ đẹp.

Lý Tiểu Ngư mới phát hiện Nghiêm Viêm thật sự rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt nhắm lại tà mị, môi mỏng, mũi cao thẳng, có thể so sánh với người nổi tiếng trong TV.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Ăn đi!" Nghiêm Viêm nâng nâng cằm, hai tai đỏ bừng biến mất trong đêm tối.

Bạn tóc dài cho Ngư tỷ một viên kẹo... Hồi viên kẹo đó hình gì??? ☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chó săn nhỏ (29)

Lý Tiểu Ngư ăn no căng còn chưa kịp cầm bát lên, đã bị thiếu niên cướp đi, sau khi đứng ở phòng bếp nhìn hấn rửa bát, hỏi: "Buổi tối tớ ngủ ở đâu?"

Bàn tay cầm bát của Nghiêm Viêm run lên, thiếu chút nữa rơi xuống đất, "Cậu không về nhà?"

Lý Tiểu Ngư gạt đầu, mắt nhìn chăm chăm mặt đất, "Tớ đã nhắn tin cho mẹ nói không về nhà."

"Cậu thường xuyên qua đêm trong nhà nam sinh sao?"

Lý Tiểu Ngư nghe câu nói của hấn có chút quái dị, lại không biết kỳ quái ở đâu, lắc đầu nói: "Không a, đây là lần đầu tiên."

Nghiêm Viêm không nóng không lạnh ừ một tiếng, cất bát đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ có hai phòng ngủ, ngoại trừ phòng của mẹ Nghiêm, chỉ còn phòng của Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm ôm chần vào phòng mẹ Nghiêm, nói: "Cậu ngủ ở đây."

Lý Tiểu Ngư ngồi xuống, đốt một ngọn nến trên đầu giường, ngẩng đầu nhìn hấn xoa tay: "Ngủ ngon ~"

Nghiêm Viêm nhìn cô một lúc lâu, đóng cửa lại mới đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư cởi áo khoác nằm xuống, đôi mắt nhìn đông nhìn tây, ngoài cửa sổ tối om, tiếng nước và tiếng gió rít qua cửa sổ làm người không thể bình tĩnh.

Cô rụt rụt cổ, nằm vào trong chăn, cuộn tròn người lại.

Không nghĩ sẽ không sợ hãi, không nghĩ nữa, ngủ đi, ngủ đi.

Mơ mơ màng màng, cô lăn lộn đến tận khuya mới ngủ.

Đồng tố đan xen, cửa sổ bị nước mưa đập xuống phát ra tiếng rào rào, một tia sáng hiện lên ngoài cửa sổ, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm, đình tai nhức óc.

Lý Tiểu Ngư bị tiếng sấm đánh thức, vừa mở mắt đã nhìn thấy tia chớp, ầm một tiếng làm cô sợ tới mức giật mình.

Ôm đầu trùm chăn lại, cũng không thể áp chế được sự sợ hãi trong nội tâm, cô không sợ sét đánh, nhưng cô sợ ma, khi ngủ đều mở đèn, nhưng lần này mất điện, căn phòng tối đen, còn có sét đánh, cô không không chế được mà nghĩ tới những thứ kinh dị.

Lại là một tiếng sấm, ầm một tiếng giống như đánh xuống đỉnh đầu, sợ tới mức Lý Tiểu Ngư ôm chăn chạy xuống giường, mở cửa ra đi đến cửa phòng Nghiêm Viêm, gõ gõ.

Nghiêm Viêm vốn dĩ không ngủ, ban ngày ngủ nhiều rồi, cũng không buồn ngủ, quan trọng nhất là, Lý Tiểu Ngư ngủ ở phòng bên cạnh.

Khi nghe thấy tiếng đập cửa, hần không có một tia tạm dừng mà đi xuống giường mở cửa, nhìn thấy cô khoác chăn, chỉ lộ ra một cái đầu và khuôn mặt sợ hãi.

Bên eo đột nhiên hơi nặng, Nghiêm Viêm nhìn cái đầu lông xù xù trước ngực, cảm nhận được hơi thở của cô, trong lòng chấn động, bàn tay không biết đặt ở đâu.

"Lý Tiểu Ngư, cậu....."

Nghiêm Viêm còn chưa nói xong, đã bị giọng nói rầu rĩ của Lý Tiểu Ngư đánh gãy: "Tớ sợ, Nghiêm Viêm, cậu để tớ ôm một lát."

Con người Nghiêm Viêm co rút lại, dây thần kinh tên là lý trí trong đầu đứt gãy.

Không biết qua bao lâu, Nghiêm Viêm nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của người trong ngực, vừa định cúi đầu nhìn, đã cảm thấy cơ thể của cô sắp ngã xuống đất, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy eo cô, vòng qua chặn bề người lên.

Khuôn mặt ngủ say của cô theo tia chớp chợt hiện ra trước mắt, khuôn mặt trắng nõn, bên trên cái mũi nhỏ là hàng mi dài, khẽ run run làm hần muốn duỗi tay sờ.

Nghiêm Viêm nhìn chằm chằm đôi môi của cô, hơi hơi mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy cái lưỡi mềm mại bên trong.

Một trận tê dại từ đỉnh đầu lan ra toàn thân, mang đến cảm giác nóng rực.

Nóng vào tận trong trái tim

Lý trí quay lại, Nghiêm Viêm ôm cô đến mép giường, chậm rãi thả xuống, sau khi đắp chăn cho cô, ra phòng, đi tới WC.

Tặng @modungtulan với câu trả lời đúng nà!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Chó săn nhỏ (30)

Khi Thẩm Ngư về nhà đã là buổi chiều ngày hôm sau, Hà Phương còn chưa về nhà, nhưng chủ nhiệm lớp trực tiếp gọi điện thoại cho Hà Phương.

Hà Phương nghe chủ nhiệm lớp nói Thẩm Ngư trốn học, căn bản không thể tin được, nói sẽ hỏi lại con gái mình.

Bà xin nghỉ rồi nhanh chóng chạy về nhà, nhìn thấy Lý Tiểu Ngư đang ngồi đọc sách trên bàn.

Khi Lý Tiểu Ngư nhìn thấy Hà Phương cũng có chút kinh ngạc, "Mẹ, không phải mẹ đi làm sao?"

Hà Phương đặt túi xuống, ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ giọng ừ một tiếng, trên mặt cũng không có chất vấn và tức giận.

Bà biết tính cách của con gái mình, từ nhỏ đã đặc biệt nghe lời, không để bà phải lo lắng, chẳng lẽ là trưởng thành, tới kỳ phản nghịch sao?

"Tiểu Ngư, ngày hôm qua con không đi học sao?" Hà Phương nghiêm túc nhìn cô, quan sát biểu tình của cô.

Lý Tiểu Ngư nói thật, "Lớp học có một bạn không tới, con bèn đi tìm bạn ấy....."

"Nam sinh hay là nữ sinh?"

"..... Nữ sinh." Lý Tiểu Ngư nói.

Trên mặt con bé cũng không có sự hoảng hốt, cô cũng không sẽ nói dối, là sự thật.

Hà Phương nhẹ nhàng thở ra, giờ tay xoa xoa đầu cô, "Về sau phải nói trước với thầy cô, chủ nhiệm lớp rất lo lắng cho con."

Lý Tiểu Ngư gật đầu trả lời: "Vâng."

Chuyện này xem như bỏ qua.

Hà Phương càng ngày càng bận, có đôi khi mười mấy giờ tối cũng chưa về nhà, Lý Tiểu Ngư cả ngày không thấy Hà Phương, muốn gặp mặt cũng khó.

Hôm nay thứ bảy khá tốt, Hà Phương nghỉ ngơi.

Nhưng trong nhà có khách tới, Hà Phương dậy sớm làm vịt, ngay cả hai con cá nuôi trong lu cũng làm món kho.

Người tới là em gái Hà Phương, cũng chính là dì của Lý Tiểu Ngư.

Hà Lan, mở một xưởng quần áo trong trấn, Hà Phương làm ở đó, Lý Tiểu Ngư cũng không có quá nhiều ấn tượng với người dì này, ấn tượng suy nhất là trong lễ tang của ba ba, Hà Lan ăn mặc quý phái nói chuyện gây dựng sự nghiệp với mẹ.

Lần này tới cũng là vì gây dựng sự nghiệp, Lý Tiểu Ngư ngồi ngoài sân phơi nắng, nghe tiếng cười của mẹ và dì truyền ra.

Lý Tiểu Ngư dọn ghế nhỏ đi đến cửa phòng bếp, vừa định đi vào lại nghe thấy Hà Lan nói nhỏ với mẹ cô.

"Chị, anh rể đã đi lâu như vậy, chị nhìn lại mình đi, trước kia như nào, bây giờ đều thành bà thím già, chẳng những phải làm việc mệt mỏi còn phải nuôi con, chị thật là." Hà Lan không quen nhìn bộ dáng do dự của chị gái mình.

Nụ cười của Hà Phương hơi cứng lại, "Tiểu Ngư đã lớn, chị không mệt."

Hà Lan cắn chặt răng nói: "Chị! Nghe lời em đi, đưa Tiểu Ngư cho mẹ nuôi, chúng ta đi nơi khác, chị có đầu óc kinh doanh, chúng ta nhất định sẽ làm nên chuyện."

Hà Phương rừ mắt, lắc đầu nói: "Đừng nói nữa, Tiểu Lan."

"Chị nghiêm túc suy nghĩ đi, chờ chị kiếm được tiền, có thể làm Tiểu Ngư sống tốt hơn a, chị xem Tiểu Ngư mặc quần áo gì, con bé trước kia là công chúa được đặt trong lòng bàn tay, bây giờ thì sao? Quần áo thô sơ, sống khổ sở."

"Chị nghĩ lại....." Hà Phương giống như bị người đánh một gậy, bàn tay xào rau cũng hơi run rẩy.

Mà Lý Tiểu Ngư đứng ngoài cửa nghe thấy tất cả, nắm chặt ghế nhỏ trong tay, cô biết Hà Phương dao động, Hà Phương rất có hứng thú với việc kinh doanh, vấn đề trong xưởng cũng do bà giải quyết.

Bà muốn gây dựng sự nghiệp, không dựa vào bất luận kẻ nào, Hà Phương chú định có thể trở thành một người phụ nữ tài giỏi.

Nhưng điều cần phải buông tay, đó là Lý Tiểu Ngư.

Lý Tiểu Ngư không biết bị làm sao, ngực đau đớn, hốc mắt cũng chưa xốt, đây là cảm giác cô chưa bao giờ trải qua.

Đỉnh đầu bỗng nhiên hơi nặng, một bàn tay xuyên qua mái tóc, ầm áp thân mật xoa xoa.

Lý Tiểu Ngư quay đầu nhìn lại, đối diện với một đôi mắt xám.

Hắn hừ hừ thu tay lại, một bàn tay duỗi đến trước mặt Lý Tiểu Ngư, mở ra, bên trong là một viên kẹo, đó là kẹo sữa thỏ Lý Tiểu Ngư thích ăn nhất.

Lý Tiểu Ngư bóc vỏ, nhét vào trong miệng, hương vị ngọt ngào dễ dàng trấn an trái tim.

Con người màu xám của hắn tỏa sáng, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, cổ họng gật gật.

Đồ ăn của hắn nhìn rất đau lòng, ngẫu nhiên dứt đồ ăn, làm đồ ăn thả lỏng cảnh giác, về sau không sợ đồ ăn chạy trốn~

Chương sau Nghiêm Viêm và chị Ngư nhìn thấy thứ gì??

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chó săn nhỏ (31)

Hà Lan ngậy người một buổi trưa mới đi, Hà Phương đi tiễn, khi trở về trên mặt đã khôi phục tươi cười, bụng trái cây đi vào phòng Lý Tiểu Ngư, lần này không rời đi, mà là ngồi một lát.

Lý Tiểu Ngư dừng làm bài, nói: "Mẹ."

Hà Phương vội vàng xoa xoa khoeo mắt, nâng đầu cười hỏi: "Sao, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, con chỉ gọi một chút." Lý Tiểu Ngư nhỏ giọng nói, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

"Tiểu Ngư, nếu mẹ đi xa một đoạn thời gian, con có trách mẹ không?" Giọng nói của Hà Phương mang theo thấp thỏm và khẩn trương.

Lý Tiểu Ngư im lặng thật lâu, mới nói: "Sẽ không, mẹ có chuyện mẹ muốn làm, Tiểu Ngư đều hiểu."

Hà Phương lại roi nước mắt, dôi mắt nói: "Đi ngủ sớm một chút, mẹ đi ngủ đây."

"Vâng, mẹ ngủ ngon."

"Ngủ ngon ~"

-

Thời tiết càng ngày càng lạnh, không khí cũng càng thêm khô hanh, các bạn học cười đối phương tóc tĩnh điện bay qua đỉnh đầu, cũng mặc áo lông thật dày.

Thân cây ngoài cửa sổ được tô một đoạn vôi màu trắng, lá cây khô héo theo gió bay xuống đến cửa sổ, sân thể dục trống rỗng phủ đầy lá khô.

Ba mươi phút tiết thứ hai, chủ nhiệm lớp gọi tất cả mọi người ra sân thể dục quét lá cây, lục tục đi xuống cầu thang, Nhị Nữ bọc một thân áo bông, màu đỏ rực, ở trong đám người cực kỳ bắt mắt.

Lý Tiểu Ngư đưa cho Nhị Nữ một viên kẹo, mình cũng bóc một viên.

Nhị Nữ cũng không hỏi cô chuyện xảy ra ngày hôm đó, chỉ hỏi có phải cô thích Nghiêm Viêm không.

Lý Tiểu Ngư không nghĩ tới Nhị Nữ sẽ hỏi chuyện này, nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không thích."

Cô biết mình từ nhỏ đến lớn thiếu hụt tình cảm, căn bản sẽ không có loại cảm giác thích này, mà vì sao cô lại làm những chuyện khác thường như vậy, chính cô cũng không biết.

Nhị Nữ cảm chổi quét đến bên cạnh cô, nhìn xung quanh vài lần mới nói: "Cậu có phát hiện vài người trong lớp chúng ta đã mấy ngày không đi học không?"

Lý Tiểu Ngư cũng phát hiện, cô là lớp phó kỷ luật, tất cả mọi người trong lớp đều được cô nhớ kỹ, hôm nay lớp học ít nhất có năm sáu người không tới, cô đã nói với chủ nhiệm, chủ nhiệm chỉ bảo cô đừng nói cho người khác, không giải quyết được gì.

Nhị Nữ kỳ quái dừng động tác, nói: "Ba của tớ nói, mấy ngày nay trấn trên không yên ổn, mất tích rất nhiều người, phải thật nhiều cảnh sát đi tìm cũng không tìm được, cũng không biết làm sao."

"Cậu nói xem mấy bạn lớp mình có thể cũng bị mất tích không? "

Lý Tiểu Ngư đẩy đẩy Nhị Nữ, dôi mắt ý bảo nhìn phía sau.

Nhị Nữ quay đầu nhìn lại, đã thấy lớp phó vệ sinh nhìn về phía bên này, vội vàng dừng lại, chuyên tâm quét rác.

Trường học chỉ có một khu nhà, nhưng sân thể dục lại rất lớn, lớp học hơn bốn mươi người quét đến khi chuông tan học tiết thứ tư vang lên, mới miễn cưỡng xong.

Tất cả mọi người đều thn thờ, nhức tay đau eo trở lại phòng học sắp xếp sách vở đi ăn cơm.

Lý Tiểu Ngư nhìn thoáng qua vị trí trống rỗng cuối lớp, hôm nay Nghiêm Viêm không tới.

Buổi chiều tan học, Nhị Nữ bảo cô cẩn thận một chút, gần đây luôn có người mất tích, bây giờ đã từ trấn trên kéo đến trong thôn, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lý Tiểu Ngư tạm biệt Nhị Nữ rồi đi về nhà, nhưng ở một chỗ ngoặt, cô lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Sau đó, bóng dáng kia đã chạy tới bờ ruộng.

Bóng dáng kia... nếu cô không nhìn nhầm là..... Nghiêm Viêm?

Lý Tiểu Ngư vội chạy qua, bờ ruộng rất nhiều chông rom rạ, sắc trời tối sẫm, chông rom rạ rất nhiều, chặn tầm mắt của cô.

Hôm qua không có người trả lời đúng nên có 1 chương thoải nhé!!!

Chị Ngư và anh nhà gặp phải thứ gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Chó săn nhỏ (32)

Vừa định kêu một tiếng, miệng đã bị người che lại, Lý Tiểu Ngư vừa định giãy giụa, hơi thở của người nọ lại phả vào cổ cô, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, "Đừng lên tiếng."

Lý Tiểu Ngư dùng giãy giụa, an phận dựa vào trong ngực Nghiêm Viêm, đôi mắt không khống chế được nhìn về phía sau, thấy Nghiêm Viêm căng thẳng, nhìn phía trước hai người.

Theo tầm mắt hần nhìn lại, Lý Tiểu Ngư nhìn thấy một bóng đen, giống như sói, hình thể rất lớn, cao hơn ba mét, cẩn thận nghe, có thể nghe thấy tiếng rống làm người ta sợ hãi, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào bọn họ, cái loại cảm giác bị dã thú theo dõi giống như dùng đá lạnh lướt qua toàn bộ lỗ chân lông, mang đến từng cơn run rẩy.

Lý Tiểu Ngư đều hoài nghi mình đang nằm mơ, sao có thể có con sói nào to như vậy?

Có thể cảm giác được phía sau Nghiêm Viêm căng thẳng, Lý Tiểu Ngư không dám cử động, nhìn con sói kia từng bước đi về phía bọn họ.

Lúc này, Nghiêm Viêm thấp giọng nói bên tai cô: "Tôi nói ba hai một thì cậu chạy đi!"

"3.....2.....1.....! Chạy!"

Lý Tiểu Ngư bị hần đẩy, nhấc chân dùng sức lực toàn thân chạy về phía trước, gió thổi qua bên tai, tiếng thở dốc khác thường trong bóng đêm yên tĩnh, không biết chạy bao lâu, chỉ cảm thấy phổi sắp nứt ra, cô mới dừng lại, vừa quay đầu lại, phía sau không có một bóng người.

Cô tròn to mắt, nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy Nghiêm Viêm.

Người khác đâu? Không phải chạy với mình sao?

Chẳng lẽ..... Hần để cô chạy trước, còn mình dụ con sói kia đi sao?

Lý Tiểu Ngư không dám nghĩ tiếp, nhấc chân quay lại, lúc này bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nói máy móc lạnh băng, rút linh hồn của cô ra.

【 Ký chủ, cô mau đi đến đầu phố, cứu Hà Phương!! 】

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy toàn thân không có một tia sức lực, xụi lơ ngồi dưới đất, tay chống trên mặt đất, một lúc sau mới nói: "Hệ ca, sao lại tới đây? Không phải nói thế giới này không có hệ thống sao?"

【 Không còn thời gian nữa đâu, cốt truyện của Hà Phương xảy ra trong đêm nay, ký chủ nhất định phải đi tới trước 8 giờ, nếu không tất cả nhiệm vụ sẽ thất bại. 】

"Vậy Nghiêm Viêm phải làm sao? Nếu hần chết, thế giới này....."

【 Hần sẽ không chết! 】 Hệ thống đánh gãy lời nói của cô, dồn dập nói.

【 Hần là vận mệnh chi tử trong thế giới này, cốt truyện này hần bắt buộc phải trải qua, hần sẽ không chết, ký chủ, cô mau đi..... Tích tích tích tích.....】

"Hệ ca? Hệ thống! Hệ thống!" Thẩm Ngư gọi rất nhiều lần, lại không có ai trả lời.

Thẩm Ngự đứng lên nhìn thoáng qua phương hướng của Nghiêm Viêm.

Trên mặt lộ ra sự do dự và rối rắm.

Thế giới này thật sự ngoài dự đoán của cô, ban đầu chỉ là thế giới trọng sinh xây dựng sự nghiệp, đột nhiên thay đổi thành một thế giới khoa học viễn tưởng.

Cầm lấy di động nhìn thời gian, Thẩm Ngự xoay người rời khỏi bờ ruộng, chạy tới khu phố Hà Phương xảy ra chuyện.

Hà Phương tuyệt đối không thể chết được, nếu không tất cả đều thất bại trong gang tấc.

-

Chạy từ thôn đến nơi đó cũng mất tầm mười năm phút, sắc trời trở tối, cửa hàng trên đường đều đóng cửa, đèn đường mỏng manh không thể chiếu sáng con đường phía trước, Hà Phương cầm đèn pin, từng bước một đi về phía trước.

Con đường có chút gồ ghề lồi lõm, lực chú ý của Hà Phương đều ở trên đường, căn bản không nhìn thấy mấy tên lưu manh du côn trên đường.

Đèn pin trong tay Hà Phương rất sáng, làm người ta có thể nhìn thấy từ xa, còn chưa ngẩng đầu, đèn pin trên tay đã bị cướp đi, hai người chế trụ cánh tay, một người bịt miệng, kéo vào trong một góc.

Chị Ngự và ai cứu Hà Phương???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chó săn nhỏ (33)

Cô căn bản không cứu được Hà Phương, thân thể này bệnh tật ốm yếu, thể chất cực kém, chạy hai bước đều sẽ thở dốc, đừng nói chống lại mấy tên rác rưởi đó.

Thẩm Ngự vừa chạy vừa nghĩ, cổ họng đau rát, một đường chạy tới, với tốc độ này, đừng nói cứu Hà Phương, có thể còn chết ngay trên đường đi.

Làm sao bây giờ?

Không có hệ thống, không có đạo cụ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng cô không có năng lực.

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt, Thẩm Ngự dừng bước, đôi mắt sáng ngời.

Chó săn nhỏ.

Hắn có thể.

"Số 986! Cậu ở đâu?" Thẩm Ngự hét to.

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người đã vọt đến trước mặt cô, Thẩm Ngự vừa định nhìn lại, gương mặt đã bị người nắm, người nọ néo néo, mang đến từng trận đau đớn.

"Ngự....." Hắn cúi người xuống, khuôn mặt đột nhiên tới gần Thẩm Ngự, cặp mắt màu xám trắng tập nhìn chăm chú đôi mắt cô.

Thẩm Ngự sợ tới mức lùi về phía sau một bước, nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng, không quan tâm sự đau đớn trên mặt, kéo hắn chạy.

Hắn giật mình, mơ màng bị kéo chạy về phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt vì chạy nhanh của cô, dừng lại, tay kéo một chút, không phí nhiều sức đã làm cô dừng lại, khom người bế lên.

Thẩm Ngự vội vàng không ngừng đẩy đẩy ngực hắn, gấp đến độ mắt, "Hà Phương..... Mẹ, mẹ tớ đang xảy ra chuyện, cậu có thể đưa tớ tới một chỗ không?"

Dứt lời, Thẩm Ngự nhụt chí, hắn nghe không hiểu cô đang nói gì, hắn ở trong phòng thí nghiệm hàng năm, sao có thể nghe hiểu tiếng người, làm sao bây giờ..... Chẳng lẽ nhiệm vụ thất bại như vậy sao.

Hắn lại néo néo gương mặt cô, hơi hơi hé miệng, giọng nói khàn khàn phát ra từ trong miệng: "Ồ..... Ở đâu?"

"....." Thảm Ngư kinh ngạc, mở to mắt nhìn hán vợ nói: "Tớ chỉ đường cho cậu."

Vừa mới nói xong, Thảm Ngư đã cảm thấy hình như mình đang bay lên.

Giống như thế giới tu tiên, Thảm Ngư nhìn trời cao, gió lùa vào ống tay áo, lạnh buốt lại cực kỳ khiếp sợ.

Hán không phải là yêu quái chứ?

-

Hà Phương kinh hãi đứng sực giữa giữa, lại không thảng nổi ba người, bị kéo trên mặt đất, cọ xát cõ đại bùn đất, cho tới khi bị kéo vào một căn phòng hoang vắng, một người đá văng cửa gỗ, kéo Hà Phương vào.

Con đường này buổi tối căn bản không có người, ngay cả kêu to cũng không ai nghe thấy, trăng bị mây đen che một nửa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng bộ dáng ba tên du côn kia, đều hơn ba mươi tuổi, diện mạo đáng khinh, hai mắt hưng phấn nhìn chằm chằm thân thể Hà Phương.

Những người này không có vợ, ham ăn biếng làm, dựa vào trộm cắp sống qua ngày, đêm nay định đi ăn cắp, vừa lúc gặp Hà Phương, bèn nổi lên sắc tâm.

Hà Phương mới ba mươi lăm, diện mạo tú lệ dịu dàng, hàng năm làm bà chủ, rất có khí chất.

Ba tên du côn hí hí mắt dường như có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo của Hà Phương, hô hấp dồn dập, nửa dưới cứng rần, không nhịn được sờ soạng cơ thể Hà Phương.

Hà Phương tuyệt vọng, cổ họng không nhịn được mà nôn ra.

Hà Phương ăn một tát, lời nói thoá mạ nói: "Tiện nhân, hôm nay ông đây chẳng những muốn sờ mày, còn muốn làm chết mày!"

Miệng Hà Phương bị ngón tay bản thủ nhét vào, giữa thân thể như thế nào cũng không thể trốn thoát, trong lòng chỉ còn lại hận ý và tuyệt vọng.

Con gái của bà phải làm sao? Nếu hôm nay bị bọn cầm thú này..... Tiểu Ngư làm sao bây giờ? Tiểu Ngư của bà a.....

Thân tặng @Neconagi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Chó săn nhỏ (34)

Mấy tên côn đồ thấy Hà Phương khóc sụt sùi, quát một tiếng, đầu Hà Phương đập vào hòn đá đằng sau, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Mẹ này, dùng lực lớn như vậy làm gì? Ngắt đi rồi còn chơi cái gì? Giống như chơi người chết vậy."

"Có chơi là được rồi, lần lần lần, tao muốn là người đầu tiên, bọn này cút sang một bên đi."

Khi tên du côn kia vừa cởi quần Hà Phương ra, tay sắp chạm vào quần lót, chỉ nghe phụt một tiếng, động tác của gã dừng lại.

Hai gã du côn kia cảm thấy trên mặt nóng nóng, từng giọt chảy xuống, hơi sùng sốt, nhìn nhau, đột nhiên thấy dòng máu đỏ tươi trên mặt đối phương.

Chưa kịp nhìn về phía sau, sau lưng đã cảm thấy đau đớn, chết không nhắm mắt ngã xuống.

Mà phía sau chúng xuất hiện hai người.

Thảm Ngư còn có thể chấp nhận cảnh tượng máu me này, cũng không cảm thấy ghê tởm, nhưng cái tay che mắt cô vẫn không bỏ xuống, cô đẩy đẩy hán, nhỏ giọng nói: "Bỏ xuống đi, tớ không sao."

Đôi mắt xám âm trầm nhìn chằm chằm ba người đàn ông trên mặt đất, móng vuốt trên tay không dừng lại, ném bọn họ ra thật xa mới bỏ tay xuống.

Sau khi Thảm Ngư nhìn thấy Hà Phương, hô hấp đều trầm trọng rất nhiều, đây là Lý Tiểu Ngư xuất hiện, nội tâm tràn ngập đau đớn và giận dữ, hai mắt mơ hồ.

Đi đến bên cạnh Hà Phương, khi Thảm Ngư mặc quần áo lại cho bà, lại nhìn thấy sau cổ Hà Phương không ngừng chảy máu, trên cục đá có một cái

đỉnh, Hà Phương không chỉ là bị ngắt, cái đỉnh kia còn đâm vào mạch máu sau cổ.

Tuy không phải động mạch chủ, nhưng với tốc độ chảy máu như vậy, chưa đến một tiếng, Hà Phương sẽ chết ở đây.

Nhưng vào lúc này, người phía sau Thẩm Ngư bỗng nhiên kêu một tiếng ngã xuống đất, gào rống lẫn lộn, khuôn mặt đầy đau đớn.

Sao, sao lại thế này?

Thẩm Ngư vội chạy đến bên cạnh hắn, cũng không phát hiện miệng vết thương trên người hắn, nhưng vẻ mặt hắn cực kỳ đau đớn, còn nôn ra máu, sắc mặt trắng bệch.

"Cậu làm sao vậy?" Thẩm Ngư đẩy đẩy thân thể hắn.

Chẳng lẽ là trước đó hắn bị thương bên trong sao? Không thể nào, năng lực tự lành của hắn mạnh mẽ như vậy, sao có thể bị thương nặng như vậy?

Không kịp tự hỏi, bên kia Hà Phương gấp gấp, chỉ chậm trễ một chút thôi là mất mạng.

Nếu nhiệm vụ thất bại.....

Thẩm Ngư đứng lên, nâng Hà Phương lên, lại không thể kéo người đi, làm sao bây giờ, trời muốn diệt cô à!

"Bàn tay vàng đâu à! Có loại nào tăng sức lực không? Đây là....." lần đầu tiên tôi bất lực như vậy.

Bỗng nhiên lúc này, một dòng chữ hiện lên trước mặt nàng.

【Số 986 sẽ không sao, ký chủ mau mang Hà Phương đi bệnh viện, thuốc tăng lực chỉ có tác dụng trong mười phút.】

Sau khi dòng chữ kia biến mất, Thẩm Ngư lập tức cảm thấy tràn ngập sức mạnh.

Hệ ca..... Sao lại tốt với tôi như vậy? Ở bên ngoài còn nhớ đến tôi.....

Thẩm Ngư cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, công Hà Phương, bước chân hơi dừng lại, đôi mắt nhìn người đang lẫn lộn trên mặt đất, vừa lúc đối diện với đôi mắt xám u ám của hắn, trong đó chỉ có bóng dáng của cô.

"Ngư..... Ngư....."

Rõ ràng đã đau nửa chết nửa sống, còn cố gắng gọi tên cô, Thẩm Ngư cắn chặt răng, huyết Thái Dương ồ ồ đau.

Hắn sẽ không sao, Lý Tiểu Ngư này đang làm gì? Hà Phương sắp chết rồi!

Nhắm mắt lại, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, không dừng lại xoay người rồi đi.

Cô không nhìn thấy người nằm trên mặt đất phía sau, trong mắt lộ ra bi thương, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng cô, trong cổ họng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Sau nhiều năm gặp lại Nghiêm Viêm làm nghề gì??

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chó săn nhỏ (35)

Bệnh viện gần nhất, bác sĩ còn đang viết báo cáo, lại nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm, vội dừng lại ra mở cửa, nhìn thấy một cô bé cùng một người phụ nữ lớn hơn mình rất nhiều đi vào, máu nhỏ giọt trên sàn nhà, cô bé hét hoảng thất thố nhìn ông, lớn tiếng nói: "Cứu mẹ cháu, cứu bà ấy đi bác sĩ!"

Bác sĩ lấy lại tinh thần, vội vàng bế người phụ nữ kia nâng vào phòng cấp cứu.

Bệnh viện không lớn, hành lang trống rỗng, ánh đèn sáng ngời chiếu sáng hành lang, thời tiết lạnh dần, từng cơn gió lạnh thổi vào người, Lý Tiểu Ngư không cảm giác được một tia lạnh lẽo, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nâng tay lên che mặt, thờ dãi.

Làm sao bây giờ, nếu mẹ xảy ra chuyện không hay, cô nên làm gì?

Trái tim đau đớn làm cô không thể ngồi thẳng, giống như trên lưng có một cục đá nặng nghìn cân, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Thời gian thong thả trôi qua, khi Lý Tiểu Ngư cảm thấy đã qua một thế kỷ, cửa phòng giải phẫu mới từ từ mở ra, một đám người đi ra, Lý Tiểu Ngư ngo ngắc nhìn, chậm chạp không đứng lên.

Trước mắt giống như ảo giác, nếu không phải một bác sĩ đi tới nói chuyện với cô, cô còn đang đắm chìm trong kinh ngạc.

"Cháu có quan hệ gì với người bệnh?" Một bác sĩ cầm giấy đi tới bên cạnh cô hỏi thăm.

Lý Tiểu Ngư hơi hé miệng, cổ họng khô khốc nói, "Bà ấy..... Bà ấy là mẹ cháu."

Bác sĩ là người mổ chính lần này, ngoại trừ vết thương sau cổ, trên người cũng có nhiều chỗ bị người cắn véo loại dấu vết này nếu ông không đoán sai thì là..... Chỉ xuất hiện khi quan hệ tình dục.

Nhưng đây là sự riêng tư của người bệnh, ông không có quyền hỏi.

Cô bé nhìn qua cực kỳ mệt mỏi, hai mắt trống rỗng, giống như thi thể không có linh hồn, làm người đau lòng.

"Mẹ cháu đã không sao, cháu sang bên kia làm thủ tục nhập viện, còn viện phí, có thể chờ mẹ cháu tỉnh lại rồi nộp." Bác sĩ tận tình tận nghĩa.

Lý Tiểu Ngư nghe vậy, nửa ngày sau mới thở ra một hơi, gật đầu nói cảm ơn: "Cảm ơn bác sĩ."

"Bác sĩ, cháu còn có vài chuyện phải làm, bác có thể chăm sóc mẹ cháu một lát được không, cháu bảo đảm buổi sáng ngày mai sẽ quay lại!"

"Này....." Bác sĩ hơi do dự, cũng không phải chưa từng thấy có người để bệnh nhân ở một mình trong bệnh viện, còn mình thì chạy trốn.

Lý Tiểu Ngư cúi đầu, giọng nói run rẩy yếu ớt: "Cháu có hai người bạn cũng đang gặp nguy hiểm, cháu muốn đi xem thế nào."

"Cháu..... Thôi, cháu đi đi, nhưng..... Nếu trước 7 giờ sáng mai cháu không quay lại, tôi chỉ có thể giao mẹ cháu cho cảnh sát."

"Vâng ạ! Cảm ơn bác sĩ!"

-

Khi đi vào căn nhà hoang phế kia, Lý Tiểu Ngư không thấy ai, trong lòng chấn động.

Tìm rất lâu cũng không tìm thấy hân, ngay cả ba tên lưu manh kia cũng biến mất.

"Số 986!" Lý Tiểu Ngư hét to, mười mấy phút sau, cũng không có động tĩnh.

Nhiều chát mày lại, bàn tay nắm chặt khế buông ra, rũ mắt lăm bầm tự nói: "Cậu ở đâu....."

Đêm đã khuya, sương đen bao phủ, che khuất nửa vầng trăng, từng cơn gió lạnh lướt qua bờ ruộng, một cô bé đang chạy, không biết bị ngã bao nhiêu lần, vẫn đứng lên, tiếp tục đi về phía trước.

"Nghiêm Viêm!"

Hai anh chị gặp lại nhau ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Chó săn nhỏ (36)

Lý Tiểu Ngư hô hấp dồn dập, đầu đau đớn choáng váng, cơ thể quá yếu ớt, cơ thể này của cô không thể chạy bộ, nhưng đi tới nơi Nghiêm Viêm và cô tách ra, lại không nhìn thấy một người.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ về nhà sao?

Lý Tiểu Ngư nghĩ vậy, xoay người chạy về nhà của Nghiêm Viêm.

Sắc trời bắt đầu sáng hơn, Lý Tiểu Ngư mới chạy tới nhà Nghiêm Viêm.

Trên cửa gỗ có một cái khóa sắt, cửa sổ đóng chặt.

Không ai.....

"Nghiêm Viêm! Cậu ở đâu?" Lý Tiểu Ngư đi đến cửa sổ nhìn vào bên trong, trả lời cô là sự yên tĩnh.

-

Mà bên kia trong một gian phòng bí mật dưới lòng đất, mười mấy người đàn ông mặc đồ trắng đi lại xung quanh hai cái giường, trên hai chiếc giường kia nằm hai người, một người là Nghiêm Viêm, một người tóc dài.

Ngoài cửa kính trong suốt, một người đàn ông tóc bạc khoanh tay trước ngực, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm máy theo dõi.

"Thưa thầy, chỉ số của Nghiêm Viêm đã khôi phục bình thường, nhưng số 986....." Người đàn ông đứng bên cạnh người tóc bạc chậm chạp không dám nói ra câu cuối cùng.

Người đàn ông tóc bạc là Nghiêm Duệ, là người đứng đầu căn phòng bí mật này, cũng là cha Nghiêm Viêm, hai mắt ông ta hiện lên một tia cuồng nhiệt, nâng ngón tay run rẩy vỗ vỗ trên cửa kính, "Dụng cụ có xuất hiện điều gì khác thường không?"

"Không ạ, tất cả đều bình thường."

Khóe miệng Nghiêm Duệ cong lên, "Vây được rồi."

"Nhưng mà....." Ngực khí của người đàn ông đeo kính mang theo đáng tiếc: "Số 986 không phải vật thí nghiệm thành công nhất của chúng ta sao? Hẳn có được năng lực vượt xa con người, chúng ta tốn bao nhiêu tâm huyết bao nhiêu nhân lực mới thành công, cứ mất đi như vậy, giáo sư, sao thầy nỡ từ bỏ."

Chỉ vì Nghiêm Viêm mà dung hợp cơ thể của 986 với hắn, không phải giáo sư để ý số 986 nhất sao.....

"Tôi vẫn chưa nói với em." Giáo sư Nghiêm nói nhưng vẫn nhìn tình hình bên trong, "Tế bào của 986 được lấy từ cơ thể Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm là con trai tôi, DNA của hắn là đối tượng nghiên cứu hoàn mỹ nhất, số 986 có thể dung hợp với Nghiêm Viêm là bởi vì bọn họ là một, bây giờ dung hợp, con trai của tôi, quá hoàn mỹ~"

"Ngạ ~ có thể thấy hình ảnh này khi còn sống, thật sự quá thỏa mãn ~" Ánh mắt Nghiêm Duệ nóng bỏng lập loè, bình tĩnh nhìn Nghiêm Viêm bị đám người vây quanh.

Người đàn ông đeo kính biết Nghiêm Duệ là người điên, có thể vì hạng mục nghiên cứu "Thần thoại" không từ thủ đoạn, không tiếc bất luận thứ gì, ngay cả khi một mối đến chết cũng sẽ không làm ông ta dừng lại.

Hạng mục "Thần thoại" là hạng mục được bí mật nghiên cứu hơn hai mươi năm qua, viện nghiên cứu bị nổ mạnh trên trần chỉ là một trong những phòng nghiên cứu mà thôi, hơn mười người chết mà bọn họ không sao là do quốc gia, quốc gia bảo vệ và tôn sùng nghiên cứu của bọn họ, Nghiêm Duệ là thiên tài nghiên cứu khoa học, trong những năm thiếu thốn nhân tài này, quốc gia có thể vì ông tiếp tục nghiên cứu, mà dấu điểm sự thật mở một mắt nhắm một mắt.

Hạng mục "Thần thoại" này dùng sói làm mục thí nghiệm, mà số 986 là vật thí nghiệm thứ 986, phôi thai là được lấy từ tế bào của Nghiêm Viêm tạo thành, những vật thí nghiệm trước hoàn thành thất bại, chỉ có số 986 sống sót, điều này làm cho những nhân viên ở đây đều vô cùng kích động.

Trong quá trình thực nghiệm, máu me tàn nhẫn và lặp lại, thể chất của số 986 làm bọn họ kinh ngạc, nhân viên dùng các loại phát điện nhiệt điện, ngay cả khi chém đứt đầu, chưa đến nửa tiếng, thân thể hắn đã khôi phục bình thường.

Bọn họ không kích động sao được.

Nhưng lại không còn, người đàn ông đeo kính tiếc nuối thu mất, một lần nữa nhìn về phía Nghiêm Viêm, số 986 đã dung hợp với hắn, nếu hắn tỉnh lại, sẽ biến hóa như thế nào?

Trong ngày hợp lớp chị Ngư làm mất thứ gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chó săn nhỏ (37)

Thời gian dung hợp mất mười ngày, mọi người kinh ngạc cảm thán nhìn xác suất thành công 99%, cũng chứng kiến hình ảnh không thể tưởng tượng, nếu

dùng trong nghiên cứu y học, sẽ là bước nhảy vọt không thể hiểu hết.

Trong tám kính trong suốt, thiếu niên cả người trần trụi, làn da màu đồng do phơi nắng, đi xuống là đôi chân thẳng tắp thon dài, nhìn lên là khuôn mặt tuấn lãng.

Lồng ngực phập phồng, ngón tay khẽ run, đều nói lên hắn còn tồn tại.

Người đàn ông đeo kính nhìn vào bên trong, kính ngạc lên tiếng: "Đúng là kỳ tích."

Nghiêm Duệ vẫn luôn phái người theo dõi Nghiêm Viêm, cũng kiểm tra thể chất của hắn, ngày đó ông ta đuổi theo Nghiêm Viêm, lại không cẩn thận mất dấu, khi tìm thấy hắn, lại phát hiện hắn giết chết số 1023, ông ta vĩnh viễn không thể quên hình ảnh ngày hôm đó.

Nghiêm Viêm cười trên người 1023, dùng gậy cắm vào trong mắt số 1023, nhân lúc số 1023 đau đớn nhảy lên cắm xuyên qua bụng số 1023.

Máu bắn khắp nơi, máu bắn lên khuôn mặt hắn, đôi mắt đen nhánh mang theo lạnh lẽo và thô bạo không thể xuất hiện ở một thiếu niên mười mấy tuổi.

Tuy số 1023 là sản phẩm thất bại, nhưng lực công kích mạnh hơn một người đàn ông trưởng thành rất nhiều, làm sao sẽ bị thiếu niên giết chết dễ dàng như vậy, sức lực của ông ta cũng không đủ để cắm xuyên bụng số 1023 a.

Thân hình số 1023 cao lớn, tuy bụng không cứng rắn bằng phần lưng, nhưng so sánh với con người, đó là còn cứng hơn đá, sao có thể.....

Bây giờ mới biết được, có thể phân liệt thành quái vật như số 986, sao có thể là người thường.

Người đàn ông đeo kính đẩy đẩy gọng kính, vừa muốn rời đi, lại nghe thấy giọng nói ní non bên trong.

Dựa gần, cúi người xuống đã nghe thấy hắn nói trong mơ hồ.

"Ngr..... Ngr..... Đừng bỏ lại tớ....."

Người đàn ông đeo kính mở to mắt, không phải bây giờ đang trong thời gian chữa trị sao? Sao có thể nói mơ?

Đúng là gặp ma..... Người đàn ông đeo kính hoảng hốt chạy tới phòng thí nghiệm của Nghiêm Duệ.

Đây là một phát hiện quan trọng, thời gian chữa trị thể nhưng còn có thể nói chuyện!

-

Mười năm sau.

Trong một căn phòng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, tới bàn đu dây trên ban công, nhìn lên trên, váy lụa màu xanh bị làn gió nhẹ nhàng thổi, tạp chí đặt trên mặt bệ một tiếng rơi xuống đất, khuôn mặt nhỏ của một cô gái lộ ra.

Khuôn mặt thanh tú, là một khuôn mặt của người phía Nam, hai mươi lăm tuổi, lại nhìn giống như chưa hai mươi tuổi, càng giống vị thành niên hơn.

Cánh môi hơi mím, bên tai vang lên tiếng chuông khiến cô mở to mắt, đôi mắt mang theo một tia vui vẻ, cảm di động, nhận cuộc gọi đến.

"Tiểu Ngr! Hẹn lớp tới nay cậu không được quên nha!"

Cô gái cũng chính là Lý Tiểu Ngr ngáp một cái, đồng ý.

Đầu bên kia là Nhị Nữ, gần đây năm, Lý Tiểu Ngr theo Hà Phương tới thành phố H, từ một quán nhỏ phát triển trở thành công ty, Lý Tiểu Ngr từ nghèo trở thành giàu có, đối với cô mà nói không thay đổi chút nào, chỉ là rời khỏi thôn, rời khỏi ngôi trường kia.

Gia đình Nhị Nữ năm năm trước xảy ra chuyện, trong nhà càng thêm nghèo khó, sau khi Hà Phương biết, bèn gọi bọn họ đến công ty của bà làm việc.

Thân tặng @Tea_nht

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Chó săn nhỏ (38)

Mười năm trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hà Phương ở bệnh viện không có người chăm sóc, em gái Hà Phương Hà Lan cũng không tới, vẫn luôn

dùng lý do có việc thoái thác, Lý Tiểu Ngư vốn định tạm nghỉ học đi bệnh viện chăm sóc Hà Phương, lại bị Nhị Nữ biết, sau đó mẹ Nhị Nữ xin nghỉ trong nhà máy, tới bệnh viện chăm sóc Hà Phương.

Đề Lý Tiểu Ngư yên tâm đi học không cần phải lo lắng tới chuyện bệnh viện.

Hà Phương vẫn luôn nhớ chuyện này, muốn tìm một cơ hội báo đáp bọn họ, đây là một cơ hội.

"Tiểu Ngư..... Tớ nghe nói Nghiêm Viêm cũng tới....."

"Nghiêm Viêm?" Lý Tiểu Ngư nghe được hai chữ này, dường như những ký ức được giấu kỹ mở ra, khuôn mặt của hắn cũng trở nên mơ hồ.

Đã bao lâu không nghe thấy cái tên này.....

Nhị Nữ nghĩ đến ngày đó Tiểu Ngư thất hồn lạc phách nhìn bàn cuối cùng, chỉ lo lắng, người khác đều nói Lý Tiểu Ngư căn bản là con một sách, căn bản không có tình cảm, nhưng chỉ có cô biết, người đi vào trong lòng Tiểu Ngư chỉ có một.

"Tiểu Ngư a." Nhị Nữ vội vàng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, nếu không muốn tới cũng không sao."

"Tớ không sao, Nhị Nữ." Ngón tay Lý Tiểu Ngư vuốt ve đi động, hai chân đang đưa, bàn đũa cũng lên xuống theo, "Tớ muốn đi." Ngày đó sau khi rời đi, cô vẫn luôn tới nhà Nghiêm Viêm xem, suốt một tháng, Nghiêm Viêm đều không về nhà một lần nào.

Cô lo lắng hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hỏi chủ nhiệm lớp mới biết được Nghiêm Viêm chuyển trường, đi theo ch hắn.

Không sao là được, hắn không sao là được.

Nhưng còn... Người kỳ quái kia..... Từ sau ngày hôm đó, không xuất hiện trước mặt cô nữa.

-

Sắc trời ngoài cửa sổ sắc trời tối sầm lại, ánh đèn phòng khách sáng trưng, Hà Phương vào nhà thì thấy cô đi ra.

"Tiểu Ngư đi đâu vậy?" Hà Phương vội hỏi.

Lý Tiểu Ngư cất đi động vào trong túi, nói thật: "Đi tham gia họp lớp."

Hà Phương đi tới, sửa sang lại váy cho cô, cười nói: "Tiểu Ngư cũng sẽ trang điểm, đẹp như vậy, khi nào dẫn bạn trai về nhà cho mẹ xem."

Lý Tiểu Ngư nhú mày, "Mẹ....."

Đứa nhỏ này, ngây ngây ngô ngô, thật sợ bị người lừa, Hà Phương vỗ vỗ bả vai cô: "Đi thôi đi thôi, về sớm một chút, đừng đi vào chỗ tối, đi tới nơi nhiều người biết không."

"Vâng."

"Gặp chuyện nhất định phải gọi cho mẹ!"

"Vâng, con biết rồi."

Hà Phương xua tay: "Đi đi, buổi tối ăn ít kẹo, đã đau răng thì ăn ít đi một chút."

"Con biết rồi." Lý Tiểu Ngư không có một tia không kiên nhẫn gật đầu, ra ngoài đi vào thang máy.

Cửa sắt phản chiếu lại bộ dáng của cô, Lý Tiểu Ngư giơ tay xoa xoa má, có hơi đau, lại bị nhiễm trùng.

Cô thích ăn kẹo nhưng buổi tối đều nghiêm túc đánh răng, không bị sâu răng, nhưng lại luôn nhiễm trùng sưng đỏ, liếm liếm lại hơi đau.

Đi ra ngoài, cô cũng không ngồi taxi, mà là ngồi xe buýt đi, lúc này xe buýt không nhiều người, Lý Tiểu Ngư ngồi ở ghế cuối, đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không biết tới trạm nào, bên tai truyền đến tiếng thông báo, tiếng bước chân trầm ổn dừng lại bên cạnh cô, Lý Tiểu Ngư ngủ cũng không sâu, nhưng cũng không mở được mắt, mơ mơ màng màng cảm thấy lông mi ngứa, lướt qua trong chớp mắt.

Cho đến trạm cuối cùng, Lý Tiểu Ngư vừa mở mắt đã nhìn thấy bóng dáng một người, người nọ đeo mũ lưỡi trai màu đen, thân hình thon dài, đi đến cửa sau xuống xe.

Nhị Nữ làm nghề gì???

P/s: Bí câu hỏi quá rồi^^"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Chó săn nhỏ (39)

Bóng dáng có chút quen thuộc, Lý Tiểu Ngư không nghĩ quá nhiều, cho đến khi xuống xe, xem địa chỉ Nhị Nữ nhân, đi vào.

Là khách sạn, đại sảnh lộng lẫy huy hoàng, trang hoàng tráng lệ, đèn thủy tinh treo trên trần nhà, phục vụ đi ngang qua dừng bước, đi đến bên cạnh hỏi cô có cần giúp đỡ gì không.

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, vừa định gọi điện thoại cho Nhị Nữ, Nhị Nữ đã gọi đến trước, "Alo."

"Nhị Nữ, cậu ở đâu?"

"Tớ ở đây nè!"

Cúp máy, Lý Tiểu Ngư quay người lại đã thấy Nhị Nữ chạy tới, cô và Nhị Nữ đã một năm chưa gặp nhau.

Hai người ôm nhau, qua một lúc mới buông ra, Nhị Nữ kéo tay cô nói: "Tiểu Ngư a, cậu xinh đẹp hơn rất nhiều."

Lý Tiểu Ngư nhìn nhìn Nhị Nữ, sau khi học cao trung Nhị Nữ bắt đầu gầy, từ một cô gái bụ bẫm trở thành một người con gái đầy mị lực, nếu có người nhìn thấy ảnh ngày xưa, chắc sẽ không thể nhận ra đó là Nhị Nữ.

"Đi thôi, tớ muốn ăn kẹo." Lý Tiểu Ngư cảm thấy trong miệng đắng ngắt, ở trên xe ngồi lâu như vậy, cũng có chút say xe.

Nhị Nữ cười ha ha: "Cậu còn chưa bỏ được tật ăn kẹo a."

"Đây không phải là tật xấu, là yêu thích." Lý Tiểu Ngư sờ sờ hạt châu trên cổ theo thói quen, nhưng sờ soạng nửa ngày, làm sao cũng không thấy, đột nhiên dừng bước, cô cúi đầu nhìn xuống, không có gì cả.

Hạt châu của cô đâu?

Hạt châu kia cô đã đeo hơn mười năm, không có, thật sự có chút không quen.

Nhị Nữ thấy thế, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư nhìn xung quanh, tìm cả trong túi, nhưng vẫn không thấy nó.

"Tớ bị rơi đồ, Nhị Nữ." Cô chạm vào cổ, sắc mặt trắng bệch, "Có thể rơi xuống đất, tớ đi tìm thử."

"Cái gì vậy, tớ tìm giúp cậu." Nhị Nữ vội nói.

"Một viên hạt châu, chính là cái viên chúng ta nhặt được khi còn nhỏ." Lý Tiểu Ngư đi nhanh về phía trước, nói: "Cậu giúp tớ tìm xem ở đây có không, tớ ra bên ngoài tìm."

"Được!"

Lý Tiểu Ngư bước ra ngoài, chạy chậm đi xuống cầu thang, mở đèn trên di động chiếu sáng, tìm hạt châu kia.

Không nên rơi chứ, cái dây không biết làm từ chất liệu gì, mười năm dù cô có kéo túm thế nào cũng không đứt, sao hôm nay lại rơi mất? Chẳng lẽ là ở nhà sao?

Lý Tiểu Ngư nỗ lực nhớ lại, trong đầu lại trống rỗng.

Thật là..... Khăn trương không nhớ được gì cả.

Suy nghĩ, Lý Tiểu Ngư không nhìn thấy người đi phía trước, chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày, không kịp dừng bước.

Lòng bàn tay người nọ chạm vào trán của cô, lòng bàn tay lạnh băng chạm vào làn da, lạnh đến nỗi làm cô hơi run run.

Vội lui về phía sau ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người nọ mặc tây trang cắt may hoàn hảo, đeo kính gọng vàng, mỗi một chỗ trên khuôn mặt đều được điêu khắc tỉ mỉ, hoàn mỹ đến mức tận cùng lộ ra sự cấm dục thanh lãnh.

Thân tặng @Tea_nht

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Chó săn nhỏ (40)

Đặc biệt là cặp kính gọng vàng, mười phần cấm dục.

Gương mặt này..... Đôi mắt của Lý Tiểu Ngư hơi lóe, sau đó vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không nhìn thấy phía trước."

Giọng nói của người kia trầm thấp từ tính như tiếng đàn cello, khí chất ưu nhã, lùi về phía sau một bước, nói: "Không sao, cô đang tìm gì vậy?"

"Là cái này sao?"

Hắn vươn tay, lòng bàn tay xuất hiện hạt châu, dây đeo đang đưa trong không khí.

Lý Tiểu Ngư mở to mắt, cầm hạt châu đặt trong lòng bàn tay, kinh ngạc hỏi: "Sao lại....." Ở trong tay anh.

Dường như thấy cô muốn hỏi, hắn đẩy đẩy gọng kính, thấu kính phản xạ lại khuôn mặt kinh ngạc của cô, môi mỏng khẽ mấp máy: "Nhặt được."

"Cảm ơn!" Lý Tiểu Ngư cúi người nói cảm ơn, nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác hạt châu ở trong lòng bàn tay làm cô yên tâm, thấp giọng lầm bầm: "Tìm thấy rồi..... Rốt cuộc cũng tìm thấy."

"Không có gì." Hắn hỏi: "Rất quan trọng với cô sao?"

Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời: "Rất quan trọng." Hạt châu này cô vẫn luôn đeo, đeo hơn mười năm, mỗi lần chạm vào hạt châu này, cô đều sẽ nhớ tới hắn. Nghĩ như vậy, trong mắt cô lướt qua một tia âm đạm.

Cũng không biết hắn thế nào.

"Phải không....." Ánh mắt hắn bị cặp kính che lại, như suy tư gì đó, giọng nói rất nhẹ, nhẹ làm Lý Tiểu Ngư cũng không nghe thấy.

"Tiểu Ngư!"

Phía sau truyền tới giọng nói của Nhị Nữ.

Lý Tiểu Ngư quay đầu lại, đã nghe thấy Nhị Nữ nói: "Tớ không tìm thấy, cậu có tìm thấy không?"

"Tìm được rồi~" Lý Tiểu Ngư vẫy vẫy tay, xoay người chào hắn: "Cảm ơn anh, tôi đi trước nhé."

Hắn ừ một tiếng, nhìn bóng dáng cô đi xa, lòng bàn tay tinh tế vuốt ve, độ ẩm chưa biến mất trở thành sự tê dại, đôi mắt sâu không thấy đáy híp lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rõ ràng trong ban đêm yên tĩnh.

-

"Người vừa nãy là ai vậy?" Nhị Nữ cách khá xa, lại là buổi tối, cho nên không nhìn rõ người kia là ai.

Lý Tiểu Ngư lắc lắc đầu, "Không biết là ai, nhưng mà cảm thấy rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi."

Nhị Nữ vừa nghe, cười nói: "Khẳng định là bạn cùng lớp, sơ trung đã qua lâu như vậy, cậu làm sao nhớ rõ, ha ha, cũng không biết là ai, lâu như vậy, tớ cũng đã quên trong lớp có những ai."

"Nhưng mà....." Nói đến đây, Nhị Nữ dừng lại, hai chữ Nghiêm Viêm nghẹn trong cổ họng, cũng không nói ra, mà là nói sang chuyện khác: "Đi mau, mọi người đều tới rồi."

Khách sạn này ở trung tâm thành phố, đều là những người có tiền có thế, kêu gọi mọi người là một man sinh, cha cậu ta phát tài, bây giờ còn có công ty riêng.

Người này tên là Tôn Nguyên, sơ trung tính cách rất trầm mặc, nhưng mà bây giờ như thay đổi thành một người khác vậy, tiêu tiền không suy nghĩ, thay

bạn gái như thay quần áo, bạn gái lần này cũng là hoa hậu giảng đường.

"Tớ nghe nói, Tôn Nguyên đang theo đuổi Cố Nhan Tuyết đó." Nhị Nữ vẫn là bát quái như vậy, nói đến Cố Nhan Tuyết ngữ khí có chút không vui, trước kia không thích Cố Nhan Tuyết, bây giờ càng không thích.

Chị Ngự bị cưỡng hôn ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chó săn nhỏ (41)

Nhị Nữ làm cùng công ty với Cố Nhan Tuyết, còn cùng tầng với cô ấy, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Cố Nhan Tuyết này còn rất có năng lực, từ nhân viên nhảy lên thành cấp trên của Nhị Nữ, cũng chính là tổng biên tập.

Trong công ty đều lan truyền cô ấy và Boss có một chân, Nhị Nữ nghe nghe cũng cảm thấy như vậy.

Lý Tiểu Ngự nghe thấy ba chữ Cố Nhan Tuyết, nghi hoặc hỏi: "Cố Nhan Tuyết là ai?"

Mười năm, rất nhiều ký ức đều phai nhạt, dư lại chỉ còn ký ức khắc sâu được chôn dưới đáy lòng.

Nhị Nữ: "....."

"Chính là....." Nhị Nữ vừa định giải thích, bên tai lại truyền đến tiếng ồn ào, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy Cố Nhan Tuyết bị mọi người vây quanh, Cố Nhan Tuyết không hề luống cuống, giờ tay nhắc chân lộ ra sự tự tin trầm ổn.

Hoàn toàn không giống sơ trung, một Cố Nhan Tuyết quái gở chỉ cúi đầu làm bài tập.

"Cậu nhìn đi, tớ ghét nhất bộ dáng này của cô ta." Nhị Nữ bẹp miệng nói, mình và Cố Nhan Tuyết đúng là không hợp.

Lúc này, Cố Nhan Tuyết cũng thấy hai người, xuyên qua đám người, đi đến trước mặt hai người, đôi mắt lướt qua Lý Tiểu Ngự, rơi xuống Nhị Nữ, "Đã lâu không gặp."

Lý Tiểu Ngự gật đầu nói: "Đã lâu không gặp, Cố Nhan Tuyết."

Nhị Nữ nâng cằm, đôi mắt không thèm nhìn Cố Nhan Tuyết một lần, hừ lạnh một tiếng.

Lý Tiểu Ngự vội nâng khuỷu tay chạm vào Nhị Nữ, ý bảo đừng mất lịch sự.

Nhị Nữ nắm chặt nắm tay, không tình nguyện nói: "Đã lâu không gặp."

Đôi mắt Cố Nhan Tuyết hơi lóe, khóe miệng cong lên nói: "Không phải hôm qua vừa gặp ở công ty sao?"

Nhị Nữ vừa nghe, càng tức giận, có cấp trên nào tặng ca, còn bắt người khác tặng ca cùng mình, tối hôm qua đêm khuya mới được về nhà, tuy Cố Nhan Tuyết đưa về, nhưng đây không phải nên làm sao? Còn muốn vào nhà uống nước, mơ mộng! Một ngụm nước cũng đừng nghĩ!

"Tớ đi ăn đây, Tiểu Ngự, hai người nói chuyện!" Nhị Nữ không muốn nhìn thêm, xoay người rời đi.

Lý Tiểu Ngự hé miệng, kinh ngạc không biết muốn nói gì, đây là lần đầu tiên cô thấy Nhị Nữ như vậy, Cố Nhan Tuyết thoạt nhìn rất ôn nhu với Nhị Nữ a, sao Nhị Nữ lại tức giận..... Thật là không nghĩ ra a.

Cố Nhan Tuyết mỉm cười, nhìn bóng dáng Nhị Nữ rời đi, mới thu hồi ánh mắt, nói với Lý Tiểu Ngự: "Tôi muốn cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi về..... Điều gì?" Lý Tiểu Ngự không hiểu ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Cố Nhan Tuyết nhìn phía xa, giống như nhớ lại, nửa ngày sau mới nói: "Không có gì, chỉ muốn nói tiếng cảm ơn với cậu."

-

Khi mọi người đều đến đông đủ, ngồi vào bàn tròn, phòng bao cũng đủ rộng, hơn ba mươi người, chia làm bốn, năm bàn, âm ỉ ồn ào, lớp học còn vài người không tới, không phải đi nơi khác công tác thì có việc không tới được.

Khi Tôn Nguyên tới lại càng thêm náo nhiệt, rất nhiều người vây quanh bàn Tôn Nguyên nói chuyện, phần lớn đều muốn vào công ty của cậu ta, thăng

chức rất nhanh.

Rất nhiều nữ sinh trang điểm xinh đẹp, đều độc thân, ánh mắt nhìn Tôn Nguyên đều sáng rực, tuy cậu ta đối bạn gái rất nhanh, nhưng hào phóng a, muốn mua cái gì đều mua, ngay cả phí chia tay cũng nhiều, ai không muốn leo lên.

Lý Tiểu Ngư ngồi ở bàn trong cùng ăn kẹo, Nhị Nữ ngồi bên cạnh, dáng người Nhị Nữ khi gầy xuống đặc biệt tốt, có thể so với người mẫu, răng trắng môi hồng, khỏe mắt hơi nhếch, quyến rũ xinh đẹp, làm người khác cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Vậy nên những người theo đuổi Nhị Nữ đều là tra nam không có ý tốt.

Nhị Nữ đang nói chuyện vui vẻ với người bên cạnh, đề tài là bí quyết giảm béo gì đó.

Lý Tiểu Ngư liếm liếm lợi sưng đỏ, nhìn đầy bàn đồ ăn lại không thể động đũa, chán đến chết chọc chọc chén sứ.

Lúc này, cửa phòng bao mở ra, tiếng nói chuyện âm ỉ bên tai dừng lại, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy người vừa lúc này.

Thân tặng @jacquilyngin

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Chó săn nhỏ (42)

Sau khi mọi người nhìn rõ, sôi nổi hít hà một hơi, anh đẹp trai này đi nhầm chỗ phải không? Giống như người nổi tiếng trong TV vậy.

"Chào mọi người, tôi là Nghiêm Viêm."

Nghiêm Viêm hơi cong môi, mỉm cười gật đầu, ngón tay kéo cà vạt, cả người tỏa ra khí chất, giới thiệu giống như một vị giáo sư, làm mọi người chú ý.

"Cậu là Nghiêm Viêm?" Tôn Nguyên là người đầu tiên lấy lại tinh thần, kinh ngạc đứng lên, đi đến trước mặt hắn, "Cậu....." thay đổi quá nhiều..

Sao có thể là anh Viêm kiệt ngạo khó thuần chứ, rõ ràng chính là một vị tinh anh ưu nhã.

Suy nghĩ của Tôn Nguyên đều giống mọi người ở đây, ký ức tuy rằng phai nhạt, nhưng Nghiêm Viêm bọn họ vẫn nhớ kỹ, đại lão a, ai không nhớ rõ.

Nhưng không giống như trong ấn tượng, cảm giác như hai người khác nhau vậy.

Nghiêm Viêm hơi hơi mỉm cười, cảm giác xa cách biến mất, trò chuyện với mọi người.

Tôn Nguyên kích động nhất, sơ trung cậu ta đặc biệt sợ Nghiêm Viêm, rồi lại đặc biệt sùng bái hắn, vẫn luôn muốn được nói chuyện với hắn.

Bên này Nhị Nữ vừa quay đầu quả nhiên thấy Lý Tiểu Ngư giật mình nhìn Nghiêm Viêm, không khỏi có chút chua xót, vội kéo kéo ống tay áo cô: "Tiểu Ngư a, nếu không tổ gọi hắn tới đây, hai người nói chuyện một chút."

Nguyên nhân Lý Tiểu Ngư chậm chạp không hoàn hồn là, người này là người vừa nãy nhặt được hạt châu của cô, hắn không nhận ra mình, cô cũng không nhận ra hắn.

"Tiểu Ngư?"

Lý Tiểu Ngư thả lỏng người, ngữ khí thoải mái, "Không cần, đã không cần."

Có thể nhìn thấy hắn một lần là được, những thứ khác đều không quan trọng.

Nhị Nữ âm thầm thở dài, nhiều năm như vậy người có thể ảnh hưởng tới tình cảm của Tiểu Ngư cũng chỉ có Nghiêm Viêm.

Tôn Nguyên gọi phục vụ bưng đồ ăn lên, đồ ăn trong khách sạn này đều do đầu bếp nổi tiếng nấu, bao nhiêu người muốn tới ăn một bữa, lại không có tiền.

Trong truyền thuyết ăn nghèo sợ là hình dung nơi này.

Tôn Nguyên giàu có, nếu không cũng không mời được nhiều người ăn như vậy.

Lý Tiểu Ngư yêu sâu sắc đĩa sườn, vừa nghe có thể ăn, cầm đũa nhanh chóng cho vào miệng, vị ngọt mang theo mùi thịt sườn, lướt qua đầu lưỡi tinh tế

nhấm nuốt, không nỡ nuốt xuống.

Quá ngon, người thích ăn đồ ngọt như cô cực kỳ yêu thích bàn đồ ăn này.

Nhị Nữ thấy thế, cảm đều roi xuống đất, "Tiểu Ngư a, cậu không đau lòng?"

Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu: "Đau lòng cái gì?"

"Đau lòng..... Không có gì không có gì, cậu ăn đi." Nhị Nữ nhẹ nhàng thở ra, lại gấp một miếng sườn vào trong bát cô, nhìn bộ dáng Tiểu Ngư trầm mê trong đồ ăn, mím mím môi.

Tiểu Ngư..... Không sao chứ.

Nhị Nữ bỗng nhiên nhớ tới, Tiểu Ngư chưa từng khóc hay cười, lúc nào, ngay cả khi đi xem phim, tình tiết làm người ôm bụng cười to hay làm người cảm động, Tiểu Ngư lại bình tĩnh giống như xem phim phóng sự.

Lắc lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ vớ vẩn đó, Nhị Nữ gấp đồ ăn tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Chỉ lát sau đã tới lúc uống rượu, mỗi người đều phải uống rượu, Tôn Nguyên đi tới các bàn, tất cả mọi người đều sẽ uống, đều là người trưởng thành, lại nói lần này do Tôn Nguyên trả tiền, ai cũng sẽ không không cho cậu ta mặt mũi.

Tôn Nguyên uống với hai bàn đầu xong, đi tới bàn thứ ba, cũng chính là bàn của Tiểu Ngư Nhị Nữ.

Sau khi hôn xong anh Viêm nói câu gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Chó săn nhỏ (43)

"Tới tới tới, mọi người làm một ly, vất vả lắm mới tụ họp, mười năm, thật vui về khi gặp lại mọi người." Tôn Nguyên cầm một ly rượu trắng, giơ lên cười nói.

Người trong bàn đều đứng lên rót rượu, nhưng đều là rượu vang đỏ, bàn thứ ba nhiều nữ sinh, không ai có thể uống rượu trắng.

Sau khi kính một ly, Tôn Nguyên lại kính thêm một ly nữa.

Lý Tiểu Ngư chưa từng uống rượu, một ly rượu vang đỏ xuống bụng, dạ dày đã nóng lên, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, ăn một miếng sườn mới át được một ít.

Nhưng uống còn cảm thấy rất ngọt, bên trong bỏ thêm Sprite, rượu vang đỏ cũng không khó uống.

Lại rót một ly, đưa tới môi đang định uống, một bàn tay từ đằng sau vươn tới, cầm ly rượu kia đi.

Lý Tiểu Ngư ngẩn người, phản ứng chậm quay đầu lại, đối diện với người đeo mắt kính gọng vàng, không nhìn rõ ánh mắt của người nọ.

Chỉ nhìn thấy người nọ cầm ly rượu lên uống, ngay sau đó nói: "Tiểu Ngư không thoải mái, tôi uống ly này thay cô ấy."

Dứt lời, mọi người ồ lên.

Không nghĩ tới Nghiêm Viêm lại uống thay Lý Tiểu Ngư, nghĩ lại thấy cũng đúng, không phải sơ trung Lý Tiểu Ngư còn nói hộ Nghiêm Viêm sao, tình cảm của hai người khá tốt.

Tôn Nguyên giạt mình, vội nói: "Có thể có thể."

Lý Tiểu Ngư nhìn chằm chằm ly rượu trong tay người kia, đôi mắt mở to, cô đâu có không thoải mái a, rượu này uống khá ngon a, còn ngọt nữa.

Từ từ, hình như ly rượu kia cô đã chạm miệng vào a.

Bên này, Nhị Nữ vừa định uống ly thứ hai, chén rượu đã bị người cướp đi rồi, vừa thấy chủ nhân của bàn tay kia là Cố Nhan Tuyết, ý vào mình đã uống rượu, trừng mắt nhìn Cố Nhan Tuyết nói: "Cố Nhan Tuyết, cậu cướp rượu của tôi làm gì?"

Cố Nhan Tuyết uống ly rượu vang đỏ của Nhị Nữ, lại uống ly của mình, sắc mặt như thường, không có một tia say rượu, đôi mắt đen nhánh nhìn Nhị

Nữ: "Cậu đừng uống rượu, đi uống Sprite."

"Dựa vào cái gì! Ai cần cậu lo tôi uống cái gì, trả lại cái ly cho tôi!" Nhị Nữ hoàn toàn không biết mình một ly là say, vừa nhấc chân, hai chân đã nhún ra, trực tiếp ngã vào trong lòng Cố Nhan Tuyết, trước mắt tối sầm, ngủ say.

Cố Nhan Tuyết vót Nhị Nữ lên, kéo người vào trong lòng mình, buông ly rượu xuống, nói mình có việc, rồi ôm Nhị Nữ rời khỏi phòng bao.

-

Người trong phòng bao uống rượu như chưa từng được uống, ôm nhau có, ngã vào trên sofa ngủ cũng có, nói bậy nói bạ ồn ào làm Lý Tiểu Ngư đau đầu.

Đồ ngọt trên bàn đã ăn sạch sẽ, Lý Tiểu Ngư có hơi khó chịu, vừa định đứng dậy, đã thấy một người ngồi ở vị trí của Nhị Nữ.

Người nọ phảng phất ngăn cách với thế giới bên ngoài, ưu nhã thông thả cầm đĩa, chỉ gấp đồ ngọt vào trong bát Lý Tiểu Ngư.

Sao người gấp đồ ngọt cho cô lại là Nghiêm Viêm a, cô còn tưởng rằng là Nhị Nữ chứ.

Nghiêm Viêm thấy cô đứng dậy, bàn tay hơi dừng lại, đôi mắt nâng lên, giống như đang hỏi cô muốn đi đâu.

Lý Tiểu Ngư có chút ngốc, "Tớ đi WC....."

Nghiêm Viêm gật đầu: "Đi đi."

Khi Lý Tiểu Ngư rời khỏi phòng bao phản ứng lại, vì sao cô và Nghiêm Viêm lại quái quái như vậy, mười năm không gặp a, không nên không quen sao.....

Bỏ qua suy nghĩ này, Lý Tiểu Ngư đi vào trong WC, đi WC xong ra ngoài, rửa rửa tay, chống hai tay xuống bồn hơi nhắm mắt lại.

Buồn ngủ quá a.....

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa, Lý Tiểu Ngư mơ màng sắp ngủ, căn bản không để ý, nhưng cảm giác có người đang nhìn cô, cô mở to mắt, vừa nhấc đầu chỉ nhìn thấy một bóng đen, người nọ đi ngược sáng, thân hình cao ráo, cách cô rất gần, mùi thuốc lá bao phủ lấy cô.

Lý Tiểu Ngư ngẩng cổ, muốn nhìn xem người nọ là ai, nhưng trước mắt tối sầm, người nọ đặt tay lên mắt cô, cảm bị nâng lên, môi dán lên thứ gì đó lạnh băng, ngay sau đó là nụ hôn sâu hung ác, hàm răng bị cạy ra, giống như một con rắn lạnh lẽo đi vào, chạm vào cái lưới đang trốn tránh của cô, cuốn lấy dùng sức liếm mát, hút làm đầu lưỡi cô đau đớn.

Tặng Tề Phi ná!!! Đòi từ hôm qua đến giờ ""

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Chó săn nhỏ (44)

Bàn tay người đàn ông lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt cô, lạnh làm cô hơi run run, ý thức càng thêm mê mang, bàn tay người nọ nâng cằm cô, kéo cô ngồi trên bồn rửa tay, cơ thể to lớn đè ép khiến cô không thể thở nổi.

Cơ thể chặt chẽ dán vào nhau, bộ ngực cứng rắn của hắn đè ép bộ ngực mềm mại của Lý Tiểu Ngư, cô không thoải mái đẩy đẩy hắn, môi lưỡi bị hắn xông thẳng vào quần lót liếm láp, nước bọt không kịp nuốt như sợi chỉ bạc làm ướt cằm.

Lý Tiểu Ngư mở to đôi mắt mờ mịt ngập nước, khuôn mặt tuần tú hiện ra trước mắt, ngây người một lúc, người nọ đã buông cô ra.

Lòng bàn tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ vì bị hôn, cảm xúc ướt át làm hắn hít mát lại, đẩy đẩy kính gọng vàng trên mắt, Nghiêm Viêm tháo cà vạt, buộc lại để che đi đôi mắt của cô, môi mỏng gần sát khuôn mặt mê mang kia, chuyển qua khoe môi, tiếp tục nụ hôn nhưng lại tận cùng ôn nhu.

Đôi mắt Lý Tiểu Ngư bị bịt lại, men say tán loạn, làm rối loạn suy nghĩ của cô, duỗi tay muốn kéo cà vạt che mắt mình xuống, hắn lại cầm cổ tay cô, kéo lên đỉnh đầu, sau đó là nụ hôn đòi lấy mạng theo dục vọng chiếm hữu, cho đến khi Lý Tiểu Ngư hôn mê bất tỉnh.

"Em là của tôi, của một mình tôi."

Lý Tiểu Ngư đã ngất xỉu không nghe thấy câu nói cổ chấp của hắn.

Nhị Nữ mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng cãi nhau, say khướt mở to mắt, trước mắt một mảnh tối tăm, nhìn xung quanh, thấy có hai người đang đứng bên cửa sổ.

"Nhan Tuyết, anh thật sự thích em, anh có thể cắt đứt hết với tất cả những người phụ nữ kia, anh có thể....."

"Không cần." Cố Nhan Tuyết lạnh lùng đánh gãy, dựa vào cửa kính, đôi mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, "Tôn Nguyên, tôi không thích cậu, cho nên không cần lãng phí thời gian với tôi."

Tôn Nguyên cảm xúc kích động, nâng tay lên định giữ chặt cô ấy, "Từ sơ trung anh vẫn luôn thích em, Nhan Tuyết, anh ở bên những người đó đều do những người đó giống em, anh cho rằng chỉ cần ở bên những người đó, tính cách giống nhau, sẽ quên được em."

"Nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa quên được em, Nhan Tuyết, em làm bạn gái anh đi, anh sẽ tốt với em....."

"Tôn Nguyên." Cố Nhan Tuyết bình tĩnh, đẩy mắt lạnh băng làm Tôn Nguyên giật mình tại chỗ, "Cậu đừng nói gì, cũng đừng tìm lý do cho sự vô sỉ của mình."

"Được rồi, đi ra ngoài đi, Nhị Nữ còn đang ngủ, không nên đánh thức cô ấy."

Khuôn mặt Tôn Nguyên vừa xanh vừa đỏ, giống như bị người đánh một cái tát, cảm giác về sự ưu việt làm cậu ta thẹn quá thành giận, "Vậy cô là thứ gì!"

"Tôi nghe nói cô từ nhân viên quèn bỏ lên tổng biên tập, ha ha, cũng không biết là bị bao nhiêu người ngủ rồi, cô cho rằng tôi hiếm lạ?"

Tôn Nguyên càng nói càng kích động, khoe miệng mang theo một tia châm chọc, nhấc chân về phía trước, từng bước một đi đến trước mặt Cố Nhan Tuyết, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng trong ban đêm yên tĩnh "Không phải thẳng trước cha cô phải nằm viện sao? Lần này phẫu thuật cần mười mấy vạn đó, nếu làm bạn gái của tôi, tôi sẽ giúp đỡ cô."

"Tôi giúp đỡ cô cái bà nội nó!" Nhị Nữ một chân đá vào lưng Tôn Nguyên, sức lực vô cùng lớn, Tôn Nguyên bị đập đầu vào tường, cái trán chảy máu.

Lúc trước Nhị Nữ giảm béo ngày nào cũng đi tập thể hình và đi học võ, sức lực kia không phải người bình thường có thể thừa nhận, Tôn Nguyên suốt đêm ở trong quán bar, làm sao thừa nhận được một cú này, trực tiếp đụng vào trên tường hôn mê bất tỉnh.

Thân tặng @mengmengde814

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Chó săn nhỏ (45)

Nhị Nữ thấy thế hơi sững sốt, cô dùng lực cũng có chừng mực, không nghĩ tới người này yếu ớt như vậy, một đá đã ngã đi rồi, chân tay luống cuống lùi về phía sau, vừa nãy còn uống rượu, thân thể lay động ngã về phía sau.

Cố Nhan Tuyết nhanh tay ôm lấy eo Nhị Nữ, ôm vào trong lòng mình.

Nhị Nữ hít sâu một hơi, thở ra một hơi, lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đang nằm trong lòng Cố Nhan Tuyết, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đó, cảm thấy không khí hơi quái dị, giờ tay đẩy đẩy cô ấy, đứng thẳng người dậy.

Nghĩ đến điều gì đó lại nói: "Không phải tôi vì cậu mà đá cậu ta, cậu không cần tự mình đa tình."

Cố Nhan Tuyết thu tay lại, gạt đầu đáp lời: "Tôi biết."

"Cậu biết là được." Nhị Nữ không nhìn cô ấy, xoay người rời đi, không biết Tiểu Ngư đi đâu.

【 Tịch tịch tịch..... Hệ thống đang thăng cấp..... Tịch tịch tịch.....】

【 Hệ thống hắc hóa thay đổi thành công..... Đang kiểm tra tính ổn định của hệ thống..... Kiểm tra xong, hệ thống ổn định. 】

Khi Thẩm Ngư đang ngủ, bên tai lại vang lên tiếng máy móc chói tai, mở to mắt, xung quanh là màu trắng gạo, giường rất lớn, trong phòng đang bật nhạc nhẹ nhàng để đi vào giấc ngủ.

Cô vừa mở mắt, âm nhạc dừng lại, màn hình trong suốt bên trên truyền đến âm thanh chào hỏi: Buổi sáng tốt lành thưa chủ nhân, năm phút sau bữa sáng sẽ được đưa vào trong phòng, hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Thẩm Ngư:.....

Cái quỷ gì? Có phải là cách cô mở mắt không đúng không? Đây là thế giới kia sao? Sao lại biến thành thế giới khoa học kỹ thuật?

【 Xin chào ký chủ, bởi vì hệ thống thu thập giá trị hắc hóa đột nhiên trời định, thế giới này do 333 phục vụ. 】

Thẩm Ngư đã lâu không nghe thấy giọng nói của hệ thống, nghe xong đặc biệt vui vẻ, vội nói: "Hệ ca, là anh sao?"

【 Tôi không phải 723, tôi là 333. 】

Thẩm Ngư nghe vậy thất vọng ồ một tiếng, mới nói: "Vậy 723 đi đâu?"

【 Bây giờ nó đang bị nhốt ở ngục giam số 8. 】

Thẩm Ngư kinh ngạc: "Bị nhốt?"

【 Không sai, ký chủ đề nam chủ hủy diệt thế giới, mỗi thế giới đều là tâm huyết của Chủ Thần, 723 không kết thúc trách nhiệm, nên bị phạt. 】

Thẩm Ngư: "..... Vậy bây giờ nó không sao chứ?"

【 Đây không phải chuyện ký chủ có thể xen vào, thế giới này đột nhiên thay đổi hệ thống, nhiệm vụ cũng thay đổi. 】

【 Nhiệm vụ lần này của ký chủ là làm giá trị hắc hóa của Nghiêm Viêm đạt năm sao, ký chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không thế giới sau sẽ là thế giới trừng phạt. 】

Thẩm Ngư nhướng mày, "Vậy lúc trước tôi cực khổ làm nhiệm vụ đều không tính?"

【 Không phải tất cả đều như vậy, ký chủ đã làm hao cảm của Nghiêm Viêm đạt 100, bây giờ trực tiếp tìm cách để thu thập giá trị hắc hóa là được. 】

Hao cảm của Nghiêm Viêm là 100? Đây cũng là ngoài sự đoán, cô còn tưởng rằng chỉ có hơn 80, 100 là tình cảm chân thành, điều gì làm hấn không giảm chút nào trong mười năm nay?

【 333 còn có việc, offline trước, ký chủ có chuyện gì có thể gọi tôi. 】

Thẩm Ngư xua xua tay: "Đi thôi đi thôi."

Hệ thống này không vui như 723, 723 còn có hơi giống người, 333 này chính là một máy móc.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Thẩm Ngư nhìn xung quanh, nơi này giống phòng bí mật, lại càng giống phòng thí nghiệm, cửa cũng là cửa kính, trong không khí còn có mùi thuốc hóa học, không khó ngửi, nhưng cũng không dễ ngửi.

Anh Viêm chế tạo ra một con vật để mang cháo vào cho chị Ngư. Hời đó là con gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chó săn nhỏ (46)

Cửa kính truyền đến tiếng bánh răng ma xát, Lý Tiểu Ngư nâng mắt lên, một con gấu trúc lông xù xù đi vào, chỉ cao tầm một mét ba, thân thể cứng đờ đi tới trước mặt cô, một cái khay từ trong bụng xuất hiện, bên trên là một bát cháo còn nóng.

Lý Tiểu Ngư: "....."

Cô đang nằm mơ đúng không, nhất định là như vậy.

Cô nhắm mắt lại, sau đó mở ra, vẫn nhìn thấy con gấu trúc này, đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô.

"Không phải mơ?" Lý Tiểu Ngư giơ tay nhéo thịt, rất đau, không phải mơ sao?

Gấu trúc hơi hơi hé miệng, âm thanh máy móc xuất hiện: "Uống cháo."

Lý Tiểu Ngư vừa nghe, dừng lỏng nhảy ra xa, chỉ vào con gấu trúc không thể tưởng tượng được kia nói: "Mi, mi có thể nói??"

Gấu trúc nghiêng nghiêng đầu, xứng với một gương mặt dễ thương, "Em là số 986, chủ nhân, uống cháo."

"Số 986?" Nghe thấy con số này Lý Tiểu Ngư hơi lạnh người, suy nghĩ bay về mười năm trước.

Đây là trùng hợp sao? Người kia cũng tên là số 986, chẳng lẽ người kia cũng ở đây sao?

Gấu trúc bước đến trước mặt cô, bụng cháo, "Chủ nhân, uống cháo."

Lý Tiểu Ngư do dự một lúc, mới nâng bàn tay run rẩy cầm lấy bát cháo kia, lùi về phía sau vài bước, nói với gấu trúc: "Đây là đâu?"

Gấu trúc nhìn chăm chăm bát cháo, lặp lại: "Chủ nhân, uống cháo."

Lý Tiểu Ngư chậm chạp không uống, nơi này xa lạ như vậy, gấu trúc đều xuất hiện, cũng không biết bát cháo này có cái gì, vẫn nên cảnh giác thì hơn.

"Đây là đâu? Mi không nói, ta sẽ không uống."

Gấu trúc rũ đầu, thân thể bị bấm hơi đông đơ, "Số 986 không có mệnh lệnh này, không thể nói cho chủ nhân."

Lý Tiểu Ngư thất vọng thở dài, nhìn chăm chăm bát cháo nuốt nuốt nước bọt, muốn hại cô cũng sẽ không chờ đến bây giờ, uống một ngụm hẳn là không sao, trong đây hình như bỏ thêm đường, mùi ngọt ngọt.

Lý Tiểu Ngư uống xong bát cháo kia suýt chút nữa nói thêm một bát, gấu trúc dường như biết suy nghĩ của cô, lại lấy ra một bát từ trong bụng.

Ăn gần ba bát Lý Tiểu Ngư mới dừng lại, xoa xoa bụng, nói với gấu trúc: "Cảm ơn mi."

Gương mặt gấu trúc đột nhiên đỏ ửng thẹn thùng cúi đầu: "Không cần cảm ơn, chủ nhân."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Có chút đáng yêu.

Ánh mắt Lý Tiểu Ngư lại chuyển qua cửa kính, đứng lên đi qua, hỏi gấu trúc: "Ta có thể đi ra ngoài không?"

Gấu trúc lắc đầu: "Chủ nhân lớn không cho chủ nhân đi ra căn phòng này."

Lý Tiểu Ngư: "Chủ nhân lớn? Là ai?"

Đôi mắt đen của gấu trúc đột nhiên lấp lánh: "Chủ nhân lớn giỏi nhất, là người sáng tạo số 986, là người giỏi nhất trên thế giới này."

"Hắn là ai?" Lý Tiểu Ngư nhíu mày hỏi.

Chủ nhân lớn này chắc là người nhốt mình ở đây, là ai được chứ? Mấy năm nay cô không có thù oán với ai, không đắc tội người nào, vì sao muốn nhốt cô lại.

Biểu tình trên mặt gấu trúc bỗng nhiên biến mất, khôi phục bộ dáng của người máy, tích một tiếng nói: "Chủ nhân, chủ nhân lớn tới, số 986 đi trước." Nói xong, gấu trúc xuyên qua cửa kính đi ra ngoài.

Lý Tiểu Ngư trừng mắt nhìn cảnh tượng không khoa học này, nhắc chân cũng muốn đi xuyên qua, lại đâm vào cửa kính, cái trán cũng đỏ lên.

Mà lúc này, một bóng dáng thon dài xuất hiện, bước chân trầm ổn, từng bước một giống như đang đi vào trong lòng cô, không khỏi ngừng thở, khẩn trương nhìn bóng dáng kia từng bước tới gần.

Thân tặng @lamlangnhi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Chó săn nhỏ (47)

Khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, Lý Tiểu Ngư khiếp sợ mở to mắt nhìn người nọ, lắp bắp mở miệng: "Nghiem Viem?"

Nghiem Viem mặc áo len xám, bên dưới là quần đen thoải mái, dừng bước trước mặt Lý Tiểu Ngư, mắt kính che dấu cảm xúc mãnh liệt bên trong đôi mắt, ánh mắt nhìn cái trán bị đâm đỏ của cô, nâng tay định chạm vào.

Lý Tiểu Ngư né tránh, nghi hoặc hỏi, "Nghiem Viem, đây là đâu? Vì sao tớ lại ở đây?"

Bàn tay Nghiem Viem ngừng ở giữa không trung, nửa ngày mới thu lại, "Em say ngã vào trong WC, tôi mang em tới đây."

"Như vậy à." Lý Tiểu Ngư cảm ơn: "Cảm ơn cậu."

Cô còn tưởng rằng có người nhốt cô ở đây, đúng là do xem phim quá nhiều.

Nghiem Viem ấn nút đỏ ven tường, cửa kính đột nhiên biến mất, cầm thuốc mỡ từ trong túi quần ra, mở ra bóp một ít vào ngón tay.

Lý Tiểu Ngư còn đắm chìm trong suy nghĩ mình vừa thấy cái gì? Tầm kính kia sao lại tự nhiên biến mất? Đây là nằm mơ chắc..... Căn bản không chú ý tới Nghiem Viem đã đi đến trước mặt, nâng tay bôi thuốc mỡ lên trán cô.

Khi cái trán cảm thấy lạnh lẽo, Lý Tiểu Ngư mới lấy lại tinh thần, hơi thở của hắn tràn ngập bên cánh mũi, hơi thở kia, lạnh lẽo như một ngọn núi tuyết, lại cô đơn như biển sâu không thấy ánh mặt trời.

"Đừng nhúc nhích."

Lý Tiểu Ngư muốn lùi về phía sau, bàn tay của hắn lại đặt ở sau cổ, một bàn tay khác nhẹ nhàng vuốt ve trên trán, thuốc mỡ lạnh lẽo bôi lên chỗ bị sưng, giảm bớt đau đớn, còn có chút thoải mái.

Hai người rất gần, Lý Tiểu Ngư cảm thấy mình được Nghiem Viem ôm vào trong ngực, cô cảm thấy không khí có chút quái dị, xung quanh im lặng. Không biết ngón tay kia đã rời đi từ lúc nào, chờ cô lấy lại tinh thần, Nghiem Viem đã lùi ra phía sau vài bước, là khoảng cách giữa hai người xa lạ.

Lý Tiểu Ngư giờ tay muốn sờ sờ trán, nghĩ đến có thể thuốc mỡ chưa khô, lại thôi, gật đầu nói: "Cảm ơn cậu."

Nghiem Viem rút tay vào trong túi, môi mỏng ním lại thành một độ cong nhàn nhạt: "Bây giờ là hai giờ trưa, em định đi về sao?"

"....." Lý Tiểu Ngư có chút không thích ứng cách cô và Nghiem Viem ở chung, Nghiem Viem giống như trở thành một người khác vậy, bình tĩnh, trầm ổn.

Nhưng mà vẫn rất tốt a.

Nghĩ nghĩ gật đầu ừ một tiếng.

Xuyên qua hành lang trắng tới thang máy, thang máy từ từ xuống dưới, không khí như dừng lại, im lặng đến đáng sợ.

Lý Tiểu Ngư muốn tìm đề tài nói, nhưng có lẽ hắn không thích ồn ào, vậy nên cuối cùng vẫn không nói.

Một đường về đến nhà, hai người cũng chỉ nói thêm hai câu.

Lý Tiểu Ngư: "Cảm ơn cậu, tớ về đến nhà rồi."

Nghiem Viem: "Không có gì."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Này.....

Sau khi tạm biệt, Lý Tiểu Ngư đi vào chung cư, ngón tay không khống chế được sờ sờ cái trán, không khỏi thờ dài.

Đã lâu như vậy, có thể hắn còn không biết mình là ai, còn đưa cô về nhà, đúng là làm phiền hắn, đã nói cảm ơn, rồi, nhưng trong lòng Lý Tiểu Ngư vẫn có chút áy náy.

Sự áy náy này làm ký ức được chôn sâu dưới đáy lòng trở nên rõ ràng hơn, ngày đó gặp phải con quái vật kia, cũng là Nghiem Viem dẫn nó rời đi, mình mới có thể thoát khỏi.

Chị Ngư mở cửa hàng gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Chó săn nhỏ (48)

Về đến nhà, ngã xuống giường, Lý Tiểu Ngư nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thật là khó chịu.

Nhớ tới di động hết pin, cô cảm sặc vừa khởi động máy đã nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, vội vàng nghe, Nhị Nữ nói: "Ngư a, cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại!"

"Sao vậy?"

"Tớ tìm cậu ở khách sạn, lại tới nhà cậu cũng không thấy người đâu, cậu đi đâu vậy?" Giọng nói của Nhị Nữ mang theo vội vàng và lo lắng, dường như không thấy Lý Tiểu Ngư thì đi báo cảnh sát luôn vậy.

Lý Tiểu Ngư kể chuyện tối hôm qua cho Nhị Nữ nghe.

Nói chuyện với Nhị Nữ một lúc, rồi cúp máy.

【 Giá trị hắc hóa của Nghiêm Viêm là 0 sao, ký chủ hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. 】

Thẩm Ngư đang ngồi ở trên giường gặm dưa hấu nghe thấy tiếng máy nóc lạnh băng kia, hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, nói: "Tiểu Tam, làm tôi sợ muốn chết."

【 Ký chủ, thể giới trừng phạt rất khủng bố, hy vọng cô nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ. 】

Thẩm Ngư phun hạt dưa hấu, cười nói: "Biết biết."

【 Ký chủ biết là được. 】

-

Lý Tiểu Ngư cũng không tới công ty của Hà Phương làm, mà là mở cửa hàng đồ ngọt.

Tối sớm mở cửa hàng, cửa hàng xách vách cũng mở cửa, vừa nhìn thấy cô đã nói: "Ngư đường đường, ngày hôm qua không mở cửa hàng, đi chơi ở đâu?"

Cửa hàng cách vách là cửa hàng thú cưng, chủ cửa hàng là một người đàn ông, lớn lên ôn nhuận tuấn tú, trên người vây quanh một cái tạp dề hoạt hình, mái tóc xoăn vàng.

Lý Tiểu Ngư đẩy cửa ra, nhìn anh một cái nói: "Tiểu Bạch thế nào?"

Tiểu Bạch là con mèo trắng nhỏ Lý Tiểu Ngư nhặt được, vừa nhìn thấy nó, trời còn đang mưa, con mèo nhỏ nằm trong thùng giấy run bần bật.

Chủ cửa hàng thú cưng tên là Tạ Ly, cười hi hi ngoắc ngoắc tay nói: "Cô đến xem không phải là được sao."

Lý Tiểu Ngư đi theo anh vào bên trong, đập vào mắt là một dãy thức ăn cho chó mèo, đi vào bên trong thì thấy nhiều động vật hơn, phần lớn là chó và mèo.

Tiểu Bạch đang nằm, nghe thấy tiếng động bèn mở đôi mắt màu xanh, đôi mắt như đựng cả bầu trời, ngập nước nhìn chăm chăm Lý Tiểu Ngư.

"Béo." Lý Tiểu Ngư chống cằm nói.

Tạ Ly chống nạnh oán trách: "Con mèo này đúng là Boss, tôi chạm vào một chút đã cào, ai cũng không chạm vào nó được, tôi cũng chỉ dám ở bên cạnh cho ăn."

Lý Tiểu Ngư nâng mắt nghi ngờ: "Không thể nào, lúc tôi chạm vào nó không cào a."

"Cô nhặt được nó." Tạ Ly tròn mắt, "Hay cô nhận nuôi đi."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu nói: "Không được, mẹ tôi dị ứng lông mèo, tôi không nuôi nó được."

Tạ Ly hồ dài: "Vậy phải làm sao..... Nó căn bản không cho người nào chạm vào, mấy ngày nay rất nhiều người đều muốn mua nó, nhưng chạm vào là cào, không ai dám mua."

Lý Tiểu Ngư nghe vậy nhú nhú mày, duỗi tay sờ sờ bộ lông mềm mượt kia, gãi gãi cằm, cúi xuống hôn: "Em ngoan một chút."

Mèo nhỏ thoải mái híп mắt, đầu nhỏ cọ cọ lòng bàn tay cô, cổ họng khò khè.

Bắn thẳng đến trái tim..... Thật đáng yêu.

Lý Tiểu Ngư bình tĩnh thu tay, "Tôi suy nghĩ thêm."

Vừa về nhà đã thấy Hà Phương đẩy rương hành lý ra, nhìn thấy cô. vội vội vàng vàng nói: "Công ty ở thành phố F xảy ra chuyện, mẹ phải đi xem, có thể hơn một tháng mới về, con ở nhà một mình chú ý an toàn nha."

Thân tặng @TieuMienYen1314

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Chó săn nhỏ (49)

Lý Tiểu Ngư: "Mẹ, tới nơi thì nhắn tin cho con."

Hà Phương vẫy vẫy tay, rời khỏi tầm mắt.

Căn phòng trống rỗng chỉ còn một mình cô, Lý Tiểu Ngư gọi điện thoại cho Tạ Ly, đi tới cửa hàng đón mèo nhỏ.

Tạ Ly đưa thức ăn cho mèo và đồ dùng của mèo cho cô, nói những việc cần chú ý, Lý Tiểu Ngư nghiêm túc nghe.

Trên đường về nhà, Lý Tiểu Ngư nhìn sang bên cạnh, mèo nhỏ đã ngủ rồi, khò khè khò khè.

Trong lòng mềm thành một mảnh, cô bước nhanh hơn, đi đến thang máy, vừa định đi vào, đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người nọ mặc áo đen, cổ tay vén lên, nghiêm túc lại chỉnh tề, vừa thấy cô ấn thang máy, cặp kính gọng vàng khẽ nâng, ý bảo cô đi vào.

Lý Tiểu Ngư bước vào, kéo kéo khoe miệng định cười, nhưng người thiếu hụt tình cảm như cô lại làm cho nụ cười quái dị lại giống như có lệ.

"Nghiêm Viêm, cậu cũng ở đây sao?"

Nghiêm Viêm nâng mắt trông mắt nhìn lướt qua túi của cô, nhẹ giọng ừm.

Lý Tiểu Ngư thấy thế nhắc lên: "Đây là một con mèo nhỏ, rất đáng yêu."

Đôi mắt Nghiêm Viêm thâm thúy, ừ một tiếng nói: "Em thích nó?"

"Thích!" Trong mắt Lý Tiểu Ngư là sự yêu thích không thể che dấu, sau kẻo chắc chắn là con mèo nhỏ này.

Nghiêm Viêm không nói chuyện, xung quanh lại im lặng.

Lý Tiểu Ngư còn định nói gì đó, nhưng vừa nhắc mắt đã thấy Nghiêm Viêm có quảng thâm mắt, bỗng nhiên im miệng.

Hắn thoát nhìn rất buồn ngủ.

Thang máy chậm rãi đi lên, dừng lại ở tầng 17, Lý Tiểu Ngư vừa định chào tạm biệt, lại thấy Nghiêm Viêm bước ra.

Lý Tiểu Ngư đi đến trước cửa phòng, lại thấy Nghiêm Viêm dừng lại ở phòng bên cạnh, đang tìm chìa khóa.

Này.....

Hắn ở ngay bên cạnh, vì sao cô lại không biết?

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, tìm tìm trong ba lô, móc chìa khóa ra, mở cửa định đi vào, khoe mắt lại lướt qua người đang tìm chìa khóa kia.

"Sao vậy?" Lý Tiểu Ngư đi qua hỏi.

Nghiêm Viêm đẩy đẩy mắt kính, môi mỏng mím thành một đường thẳng, "Chìa khóa ở phòng thí nghiệm quên mang theo."

Lý Tiểu Ngư: "....."

Nghiêm Viêm nói tiếp: "Tôi không sao, em về phòng đi."

Lý Tiểu Ngư nghĩ nghĩ nói: "Cậu vào nhà tớ ngủ một lát đi, mẹ tớ không có ở nhà, chỉ có một mình tớ thôi."

Nghiêm Viêm có chút chần chừ.

"Có phòng cho khách, chăn gối đều mới, rất sạch sẽ." Lý Tiểu Ngư có thể nhìn ra hẳn có bệnh sạch sẽ, người ta giúp cô nhiều lần như vậy, đây là cơ hội báo đáp a.

"Được rồi, quấy rầy." Nghiêm Viêm che dấu cảm xúc trong đáy mắt, giọng nói mang theo sự mệt mỏi.

"Không có gì không có gì không quấy rầy."

Đặt mèo nhỏ xuống sofa, Lý Tiểu Ngư dẫn Nghiêm Viêm đi vào phòng cho khách, kéo màn nói: "Có việc thì gọi tớ, tớ ở phòng khách."

Nghiêm Viêm nói nói cà vạt, xương quai xanh gọi cảm ừm ừm dưới ánh đèn, "Ừm, cảm ơn."

Thấy hẳn muốn cởi quần áo, Lý Tiểu Ngư nói xong bèn ra khỏi phòng, xoa xoa đôi mắt, đúng là hormone di động a.

Đi vào phòng khách, mở tủ ra, nhìn thấy mèo nhỏ đã tỉnh lại, sau khi nhìn thấy cô, meo meo chui ra, cọ tay cô liếm liếm.

Lý Tiểu Ngư xoa xoa đầu nó, không nhận được mà hôn hôn: "Thật quá đáng yêu."

Cô không cảm giác được thân thể mèo nhỏ hơi cứng đờ, đôi mắt mèo sâu thẳm kia lộ ra một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Chó săn nhỏ (50)

Lý Tiểu Ngư chưa từng nuôi thú cưng, có chút khần trương, sau khi sắp xếp xong, bèn ôm mèo nhỏ vào trong ổ.

"Sau này em sẽ ngủ ở đây nhé Tiểu Bạch."

Mèo nhỏ meo meo một tiếng, quần lấy chân cô, cọ cọ muốn cô ôm một cái.

Này..... Quần người như vậy sao.

Lý Tiểu Ngư ôm mèo nhỏ tới ban công phơi nắng, con buồn ngủ xuất hiện, ngã xuống trong nôi, nhắm hai mắt lại.

Mèo nhỏ thích ý vui vào trong lòng cô, lắc lắc cái đuôi.

Lý Tiểu Ngư vuốt tay gãi gãi lưng nó, một lúc sau đã ngủ say.

Mèo nhỏ đứng lên, bốn móng vuốt nhỏ đứng trên đuôi cô, linh hoạt nhảy nhảy lên trên vai, uyển chuyển nhẹ nhàng vững vàng, mắt mèo xanh biếc nhìn chăm chăm sườn mặt của cô, nâng chân, ưu nhã đi đến bên cổ, cái đuôi vòng qua từ đằng sau, cái đuôi trắng tinh vòng một vòng, giống hệt một cái vòng vồ.

Lý Tiểu Ngư cảm thấy hơi ngứa, nghiêng người muốn tránh đi, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi, sau khi ngủ say dần dần bỏ qua phần cổ.

Mèo nhỏ thấy cô không cử động nữa, mới vừa lòng cọ con nằm sắp xuống, cái đuôi cũng không rút ra, mà cực kỳ chiếm hữu vòng lấy.

Nó, là của nó.

-

Không biết ngủ bao lâu, khi Lý Tiểu Ngư mở mắt, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen, trên người phủ một cái thảm lông, mà mèo nhỏ đã không biết đi đâu.

Ngáp một cái, cô duỗi duỗi người đứng lên, đã ngủ thấy mùi hương mê người bay ra từ trong bếp.

Lý Tiểu Ngư đi vào phòng khách đã thấy trong phòng bếp có thứ gì đó đang sôi, bước tới, trong phòng bếp đứng một người, đưa lưng về phía cô, thân hình cao dài, trên người buộc một cái tạp dề, một tay cầm vung, một tay cầm chảo, có loại khí thế của đầu bếp năm sao.

Người kia cũng nhìn thấy cô, mắt kính phủ một tầng sương mù, hơi nhường mảy: "Một lát nữa là xong rồi, em đừng đi vào."

Lý Tiểu Ngư bị đuổi ra ngoài, chờ một bàn đồ ăn được bày biện trước mắt, nhìn chăm chăm bàn đồ ăn tinh xảo kia, kinh ngạc cảm thán: "Thật quá giỏi."

Mỗi lần nhìn thấy hần đều mặc đồ trắng tinh chỉnh tề, không phải trắng thì là đen, phòng bếp nhiều dầu mỡ khói bụi như vậy, hần không ngại sao?

Hơn nữa bàn tay thon dài giống như đàn nhiều năm dương cầm, không giống như biết nấu ăn a.

Nghĩ đến mười năm trước ở trong nhà Nghiêm Viêm, Nghiêm Viêm đã nấu một bát mì cho cô, bát mì đó là bát mì ngon nhất cô đã từng ăn, đúng là có vài người, khi còn nhỏ đã có thiên phú, trưởng thành cũng sẽ có, còn tốt hơn cả lúc nhỏ.

Nghiêm Viêm cười tạp dề, "Ăn đi."

Lý Tiểu Ngư rửa tay xong quay lại, gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho vào miệng, suýt nữa làm cô không thể duy trì được biểu tình lạnh nhạt.

Thật sự..... Ăn quá ngon.

Nghiêm Viêm cười nhạt, giọng nói lại bình đạm như nước: "Thế nào?"

"Ăn ngon!" Lý Tiểu Ngư không thêm keo kiệt mà khen ngợi, thật sự ngon hơn tất cả những món sườn cô đã từng ăn.

Phần lớn đồ ăn đều vào bụng cô, chờ khi cô lấy lại tinh thần, đồ ăn trên bàn đã hết sạch.

Có hơi ngưng ngưng dùng khăn giấy xoa xoa khóe miệng, Lý Tiểu Ngư nâng mắt vừa định nói chuyện, người kia bỗng nhiên đứng lên, cúi người xuống tới gần cô, cảm giác được chớp mũi bị người dùng khăn giấy lau qua, bàn tay kia rời đi rất nhanh, nhanh đến nỗi khi cô còn chưa phản ứng lại, đã bỏ xuống.

Nghiêm Viêm nắm chặt khăn giấy trong tay, nhàn nhạt nói: "Chớp mũi dính nước canh."

Lý Tiểu Ngư ngo ngắc sờ sờ mũi, cổ họng khô khốc nói cảm ơn.

Cuối cùng thế giới này SE hay HE ""^"

(Còn lâu lắm mới kết thúc thế giới nhưng anh không tìm được câu hỏi các ái phi a""^")

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chó săn nhỏ (51)

Sau khi com nước xong, Nghiêm Viêm đứng dậy đi về, "Tôi về đây."

"Không phải cậu không có chìa khóa sao?" Lý Tiểu Ngư nghĩ tới buột miệng thốt ra.

Nghiêm Viêm hơi giật mình, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi gọi trợ lý mang tới, không mất nhiều thời gian."

Lý Tiểu Ngư thờ phào nhẹ nhõm, nhìn người đã đi ra, nuốt lại lời tạm biệt, căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một mình cô.

【 Ký chủ, xin đừng làm mấy chuyện râu ria này, nhiệm vụ của cô là giá trị hắc hóa! 】

Thẩm Ngư nằm trên sofa, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm trần nhà, "Gấp cái gì, mi xem Nghiêm Viêm muốn làm Lý Tiểu Ngư từng chút từng chút rơi vào bẫy của hần, gấp gấp cũng không có tác dụng."

【 Nhiệm vụ gấp gấp! Ký chủ hãy nắm chặt thời gian hoàn thành! 】 Âm thanh hệ thống mang theo sự vội vàng.

Thẩm Ngư nghe vậy bỗng nhiên ngồi dậy, nhú mảy lại nói: "Em trai Tiểu Tam à, có phải có chuyện gì không?"

Gấp gấp như vậy, nhiệm vụ bình thường không quy định thời gian, bởi vì thời gian đối với hệ thống và người làm nhiệm vụ giống như thoáng qua, nhiệm vụ chỉ cần hoàn thành là được.

Nhưng hệ thống này thường xuyên thúc giục, làm Thẩm Ngư cảm thấy rất kỳ quái.

【 Không có! 333 chỉ là cảm thấy... Hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút thì tốt hơn, có lợi cho ký chủ. 】

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng: "Ta khuyên mi không nên lừa ta, nếu không ta không ngại làm thế giới này cũng hủy diệt một lần."

【..... Sẽ không, ký chủ. 】

-

Mấy ngày nay, Lý Tiểu Ngự ngoại trừ đến cửa hàng đồ ngọt thì chỉ chạy sang cửa hàng thú cưng, từ sau khi nuôi mèo nhỏ, Lý Tiểu Ngự phát hiện con mèo nhỏ này đặc biệt dính người, buổi sáng cô vừa định ra ngoài, nó đã quấn lấy chân cô, muốn mang nó đi cùng.

Không có cách nào, cửa hàng cũng không mở được, đặt mèo nhỏ vào phòng đầy đồ chơi cho mèo của Tạ Ly.

Tạ Ly đau đầu nhìn nó, nói: "Con mèo này đời trước chắc là con của cô."

Căn phòng này là thiên đường của mèo, có các loại đồ chơi cho mèo, mà con mèo này giống như ông già chẳng có hứng thú với thứ gì, chỉ quấn lấy Lý Tiểu Ngự muốn ôm một cái.

Lý Tiểu Ngự không chịu được đôi mắt ngập nước của mèo nhỏ, tìm điều mềm, ôm chặt hôn hôn nói: "Thôi, nó không thích chơi cũng không còn cách nào."

Tạ Ly vỗ vỗ bả vai Lý Tiểu Ngự, nói: "Cô cũng không thể quá nuông chiều nó, mèo bị chiều hư không..... A ngoa tào!"

Mu bàn tay bị mèo nhỏ xoẹt một chương Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, mu bàn tay Tạ Ly xuất hiện ba vết cắt, xước da còn đang chảy máu.

Lý Tiểu Ngự hoảng sợ, đặt mèo xuống mặt đất, vội vàng cầm tay Tạ Ly lên nhìn, "Chảy máu....."

Tạ Ly khóc không ra nước mắt, mu bàn tay nóng rát đau đớn, nói: "Tôi chỉ nói một câu, đến mức này sao?"

Lý Tiểu Ngự áy náy xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi đưa anh đến bệnh viện khám."

Tạ Ly vừa định gật đầu, đã thấy dưới chân lạnh lẽo, cúi đầu đối diện với đôi mắt xanh dần dần tối lại của mèo nhỏ, nhìn chăm chăm anh, mang theo cảm giác quý dị.

Này.....

"Thôi, tôi tự đi, cô trông mèo nhỏ đi." Tạ Ly cảm thấy nếu anh đồng ý, con mèo nhỏ này sẽ nhảy lên cào chết mình.

Đưa người lên xe, Lý Tiểu Ngự nhìn chiếc xe dần dần đi xa, giờ tay vỗ vỗ đầu mèo nhỏ, "Không được cào người nữa biết chưa?"

Mèo nhỏ chớp chớp đôi mắt ngập nước, thật cẩn thận cọ cọ mu bàn tay này, mềm mại meo một tiếng.

Ngoan ngoãn giống như vừa nãy không phải nó cào người.

Thân tặng @Necomagi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chó săn nhỏ (52)

Lý Tiểu Ngự than thở, có thể là mèo nhỏ cho rằng Tạ Ly muốn hại mình nên mới không cẩn thận làm anh bị thương.

Xoa xoa cái đầu lông xù xù, thân nhẽ nho nhỏ theo động tác của cô mà vui vẻ đong đưa.

Lý Tiểu Ngự không kìm nổi mà dán môi lên mặt nó hôn hôn.

Thật sự quá đáng yêu.

-

Trông cửa hàng cả buổi trưa, Tạ Ly mới khoan thai đến trễ, mu bàn tay bị thương bị bao lại thành bánh chưng, khuôn mặt tiêu tụy đẩy cửa đi vào, nhìn thấy con mèo trong tay Lý Tiểu Ngự, thân thể run lên, chạy ra ngoài cửa, trừng mắt nhìn mèo nhỏ: "Ôm nó đi! Mau ôm đi!"

Lý Tiểu Ngư ôm mèo ra chỗ khác, cách anh rất xa, nói: "Sao lại đến mức này, không phải chỉ là bị mèo cào thôi sao?"

Tiểu Bạch rõ ràng rất đáng yêu, tại sao lại sợ nó.

Lý Tiểu Ngư trầm mê sắc đẹp của mèo, quên mất mu bàn tay Tạ Ly bị mèo cào.

Tạ Ly giờ bàn tay bánh chưng kia lên, nuốt nước mắt nói, "Không đến mức đó? Bác sĩ nói miệng vết thương sâu đến thấy xương, thiếu chút nữa thì gân tay của tôi cũng bị nó bẻ gãy, xem như bỏ đi."

Mèo anh nói đến là sùng vật ở cửa hàng, bên trong phần lớn là chó mèo, có con hai tháng tuổi, có con đã một năm, bị cào trúng là chuyện thường.

Nhưng có loại mèo nào có thể cào người nặng đến như vậy? Móng vuốt sắt sao? Đây rõ ràng không phải là mèo nhỏ mới sinh được một, hai tháng.

Anh còn có cả bóng ma tâm lý rồi.

Lý Tiểu Ngư không thể tin được nhìn mèo nhỏ mềm oặt trên người mình rồi lại nhìn bàn tay bánh chưng của Tạ Ly, "Sao có thể, con mèo này nhỏ như vậy."

Tạ Ly dùng tay không bị thương che mắt, che đi khuôn mặt đau khổ, tay bánh chưng quơ quơ về phía cô, lấp bắp: "Cô mau đi đi, đừng để tôi nhìn thấy nó, có nó không có tôi, có tôi không có nó."

Khóe miệng Lý Tiểu Ngư run rẩy, "Được rồi, tôi đi. Anh có việc gì thì gọi cho tôi."

-

Đi giữa tiểu khu, Lý Tiểu Ngư nhìn con mèo đang ngủ lảm bảm tự hỏi, không biết con mèo này là mèo đực hay mèo cái, Tạ Ly nói nếu là mèo đực thì sau này phải buộc ga-rô, nếu không thì khi động dục sẽ không tốt.

Thường xuyên cùng Tạ Ly đến cửa hàng thú cưng, Lý Tiểu Ngư cũng biết làm sao để phân biệt mèo đực mèo cái, nghĩ rồi bước chân về nhà nhanh hơn, về nhà xem thử để sau này có chuẩn bị.

Vừa nhìn lên đã thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước thang máy, đôi mắt Lý Tiểu Ngư tròn tròn, bước dài chạy tới, nói với chủ nhân tám lưng kia:

"Nghiêm Viêm!"

Bóng dáng người đó khựng lại một chút, xoay người nhìn thấy Lý Tiểu Ngư chạy đến.

Ánh sáng hoàng hôn chiếu lên người cô gái, cặp mắt hổ phách bị chiếu sáng đến lấp lánh, hình ảnh phản chiếu như có ánh sáng, khuôn mặt nhỏ trắng sứ thanh tú điểm tĩnh dừng ở trước mặt hắn, thờ phỉ phò, ngẩng đầu lên, đôi mắt kia bình đạm không gọn sóng, so với quá khứ và bây giờ giống hệt nhau, giống như chuyện gì cũng không thể làm đôi mắt kia hoảng loạn.

"Thật trùng hợp a." Lý Tiểu Ngư bước đến cạnh hắn, lợi hơi đau, không tự chủ được liếm liếm.

Nghiêm Viêm ừ một tiếng, thân hình ở phía trước bao trùm lên cô gái trước mặt, duỗi tay ấn nút thang máy.

Thân thể Lý Tiểu Ngư cứng đờ, thân thể cao lớn kia cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo sau lưng, mũi ngửi thấy mùi thuốc lá thanh lãnh quanh quẩn và hơi thở hormone nam tính, không không chế được suy nghĩ muốn chạy trốn.

Cảm giác xúc động kia biến mất rất nhanh, người kia ấn xong rồi đứng ra xa, hơi thở kia không hề lưu luyến rồi đi, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lý Tiểu Ngư mấp máy môi, không biết muốn nói gì, trong thang máy im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

Thang máy mở ra, cô đi phía sau hắn đến trước cửa phòng.

Trên tay ôm mèo, nên mở cửa rất chậm, khóe mắt nhìn sang bên cạnh, Nghiêm Viêm đã mở cửa đi vào, không giống hôm qua không mang theo chìa khóa.

Anh Viêm làm gì để tới chị Ngư sang nhà anh ngủ? "^^"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Chó săn nhỏ (53)

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt đi vào trong nhà, ôm mèo thay dép lê đi vào.

Cũng không biết hẳn đang làm gì, cô nhớ rõ trước kia nhìn thấy mấy quyển sách sinh vật và di truyền học, hình như hẳn rất có hứng thú với mấy thứ này.

Lần trước say ngã vào WC, nơi tĩnh lại hình như là viện nghiên cứu, hẳn hẳn là trở thành nhà nghiên cứu sinh vật học.

Bỏ qua suy nghĩ này, Lý Tiểu Ngư đặt mèo nhỏ xuống giường, mèo nhỏ vẫn chưa tỉnh lại, ngủ say.

Ngay lúc cô đang định lật người mèo nhỏ lại để xem giới tính, nó lại đột nhiên mở to mắt, tránh đi, nhảy lên giường, đôi mắt xanh nhìn cô đầy tội nghiệp.

Lý Tiểu Ngư giờ tay giải thích: "Chị chỉ xem giới tính của em thôi."

Thân thể mèo nhỏ bắt đầu run rẩy, run rẩy dán sát tường, tai mèo và đuôi mèo đều rũ xuống, đôi mắt mang theo hơi nước, giống như sắp khóc.

Lý Tiểu Ngư: "....."

Đây là làm sao vậy?

Cô nâng tay lên muốn ôm nói: "Chị không nhìn nữa, tới đây."

Cái đuôi của mèo nhỏ vung vung, đi đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm tay cô ngừ ngừ, hai chân nhảy dựng, nhào vào trong lòng cô, mềm mại meo meo.

Lý Tiểu Ngư xoa đầu nó, bắt đặc dĩ thờ dài, con mèo này giống như thành tinh vậy.

Vừa đồ thức ăn cho mèo vào bát xong, Lý Tiểu Ngư bèn vào phòng bếp làm một món xào và một bát canh, thêm một bát cơm ngồi xuống bàn.

Căn phòng chỉ còn lại một mình cô và một con mèo, yên tĩnh có chút đáng sợ.

Lý Tiểu Ngư nhai đồ ăn, nhớ tới đồ ăn tối hôm qua Nghiêm Viêm nấu, so sánh với đồ ăn mình làm, giống như nhai nền.

Không nuốt trôi bụng đứa xuống, cô cầm bát đĩa mang vào trong bếp, vừa mở vòi nước, đèn trong phòng bếp lóe lên, tắt.

Phòng bếp lập tức đen sì, vòi nước còn đang mở, Lý Tiểu Ngư hơi sững sốt đóng lại vòi nước, xung quanh im lặng, không nhìn thấy gì, trái tim không khỏi đập nhanh hơn.

Sờ soạn đi ra phòng khách, vương vào ghế dựa thiếu chút nữa té ngã, sờ thấy di động trên sofa, mở ra đèn pin đèn, gọi: "Tiểu Bạch."

Mèo nhỏ không biết đi đâu, gọi thế nào cũng không thấy trả lời, Lý Tiểu Ngư dùng đèn pin của di động chiếu quanh phòng khách một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy mèo nhỏ ngủ say trong ổ.

Bé mèo nhỏ lên đi ra bên ngoài, bước chân hơi run rẩy, lộ ra một tia hoảng loạn.

Từ nhỏ đến lớn cô đặc biệt sợ bóng tối, đơn thuần chỉ là sợ ma, buổi tối, cô cũng sẽ không tắt đèn, bật đèn để ngủ đến sáng.

Nơi này chưa từng bị mất điện, ngay cả sét đánh trời mưa cũng không mất, hôm nay không biết làm sao mà lại mất điện.

Lý Tiểu Ngư đi trên hành lang, nhìn mọi nhà đóng cửa lại, khe cửa đều có ánh sáng, giống như chỉ có nhà cô bị mất điện.

Gọi điện thoại cho bất động sản, bên kia vẫn luôn bận, hãy gọi lại sau.

Lý Tiểu Ngư thờ dài, cắt điện thoại vào trong túi.

Nhìn căn phòng tối đen, chập chập không dám đi vào.

Vẫn là chờ có điện lại vào, nếu một tiếng sau không có điện, cùng lắm thì cô tới nhà Nhị Nữ ngủ một đêm.

Dựa vào tường ôm mèo, đêm khuya tĩnh lặng, hành lang chỉ có một mình cô, ngón tay Lý Tiểu Ngư vỗ vỗ trên lưng mèo nhỏ, đáy lòng có một tia an ủi.

Có một con mèo ở bên cạnh, cô cũng không sợ hãi nhiều.

Lúc này, cửa nhà bên cạnh bỗng nhiên mở ra, người nọ mặc áo ngủ, mở hai cúc bên trên, lôi cuốn thanh lãnh cầm dục lười biếng.

Tặng @Luctaam

Chương 171: Chó săn nhỏ (54)

Lý Tiểu Ngư cũng mặc đồ ngủ, là bộ đồ ngủ hoạt hình Hà Phương mua, ôm một con mèo, tóc rơi rụng trên vai, thoát nhìn rất buồn cười.

"Em?" Nghiêm Viêm đẩy đẩy gọng kính, đôi mắt mang theo nghi hoặc.

Lý Tiểu Ngư chỉ vào còn phòng: "Không biết sao lại mất điện, tớ..... Tớ sợ bóng tối, bèn đi ra."

Nghiêm Viêm: "Bên ngoài lạnh lẽo, vài trong phòng tôi ngồi một lát đi."

Lý Tiểu Ngư ngượng ngùng lắc đầu: "Không cần đâu, sẽ quấy rầy cậu."

Hắn thích yên tĩnh, trong nhà có thêm một người sẽ không quen.

"Sẽ không." Nghiêm Viêm nói rất nhanh, tạm dừng một chút, ngữ khí bình đạm nhảm nhảm: "Sẽ không quấy rầy đến tôi."

Lý Tiểu Ngư tiếp tục từ chối thì không tốt lắm, có chút khẩn trương vào phòng.

Căn phòng này trang trí khác hẳn phòng của cô, giấy dán tường lạnh lẽo, trang trí chính tề không dám lộn xộn.

Nghiêm Viêm thấy cô ngồi xuống, mới ngồi xuống sofa bên cạnh.

Lý Tiểu Ngư nhìn thấy quyển sách dạy nấu đồ ngọt trên bàn, ngoài bìa là một chiếc bánh kem, làm cô không nhận được vờ tay muốn cầm lên đọc.

Nuốt nuốt nước bọt, nhìn lại, hóa ra Nghiêm Viêm cũng thích ăn đồ ngọt a.

"Cậu tùy tiện xem, không sao cả." Nghiêm Viêm đứng dậy, rời đi.

Đề lại Lý Tiểu Ngư ngồi trên sofa, khăn trương hề hề.

Cô khăn trương là bởi vì sợ phiền đến người kia, Nghiêm Viêm nhìn qua khó gần hơn trước kia rất nhiều, nhưng thật ra rất dễ gần, người cũng rất tốt.

Đúng là hiền lành a, còn để hàng xóm vào nhà hắn. Ấn tượng của Lý Tiểu Ngư với Nghiêm Viêm càng ngày càng tốt, lúc này đang không ngừng +10, +10.

Nghiêm Viêm cầm một ly sữa bò và một cái bánh tót đã thấy cô vừa gạt đầu vừa thờ dài, đôi mắt lộ ra ý cười, đi qua đó ngồi xuống nói: "Giữa trưa làm hơi nhiều, không biết em có thích ăn không."

Lý Tiểu Ngư nhìn thấy hắn tới đã nhìn chăm chăm đĩa bánh ngọt, ánh mắt đắm đắm, mang theo tia sáng, nếu có không nhìn nhầm, miếng bánh này giống y như miếng bánh ngoài bìa sách.

"Nghiêm Viêm, đây là cậu tự làm sao?" Cô kinh ngạc hỏi.

Nghiêm Viêm: "Ừ."

Lý Tiểu Ngư lại nuốt nuốt nước bọt, "Có thể ăn không?"

"Ăn đi."

Lý Tiểu Ngư đặt mèo nhỏ xuống ghế, cầm nĩa cắt một miếng cho vào miệng, ngọt ngào mềm mại, đôi mắt sáng lên, kinh ngạc gạt đầu nói: "Ăn ngon!"

Nghiêm Viêm chống đầu, đôi mắt trắng tập nhìn chăm chú cô gái nhỏ, khóe miệng tạo thành độ cong nhọt nhọt, mang theo ý cười yêu chiều ôn nhu.

Từ khuôn mặt cô gái nhỏ chuyển qua cái lưỡi mềm mại đang liếm khóe miệng, đôi mắt sâu thẳm tới lại, hai chân vắt chéo, híp mắt.

Lý Tiểu Ngư đang tập trung ăn bánh căn bản không phát hiện ra ánh mắt sáng quắc kia, cho đến khi uống hết ly sữa bò, cô thoả mãn vỗ vỗ bụng, mí mắt nhẹ nâng, cảm thấy rất buồn ngủ.

Cảm giác buồn ngủ tới nganh chóng, cổ găng mở to mắt, cuối cùng cơ thể ngã ra phía sau, còn chưa chạm vào sofa, một cánh tay đã cứng vàng ôm lấy, một cánh tay khác vòng qua chân, bế cô lên.

Nghiêm Viêm cúi người xuống, dán sát khuôn mặt ngủ say của cô, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đen nhánh tràn đầy dục vọng chiếm hữu, muốn chặt đứt hai chân của cô, bẻ gãy cánh chim của cô, để cô chỉ có thể ở bên cạnh hắn, đôi mắt trong suốt kia chỉ có thể nhìn một mình hắn.

Chương này bù cho hôm qua nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chó săn nhỏ (55)

Ý nghĩ này bắt đầu từ lúc nào? Lâu đến nỗi hắn cũng đã quên, chỉ biết mười năm nay, ý nghĩ này không chỉ không nhạt đi, mà càng ngày càng mãnh liệt, giống như rượu lâu năm, mãnh liệt làm hắn không không chế được bản thân.

Từng bước một đi vào trong phòng, đặt cô gái nhỏ xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về ở cổ, cuối cùng dừng lại trên đôi môi ẩm áp kia.

Hình như Lý Tiểu Ngư cảm thấy trên môi có gì đó, không biết mơ thấy gì, đầu lưỡi vươn ra, liếm lòng bàn tay đang đặt trên môi mình, cũng không cảm thấy ngọt, đầu lưỡi lại rút về.

Nghiêm Viêm nhìn chăm chú, đôi mắt u ám sâu thẳm, cúi người xuống ngậm lấy sự mềm mại kia.

-

Bởi vì ngày đó mất điện, ngày hôm sau Lý Tiểu Ngư gọi cho bất động sản, nhớ tới buổi sáng tỉnh lại trong phòng của Nghiêm Viêm, cô rất ảo não. Vốn dĩ đã quấy rầy người ta, không nghĩ tới mình còn ngủ quên trên sofa.

Bất động sản không thấy có điều gì khác thường, tra xét thật lâu mới phát hiện tổng công tắc nguồn điện trong phòng của Lý Tiểu Ngư bị đứt.

Có điện, Lý Tiểu Ngư về phòng, liếm liếm lợi, lại cảm thấy khóe môi đau đớn, đi đến trước gương nhìn, phát hiện môi bị rách, liếm liếm có hơi đau.

Không biết làm sao lại bị như vậy.

Đồ thức ăn cho mèo nhỏ, cô nằm trên ban công phơi nắng, chưa được bao lâu, đã thấy nặng nề, mèo nhónhảy vào trong lòng.

Lý Tiểu Ngư vuốt vuốt lông nó, nhắm mắt lại ngủ.

Buổi tối, lại mất điện, Lý Tiểu Ngư chạy ra ngoài.

Nghiêm Viêm lại cho cô ngồi nhờ.

Thật ra cô không muốn làm phiền Nghiêm Viêm, còn muốn quay về đợi thêm một lát, nhưng khi mất điện, cô nhìn thấy một bóng người đi lướt qua phòng khách không một tiếng động, làm cô sợ tới mức suýt nữa ngã xỉu.

Chẳng lẽ có ma sao? Cái phòng kia.....

Run bần bật ngồi co lại trên sofa, Nghiêm Viêm đưa cho cô một ly sữa bò nóng, giọng nói dường như có thể làm người yên tâm "Cứ ở nhà tôi vài ngày trước, phòng rất nhiều, ban ngày tôi không ở nhà, buổi tối mới về."

Lý Tiểu Ngư không quên mang mèo nhỏ sang, mèo nhỏ đã được Nghiêm Viêm ôm đến ổ ngủ say.

Hơi xấu hổ ngược mắt: "Có phải làm phiền đến cậu rồi không."

Nghiêm Viêm nâng nâng gọng kính, đôi mắt ôn nhu hơi sáng lên: "Sẽ không."

Lý Tiểu Ngư cảm động thiếu chút nữa cầm tay hắn nói người tốt cả đời bình an.

May mà lý trí giữ cô lại.

Uống xong ly sữa bò kia, lại có hơi buồn ngủ, trước khi Lý Tiểu Ngư ngủ chỉ nhớ mình đi vào phòng cho khách với Nghiêm Viêm, nhìn hắn đi ra ngoài, vừa chạm vào giường đã ngủ say.

Ở trong nhà Nghiêm Viêm một thời gian, Lý Tiểu Ngư càng ngày càng phát hiện Nghiêm Viêm là một thiên tài toàn năng, chẳng những nấu ăn ngon, ngay cả kỹ năng nấu đồ ngọt cũng tuyệt vời cái gì cũng biết làm, cô ở nhà hắn một tháng, mặt đều béo một vòng.

Còn một chuyện, Tiểu Bạch rất không bình thường, mỗi khi đến buổi tối sẽ ngủ say.

Mèo không phải là động vật hoạt động về đêm, ban ngày ngủ sao? Sao Tiểu Bạch lại ngược lại nhỉ?

Làm Nghiêm Viêm chưa được nhìn thấy Tiểu Bạch khi tỉnh giấc, thật muốn làm hắn biết Tiểu Bạch có bao nhiêu đáng yêu.

Hôm nay nghỉ phép, Lý Tiểu Ngư nằm trên sô pha xem TV, tiếng chuông di động vang lên, là Nhị Nữ gọi, nói ấn chuông cửa mười mấy phút cũng không thấy ai, hỏi cô có ở nhà không.

Lý Tiểu Ngư vội đi mở cửa, nhìn thấy Nhị Nữ đứng ở nhà bên cạnh.

Nhị Nữ nghe chuyện cô ở đây một tháng, mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng mà nhìn xung quanh, "Đây là nhà của Nghiêm Viêm? Cậu và Nghiêm Viêm ở chung??"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu nói: "Ồ tạm mà thôi, đừng nghĩ linh tinh."

Nhị Nữ nói thêm vài câu, rồi cùng nhau nằm liệt trên sô pha xem TV.

TV đang thông báo một tin tức, nói thành phố F và thành phố H đang xuất hiện một loại virus, lúc vừa nhiễm virus, chỉ bị cảm, nhưng những ngày tiếp theo càng ngày càng nghiêm trọng thậm chí ngất xỉu, một tuần cũng chưa tỉnh lại.

Chị Ngư làm nghề gì ở thế giới sau ""

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Chó săn nhỏ (56)

Lý Tiểu Ngư nghe vậy bỗng nhiên ngồi dậy, thẳng lưng, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm tin tức trên màn hình, phóng viên đang đeo khẩu trang phòng văn người nhà của bệnh nhân.

Nhị Nữ thấy vẻ mặt cô tái nhợt, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư luống cuống cầm di động gọi điện thoại cho Hà Phương, đến khi sắp tự động cúp máy, Hà Phương mới nghe.

"Mẹ! Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Hà Phương đang ngồi trong văn phòng xem văn kiện, nghe giọng nói dồn dập của Lý Tiểu Ngư, hơi sững sốt nói: "Không sao a."

Lý Tiểu Ngư thở phào nhẽ nhỡ, thả lỏng dựa vào sô pha nói: "Mẹ, thành phố F không tốt, mẹ về đây đi."

Hà Phương vừa nghe, hóa ra là con gái lo lắng cho mình, cười nói: "Được rồi, tháng sau mẹ sẽ về, con đừng lo lắng."

Lý Tiểu Ngư vẫn lo lắng, "Mẹ cẩn thận một chút a, đừng bị cảm, bên kia đang truyền nhiễm một loại virus, rất nghiêm trọng."

"Được rồi, không nói nữa, Tiểu Ngư, mẹ phải đi đây, buổi tối lại nói chuyện."

"Vâng, con chào mẹ."

Nhị Nữ an ủi: "Yên tâm đi, virus này vừa mới bắt đầu thôi, đi về sớm một chút là được."

Lý Tiểu Ngư vẫn nhũn mảy, cô nhìn Nhị Nữ nói: "Thành phố H cũng đang bị truyền nhiễm, cậu cũng phải chú ý."

Nhị Nữ gật đầu nói: "Yên tâm đi, tớ không sao đâu, tớ thể chất tốt, một năm chưa bị cảm lần nào."

Nói chuyện với Nhị Nữ một buổi trưa, cho đến gần chạng vạng Nhị Nữ mới đi về.

Lý Tiểu Ngư đưa Nhị Nữ đi xuống, vừa đi đến cửa chung cư, đã nhìn thấy một chiếc Porsche màu đen dừng lại, cửa xe mở ra, một người đáng người cao gầy, âu phục khác họa đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt thanh lãnh bị kính đen che khuất hơn một nửa, bước đi vững vàng tới bên này.

Nhị Nữ lập tức thay đổi sắc mặt, trốn sau lưng Lý Tiểu Ngư, đẩy đẩy cô nói: "Tớ không muốn nhìn thấu cậu ta, cậu bảo cậu ta đi đi."

Lý Tiểu Ngư ngây ngốc nhìn Cố Nhan Tuyết đi tới, tháo kính đen xuống, nhìn lướt qua phía sau cô, đôi mắt mang theo ý cười, "Lại gặp mặt, chào cậu Lý Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư gật đầu: "Chào cậu."

Cố Nhan Tuyết duỗi tay cầm lấy cổ tay Nhị Nữ kéo đi, còn không quên chào tạm biệt Lý Tiểu Ngư.

Nhị Nữ giãy giụa đẩy ra, lại không thể nói lời tàn nhẫn, đôi mắt chột dạ về mặt đau khổ, nhìn Lý Tiểu Ngư cầu cứu.

Lý Tiểu Ngư không biết hai người xảy ra chuyện gì, cảm thấy Nhị Nữ cũng không ghét Cố Nhan Tuyết như trước, nhưng mà đây cũng là chuyện tốt.

Sơ trung, từ ánh mắt đầu tiên cô đã cảm thấy Cố Nhan Tuyết không tồi.

Xe đã chạy đi, Lý Tiểu Ngư nhắc chân định đi vào, đã thấy Nghiêm Viêm xuất hiện ở cách đó không xa.

Nghĩ đến mấy món ngọt, cô liếm liếm môi, buổi tối cô muốn ăn bánh kem phô mai.

Chạy chậm đi tới bên cạnh Nghiêm Viêm, ngửa đầu nói: "Hôm nay cậu tan tầm thật sớm."

Sắc mặt Nghiêm Viêm càng ngày càng tái nhợt, quảng thâm mắt càng đậm, đôi mắt tràn đầy mệt mỏi, lại vẫn cười khẽ gật đầu: "Àn, phòng thí nghiệm không có việc gì, bèn đi về sớm."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới tin tức trên TV, vội vàng nói: "Mấy ngày nay cậu chú ý thân thể, thành phố H đang truyền nhiễm một loại virus, lúc ban đầu chỉ bị cảm, nhưng càng ngày càng nghiêm trọng."

"Nếu cậu bị cảm, nhất định phải tới bệnh viện kiểm tra."

Nghiêm Viêm nhìn chằm chằm đôi môi đang lái nhai của cô gái nhỏ, môi mỏng hé mở: "Phải không?"

Lý Tiểu Ngư nghiêm túc gật đầu.

Thân tặng @lamlangnhi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chó săn nhỏ (57)

Nghiêm Viêm đột ngột nói: "Nếu tôi bị cảm nhiễm, em có lo lắng không?"

Những lời này nghe vào trong tai Lý Tiểu Ngư có chút kỳ quái, lại không biết kỳ quái ở đâu, cô không nghĩ quá nhiều, ngữ khí đương nhiên: "Lo lắng a."

Nghĩ nghĩ lại nói: "Cậu sẽ không cảm nhiễm, giáo sư Nghiêm sao có thể bị cảm nhiễm, giáo sư Nghiêm lợi hại như vậy mà."

Lý Tiểu Ngư ở nhà hần ở lâu như vậy, sau đó mới biết được Nghiêm Viêm là giáo sư sinh vật ở trường đại học hàng đầu thành phố H, rõ ràng trẻ tuổi như vậy, mà đã là giáo sư.

Nghiêm Viêm nghe vậy ý cười dưới đáy mắt càng ngày càng đậm, còn mang theo cảm xúc gì đó nhưng lại bị mắt kính che đi, ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của cô, xoa xoa.

Lý Tiểu Ngư muốn tránh cũng không kịp, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Nghiêm Viêm càng ngày càng thích sờ đầu cô, giống như cô sờ đầu mèo nhỏ, cô lại không phải mèo.....

Buổi tối ăn đồ ngọt Nghiêm Viêm làm, Lý Tiểu Ngư ăn ngon đều sắp thăng hoa.

Liếm liếm lợi, cô nhìn thuốc trong tay Nghiêm Viêm, ngượng ngùng nói: "Có thể không bôi hay không, lợi đã không đau."

Từ khi nói cho Nghiêm Viêm biết lợi của cô bị nhiễm trùng, không biết Nghiêm Viêm lấy thuốc ở đâu, sáng tối nhỏ một lần, tuy tác dụng chậm, nhưng qua một tháng, lợi của cô đã không đau nữa, ngay cả khi ăn nhiều đồ ngọt cũng không đau, đúng là thần kỳ.

Nghiêm Viêm đeo kính, khuôn mặt tuần nỹ mang theo sự xâm lược, đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy, nhưng lúc này lại tràn đầy ôn nhu, ngón tay vỗ trên ót của Lý Tiểu Ngư, lòng bàn tay ấn lên môi, ý bảo cô há miệng.

Lý Tiểu Ngư nhìn hấn dựa vào rất gần rất gần, trên môi lạnh băng quấy rầy suy nghĩ, nghe lời há miệng, cảm thấy thuốc được nhỏ xuống, cũng không đắng, mà lại hơi ngọt.

Nhưng mỗi lần nhỏ đều phải nhỏ nửa tiếng, hấn dựa vào rất gần, hơi thở và đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng, đều làm Lý Tiểu Ngư cảm giác cả người khác thường.

Không biết qua bao lâu, Lý Tiểu Ngư cảm thấy hơi mồm miệng, người nọ mới dừng lại, chậm rãi thu tay lại, khi bàn tay rời đi không biết có phải là ảo giác của cô không, mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Nghiêm Viêm đây nấp thuốc, nói: "Em thường xuyên ăn kẹo, ngày nào cũng phải nhỏ thuốc."

"Nếu không sẽ tái phát, về sau sẽ không thể ăn đồ ngọt nữa." Giống hệt bác sĩ đang khám bệnh.

Lý Tiểu Ngư gật đầu như đảo tỏi, bất chấp khó chịu, ngón tay cầm lấy ống tay áo của hấn: "Nhỏ, tớ nhỏ."

Không bao giờ có thể ăn đồ ngọt, đó là ác mộng của cô.

Nghĩ cũng không dám nghĩ tới những ngày tháng không có đồ ngọt.

Đắm chìm trong suy nghĩ Lý Tiểu Ngư không thấy đáy mắt Nghiêm Viêm u ám lập lòe, giống như một ngọn lửa đốt cháy cho đến khi huy diệt.

-

Ngày tháng bình thường kéo dài 5 giờ chiều ngày thứ bảy, Lý Tiểu Ngư ôm mèo định ra ngoài, mấy vị khách không mời lại xuất hiện.

Hai người đàn ông, một người phụ nữ, còn có một ông già.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen là bảo tiêu đứng ở cửa hai bên, ông cụ tóc trắng xoá, hai mắt không vẫn đục, mà thoạt nhìn rất có thần và uy nghiêm. Mà người phụ nữ còn lại thì đeo kính, tầm hơn ba mươi tuổi, mình diễm động lòng người, nhưng lại lạnh như băng đứng đó.

Lý Tiểu Ngư không khỏi ôm chặt mèo nhỏ trong tay, hơi hơi hé miệng hỏi: "Mọi người muốn mua đồ ngọt sao?"

Ông cụ rõ ràng không muốn nói chuyện, nhắm mắt lại ngồi trên ghế, biểu tình lộ ra sự mệt mỏi.

Chương này là chương bù nhá!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Chó săn nhỏ (58)

Editor: Rùa

Beta: U' U'

Người phụ nữ tiến lên một bước, giọng nói bị công thức hóa mang theo hơi lạnh, "Cô là Lý Tiểu Ngư phải không?"

Lý Tiểu Ngư gật đầu.

Người phụ nữ chỉ vào bản thân: "Tôi là trợ lý của giáo sư Nghiêm, cô có thể gọi tôi là Dương Nghiên."

Nói xong lại chỉ vào ông lão nói tiếp: "Người này là thầy Trần, giáo sư trưởng quản Phòng thí nghiệm Kỹ thuật quốc gia."

Lý Tiểu Ngư không nghe thấy những câu phía say chỉ chú ý tới ba chữ giáo sư Nghiêm, khó hiểu hỏi: "Nghiêm Viêm làm gì?"

Dương Nghiên lời ít ý nhiều: "Chuyện thành phố F và thành phố H bùng nổ virus gần đây là do hấn làm."

Lý Tiểu Ngư không tin: "Không thể nào."

Virus kia làm rất nhiều bệnh viện bó tay không tìm ra biện pháp a, tại sao lại do Nghiêm Viêm làm ra.

Khóe miệng Dương Nghiên cong lên, cười châm chọc: "Tôi cũng không tin, tôi làm việc cạnh hấn lâu như vậy, trước đây không lâu mới biết được, virus kia đã hại chết mấy nghìn người."

Mắt Lý Tiểu Ngư trừng lớn, lắc đầu lui về phía sau: "Không phải tin tức nói chỉ có hơn mười người té xỉu ở bệnh viện sao?"

Dương Nghiên cười lạnh: "Tin tức đương nhiên sẽ không truyền bá tình hình thực tế, nếu không sẽ làm cả nước rơi vào khủng hoảng."

Lý Tiểu Ngư mở miệng lại nói không nên lời.

Dương Nghiên tiếp tục: "Chúng tôi tìm cô vì muốn nhờ cô trợ giúp chúng tôi đến phòng thí nghiệm của hân tìm virus kháng thể."

Lý Tiểu Ngư vẫn không tin, mím môi lắc đầu nói: "Nếu thật sự là cậu ấy làm, tôi có thể nói với cậu ấy, để...."

Dương Nghiên lạnh lùng chặn lời nói của cô: "Không thể, làm vậy sẽ rút dây động rừng, cô chỉ cần giúp chúng tôi lấy kháng thể là được."

Cô gái này chỉ là em gái trong lòngg Nghiên Viêm, không có khả năng làm Nghiên Viêm dao động, nếu kế hoạch bị Nghiên Viêm phát hiện thì người khắp thế giới sẽ hứng chịu tai ương.

Hân đang ở viện nghiên cứu chế tạo virus mới còn đáng sợ hơn virus này, chỉ cần lan ra, tốc độ truyền nhiễm nhanh như tia chớp, phát tán trong không khí còn có thể nhanh chóng sinh trưởng, từ mấy vạn đến trăm triệu, mấy nghìn trăm triệu phát tán khắp nơi, lây truyền từ đường hô hấp, da đến lỗ chân lông, chỉ cần bị cảm nhiễm, không có thuốc kháng thể về cơ bản là không thể cứu được.

"Tại sao các người không tự đi lấy?" Lý Tiểu Ngư hoang mang khó hiểu, không phải bọn họ lấy sẽ dễ dàng hơn sao? Chính phủ chỉ cần phái vài người trộm đi, sao còn nhờ cô? Cô không phải kẻ ngốc nghe không hiểu những lời này có bao nhiêu dị thường.

Dương Nghiên đờ người thật lâu mới nói: "Cô là người duy nhất có thể đến gần hân, chúng tôi..... Chúng tôi đều không làm được."

Không phải bọn họ không nghĩ tới bắt trói Nghiên Viêm lại, làm hân không thể chế tạo loại virus này, đồng thời giao nộp virus kháng thể.

Nhưng lại không thể, Nghiên Viêm là một kẻ khủng bố ma quỷ còn điên rồ hơn cả cha hân, mặc kệ phái bao nhiêu người theo dõi, ngăn cản hân cũng đều bị hân nhẹ nhàng hóa giải, còn phải trả giá lớn.

Nghiên Viêm ở giới nghiên cứu cũng là một người quyền cao chức trọng, không ai có thể làm gì được hân, lại nói bọn họ không có chứng cứ chứng minh Nghiên Viêm nghiên cứu chế tạo virus, chỉ dựa vào lời nói từ một phía của Dương Nghiên thì không có cách nào làm gì được hân.

Nghiên Viêm nghiên cứu chế tạo loại virus mới chưa thành công, không thể vào phòng thí nghiệm lấy ra chứng cứ, căn cứ thí nghiệm kia không biết dùng vật liệu gì xây nên, nó ở dưới nền đất, cửa lớn không phá nổi, qua quá trình thí nghiệm, tinh thể đó còn cứng hơn đá kim cương, căn bản không có cách nào phá hủy.

Tuy rằng Dương Nghiên làm trợ lý lâu năm của Nghiên Viêm nhưng trước nay chưa từng đi vào gian phòng thí nghiệm kia.

Lý Tiểu Ngư là hi vọng duy nhất của bọn họ.

Kế hoạch rất đơn giản, chỉ cần Lý Tiểu Ngư có thể vào gian phòng thí nghiệm, ở trong đó cùng với Nghiên Viêm, bọn họ sẽ kíp nổ bom mini trang bị trên người Lý Tiểu Ngư, chỉ cần gian phòng thí nghiệm kia nổ mạnh, kẻ điên Nghiên Viêm này sẽ biến mất.

Phía trên điều tra sẽ không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào bất lợi đối với bọn họ.

Mà tất cả những chuyện này, cô gái trước mặt cũng không biết, cô chết là cứu toàn bộ người trên thế giới này, hi sinh một người, những người còn lại đều không sao.

Sắc mặt Lý Tiểu Ngư trắng bệch, đôi mắt khô khốc, trầm ngâm một hồi mới ngẩng đầu nói: "Tôi không tin lời nói của mấy người."

Nghề nghiệp của anh nhà ở thế giới sau là gì???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Chó săn nhỏ (59)

Dương Nghiên nhú mày, cảm xúc dao động có hơi lớn: "Vì sao? Cô có biết bây giờ có bao nhiêu người đang chờ chết không? Cô chỉ cần đi vào căn phòng thí nghiệm kia, tôi không cần cô làm gì cả, tìm được kháng thể là được."

Ông cụ ngồi trên ghế bỗng nhiên đứng lên, giờ tay ý bảo Dương Nghiên bình tĩnh một chút, khuôn mặt già nua giống như tùy thời sẽ ngã xuống, "Cháu gái của tôi đang nằm ở bệnh viện."

"Con bé chỉ mới năm tuổi, nhỏ như vậy đáng yêu như vậy, vẫn bị nhiễm loại virus này." Đôi mắt ông cụ đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào, "Thành phố H có quá nhiều đứa trẻ giống như cháu gái tôi, đều bị nhiễm loại virus này, tôi hy vọng cháu có thể cứu con bé."

Lý Tiểu Ngư nhìn bộ dáng của ông cụ, trong lòng không hề dao động, nếu là một người bình thường đã sớm cảm động, nhưng cô lại không có chút cảm xúc nào.

Từ khi cha bị tai nạn xe cộ, Lý Tiểu Ngư đã biết mình là quái vật, mẹ khóc không thờ nổi, nhưng cô không có chút cảm giác nào, giống như đây chỉ là chuyện bình thường.

Lý Tiểu Ngư không có chút cảm xúc nào với bộ dáng của ông cụ, những người đó liên quan gì tới cô, vì sao cô phải cứu bọn họ?

Quan trọng nhất là, Nghiêm Viêm không phải là loại người này, hẳn còn để một người xa lạ như cô ở trong nhà, mỗi ngày đi làm về mệt mỏi, còn không quên làm đồ ngọt cho cô, người như vậy..... Sao có thể là người xấu trong miệng bọn họ?

Cánh tay ôm mèo nhỏ thả lỏng, Lý Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, nói: "Rất xin lỗi, tôi không làm được."

Cô không làm được những chuyện nghi ngờ Nghiêm Viêm, cô tin tưởng Nghiêm Viêm không phải người như vậy.

Dương Nghiên và ông cụ cũng choáng váng, không nghĩ tới cô gái này máu lạnh như vậy, dầu muối không ăn, tức giận cùng với hoảng loạn khẩn trương, Dương Nghiên buột miệng thốt ra: "Cô không sợ mẹ cô cũng bị cảm nhiễm sao?"

Lý Tiểu Ngư đột nhiên nâng mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ kia, mặt không biểu tình: "Cô nói gì?"

Dương Nghiên thấy cô rút cuộc có một tia dao động, rút một chồng ảnh từ trong túi ra, đây là con át chủ bài cuối cùng, cứ nghĩ không cần dùng đến.

Ảnh chụp được đưa vào trong tay Lý Tiểu Ngư, trong ảnh là Hà Phương đang nằm trong bệnh viện, sắc mặt trắng bệch suy yếu.

Lý Tiểu Ngư nhìn chăm chăm bức ảnh trong tay, mắt hồn cảm điện thoại gọi cho Hà Phương.

Từng cuộc từng cuộc không có ai nghe máy, cho đến cuộc thứ sáu, bên kia mới chuyển được, "Mẹ... Mẹ, mẹ đang ở đâu?"

"Là Tiểu Ngư à?" Bên kia là một giọng nói xa lạ.

Lý Tiểu Ngư nói năng lộn xộn: "Đúng vậy, xin hỏi bên kia là ai? Mẹ tôi ở đâu?"

Người nọ hơi dừng lại, giọng nói hơi run rẩy lại giả vờ bình tĩnh, "Tôi là thư ký, mẹ cô đang họp, di động quên mang đi."

"Mẹ tôi đang ở đâu!" Lý Tiểu Ngư quát to, hốt hoảng thất thố hoảng loạn, "Mẹ tôi đang ở đâu? Nói thật đi, nói đi!"

Bên kia không có âm thanh, qua thật lâu, lâu đến nỗi Lý Tiểu Ngư cho rằng đối phương đã chột máy, người nọ khó khăn mở miệng: "Hà Phương..... Bị ốm, bây giờ đang ở bệnh viện, đã hai ngày, vẫn không tỉnh lại, Hà Phương bảo tôi không nói cho cô biết."

Di động trên tay rơi xuống mặt đất, bộp một tiếng, Lý Tiểu Ngư gơ tay che lại trái tim, hóa ra..... hóa ra đây là đau khổ sao?

Vì sao lại khó chịu như vậy..... Khó chịu giống như trái tim bị người nắm chặt, thật sự quá đau.

Chị Ngư xin hệ thống một thứ, đó là gì

(Gợi ý có chữ tay)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Chó săn nhỏ (60)

"Tôi căn bản không biết mấy người là ai, mấy người nói nhiều như vậy tôi cũng không có cách nào tin tưởng." Lý Tiểu Ngư lão đảo nhặt điện thoại trên mặt đất lên, bẻ mèo còn lên, nói: "Cho tôi thời gian suy nghĩ lại."

Dương Nghiên và ông cụ liếc nhau, sắc mặt bình tĩnh, sửa sang lại quần áo, nói: "Được rồi, nhưng mà mẹ của cô đã cảm nhiễm virus, chỉ cần đợi năm ngày, bệnh tình không chỉ đơn giản là tăng thêm, cái loại virus RGH này, có thể làm người chết chỉ trong bảy ngày."

"Tin tức chỉ là giả, virus kia chỉ hôn mê ba ngày, tới ngày thứ tư người bệnh sẽ tỉnh lại, khi đó các cơ quan trong cơ thể sẽ suy kiệt, đau đớn muốn chết,

duy trì đến ngày thứ bảy, người bệnh cho dù có kháng thể cũng không cứu được."

Dứt lời, Dương Nghiên cầm một tấm danh thiếp đưa cho Lý Tiểu Ngư nói: "Tùy thời chờ điện thoại của cô."

Người phụ nữ đó nghiêm túc cảnh cáo: "Cô không thể nói chuyện này cho Nghiêm Viêm biết, Nghiêm Viêm cũng không đơn giản như cô nghĩ, vì mẹ của cô, tôi hy vọng cô có chút đầu óc."

Vài người vội vàng rời đi, căn phòng yên lặng trở lại, giống như chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác.

Lý Tiểu Ngư cầm chặt tấm danh thiếp kia, lâm vào trầm tư.

Mà mèo con nằm trong lòng cô mở to mắt, hơi hơi nheo lại, cái đuôi thông thả vung vẩy.

-

Gió đêm mang theo sự lạnh lẽo, ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng, chiếu xuống khuôn mặt của cô gái đang nằm trên giường, tiếng mèo kêu theo khe cửa truyền vào.

Lý Tiểu Ngư nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã một giờ mười ba phút, tiếng mèo kêu không ngừng vang lên, mềm như bông mang theo khăn khăn, không biết đã kêu bao lâu.

Sau khi trở về cô đợi thật lâu, vẫn không thấy Nghiêm Viêm về, đến bây giờ vẫn thế.

Trước kia không phải như vậy, cho dù thế nào, đúng 7 giờ Nghiêm Viêm sẽ về nhà, làm bữa tối cho cô.

Xuống giường, Lý Tiểu Ngư đeo dép, đi trên thảm mềm mại, mở cửa, mèo nhỏ đảo quay chân cô, kêu meo meo.

Lý Tiểu Ngư ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên, muộn như vậy mà nó chưa ngủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở khóa, đôi mắt Lý Tiểu Ngư co rụt lại, thả mèo xuống định chạy ra ngoài, nhưng giọng nói kia làm cô dừng lại.

"Cha, con không muốn tiếp tục nghiên cứu virus RGH."

"..... Đã biết."

Giọng nói của hắn lộ ra sự mệt mỏi và phiền chán.

Tiếng sột soạt biến mất trong thư phòng, Lý Tiểu Ngư đang dựa vào cánh cửa chậm rãi trượt xuống, xụi lơ quỳ trên mặt đất.

Hóa ra loại virus này là do Nghiêm Viêm nghiên cứu chế tạo.

Nhưng không giống như người kia nói, là do cha Nghiêm Viêm bắt.

Cục đá trong lòng nhẹ hơn rất nhiều.

-

"Ta muốn một cái bàn tay vàng." Thẩm Ngư rút linh hồn ra chống sàn nhà thờ đốc, nói với hệ thống.

【 Ký chủ, do thể giới trước trừng phạt, thể giới này ngay cả hệ thống cô cũng không có, bàn tay vàng càng không thể có thể cho cô. 】

Thẩm Ngư ngẩng đầu, khuôn mặt bị tóc đen che khuất lộ ra, đôi mắt màu hổ phách mang theo lạnh lẽo, "Mấy người tùy tiện thay đổi nhiệm vụ, ta nói gì chưa?"

Nhiệm vụ hoàn thành tâm nguyện nếu không thay đổi nhiệm vụ thì cô đã sớm hoàn thành, có khi bây giờ đã sang thế giới khác rồi.

"Muốn bàn tay vàng cũng không cho, được thôi, ta cũng không muốn làm nhiệm vụ này, người nào thích thì người đó làm!"

Thân tặng @TieuMienYen1314

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chó săn nhỏ (61)

Nói xong, Thẩm Ngưng đứng lên, vỗ vỗ quần áo, ngồi trên giường, bộ dáng chờ chết.

【.....】333 còn chưa từng gặp ký chủ nào như vậy, tùy hứng làm vậy, ngay cả top 10 bảng xếp hạng cũng không dám đối xử với hệ thống như vậy.

Hệ thống là thần trợ, bởi vì trong mỗi thế giới đều cần hệ thống trợ giúp, đặc biệt hệ thống, chẳng những không có đạo cụ, còn chẳng thêm nhắc nhở nhiệm vụ, tương đương với chuyện phải tự hoàn thành nhiệm vụ.

Sao có thể, dựa vào chính mình rất khó hoàn thành nhiệm vụ.

Thật không biết tại sao 723 có thể chịu đựng được, ký chủ như vậy nó còn liều mạng bảo vệ, vì cô mà bị nhốt trong ngục giam số 8.

Thế giới hủy diệt, sự trừng phạt không chỉ đơn giản là không có hệ thống giúp đỡ trong thế giới tiếp theo, mà còn phải mất đi ký ức, không biết nhiệm vụ của mình, hoàn toàn dung nhập vào thế giới kia.

Cách trừng phạt này, là ác mộng của những người xuyên nhanh.

Nhưng 723 tự nguyện tới ngục giam số 8, để Thẩm Ngưng không phải mất đi ký ức.

333 muốn khiếu nại cũng không được, thế giới này nhiệm vụ nhất định phải nhanh chóng hoàn thành, bởi vì nam chủ thế giới này.....

【 Xin hỏi ký chủ muốn bàn tay vàng gì? 】

Nghe 333 thỏa hiệp, Thẩm Ngưng biết, nhìn dáng vẻ thế giới này thực sự có mờ ám, 333 nhường nhịn như vậy, chuyện nó che giấu sẽ cực kỳ quan trọng.

Thẩm Ngưng ngồi dậy, chống cằm nói: "Ta muốn folder những chuyện làm Nghiêm Viêm trong một năm này."

"Nhất định phải kỹ càng tỉ mỉ!"

【..... Vì sao lại muốn cái này? 】333 có chút khó hiểu, lúc này không nên muốn bàn tay vàng có ích hơn sao? Giá trị hắc hóa còn là 0 đó.

Thẩm Ngưng cong cong khóe miệng, mỉm cười: "Cái này mi không cần biết."

333 ghen【 Được rồi, folder cần ba ngày mới có thể giao cho ký chủ. 】

Thẩm Ngưng: "Thời gian vậy là đủ rồi."

Lý Tiểu Ngưng chỉ là một người bình thường, một người thiếu hụt tình cảm, nhưng vẫn nhớ rõ người nào tốt với mình.

Nghiêm Viêm ở sơ trung xông vào thế giới của cô, sau đó đổi mới suy nghĩ của Lý Tiểu Ngưng, cô phát hiện nam sinh này là người ngoài lạnh trong nóng.

Mười năm, phai nhạt rất nhiều chuyện nhưng Lý Tiểu Ngưng vẫn nhớ rõ chén mì kia và buổi tối hôm đó.

Một tháng này, càng làm Lý Tiểu Ngưng mở ra nội tâm của mình, Nghiêm Viêm được cô đặt vào trong lòng.

Thẩm Ngưng biết Lý Tiểu Ngưng đang bị Nghiêm Viêm công lược từng chút một, Nghiêm Viêm dùng nhiều cách, làm Lý Tiểu Ngưng chậm rãi thích hắn.

Lúc này muốn giá trị hắc hóa thật sự quá khó khăn, Nghiêm Viêm ở trong lòng Lý Tiểu Ngưng là một người rất tốt rất hoàn hảo, căn bản không có cách nào làm cô dao động.

Nhưng mà cốt truyện sắp kết thúc, cao trào thay nhau nổi lên, người duy nhất có thể đẩy Lý Tiểu Ngưng chỉ có Thẩm Ngưng.

-

Nắm chặt danh thiếp trong tay, Lý Tiểu Ngưng đi tới nơi hẹn.

Một quán cà phê yên tĩnh, âm nhạc du dương, ánh nắng nhân nhật xuyên qua cửa kính chiếu xuống mặt bàn.

"Đây là kế hoạch, cô xem đi." Người đối diện mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo khoác màu đen, đeo kính nghiêm túc giống như một vị luật sư.

Chương bao nhiêu anh nhà lại hôn chị Ngưng^^"

P/s: Giới hạn trong 5 chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 179: Chó săn nhỏ (62)

Khuôn mặt gầy yếu của Lý Tiểu Ngư trắng bệch, mí mắt rũ xuống, mở tờ giấy đó ra, nhìn thoáng qua tờ giấy đó, nói: "Không tìm thấy thì phải làm sao?"

Không tìm thấy lọ kháng thể kia thì phải làm sao.

Dương Nghiên cười nhạt: "Sẽ không, tôi sẽ liên lạc qua tai nghe với cô, cái tai nghe này cô đeo vào."

Đó là một cái tai nghe mini, rất nhỏ màu đen, giống như cúc áo.

Lý Tiểu Ngư đeo tai nghe, sau tiếng rè rè chói tai, đó là giọng nữ rõ ràng.

Dương Nghiên nói kế hoạch tỉ mỉ với cô, ngay sau đó nói: "Cô không được để Nghiêm Viêm nghi ngờ, nếu không rất cả đều thất bại trong gang tấc."

"Đã biết."

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Dương Nghiên ngồi trên ghế nắm chặt tay, đôi mắt hơi rũ, sức lực dường như biến mất, tê liệt ngã xuống ghế.

-

Vách tường này trắng gạo, ảm ảm lộ ra sự lạnh lẽo, đi qua cửa kính, lại không nhìn rõ tình huống bên trong.

Lần thứ hai đi tới nơi này, Lý Tiểu Ngư nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước, ngón tay vỗ vỗ trên hạt châu trên cổ, tinh tế vuốt ve, giảm bớt sự khẩn trương trong lòng.

Nghiêm Viêm thả chậm bước chân, giọng nói trầm thấp vang lên, "Sao lại muốn nhìn nơi tôi làm việc?"

Lý Tiểu Ngư đắm chìm trong suy nghĩ, khi nghe thấy lời này, đột nhiên bừng tỉnh, tròn tròn mắt đối diện với đôi mắt của hắn, cô hơi hơi hé miệng, giọng nous có chút run rẩy: "Tớ..... Tớ muốn nhìn một chút, tớ chưa từng nhìn thấy cậu làm việc bao giờ, tớ tò mò."

Nghiêm Viêm duỗi tay xoa xoa đầu cô, khẽ nâng gọng kính, che khuất cảm xúc trong mắt, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng hắn cong lên, mang theo ý cười: "Phải không? Tiểu Ngư muốn nhìn tôi lúc làm việc, thật vui về a."

Lý Tiểu Ngư cứng người, mí mắt rũ xuống, môi mấp máy, lại không nói nên lời.

Thật xin lỗi.

Cuối cùng cũng đi vào phòng thí nghiệm của Nghiêm Viêm, thiết bị bài trí đơn giản chỉnh tề giống trong nhà, Lý Tiểu Ngư không nghĩ tới mình dễ dàng vào đây như vậy, nhìn bóng dáng hắn, tất cả đơn giản giống như đang nằm mơ.

Lý Tiểu Ngư nhìn xung quanh, hỏi người nọ: "Kháng thể ở đâu?"

Giọng nói của Dương Nghiên truyền đến: "Cô đi tới cái tủ phía trước."

Lý Tiểu Ngư làm theo.

Dương Nghiên tiếp tục nói: "Cô tìm ở đó."

Đi đến trước tủ kính, các loại chai lọ chậm rãi mở ra, chữ trên đó cô không hiểu chút nào.

Giọng nous của Dương Nghiên có chút kích động: "Cái chai thứ sáu, trên cùng chính là kháng thể virus RGH."

Cô ta không nghĩ tới Nghiêm Viêm thật sự đặt kháng thể ở nơi dễ thấy như vậy, nhưng đã chậm, kế hoạch của bọn họ không phải tìm kháng thể, mà là làm cái phòng thí nghiệm này và Nghiêm Viêm biến mất.

Lý Tiểu Ngư nhón mũi chân, cầm chai thuốc kia xuống, nhanh chóng nhét vào trong túi, đang muốn đóng tủ lại, bên ngoài lại truyền đến tiếng mở cửa, cô vội đóng tủ, nhưng động tác hoảng loạn, không cẩn thận làm rơi chai thuốc xuống mặt đất.

Chai thuốc rơi vỡ, chất lỏng bên trong và mảnh vỡ rơi xuống dưới chân Lý Tiểu Ngư, Lý Tiểu Ngư ngồi xổm xuống muốn nhặt lên, nhưng mảnh vỡ rất nhiều, mới chạm vào, đã cắt vào tay, máu đỏ tươi nhỏ xuống mặt đất, trộn lẫn với chất lỏng trên mặt đất.

Khi cô còn đang ngây người, cổ tay đã bị người nắm chặt, đầu ngón tay bị ám áp vây quanh, Lý Tiểu Ngư vừa ngẩng đầu, đã thấy ngón tay của mình đang được Nghiêm Viêm.

Ngón tay bị người nọ liếm mát liếm láp, cảm giác tê dại từ ngón tay chảy đến trái tim, đầy óc Lý Tiểu Ngư trống rỗng, chờ đến khi lấy lại tinh thần, ngón tay đã rời khỏi khoang miệng, đang được người kia nghiêm túc dán băng keo cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Chó săn nhỏ (63)

Nghiêm Viêm kéo cô lại, ấn cái nút bên cạnh, gọi gấu trúc quét dọn mặt đất nói: "Cẩn thận một chút."

Lý Tiểu Ngư nắm chặt tay, thân thể khẽ run, cảm xúc phức tạp giống như con bão nuốt chửng cô, đột nhiên ngẩng đầu, cô hơi hơi hé miệng vừa định nói ra mọi chuyện, lại đối diện với khuôn mặt lạnh băng của hắn.

Ngay sau đó là cảm giác trời đất quay cuồng, ngón tay lạnh băng của Nghiêm Viêm chạm vào vành tai cô, đó là tai nghe mini, còn chưa phản ứng lại, Lý Tiểu Ngư đã bị người kia bảo vệ trong ngực, hai lỗ tai bị người bịt chặt, lại không che được tiếng nổ đinh tai nhức óc kia.

Căn giá choáng váng làm Lý Tiểu Ngư trở tay không kịp, chờ khi cô lấy lại tinh thần, chất lỏng ẩm ướt nhỏ xuống mặt, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt hắn đầy máu, từ sợi tóc nhỏ xuống mặt coi.

Nghiêm Viêm mở to mí mắt nặng trĩu, nhìn cô hoàn hảo không sao, khóe miệng cong lên, giọng nói trầm thấp mỏng manh.

"Em.. Em không sao là tốt rồi."

Lý Tiểu Ngư mê mẩn vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt kia, người kia chậm rãi ngã xuống, máy nhiễu đỏ áo blouse trắng của hắn, xung quanh là những mảnh vỡ, không còn gì nguyên vẹn.

"....." Cô hơi hơi hé miệng, lại không phát ra một tia thanh âm, kéo người trên mặt đất lên, lại nhìn thấy sau lưng hắn bị rất nhiều mảnh kính đâm vào, có một mảnh trực tiếp cắm xuyên ngực, máu chảy đầm đìa nhiễm đen ngực, không có hơi thở.

Nghiêm Viêm?

Đây nhất định là mơ, tớ nhắm mắt lại, tỉnh giấc, cậu nhất định còn đang chờ tớ ăn đồ ngọt.

Em hãy đợi tôi, tôi nhất định sẽ tỉnh lại.

Lý Tiểu Ngư nằm liệt ngời dưới đất, hai mắt trống rỗng, hóa ra..... hóa ra đây là cảm giác mất đi người quan trọng a, tuyệt vọng, bị thương, hối hận.....

"Tớ..... Tớ không muốn thừa, thật sự rất đau, rất đau."

"Nghiêm Viêm..... Giấc mơ này thật chân thật..... Tớ còn chưa tỉnh lại....."

-

Ánh sáng chiếu vào phòng, chiếu xuống người con gái đang nằm trên giường.

Sắc mặt cô tái nhợt, tóc đen mềm mại xoa trên gối, ánh sáng làm sắc mặt cô tươi tỉnh hơn, mí mắt giật giật, đột nhiên ngồi dậy.

Động tác quá mức mãnh liệt làm cô cảm thấy choáng váng, Lý Tiểu Ngư thờ phì phò chống giường, xóc chân lên định đi xuống giường.

Mu bàn tay khẽ động, Lý Tiểu Ngư kéo kim tiêm xuống, vừa đặt chân xuống đất, hai chân nhũn ra nhưng được gấu trúc đỡ lấy.

Gấu trúc kéo cô ngồi xuống mép giường, nói: "Chủ nhân chủ nhân, cô còn chưa khôi phục, đừng đứng dậy."

Lý Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, "Gấu trúc, ta mơ một giấc mơ."

"Mi biết Nghiêm Viêm ở đâu không?" Sau khi thờ phào, cô hỏi gấu trúc.

Gấu trúc không nói, đứng ở kia không nhúc nhích.

Lý Tiểu Ngư đẩy nó ra đi ra ngoài, đi vài bước lại ngã xuống mặt đất, cả người nhũn ra, không có sức lực.

Gấu trúc chạy đến trước mặt cô, kéo tay cô nói: "Chủ nhân, cô không thể đi lại."

Lý Tiểu Ngư chống sàn nhà, tóc đen rũ ở hai vai che đi sắc mặt của coi: "Nghiêm Viêm ở đâu?"

Gấu trúc chỉ vào phòng bên cạnh nói: "Chủ nhân lớn ở..... Phòng này đọc sách."

Lý Tiểu Ngư đỡ vách tường đứng lên, đẩy ra phòng bên cạnh đi vào, nhìn đến thấy người đang ngồi trên giường, trong tay người nọ cầm một quyển sách, nghe được thấy tiếng động ngừng đầu, cặp kính phản quang, không nhìn rõ cảm xúc trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chó săn nhỏ (64)

Edit:ULies

Beta: U' U'

"Nghiêm Viêm....."

Nghiêm Viêm buông sách, nhìn thoáng qua máu chảy trên tay cô lúc nhỏ kim tiêm ra, lông mày hơi nhíu, "986, bông y tế."

Gấu trúc đứng ở cửa nghe thấy tiếng bèn lẩn vào, lấy một túi bông y tế từ trong bụng ra đưa cho Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm xé túi đóng gói, lấy ra một miếng bông đè lên miệng vết thương.

Lúc dựa sát vào nhau, Lý Tiểu Ngư có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen không thấy đáy của hắn, giấu sâu bên trong là đau lòng.

Lý Tiểu Ngư để hắn tùy ý cầm lấy tay cô, gọi một tiếng: "Nghiêm Viêm."

Nghiêm Viêm ừ một tiếng.

"Nghiêm Viêm."

"Tôi ở đây."

"Tớ sợ." Lý Tiểu Ngư nhớ đến cảnh tượng trong mơ đã khắc sâu đến mức giống như đang tái hiện trước mắt, trái tim không nhịn được bắt đầu đau nhói.

Nghiêm Viêm giờ tay xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng như nước khê trấn an, "Đừng sợ."

Lý Tiểu Ngư thất thần cảm nhận bàn tay to lớn kia len lỏi vào từng sợi tóc, "Mẹ tớ bị bệnh, bị nhiễm virus, tớ....."

"Đừng lo lắng, tôi đã cho người đưa kháng thể qua, sẽ không có chuyện gì." Lý Tiểu Ngư mở to hai mắt nhìn hắn, "Sao... tại sao cậu lại biết mẹ tớ bị lây nhiễm?"

Nghiêm Viêm đưa bông đã thấm hết máu cho gấu trúc, phất phất tay kêu nó đi ra ngoài, nói, "Tiểu Ngư lúc ngủ có nói mơ, 986 nghe được nên nói cho tôi biết."

"Nghiêm Viêm, tại sao anh lại muốn nghiên cứu chế tạo ra loại virus này?" Lý Tiểu Ngư dựa sát vào, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh mắt Nghiêm Viêm di chuyển từ đôi mắt đến đôi môi của cô, ánh nhìn sâu thẳm, cảm xúc muốn cắn nuốt cô được che dấu sâu trong lòng hiện ra, lại bị mắt kính dấu đi, "Bối vì....."

Lý Tiểu Ngư: "Bối vì nguyên nhân bất đắc dĩ sao? Tớ tin Nghiêm Viêm, tớ tin cậu."

Đôi mắt cô gái nhỏ sạch sẽ trong sáng tràn đầy ý lại và tin tưởng, nhìn chăm chú vào nó mà độ cung nơi khóe môi Nghiêm Viêm trở nên phai nhạt, bàn tay đặt trên đầu cô hạ xuống, dừng lại ở đôi vai gầy yếu, chậm rãi siết chặt. Tại sao lại tin tưởng tôi như vậy, đồ ngốc, nếu em biết sự thật về khuôn mặt giả dối của tôi, biết được tôi vì giữ em ở lại mà giăng sẵn tơ nhện, liệu em còn tin tưởng tôi.

Đáng lẽ Nghiêm Viêm phải cảm thấy vui, nhưng đáy lòng bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Tầng hầm âm u, rỉ sét loang lổ tách căn phòng thành hai bên, giống như ngực gian khép kín, trên cao có nước tích tách chảy xuống đất đá trên mặt đất, u tĩnh mơ hồ nghe được tiếng hít thở mỏng manh.

Bên trong cửa sắt, có hai cái ván sắt, bên trên có hai người đang nằm, một nam một nữ.

Thân thể hai người bị trói ở trên ván sắt, mạch máu trên cánh tay mỗi người cắm một cái ống, trên đầu mang một cái mũ giáp làm từ thiết, chỉ để lộ đôi mắt và miệng ra ngoài.

Mùi tanh tươi và hư thối bay trong tầng hầm ngầm, còn kèm thêm mùi nước sắt trùng.

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân vững vàng, để giày đập lên bậc thang phát ra âm thanh "thùng thùng", người trên ván sắt mở to đôi mắt giăng đầy tơ máu, ra sức giãy giụa, tựa như âm thanh đếm ngược từ vòng khiến trái tim bọn họ vang lên từng tiếng thịch thịch thịch.

Người nọ mở cửa sắt ra đến cạnh bên người bọn họ, áo blouse trắng trên người không hợp với hoàn cảnh dơ bẩn xung quanh, một nửa khuôn mặt hấn bị khẩu trang y tế màu xanh che khuất, cũng không giấu được dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, đôi mắt hẹp dài, lông mày kiếm nhướn lên, ngón tay nhẹ nhàng đập vào người trên ván sắt cách hấn gần nhất, giọng nói thuần hậu êm tai giống như rượu ủ lâu năm, "Ngày thứ ba, đối tượng thực nghiệm A và đối tượng thực nghiệm B triệu chứng sinh mệnh bình thường, tiếp tục thực hiện thực nghiệm."

Đeo găng tay y tế màu trắng vào, bàn tay vung lên dùng dao nhỏ cắt xuống một đường lên phần thịt trên cơ thể người đầy ưu nhã tựa như chơi đàn dương cầm, cắt ra một khối thịt, ném lên đến mâm, mở ra truyền dịch quản, chất lỏng màu lam chảy vào bên trong thân thể người trên ván sắt.

Người trên sàn nhà đau đến mức trừng lớn đôi mắt, trừng mắt như muốn nứt ra, giãy giụa kịch liệt cũng vô dụng, thờ hồn hển, cảm giác vị trí bị cắt bắt đầu tái tạo ra thịt mới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Chó săn nhỏ (65)

Edit:ULies

Beta: U`U`

Đeo găng tay y tế màu trắng vào, bàn tay vung lên dùng dao nhỏ cắt xuống một đường lên phần thịt trên cơ thể người đầy ưu nhã tựa như chơi đàn dương cầm, cắt ra một miếng thịt, ném vào mâm, mở ra truyền dịch quản, chất lỏng màu xanh chảy vào bên trong thân thể người trên ván sắt.

Người trên ván sắt đau đến mức trừng lớn đôi mắt, trừng mắt như muốn nứt ra, giãy giụa kịch liệt cũng vô dụng, thờ hồn hển, cảm thụ vị trí bị cắt bắt đầu tái tạo ra thịt mới.

-

Sự việc phát sinh ngày đó giống như một giấc mơ, Lý Tiểu Ngư phát hiện phòng thí nghiệm tất cả đều bình thường, phế tích trong ký ức không còn tồn tại, một chút sỏi cát cũng không có.

Ngoại trừ chăm sóc Nghiêm Viêm ngồi ở trên xe lăn, cô từng hỏi Nghiêm Viêm chân hấn bị sao vậy, Nghiêm Viêm chỉ nói thời điểm làm thực nghiệm không cẩn thận.

Lý Tiểu Ngư ở lại chăm sóc hấn, suốt hai tuần không đi ra ngoài.

Nhưng mà đã gọi điện thoại cho Hà Phương, Hà Phương thật sự không sao, nói tháng sau có thể trở về.

Tất cả trở lại bình thường, bình thường làm Lý Tiểu Ngư hoảng hốt, cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Đầy Nghiêm Viêm ra khỏi phòng thí nghiệm, Lý Tiểu Ngư biết hôm nay là ngày sinh nhật hấn, nấu cho hấn một bàn đầy đồ ăn.

Lý Tiểu Ngư đối với kỹ năng nấu nướng của cô rất vừa lòng, bằng không lúc học sơ trung Nghiêm Viêm cũng sẽ không ăn hết luôn một nồi.

Sau này nấu cho Hà Phương ăn, Hà Phương cũng ăn hết luôn, còn khen cô trời sinh có kỹ năng nấu ăn, Lý Tiểu Ngư cũng thật sự cảm thấy bản thân trời sinh có kỹ năng nấu ăn, cô ăn thử, cực kì ngon.

Bàn đồ ăn này đa phần đều bỏ thêm đường, sườn heo chua ngọt, thịt thăn sốt chua ngọt, trứng gà xào cà chua,.....

Chờ mong nhìn Nghiêm Viêm gấp một miếng xương sườn vào miệng, nuốt nuốt nước miếng nói: "Thế nào?"

Nghiêm Viêm nếm hương vị ngọt ngào trong miệng, hẳn là cô gái nhỏ đã bỏ hơn nửa gói đường vào, cô thích ăn đường như vậy, cảm thấy càng nhiều đường càng ngon, lại không biết rằng mỗi một miếng so với thanh long còn ngọt hơn, ngọt đến xộc mũi.

"Ừ, ăn ngon." Nghiêm Viêm gật đầu nuốt xuống miếng thịt, cười nhẹ nói.

Lý Tiểu Ngu thấy thế nhẹ nhàng thở ra, gấp một miếng cà chua đưa vào miệng, chua chua ngọt ngọt, cực kì ngọt, cô nấu ăn thật ngon a~.

Cứ như vậy một bàn đồ ăn ngọt chết người toàn bộ chui vào dạ dày hai người.

Gấu trúc thu dọn thức ăn trên bàn xuống, lau bàn sạch sẽ, trải ra một cái khăn trải bàn toàn họa tiết hoa phò trương, bày mấy đĩa đồ ngọt.

Đều là món Lý Tiểu Ngu thích, cô ăn xong một nửa, thấy Nghiêm Viêm vẫn chưa ăn miếng nào, chỉ lo nhìn chăm chăm mình, ngượng ngừng dừng lại, nói: "Cậu không ăn à?"

Mái tóc đen dài ngang vai của cô tán loạn, con ngươi sạch sẽ lóe ra ánh sáng, chỉ có mỗi lần ăn đồ ngọt, đôi mắt cô mới có thể lộ ra thần sắc vui tươi, Nghiêm Viêm hít mắt lại, rốt cuộc không không chế được sự xúc động trong nội tâm, từ trên xe lăn đứng lên, cúi người xuống dùng tay chế trụ gáy cô, hôn.

Chỉ đơn thuần là môi chạm môi, đôi mắt Lý Tiểu Ngu tròn tròn, dao và nĩa bạc trong tay rơi trên mặt đất phát ra phát ra âm thanh loảng xoảng thanh thúy do va chạm.

Đôi môi lạnh lẽo lại khiến Lý Tiểu Ngu cảm thấy cực kì nóng bỏng, giống như ngọn lửa đốt cháy toàn bộ thân thể cô, sự rung động chưa từng xuất hiện bắt đầu từ trái tim chạy đến toàn thân, âm thanh bùm bùm tựa như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Nghiêm Viêm nhìn đôi mắt cô một lúc lâu, không nhìn thấy chút chán ghét nào, vui sướng trong lòng tràn lan, giờ tay che lại đôi mắt dễ dàng khiến mình đánh mất lí trí, ôn nhu cạy hàm răng ra, khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Lý Tiểu Ngu bị hắn đè xuống hôn đến mơ màng, không thở nổi, đến lúc người nọ tách ra, cô vẫn đắm chìm ở trong nụ hôn sâu kia mãi không thể hoàn hôn.

Nghiêm Viêm lồng ngực kịch liệt đập phồng chậm rãi bình phục, ngón tay ấn trên lưng Lý Tiểu Ngu, giống như muốn khám cô vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Chó săn nhỏ (66)

Edit:ULies

Vách tường màu trắng giống như bị không khí ám áp mạ lên một màu hồng phấn, kiểu điểm vẩy quanh hai người, bên tai yên tĩnh làm Lý Tiểu Ngu chậm rãi lấy lại tinh thần, ngo ngoe mở miệng: "Nghiêm Viêm?"

Nghiêm Viêm buông lỏng cô ra, "Em cảm thấy ghê tởm sao?"

"Không ghê tởm." Lý Tiểu Ngu lắc đầu.

"Anh thích em, Tiểu Ngu có thể thử thích anh không?" trái tim Nghiêm Viêm dường như chậm nửa nhịp, lần đầu tiên trong đời khăn trương khăn cầu nữ hài có thể thích chính mình một chút.

Dù hẳn biết tình cảm của cô bị thiếu hụt, hẳn cũng vọng tưởng tiểu ngọc tử có thể thích mình một chút.

Lý Tiểu Ngu khiếp sợ không biết làm sao, thích cô? Sao có thể? Một người không thú vị như cô cũng có người thích sao?

Trái tim vắng vẻ không có một chút vui sướng cùng ngượng ngừng, lỗ tai tựa như nghe được chỉ là một sự việc đáng kinh ngạc.

Người như cô, căn bản không có khả năng sẽ thích một người.

Nếu cô nói không thể, liệu Nghiêm Viêm có khổ sở hay không.....

"Em....." Lý Tiểu Ngu hai tay nắm lại với nhau, cảm xúc rối rắm làm cô không có biện pháp nói ra câu nói kia, rồi lại không biết mở miệng như thế nào.

Nghiêm Viêm thờ dài, tay xoa đầu cô, giống như khăn ấm mới nói ra được, nhưng chỉ nhận được kết quả này, tiểu ngọc tử vĩnh viễn chỉ xem hán thành bạn bè, "Tiểu Ngư thử thích anh cũng không được sao? Trái tim anh thật đau."

Vừa nghe đến chữ "chết" Lý Tiểu Ngư đột nhiên ngừng đầu, hai mắt phấp hờn, sắc mặt trắng bệch, dùng sức lắc đầu nói: "Sẽ không chết! Nghiêm Viêm sẽ không chết."

Cảnh tượng trong mộng dường như tái hiện trước mắt, ngực Nghiêm Viêm cảm một mảnh pha lê dài, máu chảy xuống đất và mặt cô, cảm giác ấm áp giống như thật.

Sắc mặt Nghiêm Viêm căng thẳng, hán không nghĩ tới sự kiện ngoài ý muốn trước đó sẽ gây ra đã kích như thế cho nữ hài, ôm tiểu ngọc tử vào trong ngực, âm thanh dịu dàng trấn an: "Không có việc gì, không có việc gì, anh ở đây."

Cảm giác ướt át từ trước ngực truyền đến làm Nghiêm Viêm cứng đờ cả người, nhẹ nhàng nâng đầu tiểu ngọc tử lên, nhìn khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, tăng hơi nước bật kín đôi mắt trong suốt của cô, nỗi bi thương bên trong như muốn tràn ra ngoài, cánh tay nhỏ nhắn trắng bệch nắm chặt quần áo trước người hán, run rẩy khịt khịt.

Trái tim Nghiêm Viêm dường như bị ai đó đâm một cái, đau lòng cúi xuống hôn lên đôi mắt của tiểu ngọc tử, chậm rãi đi xuống, dừng lại đôi môi phần hồng, không thâm nhập vào sâu bên trong, mà chỉ dịu dàng quyến luyến, nâng cằm, phảng phất nâng trong tay bảo bối trân quý nhất thế giới.

—

Một tuần trôi qua, hai người thử hẹn hò giống như người bình thường, thử đất tay, ôm lấy nhau.

Ở hai nơi khác nhau gọi điện thoại, gửi tin nhắn.

Đến cả Nhị Nữ cũng bị hai người thôn cướp lương ngập hòng.

Hẹn nhau cùng ăn cơm trưa, lại là cảnh tượng điện thoại của ai người nấy chơi, hai mắt chứa đầy tình yêu nhìn chăm chăm điện thoại.

"Đủ rồi, cậu nhìn điện thoại mấy lần rồi."

Lý Tiểu Ngư đặt điện thoại xuống, ăn sạch mâm salad hoa quả, nói: "Tớ không trả lời tin nhắn trong vòng hai phút, anh ấy sẽ gọi điện thoại cho tớ."

Nhị Nữ đỏ trán, "Các cậu dính nhau như vậy, tại sao không ở cùng nhau cả ngày luôn đi."

Lý Tiểu Ngư liếm tương salad dính ở khóe miệng: ""Yêu nhau là phải chịu được cảm giác nhưng nhớ lúc xa nhau."

"Phim truyền hình đều nói như thế." Bổ sung một câu.

Nhị Nữ giơ tay, xem như phục sát đất: "Được rồi, cậu cũng không sợ Nghiêm ca bị người khác cướp mất, tớ nghe nói ở trường đại học hán giảng dạy, có rất nhiều tiểu học muội theo đuổi hán đấy."

Lý Tiểu Ngư nga một tiếng, nhưng nhìn ánh mắt kinh ngạc của Nhị Nữ, vội vàng bày ra bộ dáng không vui, "A, tớ tức giận nga!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Chó săn nhỏ (67)

Edit: ULies

Nhị Nữ nhìn kỹ thuật diễn sứt sẹo của cô, phun ra máu, "Cậu đừng bày bộ mặt đó ra trước mặt Nghiêm ca, cẩn thận ăn khô."

Lý Tiểu Ngư cắn cắn môi, cô từng "ăn" qua, mỗi lần chọc hán không vui, hán sẽ hôn mình, hôn rất mạnh bạo, có đôi khi miệng sẽ bị trầy da.

Nhị Nữ từ khi phát hiện Lý Tiểu Ngư tình cảm thiếu hụt, tất nhiên nhớ tới biểu hiện trước kia của cô, trăm triệu lần không nghĩ tới là sẽ hẹn hò với Nghiêm Viêm, tính cách hai người hoàn toàn bất đồng, như thế nào sẽ đến với nhau.

Điện thoại Nhị Nữ vang lên, Lý Tiểu Ngư nhìn điện thoại của cô, hỏi: "Sao lại không nhận?"

Nhị Nữ trừng mắt nhìn điện thoại một cái, nói: "Không được, tớ phải đi, nếu không tên bệnh tâm thần kia sẽ không bỏ qua cho tớ."

Lý Tiểu Ngư nghi hoặc, "Nhan Tuyết lại làm gì cậu?"

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, sắc mặt Nhị Nữ ngay lập tức đỏ bừng, vỗ bàn, lớn tiếng nói: "Nếu có cũng là tớ làm cô ta!"

Bộ dáng thẹn quá hóa giận của Nhị Nữ khiến người xung quanh nhìn qua, Lý Tiểu Ngư ngẩn người, không hiểu tại sao Nhị Nữ lại kích động như thế.

Lúc này, một người từ cửa đi tới, đôi chân dài sải bước đi đến trước mặt các cô, Nhị Nữ lập tức loạn con cào cào, không tự tin răm rì: "Cố Nhan Tuyết tôi nói cho cô biết, tôi... Tôi không làm! Tôi từ chức!"

Khuôn mặt lãnh diễm của Cố Nhan Tuyết rũ thấp, mắt phượng nhìn thẳng vào mặt Nhị Nữ, tay chống lên bàn cả người cúi xuống, cách cô chỉ mấy centimet, thấp giọng nói cái gì đó.

Hai mắt Nhị Nữ bỗng chốc choáng váng, hai má càng đỏ, sau khi lấy lại tinh thần đột nhiên đẩy cô ra, quát: "Cố Nhan Tuyết, cô là cái đồ biến thái!" Dứt lời, tạch tạch tạch rời khỏi bàn đi ra ngoài, đến cả chào tạm biệt Lý Tiểu Ngư cũng không thêm nói.

Cố Nhan Tuyết nhìn Nhị Nữ chạy trời chết, khoe miệng cong nhẹ, tạm biệt Lý Tiểu Ngư xong liền rời đi.

Phong • Lý Tiểu Ngư • nền mê mang chớp mắt.

—

"Sử dụng tư liệu!"

【Tư liệu đã truyền tổng đến ký chủ, vui lòng kiểm tra và xác nhận.】

Lý Tiểu Ngư lúc trên đường tìm Nghiêm Viêm, liền thấy một quyển tư liệu xuất hiện trước mặt, từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô.

Ngồi xổm xuống nhặt lên, thời điểm mở trang thứ nhất ra, cả khuôn mặt Lý Tiểu Ngư đều thay đổi, dù cho ánh nắng ấm áp chiếu vào mặt cô, cũng không lần át được vẻ tái nhợt trên gương mặt.

Lật qua một tờ, chữ trong sách càng ngày càng mơ hồ, lúc Lý Tiểu Ngư đọc xong tờ cuối cùng, thất hồn lạc phách tiến tới phía trước, nghiêng ngả lão đạo chạy đến phòng thí nghiệm.

Nghiêm Viêm đi dạy giáo khóa ở Đại Học H, mỗi ngày buổi sáng giảng hai tiếng đồng hồ, chương trình học hán dạy luôn được nhiệt liệt hoan nghênh, người so với mình tinh còn đẹp trai hơn, chương trình học rõ ràng dễ hiểu, mỗi lần lên lớp đều chật ních người, Lý Tiểu Ngư từng lên đi xem thử, nhưng đều chỉ có thể ngồi ở hàng cuối cùng.

Mặt mũi vào cửa phòng thí nghiệm của Nghiêm Viêm do cô đặt, cô chỉ cần ấn vân tay xác nhận là có thể vào, đi xuống cầu thang, xung quanh càng ngày càng tối, cảm giác âm lãnh dường như xuyên thấu qua quần áo cô, không khỏi xiết lại cổ áo.

Càng đi xuống mùi hương kia càng nồng, đó là mùi hương thoát trộn lẫn với nước sát trùng và tro bụi, khiến cả người nổi da gà, không thoải mái.

Đi khoảng hai phút mới nhìn thấy một cánh cửa sắt, Lý Tiểu Ngư đẩy cửa đi vào, ánh sáng chiếu tới, đây là đèn cảm ứng, cô có chút không khoẻ đưa tay che lại hai mắt, chờ kích thích qua đi, mới chậm rãi mở ra lần nữa.

Từng bước một đi tới vị trí trong tư liệu nhắc đến, cô thấy một đồng bình chứa hình tròn làm từ pha lê, bên trong là chất lỏng màu vàng, ngâm một đám người, tuy mặt có chút sưng vù nhưng vẫn có thể nhận ra từng người.

Đều mặc áo blouse trắng, đều là nam.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Chó săn nhỏ (68)

Mà trong đó có một người khá giống Nghiêm Viêm, nói đúng ra là khuôn mặt cực kỳ giống Nghiêm Viêm.

Người này là.....

Cha của Nghiêm Viêm, Nghiêm Duệ.

Lý Tiểu Ngư khiếp sợ lui về phía sau vài bước, cả người như đang bị nhốt trong hầm băng, lạnh lẽo đến tận xương.

Trên tài liệu có viết, năm năm trước Nghiêm Viêm đã giết chết Nghiêm Duệ, cùng với những người trong phòng thí nghiệm, người đã thực hiện thí nghiệm với số 986, đều ở đây.

Số 986..... Vad Nghiêm Viêm..... Là một.

Nói đúng ra là một người khi còn nhỏ được chia ra làm hai cơ thể, một người là Nghiêm Viêm, một người là đối tượng thực nghiệm số 986.

Còn có con mèo kia, con mèo nhỏ kia, là một tế bào mà Nghiêm Viêm phân liệt ra.

Chà trách mỗi lần Nghiêm Viêm ở, mèo nhỏ đều ngủ, một người một mèo chưa từng nhìn thấy nhau.

Mà virus RHG, là do Nghiêm Viêm nghiên cứu chế tạo.

Cuộc điện thoại hôm đó, cuộc điện thoại hân nói chuyện với cha hân..... Vì sao cô lại nghe thấy câu nói kia.....

Vì sao công ty thành phố F sẽ đột nhiên xảy ra chuyện..... Hà Phương lại vừa lúc cảm nhiễm loại virus này.....

Khi cô nói chuyện với hai người kia, mèo nhỏ vẫn tỉnh, thuyết minh Nghiêm Viêm đã biết kế hoạch của bọn họ.

Lại vẫn để cho cô vào phòng thí nghiệm

Vì sao..... Vì sao mọi chuyện lại như vậy.....

Lý Tiểu Ngư ôm đầu, đầu đau đến nỗi muốn vỡ ra.

Giống như bắt đầu từ ngày họp lớp đó, cô đã dần dần đi vào bẫy của Nghiêm Viêm, căn bản không có cách nào chạy thoát.

Nghiêm Viêm cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô..... Đều là giả.

Đều là giả.

Lý Tiểu Ngư bỗng nhiên muốn rời khỏi nơi này, lao đảo bỏ chạy từ trên mặt đất, chạy ra bên ngoài, chạy qua hành lang dài, đi vào trong phòng thí nghiệm

Vừa ngẩng đầu, đã đối diện với đôi mắt đen tối như mực của hân.

Lý Tiểu Ngư lui về phía sau, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ, nâng tay lên không cho hân tới gần.

Ánh mắt của Nghiêm Viêm dừng ở phía sau cô, là căn phòng đó, cô gái ngốc này..... Đi vào.....

"Không phải như những gì em thấy, Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư lui về phía sau, cho đến khi cơ thể dán vào vách tường lạnh băng, run giọng nói: "Đừng tới đây!"

Nghiêm Viêm dừng bước, "Anh không đi, anh không đi."

"Vì sao?" Lý Tiểu Ngư không thể tin tưởng ngược mắt, con người không hề còn sự bình đạm, mà có chút phập phồng, "Vì sao lại lừa em?"

"Không phải anh rõ ràng biết kế hoạch của bọn họ sao?" Lý Tiểu Ngư khó có thể tin, "Anh rõ ràng có thể không để em đi vào, anh... anh rõ ràng có thể tránh vụ nổ ngày hôm đó, anh....."

Nói dối quá nhiều, cô cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nhưng làm cách nào cũng không quên được bộ dáng hân ôm cô vào trong lòng, cả người là máu.

Nghiêm Viêm che đi cảm xúc trong đáy mắt, than nhẹ một tiếng, tình cảm của hân đối với cô gái ngốc này đã sớm biến chất, dục vọng chiếm hữu dưới đáy lòng làm hân điên cuồng, hân không biết mười năm nay hân đã chịu đựng như thế nào, quá dài, dài tới nỗi nó đã mọc rễ nảy mầm, bây giờ đã trở thành đại thụ che trời, không thể xóa bỏ.

Nghiêm Viêm nâng tay, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngư, lại đây."

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, đứng lên muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hân nắm chặt.

"Ghét một chút được không?" Nghiêm Viêm kéo cô vào trong lòng, ngón tay xoa xoa đầu cô.

Lý Tiểu Ngư giãy giụa, thoát khỏi vòng tay của hân, nâng đôi mắt đỏ bừng lên, nhìn thẳng hân nói: "Vô dụng, Nghiêm Viêm."

"Em đã thử thích anh, nhưng mà....." Cô rũ mắt, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi, "Em không muốn gặp lại anh."

"Đừng rời khỏi tôi." Nghiêm Viêm giữ chặt tay cô, trong giọng nói tràn đầy hèn mọn khẩn cầu, "Đừng bỏ lại tôi, Ngu....."

Lý Tiểu Ngu hít sâu một hơi, rút tay lại, rời khỏi phòng thí nghiệm.

【 Chúc mừng ký chủ, giá trị hắc hóa đã đạt ba sao. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Chó săn nhỏ (69)

Buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, Nhị Nữ dùng chìa khóa mở cửa nhà của Lý Tiểu Ngu ra lại nhìn thấy một mảnh tối tăm, rèm trong phòng khách đều bị kéo ra, giống như ban đêm.

Đi vào phòng, lại nhìn thấy Lý Tiểu Ngu đang cuộn tròn trong góc tường.

Nhị Nữ kinh ngạc chạy qua, ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu Ngu a, cậu làm sao vậy, đã hai ngày rồi, tớ gọi điện thoại cho cậu mà không ai nghe, tớ cho rằng cậu lại mất tích."

Giọng nói của Nhị Nữ làm Lý Tiểu Ngu ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn đã nhỏ lại càng thêm gầy yếu, nhìn Nhị Nữ, nói: "Tớ muốn đi ngủ, Nhị Nữ cậu đi ra ngoài đi."

Nhị Nữ đỡ Lý Tiểu Ngu đi tới bên giường, tại sao chỉ hai ngày đã trở thành như vậy.

"Nghiêm Viêm đâu? Cậu ta mặc kệ cậu sao?"

Lý Tiểu Ngu vừa nghe thấy hai chữ Nghiêm Viêm là run rẩy cơ thể, chui vào trong chăn.

Nhị Nữ có ngốc cũng đã nhìn ra, chia tay.....

Nghĩ đến chuyện gì lại tức giận, chẳng lẽ là Nghiêm Viêm nói lời chia tay Tiểu Ngu? Tiểu Ngu ngốc như vậy, nhất định là như vậy!

Nghĩ như vậy, Nhị Nữ hận không thể tới nhà Nghiêm Viêm đánh một trận với hắn!

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là Tiểu Ngu, cả người uể oải không có sức sống.

Lúc này, ngoài cửa, lại truyền đến tiếng vang, Nhị Nữ tưởng Nghiêm Viêm tới, trợn mắt giận nhìn, lại đối diện với khuôn mặt của Hà Phương.

Hà Phương buông hành lý đi tới, nói: "Tiểu Ngu bị ốm à?"

Nhị Nữ vội thu lại biểu tình trên mặt, nói: "Tiểu Ngu.....ummm..... bị ốm." Bị ốm chắc là tốt hơn thất tình.

Hà Phương cuống quýt đi đến mép giường, xóc chăn lên, nói với Lý Tiểu Ngu nói: "Tiểu Ngu ngoan a, chúng ta đi bệnh viện khám nhé."

Lý Tiểu Ngu nghe thấy giọng nói quen thuộc, mở hai mắt, sau khi nhìn thấy Hà Phương, ôm chặt bà, nhỏ giọng nói nói: "Mẹ, con nhớ, mẹ."

"Mẹ cũng nhớ Tiểu Ngu." Hà Phương cõng Lý Tiểu Ngu lên, Nhị Nữ theo sát ở phía sau.

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng mấy tuần Lý Tiểu Ngu chậm rãi khôi phục lại.

Nhị Nữ thường xuyên tới bệnh viện tâm sự với cô.

Nghiêm Viêm người này dường như biến mất trong cuộc sống của Lý Tiểu Ngu.

Xuất viện về nhà, Hà Phương làm một bàn đồ ăn, lại gọi Nhị Nữ ở lại ăn cùng hai mẹ con.

Nhị Nữ đang định đi về, cái người bị bệnh tâm thần kia còn đang đợi về ăn cơm, nhưng mà nhớ lại cảnh trong văn phòng, Nhị Nữ lại không muốn về, Cố Nhan Tuyết người ta rất bận rộn ấy chứ, bao nhiêu người muốn ăn cơm cùng.

Hà Phương nhìn bộ dáng thất thần của Lý Tiểu Ngu, nói: "Tiểu Ngu a, con đang nghĩ gì vậy?"

Hà Phương phát hiện, cảm xúc trong đôi mắt của con gái mình trở nên nhiều hơn, trước kia đôi mắt đều bình tĩnh, nhìn cái gì cũng giống như vật chết,

không thêm để ý điều gì cả.

Nhưng bây giờ lại không như trước, có thêm nhiều cảm xúc.

Lý Tiểu Ngư buông đũa, nói: "Mẹ, con ăn xong rồi."

Hà Phương nhìn thoáng qua bát cơm vẫn còn đầy của cô, thờ dài, "Mẹ thật vất vả trở về, tâm sự với mẹ nha."

Lý Tiểu Ngư ngây người, "Mẹ."

"Mẹ quen một người ở thành phố F, rất tốt, lớn lên cũng đẹp trai, mẹ đã hẹn gặp cậu ấy, ngày mai con đi gặp cậu ấy một lần đi."

Nhị Nữu vừa nghe đã cảm thấy thoải mái, "Ai vậy đi? Cháu cũng muốn đi gặp!"

Hà Phương cười nói: "Được được được, Nhị Nữu đi cùng Tiểu Ngư!"

Lý Tiểu Ngư muốn lắc đầu, Hà Phương lại không để cô từ chối nói: "Trở về phòng ngủ đi, ngày mai dậy sớm một chút, mẹ làm bữa sáng tình yêu cho."

Nhị Nữu ở một bên ồn ào, "Cháu cũng muốn cháu cũng muốn!"

"Được, làm cả cho Nhị Nữu!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chó săn nhỏ (70)

Tắm rửa xong về phòng Nhị Nữu lại nhìn thấy Lý Tiểu Ngư đang rối rắm, nói: "Sao vậy?"

Lý Tiểu Ngư ngược mắt, "Người như tớ, căn bản không thể thích bất cứ ai, chỉ biết tai họa người khác."

Nhị Nữu vừa nghe là thấy nóng nảy, "Sao lại là tai họa người khác? Cậu không tốt ở điểm nào? Tiểu Ngư, cậu đừng nghĩ bản thân như vậy, ai nói người bị bệnh thiếu hụt cảm xúc không thể yêu đương?"

"Nhị Nữu." Lý Tiểu Ngư rũ mắt, lắc đầu, "Cậu không hiểu."

Mười năm nay, không phải Lý Tiểu Ngư không thử hẹn hò với người khác, nhưng không có ai không có việc gì có thể làm trái tim cô dao động, cái loại cảm giác yêu thương một người, cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Nhị Nữu không hiểu, nhưng Tiểu Ngư như vậy làm Nhị Nữu rất đau lòng, cậu ấy tốt như vậy, vì sao ông trời lại tàn nhẫn với cậu ấy như vậy.

Ngày hôm sau dậy sớm, ăn bữa sáng tình yêu của Hà Phương xong, hai người đi tới điểm hẹn.

Đây là một nhà hàng kiểu Tây xa hoa, bàn ghế bên trong đều dành cho hai người, bàn gỗ hình tròn, ánh đèn hơi tối, không khí khá tốt.

Lý Tiểu Ngư đi vào trước, vài phút sau Nhị Nữu mới đi vào, ngồi ở một cái bàn cách đó không xa.

Nhìn từ xa, người đàn ông kia rất cao, một thân tây trang, khuôn mặt thuộc kiểu ám áp tươi sáng.

Lý Tiểu Ngư muốn nở một nụ cười, nhưng lại sợ làm người ta sợ, ban mặt cảm xúc trà lên nhấp một ngụm, nói: "Xin chào, tôi là Lý Tiểu Ngư."

Người nọ cười giới thiệu bản thân, "Anh là Triệu Minh, chào em."

Lý Tiểu Ngư không biết muốn nói gì, Triệu Minh dường như biết cô ngại, tìm đề tài nói: "Nghe nói em mở cửa hàng đồ ngọt, em rất thích ăn đồ ngọt sao?"

Lý Tiểu Ngư nghe được chữ ngọt, trong mắt mới có một tia sáng, con ngươi hơi lóe, "Thích."

Triệu Minh tìm tìm trong túi tiền nói: "Anh có vài viên kẹo, em ném thử đi."

Mở ra lòng bàn tay, đều là một vài viên kẹo trái cây

Lý Tiểu Ngư do dự nắm chặt lòng bàn tay, không không chế được sự xúc động trong lòng, nhận lấy ăn một viên

Hương vị ngọt ngào làm giảm sự khấn trương trong lòng, khóe miệng hơi cong lên, đôi mắt tỏa sáng nói cảm ơn, "Cảm ơn kẹo của anh."

Triệu Minh nhìn cô từ bộ dáng nghiêm túc trở nên sáng lạn giống như pháo hoa trên bầu trời, trái tim chậm nửa nhịp.

Phục vụ sinh đi tới, bưng đồ ăn lên, nói: "Mời dùng."

Triệu Minh chờ phục vụ sinh đi, nói tiếp: "Tiểu Ngư, cười rộ lên rất đẹp, hẳn nên cười nhiều hơn."

Khóe miệng Lý Tiểu Ngư hơi cứng đờ, nắm chặt kẹo trong lòng bàn tay, chờ mong lại cẩn thận hỏi: "Tôi... Tôi cười sao?"

Cô vẫn luôn cảm thấy bản thân chưa bao giờ cười, cho dù xem phim hài hay đọc được câu truyện cười nào, cô cũng chưa bao giờ cười.

Hóa ra cô cũng sẽ cười.

Triệu Minh gật đầu, "Cười a, rất đẹp."

Lý Tiểu Ngư mở to mắt, không nhận được mà kích động, có phải điều này chứng tỏ cô cũng có cảm xúc không.

Đôi mắt của cô gái mở to, trong mắt đọng đầy tia sáng, Triệu Minh không khống chế được muốn xoa đầu cô, cái ý niệm này đến cũng nhanh, chờ khi phát hiện ra, bàn tay đã nâng lên tới, hướng về phía đỉnh đầu của cô

Lý Tiểu Ngư lại bỗng chốc đứng lên, né tránh bàn tay to kia, nuốt kẹo trong miệng xuống, đặt số kẹo còn lại lên mặt bàn, nói: "Tôi... Tôi đi đi WC một lát."

Triệu Minh ngưng ngừng rút tay lại, cười, "Được."

Lý Tiểu Ngư đi tới WC, cảm giác ghê tởm làm sắc mặt cô tái nhợt, không phải cô không nhìn thấy bàn tay đã duỗi tới, nhưng cơ thể lại phản ứng mạnh mẽ, căn bản không muốn bị cái tay kia chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Chó săn nhỏ (71)

Trước kia như vậy, bây giờ vẫn như vậy, ngoại trừ những người thân thiết, mặc kệ người nào tới gần cô, cơ thể Lý Tiểu Ngư đều sẽ bài xích.

Ghé vào trên bàn đá, súc miệng vài lần, đều không áp chế được cảm giác ghê tởm trong lòng

Đắm chìm trong suy nghĩ cô không nghe thấy tiếng khóa cửa, và tiếng dày da từng bước đi về phía cô.

Chờ khi cô lấy lại tinh thần, trước mắt tối sầm, hơi thở quen thuộc bao quanh, eo bị nắm chặt, thân thể bị đặt trên vách tường lạnh băng, hơi thở nóng bỏng lại xuất hiện ở phía trước, mang theo mùi thuốc lá và mùi thuốc sát trùng.

Người này.....

Lý Tiểu Ngư còn chưa nhận rõ người nọ là ai, cảm đã bị người thô lỗ nâng lên, bị bắt ngẩng đầu, trên môi dán lên một mảnh lạnh băng, một vật lạnh lẽo mạnh mẽ vói vào trong khoang miệng, liếm láp mỗi một tác.

Bàn tay to lạnh lẽo chui vào trong váy, nàng chỉ mặc một cái váy, tiếp xúc đến làn da, làm Lý Tiểu Ngư hơi run run, vô lực thừa nhận, tay nhỏ xô đẩy ngực của người kia, lại không thể thoát khỏi.

Bàn tay to bao phủ trên ngực cô, xuyên thấu qua áo ngực nhẹ nhàng bóp.

Lý Tiểu Ngư chỉ cảm thấy sự tê dại từ ngực bao phủ toàn thân, mang theo khóc nức nở rên một tiếng.

Hơi thở của hắn trở nên thô nặng, ngẩng đầu, nhìn chỉ bạc bởi vì hai người tách ra, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Vật cứng dán vào bụng làm Lý Tiểu Ngư sợ hãi lui về phía sau, động tác trước ngực bỗng mạnh hơn, từng đợt khác thường làm cô không biết làm sao, khóe mắt đỏ lên.

"Em xem, em cũng không đẩy tôi ra." Giọng nói của Nghiêm Viêm khàn khàn gọi cảm, mang theo tình ý dạt dào, môi dán vào vành tai cô, sắc | tình liếm liếm, "Em không bài xích tôi, Ngư, ở bên cạnh tôi được không?"

Cơ thể của cô gái mẫn cảm đến nỗi chạm vào là run rẩy, hai chân nhũn ra, đôi tay nắm chặt quần áo trước ngực hấn, dựa vào lắc đầu, mở miệng chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ.

Cơ thể của cô thật đáng sợ, Lý Tiểu Ngư bắt lực muốn đẩy ra cũng không có sức lực.

Nghiêm Viêm ngậm lấy vành tai hồng nhạt kia, đầu lưỡi liếm láp gặm cắn, cúi xuống hôn lên xương quai xanh bị lộ ra ngoài, hút ra một dấu vết với hài lòng.

Bàn tay nóng bỏng thu lại, vỗ về khuôn mặt của Lý Tiểu Ngư, thân mật hôn hôn trán cô, Nghiêm Viêm chỉnh lại quần áo cho cô, đôi mắt sâu không thấy đáy trở lại bình thường, nhưng sự cố chấp và dục vọng chiếm hữu lại không cách nào che giấu, "Chỉ có tôi mới có thể chạm vào em, Ngư, tôi sẽ làm em dần dần thích tôi."

Cảm giác khác thường trên người Lý Tiểu Ngư, khóe mắt nhìn lều trại bên dưới lại nhanh chóng di chuyển lên trên, nghiêng đầu mặt không biểu tình nói: "Tôi không thích được người nào cả."

Nâng ngón tay lên chỉ vào vị trí trái tim, Lý Tiểu Ngư ngẩng đầu lên nhìn thẳng Nghiêm Viêm, "Tôi không có trái tim."

Nghiêm Viêm cười khế, cầm lấy tay cô, ngực khí lộ ra sự bá đạo, có vài phần bóng dáng của Nghiêm Viêm lúc học sơ trung, "Có, mặc kệ là sau này, kiếp sau kiếp sau sau nữa, nơi này của em sẽ có, chỉ biết có tôi."

Lý Tiểu Ngư rút tay lại, thoát khỏi vòng tay của hấn, đi ra ngoài.

Biến thái! Người này là một tên biến thái!

Nghiêm Viêm dựa vào vách tường, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, đôi mắt sâu thăm híp lại, hơi thở trở nên thô nặng, ngón tay đi tới phía dưới, nhanh chóng di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Chó săn nhỏ (72)

Đi ra WC Lý Tiểu Ngư nâng tay lên che đi vết hôn trên xương quai xanh, gió lạnh của điều hòa xua tan đi cái nóng trên khuôn mặt.

Cô cũng không về bàn, mà là từ cửa sau đi ra ngoài.

Gọi điện thoại cho Nhị Nữ, nhờ Nhị Nữ nói cho Triệu Minh biết cô có việc đi trước.

Cái dạng này căn bản không thể gặp người, Nghiêm Viêm cố ý, cố ý làm vậy.

Nhị Nữ nói với Triệu Minh xong bèn nhanh chóng chạy ra từ cửa sau, khi nhìn thấy đôi mắt ướt át của cô, có chút không phản ứng lại, "Cậu....."

Lý Tiểu Ngư cái dạng này hoàn toàn là để người phạm tội a, đôi mắt ngập nước, cánh môi vừa hồng vừa sưng, không biết còn tưởng rằng cô vừa làm gì.

Lý Tiểu Ngư kéo cổ áo, vết hôn trên xương quai xanh bị Nhị Nữ nhìn rõ ràng, "Tiểu Ngư, ai cắn cậu!"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, nói: "Đi về, trở về rồi rồi nói."

Nhị Nữ gật đầu.

Về đến nhà, Hà Phương đang tặng ca còn chưa về, hai người ngồi trên sofa, Lý Tiểu Ngư cũng không nói với Nhị Nữ chuyện hôm nay, Nhị Nữ đã rất tức giận về chuyện hôm trước, nếu nói chuyện hôm nay, không chừng Nhị Nữ muốn đi tìm hấn đánh một trận.

Nhị Nữ tỉnh tỉnh xúc động, Lý Tiểu Ngư cũng không muốn Nhị Nữ gặp nguy hiểm.

Nghiêm Viêm thật đáng sợ, hấn là một tên biến thái.

Buổi tối Hà Phương trở về, hỏi Lý Tiểu Ngư cùng Triệu Minh gặp mặt thế nào.

Lý Tiểu Ngư đối diện với đôi mắt chờ mong của Hà Phương, cúi đầu nói cũng được.

Triệu Minh khá tốt, nhưng cô không thể thích bất cứ ai, không muốn chạm trề người ta.

Hà Phương cho Triệu Minh WeChat của Tiểu Ngư, để bọn họ tâm sự thêm.

Hà Phương muốn tác hợp hai người.

Qua nhiên tới buổi tối Lý Tiểu Ngư nhận được một lời mời kết bạn, lại nhận được một biểu tình xin lỗi của Triệu Minh.

Lý Tiểu Ngư sùng sốt, lại thấy Triệu Minh tiếp tục nói: Thật xin lỗi, ngày đó anh hơi quá đáng.

Lý Tiểu Ngư: Làm sao vậy?

Triệu Minh: 【 biểu tình cười khổ 】 anh không nên sờ đầu của em, thật xin lỗi.

Lý Tiểu Ngư: Tôi không sao, không trách anh.

Triệu Minh: Vậy... Vì sao em lại chạy a? Có phải là anh rất đáng sợ không?

Lý Tiểu Ngư: Không có không có, là do tôi có việc, hẳn là phải tạm biệt anh, nhưng tôi có việc gấp, xin lỗi nha.

Triệu Minh: 【 biểu tình ngây ngô cười 】 A, như vậy a, anh còn tưởng rằng em ghét anh, ha ha ha.

Lý Tiểu Ngư: Không có, tôi đi ngủ đây, ngủ ngon.

Triệu Minh: Ngủ ngon ngủ ngon ~

—

"Em trai Tiểu Tam, em có thể cuốn lấy Nghiêm Viêm một tháng không?"

【 ..... Có thể, nhưng mà sẽ bị trừ một vạn giới tệ! 】

"Ồ, trừ đi."

【 !!! 】 333 không nghĩ tới Thẩm Ngư sẽ quyết đoán như vậy, không có một tia do dự.

Này vẫn là người 723 nói là vất cổ chảy ra nước sao.....

"Ngày mai bắt đầu nga ~ xem trọng em nga ~" Thẩm Ngư cho nó một trái tim.

333 lâm vào trong suy nghĩ, tiền tài đã không thể hạn chế cô, vậy lần sau nên dùng cái gì hạn chế, tiết tháo sao.

—

Lý Tiểu Ngư thả di động xuống bàn, nằm thẳng trên giường, nhắm mắt lại là khuôn mặt của Nghiêm Viêm, đột nhiên ngồi dậy, cô lắc lắc đầu.

Ngày hôm sau thức dậy, dưới mắt lại có quầng thâm, tối hôm qua không thể nào ngủ ngon.

Hà Phương hẹn Triệu Minh tới nhà ăn cơm, Lý Tiểu Ngư mặc áo ngủ hoạt hình, vừa ra cửa phòng đã thấy Triệu Minh đang ngồi trong phòng khách, đang nói chuyện với Hà Phương.

"Tiểu Ngư, mau đi thay quần áo." Hà Phương nhìn thấy cô mặc áo ngủ hoạt hình lại cảm thấy đau đầu, ảo não quên không nói với cô trước.

Ánh mắt Triệu Minh lại dừng trên người cô, mái tóc nghịch ngợm dựng lên, đôi mắt nhập nhèm, sau đó xoa xoa mắt như một con mèo nhỏ, xoay người trở về phòng.

Thật đáng yêu.

Hà Phương cười nói: "Đề cháu chê cười rồi."

Triệu Minh lắc đầu, "Không có không có, Tiểu Ngư rất đáng yêu."

Lý Tiểu Ngư đổi một bộ quần áo thoải mái, ngồi xuống sofa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chó săn nhỏ (73)

Hà Phương vào phòng bếp nấu ăn, Triệu Minh ngồi ở sô pha bên cạnh cô.

"Xin chào, anh Triệu." Lý Tiểu Ngư lễ phép chào hỏi.

Triệu Minh nhìn ra sự xa cách trong mắt cô, cười nhạt nói: "Gọi anh là Triệu Minh đi, Tiểu Ngư."

Lý Tiểu Ngư không trả lời, mà gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi còn chưa muốn tìm bạn trai, thật xin lỗi."

Triệu Minh hơi sững sốt, không nghĩ tới cô lại trực tiếp như vậy: "Không sao, nếu sau này có, có thể suy nghĩ đến anh."

Lý Tiểu Ngư không nói, nhìn chằm chằm TV, qua thật lâu mới nói: "Tôi bị bệnh khuyết thiếu tình cảm, không thích được bất cứ ai, cho nên anh vẫn nên tìm cô gái khác đi."

Cô cũng không muốn cho Triệu Minh hy vọng, cô căn bản không có khả năng thích bất luận kẻ nào, không muốn làm chậm người ta.

Triệu Minh lại không sao cả lắc đầu, "Không sao, chuyện của em đi cũng đã nói với anh, nói không chừng sau này em sẽ có cảm giác với anh."

Bàn tay đang ấn điều khiển TV của Lý Tiểu Ngư hơi dừng lại, nghe câu nói kia trong đầu bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt của Nghiêm Viêm, lời hằn còn vang lên bên tai, cường thế như vậy bá đạo như vậy, đề giọng nói ôn nhu của người trước mặt xuống dưới.

Cô giờ tay che khuất đôi mắt, càng ngày càng không thích hợp, cô hơi kỳ lạ rồi.

Triệu Minh thấy thế cho rằng cô đau đầu, chạy tới, nâng tay lên vỗ vỗ, "Làm sao vậy? Đầu đau ở đâu?"

Lý Tiểu Ngư cảm nhận được bàn tay tên đầu, cảm giác ghê tởm lại xuất hiện, càng ngày càng mạnh mẽ, bả xịch bàn tay kia.

Cô đột nhiên lui về phía sau, né tránh bàn tay kia, ngẩng mặt lên, vội vàng nói: "Tôi không sao."

Không giống nhau! Cái loại cảm giác này không giống nhau.

Bàn tay trống rỗng của Triệu Minh ngừng giữa không trung, che lại sự bi thương trong đáy mắt, nói: "Anh thấy sắc mặt của em không tốt lắm, có muốn tới bệnh viện khám thử không?"

Lý Tiểu Ngư lắc đầu, hít sâu một hơi, ngồi xuống sô pha, cầm cốc nước lên uống một ngụm: "Không cần đâu, tôi đã không sao."

"Cảm ơn."

Triệu Minh lắc đầu nói: "Không cần cảm ơn."

Từ sau ngày đó, Hà Phương vẫn luôn thúc giục Lý Tiểu Ngư ra ngoài chơi với Triệu Minh, người trẻ tuổi mà cứ ru rú ở nhà.

Ấn tượng của Hà Phương về Triệu Minh càng ngày càng tốt, chỉ muốn Lý Tiểu Ngư kết hôn sớm, sinh một đứa con, cũng để bà được bế cháu.

Lý Tiểu Ngư đã nói với Hà Phương rất nhiều lần, cô không thích Triệu Minh nhưng cũng không thay đổi được suy nghĩ của bà.

Hà Phương vẫn là câu nói kia, cảm tình là chậm rãi bồi dưỡng.

Con gái mình thiếu hụt tình cảm, chẳng lẽ muốn cô đơn cả đời sao? Hà Phương chỉ sợ sau bà không còn nữa, sẽ không có ai chăm sóc Tiểu Ngư.

Triệu Minh cũng là một người tốt, cũng thật lòng tốt với Lý Tiểu Ngư, nhiều ngày trôi qua như vậy, lại càng ngày càng thích cô, muốn cùng cô ở bên nhau cả đời.

Mỗi ngày đưa Lý Tiểu Ngư về nhà, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo phố.

Mua loại kẹo cô thích ăn nhất.

Lại không suôi ẩm được trái tim đã đóng băng của Lý Tiểu Ngư, Lý Tiểu Ngư cũng đã từ chối rất nhiều lần, nhưng vẫn không có tác dụng.

Nhị Nữ đều cảm thấy Triệu Minh thật sự không tồi, cũng khuyên Lý Tiểu Ngư thử ở bên nhau một thời gian, không cảm thấy phiền thì tạm chấp nhận qua cả đời.

Mà Nghiêm Viêm từ sau ngày hôm đó, không còn xuất hiện trước mặt Lý Tiểu Ngư.

Ngày Thất Tịch thành phố H một mảnh trời hồng, bóng hồng nhạt treo đầy đèn đường, những người có đôi có cặp nắm tay đi dạo, xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Chó săn nhỏ (74)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: ULies

Beta: U' U'

Lý Tiểu Ngư bị Hà Phương dẫn đi dạo phố cùng Triệu Minh, dọc đường đi, hai người cách nhau rất gần, xung quanh rất đông người, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị tách ra.

Triệu Minh muốn dắt tay Lý Tiểu Ngư, nhưng lại bị cô né tránh, anh ta biết Tiểu Ngư cũng chỉ coi anh ta như bạn bè, nhưng một tháng gần đây, chỉ cần anh ta chạm vào cô, phản ứng của cô sẽ cực kì kịch liệt, lần trốn rất nhanh.

Điều này khiến anh ta vô cùng khổ sở và thất vọng.

Lý Tiểu Ngư thấy được biểu tình chưa kịp thu lại dưới đáy mắt của anh ta, chỉ có thể thở dài, gờ tay ra cầm lấy ống tay áo anh ta.

Ở đây rất đông người, tốt nhất là không nên đi lạc.

Triệu Minh cảm giác được ống tay áo bị người kéo, ánh mắt chuyển qua ngón tay tinh tế được ánh đèn chiếu đến khiến nó càng trở nên trắng nõn, khoe miệng không không chế được mà cong lên bước chân đang tiến về phía trước cố ý thả chậm lại, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc gần gũi với nhau.

Đi đến tòa tháp cao nhất ở thành phố H, hải đăng rất cao, nghe nói những cặp tình nhân từng đi lên kia, ở nơi cao nhất của tòa tháp trao cho nhau một nụ hôn tình yêu sẽ ở bên nhau trọn đời.

Triệu Minh biết đây chỉ là lời đồn đãi, nhưng vẫn lặng lẽ liếc nữ hải một cái, kéo cô đi về hướng hải đăng.

"Đi đâu?" Lý Tiểu Ngư không thích nơi không có ánh sáng, cầu thang này một mảnh đen nhánh, ánh đèn màu mỏng manh bên vách tường cũng không thể ngăn cản sự sợ hãi trong tim.

Triệu Minh nói: "Ở trên đỉnh hải đăng nhìn xuống rất đẹp, anh muốn đưa em đi xem thử."

Áp xuống chút tâm tư nhỏ nhoi xuống đáy lòng, bầu không khí trên hải đăng tốt như vậy, có lẽ sẽ mở ra được đường đến trái tim của cô.

Lý Tiểu Ngư nắm chặt ống tay áo anh ta, run giọng nói: "Tôi không muốn đi, hay là chúng ta trở về đi."

Nơi này quá mờ ảo, ngẩng đầu cũng không thấy đích đến, cô sợ bóng tối.

Triệu Minh cho rằng cô đã biết suy nghĩ của anh ta, vội nói: "Anh chỉ muốn đưa em đi xem, sẽ không làm gì em."

Lý Tiểu Ngư nhẹ giọng trả lời, Triệu Minh muốn đi lên hải đăng như vậy, cô không nên khiến anh ta mất hứng.

Hai người đi suốt nửa tiếng mới tới tầng cao nhất, sân thượng rộng lớn tựa như một sân bóng rổ được rào lại bằng lan can, có rất nhiều người, đa phần đều là các cặp tình nhân, hoa Tử La Lan(1) được trồng thành hai hàng, tạo nên một hành lang hoa, không khí tươi đẹp được ánh đèn màu hồng tô đậm thêm, đã có không ít cặp tình nhân bắt đầu ôm hôn.

Lý Tiểu Ngư thu hồi ánh mắt, đôi mắt nhìn về phía bầu trời đêm, gió đêm mát lạnh thổi bớt đi nhiệt độ trên cơ thể, phía sau lưng vốn đã chảy mồ hôi lúc này cảm giác lạnh lạnh rất thoải mái.

Triệu Minh nương nhờ ánh đèn màu hồng nhạt nhìn về phía nữ hải đăng giữa đầu, lông mi đen nhánh cong vút, đôi mắt sạch sẽ phản chiếu sao trời lấp lánh, đôi môi phấn nộn cong lên, nụ cười nhàn nhạt giống như pháo hoa nở rộ khiến trái tim người nhìn rung động.

Đây là lần thứ hai anh ta nhìn thấy cô cười, so với lần đầu tiên còn kinh điển hơn.

"Anh....." Triệu Minh bỗng nhiên tới gần, đứng đối diện trước mặt, ngón tay chậm rãi vươn tới muốn chạm đến gương mặt tươi cười của Lý Tiểu Ngư, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngư, chúng ta hẹn hò đi."

Tươi cười bên khoe miệng Lý Tiểu Ngư nhạt dần, lui về phía sau một bước, thờ dài nói: "Đừng như vậy, Triệu Minh."

Sự thất vọng trong đáy mắt Triệu Minh dùng cách nào cũng không thể che dấu, cười khẽ vài tiếng mới nói: "Tiểu Ngư, em không thể thích ai, liệu có thể tạm chấp nhận ở bên cạnh anh cả đời hay không."

Trước mắt Lý Tiểu Ngư lướt qua một khuôn mặt, cô phát hiện, một tháng nay cô luôn nghĩ đến hắn.

Hắn nói sẽ làm cô thích hắn, nhưng đã suốt một tháng cũng chưa tới gặp cô một lần.

Triệu Minh thấy cô thất thần, cho rằng cô đang suy xét, trong lòng vui vẻ.

"Triệu Minh, thật xin lỗi." Lý Tiểu Ngư lắc đầu, cô căn bản không có biện pháp tạm chấp nhận.

Giống như Nhị Nữ từng nói, Triệu Minh đối xử với cô không tệ, là người rất chung tình, sau này khi về chung một nhà, sẽ nâng niu cô đến tận trời.

Nhưng cảm giác bại xích dưới đáy lòng không lừa được chính mình.

Triệu Minh luống cuống, khoảng cách giữa cô và anh ta dường như càng ngày càng xa, nhắc chân đi đến trước mặt cô, vươn tay ra giữ chặt tay cô, định cưỡng hôn.

(1) Hoa Từ La Lan:

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 192: Chó săn nhỏ (75)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Hay là cứ tin vào lời đồn một lần đi, nếu có thể ở bên cạnh cô trọn đời, anh ta nguyện ý liều lĩnh một lần.

Cổ xúc động không chế đầu óc anh ta, vào khoảnh khắc anh ta cúi người xuống, tất cả mọi thứ đều biến mất trong màn đêm.

Trước mắt Lý Tiểu Ngư tối sầm, trời đất quay cuồng, sau đó một bàn tay ấn đầu cô vào lồng ngực lạnh lẽo nhưng quen thuộc vô cùng, chỉ nghe thấy âm thanh rên rỉ truyền đến bên tai, ngược mắt lên xem, đã nhìn thấy Triệu Minh ngã lăn quay trên mặt đất, đau đến mức phải ôm bụng.

Nghiêm Viêm đá vào bụng Triệu Minh một cú, lực độ cực kì kinh người, đá Triệu Minh bay xa hơn ba mét.

Lý Tiểu Ngư đẩy Nghiêm Viêm ra, chạy đến bên cạnh Triệu Minh, ngồi xổm xuống hỏi, "Anh không sao chứ? Triệu Minh!"

Triệu Minh đau đến xanh mặt, hai đầu lông mày xoắn chặt vào nhau, hơi thở dồn dập.

"Triệu Minh!" Lý Tiểu Ngư muốn nói gì đó, nhưng chưa nói ra lời thì cổ tay đã bị xiết chặt, thô lỗ kéo dậy, người lại đập vào lồng ngực cứng như sắt kia một lần nữa.

"Em lo lắng cho hắn ta?" Nghiêm Viêm hô hấp càng lúc càng nặng nề, khí thế dồi non lấp lánh, hơi thở nghiêm túc thấm đẫm lạnh lẽo hướng về phía cô gái nhỏ trong ngực.

Lý Tiểu Ngư đẩy hắn mãi không ra, liền ngửa đầu nhìn thẳng vào cặp mắt đen nhánh kia, "Anh đá người là sai."

Con thịnh nộ và lệ khí trong đáy mắt Nghiêm Viêm trong nháy mắt hóa thành thực thể, ngón tay nắm cái cằm trắng nõn, cúi người xuống nói: "Anh sai?"

Không lẽ anh phải trợ mắt nhìn em bị người khác hôn? Lý Tiểu Ngư, mới một tháng không gặp em đã tìm được tình nhân mới, tiếp theo em sẽ quay đầu lại nói lời chia tay với anh có phải không?"

Lời kịch giống như oán phụ bị vứt bỏ phát ra từ trong miệng Nghiêm Viêm, phá lệ không bình thường.

Lúc Lý Tiểu Ngư ngây người, môi đã bị người nọ đánh úp, hung hăng gặm cắn, tuy rất đau nhưng không bị rách da.

Lý Tiểu Ngư bị hôn đến mềm nhũn hai chân, một cánh tay ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực.

Không biết đã hôn bao lâu, Triệu Minh vẫn đang nằm trên mặt đất đã bị đau đến ngất đi rồi, thời điểm người nọ mới buông Lý Tiểu Ngư ra, cô mới phát hiện mình đã ngồi trên ô tô.

Thân thể ngã trên ghế dựa bằng da, ngồi vững vàng trên xe không chút xóc nảy, cô vừa định đứng lên, một người từ trên cao đề xuống, bàn tay to lớn đỡ lấy cái gáy, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt cô, mang theo nồng đậm tình dục cùng mùi hương nam tính, xung quanh tối tăm chỉ có chút ánh sáng, mơ hồ thấy rõ khuôn mặt người ở trên.

Ngũ quan góc cạnh thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ đến mức chỉ cần nhìn vào là sa vào lưới tình lại lộ ra vẻ căm dục thanh lãnh, giấu sâu trong cặp mắt đen nhánh là tình dục và lưu luyến kết hợp với khí chất tương xứng, hóa thành hơi thở dụ người.

Lý Tiểu Ngư ngẩn người, ngón tay nâng lên, chậm rãi tới gần cặp mắt kia. Giống như thật lâu trước kia từng nhìn thấy đôi mắt này, nó đã khắc sâu vào đáy lòng, vĩnh viễn không quên.

Khi ngón tay chạm vào gương mặt kia, thân thể Nghiêm Viêm đột nhiên cứng đờ, cảm xúc trong đáy mắt càng trầm, dùng sức giữ chặt không cho phép cô lùi về phía sau, sườn mặt, môi mỏng hé mở, ché trụ ngón tay trắng nõn.

Đầu ngón tay Lý Tiểu Ngư truyền đến cảm giác tê tê dại dại như có dòng điện chạy qua, chậm rãi chạy khắp toàn thân, dưới ánh đèn nhạt nhòa trong xe, tim gan lẫn thân thể lập tức run rẩy nhũn ra, nhiễm lên hồng nhạt đáng yêu.

Cô rụt rụt tay lại, khóe mắt ướt át, phát ra một tiếng rên rỉ, "Đừng... A... Đừng như vậy."

Người đàn ông dùng lưỡi liếm liếm ngón tay đã tràn ngập hương vị của hắn, khóe mắt lộ ra tà khí, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, "Tiểu Ngư, cho anh được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Chó săn nhỏ (76)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Lý Tiểu Ngư còn chưa kịp đáp lại, môi đã bị người nọ ngậm lấy, nụ hôn này vừa ôn nhu vừa quyến luyến, lộ ra tình ý dạt dào, cô không biết Nghiêm Viêm thích điểm nào của cô, tình cảm thâm nhập cốt tủy tựa hồ muốn hôn cô đến ngất đi.

Vật áo bị vén lên, lướt qua eo chạm đến trước ngực, hành động bất thành linh này khiến lý trí cô quay lại, Lý Tiểu Ngư lúc đầu dùng tay đẩy ra, thanh âm từ trong miệng tràn ra: "Trên xe... Có người....."

Cô vốn không có tình cảm, nhưng sự ngưng ngừng đột nhiên sinh ra này khiến cô cảm thấy không có chốn dung thân, căn bản vô pháp tiếp tục đi xuống, phía trước có xe vẫn mở cửa, đại biểu ở đây có người, bọn họ như vậy, cảm giác có người ngoài càng làm thân thể của cô vô cùng mất cảm.

Thân thể Nghiêm Viêm cứng đờ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, độ cung nơi khóe miệng phóng đại, cười đến tà tứ, âm điệu cuối cùng kéo dài cực kì câu người, "Vậy ở nơi không có người, Tiểu Ngư sẽ cho anh phải không? Ặn?"

Lý Tiểu Ngư không muốn nói chuyện, cảm giác khác thường giống như con sóng không ngừng vỗ đến khiến hai mắt cô không ngừng trào ra xuân sắc, ngón tay gắt gao nắm chặt quần áo trước ngực nam nhân, mơ hồ thấy được sau nếp nhăn là làn da trần ngập sự co dãn.

"Đồ ngốc, yên tâm, kính trên xe có thể cách âm, người phía trước không nghe thấy cũng không nhìn thấy." Nghiêm Viêm đề lại tình dục cuồng bạo mãnh liệt xuống đáy lòng, đầu ngón tay chạm vào tóc mai bị thấm ướt trên trán cô, bàn tay to lớn xoa nắn khuôn mặt phẫn nộ bóng loáng, đôi mắt hạnh bởi vì tình dục chi phối mà tích tụ lên một tầng hơi nước, rầm rì cọ xát thân thể hắn.

Hắn sẽ không để người khác thấy bộ dáng động tình của cô, và âm thanh mê người kia.

Chỉ có hần được nghe, tất cả đều là của hần.

【 Kéo rèm 】

—

Thăng đến giữa trưa ngày hôm sau Lý Tiểu Ngư mới tỉnh lại, thân thể không thoải mái cùng với đau đớn do đêm đầu đều khiến cô không muốn nhớ đến.

Đây là phòng thí nghiệm, đèn sáng ngời, tất cả đều rất quen thuộc, Lý Tiểu Ngư nhớ lại chuyện tối hôm qua, linh hồn cũng run lên, thật là đáng sợ.

Nếu không phải bởi vì đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy Nghiêm Viêm sẽ không bỏ qua cô sớm như vậy.

Ý niệm bỏ chạy lặng lẽ xuất hiện trong đầu, Lý Tiểu Ngư mặc kệ thân thể không thoải mái, xốc chân lên chạy ra bên ngoài, từng bước từng bước đi trên hành lang, bên tai yên tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân trên sàn nhà màu trắng lạnh lẽo.

Khoảng cách đến cửa càng ngày càng gần, Lý Tiểu Ngư bước nhanh hơn, vừa đến cửa, thân thể đã bị người chặn ngang bẻ lên, trước mắt choáng váng một trận, một gương mặt dán sát, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, "Em lại muốn rời khỏi anh?"

Nghiêm Viêm đang ở trong phòng bếp nấu cháo cho cô, lại nhìn thấy một thân ảnh trong camera, đang chạy ra ngoài cửa.

Lý Tiểu Ngư mặt không cảm xúc, "Em phải về nhà."

Nghiêm Viêm chạy ra khỏi phòng, không cho phép, nghĩ tới khi cô rời khỏi đây sẽ lại nói chuyện với người đàn ông khác, cười với một tên đàn ông khác, hần sẽ không không chế được lệ khí dưới đáy lòng.

"Anh buông em ra, Nghiêm Viêm." Lý Tiểu Ngư giãy giụa muốn chui ra khỏi ngực hần, "Em phải đi về."

Ôm cô quay lại phòng, Nghiêm Viêm mới buông cô xuống, đặt xuống giường, đắp chăn, ngón tay vuốt ve sườn mặt cô, giọng nói dịu dàng như đang thả thính, "Ồ bên cạnh anh, anh sẽ không để em chạy mất lần nữa."

Lý Tiểu Ngư nhớ tới, một mùi hương quay qua chớp mũi, còn chưa kịp suy nghĩ, trước mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

—

【 Giá trị hắc hóa là ba sao, ký chủ phải nắm chặt thời gian a. 】

Thẩm Ngư không nghĩ tới Nghiêm Viêm sẽ đánh ngất mình, đúng là biến thái a biến thái ~,

"Thế giới sau ta muốn đối đối tượng công lược thành em trai nhỏ đáng yêu, loại này ta không nuốt trôi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Chó săn nhỏ (77)

Edit: ULies

Beta: U' U'

【 Tôi cảm thấy ký chủ rất thoải mái. 】333 nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua khiến nó cả đêm không ngủ được, nhìn hiện trường phát sóng trực tiếp phim con heo cả đêm, tinh thần có chút tiêu tụy.

Thẩm Ngư đỏ mặt, "Con mắt nào của người thấy ta thoải mái, người ta rõ ràng cực kì ghét."

【.....】

Thẩm Ngư chống cằm, mỗi một thế giới cái sau càng đáng sợ hơn cái trước, kích cỡ và sức chịu đựng kia, thật sự đòi mạng.

Giá trị hắc hóa còn thiếu hai sao không biết phải thu hoạch thế nào, Thẩm Ngư đảo mắt tưởng tượng, tính đi tính lại, cô phải tự mình lên sân khấu thôi, thu hoạch sớm thì có thể trở về sớm.

Kể từ đêm đánh ngất cô, ngày hôm sau tỉnh lại, Nghiêm Viêm không biết đi đâu mất, cửa phòng cũng bị khóa, căn bản không ra được.

Phạm vi hoạt động cũng chỉ có căn phòng này và phòng WC.

Từng ngày trôi qua, đồ ăn mỗi ngày đều do gấu trúc đưa tới, thẳng đến một buổi tối khi cô đã ngủ thiếp đi, Nghiêm Viêm mở cửa tiến vào, ôm lấy cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, Thẩm Ngự nhìn môi hắn, môi của hắn rất mỏng, rất hợp để hôn, mỗi lần hôn đều giống như muốn ăn người đối diện luôn.

Thẩm Ngự chậm rãi đứng dậy, nhắm mắt lại, không tiếng động thờ dài, không có biện pháp, giá trị hắc hóa nhất định phải thu hoạch được.

Thật xin lỗi.

Thẩm Ngự rút ra thanh đao nhỏ lấy được từ chỗ hệ thống, hướng về ngực hắn đâm xuống.

Nhưng khi gần đâm đến thì động tác trong tay đột ngột dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

333 thấy thế liền sốt ruột, không ngừng thúc giục cô 【Đâm đi a! Giá trị hắc hóa sẽ ngay lập tức đầy! Ký chủ! Cô có muốn rời khỏi thế giới này không?】

Thẩm Ngự cắn chặt răng, mồ hôi từ trán lăn xuống, thân thể cứng đờ, hai tay nắm lấy đao cũng bắt đầu run rẩy.

Đôi mắt cô đột nhiên co rút lại, nhìn người trên giường mở to mắt, cặp mắt kia cực kì tinh táo, đồng tử sâu thẳm nhìn con đao trong tay cô, sau đó ngồi dậy lẳng lặng nhìn cô, "Em muốn giết anh?"

Hai đầu lông mày Nghiêm Viêm nhíu lại, dưới đáy mắt lộ ra vẻ mê mang, "Tại sao?"

Thẩm Ngự lùi về phía sau một bước, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, trái tim lại đau đớn đến khó chịu, đó là cảm xúc của Lý Tiểu Ngự, không, Lý Tiểu Ngự căn bản sẽ không đau lòng.

Nghiêm Viêm tới gần cô, thanh đao cách ngực hắn càng ngày càng gần, cho đến khi mũi đao nhọn hoắt đâm thẳng vào da thịt, máu bắt đầu chảy ra.

Thẩm Ngự từng bước lùi về phía sau cho đến khi lưng chạm vào tường, định thu tay lại, nhưng tiếng phản đối dưới đáy lòng khiến cô rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, đâm xuống, đâm xuống là có thể rời khỏi thế giới này.

Thời điểm cô vẫn còn rối rắm, trên môi bỗng cảm giác được một mảnh lạnh lẽo, âm thanh dao đâm vào ngực truyền đến bên tai.

Thanh đao cắm giữa hai người, hắn lại giống như không cảm nhận được chút đau đớn nào.

333 làm khán giả ở một bên nếu không phải nghe được âm thanh nhắc nhở suýt nữa cho rằng Thẩm Ngự lại thất bại.

【Giá trị hắc hóa đạt năm sao, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.】

【Có muốn rời khỏi thế giới này?】

"Không... Rời khỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Chó săn nhỏ (78)

Edit: ULies

Beta: U' U'

"Đồ ngốc, em không giết được anh."

hắn lăm bắm bên tai cô, âm thanh trầm thấp khẽ run lên, lộ ra một tia bi thương cùng tuyệt vọng.

"Em thật sự muốn anh chết sao?"

"Anh đây thật sự chết nha."

"Thật sự đi tìm chết nha."

"Tiểu....."

Thân thể Thẩm Ngự một mớ giấy giụa, vô lực nâng tay lên chặn cái miệng ồn ào kia lại.

"Chết cái đầu anh, câm miệng! Lại đây ngủ." Rõ ràng tối qua lẫn lộn cô muốn sống muốn chết, sáng sớm tinh mơ còn không chịu cho cô chút không gian yên tĩnh.

Làn da trắng hồng của cô gãi rải rác vài dấu hồng hồng, từ cổ trải rộng đến toàn thân, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên môi nam nhân, chậm rãi trượt xuống.

Nghiêm Viêm bỗng nhiên cười ngây ngô, cầm lấy bàn tay đang trượt xuống, nhắm mắt lại cọ cọ, bị thương trong lòng tựa hồ biến mất theo.

Chui vào trong chăn, hất ném con dao ra ngoài, giống như con bạch tuộc quấn lấy Thẩm Ngự, khoe miệng cong lên, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

—

Thẩm Ngự không rời khỏi thế giới này, bởi vì lúc ấy không rời khỏi, hệ thống giống như biến mất trong không khí, gọi cách nào cũng không trả lời.

Thẳng đến một tháng sống trong các loại sinh hoạt không biết xấu hổ trôi qua, 333 mới xuất hiện.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống xuất hiện bug, ký chủ phải sống cả đời ở đây, trải qua sinh lão bệnh tử. 】

Thẩm Ngự: "Oắt đồ phác!?"

" Ý người là ta phải sống ở thế giới này cả đời?"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Thẩm Ngự xanh cả mặt, cả đời dài như vậy..... phải sống cùng tên biến thái này, năm tháng tự do tươi đẹp của cô sao tự nhiên bay theo gió rồi???

【 Ký chủ.... sau khi kết thúc, hệ thống sẽ tặng ký chủ tiền bồi thường, tổng cộng 20 vạn giới tệ. 】

Thẩm Ngự đá lông nheo với không trung, trực tiếp vứt bỏ lương tâm, "ojbk!" (1)

(1) OJBK (- o几把k): OK là OK!

【.....】333 nhảy mất chết máy, còn tưởng rằng người này sẽ giãy giụa hai cái, không nghĩ tới vẫn là bộ dáng ham tiền đánh chết vẫn chưa chừa.

Đừng trách Thẩm Ngự thấy tiền liền sáng mắt, 20 vạn a! Phải hoàn thành vài thế giới mới kiếm được từng đó, có thể mua một đồng nhà ở thế giới chủ, ăn vô số đồ ngọt, nhảy vọt vào top 10 trong bảng xuyên nhanh.

Một kiếp của người bình thường đối với xuyên nhanh giả chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, đời này của Thẩm Ngự cũng chỉ đơn giản trôi qua trong tính phúc + hưởng thụ.

Sau khi thỏa hiệp việc ở cạnh Nghiêm Viêm, cô liền dẫn hắn ra mắt với Hà Phương. Hà Phương từng có ấn tượng với hắn, vừa nghe đến hắn là người công Lý Tiểu Ngự vào bệnh viện hồi sơ trung, hảo cảm với "con rết" ngay lập tức phóng lên như tên lửa.

Nhìn bộ dáng mặt người dạ thú của Nghiêm Viêm, đeo kính gọng vàng, hào hoa phong nhã, văn nhã cấm dục nhưng không thiếu lễ phép dỗ Hà □ mẹ vợ □ Phương vui đến híp mắt, Thẩm Ngự liền im lặng ngồi một bên trưng ra bộ mặt không cảm xúc.

Lúc ăn cơm, Thẩm Ngự hừ cười một tiếng, ở dưới bàn duỗi tay sờ giữa háng hắn, sờ cho đến khi bạn xúc xích cứng lên, mới hài lòng thu tay lại rồi treo biểu tình "không liên quan đến tui" tiếp tục ăn cơm.

Ánh mắt nóng hừng hực tràn đầy bất đắc dĩ dừng lại trên người, cô cũng không thèm để ý tới.

Hà Phương để ý thấy sắc mặt Nghiêm Viêm có một tia khác thường liền tưởng hắn không thích những món ăn này, "Nghiêm Viêm a, không thích đồ ăn gì lắm sao?"

Đôi môi mỏng của Nghiêm Viêm nhàn nhạt cong lên, lắc đầu nói: "Không phải đâu dì, ăn rất ngon, chỉ là con có chút không thoải mái, có dấu hiệu phát sốt."

Hà Phương sững sốt một chút, vội vàng nói với Thẩm Ngự: "Tiểu Ngự, mau đi tìm trong phòng có thuốc hạ sốt không, đưa Nghiêm Viêm uống."

Thẩm Ngự trừng mắt, "Con còn phải ăn cơm."

Hà Phương: "Ăn cơm cái gì, Nghiêm Viêm bị sốt rồi kìa, con mau đi tìm, để lát nữa ăn cơm xong rồi uống."

Thẩm Ngự không tình nguyện đứng lên, đi vào trong phòng.

Nghiêm Viêm cũng đứng lên, nhẹ giọng nói: "Dì, con cũng đi xem thử, cùng Tiểu Ngự tìm."

Hà Phương cười gật đầu, "Đi thôi đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chó săn nhỏ (79)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Vừa vào phòng Thẩm Ngự đã nghe thấy tiếng khóa cửa từ đằng sau, chưa kịp quay đầu lại xem, thân thể đã bị người dòn đến trên tường, hai chân bị tách ra, xấu hổ ngồi trên đùi hắn, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt sâu thẳm sáng quắc của Nghiêm Viêm.

"Anh... Anh định làm gì? Đây là nhà em, mẹ em còn ở bên ngoài đây!" Gương mặt Thẩm Ngự đỏ bừng, giãy giụa định đứng dậy.

Nghiêm Viêm dựa sát vào, cầm chặt tay cô rồi kéo xuống, đặt tại nơi bạn xúc xích đang cứng lên, giọng nói trầm thấp khàn khàn sâu kín vang lên, "Biết là đang ở nhà em, còn lên câu dẫn anh? Hừm?"

Thẩm Ngự vẻ mặt đau khổ, nước mắt tuôn rơi, tâm trả thù của người đàn ông này sao lại lớn thế!

Đúng là vác đá nện vào chân.

Trước mắt tối sầm, người nọ dán tới, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, mãnh liệt cường thế hơn.

Lần nào cũng vậy, hôn cô mà giống như muốn ăn cô không bằng.

Nửa tiếng sau mới chui ra khỏi phòng, Thẩm Ngự xoa cánh tay vừa đau vừa mỏi, người nọ chính là đồ biến thái a, nửa tiếng mà cũng không chịu ra, nếu không phải vì ngại Hạ Phương vẫn còn bên ngoài, cô cảm thấy tay cô chắc chắn sẽ trầy da.

Người đàn ông kia lại mặc một cái quần thoải mái, rộng thùng thình, super xúc xích bị giấu ở bên trong, tinh thần cực kỳ hưng phấn.

—

Hẹn hò một năm, Hà Phương liền cho bọn họ kết hôn, Thẩm Ngự cứ như vậy đâm đầu vào nắm mồ hôn nhân, trong bụng còn có một baby.

Nghiêm Viêm đóng cửa phòng thí nghiệm kia, bắt đầu nghiêm túc làm tốt vai trò giảng viên đại học, ở vùng ngoại ô ven biển mua một cái biệt thự.

Nghiêm Viêm rất ngoan làm Thẩm Ngự thích cực kỳ, biết nấu cơm biết làm việc nhà, chỉ cần kêu một tiếng là chạy đến, anh chồng tốt như vậy biết đi đâu mà tìm.

Trừ bỏ có đôi khi phát bệnh, chiếm hữu dục mạnh đến nỗi Thẩm Ngự vừa ra ngoài một lát đã lái xe tới đón cô, không cho ở gần loài sinh vật "nam tính", vì vậy đã lâu cô chưa từng cùng người đàn ông nào đi ăn.

Nhị Nữ không biết chạy đi đâu, mỗi lần Thẩm Ngự hẹn cô đi chơi đều bị dùng đủ lí do trên trời dưới đất từ chối.

Về sau Cố Nhan Tuyết tới tìm cô, sắc mặt tiêu tụy giống đã lâu không ngủ, nói Nhị Nữ bị bệnh, lây nhiễm virus, bởi vì sợ lây bệnh và khiến cô lo lắng nên không nói, thời điểm Cố Nhan Tuyết phát hiện Nhị Nữ bị lây nhiễm đã ngày thứ tư, cơ thể gầy xơ xác nằm trên giường, bác sĩ nói cô sắp chết.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngự nhìn thấy đáng vẻ này của Cố Nhan Tuyết, đầu còn là một Cố Nhan Tuyết bình tĩnh trầm ổn, rõ ràng là trạng thái bị bức đến điên.

Thẩm Ngự nghe xong liền sợ tới mức bụng bắt đầu đau lên, vội vàng gọi điện thoại cho Nghiêm Viêm.

Từ ngày Nghiêm Viêm và cô làm hòa hắn đã dừng việc nghiên cứu chế tạo virus, mã bất đình đề (1) lại đây, giao kháng thể cho Cố Nhan Tuyết.

(1) Mã bất đình đề (— 馬不停蹄): nghĩa là ngựa không dừng vó, một khắc cũng không dừng lại

Thẩm Ngự sợ cô ấy hiểu lầm nên giải thích với cô ấy một lúc lâu, sau đó cùng đi bệnh viện thăm Nhị Nữ.

Nhị Nữ một tuần sau mới thoát khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói chờ thêm một ngày, Nhị Nữ rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Ngồi đầu giường bệnh của Nhị Nữ, bộ dáng Nhị Nữ làm cô đau lòng, "Cậu nói Cố Nhan Tuyết là người xấu, cậu có biết thời điểm cô ấy tìm đến tớ, còn khó coi hơn cả cậu."

Nhị Nữ rũ đầu, sắc mặt trắng bệch nhuốm lên một tia hồng nhuận, "Tớ biết."

Bộ dáng rất cổ quái, Thẩm Ngư chỉ đơn giản nghĩ là Nhị Nữ đang cảm động.

Lúc sau Nhị Nữ nói cho cô, Thẩm Ngư mới khiếp sợ đến kêu lên: "Cậu nói Cố Nhan Tuyết thô lộ với cậu?"

Wait wait wait, mother fucker????

Nữ chính sao lại cong rồi???

Tại sao cô lại không phát hiện ra??

Nhị Nữ đỏ mặt kéo cô ngồi xuống, "Nói nhỏ thôi!"

Thẩm Ngư xoa xoa thái dương, muốn bình tĩnh lại.

Nhưng mà cô căn bản không thể bình tĩnh a!!! Sao nữ chính lại cong?? Trong nguyên tác Nhị Nữ chỉ là một pháo hôi, tại sao có thể liên quan tới nữ chính!!

Cốt truyện cũng cong theo cmmr!!

Hệ thống đã lâu không xuất hiện, Thẩm Ngư một đồng nghĩ vẫn không biết hỏi ai, chỉ có thể ngهن ở trong lòng đi ra ngoài thế giới này tìm hệ ca tâm sự.

Về sau, Nhị Nữ cùng Cố Nhan Tuyết ra nước ngoài đăng ký kết hôn, ở trong nước vẫn không thể đăng ký hôn nhân đồng giới.

Cha mẹ hai bên lúc bắt đầu cực kì phản đối, sau này dưới thế công mãnh liệt của hai người mới chậm rãi mềm lòng, cuối cùng cũng đồng ý.

Hôn lễ của Nhị Nữ và Cố Nhan Tuyết, Thẩm Ngư xách theo ranh con nhà mình theo.

Cô không nghĩ tới mình không chỉ ở lại thế giới này, còn sinh baby cho Nghiêm Viêm.

Nghiêm Viêm giống như viên kẹo hạnh nhân luôn lơ đãng bám sau mông cô, một khắc cũng không rời.

Thẩm Ngư vốn muốn nhìn thử có tiểu thịt tươi nào ngon không, đành phải nuốt dục vọng này xuống.

Một đời người rất dài, Thẩm Ngư không biết vì sao lại cảm thấy rất ngắn.

Tuy người đàn ông này bá đạo lại thường xuyên lên cơn, nhưng đối xử với cô rất tốt, thời điểm đã già đến nỗi không đi được, hắn lại thích đẩy xe lăn cho cô, đi khắp nơi.

Có một anh chồng làm giảng viên cũng thật là tốt a, thời điểm từ trần không bị bệnh tra tấn, một khắc Thẩm Ngư nhắm mắt lại, lão già Nghiêm Viêm còn không chịu buông tay cô ra.

Thính giác cuối cùng biến mất, hắn dịu dàng nói bên tai cô: "Chờ anh, anh sẽ lập tức đi theo em."

Tên biến thái, em sẽ không chờ anh đâu, kiếp sau em sẽ tìm một người bình thường như căn đường hộp sữa! Nhất định sẽ không tìm tên biến thái như anh!

---

4 chương còn lại mai đăng nốt nhé các ái phi ahihi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Ngoại truyện Nhị Nữ (1)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nhị Nữ sinh ra trong một thôn nhỏ, gia đình cô so với các hộ gia đình trong thôn cũng được coi là khá giả, bởi vì lúc còn nhỏ cô rất thích ăn uống, nên ngoại hình đã mũm mĩm từ năm mười tuổi.

Tính cách của cô tùy tiện, thích ăn uống, thích đi cùng mấy thằng ranh trong thôn nhóm lửa ngoài ruộng, trộm mía nhà người ta, vì cơ thể mũm mĩm nên cô chạy rất chậm tránh không khỏi nhiều lần bị tóm lại, bị cha già đánh suất chết, nhưng hai ngày sau sẽ lại nhảy nhót tung tăng đi trộm khoai lang đỏ.

Điều khiến Nhị Nữ khó chịu nhất trên đời chính là tên khai sinh không đủ ngẫu, chỉ cần nghe là ai cũng nghĩ đây chính là chị nông dân chạy ra từ thôn khi ho cò gáy nào đó.

Sơ trung năm ấy, bạn thân tốt nhất của cô là Lý Tiểu Ngư, người cô ghét cay ghét đắng là Cố Nhan Tuyết.

Tại sao lại chán ghét Cố Nhan Tuyết, có lẽ là ngày đó đánh nhau với cô ấy, phát hiện chính mình không thắng nổi cô ấy.

Hôm ấy là một buổi sáng đầy nắng, Nhị Nữ ôm miếng khoai lang đỏ do mẹ yêu nhà mình nấu từ trong nhà ra, không những thơm mà còn ngọt, đến cả cô cũng không dám ăn một ngặm hết luôn, vừa dạo trên bờ ruộng vừa gặm từng miếng từng miếng.

Vừa nhác mắt lên đã nhìn thấy một tên điên đầu tóc tán loạn ngồi cách đó không xa, không muốn bị tranh đồ ăn, Nhị Nữ bước nhanh hơn.

Ai ngờ lúc đến gần, liền nghe thấy tên điên kia ngồi khóc thút thít.

Nhị Nữ dừng chân lại, ở vị trí của cô có thể thấy, đây thì ra là một cô bé, da có chút đen, lớn lên khá xinh đẹp, nhưng mà khuôn mặt dần dựa nước mắt đỏ hù cô nhảy dựng lên.

Nhị Nữ là một người dễ mềm lòng, đi tới đứng trước mặt cô ấy, hỏi: "Cậu làm sao vậy? Tại sao lại khóc a?"

Thanh âm khóc thút thít của nữ hài dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, cặp mắt đen bóng, nhưng tràn đầy ảm đạm tro tàn, không có một chút sức sống, thật là giống ông cụ cách vách lúc sắp chết, lúc ấy Nhị Nữ nhìn thấy đôi mắt kia cũng y hệt thế này.

"Cậu không sao chứ?" Nhị Nữ đến cả khoai lang đỏ cũng quên ăn, tới gần lo lắng hỏi.

Cô bé kia không nói chuyện, nhìn cô chằm chằm.

Nhị Nữ bị cô ấy nhìn chằm chằm đến phát hoảng, bên tai nghe thấy tiếng ọc ọc ọc, không phải phát ra từ bụng mình, mà phát ra từ bụng cô bé đối diện.

Nuốt nuốt nước miếng, cô nhìn thoáng qua củ khoai lang đỏ trên tay, khẽ cắn môi đưa qua, nói: "Cho cô ăn.".

Nữ hài cười lạnh một chút, ảm đạm trong mắt chậm rãi biến mất, nói: "Cô ăn béo như vậy, cậu nên giữ lại mà ăn đi."

Nhị Nữ nghe xong thì sùng sốt một chút, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, trừng mắt nhìn cô bé kia, "Cậu..... Cậu..... Cậu mới béo! Cả nhà cậu đều béo!"

Nữ hài chùi nước mắt trên mặt, vỗ vỗ bụi bặm trên người, "Tôi không béo, cậu béo."

Nhị Nữ có chút tui thân và phẫn nộ, lúc này cô còn quan tâm cô ấy, thế mà người này còn nói mình như vậy, lý trí chưa kịp online, cô đã nhét củ khoai lang đỏ trong tay vào miệng, trừng mắt cô bé kia, đột nhiên nhào vào người cô ấy, bắt đầu vung tay loạn cước.

Cậu dám nói tôi béo! Tôi bị mỡ heo che mù mắt mới quan tâm cậu!

Càng đánh càng tui thân, Nhị Nữ cư nhiên thua cô ấy, rõ ràng cô cao hơn một cái đầu mà.

Nhị Nữ bị cô bé kia áp đảo, cô ấy ngồi trên người cô, từ trên cao nhìn xuống, ngược sáng khiến khuôn mặt cô ấy chìm vào bóng tối, cúi người xuống, dán sát Nhị Nữ.

Nhị Nữ tức đến mức nước mắt cũng tuôn ra, giãy giụa kiểu gì cũng không thoát được, khoai lang đỏ nghẹn lại ở cổ họng, hơi thở ngắn ngủi đứt quãng, mặt tái xanh.

Nữ hài thấy thế, đột nhiên kéo cô dậy, đâm đâm sau lưng cô.

Củ khoai lang đỏ trong cổ họng chậm rãi trượt xuống dạ dày, Nhị Nữ thoải mái vỗ vỗ ngực, nghĩ đến chuyện vừa rồi, ngay lập tức chạy ra xa, trừng mắt nhìn cô bé ngồi cách đó không xa nói: "Cậu không cần giả tốt bụng! Hừ." Nói xong, cô đã xoay người chạy.

Cô bé kia nhìn chằm chằm bóng dáng cô cho đến khi biến mất, bỗng nhiên nở nụ cười, bụng mặt cười đến cong cả eo.

Đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Ngoại truyện Nhị Nữ (2)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nhị Nữ tủi thân bước vào trường, không nghĩ tới tên điên kia lại học cùng lớp với cô, còn ngồi ở phía trước bên phải cô.

Sao lại xui xẻo như vậy, loại người này, học cùng lớp với cô, ngày tháng về sau sẽ khó chịu đến cỡ nào a!

Nhưng mà còn may là cô quen được một người bạn tốt, tên là Lý Tiểu Ngư, Tiểu Ngư tuy không thích nói chuyện, còn giữ chức lớp phó, nhưng cậu ấy rất tốt bụng, chưa bao giờ chê cô béo, trước nay cũng không có thành kiến, xích mích gì với cô.

Nhị Nữ thậm chí còn ước mình sẽ được ở bên cạnh Tiểu Ngư vĩnh viễn, không nghĩ tới tâm nguyện của cô được ông trời nghe thấy.

Cô biết tên của kẻ điên kia, Cố Nhan Tuyết? Tên rất đẹp, nhưng người chẳng tốt chút nào.

Lúc tan học thường nhìn thấy cô ấy vẫn ngồi tại chỗ, tất cả các bạn học đều lon ton về nhà còn cô ấy thì ở lại, khác khổ đọc sách, nghe người ta nói thành tích của cô ấy trước kia không tốt, đọc sách kiểu gì cũng vô dụng, kết quả vẫn sẽ kém như vậy thôi.

Ai ngờ sau khi có kết quả trắc nghiệm mới biết người đứng đầu là cô ấy, thật là không tin nổi a! Sao có thể! Chắc chắn cô ấy gian lận!

Lần thứ hai kiểm tra, Nhị Nữ nhìn chăm chăm cô ấy, muốn nhìn thử xem cô ấy có gian lận không, nhưng mà đến tận khi nộp bài thi, cũng không nhìn thấy cô ấy làm ra hành động khác thường nào, cuối cùng chính cô ăn trứng ngỗng, về nhà bị đánh lên bờ xuống ruộng.

Nhị Nữ liền ngồi trực xem cô ấy mấy giờ về nhà, thật sự đọc sách sao? Tám phần là diễn cho mọi người xem.

Nhị Nữ núp sau cửa nhìn cô ấy, đến tận khi trời tối mịt mịt vẫn ngồi đọc sách, thân thể Nhị Nữ bắt đầu đau nhức.

Cố Nhan Tuyết rút cuộc cũng thu dọn cặp sách, nghĩ tới tuyệt đối không thể bị cô ấy phát hiện, chờ cô ấy đi rồi cô mới đi.

Ai ngờ người nọ đột nhiên đứng trước mặt cô, bộ dáng muốn ăn đập trước sau như một, "Nhìn lên tôi lâu như vậy, phải chăng cậu đang yêu thầm tôi?"

Nhị Nữ mặt đỏ tai hồng, chưa bao giờ gặp loại người mặt dày vô sỉ như thế, nhất thời gấp đến không nói ra lời, lắp bắp cả giận nói, "Tôi... Tôi yêu thầm cậu? Tôi không phải con trai, với lại tôi sao có thể yêu thầm cậu!!"

Cố Nhan Tuyết khẽ cười, nói: "Mặt cũng đỏ rồi, tôi chỉ đùa một chút thôi."

Nhị Nữ tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện, xoay người dùng móng đối diện với cô ấy, tỏ vẻ chị đây không muốn nói lý lẽ với em.

Cố Nhan Tuyết cười đến vui vẻ.

Cuối cùng lúc Nhị Nữ về nhà còn có thêm một con côn trùng thối bám theo, lại không thể nói gì, đường lớn là của chung, cũng không phải đường nhà cô xây, chỉ có thể nhẫn nại về nhà, nhìn con trùng thối kia xoay người rồi đi mới từ trong cửa chui ra.

Người này có tật xấu đúng không, thoạt nhìn cực kì ghét cô a, tại sao đi theo cô về nhà, chẳng lẽ là muốn nhìn xem nhà cô ở đâu? Sau đó tìm cơ hội trả thù cô sao?

Lỗ chân lông của Nhị Nữ dựng thẳng, run lên, đừng màaaaaa.

Về sau tốt nhất nên cách cô ấy xa một chút, đỡ bị trả thù.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trên bàn Nhị Nữ mỗi ngày đều sẽ có một đồng hồ ăn vặt, có đôi khi là kẹo, có đôi khi là bánh quy.

Cô từng hỏi Lý Tiểu Ngư, nhưng không phải Tiểu Ngư đưa, vậy là ai?

Nghĩ vẫn khi đó phải qua mười năm sau cô mới nhận được câu trả lời.

Cố Nhan Tuyết cố ý nuôi cô béo lên, không cho cô gầy xuống! Tất cả đều là âm mưu!

Sau này làm cùng công ty, cùng tầng, Cố Nhan Tuyết vẫn là trưởng phòng của cô.

Cũng không biết cô ấy bỏ lên kiểu gì, nhảy cóc ba chức, không chỉ mình cô, rất nhiều người ở tầng này đều nói Cố Nhan Tuyết có gian dầu với ông chủ nên mới có thể bỏ lên.

Nhị Nữ cảm thấy mấy chuyện này chỉ cần nghe xong là có thể vớt qua đầu, cô không muốn liên quan tới Cố Nhan Tuyết.

Nhưng mà khi đứng ở trước phòng làm việc của ông chủ, nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, Nhị Nữ phát hiện mình đã hiểu lầm cô ấy.

Đầu óc và tri thức trong lĩnh vực kinh tế của Cố Nhan Tuyết đủ khả năng để làm giám đốc của một công ty tốt hơn, nhưng vẫn ngồi lì ở một công ty nhỏ bé không đáng kể, ông chủ luôn phải lấy lòng cô ấy a.

Thời điểm Nhị Nữ rời đi lại nghe thấy Cố Nhan Tuyết nói một câu không đầu không đuôi.

"Người kia vẫn chưa biết tôi thương nhớ cô ấy."

Ông chủ kinh ngạc: "Muốn tôi giúp cô một lần không?"

Cố Nhan Tuyết cười nhạt, "Không cần, tôi sẽ khiến người kia từ từ tiếp nhận tình cảm của tôi."

Người kia là ai? Nhị Nữ vì người kia mà cảm thấy đồng tình thay đồng tình thay, bị kẻ tâm thần như Cố Nhan Tuyết này thương nhớ từng ngày, đúng là kiếp trước đâm phải cứt mới xui xẻo như vậy.

Đến lúc Nhị Nữ che lại cái miệng bị người kia hôn đến đau nhức, cô mới biết người năm đó khiến cô đồng tình, chính là cô đây nè!

"Cậu... cậu... Tôi là nữ a!" Nhị Nữ không tránh khỏi hai tay Cố Nhan Tuyết, bị đè kề sát tường, run lên bần bật.

Mắt phượng của Cố Nhan Tuyết mang theo ý cười cùng với nhất định phải có được, "Mặc kệ em là nam hay là nữ, em đều là của tôi."

Nhị Nữ còn chưa kịp hoàn hồn, tay bị kéo qua đầu, môi bị người nọ ngậm lấy, thế công mãnh liệt khiến cho một người chưa từng hôn ai như Nhị Nữ ngay lập mềm nhũn ngã vào lòng ngực của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Ngoại truyện Nhị Nữ (xong)

Edit: U'U, Ulies

Từ sau ngày đó Nhị Nữ vẫn luôn trốn tránh Cố Nhan Tuyết, cô cho rằng bản thân mình thẳng như sắt thép vậy.

Nhưng mà Cố Nhan Tuyết vẫn luôn xuất hiện trước mặt cô, xu hướng giới tính mà cô vẫn luôn tự hào không biết từ lúc nào đã thay đổi.

Khi Nhị Nữ phát hiện mình đã cong là khi cô biết mình bị cảm nhiễm virus, lại nghĩ tới Cố Nhan Tuyết có thể bị cảm nhiễm không.

Nhị Nữ bị cảm nhiễm virus RGH, tất cả triệu chứng đều xuất hiện trên cơ thể cô, khi Nhị Nữ ngứa xiu cũng không gọi điện cho ai, nghĩ cứ như vậy chết đi, đừng có ai tới tìm cô, nếu người khác bị cảm nhiễm thì không tốt.

Ngày hôm qua cô còn cãi nhau với Cố Nhan Tuyết, cô ấy hẳn là sẽ không tới tìm cô, không tới là tốt rồi.

Ý thức dần dần mơ hồ, Nhị Nữ thể nhưng xuất hiện ảo giác, cô nhìn thấy Cố Nhan Tuyết xuất hiện, vì sao sắp chết còn xuất hiện ảo giác nữa, trong lòng có chút tủi thân, cậu xuất hiện để làm gì, tớ cũng sắp chết rồi.

Sau khi tớ chết, có thể cậu sẽ trở lại bình thường, tớ là nữ, chúng ta không thể ở bên nhau, cậu vẫn nên tìm một người đàn ông đi, cậu tài giỏi như vậy, về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhị Nữ càng nghĩ càng thấy tủi thân, nước mắt lạch cạch rớt trên sàn nhà.

Nhắm mắt lại, Nhị Nữ lâm vào hôn mê.

Chờ khi cô mở mắt, đã là hai ngày sau, người đầu tiên xuất hiện lại là Cố Nhan Tuyết.

Cố Nhan Tuyết giống như đã rất nhiều ngày không ngủ, con ngươi đầy tơ máu, môi trắng bệch, ngay cả đôi mắt phượng kia cũng tiêu tụy không có ánh sáng.

Sao cậu ấy lại biến thành như vậy, Cố Nhan Tuyết ở trong lòng cô vĩnh viễn là ngăn nắp chỉnh tề, trước nay chưa từng suy sút như vậy.

Con đau truyền đến, từ đỉnh đầu lan ra toàn thân, đau nhức khó nhịn, giống như bị kim đâm vào cơ thể, đau quá đau quá a.

Cố Nhan Tuyết hốt hoảng hoảng loạn đi gọi bác sĩ, Nhị Nữ bị mười mấy người mặc áo blouse trắng vây xung quanh, chỉ có một câu trả lời là không cứu được.

Loại virus này đã chết hơn một nghìn người, không có thuốc chữa, tất cả các loại thuốc đều không thể ức chế được căn bệnh, sau bảy ngày sẽ chết, Nhị Nữ đã qua hai ngày, còn dư lại năm ngày.

Cố Nhan Tuyết đứng ở tại chỗ, hai mắt thất thần, cả người như đang chìm xuống đáy nước, ngồi bệt xuống đất.

Khi Nhị Nữ nhìn thấy Cố Nhan Tuyết lần nữa thì cô ấy đã sửa sang lại bản thân và thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

Phòng bệnh cũng đổi thành phòng vip, sự đau đớn trên người càng ngày lớn, Nhị Nữ đau đến nỗi ghé vào trên giường, nắm chặt đệm chăn, cả người gầy thành da bọc xương.

Nhị Nữ lại vươn tay cầm lấy bình hoa bên cạnh, nhìn khuôn mặt mình trong đó, ánh mắt đối diện với ánh ngược mà bình hoa phản chiếu, người trong bình hoa có khuôn mặt gầy guộc, gầy cằn bản không giống cô, lại giống như ác quỷ vừa bò từ địa ngục ra.

Nghĩ đến Cố Nhan Tuyết mấy ngày nay ôm cô vào trong lòng, hôn khuôn mặt này, không có một tia chán ghét và ghét bỏ, cả người Nhị Nữ cứng đờ, cậu ấy không thấy ghê tởm sao? Khuôn mặt như vậy mà còn có thể hôn?

Bình hoa trên tay rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh loảng xoảng, một người chạy vào, ôm cô vào trong lòng, ngón tay thon dài trắng nõn vỗ vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận một chút, đừng nhúc nhích."

Đau đớn và yêu thích vụn vặt ở bên nhau, càng xấu, khỏe mắt ướt át, duỗi tay nắm chặt tay Cố Nhan Tuyết, giọng nói run rẩy, "Tôi... Tôi không cần cậu thương hại!"

"Tôi đã như vậy, vì sao cậu còn không buông tha cho tôi!" Nhị Nữ không nghĩ ra không nghĩ ra, cô đã trở nên như vậy, xấu như vậy, khủng bố như vậy, vì sao lại còn tốt với cô như vậy? Vì sao?

Ánh mắt Cố Nhan Tuyết hơi dừng lại, duỗi tay ôm chặt Nhị Nữ vào trong lòng, "Tôi đã nói, tôi sẽ quán lấy em cả đời."

"Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau."

Nhị Nữ lại khóc, nước mắt lăn đầu, "Sẽ không, tôi sắp chết, tôi lập tức sẽ chết, tôi sẽ không còn được gặp lại cậu, cậu sẽ thích những người khác."

"Sẽ không."

"Cậu sẽ!"

"Tôi sẽ không." Cố Nhan Tuyết cười, thân mật hôn trán cô, hôn nước mắt bên khóe mắt cô, giọng nói ôn nhu chất chứa bao nhiêu cảm xúc, "Cố Nhan Tuyết vĩnh viễn chỉ yêu một mình Nhị Nữ."

Cơ thể Nhị Nữ lại bắt đầu đau, cô gầy gù, dùng sức cầm tay Cố Nhan Tuyết, cái tay kia bị cô cào chảy máu, cô cũng không phát hiện ra, đau sắp chết, còn run giọng mở miệng, "Cậu đừng chỉ thích... Thích một mình tớ..... Đi thích người khác..... Được không?"

Nếu chỉ thích cô, sau khi cô chết sẽ rất cô đơn, cả đời chỉ có một mình, còn phải sống nhiều năm như vậy, sao lại có thể cô độc chết đi.

Nhị Nữ không nghĩ như vậy, sau khi cô đã chết, có người khác ở bên cạnh cũng tốt.

Cố Nhan Tuyết xoa đầu cô gái ngốc trong lòng, thấp giọng trả lời một tiếng được.

Không được, từ khi cô ấy thích người này, đã không thích được người khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Cô giáo muốn tẩy trắng (1)

Edit: ʻ ʻ, ULies

Thảm Ngu thoát khỏi thế giới lúc này đang bay trên không trung.

【 Có thanh trừ tình cảm không? 】

Thảm Ngu che ngực, "Có."

Khi tất cả tình cảm biến mất, giống như cục đá đè ở trong lòng cũng biến mất theo, nhẹ nhàng giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Thảm Ngu uống hết đồ uống chứa năm lượng trong thương thành, thân thể mới khôi phục lại sức sống.

Lại mở mắt, sự lắng đọng của năm tháng dưới đáy mắt đã biến mất không thấy, trong suốt thấy đáy, giống như dòng suối trong suốt vậy.

【 Hoan nghênh trở về, ký chủ. 】

"Ha ha ha!" Thảm Ngu cười to ba tiếng, nói như nào bây giờ cô cũng đã là người phụ nữ có 20 vạn giới tệ, vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc của hệ thống, bèn vui mừng nói: "Hệ ca đã đến rồi, tôi rất nhớ anh a!"

【 Ký chủ, một thế giới không thấy, tôi cũng nhớ cô. 】

Thảm Ngu nghĩ tới khi làm nhiệm vụ, 723 giúp cô hai lần, khó hiểu nói: "Hệ hệ, không phải anh không thể tham dự nhiệm vụ trong thế giới trước sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đó?"

【 Tuy tôi không thể tham dự, nhưng mà lúc khẩn cấp có thể giúp ký chủ một lần. 】

Thảm Ngu đỏ mặt vịn vẹo thân thể, "Tôi vẫn biết hệ ca yêu tôi nhất."

【.....】 Hệ thống nuốt câu nhớ Thảm Ngu xuống hóa thành một phát rắm thả ra.

Thảm Ngu lại nhớ đến chuyện gì, khuôn mặt không thể tin tưởng, "Còn có một chuyện đặc biệt đặc biệt quan trọng! Sao nữ chủ lại cong a?? Không phải tôi đi nhầm tới thế giới bách hợp chứ?"

【..... Không phải, bởi vì NPC Nhị Nữ bị một mau xuyên giả xuyên vào. 】

"Mau xuyên giả?" Thảm Ngu chống cằm lắc đầu, "Không thể nào, một mau xuyên giả ở chung lâu như vậy mà tôi không phát hiện."

【 Đây là điểm kỳ lạ, ký ức của mau xuyên giả hoàn toàn biến mất mà vẫn công lược được Cố Nhan Tuyết. 】

"Ngọa tào...! Đáng sợ như vậy á?" Thảm Ngu thật muốn biết vị thần này là ai, có thể bẻ cong nữ chủ.

Nữ chủ ở trong cốt truyện là nhân vật quan trọng nhất, ngang bằng với vận mệnh chi tử, hơn nữa thế giới mà Thảm Ngu đi là thế giới bậc S, Cố Nhan Tuyết kia là một người cực kỳ sắt thép, còn trọng sinh, sớm đã không phải là một người ngây thơ lương thiện.

【 Ký chủ vẫn nên quan tâm bản thân mình thì hơn, Chủ Thần đã phát hiện có rất nhiều bug trong hệ thống thu thập giá trị hắc hóa của ký chủ, đã không cho các mau xuyên giả sử dụng hệ thống này, ký chủ cũng như vậy. 】

Thảm Ngu sững sờ, "Vậy... tôi trắng tay sao?" Cái hệ thống này cô tốn hai nghìn giới tệ a!

【 Không phải, chờ sau khi cập nhật là có thể sử dụng, Chủ Thần đã bồi thường vài thứ cho ký chủ, đã gửi vào hòm thư của ký chủ. 】

Thảm Ngu click mở hòm thư, là một cái đĩa quay may mắn, là mỗi thế giới sẽ có một bàn tay vàng

Này còn tạm được.

【 Ký chủ muốn trực tiếp tiến vào thế giới sau hay là nghỉ ngơi một chút? 】

"Trực tiếp tiến vào thế giới sau đi, tôi muốn nhanh chóng thoát ly hắc thế giới trước."

Ảnh hưởng của thế giới trước với cô quá lớn, Thảm Ngu rất ít khi dừng lại cả đời trong một thế giới, thời gian quá dài đối với mau xuyên giả mà nói, là một sự khiêu chiến, dễ dàng quên bản thân, dễ dàng chìm đắm trong thế giới đó.

【 Đang lựa chọn hệ thống.....】

【 Hệ thống tẩy trắng! 】

Thảm Ngu khá thích hệ thống này, hệ thống tẩy trắng, tên như ý nghĩa, mau xuyên giả sẽ có một thân phận không tốt, bỏ ác hoàn lương trong thế giới đó, từ người xấu biến thành người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Cô giáo muốn tẩy trắng (2)

Edit: ULies

Beta: U' U'

【Đang chọn thể giới ngẫu nhiên.....】

【Thể giới tận thế.】

Thẩm Ngư giật giật khóe miệng, gật đầu nói: "Không sao, tôi có thể làm được."

"Truyền tống cốt truyện."

【Nhiệm vụ chính của ký chủ ở thể giới này là khiến nhân vật phản diện - Kỳ Cừ không hủy diệt thể giới, và tẩy trắng cho bản thân.】

Kỳ Cừ..... cha mẹ nhà ai đặt tên con nghe drama máu tanh hận thù thế.

Chỉ sợ đây là một thiếu lớn lên trong bi kịch, mắc bệnh lỗ rốn vũ trụ giai đoạn cuối.

【Cốt truyện: Ba ngày sau khi Kỳ Cừ ra đời, mẹ hắn chạy theo trai, chạy với bạn thân của cha Kỳ Cừ, ông ta đội mũ xanh hai năm, liền xách Kỳ Cừ đi bệnh viện xét nghiệm ADN, là con trai ruột của ông ta.】

Cha Kỳ vừa hận vừa tức, hận không thể ném chết Kỳ Cừ, bị bà nội Kỳ ngăn lại, cháu trai nhà mình sao có thể chết được.

Cha Kỳ nuôi Kỳ Cừ mười sáu năm, thời điểm ông ta vui vẻ sẽ đối xử với Kỳ Cừ rất tốt, lúc uống say sẽ vừa đánh vừa mắng hắn, thời điểm nghiêm trọng nhất, còn cầm đầu Kỳ Cừ đập mạnh vào tường.

Tính tình Kỳ Cừ từ khi còn nhỏ đã tối tăm tự bế, trong nhà bị đối xử không tốt, trong trường học cũng thế.

Chủ nhiệm lớp có thành kiến với hắn, thường bắt hắn ở lại sau giờ học, dọn WC, chôn chọc chế giễu hắn.

Ngày tận thế bùng xuống, chủ nhiệm lớp đẩy hắn vào trong bầy zombie.

Không làm chuyện sai trái thì không chết, trong cốt truyện Kỳ Cừ làm boss phản diện, sau khi bị đẩy vào bầy zombie, bọn nó cũng không thèm cắn hắn, bởi vì Kỳ Cừ đã bị lây nhiễm virus trước khi bị đẩy.

Hắn không trở thành zombie, mà biến thành trạng thái nửa người nửa zombie, không những vậy mà còn là vua zombie danh chấn tứ phương.

Kết cục của chủ nhiệm tất nhiên là bị mười mấy con zombie do Kỳ Cừ ra lệnh, ăn tươi nuốt sống.

Cốt truyện có nam chính và nữ chính, nhưng anh chàng phản diện này mạnh quá, ăn nam chính nữ chính luôn, thể giới biến thành thánh địa của zombie, lấy kết cục hủy diệt chấm dứt mọi chuyện.】

Thẩm Ngư từng trải qua nhiều loại cốt truyện, nhưng cũng bị đoạn cốt truyện này và đôm đốp đến sững sờ, mấy đời bánh đúc có xương mấy đời phản diện mạnh như thế này???

Biến thái đúng là biến thái.

Còn biến thái hơn thể giới trước.

Em trai nhỏ thân ái ơi, khi nào em mới đến?

Nhưng mà thể giới này không cần phải công lược, nhiệm vụ tuy hơi khó hoàn thành, nhưng lại khá tốt, cô có thể yêu ai cũng được, lần này tìm một anh chàng dị năng giả hèn hèn đi.

Thẩm Ngư đến cả vấn đề này cũng nghĩ kỹ rồi, thỏa mãn cười.

Hệ thống chen vào 【Ký chủ có muốn chọn nhân vật ngẫu nhiên xuyên qua không?】

Thẩm Ngự gật đầu.

【Đang chọn ngẫu nhiên.....】

【Chủ nhiệm lớp, Đồ Ngự Ngự.】

【Xin ký chủ không OOC】(1)

Thẩm Ngự trừng mắt "Ca không cho tôi OOC thì tẩy trắng kiểu cóc khô gì?"

【ký chủ, cô lon! Cô lon!】

"Hệ ca! Ca đừng như vậy mà!" Thẩm Ngự khóc lóc.

【Cô là toẹt nhất!】

Thẩm Ngự: "....."

—

Không khí nóng bức hỗn tạp mùi mồ hôi, ngoài cửa sổ ve sầu ồn ào kêu, phòng học an tĩnh ngời đầy người, chỉ có tiếng ngòi bút roẹt roẹt trên trang giấy, cùng với âm thanh chói tai do ghế dựa cọ xát với sàn nhà.

Thẩm Ngự mở choàng mắt, cái thước trong tay rơi xuống, khiến cho học sinh đang nghiêm túc làm bài ngẩng đầu lên.

Vội nhặt thước lên, cô phát phát tay, bảo bọn họ tiếp tục làm bài thi.

Điều chỉnh lại ký ức, thân thể này tên là Đồ Ngự Ngự, năm nay 24 tuổi, là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất ở ngôi trường này, lớn lên cực kì xinh đẹp gọi cảm diện mạo thuộc loại hàng yêu điểm đồ đệ tiện trong phim truyền hình, khiến người ta nhìn vào đã nghĩ cô gái này không đứng đắn.

Trong trường có lời đồn, đa số đều nói cô lần lên giường hiệu trưởng, mới có thể nhảy một phát lên làm giáo viên chủ nhiệm của một lớp.

(1) OOC (-out of character): phá vỡ thiết lập tính cách nhân vật.

(2) Giải thích tên của anh bạn phản diện một chút.

Kỳ Cừu (-邪仇): Cực kỳ hận! =))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Cô giáo muốn tẩy trắng (3)

Edit: ULies

Beta: Ư Ư

Tính cách của nguyên chủ có chút hư hỏng, thích diện đồ áo lộ vai lộ đùi bó sát người, tóc uốn thành từng lọn lớn, kết hợp với khuôn mặt yêu điểm đệ tiện, đi trên đường tí lệ quay đầu nhìn lại cực kì cao.

Nếu không phải vì hiệu trưởng đặt ra quy định phải mặc quần áo bảo thủ, Thẩm Ngự khẳng định nguyên chủ sẽ mặc đồ lót ren đến trường.

Điều khiến Thẩm Ngự an tâm chính là, nguyên chủ tuy hư hỏng, nhưng biện pháp tự bảo hộ rất tốt, nói tóm lại vẫn còn lần đầu tiên.

Mỗi lần đòi một bạn trai, đều là tra nam, muốn lừa nguyên chủ vào khách sạn thuê phòng, nhưng tất cả đều bị nguyên chủ né tránh chia tay.

Lần này chỉ thiếu chút nữa là thành công, nếu không phải tận thế tới, nguyên chủ đêm nay sẽ cùng một gã pháo hôi đi thuê phòng, đáng ra lần đầu tiên.

Thời tiết đã tới thời điểm nóng bức nhất, bởi vì bài kiểm tra trắc nghiệm ngày hôm nay, tang thi virus bùng phát ngay giữa lớp học, mười mấy người bị lây nhiễm, sau đó ác mộng bắt đầu bùng xuống.

Ánh mắt Thẩm Ngự chuyển sang một thân hình ngồi ở hàng sau cùng, người nọ ghé sát trên bàn, bài thi trắng tinh bị ném sang một bên, ngủ sâu.

Thân ảnh yếu ớt, trên người mặc một bộ đồng phục màu trắng xanh, mái tóc sạch sẽ, da đen, chính là loại trầm thấp, tối giống như màu đồng.

Cô đeo giày cao gót vào rồi đi xuống, nam sinh mười sáu tuổi đã qua thời kỳ ngây thơ, theo từng bước đi của cô, nam sinh xung quanh đang vui đầu làm bài cũng sôi nổi ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm đôi chân dài xỏ tất chân màu trắng của Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự ho nhẹ, chung quanh từng đạo tầm mắt mới biến mất.

Đi đến trước bàn, cô nâng ngón tay lên gõ gõ, giọng nói lạnh băng, "Bạn học Kỳ!"

Thiếu niên đang ngủ khê giật giật thân thể, mở đôi mắt buồn thắm tối tăm đối diện với Thẩm Ngự, không hề một tia hăm dọa bị bắt quả tang, ngáp một cái, đứng lên.

Thân hình hần cất cao, đây còn là thời điểm tuổi ăn tuổi lớn, cao hơn Thẩm Ngự một cái đầu.

Kỳ Cừ ở nhà tuy bị bắt nạt, nhưng bà nội đối xử với hần rất tốt, phương diện ăn uống chưa từng bạc đãi hần.

Vì thế nơi nên lớn vẫn lớn, nơi nên dài vẫn dài.

Dựa theo tính cách của nguyên chủ lúc này chắc chắn sẽ mắng hần một trận, nhưng cô chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, thấp giọng nói: "Tối văn phòng của tôi một chuyến."

Kỳ Cừ nhìn đã quen nên không tránh được, không chút sợ hãi, mà sửa sang lại quần áo, đi theo sau lưng cô.

Trước khi Thẩm Ngự đi, nói với đám học sinh trong lớp "Phòng học có cameras, tôi ở văn phòng cũng có thể nhìn thấy, nếu tôi thấy anh chị nào gian lận, tôi sẽ gọi phụ huynh của người đó lên, bài thi này trực tiếp 0 điểm."

Dứt lời, cô bước ra khỏi phòng học.

Đám trẻ trong phòng học tức khắc chụm đầu vào nhau khe khẽ nói, tất cả nam sinh đều khen tên nhóc Kỳ Cừ này thật là có phúc, có thể quan sát ngực và đùi Đồ Ngự Ngự ở khoảng cách gần như thế, bọn họ cũng muốn ở riêng với Đồ Ngự Ngự.

—

Điều hòa trong văn phòng đang mở, so với quạt điện trong lớp đúng là bỏ xa cả chân trời, phòng không lớn, đây là văn phòng cá nhân của Thẩm Ngự, trên bàn chồng chất từng chồng sách bài tập và sách giáo khoa, còn có mấy quyển tạp chí, ở trên là hình một cặp đôi cực kì gợi cảm, nhìn lên trên một chút là sẽ thấy một nữ nhân xinh đẹp với bờ môi đỏ chấy bóng.

Thẩm Ngự đen mặt nhét tạp chí vào ngăn kéo, sau đó bảo thiếu niên ngồi xuống, không đeo kính, cận không nặng, chỉ có 300 độ. (1)

Ngồi xuống nghiêm túc đánh giá thiếu niên trước mắt, hần lớn lên không xấu, không bằng nói là phi thường đẹp, đôi mắt hẹp dài kia khiến cô cảm giác như từng thấy qua ở đâu đó, hình dáng ngây ngô vẫn chưa rõ ràng, hốc mắt hơi lõm xuống, lộ ra ngũ quan Châu Âu.

Cốt truyện mẹ Kỳ Cừ là con lai, nhìn dáng vẻ của thiếu niên chắc là cũng di truyền một chút từ bà ấy.

(1) Ở Trung Quốc 100D sẽ bằng với 1D ở Việt Nam. Nên bạn cá nhỏ nhà chúng ta thực ra chỉ cận có 3 độ thôi nhé =))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Cô giáo muốn tẩy trắng (4)

Edit: ULies

Beta: U'U'

Thẩm Ngự đánh giá xong, nhanh chóng muốn đi làm chuyện chính, trong cốt truyện Kỳ Cừ đã lây nhiễm virus zombie từ sớm, chắc hẳn là lúc ngồi ở lớp bị cáo trúng, nếu có thể ngăn cản để hần không bị cáo, có phải sẽ ngăn cản hần biến thành trạng thái nửa người nửa zombie hay không, nếu như vậy cũng đồng nghĩa với đã giải quyết được điểm mấu chốt quan trọng của việc thế giới bị hủy diệt a.

Để tìm được một lí do rất đơn giản, cô thu hồi ánh mắt, đặt đồng sách vở và bút đã chuẩn bị sẵn đặt trước mặt hần, nói: "Kiểm tra mà em lại dám ngủ! Bây giờ cầm quyển sách này ngồi tại đây chép 100 lần! Làm không xong thì đừng hòng đi ra khỏi đây!"

Kỳ Cừ không nói, nắm bút, bắt đầu chép.

Lưng hắn thẳng tắp, sắc mặt trầm tĩnh, trên mặt không có chút phần nộ và thiếu kiên nhẫn nào, giống như chuyện Thẩm Ngư sắp xếp cho hắn không hề quá đáng chút nào.

Không quá đáng sao? Một trăm lần? Sợ rằng đến lúc tan học cũng chưa xong, cực kì quá đáng.

Cặp lông mi đen dày của thiếu niên rũ xuống tạo thành một tầng bóng mờ, vết thâm nơi khóe mắt và khóe môi hơi cong lên càng khiến thiếu niên trông mỗi một vô cùng.

Tối hôm qua cha Kỳ lại uống rượu, kéo Kỳ Cừ đang ngủ xuống giường, vừa đá vừa đấm, thậm chí còn cầm chai rượu rồng đập lên người hắn.

Cả đêm không ngủ, giờ kiểm tra tất nhiên sẽ không nhìn được mà ngủ gật.

Thẩm Ngư không tiếp tục nhìn vết bầm ở trên cổ hắn, ánh mắt chuyển qua nơi khác, móng tay hắn hơi dài, cạ vào lòng bàn tay.

Thiếu niên rất bình tĩnh, không có chút chống cự nào, điều này khiến cô cực kì không thoải mái, lại không hiểu tại sao mình không thoải mái.

Suy nghĩ một lúc, ánh mắt của Thẩm Ngư chạm vào một vết máu, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị thiếu niên giấu đi.

Tối hôm qua ngón cái của hắn bị mảnh chai cắt trúng, khi chép bài, vết thương đang kết vảy bị nứt ra, nên máu bắt đầu chảy ra.

Thẩm Ngư nhìn vết máu trên cán bút mà hắn chưa kịp giấu đi.

Cô không thể OOC, nhưng mà Thẩm Ngư dày dặn kinh nghiệm đã sớm biết về quy tắc chết chó này của hệ thống tẩy trắng.

Nhanh chóng mở ngăn kéo lấy ra một cái băng cá nhân, nắm chặt tay thiếu niên, nâng lên, vết thương nứt trên ngón cái nhìn rất đáng sợ, miệng vết thương rất sâu, bởi vì khi viết bài hơi dùng sức, đến thịt cũng bung ra, máu chảy xuống cổ tay hắn rồi rơi tích tách trên cổ tay trắng ngần của Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư rút khăn tay từ trong ví tiền ra cẩn thận lau máu, xé băng cá nhân dán lên miệng vết thương, cảm thấy không yên tâm lắm nên lại dán thêm một cái.

Ngón tay đang yên đang lành ngay lập tức bị quấn thành cái bánh bao.

Thiếu niên thân nhiên nhìn cảnh này, ánh mắt ngừng lại trên cổ tay Thẩm Ngư, nơi ấy dính vài giọt máu, màu máu đỏ tươi cực kì nổi bật trên bàn tay trắng mịn của Thẩm Ngư.

Từ đầu đến cuối đều nhìn rõ ràng.

Bên tai truyền tới giọng nói mắng mỏ lạnh lẽo của Thẩm Ngư: "Ngón tay em bị chảy máu mà không biết dừng tay một chút à? Chảy khắp nơi rồi này, người nào không hiểu còn tưởng tôi đánh em."

Câu này vừa phát ra, dưới đáy mắt thiếu niên lóe sáng một chút, hắn đang bị vỡ giọng, giọng nói có chút khàn khàn nhưng không hề khó nghe: "Em biết rồi, cô giáo."

Thẩm Ngư buông lỏng cổ tay hắn, lui về phía sau một bước, nói: "Biết rồi thì tốt, chép tiếp đi, đừng tưởng tay em bị thương thì tôi sẽ thương tình miễn cho em vài lần, để tôi nhìn thấy máu lần nữa, thì chép thêm 100 lần!"

Thiếu niên ừ một tiếng, ngồi xuống tiếp tục viết.

【 Ký chủ của tôi thật là lợi hại! 】

Hệ thống tẩy trắng rất nghiêm túc và cẩn thận, chỉ cần phát hiện ký chủ OOC dù chỉ một chút sẽ tiến hành trừng phạt, biên pháp trừng phạt sẽ được chọn ngẫu nhiên, có giật điện, đau thất cơ tim, đau đầu, loại trừng phạt nào cũng có, tất cả đều cực kì biến thái.

Hành động của Thẩm Ngư lúc này vốn phải bị trừng phạt, không ngờ tới câu nói cuối cùng đã giúp cô tránh thoát.

Thẩm Ngư từng đi qua nhiều thế giới như thế, tất nhiên không phải dạng vừa đâu vừa vừa vừa vừaaaa đâu, việc nhỏ như thế mà không đối phó được, thì cô ở giới xuyên nhanh bơi qua bơi lại kiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Cô giáo muốn tẩy trắng (5)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Trong lớp đang làm bài kiểm tra, Thẩm Ngự không thể ngồi lì ở đây, đứng dậy, nhìn thoáng qua thiếu niên đang chép sách, lạnh lùng nói: "Viết cho đảng hoàng, không xong thì không được ra khỏi văn phòng, không cho phép về nhà!"

Thiếu niên đáp một tiếng được.

Thẩm Ngự lúc này mới hài lòng rời đi, trước khi đi còn đóng cửa lại.

Khi quay lại phòng học, đám trẻ đang châu đầu ghé tai thảo luận ngay lập tức quay về chỗ ngồi, khôi phục bầu không khí yên tĩnh của phòng thi.

Trời quá nóng, nóng đến nỗi Thẩm Ngự vừa mới chui ra từ văn phòng mát phoi phới, vừa bước vào phòng học, khí lạnh bị thổi bay mất không còn mống nào, quạt điện trên đầu quay cả ngày cũng không giảm được chút nóng bức nào.

Cô mặc áo sơ mi màu trắng, phía dưới là chiếc váy màu đen dài đến đầu gối, xò tất chân, vừa mới ra ngoài một lát, trên người đã chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, nóng đến mức cô vừa phải ngồi trên bục giảng vừa cầm một quạt vờ đứng mà coi nó như một chiếc quạt tay.

Vài tiếng ho khan rầu rĩ không biết từ hướng nào truyền đến, ngay sau đó tiếng ho khan liên tục không dứt, ho như muốn phun cả phổi ra luôn.

Một người nối tiếp một người, chỉ trong vòng mười phút, đã có mười mấy người bắt đầu ho khan.

Con ho ồn ào kéo tới, thập phần kỳ lạ, nhưng đám học sinh đang chăm chú làm bài lại không phát hiện.

Thẩm Ngự ngồi trên bục giảng thu tất cả vào trong mắt.

Học sinh ho khan gần cô nhất, sắc mặt đã bắt đầu xanh tím, hai mắt đỏ đậm gần đầy tơ máu, con ngươi cũng chuyển từ màu đen thành màu xám tro, nhưng chính đứa bé ấy cũng không phát hiện ra, mà chỉ lo ôm ngực ho mãnh liệt.

Người bị lây nhiễm virus zombie, sẽ có một tiếng ừ bệnh, mười phút sau đó sẽ xuất hiện các loại triệu chứng, mười phút nữa mới chính là giai đoạn chuyển hóa thành zombie.

Người này ở ngay dưới mắt cô chuẩn bị hóa thân thành zombie, Thẩm Ngự đứng lên, lẳng lặng nhìn đôi mắt trống rỗng của cậu, một con zombie toàn thân cứng đờ.

Phòng học trong nháy mắt trở nên ồn ào, một học sinh nhào về phía bạn cùng bàn, há mồm cắn xuống, cắn trên cổ cậu ta, hàm răng còn sắc bén hơn cả răng thép, máu phun ra kích thích tới đám học sinh chưa lây lại được tinh thần ở xung quanh.

Giống như trong phim ảnh, mười mấy học sinh đẩy ngã bạn cùng bạn xuống cắn xé, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng thét chói tai trộn lẫn vào nhau, xuyên qua lỗ tai Thẩm Ngự nghe cực kỳ khó chịu.

Một con zombie đánh về phía cô, Thẩm Ngự nghiêng người né tránh, kéo một cái bàn qua chặn con zombie đang bò dậy từ trên mặt đất lại, còi gậy cao gót, chạy ra ngoài cửa.

Cô có thể quay lại, nhưng không thể OOC, cô không thể quay trở lại phòng học tiếp tục gác thi, hệ thống tẩy trắng sẽ phán định cô phá hỏng cốt truyện.

Thẩm Ngự chạy về hướng văn phòng, chạy qua phòng học nào cũng nghe thấy âm thanh thảm thiết vang vọng tới cùng tiếng hồng học phát ra từ cổ họng tựa như lũ dã thú.

May mà cô chạy nhanh, bảy zombie đều bị người sống trong lớp học hấp dẫn, trên đường không có chút trở ngại, cũng không gặp nguy hiểm.

Đẩy cửa văn phòng ra, Thẩm Ngự liền nhìn thấy Kỳ Cừ bị một cô gái đẩy ngã, Kỳ Cừ duỗi tay bóp chặt cổ cô ta, không cho cô ta cắn, nhưng tình huống càng ngày càng nguy hiểm, Thẩm Ngự cầm cái đèn bàn đặt trên bàn làm việc đập lên đầu cô gái ấy.

Đèn bàn làm từ sắt, chất lượng không tệ, khi Thẩm Ngự nện xuống đã nghe thấy âm thanh va chạm giữa đèn bàn và hộp sọ cực kỳ rõ ràng, nơi gáy không hề có vật gì cản trở, cô mạnh mẽ đập xuống, máu bắn lên mu bàn tay cô, nện rất lâu, nữ zombie mới ngã khụy xuống.

Thẩm Ngự dùng hết sức lực cả đời người, cả người run rẩy, điều hòa trên đầu vẫn không ngừng thổi ra khí lạnh, từng đợt từng đợt thổi qua gáy cô, khiến đầu óc cô dần thanh tỉnh.

Tay buông ra, đèn bàn rơi xuống mặt đất rồi lăn sang góc tường, trên mu bàn tay còn dính dịch não trắng trắng đỏ đỏ, kinh tởm đến mức dạ dày cô điên cuồng trào lên.

Lịch đăng truyện anh sẽ up trong phần thông báo nhé!!!

Chương 205: Cô giáo muốn tẩy trắng (6)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Tình trạng của thiếu niên ngồi trên mặt đất không được tốt lắm, máu dính khắp người, ngay cả gương mặt cũng bị máu nhuộm đỏ, đôi mắt đen nhánh kia nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Ngư, không biết đang nghĩ gì.

Cô vừa giết người, sự sợ hãi dưới đáy lòng bắt đầu phun trào, chạy loạn trong cơ thể Thẩm Ngư, cô choáng váng một lúc lâu mới áp chế được.

Đó không phải là người, không còn là con người, là quái vật, là zombie.

Thẩm Ngư rút một tờ giấy đặt trên bàn, chùi máu trên mu và lòng bàn tay, khi lau hết chất lỏng kinh tởm đó, trong lòng cô mới cảm thấy thoải mái đôi chút.

Nhìn về phía thiếu niên, cổ họng cô khô khốc, "Em không bị dọa chứ? Có thể đứng lên không?"

Kỳ Cừ đứng lên, bước qua thi thể nằm trên đất, sắc mặt không có chút dị thường nào, ngoại trừ hơi tái nhợt.

Thẩm Ngư lờn ít ý nhiều, nói: "Người ở bên ngoài đều bị biến thành quái vật, quái vật cắn chết người."

"Tuyệt đối không thể để chúng cào hoặc cắn trúng, nếu không em sẽ biến thành quái vật giống họ."

Kỳ Cừ nhìn thoáng qua thi thể trên đất, nắm chặt lòng bàn tay, gật đầu.

Thẩm Ngư đi khóa trái cửa sau đó lại gần tủ đựng đồ, lôi quần jean và áo khoác ra, "Lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài, em tìm thử trong phòng xem cái gì có thể dùng làm vũ khí, bây giờ tôi thay quần áo."

Mặc váy di chuyển rất vướng víu, vừa rồi khi cô chạy tới đây đã bị vấp ngã rất nhiều lần, váy căng ra khiến khoảng cách giữa mỗi bước chân đều rất nhỏ, cực kì bất tiện.

Áo somi cũng vậy, chỉ cần làm vài động tác mạnh, như động đập cánh tay cũng khó khăn.

Kỳ Cừ rũ mắt, nhìn xuống đôi chân của Thẩm Ngư, bởi vì đi giày cao gót khá phiền toái nên cô đã chạy đến đây bằng chân không.

Cô mang tất liền chân, chân vừa nhỏ vừa trắng, lớp vải trắng càng khiến đôi chân thêm nhỏ nhắn đáng yêu, bị dính vài vết máu, tất chân đã bị rách vài chỗ, lộ ra lòng bàn chân phỉm hồng.

Trong tình huống gấp rút, cô gái căn bản không quan tâm đến hán đang đứng bên cạnh, cởi váy và áo somi, nhanh chóng mặc áo thun màu đen và quần vận động màu xanh, tấm lưng trắng nõn mềm mại quay về phía hán, xương bả vai giống như cánh bướm mơ hồ mạ lên ánh sáng rực rỡ, vòng eo mảnh mai, xuống một xiu nữa là cặp chân thon dài gợi cảm.....

Kỳ Cừ thu hồi ánh mắt, xoay người lại, khoe miệng giương lên độ cong khó phát hiện, trong con ngươi đen như mực bùng cháy lên một ngọn lửa.

Thẩm Ngư đang tập trung thay đồ không hề để ý tới điều này, thay quần áo xong, cô bắt đầu lật tung văn phòng lên để tìm vũ khí.

Vật có thể dùng làm vũ khí, chỉ có cây gậy bóng chày cất sau cửa, ngoài nó ra thì không còn vật nào cả.

Cô cẩn thận bước đến gần cửa sổ, văn phòng được đặt ở chỗ khuất nhất của tầng năm, muốn ra khỏi trường cần phải xuống năm tầng và đi ngang qua một cái sân thể dục.

Dùng cây gậy bóng chày này, muốn xông ra tầng tầng lớp lớp zombie, căn bản là không thể.

Cô chỉ là một cô gái, bên cạnh còn có một học sinh, muốn sống sót thoát khỏi trường học, chính là đã khó càng thêm khó.

Hít sâu một hơi, Thẩm Ngư rơi vào dòng suy nghĩ nặng nề.

Lúc này, Kỳ Cừ đột nhiên mở miệng, "Cầu thang đầu tiên bên trái sẽ không có ai, ở đó chất đầy rác thải, đã lâu không có người dùng."

Mắt Thẩm Ngư sáng lên, nhưng không thể hiện ra kích động hoặc khen ngợi, mà chỉ nhíu mày nghiêm túc nói, "Có thật là không có ai dùng không? Tôi nói cho em biết, bây giờ bên ngoài rất loạn, chỉ cần đi sai một bước là sẽ đi vào chỗ chết, em tốt nhất là không nên hại tôi!"

Kỳ Cừu: "Vâng."

Thẩm Ngư cắn chặt răng, sau hồi lâu, đưa gậy bóng chày cho hắn, "Được rồi, chúng ta đi thôi, bây giờ ra ngoài, em cầm gậy bóng chày đi trước dẫn đường."

Kỳ Cừu nhận lấy gậy bóng chày, đáy mắt hơi lóe sáng.

Câu nói của Thẩm Ngư nghe giống như chỉ lo cho bản thân, nhưng bây giờ gậy bóng chày là vũ khí duy nhất để tự vệ, thế mà cô lại đưa nó cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Cô giáo muốn tẩy trắng (7)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Đi trước dẫn đường rất nguy hiểm, nhưng nếu có vũ khí thì chẳng là có gì cả, nhưng mà một cô gái không có vũ khí, người thì yếu như con sên, nếu gặp zombie chính là go die.

Cô lại không hề biết rằng hành động này rất ngốc nghếch, có lẽ bởi vì cô quá ngốc, nên mới hành động như vậy.

Kỳ Cừu nắm chặt gậy bóng chày, đôi mắt nhìn chăm chăm gáy cô, sát ý hiện lên trong đáy mắt, trong nháy mắt bị giấu đi.

Cánh tay siết chặt chậm rãi buông lỏng, buông gậy bóng chày.

Kệ đi, sao có thể để cô ta chết dễ dàng như vậy.

Thẩm Ngư đang khần trương và nghiêm túc quan sát tình huống bên ngoài cửa sổ, không hề biết rằng mình vừa có một chuyến du lịch danh lam thắng cảnh ở âm phủ, giờ tay vén sợi tóc xoắn vướng víu qua bên tai, lộ ra lộ ra làn da trắng ngần trơn bóng, trên trán không có tóc mái, khuôn mặt điểm lệ rõ nét, mày liễu nhãn lại, cặp mắt trong suốt thuần túy khiến gương mặt yêu điểm đề tiện kia lộ ra một tia thanh thuần.

Kết hợp với áo thun đen và quần jean, khiến cô càng trẻ trung hơn, hoàn toàn không giống một cô gái sắp tròn hai lăm, đúng hơn là giống học sinh cấp ba.

Đứng cùng một chỗ với Kỳ Cừu to cao, khiến người ta sinh ra cảm giác, hai người này nhất định là anh em!

Mồ hôi trên trán Thẩm Ngư chậm rãi lăn xuống, trong phòng mở điều hòa, cả người đều lạnh băng, sự kinh hoàng không khống chế được mà nhảy lên, cô sợ bị zombie cắn chết, quá khủng bố, cảm giác thịt bị cắn xé ra, nghe mà đau nhức nhách.

Không bằng cô cứ ngồi chỗ này chờ chết.

Nhưng bây giờ zombie lảng vảng trong trường cũng không nhiều, nếu cứ chờ tiếp, chờ cho đến khi tất cả người trong trường đều biến thành zombie, lúc đó cô muốn chạy, thì độ khó sẽ trực tiếp bay từ level 1 lên level 100.

Nuốt nuốt nước miếng, cô kiềm chế sự kinh hoàng trong lòng, nỗ lực duy trì hình tượng trấn tĩnh của chủ nhiệm lớp, "Tôi đếm ngược ba giây rồi chạy ra ngoài, em đi ở phía trước, tôi đi phía sau, nếu gặp nguy hiểm... Em... Em tuyệt đối không thể vứt bỏ tôi đâu đấy!"

Những lời này cô thật thật giả giả, tất cả mọi người đều biết rõ Đồ Ngư Ngư khôn nạn đến mức nào, vừa rồi cô còn bắt hắn chép phạt, nếu giờ ra ngoài mà gặp zombie, thiếu niên chỉ sợ hành động đầu tiên của cô là đẩy mình vào trong bầy zombie, cô mà chết thì tốt biết bao, bớt một kẻ thù và gánh nặng.

Kỳ Cừu rũ đầu, không nhìn rõ mặt, giọng nói vẫn bình tĩnh như mọi khi, "Em biết rồi, cô giáo."

"Em biết thì tốt." Thẩm Ngư không yên tâm bỏ thêm một câu, "Bạn học Kỳ, em nên suy nghĩ kỹ, dù sao tôi cũng là cô giáo của em, một ngày làm thầy cả đời làm mẹ, tôi trước kia đối xử với em như vậy thật ra cũng vì muốn tốt cho em, em không nên oán giận cô."

"Nếu tôi biến thành zombie, em cũng đừng hòng sống sót chạy thoát!" nói xong câu này, Thẩm Ngư hận không thể đập nát cái mồm khâu nghiệp của cô! Câu trước đang rất cảm động lòng người, câu sau sao lại phun ra làm giề!

Đều tại cái cái nổi của hệ thống tẩy trắng a! (1)

Thật ra Kỳ Cừu không có nhiều phản ứng lắm, cúi đầu xuống, khí thể anh hoàng tử u buồn đẹp zai ngay lập tức phóng ra trăm mét.

Tay Thẩm Ngư siết chặt nắm cửa, hít sâu một hơi, lại thở ra, liên tục hít hít vào rồi lại thở ra, làm trái tim đập loạn trở nên bình thường, đẩy cửa ra cho Kỳ Cừu đi trước.

Cô không quên cầm theo cái đèn bàn, dù sao đây cũng là vũ khí đầu tiên cô dùng để giết zombie, vẫn chưa bị hỏng, vẫn có thể sử dụng.

Văn phòng của cô ở vị trí xa cầu thang nhất của lầu năm, hành lang dài ngoằng không một bóng người, thời điểm này tất cả mọi người đều ngồi trong lớp làm bài kiểm tra, tầng này đều là văn phòng của giáo viên, hai tầng trên dưới mới là phòng học.

Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh gào thét chói tai, xuyên qua từng tầng, âm thanh vang vọng khiến lòng người sợ hãi, trái tim như bị một cục đá đè lên, hai chân bắt đầu nhũn xuống.

May mà bên cạnh cô còn có người khác, Thẩm Ngư duỗi tay cầm một góc áo trên đồng phục của Kỳ Cừu, gắt gao đi sau lưng hắn.

(1) *Nói chung là gánh tiếng xấu cho người khác.*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Cô giáo muốn tẩy trắng (8)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Thân thể Kỳ Cừu hơi cứng đờ, sau khi trở lại bình thường, khỏe mắt nhìn thoáng qua phía sau.

Làn da của cô vốn rất trắng, bây giờ lại càng trắng tựa như trong suốt, hai mắt tràn đầy sợ hãi, nhưng vẫn ra vẻ trấn tĩnh quan sát bốn phía, bàn tay đang nắm lấy góc áo của hắn khẽ run rẩy, bàn tay ấy rất đẹp, trắng nõn, chưa từng làm việc nặng, không có chút thô ráp hay già nua nào.

Nhưng chính đôi tay này, đã đẩy hắn vào bầy zombie, hắn vẫn nhớ ánh mắt của người này khi nhìn hắn ngã xuống vào lúc ấy, lạnh băng và bình tĩnh, giống như chuyện hắn chết đi đối với cô chẳng tạo nên chút gợn sóng nào, thậm chí còn cảm thấy chuyện hắn chết là loại chuyện tốt đến đường nào, loại người như hắn, ở trong mắt cô chỉ là một con chuột nhắt hôi hám, một loại tồn tại kinh tởm.

Kỳ Cừu sống lại, hắn không nghĩ tới mình sẽ sống lại, kiếp trước hắn nhìn cả thế giới chết đi, hắn cô độc sống suốt hai mươi năm, mỗi đêm hắn đều mơ thấy một người, đó là một cô bé, nhờ đó chỉ có trong mơ hắn mới cảm nhận được hơi người.

Một năm trôi qua một năm tới, hắn càng ngày càng nhớ nhưng cô bé ở trong giấc mơ, hắn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt cô, đến cả tên cũng không biết, nhưng không biết tại sao, hắn rất muốn gặp cô ấy.

Hắn tự sát, nếu chỉ có thể thấy cô trong mơ, vậy thì chết đi, sẽ được nằm mơ mãi mãi.

Cũng không biết tại sao vừa mở mắt ra, hắn lại quay trở về tuổi mười sáu. Ký ức năm mười sáu tuổi là ký ức hắn chán ghét nhất, những kẻ đó, những chuyện đó, tất cả đều khiến hắn chán ghét. Đặc biệt là cô gái này, Kỳ Cừu nhớ lại, cô ta chết thế nào nhỉ?

Hình như là bị zombie cắn xé đến chết.

Quá nhạt nhẽo, chết như vậy quá đơn giản, kiếp này sẽ cho cô ta chết kiểu khác.

Ví dụ như, lấy huyết thanh kiếp trước nghiên cứu được tiêm vào cơ thể cô, loại huyết thanh này có thể giúp cho con người không bị lây nhiễm virus, còn có thể làm miệng vết thương nhanh chóng khép lại.

Nghĩ đến cô sẽ bị zombie cắn từng miếng từng miếng, sau đó khép lại, cắn xong lại khép.

Hình ảnh này, thật là xinh đẹp biết bao.

Nhưng không biết tại sao, ký ức hình như bị thay đổi, bây giờ đáng lẽ hắn phải ở trong phòng thi, người này cũng vậy.

Học sinh đang làm bài đột nhiên biến thành zombie, tiếng cắn xé, màu máu, âm thanh gào thét chói tai, sợ hãi.

Không phải giống bây giờ, bình yên đợi ở đây.

Tại sao lại thay đổi?

Ánh mắt Kỳ Cừ sâu thẳm, nheo lại, lập lòe hưng phấn.

Cô gái này, thú vị hơn kiếp trước..

Thẩm Ngự đang rơi vào trạng thái căng thẳng nếu biết trong đầu thiếu niên nghĩ gì, nhất định sẽ bóp cổ 723 rỗng giận, boss phản diện sống lại kiểu quái gì thế!!

Nhưng mà cô không biết đọc suy nghĩ.

Càng đi sâu vào hành lang, càng yên tĩnh, yên tĩnh đến kì lạ.

Thẩm Ngự không dám thả lỏng cảnh giác, đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này, một tiếng vang lớn truyền đến từ cánh cửa bên cạnh, sau đó cửa mở ra, một "người" nhảy vọt tới trước mặt họ.

Đó là một nữ zombie, nửa khuôn mặt đã bị găm cán đến nổi lộ ra hộp sọ bên trong, nước miếng hòa lẫn với máu rơi xuống đất, đôi mắt xám trắng nhìn chằm chằm họ.

Thẩm Ngự nhìn thoáng căn phòng, nhưng bởi vì cái giá chặn ngang giữa phòng nên hoàn toàn không thấy gì hết.

Nếu trong phòng vẫn còn zombie, lại đột nhiên lao tới, hai người đều phải chết.

"Đánh... Đánh vào đầu nó! Đó là điểm yếu của nó!" Thẩm Ngự ghé lại gần tai Kỳ Cừ, run giọng nói.

Hơi thở nóng bỏng ướt át truyền đến tai Kỳ Cừ khiến cả người hắn run lên, cảm giác quái dị sinh ra dưới đáy lòng, sau đó lại biến mất, làm hắn không kịp bắt lấy.

Zombie trước mặt xông đến, Kỳ Cừ nâng gậy bóng chày lên đập thẳng về phía đầu con zombie, khuôn mặt dữ tợn bị đánh lệch hẳn về một bên, zombie chỉ ngừng lại một chút, sau đó lại xông đến.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Cô giáo muốn tẩy trắng (9)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Thẩm Ngự cũng không dừng lại, giờ đèn bàn lên nên trên vai zombie, vị trí của cô có chút bất tiện, không thể đánh trúng đầu nó, chỉ có thể nện trên vai, khiến động tác nó chậm lại.

Hai người phối hợp qua lại, rất có hiệu quả, chỉ qua vài phút, zombie đã bị Kỳ Cừ đập một phát ngã lăn quay trên mặt đất.

Thẩm Ngự dùng "Hiên Viên kiếm" trong tay, đánh về phía đầu zombie, nện vài phát, phát hiện nó chau trờì gập ông bà rồi mới nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỳ Cừ, đã thấy một bóng người lác lư sau lưng Kỳ Cừ, chuẩn bị nhào đến.

Thẩm Ngự nín thở, dùng hết sức cha sinh mẹ đẻ giờ tay ra giữ chặt cánh tay hắn, kéo sát lại gần người cô.

Khó khăn né tránh đòn tấn công của con zombie.

Con zombie kia dường như rất tức giận, nâng móng vuốt lên phóng về phía Thẩm Ngự, tốc độ rất nhanh, Thẩm Ngự chưa kịp suy nghĩ, đầu óc trống rỗng, nhanh chóng đẩy Kỳ Cừ ra.

Khoảnh khắc sắp cười hạc về trời cô cũng không quên nhiệm vụ tẩy trắng a a a a ——

Kỳ Cừ đứng gần cô đã chuẩn bị sẵn, hắn chắc chắn rằng cô sẽ kéo hắn qua làm bia đỡ đạn, lại không nghĩ rằng cô gái này sẽ đẩy hắn ra chỗ khác, anh

đứng sẵn sàng bị cào rách mặt.

Tay con zombie sắp vung tới, hai đầu lông mày Kỳ Cừ cau lại, nhìn thoáng qua zombie, sau đó tay của nó đột nhiên ngừng lại giữa không trung, hấn nhanh chóng đẩy ngã Thẩm Ngư.

Hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Thẩm Ngư đè trên người hấn, không chút đau đớn nào, lồng ngực phập phồng kịch liệt, sau khi phục hồi tinh thần cô vội vàng đứng dậy, vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy con zombie đáng lẽ đang bay lại đây, bây giờ đang nằm phơi bụng trên đất, óc văng khắp nơi.

Nó... Chết kiểu gì?

Chết kiểu gì thế???

Thời điểm Thẩm Ngư vẫn đang hoang mang, Kỳ Cừ chống người ngồi dậy, đột ngột nói: "Em đánh chết."

Thẩm Ngư vừa rồi sợ tới mức luôn nhắm tịt hai mắt, nên không nhìn thấy cảnh con zombie bị đập chết, ông cha ta thường nói con người vào khoảnh khắc sắp thái sẽ thức tỉnh sức mạnh của supersaiya, có lẽ đó là sự thật chẳng.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì việc này cũng có chút miễn cưỡng rồi nhá.

Thẩm Ngư lâm vào trầm tư, bên tai vang lên âm thanh mấy móc lạnh lẽo.

【Vừa rồi ký chủ đã OOC, hệ thống tẩy trắng khởi động chế độ trừng phạt, đang chọn hình phạt ngẫu nhiên.】

【Trừng phạt: Đau đầu! Duy trì trong vòng ba mươi phút! 】

Dứt lời, đầu Thẩm Ngư đã truyền tới một cơn đau nhức.

Từng đợt từng đợt như dòi núi lấp biển đè nén lên đầu cô, đau đến mức khiến cô phải quỳ trên mặt đất, không còn nhìn rõ được cảnh vật trước mắt

Kỳ Cừ thấy thế, nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô dò xét, nhưng cũng không phát hiện dấu hiệu bị lây nhiễm virus zombie.

"Cô giáo, cô bị sao vậy?"

Thẩm Ngư sợ hấn hiểu lầm rằng mình bị cào trúng, bị lây nhiễm virus zombie sẽ vứt bỏ mình ở đây, vội vàng cầm lấy góc áo của hấn, đau đớn kéo đến, âm thanh rên rỉ tiết ra từ miệng, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Tôi... Tôi không bị cào, tôi có bệnh đau đầu, đột nhiên phát tác, em... em đưa tôi đến nơi nào đó an toàn nghỉ ngơi một chút là được."

Đầu càng ngày càng đau, Thẩm Ngư nghĩ mình chắc chắn sẽ đau tới ngất đi, đôi mắt mông lung mờ mịt, nước mắt sinh lý tràn ra từ khóe mắt, gắt gao siết chặt góc áo trong tay, chậm rãi ngã xuống, không quên nói: "Đừng vứt bỏ tôi....."

Cô cứ như vậy té vào lòng ngực hấn, Kỳ Cừ dễ dàng ôm lấy eo cô, rất nhỏ, thân thể mềm mại thơm tho, đó là mùi nước hoa vị trái cây, rất nhạt và nhẹ, chỉ có đứng gần mới có thể ngửi thấy.

Mùi thơm thoảng thoảng lấp đi mùi máu tanh, Kỳ Cừ nâng tay lên, lòng bàn tay chạm vào nước mắt của nữ nhân, ẩm ướt, và ẩm áp.

Lông mày nhíu chặt, cơ thể run rẩy, chắc là đau lắm, phải đau đến thế nào mới có thể ngất đi?

Bàn tay di chuyển từ khuôn mặt mịn màng xuống cần cổ trắng như tuyết của cô, mạch máu màu xanh rõ ràng hiện lên, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập lên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Cô giáo muốn tẩy trắng (10)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Chỉ cần siết một cái.

Cô sẽ mất khả năng hô hấp, chậm rãi trở thành một cỗ thi thể lạnh như băng.

Ánh mắt Kỳ Cừu sâu không thấy đáy, phảng phất như giếng cổ sâu thẳm, bên trong tựa như cất chứa một con dã thú đang ngủ đông và nó bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy, từ từ xâu xé cô.

Một hồi lâu sau, ánh mắt hần mới trở lại bình thường.

Chết rồi thì còn gì thú vị.

Cánh môi mỏng của Kỳ Cừu cong lên đầy hứng thú, biểu cảm nơi đáy mắt bị lớp sương đen dày che phủ, cúi người dễ dàng bế cô lên, bước ngang qua thi thể trên mặt đất đi thẳng vào trong phòng.

—

Bầu trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu thay đổi, mây đen giăng đầy trời, mặt trời khuất bóng trong tầng sương đen, đám mây đen tụ lại tạo thành một lốc xoáy quỷ dị, rõ ràng đang là ban ngày nhưng chẳng khác gì ban đêm, mơ hồ lẫn vào những đám mây màu đỏ như máu.

Thời điểm Thẩm Ngư tỉnh lại bốn phía đều bị bóng tối bao trùm, nếu không phải đồng hồ hiển thị 1 giờ rưỡi, cô sẽ cho rằng mình ngủ cả một ngày.

Kỳ Cừu ngồi dựa vào vách tường bên cạnh, giống như đã ngủ rồi.

Cô xoa xoa trán, đau đớn đã mọc cánh bay đi, cơn đau này hoàn toàn không thể chịu đựng nổi, cô không bao giờ muốn ăn khổ lần thứ hai.

Đều tại tình huống quá khẩn cấp, trong lúc nóng vội cô không kịp suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ nghĩ rằng, đây là cơ hội tẩy trắng tốt mà ông trời ban cho chứ còn gì nữa!

"Hệ ca, tôi mệt mỏi quá." Cả người Thẩm Ngư đều không có sức lực, cho dù đã nghỉ ngơi một lúc, nhưng cơ thể vẫn mềm nhũn.

【Ký chủ, nhiệm vụ tẩy trắng không nên gấp gáp, chỉ cần bám sau móng Kỳ Cừu, sau này sẽ có nhiều cơ hội.】723 không thể điều khiển hệ thống tẩy trắng, hệ thống tẩy trắng là một hệ thống độc lập, chỉ cần thấy Thẩm Ngư OOC một chút chút chút thôi, là sẽ ngay lập tức khởi động chế độ trừng phạt ngẫu nhiên, không cho chút đường sống nào.

Thẩm Ngư thờ dài, "Tôi biết."

【Ký chủ, cô có một văn kiện chưa mở trong hòm thư.】

Là quà bồi thường thế giới trước của Chủ Thần, Thẩm Ngư suýt nữa quên mất.

Đây là quà bồi thường cho thế giới này, đây là tận thế, quà chắc sẽ là dị năng.

Thế giới này cũng có dị năng, sốt cao 40 độ suốt một ngày, khi tỉnh lại nếu không bị biến thành zombie, thì sẽ có dị năng.

Chủng loại dị năng có được sẽ dựa vào tư chất của bản thân.

Chia thành: hệ lực lượng, hệ tốc độ, hệ lửa, hệ nước, hệ sấm sét, hệ đất, hệ không gian.

Hệ hiếm có khó tìm hệ tinh thần, hệ ánh sáng, hệ bóng tối.

Con hàng lạ nhất quả đất – hệ kỳ ba: Hệ mị hoặc, hệ tàng hình, hệ biến hình.

Dị năng chia ra cấp bậc từ thấp đến cao: Cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, cấp sáu, cao nhất là cấp sáu.

Sự khác biệt giữa các cấp rất lớn, ví dụ như cấp một và cấp hai, hơn kém nhau mười quả núi everest, cày level cực kì khó, cho nên như đã nói sự khác biệt giữa mỗi cấp rất rất là lớn.

Nhiều loại dị năng khác nhau, cách dùng cũng không giống nhau.

Trong tất cả các hệ, hệ sấm sét là bá đạo nhất, cách sử dụng nói một cách ngắn gọn cục súc nhất là – cứ nhắm trên đầu nó mà phóng, phạm vi công kích cực kì lớn, sát thương cũng cao.

Điểm yếu duy nhất là quá tốn tinh thần lực.

Hệ nước là hệ có khả năng tấn công rác rưởi nhất, giai đoạn trước tận thế không có tác dụng gì nhiều, nhưng giai đoạn sau thì rất là quan trọng.

Sau tận thế, nước là loại tài nguyên quý giá nhất, ở giai đoạn sau, dị năng giả hệ thủy là một trong các nhân vật được các căn cứ bảo vệ nhất.

Dị năng hiếm, dị năng nào cũng mạnh hơn mấy loại bình thường, đặc biệt là hệ tinh thần, cực kì khủng bố, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể giết chết zombie, có thể chui vào giấc mơ của người khác, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác sau đó não quá tải, bùng một phát, chết thẳng cẳng.

Trong cốt truyện chỉ từng xuất hiện hai dị năng giả hệ tinh thần, một người là nam chính, một người là boss phản diện – Kỳ Cừ.

Nữ chính là hệ bóng tối, cũng rất biến thái, bóp méo không gian và thời gian, có thể ném zombie vào lỗ đen, biến mất.

Tiếp theo là hệ kỳ ba, dị năng hệ mị hoặc có thể khiến zombie bất động, có thể khiến cho các zombie tự quay qua đập nhau, nhược điểm của hệ này là quá quyến rũ, có thể trong lúc vô tình dụ dỗ người bình thường phạm tội.

Hệ tàng hình – nghĩa trên mặt chữ, mà hệ biến hình, có thể biến thành các loại người, động vật và đồ vật.

Thẩm Ngư chỉ ước quay ngẫu nhiên trúng hệ tinh thần hoặc hệ sấm sét, trăm nghìn lần đừng quay trúng hệ kỳ ba!

Nhưng cô lại quên mất năng lực lập flag(*) siêu kinh khủng của bản thân, vừa nghĩ xong, đã nghe thấy âm thanh tích tích của hệ thống.

【Chúc mừng ký chủ quay ngẫu nhiên trúng hệ kỳ ba —— dị năng hệ mị hoặc.】

(*)Flag: nôm na là những sự kiện hay lời nói mang tính đánh dấu/ cảnh báo cho việc sắp có sự kiện quan trọng xảy ra trong otoge và galge.

Lời của Editor không phải của tác giả: Thực ra mình cảm thấy dị năng hệ nước bá đạo lắm mà gluklu =)) Tạo được nước uống, nước sinh hoạt nè. Nếu có tinh thần lực khá mạnh là có thể lợi dụng nó để thăng cấp khả năng điều khiển nước như tạo hình bla bla, hoặc ngưng tụ lại thành băng, phóng ra! Từng đọc đâu đó có ghi nước đột ngột nóng lên nhiệt độ cao nhất sẽ phát nổ, đột ngột nhé! Rồi điều khiển máu, nước trong não, rút đi nước trong thực vật khiến nó khô héo, dập lửa, làm nước lạnh lạnh khắp nơi để không chế dị năng giả hệ sấm sét vì nước dẫn điện =)) Bá đạo lắm đúng hôn cả nhà???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Cô giáo muốn tẩy trắng (11)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nước mắt Thẩm Ngư thiếu chút nữa tràn ra, "Hệ ca, anh có ý!"

【Ký chủ..... là do cô xui xẻo.】

Xui xẻo, lần nào ngẫu nhiên cũng như đang rặn đẻ!

【Ký chủ yên tâm, dị năng sẽ trực tiếp truyền tống vào cơ thể ký chủ, không cần phát sốt hay ngắt giết hết.】

Thẩm Ngư nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi, "Thật là biết quan tâm người khác a!"

【Đúng vậy, Chủ Thần tất nhiên sẽ quan tâm đến tất cả xuyên nhanh giả.】723 sẽ không nói là nó đang cười trộm đâu.

"Cô giáo, cô tỉnh rồi sao?" Kỳ Cừ ngay lúc này vội chen vào nói.

Thẩm Ngư cảm giác được một lực lượng kì lạ đột nhiên chảy trong cơ thể, chậm rãi chảy từ kinh mạch, cho đến đan điền. (1)

Cách sử dụng dị năng cũng xuất hiện trong não bộ, phảng phất như đây là một loại bản năng.

Mở mắt ra, đối diện với đôi mắt tối tăm của thiếu niên, nói: "Tỉnh."

Cơ thể tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ, mùi hương cực kì ngọt ngào mê người, Thẩm Ngư nhìn đám sương mù hồng nhạt trước mắt chậm rãi lan tới gần Kỳ Cừ, vừa tiếp xúc với hơi thở trên người Kỳ Cừ, cũng không sợ hãi rút về, mà chỉ cẩn thận quấn lên.

Thẩm Ngư mở to hai mắt nhìn!

Oắt dờ fuk???

Đây là cái quỷ gì???

Kỳ Cừ dường như cũng nhận ra điều khác thường, thân thể cứng đờ một chút, nhưng cũng chỉ là cứng đờ một chút, lại khôi phục bình thường, sắc mặt

bình tĩnh, nói: "Chúng ta nên rời khỏi nơi này nhanh, nếu không chờ tới tối, sẽ khó ra ngoài."

Thẩm Ngư chưa trả lời, mà quay qua nói chuyện với hệ thống, "Cái đám sương mù kì quái kia là gì??? Lại còn màu hồng nhạt???"

【 Đó là chủ thể của hệ mị hoặc, sẽ dựa theo suy nghĩ của chủ nhân và tự cảm ứng ra người có tinh thần lực mạnh nhất, hình thành ràng buộc, quán lấy người kia. 】

【 Người bị quán lấy, sẽ dùng tinh thần lực bài xích ra ngoài, ràng buộc chẳng những không hình thành mà còn khiến chủ nhân bị phản phệ. Nhưng nếu, người bị quán lấy không chán ghét, thậm chí là thích, ràng buộc thành công, giữa hai người sẽ xuất hiện ràng buộc, ràng buộc màu càng đậm, đại biểu cho tình cảm giữa hai người càng sâu. 】

【Tôi có thể phá vỡ ràng buộc bíp bíp bíp ——】

Môi Thẩm Ngư run rẩy, "Hệ ca, anh nói cái gì vậy, lag à??"

【 Tôi đâu nói cái gì đâu, ký chủ tự hiểu đi nhá. 】

Thẩm Ngư xoa xoa trán, chỉ có cô mới có thể nhìn thấy đám sương mù màu hồng kia à?? Với lại ràng buộc là con hàng gì mới được chứ!!

【 Ký chủ có thể dùng suy nghĩ để che giấu. 】

Quả nhiên, Thẩm Ngư vừa nghĩ "giấu", đồng sương mù hồng nhạt ngay lập tức biến mất.

Hệ thống nói người bị quán lấy nếu cảm thấy ghét, sương mù tự động biến mất, cô cũng sẽ bị phản phệ.

Nhưng hình như nãy giờ tình huống đó vẫn chưa xuất hiện, cô nuốt nuốt nước miếng, hỏi thiếu niên bên cạnh: "Em có thấy chỗ nào không thoải mái không???"

Kỳ Cừu không nghĩ tới cô sẽ hỏi tình trạng của mình, hơi giật mình, nói: "Em không sao."

Thẩm Ngư thu hồi ánh mắt, đứng lên, duy trì thiết lập nhân vật đã bị cô quăng qua đầu từ bảy đời tám kiếp trước, lãnh băng nói: "Đi thôi, tôi cứu em là bởi vì tôi không muốn đi một mình, trong trường chỉ sợ bây giờ toàn là zombie, có thêm người khác bên cạnh, có thể giúp đỡ lẫn nhau, mong em hiểu rõ."

Lạy xức xích trên cao, lí do miễn cưỡng sứt sẹo thể mà cô cũng nghĩ ra được.

Kỳ Cừu không có chút phản ứng nào, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, nghỉ ngơi trong một lát, tình cảnh giác đã cao hơn so với lúc trước.

Nhưng đoạn đường đi đến cầu thang, hoàn toàn không gặp zombie, ngoài trừ tiếng hét chói tai và tiếng chạy như gần như xa, dọa Thẩm Ngư sợ tới mức nắm chặt góc áo Kỳ Cừu.

Đi xuống tầng hai, Thẩm Ngư cảm thấy như trôi qua cả thế kỷ, khi sắp đi xuống tầng hai, một làn sóng zombie từ phía sau chạy đến, động tác chúng nó chậm chạp, chân tay cứng đờ, nhưng tốc độ đã nhanh hơn so với lúc ban đầu.

(1) Có ba loại đan điền:

Thượng đan điền: Trùng với huyết Ấn đường (giữa 2 chân mày) còn gọi là "Đan Điền thần".

Trung đan điền: Trùng với huyết Đan Trung (chính giữa đường nối 2 đầu ti, cắt ngang đường dọc theo xương ức) còn gọi là "Đan Điền khí".

Hạ đan điền: Còn gọi là "Đan Điền tinh", vị trí bắt đầu ngang với huyết Khí hải (nằm trong khoảng trên đường chính trung, dưới rốn khoảng 1,5 - 3 cm) và huyết Mệnh môn (tại cột sống, ngang với thắt lưng). Khi Đan Điền được chủ động kích hoạt, bộ vị của nó hoàn toàn nằm ở giữa và phía trên bụng dưới. Có môn phái thì nói nó nằm trên huyết Thần Khuyết (rốn).

- Nguồn Wikipedia-

Mọi người học đi rồi tu tiên:)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Cô giáo muốn tẩy trắng (12)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Dưới lầu cũng ập tới một đồng zombie, con đường duy nhất bây giờ là tầng hai.

Bọn họ chạy về phía hành lang tầng hai, cùng mấy học sinh trốn vào cùng một phòng học, đây là phòng thí nghiệm Lý-Hóa, cửa trước cửa sau đều làm bằng sắt, bị những học sinh đó đẩy bàn sắt chặn ngang lại, âm thanh va chạm ngoài cửa càng ngày càng lớn, tựa như đánh từng tiếng vào trái tim họ, mấy học sinh nhất gan sợ tới mức che tai, ngồi xồm dưới bàn không dám lên tiếng.

Trừ hai người thì tổng cộng có mười tám học sinh, trong đó thể nhưng có sáu người trong lớp cô.

Trong đó có chín nữ sinh.

Có hai người được nam sinh ôm vào lòng ngực, chắc hẳn là hai cặp tình nhân.

Thẩm Ngư và Kỳ Cừ ngồi dựa vào một cái bàn thí nghiệm, thời tiết oi bức, lưng cô đã ướt đẫm, mồ hôi lăn xuống trán, mặt bị hơi nóng nung đến đỏ bừng.

Điểm hư hỏng nhất của hệ mị hoặc là, mồ hôi có mùi thơm cực kì quyến rũ người khác, tương tự với khí vị của Hoàn Châu Cách Cách, chỉ cần đứng gần là có thể ngửi thấy.

Nhưng Kỳ Cừ lại không có chút phản ứng nào, y chang người gỗ, mà hai nam sinh sắc mặt ửng hồng ngồi không xa liên tục nhìn về phía họ.

Thẩm Ngư dịch mõng, cho đến lúc dính sát vào tường, né tránh tầm mắt nóng bỏng của hai nam sinh kia.

Ngay lúc này, mọi người đột nhiên bắt đầu khản trương, bởi vì một câu nói.

"Tất cả mấy người ai bị cào trúng rồi? Kiểm tra thử đi." Đó là một cậu con trai với khuôn mặt nhiều mụn, sắc mặt hung ác, vóc người rất cao.

Ánh mắt âm lãnh và cảnh giác quét qua từng người, cậu ta từng tận mắt nhìn thấy người bị zombie cắn hoặc cào trúng, đều biến thành zombie.

Nếu nơi này cũng có, vậy tất cả mọi người đều sẽ chết.

Thẩm Ngư thấy nam sinh này chẳng qua cũng chỉ mới mười bảy tuổi, không nghĩ tới trong không khí khản trương như vậy, vẫn có thể nghĩ tới vấn đề này, đúng là không tệ.

Nữ sinh kiểm tra cho nữ sinh, nam sinh thì do tên mặt mụn kiểm tra.

Trong quá trình kiểm tra, trên vai Thẩm Ngư đột nhiên nặng xuống, quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt đỏ hồng của Kỳ Cừ, duỗi tay sờ lên trán hắn, nóng như nướng BBQ.

Sao lại thế này??

Thẩm Ngư nhìn những vết đỏ xuất hiện trên cổ thiếu niên, rất nhỏ, xung quanh tràn ngập tơ máu.

Tại sao hắn lại bị cào? Từ lúc nào??

Thẩm Ngư nhớ tới cả đoạn đường chạy trốn, ngoại trừ con zombie tấn công hắn trong văn phòng..... Chẳng lẽ là lúc đó, bị cào trúng sao?

Đại thần cốt truyện đúng là vô địch a, cho dù né tránh kiểu gì cũng không được, cốt truyện phát triển đến đâu là phát triển thế đấy, cô căn bản không thể thay đổi phần cốt truyện Kỳ Cừ bị biến thành nửa người nửa zombie.

Thời điểm cô vẫn đang suy nghĩ, bên cạnh truyền đến một tiếng la, "Hắn! Hắn ngất xỉu! Chắc chắn là bị lây nhiễm virus!!!"

Dứt lời, tầm mắt của mọi người liền nhìn về nơi mà nam sinh chỉ —— Kỳ Cừ.

Học sinh trong lớp Thẩm Ngư ngay lập tức nhận ra hắn, bắt đầu chầm ngời thổi gió: "Khả định bị lây nhiễm rồi, tớ từng nhìn thấy, người bị zombie cào, sẽ phát sốt, sau khi tỉnh lại sẽ chạy đi cắn người!"

Ánh mắt lạnh băng của Thẩm Ngư quét về phía người đang nói chuyện, người nọ chạm tới ánh mắt của cô lập tức cảm miệng. "Bạn học Sư, tôi mong em lúc nói chuyện nên cẩn thận một chút!"

Bạn học Sư lập tức nhận ra Thẩm Ngư là chủ nhiệm lớp, sợ tới mức vội vàng cúi đầu xuống.

Mà tên mặt mụn trực tiếp đi tới, kiểm tra Kỳ Cừ, phát hiện vết đỏ trên cổ hắn, nói: "Hắn đã bị lây nhiễm rồi."

Lời này vừa xuất hiện, người xung quanh vội vàng đứng lên, bỏ ra xa.

Thẩm Ngư nâng Kỳ Cừu lên, nhìn tên mặt mụn nói: "Tôi và em ấy sẽ đến căn phòng bên cạnh, em có thể khóa cửa lại."

Nói với phòng thí nghiệm là phòng đựng tiêu bản, bên trong trưng bày các loại tiêu bản động vật.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Cô giáo muốn tẩy trắng (13)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nhưng âm thanh máy móc chói tai thỉnh thoảng lại khiến Thẩm Ngư đang nâng bị giật mình.

Cô! Không! Muốn! Bị! Trùng! Phạt! AAAAAA!

Trong nháy mắt, mọi người nhìn thấy Thẩm Ngư đẩy mạnh Kỳ Cừu vào trong phòng, mình thì chạy ra đóng cửa lại, lạnh lùng đá vào cửa sắt, trên mặt xuất hiện cảm giác hoảng loạn khó tả, "Tôi không muốn bị cậu cắn! Cậu tốt nhất nằm bên trong đi!"

Cửa loảng xoảng đóng lại, cô đứng ngoài cửa ôm eo thờ dốc.

Mọi chuyện phát sinh cực kì đột ngột, tất cả mọi người tròn to mắt nhìn từ đầu đến cuối, hoàn toàn không nghĩ tới người này vừa rồi rất hiền ngang lẫm liệt muốn cùng tiến cùng lùi với thiếu niên sẽ làm ra hành động như vậy.

Chỉ có Thẩm Ngư nghe thấy âm thanh máy móc bên tai dần dần biến mất, mở miệng thở hắt ra.

Quá khủng bố, suýt nữa là OOC.

Lung lay ngồi trước cửa, bị mấy chục ánh mắt nhìn chăm chăm, Thẩm Ngư bày ra thần thái chủ nhiệm lớp liếc bọn họ một cái.

Tất cả học sinh đều bị dọa, quay qua tự làm việc của mình.

Ngoại trừ Kỳ Cừu ra thì không còn ai phát sốt, âm thanh đập cửa bên ngoài nhỏ dần, bầu trời âm ảm bên ngoài cửa sổ càng ngày tối, còn chưa tới năm giờ chiều, bên ngoài đã đen thui.

Bụng ai nấy đều đói mồm đói meo, giữa trưa và cả buổi chiều không ăn cơm, cơ thể còn liên tục vận động mạnh, làm sao chịu nổi, hiện tại ai cũng dựa vào tường không tiếng động rên rỉ.

Vốn có thể dùng điện thoại để liên lạc với người nhà, nhưng bởi vì kiểm tra, tất cả di động đều phải nộp lên bàn giáo viên, vì vậy trong này có đến tận mười mấy người nhưng không một ai có điện thoại.

Tất cả đều chỉ là mấy đứa trẻ mười mấy tuổi, trải qua một ngày phải hứng chịu kích thích tâm lý và thị giác, ngoài cửa thường truyền đến tiếng rống dữ tợn, sợ hãi và tuyệt vọng tột độ.

Đã có hai nữ sinh bắt đầu nức nở khóc, dựa vào nhau, ôm lấy nhau, nghẹn ngào kể ra sợ hãi và nỗi bất lực trong lòng.

Âm thanh thốn thức khiến mấy nam sinh xung quanh cũng không thể kiềm chế được thương cảm trong lòng, sắc mặt trầm trọng.

Thẩm Ngư là chủ nhiệm lớp, bây giờ đáng lẽ phải đi lên nói mấy câu, nhưng nguyên chủ Đồ Ngư Ngư rất ích kỉ, chỉ lo lắng cho bản thân, làm gì có vụ an ủi người khác.

Ngồi sát cửa sắt, Thẩm Ngư muốn nhìn xem thử tình trạng của thiếu niên.

Cốt truyện hiện tại vốn là lúc Đồ Ngư Ngư đẩy hán vào bầy zombie, nhưng Thẩm Ngư đã thay đổi cốt truyện, ném hán vào nơi này.

Cô giấu sự lo lắng dưới đáy lòng, ôm thái độ, để tôi xem cậu có bị biến thành zombie không, đứng lên tiến vào bên trong.

Lan can trên cửa sắt có thể nhìn xuyên qua, rất rõ, đôi mắt cô quét qua căn phòng, quá tối, căn bản không thể thấy tình huống bên trong, lúc cô định từ bỏ, lại đối diện với một đôi mắt đen như hòa thành một với bóng tối, mơ hồ lộ ra màu máu thâm trầm, bình tĩnh đối diện với cô.

Thẩm Ngư hoảng sợ, lui về phía sau một bước thiếu chút nữa là té xuống đất, cảm giác tim đập nhanh này giống như bị dã thú theo dõi, con rùng mình

lan từ đỉnh đầu tới tận bàn chân.

Cô dùng sức chớp chớp mắt, nhìn lại lần nữa, cặp mắt kia đã biến mất, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, chiếu lên người thiếu niên.

Hắn đang ngồi ở góc tường, dựa vào tường, nhắm mắt lại, cũng không biết là còn sống hay đã chết.

Giống như đôi mắt đối diện với cô lúc này chỉ là ảo giác mà thôi.

Có lẽ là do quá mệt mỏi.

Tinh thần Thẩm Ngự luôn căng chặt, thật vất vả mới thả lỏng một chút, đầu óc mệt mỏi suy kiệt.

Nhưng mà khi biết hắn không bị biến thành zombie, là cô yên tâm.

Quay trở lại vị trí, cô dựa vào tường sau đó nhắm mắt lại.

Ngoài trừ tiếng bước chân và tiếng gào rống, thì tất cả đều rất an tĩnh.

Bởi vì mệt mỏi nên Thẩm Ngự ngủ không được ngon cho lắm, trong mơ cô thấy một người, không thấy rõ mặt người nọ, nhưng giọng nói ấy lại quen thuộc đến kì lạ, giống như nó đã được khắc sâu vào đáy lòng từ rất lâu, rất lâu về trước.

"Cô là ai?"

Tôi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Cô giáo muốn tẩy trắng (14)

Edit: ULies

Beta: U' U'

"Tôi là Thẩm Ngự." Khóe mắt Thẩm Ngự đột nhiên rớt xuống cái gì đó, cô nâng tay lên sờ sờ, đó là nước mắt.

Tại sao lại khóc.

"Thẩm Ngự?" Giọng nói của người kia có chút khó hiểu, "Ngự..."

Ngay lúc này, một âm thanh máy móc lạnh băng tích tích tích vang lên, đánh thức Thẩm Ngự vẫn đang chìm trong giấc mơ.

Thẩm Ngự vừa mở mắt đã nhìn thấy một gương mặt đầm đìa máu xông đến trước mặt cô, trái tim đột nhiên co rụt lại, không hề nghĩ ngợi giờ chân lên đá vào ngực nó.

Thẩm Ngự nhìn về phía bên trái, vừa giương mắt lên nhìn, lại thấy đám người đã loạn như con cáo cáo. Ba bốn con zombie đè lên một người đang không ngừng gặm cắn, mổ bụng, moi ruột gan nội tạng ra, sàn nhà bị máu nhuộm đỏ, khuôn mặt của người bị đè nằm trên đất đối diện với cô.

Hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Thẩm Ngự muốn chạy, nhưng cô phát hiện hai chân mình đã mềm nhũn, mà một con zombie khác lại chuẩn bị vọt về phía cô, đột nhiên "phanh" một tiếng, đầu của con zombie ấy nổ tung, não bắn tung tóe khắp nơi, Thẩm Ngự vừa nhìn lên, một chiếc áo khoác đã phủ lên đầu cô, thịt nát vụn phải bắn lên mặt cô, lại bị áo khoác che phủ.

Không biết qua bao lâu, sau khi Thẩm Ngự phục hồi tinh thần lại mới kéo chiếc áo khoác ấy xuống, lại nhìn thấy một người, rất cao và gầy.

Nhìn lên một chút, là có thể nhìn thấy mái tóc ngắn cũn, làn da màu đồng khiến người nọ trở nên to lớn vững chãi, đứng trước mặt cô, khiến người ta có cảm giác rất an toàn.

Thẩm Ngự ngó đầu ra nhìn, lại thấy tất cả zombie trong phòng đều ngã trên mặt đất, đầu nổ tung, phòng thí nghiệm sạch sẽ ngăn nắp như vừa lột xác, máu thịt phọt ra khắp nơi, nhìn cực kì khủng bố, khiến dạ dày phải quay cuồng.

Người nọ quay đầu lại, gương mặt kia ngược sáng với ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt đẹp trai lộ ra vẻ tối tăm đậm đặc, một bên mắt là màu đen bên

còn lại là màu trắng xám, vừa quý dị vừa đáng sợ.

Thẩm Ngự lùi về phía sau một bước, mới nhìn rõ người này là ai, Kỳ Cừu.

Đám zombie kia là do hắn giết? Giết kiểu gì? Dị năng tinh thần thức tỉnh rồi?

Mẹ nó.

Thật là lợi hại, người anh iem.

Nháy mắt một cái là làm nát đầu người ta, còn chuẩn hơn cả súng.

Từ từ, cô đột nhiên có một cơ hội không OOC mà vẫn có thể tẩy trắng nè!!!

Ôm đuôi!! Cầu liếm!!!!

Đồ Ngự Ngự chẳng những ích kỷ, mà còn là loại người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Chỉ cần có lợi cho mình, đều muốn chiếm làm của riêng.

Kỳ Cừu là học sinh của cô, lợi hại như vậy, cô tất nhiên muốn ôm đuôi, sau này sống trong tận thế sẽ còn lo chết sớm chắc??

Sắc mặt Thẩm Ngự tái nhợt, cũng không thể che giấu khí chất hư hỏng của cô, đôi mắt đào hoa kết hợp với nhan sắc diễm lệ, càng thêm quyến rũ, giọng nói mềm mại sợ hãi, "Sao vậy? Zombie vào kiểu gì thế?"

【 Ợ ợ ợ ợ. 】723 thấy tờm tới mức bắt đầu nôn ợ.

Thẩm Ngự bỏ qua âm thanh của nó, rũ mắt, bộ dáng ỉu đúi mỏng manh, chuẩn bị ngất xỉu,

Nói ngất là ngất ngay được, Thẩm Ngự lao đảo đi về phía trước, ngã vào người Kỳ Cừu.

Kỳ Cừu cực kì tự nhiên vươn tay ra ôm Thẩm Ngự vào ngực, ngửi mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ cơ thể Thẩm Ngự, đồng tử màu xám tối xuống, nhìn chăm chăm gương mặt cô, mở miệng nói: "Có người bị cáo, giấu rất kĩ, không bị phát hiện, nửa đêm biến đổi, cáo người bên cạnh."

Thẩm Ngự rất hiểu chuyện ngồi nghe, bỏ ra khỏi lồng ngực hắn, nhìn một vòng quanh phòng, có hai người chưa bị biến thành zombie, một người là tên mặt mụn, còn lại là một nữ sinh, run bần bật co chân ngồi trong góc, không biết có bị dọa đến điên không.

Đợi chút, Kỳ Cừu làm sao có thể phá khóa mà ra khỏi phòng?? Không lẽ trên đời thật sự có phép xuyên tường hả??

Vấn đề này còn chưa được giải đáp, thì Kỳ Cừu lại nói: "Cô giáo, mấy con zombie đó không biết tại sao tự dưng chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Cô giáo muốn tẩy trắng (15)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Sắc mặt thiếu niên mờ mịt, hai mắt mang theo kinh ngạc, tựa hồ không hiểu tại sao đám zombie trước mặt chưa gì đã nổi ao.

Thẩm Ngự: "....."

Kỳ Cừu nâng tay lên, dường như nhớ tới gì đó, mặt trắng bệch, "Chúng nó tới gần em là chết, cô giáo, có phải em biến thành zombie rồi không?"

Mặt của thiếu niên, một bên màu đen một bên màu xám, nếu nói như vậy thì, hắn thật sự rất giống zombie.

Thẩm Ngự tròn mắt nói dối, "Nói bậy gì vậy, nếu em là zombie thì tại sao không cắn chết tôi? Ủm... cũng có thể là....."

"Dị năng!"

Tên mặt mụn đang ngồi xỏm trong góc đột nhiên lên tiếng, cậu ta là người duy nhất quan sát mọi việc từ đầu đến cuối, thấy rõ Kỳ Cừu dùng cách gì để

khiến mấy zombie tiến lại gần hẳn bị nổ đầu mà chết, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn họ.

"Em hay xem mấy bộ phim hành động Mỹ, mấy bộ phim về đề tài tận thế, cũng có dị năng giả." Tên mặt mặt tựa hồ rất sợ Kỳ Cừ, không dám nhìn hẳn, run giọng nói: "Có nhiều loại dị năng, giống với pháp thuật, nếu em đoán không sai, cậu ta vừa dùng dị năng để giết zombie."

Những câu này, nếu nói vào mấy ngày trước, người khác sẽ nghĩ cậu ta là thằng điên.

Nhưng đến cả con hàng zombie này cũng chạy từ trong phim ra đây rồi, thì còn có chuyện gì không thể xảy ra.

Thẩm Ngư suy nghĩ rất lâu, nhìn thoáng qua anh zai mặt mụn, lại nhìn thoáng qua Kỳ Cừ, nói: "Tôi có lẽ cũng có dị năng."

Vừa nói vừa nâng tay lên, ánh sáng màu hồng lóe lên giữa lòng bàn tay cô, "Không biết từ lúc nào, tôi đã nhìn thấy mấy cục nợ này, rất kỳ quái."

Trong phòng có bốn người, có hai dị năng giả, boy mặt mụn đỏ mắt nhìn chăm chăm bọn họ, trong mắt tràn ngập khát vọng.

Nếu cậu ta cũng có dị năng, có phải sẽ không còn sợ zombie nữa hay không.

Nhưng ở trong mắt Thẩm Ngư, ràng buộc trên người Kỳ Cừ xoay qua xoay lại liên tục, nghịch ngợm chạy tới chạy lui, mà người nợ lại không hề phát hiện ra.

Khiến Thẩm Ngư cảm thấy khủng bố chính là, càng ràng buộc chặt, đáy lòng cô càng xao động, muốn vọt tới trước mặt thiếu niên, giang tay ra tỏ vẻ, bé mún om om bé mún hun hun.

Thật là đáng sợ quá đi.

Móng tay cô bấm vào lòng bàn tay, mới có thể ngăn được xao động trong nội tâm.

【 Chúc mừng ký chủ, dị năng ràng buộc lên cấp 2, giải khóa " sờ một phát là lúng", chỉ cần người ràng buộc sờ một cái, sẽ tăng exp, càng sờ càng phee. 】

Thẩm Ngư mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không thể tin nổi điều mình vừa nghe thấy, "Hệ ca, dị năng hệ mị hoặc đáng sợ như vậy á?"

【 Đáng sợ chỗ nào, phee thế còn gì! Dị năng nhà người ta là phải đánh quái vượt boss mới lên cấp, ký chủ chỉ cần sờ một cái là lên cấp, ý kiến ý cò cái gì. 】

Thẩm Ngư mặt không cảm xúc, "Phee cái bi á!"

Cái dị năng đáng xấu hổ như vậy ai sướng cho nổi má!

Ngón tay Thẩm Ngư run rẩy, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Kỳ Cừ, chuyển từ lưng hẳn xuống cặp mông nảy nảy nảy nảy, cực kì cực kì muốn sờ thử, cho dù chạm vào một cái thôi cô cũng muốn, muốn sờ quá huhu..... Ê! Cô bị sao vậy!! Tại sao lại nghĩ tới mấy cái thứ biến thái này!

Sắc mặt Thẩm Ngư rất bất thường, nhưng Kỳ Cừ hồn nhiên không phát hiện, xoay người lại hỏi thăm cô.

Mặt Thẩm Ngư đỏ bừng, gờ tay che mặt nói: "Tôi không sao." Cậu đừng nhìn tôi hu hu!

Boy mặt mụn đỡ cô gái bên cạnh lên, giới thiệu, "Em tên là Vương Thần, cô ấy là bạn cùng lớp của em, Triệu Lê, chào hai người."

Thẩm Ngư lùi về phía sau một bước, cách xa Kỳ Cừ, nói: "Đồ Ngư Ngư, Chủ nhiệm lớp sáu."

"Cậu ấy là học sinh của tôi, Kỳ Cừ."

Vương Thần không nghĩ tới cô gái trẻ trung trước mặt lại là một chủ nhiệm lớp, sau khi ngẩn người một lúc mới nói: "Cô nhìn rất trẻ." Cũng rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Cô giáo muốn tẩy trắng (16)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Cô có khuôn mặt trái xoan điển hình, đôi mắt đào hoa to tròn, lông mày đen mảnh, đôi môi nhỏ nhắn, đỏ tươi ướt át, cao gầy, cả người tỏa ra loại khí chất cực kỳ phức tạp, nếu nói yêu điểm thì lại quá mức tùy tiện, nói thanh thuần thì lại quá mức yêu điểm.

Làm người khác không kìm được đắm chìm trong cặp mắt xinh đẹp ngập nước của cô.

Vương Thần chỉ vừa nhìn thoáng qua đã mặt đỏ tim đập, vội vàng dời mắt về phía máu tanh và thi thể trên mặt đất mới có thể bình tĩnh được đôi chút.

Thẩm Ngự quần lấy lộn tóc quần bên má, nói: "Bây giờ chúng ta nên chạy ra khỏi trường trước, trường học quá nhiều người, rất nguy hiểm."

Kỳ Cừu im lặng đứng một bên, quan sát hai người tương tác qua lại, khuôn mặt không có cảm xúc, cảm xúc trong đôi mắt lại bị giấu dưới mi mắt.

Bây giờ là bốn rưỡi sáng, bầu trời bên ngoài bị bóng đêm vẫn đục, vầng trăng treo trên cao lộ ra màu máu quý dị, chiếu xuống mặt đất, ánh sáng màu hồng nhạt chiếu vào hành lang, phảng phất như lạc vào bộ phim kinh dị nào đó.

Dị năng của Thẩm Ngự có thể khiến zombie bất động mười giây, mỗi lần chỉ có thể dùng khoảng ba đến năm con.

Mà dị năng của Kỳ Cừu có thể nổ đầu năm hoặc sáu con zombie, nhưng tốn rất nhiều tinh thần lực, trước đó đã mất một nửa, hiện giờ cũng chỉ có thể làm nổ đầu một hai con.

Muốn thoát khỏi trường học vẫn có chút khó.

Huống chi lại còn vác theo hai người thường.

Thẩm Ngự không phải thánh mẫu thánh cha gì hết, nhưng tận thế chỉ mới bắt đầu, nếu gặp phải người khác, không thể không giúp.

Nhiều người thì sức mạnh.

Bốn người bình ổn lại tinh thần, cô bé kia cũng chính là Triệu Lê đã ổn hơn trước.

Ngoài trừ gây bóng chày, mọi người tìm được một cái giá đỡ sắt có thể dùng làm vũ khí ở trên bàn.

Chất lượng của giá đỡ không tệ, phần chân giá rất nặng, tay cầm khá dài.

Vừa mở cửa ra, đã có hai zombie xông vào, tất cả đều bị bọn họ cho KO.

Động tác của zombie sơ cấp cứng đờ chậm chạp, chỉ cần đập nát đầu tụi nó, là sẽ chết luôn, trước lạ sau quen.

Hai người Vương Thần Triệu Lê ban đầu còn nôn lên ọe xuống, sau khi đánh chết năm sáu con zombie mới ổn hơn một tẹo.

Đi tới lâu một, lâu một hầu hết là học sinh năm nhất, vóc người không cao, đánh rất dễ.

Thẩm Ngự dùng dị năng hai lần, đều là vào thời điểm suýt bị cào trúng, và thời điểm những người khác gặp nguy hiểm.

Sau khi họ chạy ra khỏi khu dạy học, đi tới sân thể dục, sân thể dục rộng lớn không một bóng người, rộng không thấy điểm cuối.

Vương Thần lần đầu tiên hận vì sao cái trường này lại to như vậy.

Nương theo ánh trăng đi ra ngoài, dọc theo đường đi không hề đụng trúng con zombie nào.

Nhưng trong lòng Thẩm Ngự vẫn luôn dự cảm sẽ có chuyện xấu xảy ra, đến lúc họ tới cổng trường, cô mới biết, linh cảm của mình đúng cmnr.

Hôm nay toàn trường kiểm tra tập trung, sau khi thi xong có thể về nhà, phần lớn các phụ huynh đều đứng ở cổng trường chờ con, thi xong là trực tiếp về nhà.

Thời điểm hơn hai mươi con zombie chạy tới, sắc mặt bốn người đều tái nhợt.

Bốn người vừa chạy vừa đánh, Thẩm Ngự với Kỳ Cừu còn ổn, nhưng hai người Vương Thần Triệu Lê rất chật vật.

Tuy rằng động tác zombie chậm chạp, nhưng cũng không thể thắng nổi số lượng nhiều như vậy, trong chốc lát mọi người đều cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Mất thấy Vương Thần lại sắp bị zombie bỏ nhào tới, Thẩm Ngự giơ tay lên sử dụng dị năng lên người con zombie kia, ánh sáng màu hồng hiện ra, trên người zombie chợt lóe lên, zombie dừng lại, Vương Thần vội vàng bỏ ra khỏi phạm vi công kích của nó.

Chưa kịp nói cảm ơn, lại có zombie nhào tới từ đằng sau

Kỳ Cừu đột nhiên chỉ vào một chỗ, nói: "Chúng ta đến phòng bảo vệ!"

Phòng bảo vệ ở bên cạnh cổng trường, tuy không lớn nhưng vẫn có thể nhét vừa bốn người họ.

Vừa dứt lời, mọi người hít sâu một hơi, nhấc chân lên dùng hết sức chạy tới phòng bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Cô giáo muốn tẩy trắng (17)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Kỳ Cừ cách phòng bảo vệ gần nhất, sau khi đi vào nhanh chóng làm nổ đầu con zombie bảo vệ bên trong, sau đó mới để họ đi vào.

Zombie đằng sau bám theo không bỏ, Vương Thần Triệu Lê chạy ở sau cùng suýt nữa là bị cản, mấy con zombie cũng lao đến trước cửa.

Tinh thần lực của Thẩm Ngư đã hao hết, căn bản không thể sử dụng dị năng tiếp, nằm liệt trên mặt đất thờ đốc.

Kỳ Cừ đã liên tục nổ đầu mấy con zombie, không thể lại nổ thêm mấy chục con.

Mắt thấy Triệu Lê sắp rơi vào miệng zombie, ngay thời điểm khẩn cấp này Vương Thần ngay lập tức đẩy Triệu Lê vào, cánh tay cậu ta bị một con zombie hung hăng cắn, bị cậu ta nhấc chân đá một cái, hai người vọt vào trong phòng, đóng cửa lại.

Mấy chục zombie bị chặn ở bên ngoài, dùng bàn chặn ngang cửa, đám zombie đâm sầm vào cửa phát ra âm thanh loảng xoảng loảng xoảng.

Cánh cửa làm bằng thủy tinh nên không được kiên cố cho lắm, bị zombie đâm tạo ra động tĩnh rất lớn, căn phòng bị đâm cho lung lay, dường như sắp bị đánh sập.

Cả người Thẩm Ngư vô lực, đầu đau đốn, tinh thần lực đã dùng hết, cổ họng bắt đầu nôn mửa, còn khó chịu hơn cả say xe.

Kỳ Cừ ngồi gần cô nhất, Thẩm Ngư cuối cùng không thể áp chế được khát vọng dưới đáy lòng, nâng tay lên cầm lấy cánh tay hắn, vừa chạm vào da Kỳ Cừ, cả cơ thể thoải mái đến mức run rẩy.

"Cô giáo?" Kỳ Cừ nghi hoặc hỏi,

Thẩm Ngư rầm rì một tiếng, duỗi tay ôm lấy eo hắn, dán sát vào cơ thể hắn, cực kì quá phận cọ cọ lên người thiếu niên, trên người chỉ mang một cái áo thun tỏa ra một mùi hương mê người, mềm mại dán trên ngực thiếu niên, cực kì hư hỏng.

Thân thể Kỳ Cừ cứng đờ, cánh mũi ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào quen thuộc, ngực cảm giác được một vật thể mềm mại, đầy mắt càng lúc càng tối.

Sống lại một đời, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, Kỳ Cừ đối với nhu cầu ấy ấy luôn rất đậm bạc, cho dù trước mặt hắn là một cơ thể nóng bỏng thả rông, hắn cũng không có cảm giác gì, ở trong mắt hắn chẳng khác gì cỗ thi thể.

Nhưng không biết tại sao, khi đối diện với người khiến hắn chán ghét cả hai kiếp này, hắn lại đột nhiên sinh ra ham muốn.

Loại người này..... Tại sao hắn lại.....

Có lẽ là lâu rồi chưa thấy gái đi, Kỳ Cừ nghĩ như thế, nhưng cánh tay lại ôm chặt cô vào ngực, lùi về phía sau dựa sát vào tường.

Vương Thần bên kia đau đến mức ngồi bệt cạnh cửa, đau đốn truyền từ cánh tay đến toàn thân.

Cậu ta bị cắn, cậu ta bị lây nhiễm!

Không được, nếu cậu ta biến thành zombie, sẽ trở thành mối nguy hiểm.

Vương Thần đang định ra ngoài thì cơ thể đã bị Triệu Lê ôm, hai mắt Triệu Lê tràn ra nước mắt, lắc lắc đầu nói: "Đừng đi! Cậu sẽ chết mất."

Mặt Vương Thần vận vẹo, đẩy Triệu Lê ra: "Tớ đã bị cắn! Nếu ngồi ở đây sẽ khiến mọi người đều chết!"

Triệu Lê lắc đầu, nước mắt rơi lã chã, "Không!!!"

"Triệu Lê!" Sắc mặt Vương Thần xanh trắng, đẩy ra lần nữa, nói: "Nghe lời, đi theo họ, sống cho thật tốt."

Triệu Lê khóc lớn hơn, tuyệt vọng lắc đầu, "Tớ không muốn, cậu đừng đi mà."

"Nghe lời! Triệu Lê."

"Câm miệng!" Lòng mày Kỳ Cừ nhăn lại, đôi mắt âm u liếc về phía hai người, cả người tỏa ra khí thế lạnh băng khiến lòng người sợ hãi, "Chỉ cần cậu biến thành zombie, tôi sẽ lập tức nổ đầu cậu!"

Vương Thần Triệu Lê bị khí thế của hắn dọa sợ tới mức không dám ho he gì nữa, hoàn toàn không giống một thiếu niên tuổi mười sáu, nhưng mà sau khi nghe hắn nói xong, Vương Thần không nhúc nhích nữa, ngồi cách xa Triệu Lê, thấp giọng nói: "Nếu cậu tới gần tớ sẽ ra ngoài."

Triệu Lê không dám động đậy, gật đầu nhìn chăm chăm cậu ta.

Ánh bình minh chiếu vào phòng bảo vệ, xuyên qua cánh cửa thủy tinh, chiếu sáng lên cơ thể mỗi người.

Zombie bên ngoài không dám cửa nữa, mà lang thang bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Cô giáo muốn tẩy trắng (18)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Thời điểm Thẩm Ngưng tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trong lồng ngực Kỳ Cừ, cái cảm giác thoải mái đến suýt bay lên trời này khiến cô thiếu chút nữa rên ra tiếng, vội vàng bò ra khỏi ngực thiếu niên, ngồi ra xa.

Kỳ Cừ cũng mở to mắt, lẳng lặng nhìn cô nói: "Cô giáo, cô tỉnh rồi."

Thẩm Ngưng vừa nghe thấy giọng hắn là run rẩy, hận không thể bịt miệng hắn lại, càng ngày càng khủng bố, nếu hệ mị hoặc lên cấp mười, phải chăng Kỳ Cừ trong mắt cô sẽ trở thành lọ thuốc kích dục di động???

"Hệ ca, tôi bỏ cái dị năng này được không?" Thẩm Ngưng phát hiện tương lai có lẽ cô sẽ chết trên giường, ôm thân thể khóc thút thít.

【 Không thể, ký chủ, dị năng khi trói định xong sẽ không còn biện pháp giải trừ, trừ khi.....】

Thẩm Ngưng vừa nghe thấy có cơ hội xoay người, không khỏi kích động hỏi: "Trừ khi gì?"

【 Trừ khi ký chủ chết. 】

Thẩm Ngưng: "....."

Tĩnh đi tĩnh lại, thật ra có dị năng cũng tốt.

Vương Thần nằm trên mặt đất cũng từ từ tỉnh dậy, khi hai mắt mở ra không ngờ không phải là một màu xám, cậu ta khiếp sợ nâng tay lên, giữa bàn tay thể nhưng xuất hiện một đóa hoa lửa, ngay cả mụn trên mặt cậu ta cũng goodbye không gặp lại.

Lúc này mới thấy, nếu Vương Thần không có mụn thì cũng rất đẹp trai, là chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời, cậu ta kích động đứng lên, đối diện với bọn họ, nói: "Tôi có dị năng....."

Vị trí bị zombie cắn đã đóng vảy, không còn dư tợn xanh tím như lúc mới cắn.

Triệu Lê nhìn chăm chăm cậu ta cả đêm vội vàng chạy tới, nhìn lửa trong tay cậu ta, rung rung nở nụ cười.

Thẩm Ngưng chóng cảm, "Có phải người bị cắn cũng không nhất định trăm phần trăm trở thành dị năng giả, còn có tỉ lệ nhất định chăng?"

Vương Thần hưng phấn gật đầu.

Điều ấy đại diện cho không chỉ có nhóm người bọn họ trở thành dị năng giả, còn có rất nhiều dị năng giả khác.

Tâm trạng của Triệu Lê không tốt lắm, hơi cúi đầu xuống, bốn người nhưng chỉ có mình cô ấy không có dị năng, cô ấy là một gánh nặng.

Vương Thần nhận ra cảm xúc của cô ấy, giờ tay vỗ vỗ bả vai cô ấy nói: "Yên tâm, tớ sẽ bảo vệ cậu."

Hốc mắt Triệu Lê phấp phồng, "Cảm ơn cậu, Vương Thần."

Zombie bên ngoài phòng bảo vệ càng ngày càng nhiều, ở lại đây lâu cũng không phải là cách.

Phải đi đâu, trong lòng mỗi người đều có nơi muốn tới.

Đây đều là lũ học sinh mười mấy tuổi, trong lòng chắc chắn là muốn về nhà, tìm cha mẹ mình.

Vương Thần và cả Triệu Lê đều như thế.

Trong trí nhớ của Thẩm Ngự, cha mẹ cô đã ly hôn, đường ai nấy đi, người thì ra nước ngoài, người thì chuyển nhà đi nơi khác, tình thương đối với cô là một điều rất xa xăm, trong nhà cũng chỉ có một mình cô, vì thế mới nuôi ra loại tính cách như vậy của Đồ Ngự Ngự.

Mà Kỳ Cừ thì không giống cô, trong nhà hẳn chỉ có bà nội và cha.

Kỳ Cừ nhất định sẽ về nhà.

Để có thể quang minh chính đại ôm đùi, Thẩm Ngự dùng dị năng hệ mị hoặc, ràng buộc màu hồng quấn lấy Kỳ Cừ chặt hơn, "Kỳ Cừ, tôi... Tôi về sau có thể đi theo em không?."

Những lời này mang theo hương vị ngọt ngào.

Kỳ Cừ nghe vậy, đáy lòng âm thầm cười lạnh, trên mặt lại không hề thay đổi,

"Được, cô giáo."

Đi theo hẳn? Là bởi vì dị năng của hắn đi, loại phụ nữ này...

Thật là thú vị, thú vị hơn kiếp trước nhiều.

Mặt Thẩm Ngự nghiêm túc, kĩ năng diễn xuất online, "Em vẫn oán hận tôi trước kia đối xử với em như vậy à?"

Kỳ Cừ hơi rù mắt, sâu kín nói: "Không có."

"Không có thì tốt!"

Thẩm Ngự không sợ OOC, nếu là Đồ Ngự Ngự nhất định cũng sẽ ôm chặt cái đùi vàng Kỳ Cừ này, sử dụng tất cả thủ đoạn, muốn sống sót ở tận thế.

Xoay người hỏi Vương Thần, "Các em muốn về nhà à?"

Vương Thần rối rắm, cậu ta và Triệu Lê nếu muốn về nhà chắc chắn phải giết mấy con zombie đó, nhưng cha mẹ vẫn ở trong nhà, điều cậu ta sợ nhất, là chết trên đường quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Cô giáo muốn tẩy trắng (19)

Edit: ULies

Beta: U'U'

Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng phải rèn luyện cho bản thân mình, nếu vẫn luôn dựa vào Đồ Ngự Ngự và Kỳ Cừ, sau này cậu ta phải sinh tồn ở tận thế bằng cách nào.

Sau khi phân vân, Vương Thần nắm chặt bàn tay, liếc nhìn Triệu Lê, nói: "Bọn em sẽ về nhà."

Thẩm Ngự: "Được."

Giải quyết mấy zombie ở ngoài phòng bảo vệ, từ đây đường ai nấy đi.

Nhà Kỳ Cừ ở trong một con đường xưa cũ, zombie trên đường không nhiều lắm, tất cả đều bị họ giải quyết, suốt một ngày không ăn cơm, họ bước vào một cửa hàng nhỏ, giải quyết hai zombie trong đó, rồi cầm theo ít thức ăn và nước uống mới tiếp tục lên đường.

Tận thế chỉ vừa mới bắt đầu, cửa hàng trên đường vẫn chưa bị cướp hết, zombie lang thang xung quanh là điều khiến đầy lòng mọi người sợ hãi, đến cả dị năng cũng không biết đó là cái gì, vì vậy nên trên đường hoàn toàn không có ai.

Đi khoảng nửa tiếng mới đến nhà Kỳ Cừ, giải quyết một zombie đứng trước cửa, mới mở cửa đi vào, ập đến trước mặt hai người họ là một nam zombie, toàn thân nồng nặc mùi rượu, Thẩm Ngư sợ tới mức lùi về phía sau một bước, Kỳ Cừ nhấc chân lên đá zombie ngã xuống mặt đất, nổ đầu.

Nam zombie kia chắc hẳn là cha Kỳ, Thẩm Ngư biết Kỳ Cừ cực kì hận cha hắn.

Trong cốt truyện, Kỳ Cừ không trực tiếp nổ đầu, mà nhốt nam zombie lại, dùng huyết thanh giúp ông ta biến lại thành con người, sau đó từng chút từng chút tra tấn ông ta.

Boss phản diện Kỳ Cừ ở trong cốt truyện là một nhân vật còn đáng sợ hơn cả zombie, hắn tàn nhẫn vô tình, tàn nhẫn bạo ngược, hắn sẽ không bao giờ buông tha cho những người từng bắt nạt mình.

Thẩm Ngư không nghĩ tới hắn sẽ trực tiếp nổ đầu cha mình, chết đơn giản như thế, không phải là xì tai của Kỳ Cừ.

Nếu cô có thể nghe được suy nghĩ trong lòng Kỳ Cừ, nhất định sẽ cảm thấy, cả thế giới đều là chó má!

Kỳ Cừ nhàn nhạt nhìn nam zombie, sau đó thu hồi ánh mắt.

Có lẽ là tại kiếp trước không ngừng tra tấn ông ta, luôn cảm thấy không có chút ý nghĩa gì.

Ánh mắt đảo qua sườn mặt người bên cạnh, đầu lưỡi chạm vào răng cảm phía sau, sâu trong đáy mắt hiện lên tia sáng âm u.

Thật là muốn nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của cô.

Xé nát chiếc mặt nạ giả dối kia, thật là thú vị a.

Hung phấn đến nổi, trái tim Kỳ Cừ đập nhanh hơn.

Đi vào trong phòng, quả nhiên cơ thể của bà nội Kỳ đã bị nam zombie bên ngoài nhai một nửa, chỉ còn nửa cơ thể đang bò tới bò lui trên giường.

Ngửi thấy hơi thở của người sống, nhanh chóng gào một tiếng, bò từ trên giường xuống.

Thẩm Ngư trơ mắt nhìn lão zombie bị nổ đầu, đồng thời cảm nhận được cảm xúc áp lực trên người Kỳ Cừ.

Trong sinh mệnh Kỳ Cừ, bà nội là người quan trọng nhất, bà ấy là ánh sáng duy nhất trong lòng Kỳ Cừ.

Khi cha Kỳ đánh hắn, bà nội luôn là người xông tới ngăn ông ta lại, thậm chí có lần còn bị đẩy ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh rất lâu.

Khi hắn cảm thấy cô đơn, bà nội sẽ ngồi bên cạnh hắn, kể cho hắn nghe những câu chuyện ấm áp lòng người.

Rất nhiều rất nhiều.....

Thẩm Ngư chưa xót thờ dài, thân là một chủ nhiệm lớp, tình thương của mẹ chậm rãi dâng lên, giờ tay vỗ bả vai Kỳ Cừ.

Cô không hề thấy ánh mắt lãnh lệ của Kỳ Cừ đặt trên tay cô, mang theo sát khí đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Hắn không cần bất cứ kẻ nào đồng tình, càng không cần đến sự đồng tình của người này.

Thẩm Ngư thu hồi cánh tay đang phee như con tê tê, mừng thầm cọ xát lòng bàn tay, đề con tê đại xuống đáy lòng, hy vọng lần sau sẽ được sờ mông hắn.

Hi hi hi.

Thẩm Ngư: "....."

Mẹ nó chó! Tại sao cô lại suy nghĩ cái thứ tào lao bát nháo lầy??? Thẩm Ngư ơi là Thẩm Ngư! Tại sao cô lại lưu manh như vậy?! Ngay thơ đơn thuần của cô đâu rồi, cho chó ăn rồi háaa??!

Chắc chắn là nòi của hệ mị hoặc! Chắc chắn!

【 Hệ mị hoặc sẽ không khuấy rối ý thức của ký chủ. 】 ý chính là, tại cô lưu manh + biến thái mà thôi.

Lại còn vọng tưởng sờ mông boss phản diện! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Cô giáo muốn tẩy trắng (20)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Hai người ném thi thể ra cửa, rửa sạch máu và thịt văng tung tóe trên sàn, lúc này Thẩm Ngự mới bắt đầu đánh giá xung quanh phòng.

Phòng của bà nội trang trí rất đơn giản, mà phòng cha Kỳ thì chất đầy chai rượu rỗng, dơ bẩn không chịu nổi.

Ngoài phòng khách, bởi vì nam zombie đi loạn nên bình hoa trên bàn bị rơi vỡ trên đất, TV và ngay cả bàn ghế đều đổ ngã.

Phải sửa sang lại một lúc mới có thể dùng tiếp.

Thẩm Ngự muốn nhìn thử phòng Kỳ Cừu, lúc hắn đang quét dọn phòng vệ sinh, cô bèn chạy vào phòng hắn.

Bởi vì không bao giờ giao lưu với con trai mình, nam zombie cũng chưa từng vào phòng hắn, xung quanh được trang trí theo tông màu lạnh, tấm rèm buông xuống tựa như chưa bao giờ kéo lên, sách được sắp xếp chỉnh tề trên bàn, chăn màn trên giường được gấp gọn gàng như quân đội.

Một mùi hương thanh lãnh cổ xưa vương vấn bên cánh mũi, Thẩm Ngự không thoải mái run lên, da gà nổi đầy đầu, cảm giác âm lãnh này khiến người ta liên tưởng đến tầng hầm, một nơi chưa từng được ánh sáng chiếu tới.

Thẩm Ngự lui về phía sau một bước, lại đụng trúng một người.

Kính ngạc xoay người lại, đối diện với một con người sâu không thấy đáy, đặc biệt là con người màu xám kia, quý dị như một con ác quỷ bò lên từ địa ngục, bóp lấy cổ họng Thẩm Ngự.

Từ lúc sinh ra đến giờ, thứ Thẩm Ngự sợ nhất là quỷ, hoảng sợ lui về phía sau, một âm thanh vang lên đánh tan nỗi sợ hãi trong lòng cô.

"Cô giáo?"

Thẩm Ngự nhẹ nhàng thở ra, Kỳ Cừu xuất quỷ nhập thần, cho dù đứng sau lưng cô nhưng cũng không hề phát ra chút tiếng động nào, thật là giống quỷ.

"Cô ở đây làm gì? Cô giáo." Giọng nói Kỳ Cừu có chút khàn khàn, ở trong căn phòng yên tĩnh này, phá lệ vang vọng.

Thẩm Ngự mặt không đỏ tím không đáp nói: "Tôi vào xem thử phòng này có bị lật tung lên không."

Kỳ Cừu nhìn chằm chằm mặt Thẩm Ngự: "Ồ, đây là phòng em."

Thẩm Ngự gật đầu, luôn cảm thấy đứng đây không được thoải mái lắm: "Được rồi, tôi ra ngoài nhìn xem."

Sau khi rời khỏi đây, cảm giác không thoải mái kia mới biến mất, Thẩm Ngự xoa xoa cánh tay, hỏi hệ thống: "Phòng kia có quỷ à?"

【 Quỷ thì không có nhưng xác thì có nha. 】

Thẩm Ngự sùng sốt một chút, "Xác? Của ai?"

【 Cô đoán xem. 】

Thẩm Ngự càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố, "Hệ ca, rốt cuộc ai? Đừng làm tôi sợ."

【 Anh họ Kỳ Cừu. 】

"Không phải trong cốt truyện nói anh họ Kỳ Cừu mất tích à?"

Thanh âm máy móc của 723 im lặng một lúc【 Chỉ đơn giản là bị Kỳ Cừu giết xong nhét dưới gầm giường thôi, luôn dùng tủ lạnh, nên không bị phát hiện. 】

Thẩm Ngự nghe thấy điểm khác thường, "Kỳ Cừ lấy tù lạnh đâu ra thế, tù lạnh nào có thể to đến nỗi nhét vừa một người rồi giấu dưới gầm giường!?"

【 Hấn tự chế. 】

Thẩm Ngự: "....."

【 Trong cốt truyện của boss phản diện có nhắc tới anh họ hấn, anh họ là một trong những hòn đá kê chân thúc đẩy Kỳ Cừ trở thành boss phản diện.

Anh họ Kỳ Cừ từng tới thăm nhà chú mình vài tuần, gã là đồng tính luyến ái, có bệnh thích ngược đãi (Sadist).

Vừa nhìn một cái đã "nhất kiến chung tình" với khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của Kỳ Cừ, lúc mới bắt đầu vốn rất có quy củ, luôn trò chuyện tâm sự với Kỳ Cừ, ở chung với nhau càng lâu, càng không thể khống chế nội tâm bản thủ của bản thân, luôn bày đặt cố ý vô tình tiếp xúc cơ thể với hấn.

Kỳ Cừ có tính tự bế, căn bản không hiểu sao anh họ cứ sờ soạng hấn, ghê tởm và chán ghét dưới đáy lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Vào một buổi tối, ngồi bên cạnh bà nội xem TV, anh họ cũng bước tới ngồi bên cạnh, ngồi bên cạnh hấn, dùng chân cọ cọ hấn, thò tay ra vuốt vào vạt áo hấn, Kỳ Cừ trốn thế nào cũng không thoát, con người đen nhánh nhìn chăm chăm vào TV.

Trong TV đang chiếu một bộ phim truyền hình, là cảnh một người đang cầm dao giết người, máu bắn tung tóe trên màn hình, tràn ngập mùi máu tươi.

Bà nội không chịu nổi nên cầm remote đổi kênh.

Kỳ Cừ ngồi trên sofa, im lặng rũ đầu xuống, mái tóc đen che khuất đi hai mắt hấn, cặp mắt tĩnh lặng như hồ nước sâu lộ ra một tia âm u.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Cô giáo muốn tẩy trắng (21)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Vào một ngày nào đó nhân cơ hội cha Kỳ không có ở nhà, bà nội thì ngủ ở phòng bên cạnh, gã lén lút tới gần mép giường Kỳ Cừ, thò bàn tay vào trong chăn.

Khi đó hấn chỉ mới tám tuổi, so với sức lực của một đứa trẻ mười sáu tuổi, căn bản không thể địch nổi, chỉ một lát đã bị gã ta đè lên giường giờ trò đòi bại.

Gã như bị phát rồ, rút thắt lưng ra không ngừng quất trên cơ thể nhỏ nhỏ của Kỳ Cừ, bịt miệng Kỳ Cừ, sợ hấn kêu ra tiếng sẽ đánh thức bà nội đang ngủ ở phòng bên cạnh.

Áo của Kỳ Cừ bị lột ra, cơ thể dính sát trên giường, miệng bị bịt lại, từng cơn đau truyền tới tấm lưng nhỏ bé, âm thanh bạch bạch vang vọng trong căn phòng yên tĩnh tối tăm, bà nội ngủ rất sâu, căn bản không thể nghe thấy động tĩnh ở bên này.

Hai mắt anh họ đỏ như máu, tựa hồ bị cảnh tượng trước mắt kích thích, gã đắm chìm trong cơn hưng phấn tột độ, lại không thấy cậu bé một con dao dưới gối ra, đột nhiên đâm vào ngực gã, rút ra cắm vào, theo từng động tác của đứa trẻ ấy, máu bắn ra khắp nơi.

Tiếng hét chói tai của gã bị gối chặn lại, càng kịch liệt giãy giụa máu càng chảy nhanh, đầu óc gã ta choáng váng, đôi mắt tròn trũng nhìn về phía trước, bé trai ngồi trên người hấn, đôi mắt đen nhánh, đôi mắt vốn bình tĩnh như mặt nước tỏa ra một chút tươi sống mãnh mẽ, dao gọt hoa quả trong mắt hấn chẳng qua chỉ giống như chiếc bút máy bình thường mà thôi, liên tục đâm vào người anh họ.

Ga giường bị máu tươi nhuộm đỏ, trong phòng chỉ còn tiếng dao đâm vào da thịt và tiếng thở dốc nặng nề của bé trai.

Quá đẹp, máu máu máu máu máu, thật là vui a.】

Cốt truyện 723 gửi đến tạm dừng ở đây, câu cuối cùng làm Thẩm Ngự hú hồn cái hồn còn nguyên.

Người bình thường lần đầu tiên giết người, khi nhìn thấy máu không phải đều sợ hãi à???

Đúng là boss phản diện không phải ai cũng làm được, quá khứ và tâm hồn chắc chắn đều bị thâm vụn vụn.

"Cô giáo."

Một âm thanh từ bên cạnh truyền tới, Thẩm Ngư sau khi lấy lại tinh thần bèn lùi về sau vài bước, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Kỳ Cừ nhìn Thẩm Ngư vẫn đang sợ hãi, một lúc lâu sau mới nói: "Đã dọn dẹp sạch sẽ, mấy phòng khác không thể ngủ, cô hôm nay ngủ trong phòng em đi, em ngủ sofa trong phòng khách."

Nếu câu này nói ra trước khi Thẩm Ngư đọc đoạn cốt truyện kia, cô nhất định sẽ gật đầu đồng ý, nhưng khi biết được trong phòng còn có một cái xác...

Thẩm Ngư khụ khụ, giả vờ trấn tĩnh nói: "Đừng, tôi ngủ trên sofa, em vẫn đang là tuổi ăn tuổi lớn, cô giáo sao dám để em ngủ trên sofa chứ."

Kỳ Cừ lắc đầu, "Không sao đâu cô giáo, em có thể."

"Em không thể!" Thẩm Ngư nâng tay lên không cho hắn tiếp tục mở miệng, "Nghe cô nói, hôm nay em ngủ trong phòng, tôi ngủ sofa."

"Được rồi..." Kỳ Cừ cúi đầu, trong cặp mắt thâm thúy mơ hồ hiện lên cái gì đó.

Hơn nửa ngày hôm qua, Thẩm Ngư đã hai ngày không tắm rửa, trên người đều là mùi máu tanh hôi hám.

Kỳ Cừ tìm được vài cái áo thun, đây là đồ áo hồi trước, khi còn nhỏ khung xương của hắn khá nhỏ, đưa cho Thẩm Ngư mặc, cũng không lớn.

Đi vào trong phòng tắm, người trong gương chỉ cần một cái ngược mặt cũng lộ ra khí chất hư hỏng, khí chất yêu diễm bức người, côi áo ra, làn da trắng như tuyết và bầu ngực phát triển cực kì tốt, ngực tấn công mông phòng thủ, mặt trẻ con thân hình người lớn.

Thật là xứng với khí chất của nữ phụ ác độc! Nhưng cũng không thể khiến nam chính và phản diện quay đầu lại nhìn một cái, chỉ có khí chất thanh thuần vô thức lẫn thêm vài tia câu dẫn người khác của nữ chính mới có thể khiến đám đàn ông kia yêu say đắm.

Thẩm Ngư ở thế giới này, không có yêu cầu gì lớn, chỉ cần tìm một chỗ yên yên lành lành sống hết đời là ok con dê.

Nhiệm vụ tẩy trắng không có thời hạn, ý tứ là, muốn cô ngồi đây chờ chết!

Hơn nữa nam chính và nữ chính không thể chết, nhiệm vụ ngăn chặn thế giới bị hủy diệt, thật ra cũng rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Cô giáo muốn tẩy trắng (22)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Bây giờ Kỳ Cừ vẫn chưa biến thành tên biến thái, chỉ cần cô chậm rãi cảm hóa, khiến hắn từ bỏ ý đồ hủy diệt thế giới, vậy là xong.

Không có nhiệm vụ công lược, Thẩm Ngư vui vẻ tắm rửa, thoải mái xoa đầu ngồi trên sofa.

Cô cũng không cần phải công lược thiếu niên bị bệnh trung nhị (1) này, phải dùng tình yêu của chủ nhiệm lớp để cảm hóa ~

Ngay lúc này, Kỳ Cừ từ trong phòng đi ra, tay ôm quần áo, đi vào phòng tắm.

Tắm khoảng mười mấy phút mới đi ra, mái tóc ướt đẫm, quần áo dính sát trên người, giống như vẫn chưa lau khô người đã vội vàng mặc quần áo vào, gió đêm hiu hiu thổi qua cửa sổ, có chút lạnh lẽo.

Thẩm Ngư ngay lập tức bật mode cảm hóa, vỗ vỗ trên ghế sofa, nói với thiếu niên: "Kỳ Cừ, em lại đây."

Đây là lần đầu tiên cô gọi đầy đủ tên hắn, lúc trước đều gọi là bạn học Kỳ, Kỳ Cừ hơi giật mình, quay đầu lại nhìn thấy cô đang vẩy vẩy tay với hắn.

Kỳ Cừ đi qua, Thẩm Ngư kéo hắn ngồi xuống ghế sofa, trong nháy mắt quên mất nếu mình đụng vào da đối phương, thân thể cô sẽ như bị điện giật, tê tê dại dại từ ngón tay lan đến toàn thân.

Vội vàng thu tay lại, lui về phía sau sofa.

Kỳ Cừ nghe được động tĩnh liền nhìn thoáng về phía cô, thắc mắc hỏi: "Cô giáo, cô sao vậy?"

Thẩm Ngự hít sâu một hơi, khi cảm xúc khó tả kia biến mất, mới mở miệng, "Tôi không....." Nhưng lại không nghĩ tới bởi vì con xao động lúc này nên giọng nói trở nên mềm mại nhu mì, giống như đang làm nũng.

Cô nghe giọng mình, mặt bùm một phát đỏ lên, người bên cạnh cũng sùng sốt một chút, lúc quay đầu lại đột nhiên thấy gương mặt nữ nhân phiếm hồng, hai mắt như mê như say giăng lên một tầng sương mù, đôi tay chống trên sô pha, áo thun hơi rộng trễ xuống, ánh đèn mạ lên bả vai trắng bóng của cô một màu cam áp áp, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy núi everest trước ngực cô.

Thẩm Ngự cảm nhận được một ánh mắt cháy bỏng, vừa nhấc mắt lên liền đối diện với cặp mắt sâu thẳm của thiếu niên, vội vàng kéo quần áo lên, sửa sang lại, ho nhẹ, nói: "Tôi muốn ngủ, em cũng đi ngủ đi."

Dứt lời, cô cảm thấy lòng bên cạnh sofa đập lên người, nằm yên nhìn thiếu niên vẫn đang ngồi bên cạnh sofa, nói: "Em cũng đi ngủ đi, hai ngày nay quá mệt mỏi rồi."

Kỳ Cừu vâng một tiếng, đứng dậy trở về phòng.

Sau khi người nọ đi mất, Thẩm Ngự trung ra về mặt "chó nhà có tang" nói với hệ thống:

"Hệ ca, dù sao tôi cũng là đồng chí cách mạng của anh, đã cùng nhau đi qua nhiều thế giới như vậy, anh không thể đòi cái dị năng này sao? Thật sự rất đáng sợ." Cái cảm giác điện chạy khắp người này chẳng khác gì uống thuốc kích dục!

【 Ký chủ, thật sự không đòi được. 】

"Hìu hìu hìu ~"

【 Ký chủ.....】

"Hìu hìu hìu hìu hìu hìu ~"

【Ký.....】

"Hìu hìu hìu hìu hìu hìu hìu ~"

【 Có cách ngăn không để hệ mị hoặc chi phổ! 】 hìu hìu cái gì! Tôm chết đi được! 723 giờ cò trắng đầu hàng.

"Làm thế nào??" Thẩm Ngự vừa nghe đã thấy hấp dẫn, ngồi dậy kích động hỏi.

【 Trong thương thành có thuốc ức chế, có thể duy trì một tuần, nhưng mà lại có tác dụng phụ, một khi ký chủ không dùng nữa, sẽ chịu gấp mười lần ban đầu. 】

Thẩm Ngự: "....."

【 Tôi không muốn nói cho ký chủ, tác dụng phụ này rất là đáng sợ, sẽ không có ai ngu mà đâm đầu đi mua hết á. 】 Thuốc ức chế có giới hạn, một tuần chỉ có thể mua một lần, nếu thương thành đột nhiên ngừng cung cấp hàng, ký chủ sẽ phải hứng chịu tác dụng phụ.

Thẩm Ngự: "Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ lại."

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ một lúc, đã ngheo đầu ngáy.

-

Thân thể như bị ngâm trong biển sâu, chậm rãi chìm xuống, cô hoảng hốt giãy giụa, nước xung quanh cô không lạnh như nước biển, mà ấm áp khiến người ta thoải mái như bay lên mây.

Tác giả: Năm mơ play~~

(1) Bệnh trung nhị (-中二病 – Chuunibyou): ám chỉ các bạn thanh thiếu niên có ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Là bệnh cái rốn vũ trụ đó~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Cô giáo muốn tẩy trắng (23)

Edit: U`U`

Một cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo, kéo cô vào trong lòng hắn, hơi thở lạnh băng quen thuộc vây quanh cô, mí mắt nặng trĩu cố gắng nhấc lên, nhưng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt mơ hồ, nhưng có thể nhìn rõ đó là một người đàn ông, khuôn mặt tuần mỹ lại mang theo sự xâm lược, chậm rãi phóng to, môi mỏng lạnh băng dán lên môi cô, đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Thẩm Ngự cảm thấy quen thuộc, phảng phất thật lâu thật lâu đã nhìn thấy đôi mắt này, nâng tay lên, đầu ngón tay muốn chạm vào cặp mắt đó, còn chưa chạm tới, ngón tay đã bị người đàn ông kia nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cánh môi bị gặm cắn, cảm giác đau đớn và vị rỉ sắt bao trùm cánh môi Thẩm Ngự, cô duỗi tay dùng sức đẩy người đang đè trên người mình.

Thế công của hắn càng ngày càng kịch liệt, đầu lưỡi đầu đá lung tung cạy hàm răng, liếm láp mọi nơi trong khoang miệng, rút ra chọc vào trong miệng Thẩm Ngự, cực kỳ sắc tình.

Nướu bọt không kịp nuốt chảy xuống khoe miệng, Thẩm Ngự bị hôn đến đầu vầng mắt hoa, thân thể càng thêm mất cảm muốn hắn chạm vào.

-

【 Tích tích tích tích.....】

Thẩm Ngự đột nhiên ngồi dậy từ trên sofa, cả người phảng phất như ngâm trong lu nước, áo thun quần ngủ đều ướt đầm, trước mắt một mảnh tối tăm.

Hình ảnh hiện lên trong đầu làm khuôn mặt của Thẩm Ngự đỏ bừng, trái tim đập bùm bùm như muốn nhảy ra ngoài, cô nâng tay lên che mặt lại, phòng khách im ắng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của cô.

"Hệ ca, tôi làm sao vậy?" Thẩm Ngự hít sâu để hơi thở trở lại bình thường, mới hỏi.

【 Ký chủ... mộng xuân? 】

Mặt Thẩm Ngự lại đỏ lên, "Hắn là... Mộng xuân đi."

Chuyện trong mơ giống như vừa xảy ra, cực kỳ chân thật.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngự mộng xuân, quá kích thích, quả nhiên dị năng mị hoặc này quá hư hỏng, dục cầu bất mãn(*) còn mộng xuân!

【 Tôi thấy cô ôm gối làm chuyện không thể miêu tả, bèn đánh thức cô, không nghĩ tới ký chủ thế nhưng.....】 ngay cả cái gối cũng không buông tha.

723 bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm.

Thẩm Ngự phi phi phi vài câu, "Cái gì vậy, tôi không như vậy đâu nhé!"

【 Cô có như vậy. 】

"Câm miệng đi 723!" Thẩm Ngự then quá thành giận, ngay sau đó xốc chân lên định đi xuống giường, nhưng hai chân lại nhũn ra, trực tiếp ngồi bệt xuống sàn nhà.

Thẩm Ngự: "....."

Cái cơ thể này tuyệt đối không phải là cô đâu.

Bởi vì đồ ăn trong tủ lạnh đều đã hỏng, Thẩm Ngự và Kỳ Cừ chỉ có thể ăn bánh mì và mì ăn liền lấy trong cửa hàng ngày hôm qua.

Lúc này điện và nước chưa bị ngắt, Kỳ Cừ nấu mì ăn liền cho cô ăn.

Thẩm Ngự không nghĩ tới còn có người có thể nấu một gói mì ngon như vậy, bên trong bỏ thêm một quả trứng, bên trên rắc một ít hành, mùi thơm bay vào mũi làm bụng kêu lên.

Ăn xong một bát mì ngồi xuống sofa, Kỳ Cừ ngồi ở bên cạnh cô.

Mặt thể không có mấy người có thể ngồi ở trong nhà có ăn có uống như bọn họ, tàn khốc và sự sợ hãi cũng không xuất hiện ở đây, xuất hiện chỉ có bình tĩnh và thần nhiên.

Đồ ăn vẫn sẽ hết, điện đã bị mất từ lúc này, sắc trời bên ngoài thay đổi thất thường, lúc thì tối đen lúc lại sáng người.

Tiếng gào rống và tiếng bước chân ngoài cửa làm người khủng hoảng.

Gần chạng vạng, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, cùng tiếng hét xuyên thẳng qua cánh cửa sắt: "Anh, anh, em là Kỳ Thủ, mở cửa cho em, nhanh!!!"

Kỳ Thủ là em trai cha Kỳ Cừu, cũng là chú của Kỳ Cừu.

Ở trong cốt truyện cũng chỉ tóm tắt đơn giản sơ lược, không viết nhiều.

(*) *Dục cầu bất mãn: Muốn mà không được thỏa mãn*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Cô giáo muốn tẩy trắng (24)

Edit: U`U`

Thẩm Ngự không nghĩ tới ông ta sẽ tìm được nơi này, ngược mắt nhìn Kỳ Cừu, nghĩ thầm hẳn tuyệt đối sẽ không để cho ông ta đi vào, trong lòng Kỳ Cừu căn bản không có hai chữ thần tình này.

Nhưng câu nói sau đó của hắn lại cho Thẩm Ngự một cái tát.

"Cô giáo, người đó là chú của em." Kỳ Cừu rũ đầu, bàn tay nắm chặt, nói tiếp, "Em muốn cho chú ấy đi vào."

723 hỏi Thẩm Ngự có đau mặt không.

Thẩm Ngự gạt đầu, chẳng những đau mà còn sưng nữa.

Thẩm Ngự dời mắt, "Đây là nhà em, ông ấy là chú của em, em không cần hỏi tôi."

Cửa được mở ra, Kỳ Thủ chạy vào, cửa sắt lại đóng lại.

Kỳ Thủ rất cao, khuôn mặt rất giống cha Kỳ, đeo kính, nghe nói là thầy giáo cấp ba.

Cả người đầy máu, quần áo dơ bẩn rách nát, bộ dáng chật vật nào giống ngày xưa.

Gương mặt rất tuấn lãng, năm tháng cũng không để lại nhiều dấu vết trên mặt ông ta, đã hơn bốn mươi mà trẻ hơn tuổi khá nhiều.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Kỳ Cừu và Thẩm Ngự, bình phục hơi thở, mới hỏi: "Cha cháu đâu?"

Kỳ Cừu mặt không biểu tình, "Đã chết."

Kỳ Thủ kinh ngạc, "Đã chết? Chết như thế nào?"

"Biến thành tang thi."

Kỳ Thủ mặt xám như tro tàn, eo giống như bị đè xuống, cuối cùng thở dài, ngồi xuống ghế, suy sút kêu một tiếng, "Anh."

Thẩm Ngự không nghĩ tới Kỳ Thủ còn rất có tình cảm với anh trai mình, kéo kéo vạt áo, nhìn bọn họ nói chuyện.

Kỳ Cừu tích tỵ như kim(*) trả lời, Kỳ Thủ nói rất nhiều, phần lớn đều nói bây giờ đã là mặt thế, người nhà ông ta đều đã chết, bây giờ bọn họ là người thân duy nhất của nhau, phải giúp đỡ lẫn nhau sống sót.

Không hổ là thầy giáo, cách nói năng này có thể làm Kỳ Cừu sùng sốt.

Cũng chỉ có Thẩm Ngự nghe rõ ràng, ông ta chỉ muốn ở lại đây, có người giúp đỡ chăm sóc.

Cuối cùng đến lượt Thẩm Ngự giới thiệu bản thân, "Tôi là chủ nhiệm lớp của Kỳ Cừu, Đồ Ngự Ngự."

Đôi mắt giấu dưới cặp kính của Kỳ Thủ nhìn chằm chằm Thẩm Ngự, đánh giá một phen, mới cười nói: "Hóa ra là người cùng nghề, tôi cũng là thầy giáo cấp ba, dạy Văn."

Thẩm Ngự không quá thích đôi mắt của ông ta, kéo kéo cổ áo, đôi mắt nhìn về phía khác, giọng nói không nóng không lạnh: "Thật trùng hợp."

Kỳ Thủ thấy thái độ của Thẩm Ngư, quay đầu tiếp tục nói chuyện với Kỳ Cừu.

Tối buổi tối, bởi vì không có điện, chỉ có thể ăn chút bánh mì chấp vá, sau khi mấy người ăn xong chỉ còn vấn đề tối nay ngủ thế nào.

Phòng của cha Kỳ và bà nội đều không ở được, bên trong toàn máu, qua mấy ngày, thời tiết lại nóng bức, bên trong đã sớm hư thối, đứng ở phòng khách đều có thể ngửi thấy mùi trong đó, đặc biệt kinh tởm

Nơi có thể ngủ chỉ còn lại phòng của Kỳ Cừu và phòng khách.

Cuối cùng Kỳ Thủ và Kỳ Cừu ngủ một phòng, Thẩm Ngư một người ngủ phòng khách.

Màn đêm buông xuống, phòng khách đen nhánh bị ánh nến mờ nhạt làm sáng lên, ánh nến trên bàn trà chọt lóe chọt lóe.

Thẩm Ngư hơi mất ngủ, nhắm mắt lại là nhớ tới giấc mơ lúc nãy, xúc cảm trên môi và cánh tay kia, rõ ràng chân thật, trái tim đều không khống chế được đập nhanh.

Bỗng nhiên lúc này, một cánh tay sờ soạng bên hông, Thẩm Ngư quay người lại người kia đã đề lên người cô, hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, thấp giọng khàn khàn, "Hồ ly nhỏ, buổi chiều vẫn luôn quyến rũ tôi, bây giờ tôi sẽ làm em ở đây!"

Thẩm Ngư giờ tay để trước ngực, lạnh lùng nhìn người nọ cũng chính là Kỳ Thủ, nhú chặt mày, "Anh nói cái gì? Thành tự trọng! Anh Kỳ!"

Kỳ Thủ ngửi mùi hương trên người cô, bên dưới cứng rắn khó chịu, "Theo tôi đi, tôi là chủ của Kỳ Cừu, mặt thế đã đến, chỉ có tôi mới có thể bảo vệ em!"

(*) *Tích tự như kim: Tiết kiệm lời nói, tích chữ như vàng.*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Cô giáo muốn tẩy trắng (25)

Edit: U'U'

【 Kỳ chủ, vai ác đang đứng ngoài cửa nhìn hai người. 】

Thẩm Ngư: "....."

Từ khi Kỳ Cừu đề chú của hắn đi vào, Thẩm Ngư đã cảm thấy không bình thường.

Dị năng của Thẩm Ngư có một điểm không tốt là quá quyến rũ người khác, chỉ cần ngửi thấy mùi hương trên người cô đều sẽ bị mê hoặc, Kỳ Thủ vốn không phải là loại người gì tốt, ngửi một chút Thẩm Ngư mê hoặc, buổi tối tuyệt đối sẽ tới đây.

Mà Kỳ Cừu sẽ đứng ở đó nhìn cô, thử xem cô có dao động vì lời nói của Kỳ Thủ không.

Kỳ Thủ nói như thế nào cũng là một người đàn ông trưởng thành, lớn lên cũng không kém, trong mặt thế này, là người có thể làm Đồ Ngư Ngư động tâm.

Cô không nghĩ tới Kỳ Cừu chán ghét cô như vậy, nói thế nào cô cũng đã từng giúp hắn chặn zombie, cũng là đồng chí đã từng chiến đấu cùng nhau a!

Được thôi! Nếu hắn vô tình như vậy.....

Thẩm Ngư sử dụng dị năng mê hoặc với Kỳ Thủ, nhân lúc ông ta dừng lại mà tránh thoát, lại đá thêm mấy cái vào người ông ta.

Đá còn chưa hết giận, Thẩm Ngư còn cầm gậy bóng chày trên bàn lên đập thêm vài nhát.

Sau khi làm xong, Thẩm Ngư ném gậy bóng chày xuống đã nghe thấy tiếng động từ phòng bên kia, vừa nhấc mắt đã thấy Kỳ Cừu cầm đèn pin chạy tới.

Kỳ • diễn tình • Cừu đôi mắt lóe lên sự khó hiểu, nhìn Thẩm Ngư và Kỳ Thủ, "Có chuyện gì vậy? Cô giáo."

Đáy mắt Thẩm Ngư hiện lên một tia sáng, hốt hoảng thất thố khuôn mặt tái nhợt, chạy nhanh tới bên cạnh thiếu niên, nâng tay lên ôm lấy hắn, cảm thấy cơ thể hắn cứng đờ, khóe miệng cong lên, nhưng giọng nói lại mang theo sự run rẩy và sợ hãi, "Chú... Chú của em..... Làm..... Làm....."

Câu nói sau đó làm cách nào cũng không thoát lên lời, khuôn mặt trắng bệch dán vào ngực hắn.

Hừ, ghê tởm đi, chán ghét đi, đều là do cậu tự làm tự chịu.

Kỳ Cừu cả người cứng đờ, bàn tay dùng ở giữa không trung, cảm nhận được sự mềm mại trong ngực, con người màu xám càng thêm sâu thẳm, vẫn giả ngu giả ngơ, "Cô giáo, chú em làm gì cô vậy?"

Thẩm Ngự nhắm mắt lại, sắc mặt tuyệt vọng, môi run rẩy, "Chú em... muốn..... làm chuyện xấu....."

【.....】 lần đầu tiên có người nói cường hiếp một cách tươi mát thoát tục như vậy.

Không chỉ có 723 cặn lời, ngay cả Kỳ Cừu cũng không nói được gì.

Một lúc lâu sau, Thẩm Ngự đã nghe thấy sô pha bùm một tiếng, còn chưa ngẩng đầu nhìn, đã nghe thấy Kỳ Cừu nhàn nhạt nói: "Cô giáo, cô về phòng ngủ của em trước đi, chuyện này để mai nói."

Thẩm Ngự nắm chặt áo trước ngực hắn, khẽ gật đầu.

Lại lần nữa đi vào căn phòng lạnh lẽo của Kỳ Cừu, trái tim Thẩm Ngự co chặt, sợ hãi ôm chặt lấy thiếu niên.

Kỳ Cừu thấy thế, cho rằng cô lạnh, đi đến mép giường, để cô ngồi xuống, "Cô ngủ trên giường đi, em ngủ dưới đất."

Nếu Thẩm Ngự không biết dưới gầm giường có thi thể, nhất định sẽ vui vẻ đồng ý cái đề nghị này.

Nhưng mà cô biết dưới giường có một cái thi thể, buổi tối cô còn ngủ ở bên trên.....

Thẩm Ngự kéo cánh tay hắn, nâng mắt, bên trong mang theo hơi nước, nói có sách mách có chứng nói: "Trên mặt đất lạnh, bây giờ em còn đang trong giai đoạn phát triển, làm sao cô có thể để em ngủ dưới đất chứ, không sao cả, cùng nhau ngủ trên giường đi, cái giường này rất to."

Kỳ Cừu hơi giật mình: "Cô giáo, như vậy không tốt lắm....."

Thẩm Ngự kéo hắn ngồi xuống, xốc chân lên nằm xuống, vỗ vỗ bên cạnh, vẫy tay nói: "Không có gì không tốt, nằm xuống ngủ đi."

【..... Ký chủ, cô thật giống bà cô già đang dụ dỗ cháu trai nhỏ tuổi. 】

"Tôi mà giống bà cô già á! Rõ ràng trẻ trung xinh đẹp như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Cô giáo muốn tẩy trắng (26)

Edit: Ư Ư

【 Tác dụng của thuốc ức chế rất lớn, ký chủ, chuẩn bị tâm lý thật tốt. 】

"Đã biết, hệ hệ."

Từ giây phút nhìn thấy Kỳ Cừu, Thẩm Ngự đã mua thuốc ức chế trong thương thành, nếu hắn muốn chơi, Thẩm Ngự sẽ chơi cùng hắn.

Tác dụng phụ lớn, nếu thật sự hết hàng, cùng lắm thì Thẩm Ngự cách hắn rất xa, chỉ cần không chạm vào hắn sẽ không xảy ra tác dụng phụ.

Khi đang nói chuyện với hệ thống, Kỳ Cừu đã nằm vào trong chăn.

Giường là giường đôi, nhưng không rộng được như Thẩm Ngự nói, hai người nằm cùng nhau không thể nghỉ ngơi sẽ chạm vào nhau.

Cánh tay của Thẩm Ngự kê sát cánh tay của thiếu niên, dán vào nhau rất nóng, cô lại không thể không dán, xoay người một cái là sẽ ngã xuống, nếu ngã xuống thì sẽ đối diện với thi thể bên dưới, cô sợ mình sẽ bị dọa chết mất.

Dịch dịch người, nằm nghiêng ngủ, cả người đều dán lên Kỳ Cừu.

Giọng nói khàn khàn của Kỳ Cừu truyền đến bên tai, "Cô giáo, hình như rất chật, nếu không cứ để em ngủ dưới đất, có chăn lót, không sao cả."

Thẩm Ngự vội vàng nắm chặt ống tay áo của hắn, lớn tiếng nói: "Đừng! Em đừng đi, tôi sợ."

Thẩm Ngự cũng không sợ thi thể, chỉ sợ ma, bởi vì mất điện nên không bật được đèn, một mảnh đen nhánh, nghĩ tới phía dưới là một cái thi thể đang tròng mắt nhìn ván giường, cô chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng.

Kỳ Cừ: "Cô giáo, cô sợ cái gì?"

Thẩm Ngự nuốt nước bọt, "Tôi sợ ma, cho nên, em đừng đi, cứ như vậy ngủ đi, tôi sẽ không động đây."

Nếu cô ngẩng đầu, tuyệt đối có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Kỳ Cừ đang nhìn chăm chăm cô, ánh sáng dưới đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Cả đêm Thẩm Ngự không ngủ yên, nằm gần thiếu niên, nóng chảy cả mồ hôi, nóng nóng nên thích xoay người, lại sợ nghiêng người thì ngã xuống đất, hai tay lại càng ôm chặt người bên cạnh kính.

Buổi sáng rời giường, cô bị nóng tỉnh, mở to mắt ngẩng đầu, đã thấy thiếu niên lẳng lặng đối diện với mình.

Khuôn mặt của thiếu niên lộ ra một tia mệt mỏi, đôi mắt bình đạm không gọn sóng đầy tơ máu, giọng nói khàn khàn: "Cô giáo, cô dậy rồi."

Thẩm Ngự kinh ngạc đứng dậy, thăm lông trên người chảy xuống hông, "Cả đêm qua em không ngủ à?"

Kỳ Cừ cúi thấp đầu xuống: "Ngủ."

Nhìn đáng vẻ thật sự là cả đêm không ngủ, cũng đúng, tối hôm qua nóng như thế mà, bọn họ lại nằm cùng nhau, nóng không thể ngủ cũng là bình thường.

Thẩm Ngự xúc thăm lông lên, "Em ngủ tiếp đi, tôi đi đánh răng."

Kỳ Cừ nằm lại trong ổ chăn, theo tiếng nhắm mắt lại.

Đi ra cửa phòng, Thẩm Ngự đuổi đuổi người, tối hôm qua chuyện đó thoát nhìn Kỳ Cừ này vẫn rất chán ghét cô, cũng đúng, ở trong trường học, Đồ Ngự Ngự đối xử với hắn như thế, sao có thể quên nhanh như vậy.

Từ từ tới đi, dùng tình yêu cảm hóa.

Khi đi qua sô pha, cô nhìn thoáng qua, lại thấy Kỳ Thủ quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, còn chưa ngủ dậy? Ông già háo sắc này!

Thẩm Ngự không muốn nhìn thấy con quái vật khổng lồ này chiếm sô pha, đi qua đó, ghét bỏ nâng chân lên đá đá, nói: "Dậy! Dậy đi!"

Đá nửa ngày không có phản ứng, Thẩm Ngự nhieu mảy, đi đến gần, quay đầu ông ta lại, lại nhìn thấy một khuôn mặt xanh trắng, đã không còn hô hấp.

Mà lỗ tai, lỗ mũi, đôi mắt, miệng đều chảy máu, hẳn là do vỡ mạch máu mà chết.

Có thể làm người chết như vậy, chỉ có dị năng hệ tinh thần của Kỳ Cừ mới làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Cô giáo muốn tẩy trắng (27)

Edit: U'U'

Thẩm Ngự rút tay lại, lấy tờ khăn giấy trên bàn trà lau lau ngón tay, đứng lên nói với hệ thống: "Bạn học Kỳ Cừ cũng rất tàn nhẫn, nói như thế nào thì đây cũng là chú ruột của hắn."

【Vai phản diện không tàn nhẫn, làm sao có thể gọi là vai phản diện.】

Thẩm Ngự bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, "Hệ ca, nhiệm vụ giả của mỗi thế giới sẽ không đều là cùng một người chứ?"

【..... Không... Không thể có chuyện đó được, ký chủ không cần nghĩ quá nhiều.】723 chắc chắn nói.

-

Kỳ Thủ chết không tạo quá nhiều sóng gió, Kỳ Cừ trực tiếp ném ông ta từ trên cửa sổ xuống, giống như đang vứt rác vậy.

Một tuần sau.

Một tháng sau khi mặt trời tối, ở trong canteen ăn uống xong xuôi, buổi sáng là lúc bọn họ không ngừng chạy.

Thẩm Ngự và Kỳ Cừ đi ra ngoài tìm vật tư, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải một con zombie, Thẩm Ngự không muốn dùng dị năng, cô và Kỳ Cừ dùng gậy đánh chết.

Đi xuống tầng, lại đụng phải ba con zombie.

Dùng dây đập vào đầu nó, máu văng tung tóe, con zombie giờ móng vuốt sắc bén muốn cào Thẩm Ngự, cô lùi về phía sau một bước, vung gậy dùng sức đập lên đầu nó.

Zombie lung lay ngã trên mặt đất, lúc này một con zombie từ hướng khác đi tới, nhưng còn chưa bắt được Thẩm Ngự, cái gậy đã nổ tung, thịt vụn be bét rơi đầy trên đất.

Thẩm Ngự mệt mỏi thở dốc, vung cái gậy lớn, đặc biệt tốn thể lực, cô là con gái, có thể đánh chết một con cũng coi như không tòi.

Kỳ Cừ đứng ở trước mặt cô, sắc mặt không thay đổi, hơi thở vững vàng mạnh mẽ, "Cô giáo, cô không sao chứ."

Thẩm Ngự nâng tay lên vẫy vẫy, "Tôi không sao."

Dọc theo đường đi không có một bóng người chỉ có zombie đi tìm con mồi, đường chính ở phía trên một mảnh dơ bẩn, cũng không biết là máu hay là thứ gì, gặp phải mười mấy con zombie, đều bị Thẩm Ngự và Kỳ Cừ đánh chết.

Đánh nhiều zombie, Thẩm Ngự quen tay hay việc, đối phó với loại zombie thao tác cứng đờ chậm chạp vẫn có thể thông thả đánh hai con, cũng không cần tới dị năng.

Hai người đi vào một siêu thị lớn, trước cửa lảng vảng hai con zombie rong chơi, cửa treo cuốn màn, cũng không biết bên trong có bao nhiêu con.

May thay Kỳ Cừ có dị năng hệ tinh thần, chính là loại có thể cảm ứng phạm vi năm trăm mét có bao nhiêu zombie, tuy rằng ngắn nhưng vẫn có tác dụng.

Dị năng của hắn chỉ mới cấp 1, Thẩm Ngự cũng chỉ cấp 1, bây giờ còn chưa có tinh hạch, zombie cũng chỉ là cấp thấp, nếu có thể gặp được zombie cấp 1, trong đầu nó có khả năng xuất hiện tinh hạch.

"Chỉ có mỗi hai con này." Kỳ Cừ mở to mắt, nói với Thẩm Ngự.

Khoảng cách để cảm ứng được, cũng chỉ có thể cảm ứng tầng 1, nếu tầng 1 chỉ có hai con, vậy đơn giản.

Thẩm Ngự và Kỳ Cừ một người một con giải quyết hai bạn zombie mãi mê chơi với cửa, rồi thật cẩn thận đi vào trong.

Quả nhiên, tầng 1 tất cả đồ vật đều bị lấy đi, trên kệ để hàng trống rỗng, dưới sàn còn vương vãi một vài bộ quần áo trẻ con.

Tầng 1 chỉ có quần áo trẻ con, tầng thứ hai mới là đồ ăn, tầng 3 chủ yếu là bày bán quần áo người lớn, còn tầng 4 là rạp chiếu phim.

Thẩm Ngự sợ nhất là rạp chiếu phim ở tầng 4, khi mặt trời bùng nổ, chỉ sợ có rất nhiều người đang xem phim, nếu những zombie ở đó dọc theo cầu thang thoát hiểm xuống dưới, e là cô và Kỳ Cừ sẽ gặp nguy hiểm.

Thẩm Ngự: "Lúc nào cảm ứng được zombie, chúng ta lập tức chạy."

Kỳ Cừ gật đầu.

Thang máy đã tự động dừng lại, bọn họ từng bước một đi tới, Kỳ Cừ đột nhiên giữ chặt Thẩm Ngự lùi về phía sau, hai con zombie bất ngờ từ bên trong chạy ra.

Thẩm Ngự cầm gậy đập zombie, khi tránh móng vuốt của nó, cô cố gắng lùi ra sau. Trong thang máy chật hẹp, khi bọn họ lùi về phía sau, lại có ba bốn con zombie từ trên chạy tới, Thẩm Ngự nhũn mảy, vì sao chỉ có ít như vậy, có gì đó không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Cô giáo muốn tẩy trắng (28)

Edit: U' U'

Không kịp tự hỏi, cô bình tĩnh giữ con zombie đập vài cái, mà bên kia đều được Kỳ Cừ giải quyết.

Ầm ỉ mười mấy phút, mới giải quyết xong bốn con zombie. Sau đó tới chỗ thảng máy để đi lên tầng, lần này cẩn thận hơn, chỉ là không gặp con zombie nào.

Tầng 2 dư lại không nhiều đồ ăn, hẳn là đã có người tới, nơi này đã bị vét sạch sẽ.

Thẩm Ngư và Kỳ Cừ lấy balo ra bắt đầu thu thập, lần này nhất định phải thắng lợi trở về, nếu không lần sau đi ra, có thể không tìm được gì, bọn họ còn muốn đi nơi khác tìm cửa hàng.

Khi hai người phân công nhau hành động, Thẩm Ngư giữ chặt tay hắn nói: "Cẩn thận một chút! Ở đây có thể có rất nhiều zombie."

Không thể phủ định chuyện Kỳ Cừ chỉ là một thiếu niên 16 tuổi thanh xuân phơi phới, cô hơn hắn 8 tuổi lận, như một người chị vậy.

Nếu Kỳ Cừ chết thì cô đừng nghĩ tới chuyện hoành thành được nhiệm vụ, sau khi rời khỏi thế giới trực tiếp tiến vào thế giới trừng phạt.

Đôi mắt Kỳ Cừ đảo qua cánh tay giữ chặt tay áo hắn, ánh mắt chuyển qua gương mặt cô, ánh mắt lo lắng không giống như giả vờ giả vịt, hơi rừ má, sự hưng phấn được hắn giấu sâu trong đáy mắt, nói: "Cô giáo cũng vậy."

Lập tức, lập tức tôi sẽ xét rách lớp mặt nạ của cô ra.

Thẩm Ngư thu hồi tay, nhìn nhìn xung quanh, mới nói: "Đi thôi."

Sau khi tách ra, Thẩm Ngư đi đến bên kệ hàng, vừa đi vừa nhét số đồ ăn còn sót lại vào ba lô.

Nhìn về bên ngoài thì những người đó cũng không lấy đi toàn bộ mà còn dư lại không ít, đi qua một gian hàng balo đã đầy, Thẩm Ngư bỗng nhiên muốn có dị năng không gian.

Như vậy có thể vơ vét hết toàn bộ siêu thị rồi.

Đáng tiếc chỉ có dị năng hệ mị hoặc, Thẩm Ngư lưu luyến không rời kéo khóa kéo, nhìn chăm chăm các loại đồ ăn vặt ở trên kệ, nuốt nuốt nước miếng, về sau lại tới đưa các em đi!

Đeo balo lên, cô vừa định đi ra, đã nghe thấy một tiếng thét chói tai ở gần đây truyền đến.

Cô không nghe lầm, là Kỳ Cừ.

Thẩm Ngư nhấc chân chạy tới nơi âm thanh phát ra, lại nhìn thấy Kỳ Cừ bị một con zombie đè dưới thân đang chuẩn bị cắn xuống.

Kịch bản cỡ nào quen thuộc, giống như đã từng thấy qua.

Mà thang máy bên kia đã có mười mấy con zombie đi tới.

Âm thanh gào rống chói tai phá vỡ sự yên lặng của siêu thị, Thẩm Ngư nhìn thoáng qua bên kia, lại xem bên này, vội nói: "Dị năng của cậu đâu?! Làm đầu nó nổ đi!"

Một tay Kỳ Cừ bắt lấy tay zombie, một tay đẩy đầu nó ra, bởi vì quá dùng sức, gân xanh trên trán đều nổi lên, nghiêng đầu hỏn hển nói: "Không có tác dụng..... Không có tác dụng....."

Sao lại như vậy? Thẩm Ngư nhìn con zombie đang đè trên người hắn, đã thấy trên đầu nó có ánh sáng lấp lờ.

Tình hặc..... Nó là zombie cấp 1.

Thẩm Ngư trăm triệu không nghĩ tới bây giờ đã gặp phải một con zombie cấp 1 mà đáng lẽ ra hai tháng sau mới xuất hiện.

Vừa khéo bị bọn họ bắt gặp.

Thật là ra cửa không xem ngày.

Cửa thang máy càng ngày càng nhiều zombie trào ra, đang chạy về phía cô.

Thẩm Ngư nắm chặt cây gậy trong tay, lại nghe thấy giọng nói của Kỳ Cừ truyền đến: "Cô giáo! Mau chạy đi!"

Chạy cái quần què!

Thẩm Ngư biết, một khi cô chạy, tất cả zombie đều chen chúc tới, Kỳ Cừ sẽ bị cắn thành tổ ong vò vẽ.

【 Ký chủ cứ yên tâm, Kỳ Cừ đã là nửa zombie, sẽ không bị cắn. 】

Thẩm Ngư nghe được lời của hệ thống, mở to hai mắt nhìn, "Hắn là nửa zombie, sao bây giờ lại bị zombie cấp 1 đè lên??"

Lần này cô quýnh lên, lại quên mất chuyện Kỳ Cừ là nửa người nửa zombie.

【 Đều là kịch bản. 】

Nếu còn chưa hiểu nữa, thì Thẩm Ngư đúng là đờn ốc, cô không nghĩ tới Kỳ Cừ sẽ đặt bẫy cô. Hắn muốn biết ngay lúc này Đồ Ngư Ngư có bỏ mặc hắn chạy thoát không?

Hya là chán ghét đi cùng Đồ Ngư Ngư, dùng cách này muốn đuổi cô đi? Lý do này không quá khả năng, nếu hắn ghét cô như vậy, tại sao không trực tiếp nổ tung đầu cô, tựa như cách hắn giết chủ của mình.

Hay là muốn xem vẻ mặt của cô khi giấy giữa đưa ra lựa chọn, rất thú vị??

Thẩm Ngư càng nghĩ càng ghê tởm, càng tức giận, một tháng nay ở chung cũng lâu, chẳng những không hòa tan được trái tim băng giá của Kỳ Cừ, người ta còn xem cô là trò cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Cô giáo muốn tẩy trắng (29)

Edit: U'U'

【 Ký chủ, cô nên nhớ, nhân thiết của cô không thể cứu hắn. 】

Thẩm Ngư biết, loại người ích kỷ như Đồ Ngư Ngư, sao có thể cứu Kỳ Cừ trong tình huống này, bây giờ còn chưa bảo vệ được mạng sống của mình, nhưng nếu không cứu, sau này nếu muốn tiếp cận Kỳ Cừ hoàn thành nhiệm vụ, còn khó hơn cả lên trời.

Zombie ngoài cửa thang máy càng ngày càng nhiều, chen chúc đi tới bên này, may mắn bây giờ động tác của chúng nó còn chậm chạp, đi đến đây cũng mất một đoạn thời gian.

Thẩm Ngư trừng mắt nhìn Kỳ Cừ bị đè ở phía dưới, sự tức giận cuộn cuộn dưới đáy lòng, được rồi! Nổi đau mà hôm nay tôi phải chịu đựng, sau này sẽ trả lại cậu từng chút từng chút! Thằng nhóc!

Hậu quả của việc mạnh mẽ sử dụng dị năng hệ mị hoặc cấp 2 không chỉ là hao hết tinh thần lực, mà thần trí của dị năng giả cũng sẽ bị đánh mất.

Đối phó zombie cấp 1, cô chỉ có thể mê hoặc nó công kích những con tang thi khác.

Thẩm Ngư quỳ trên mặt đất, nâng tay lên, ánh sáng màu hồng nhạt trong tay càng ngày càng đậm, cực nhanh bay đến chỗ con zombie cấp 1 kia, bao phủ toàn bộ thân thể nó.

Zombie cấp 1 dừng động tác, từ trên người Kỳ Cừ đứng lên, đi tới sòng tang thi phía trước.

Dù zombie cấp 1 khỏe đến đâu, cũng không thể giết được hết 30 con zombie, Thẩm Ngư chưa kịp thở dốc, ánh sáng màu hồng đã bao phủ toàn bộ sòng zombie phía trước.

Chỉ thấy tất cả zombie không động đậy, qua một lúc, đột nhiên lao vào cắn xé nhau, hơn ba mươi con zombie, hình ảnh cực kỳ khủng bố.

Ánh sáng trên người Thẩm Ngư dần dần nhạt đi, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi nhắm mắt lại ngã xuống mặt đất, giống như không còn hơi thở.

【 Ký chủ đã nghiêm trọng phá vỡ nhân thiết! Đang chọn cách trừng phạt ngẫu nhiên..... Nhưng vì ký chủ đang hôn mê, trừng phạt đẩy sau. 】

Một người nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thẩm Ngư, nhìn từ trên cao xuống, một lúc sau mới ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng.

Sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy trắng, hàng mi dài khẽ run, mày liễu nhũn chặt làm người cực kỳ đau lòng.

Đôi mắt đen lạnh lẽo hiện lên một tia mê mang, giọng nói khàn khàn vang lên:

".....Cô là ai?"

Thẩm Ngư lâm vào hôn mê căn bản không biết áo choàng của mình đã bị rút(*), nếu còn nghe thấy câu hỏi này, khẳng định sẽ ngồi dậy bóp chết hân!

Tôi là ai? Tôi là cha của cậu đấy!

-

Thẩm Ngư mở to mắt, bốn phía một mảnh đen nhánh, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào làm cô có thể nhìn rõ xung quanh.

Là phòng của Kỳ Cừu.

Còn chưa kịp nhớ lại mọi chuyện, đã nghe thấy tiếng máy móc vang lên bên tai.

【 Mau xuyên giả Thẩm Ngư phá vỡ nhân thiết một cách nghiêm trọng! Gây ra ảnh hưởng với cốt truyện! Hệ thống tẩy trắng đang chọn lựa trừng phạt..... Tim co thắt trong một tiếng! 】

Âm thanh máy móc đột nhiên biến mất, Thẩm Ngư còn chưa kịp mắng MMP, trái tim đã cảm thấy đau đớn, từng con từng con, không có cách nào giảm bớt, dù chết cũng không đau đớn bằng loại cảm giác này!

Thẩm Ngư kêu lên một tiếng quỳ xuống giường, vừa ngã xuống mặt đất, cửa đột nhiên mở ra, một người vọt tới trước mặt cô, nâng cô lên.

"Cô giáo?"

Thẩm Ngư vừa nghe thấy giọng nói này là cảm thấy tức giận, nâng tay lên đẩy hân ra.

Người nọ kiên trì không ngừng nâng cô lên, muốn ôm cô lên trên giường, lại Thẩm Ngư dùng sức đẩy ra.

"Cút!" Thẩm Ngư trừng mắt nhìn người nọ, trái tim đau đớn làm cô không thể đứng dậy, quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Kỳ Cừu hơi sững sốt, đứng im tại chỗ, nhìn khuôn mặt tái nhợt đến vận vẹo của cô, nhíu chặt mày: "Cô giáo, cô làm sao vậy?"

Thẩm Ngư đau đến nỗi không chịu nổi, hận không thể đâm đầu vào tường chết cho xong, cuộn tròn thân thể dựa vào tường, nước mắt sinh lý từng giọt từng giọt chảy xuống, cũng không còn sức đẩy Kỳ Cừu đang ôm mình ra, thiếu niên vươn cổ tay đặt bên miệng cô để tránh việc cô đau quá mà cắn lưỡi mình, Thẩm Ngư há mồm cắn, dùng sức cắn, chỉ một lát sau vị rí rắt đã lan tràn trong miệng.

(*) Câu này có nghĩa là anh Kỳ đã biết chị không phải là Đồ Ngư Ngư

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Cô giáo muốn tẩy trắng (30)

Edit: U'U'

Không biết bao lâu, Thẩm Ngư đau hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ngồi trong một cái xe, xe xóc nảy run rẩy, tiếng gào thét và từng cơn gió nóng thổi tới, một cái bánh mì đặt bên môi, vừa quay đầu đã đối diện với đôi mắt ngây thơ vô tội của Kỳ Cừu.

Ngây thơ vô tội? Sợ là mắt cô bị mù rồi.

Từ từ, đây là đâu?

Không phải bây giờ cô nên ở trong nhà của Kỳ Cừu sao?

Hình như Kỳ Cừu biết cô đang nghĩ gì, giải thích nói: "Khi cô hôn mê, nhà bị rất nhiều zombie vây quanh, sau đó rất nhiều người tới, cứu chúng ta."

Nghe hân nói xong, Thẩm Ngư quay đầu nhìn nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều người.

Thùng xe rất lớn, có thể chứa được hơn mười người, đều là người thường, tựa hồ trong mấy tháng này rất khó khăn, trên người dơ loạn rách nát, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi.

So sánh với Thẩm Ngư Kỳ Cừu ăn mặc sạch sẽ, hoàn toàn không giống nhau.

Trong đây còn có vài quân nhân, một thân quần áo quân đội, tay cầm dao, nhắm mắt lại dựa vào một bên ngủ.

Nếu Thẩm Ngư không nhìn nhầm, cô gái mặc quần áo màu đen bên kia là nữ chính Đoạn Thanh Dư, không nghĩ tới ở đây còn có thể gặp Đoạn Thanh Dư, thật đúng là không thể ngăn cản việc cốt truyện phát triển.

Đoạn Thanh Dư nhỏ hơn cô hai tuổi, hai mươi hai tuổi, trước mặt thể làm hộ sĩ, hộ sĩ phòng phẫu thuật, cho nên khi nhìn thấy cảnh zombie ăn thịt người, cũng không hoảng sợ như người thường, dị năng của cô ấy xuất hiện ở lúc này, bị nữ phụ đẩy nên bị zombie cào trúng.

Thẩm Ngư làm nữ phụ ác độc nhiều năm như vậy, tỏ vẻ cho nữ phụ kia một like, không có người này thì không có dị năng của nữ chủ a.

Bánh mì đặt bên mũi chặn tầm mắt của cô, Thẩm Ngư nghiêng đầu, cái bánh mì kia cũng di động, cô cúi đầu, bánh mì cũng di động theo.

Làm gì đây!

Thẩm Ngư trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Kỳ Cừ quơ quơ bánh mì, nói: "Cô giáo, cô không ăn gì một ngày rồi, ăn một chút đi."

Người xung quanh và những người đối diện, đều nhìn về phía bọn họ, dừng trên cái bánh mì kia.

Sự tàn nhẫn của mặt thể không chỉ có zombie, mà còn có đói khát.

Không có nguồn điện, siêu thị cửa hàng tiện lợi chợ bán thức ăn quán ăn —— đều thành những địa điểm bị cướp đoạt.

Đồ ăn khuyết thiếu, dẫn theo việc xuất hiện đói khát, rất nhiều người vì đói khát mà lựa chọn đối mặt zombie, cướp đồ ăn.

Càng đáng sợ chính là, không có cảnh sát quân thức, một vài người dần dần đánh mất tính người, gian dân cướp đoạt, tụ tập cùng nhau.

Thẩm Ngư nhét bánh mì vào trong miệng, xem nhẹ tầm mắt của mọi người xung quanh, thông thả ung dung nuốt xuống, Kỳ Cừ thận trọng chu đáo đưa qua một lọ nước khoáng, cô nhìn hẩn một cái, mở ra uống xong.

"Cầm túi cẩn thận, đừng để bị người ta cướp." Thẩm Ngư phát hiện ra thái độ của hẩn thay đổi, thật giống như vách tường băng giữa bọn họ đã hòa tan.

Hẩn là do biểu hiện của cô ở siêu thị ngày đó làm hẩn yên tâm.

Vẫn là một thiếu niên mười mấy tuổi, làm sao có thể vẫn luôn hận cô, trái tim làm bằng băng còn bị cô hòa tan đây nè.

Thẩm Ngư nhét lọ nước khoáng vào trong ngực hẩn, xum xoe cũng vô dụng, đau đớn hôm qua cô vẫn nhớ, Thẩm Ngư tuyệt đối phải dạy dỗ người này một chút.

Kỳ Cừ vâng một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Ngư đang quay mặt nhìn về nơi khác, giờ tay mở nắp chai nước, đặt bên miệng, uống một ngụm, có hơi ngọt ngọt, lại uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Cô giáo muốn tẩy trắng (31)

Edit: U'U'

Thẩm Ngư không nhìn thấy động tác nhỏ của hẩn, cô đang quan sát Đoạn Thanh Dư và nữ phụ Nhan Đường ngồi đối diện, trạng thái của hai người này đều không tốt lắm.

Nữ phụ Nhan Đường bởi vì nam phụ mà hận Đoạn Thanh Dư, như bao quyền tiểu khuyết khác, Nhan Đường thích nam phụ, nam phụ thích Đoạn Thanh Dư, Đoạn Thanh Dư thích nam chính.

Không bao lâu, xe run rẩy, tất cả mọi người trong xe đều bắt đầu lo lắng đề phòng.

Một quân nhân nhìn tình huống bên ngoài, nói với bọn họ: "Đoạn đường phía trước rất nhiều zombie, mọi người ngồi vững, sắp tăng tốc!"

Dứt lời, xe bắt đầu tăng tốc, xe là xe việt dã, cũng không chịu được sự xóc nảy này, mỗi lần xóc nảy, mọi người đều bị ngã nghiêng ngã.

Thẩm Ngư ngồi gần phía ngoài, bị Kỳ Cừ kéo vào trong lòng, khuôn mặt đâm vào trong ngực hắn, đặc biệt đau, chưa kịp cảm thấy đau, xe đột nhiên nghiêng ngã, tất cả mọi người đều bị văng ra ngoài.

Ngay sau đó bên tai đã truyền đến tiếng gào rống của zombie.

Thẩm Ngư vừa nhấc mắt, đã nhìn thấy một làn sóng zombie đi tới, đen nghìn nghịt không nhìn thấy điểm cuối.

Quá nhiều, đây hẳn là sóng zombie loại nhỏ.

Xe việt dã đã báo hỏng, tất cả mọi người bị văng ra ngoài, run bần bật đứng phía sau nhóm quân nhân, Thẩm Ngư có thể xác định, cho dù có mười mấy quân nhân cũng không có cách nào, nhiều zombie như vậy, chắc chắn sẽ chết.

Bởi vì vừa nãy ngã xuống xe Kỳ Cừ che chở cô, Thẩm Ngư đè trên người hắn, vội vàng đứng lên từ trên người Kỳ Cừ, "Kỳ Cừ, em không sao chứ?"

Sắc mặt Kỳ Cừ trắng bệch, nhìn đáng vẻ roi không nhẹ, khuỷu tay trầy xước không nhẹ.

Thẩm Ngư chỉ cần tốt với Kỳ Cừ khi không nguy hiểm tới tính mạng của mình, thì không tính là tan vỡ nhân thiết.

Đồ Ngư Ngư nhìn trúng dị năng của Kỳ Cừ muốn ôm đùi Kỳ Cừ, tự nhiên muốn tốt với hắn.

Thẩm Ngư lấy một cái khăn ra băng bó đơn giản cho hắn, đỡ hắn đứng lên, phát hiện đùi hắn đã bị thương, không thể đi đường.

Toàn bộ cơ thể Kỳ Cừ đều dựa vào người cô, có thể nói giống như một con gấu koala bám vào trên người Thẩm Ngư, giọng nói suy yếu: "Cô giáo, em đau quá."

Thẩm Ngư nhìn hắn đau đến nhú mảy, có hơi giống như em trai nhỏ đang làm nũng với chị gái mình, ân oán trước kia bị cô áp dưới đáy lòng, nói thế nào hắn cũng làm thịt lột cho cô, giờ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Nhịn một chút."

Lập tức sẽ an toàn.

Tuy rằng xuất hiện sóng zombie, nhưng nơi nào có nữ chính chắc chắn sẽ có nam chính.

Sao nữ chính có thể chết được, quang hoàn của nữ chính cũng không chỉ để làm cảnh.

Bên này Đoạn Thanh Dư nhìn zombie càng ngày càng gần, kéo Nhan Đường lên, "Đường Đường, zombie tới, chúng ta đi mau."

Nhan Đường đứng lên, nhìn sóng zombie rậm rạp phía trước, sợ tới mức lui về phía sau lắc đầu, tuyệt vọng nói: "Tớ không muốn chết, tớ còn trẻ như vậy, Thanh Dư, tớ không muốn chết!"

Đoạn Thanh Dư nhìn về phía sóng zombie, thân thể cũng sợ hãi run rẩy, nghĩ đến chuyện bị nhiều zombie như vậy cắn chết, còn không bị một súng bắn chết.

"Sẽ không! Chúng ta sẽ không chết, chúng ta đã trải qua nhiều lần sóng chết như vậy, nhất định sẽ không chết." Đoạn Thanh Dư nói, không biết là đang an ủi Nhan Đường, hay là đang an ủi bản thân.

Sóng zombie càng ngày càng gần, những con zombie đi đầu đều bị quân nhân dùng súng bắn chết, nhưng zombie quá nhiều, vẫn có cá lọt lưới, đi về phía đám người phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Cô giáo muốn tẩy trắng (32)

Edit: Ư Ư

Đoạn Thanh Dư nhìn con zombie đang chạy tới trước mặt mình, muốn lui về phía sau né tránh, lại bị Nhan Đường dùng sức kéo, đối diện với móng vuốt của zombie, cánh tay bị cào trúng.

Phản ứng kịp thời, cô ấy nhấn chân đá văng con zombie đó ra, lăn sang bên cạnh.

Zombie bị quân nhân bắn nổ đầu, Đoạn Thanh Dư mới ngược mắt nhìn về phía Nhan Đường, trong mắt tràn đầy không thể tin tưởng, lẩm bẩm mở miệng: "Vì sao?"

Khuôn mặt Nhan Đường dữ tợn, sự ghen ghét và oán hận dưới đáy mắt lộ ra, "Cậu chết rất tốt, lúc đó anh Mạnh sẽ thích tôi!"

Đoạn Thanh Dư chưa bao giờ nghĩ tới người bạn thân nhất của mình, sẽ đối xử với mình như vậy chỉ vì một người đàn ông, cánh tay đau đớn nhắc nhở cô ấy đã bị zombie cào trúng, cô sẽ biến thành zombie.

Nhưng cảm giác đau đớn nơi cánh tay không đau bằng trái tim, cảm giác bị phản bội tràn ngập trong tim, mang đến cảm giác lạnh lẽo.

Bên này trình diễn kịch Quỳnh Dao, bên Thẩm Ngư cũng không tốt lắm, vì chân Kỳ Cừ bị thương, không thể đi đường, cô chỉ có thể nâng hân lui về phía sau, dùng dị năng đối phó zombie đang xông lên.

"Cô giáo, cô thả em ra đi, zombie quá nhiều, cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ chết." Kỳ Cừ ghé vào trên đầu vai cô bỗng nhiên mở miệng.

Thẩm Ngư không muốn để ý đến hân, nghiêng diễn kịch rồi à đồng chí.

Vai ác thường xuyên phát bệnh phải làm gì để hân thức tỉnh? Online chờ, rất gấp

Zombie càng ngày càng nhiều, những người ở đây đều trở thành đồ ăn của zombie.

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh vang lên giữa sóng zombie, khói lửa văng khắp nơi, Thẩm Ngư lại được Kỳ Cừ bảo vệ trong ngực, hai lỗ tai bị che lại.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi một tiếng súng phá vỡ sự im lặng này.

Thẩm Ngư từ trong lòng Kỳ Cừ ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một đám người mặc quân trang cầm súng đi tới, tiếp tục bắn chết những con zombie chưa bị nổ chết.

Mà người đàn ông dẫn đầu, khí thế không tầm thường, ánh lửa chiếu lại khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, đôi mắt sắc bén nhìn quét qua đám người, cho đến lúc đối diện với đôi mắt của Thẩm Ngư mới dừng lại.

Thẩm Ngư nhìn người đàn ông càng ngày càng gần, nếu cô không đoán sai người này là nam chính Lăng Mặc.

Từ từ, nữ chính ở bên kia a, sao lại đi tới đây vậy?

Lăng Mặc đứng trước mặt cô, đáy mắt dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, chậm rãi cúi người xuống, đôi môi dừng trên trán Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư toàn thân cứng đờ, tròng mắt đẩy anh ta ra.

Kỳ Cừ đang ôm cô lùi về phía sau đứng lên, đôi mắt đầy lạnh lẽo nhìn về phía người đàn ông kia, tinh thần lực nhanh chóng hướng về phía Lăng Mặc.

Cơ thể Lăng Mặc run lên, sắc mặt tái nhợt vài phần, anh ta không nghĩ tới thiếu niên chưa lớn này lại có dị năng tinh thần, cấp bậc còn hơn cả anh ta.

Lăng Mặc xoa xoa vết máu bên khóe môi, nâng tay lên, những người xung quanh chạy tới, lạnh lùng nhìn thiếu niên nói: "Đưa cô ấy cho tôi."

Kỳ Cừ còn muốn dùng dị năng giết chết người đàn ông này, mu bàn tay lại bị người ấn xuống, vừa cúi đầu lại nhìn thấy Thẩm Ngư lắc lắc đầu.

Thẩm Ngư đứng phía trước, nói với Lăng Mặc: "Cảm ơn anh đã tiêu diệt đám zombie đó, nhưng mà tôi và em trai tôi phải rời khỏi đây, tạm biệt."

Dứt lời, Thẩm Ngư kéo Kỳ Cừ muốn đi.

Bây giờ cánh chim của Kỳ Cừ còn chưa cứng cáp, nếu đối phó với người đứng đầu căn cứ, bên người còn có nhiều dị năng giả như vậy, hoàn toàn là đang tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Cô giáo muốn tẩy trắng (33)

Edit: U'U'

Khi Lăng Mặc nhìn về phía Thẩm Ngư, cảm xúc trong đáy mắt đã được giấu kín, "Bây giờ nơi nào cũng là zombie, không có nơi nào an toàn, không bằng tới căn cứ của tôi, nơi đó rất an toàn."

Thẩm Ngư không quen biết nam chính, tìm tòi ký ức, Đồ Ngư Ngư cũng chưa từng gặp người này mà, sao lại như vậy, cô cũng không cảm thấy mình có

khí chất vụn người mê, có thể mê hoặc nam chính, không khỏi có chút bức bối.

Chẳng lẽ là do hệ mị hoặc? Cũng không thể nào a, căn cứ có bao nhiêu hệ mị hoặc muốn quyến rũ anh ta, nhưng vẫn không ai thành công, nam chính này không rung động với ai ngoài nữ chính Đoạn Thanh Dư mà thôi.

Anh ta đã nói vậy, nếu bọn họ không đồng ý, chắc chắn sẽ sử dụng vũ lực bắt bọn họ đi.

Thẩm Ngư cân nhắc, nói: "Bọn tôi sẽ tới căn cứ, nhưng mà tôi muốn hỏi, xin hỏi chúng ta quen nhau sao?"

Khóe miệng Lăng Mặc cong lên, làm khuôn mặt lạnh lẽo như hòa hơn, "Không quen biết, nhưng mà sau này sẽ dần dần quen thuộc."

Thẩm Ngư: "....." Bệnh tâm thần à, người này, hệ ca, anh ta sẽ không bị quỷ ám vào người chứ??

Đây là nam chính??

【 Ký chủ, nam chủ real. 】

Kỳ Cừ rũ đầu che đi đôi mắt lạnh lẽo, gân xanh trên trán nổi lên, xung quanh lạnh thấu xương.

Thẩm Ngư sợ hấn nổ đầu nam chính, kéo kéo ống tay áo hấn.

Cuối cùng bọn họ ngồi trong một cái xe việt dã khác, cái xe này rắn chắc hơn cái trước rất nhiều, bên ngoài đều được cải tạo, lớp xe cũng là loại rắn chắc nhất.

Cái trán bị thiếu niên dùng sức lau lau, Thẩm Ngư đau đẩy tay hấn ra, cảm giác da trên trán đều đỏ lên rồi.

"Đừng lau." Thẩm Ngư đẩy tay hấn ra, nói: "Em làm gì vậy?"

Đột nhiên phát bệnh.

Kỳ Cừ rút tay lại, ngón tay nắm chặt, bây giờ dị năng của hấn quá yếu, nếu là đời trước, người kia đã sớm biến thành một cái xác.

Quá yếu, quá yếu.....

Thẩm Ngư cho rằng hấn không thoải mái, vội nói: "Em còn bị thương ở đâu à?"

Kỳ Cừ lắc lắc đầu, dựa vào vai cô, một lúc sau bỗng nhiên mở miệng: "Cô giáo sẽ bỏ rơi em sao?"

Thẩm Ngư vừa nghe, mới biết vì sao hấn lại khác thường như vậy, hóa ra là sợ cô bỏ rơi hấn đấy, hừ hừ, vai ác a vai ác, cậu cũng có hôm nay! Làm cậu diễn kịch với tôi này!

Mối thù ngày xưa cũng coi như đã báo, Thẩm Ngư thoải mái không ít, giờ tay xoa xoa đầu chó của hấn, nói: "Sẽ không."

"Vậy....." Kỳ Cừ tạm dừng một chút lại nói: "Vậy cô có thích người vừa này không?"

Thẩm Ngư như nghe thấy chuyện cười, thích nam chính? Thôi bỏ đi, cô lắc đầu nói: "Không thích."

Đáy mắt Kỳ Cừ xuất hiện tia sáng, mang theo dục vọng chiếm hữu nhất định phải có được.

Nếu đã biết người này không phải người phụ nữ đáng ghét kia, hấn cũng không chán ghét cô, vậy nên cô là của hấn, hấn sẽ không để bất cứ ai cướp đi!

Bây giờ việc quan trọng nhất là phải trở nên mạnh hơn! Mạnh giống như đời trước, tất cả đều chết hết, chỉ còn lại hấn và cô.

Thẩm Ngư cũng không biết một câu không thích của cô, mà nhiệm vụ đang hướng về phía không thể hoàn thành.

Lăng Mặc ngồi phía trước, cũng không quấy rầy bọn họ, ở đây không chỉ có Thẩm Ngư và Kỳ Cừ, còn có nữ chính và những người khác.

Nhan Đường đã đi lãnh com hộp, trong xe linh tinh vụn vặt chỉ có bốn năm người, còn lại đều đã chết.

Đoạn Thanh Dư là do cô muốn dẫn lên xe, nam chính không biết bị điên hay bị làm sao, nhìn cũng không thèm nhìn Đoạn Thanh Dư, dù cô muốn dẫn Đoạn Thanh Dư lên xe, cũng chỉ nhân nhợt nhìn lướt qua, không lưu tình chút nào rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Cô giáo muốn tẩy trắng (34)

Edit: U'U

Không nên chứ, cốt truyện, khi Lăng Mặc nhìn thấy Đoạn Thanh Dư yếu ớt, trong lòng vẫn có một tia pháp phùng, cho nên mới mang cô ấy lên xe.

Lúc này Đoạn Thanh Dư ngồi co trên ghế, run bần bật ôm vai, làn da sắc mặt bắt đầu nóng lên, đỏ bừng, đã phát sốt, virus tràn ngập toàn thân, dần dần thay đổi thành dị năng.

Xe xóc nảy, thân thể Đoạn Thanh Dư cũng nghiêng ngả theo, may mà có vòng bảo vệ, không có chắc cô ấy đã bị ngã xuống đất.

"Cô ta là ai?" Kỳ Cừ đột ngột nói.

Thẩm Ngư thiếu chút nữa buột miệng thốt ra hai chữ nữ chính, may mà nhanh chóng sửa miệng, "Không quen biết."

Kỳ Cừ nhàn nhạt nói: "Em thấy cô giáo cứ nhìn chăm chăm người ta, còn tưởng là bạn của cô."

Bắt đầu từ khi đó đã nhìn chăm chăm người này, khi lên xe, còn mang người này lên xe, bây giờ vẫn còn nhìn chăm chăm.

Kỳ Cừ cảm thấy rất bức bối, nếu người này chết đi, có phải sẽ không cướp đi tầm mắt của cô giáo nữa không.

Thẩm Ngư cũng không biết hấn nghĩ gì, mí mắt bắt đầu nặng, ngáp một cái, "Em buồn ngủ không?"

Kỳ Cừ lắc đầu.

Thẩm Ngư dựa đầu lên vai hấn, "Vậy để tôi dựa chút, tôi ngủ một lát."

Trên vai truyền đến trọng lượng làm sự bức bối trong lòng Kỳ Cừ biến mất, mặt không biểu tình thẳng lưng, để cô dựa thoải mái hơn một chút, lãnh đạm ừ một tiếng.

Xe xóc nảy, ngoài cửa sổ xe sắc trời đã tối, đen một mảnh, bầu trời đêm yên tĩnh cùng với gió đêm, mang theo lạnh lẽo, Kỳ Cừ cũng có một tia buồn ngủ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Mà Lăng Mặc ngồi ở phía trước nhìn mọi chuyện từ đầu đến cuối, mày nhíu chặt, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào đôi mắt anh ta, lộ ra lạnh lùng sắc bén.

"Lão đại, đã chuẩn bị xong." Cấp dưới ngồi bên cạnh cầm súng nói.

"Bắn!"

Dứt lời, một viên đại bay về phía cửa sổ xe, súng được lắp ống giảm thanh, đây cũng không phải loại súng bình thường, mà là súng gây mê dùng để đối phó với dị năng giả, dị năng giả bị trúng đạn, dị năng sẽ lập tức bị biến mất, lâm vào hôn mê.

Kỳ Cừ ngồi trong thùng xe nghe thấy tiếng động nhanh chóng mở bừng mắt, nhưng còn chưa phản ứng kịp, trên vai hấn đã bị trúng đạn, nhìn về tòa phía trước, cắn chặt răng, phóng ra tinh thần lực, lại càng làm tác dụng thuốc xuất hiện nhanh hơn.

Là hấn thiếu cảnh giác.

Không thể ngủ.

Kỳ Cừ mở to đôi mắt nặng trĩu nhìn về phía Thẩm Ngư, lại không thể chịu đựng được cảm giác buồn ngủ kia.

-

Căn cứ HD-a là căn cứ có thực lực mạnh mẽ nhất, nhiều dị năng giả nhất trong tất cả các căn cứ.

Căn cứ rất lớn, tương đương với một trấn nhỏ, phân chia thành ba khu vực và thành chính, người thường khu D, dị năng giả bình thường khu C, dị năng giả hiếm gặp khu A, cùng với cao tầng ở thành chính.

Mỗi khu vực phân chia, đều quyết định bởi dị năng, muốn gia nhập căn cứ này, cần phải đi làm kiểm tra trước, sau đó bắt đầu được phân tới từng khu vực.

Khu vực càng gần thành chính thì đãi ngộ càng tốt, ví dụ như người bình thường một ngày chỉ được chia 3 cái bánh mì một bình nước, mà dị năng giả bình thường có thể được chia 10 cái bánh mì 3 bình nước, dị năng hiếm càng được nhiều hơn.

Mỗi tuần người thường phải nộp 3 cái tình hạch, mà dị năng giả bình thường một tuần phải nộp 5 cái tình hạch dị năng.

Bây giờ tiền tệ đã trở thành tình hạch, một cái tình hạch dị năng có thể đổi được ba cái bánh mì.

Tiền sẽ lên xuống theo thời gian.

Lăng Mặc lại là thủ lĩnh của căn cứ HD-a, một tay sáng lập căn cứ này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Cô giáo muốn tẩy trắng (35)

Edit: U' U'

Trong thành chính phồn hoa nhất, vàng đá quý ở thời đại này đã vô dụng, vách tường được đúc bằng bạch ngọc, được nạm những viên đá quý quý giá nhất, sảnh lớn kiểu Âu sáng ngời, cầu thang tròn được làm bằng pha lê, đèn thủy tinh treo trên cao, thảm lông được pho ở tất cả mọi nơi.

Mà trong một căn phòng, Thẩm Ngự mở hai mắt, thiếu chút nữ bị lóa mù mắt chó, xoa xoa đứng lên, phát hiện hình như mình đã xuyên vào truyện cổ tích.

Căn phòng này trang trí thật sự giống y như căn phòng công chúa trong cổ tích.

Xóc lên chấn lên, ngoài cửa đã xuất hiện mười mấy người hầu, giọng quần áo nói: "Phu nhân, hãy để bọn tôi thay quần áo cho ngài."

Thẩm Ngự nâng tay lên, nói: "Đừng! Mấy người là ai vậy? Còn đây là đâu?"

Nếu không phải hệ thống nói với cô không đổi thế giới, Thẩm Ngự đều cho rằng mình đã xuyên vào thế giới cổ tích.

Đám người hầu sắc mặt tái nhợt, quỳ trên mặt đất, "Cầu xin phu nhân để bọn tôi thay quần áo cho ngài."

"Ai... Không phải." Thẩm Ngự không chịu nổi, lùi về phía sau nói: "Tôi chỉ hỏi đây là đâu thôi mà."

Người hầu đứng đầu cúi đầu nói: "Đây là thành chính, thủ lĩnh sẽ lập tức về đây."

Thẩm Ngự: "....." Vẫn không hiểu.

"Hệ ca, đây là đâu?"

【 Trong căn cứ, căn cứ của Lăng Mặc, thành chính. 】

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ lại hỏi: "Kỳ Cừ đâu? Không phải tôi và hắn đang ở trên xe à?"

【 Hắn đã bị Lăng Mặc nhốt lại, không muốn cho cô biết. 】

Thẩm Ngự: "Không phải Lăng Mặc là mau xuyên giả chứ?" Cũng chỉ có cái lý do này làm cô tin tưởng.

【 Không phải, tôi cũng không biết vì sao nam chủ sẽ như vậy, nhưng mà tôi đã phản hồi lại cho Chủ Thần. 】

Thẩm Ngự cũng không muốn ở đây, nhiệm vụ của cô là Kỳ Cừ không hủy diệt thế giới, ở đây không được gì cả.

Nhắc chân định đi ra ngoài, đám người hầu phía sau hoảng sợ kêu lên: "Phu nhân đừng đi a, nếu ngài đi, bọn tôi sẽ chết a."

Thẩm Ngự dừng bước, mắt nhìn thoáng qua những người phía sau, nhắc chân tiếp tục tiến về phía trước.

Cô ghét nhất cái loại chuyện thường xuất hiện trong tiểu thuyết này, ví dụ như nữ chính bị cầm tù muốn rời khỏi nơi đó, sau đó nam chính nói nếu em đi tôi sẽ giết hết những người hầu này.

Sau đó nữ chính thành mẫu thiện lương đành rung rung lưu lại.

Có tật xấu à.

Mạng của mình sắp không còn, mà còn có thời gian quan tâm đến người khác?

Rời khỏi phòng, Thẩm Ngự tìm mãi mới thấy cầu thang, vừa định đi xuống lại nhìn thấy một đám người đi lên, vừa lúc nhìn thấy cô.

Trong đó có Lăng Mặc, anh ta vừa nhìn thấy Thẩm Ngư, đôi mắt đều sáng, bước chân dài đi tới bên cạnh cô, "Em tỉnh rồi."

Thẩm Ngư cau mày, nhìn anh ta một lúc lâu, trong lòng bỗng nhiên có một suy nghĩ, nhưng chậm chạp không thể xác định, "Chúng ta... Không thân."

Đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Mặc lóe lên nhu tình, "Tôi nói rồi, chúng ta sẽ dần dần quen thuộc."

Lúc này, phía sau anh ta xuất hiện một người phụ nữ, một thân sườn xám màu xanh viền vàng thêu hoa, lộ bả vai và xương quai xanh, một khuôn mặt còn yêu kiều quyến rũ hơn cả Thẩm Ngư, giữa mày vẽ một nốt ruồi đỏ, càng thêm quyến rũ.

"Thủ lĩnh, đây là người đẹp ngài mang về đó sao, cũng không giới thiệu cho Hinh Nhi làm quen."

Hinh Nhi đánh giá Thẩm Ngư, khi ngửi thấy mùi hương trên người nàng, giữa mày nhăn lại.

Ba người phía sau cũng chạy tới, một đám đều là dị năng giả, diện mạo không kém, đều là nam.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Cô giáo muốn tẩy trắng (36)

Edit: U'U'

Nam sinh có khuôn mặt đáng yêu vừa nhìn thấy Thẩm Ngư đã sáng mắt, "Thật xinh đẹp a, thủ lĩnh, có thể cho em chơi chút không?"

Còn chưa nói xong đã đối diện với ánh mắt lạnh băng của Lăng Mặc nên lập tức ngậm miệng.

Những người còn lại cười thầm nam sinh này không có ánh mắt, nhìn thủ lĩnh như vậy là biết đây là người thủ lĩnh thích.

Thẩm Ngư tiếp thu sự đánh giá của mấy người kia, cũng đánh giá bọn họ.

Người tên Hinh Nhi kia là nữ phụ nổi tiếng trong cốt truyện, người này tâm tư lòng dạ sâu, mặt ngoài bình hoa, kỳ thật cực kỳ ác độc, giống như rắn rết.

Mà nam sinh đáng yêu kia cũng là một trong những nam phụ, lớn lên đáng yêu, nhưng dị năng của cậu ta lại là hệ bóng tối giống nữ chính, người này diện mạo đáng yêu, nhưng bên trong lại là kẻ giết người không chớp mắt.

Còn lại đều là nam phụ, một nam phụ khác còn chưa thấy xuất hiện, là một dị năng giả hệ lôi biến dị.

Lăng Mặc nói với Thẩm Ngư: "Buổi tối chúng ta có tiệc, em cũng đi nhé."

Thẩm Ngư lắc đầu nói: "Thôi, xin hỏi lĩnh chủ, em trai của tôi ở đâu? Tôi muốn gặp em trai."

Lăng Mặc nghe thấy cô nói đến người kia, sắc mặt lạnh xuống, "Bây giờ bên ngoài toàn zombie, muốn sống sót khó càng thêm khó, em hãy ở đây, tôi sẽ làm em không phải lo ăn mặc, không phải đối mặt với những con zombie đó."

Câu nói này xuất hiện, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, cuộc sống như vậy có bao nhiêu người mong muốn, thế nhưng Lăng Mặc cứ như vậy mà cho cô, một người không quen biết.

Thẩm Ngư nói càng làm mọi người khiếp sợ, "Không cần, tôi và em trai của tôi còn có chuyện quan trọng, cảm ơn lòng tốt của thủ lĩnh."

Lăng Mặc cũng không nghĩ tới chuyện cô sẽ từ chối, nhìn Thẩm Ngư một lúc lâu, mới nói với những người bên cạnh: "Mấy người đi xuống trước."

Mấy người đàn ông đều đi, chỉ còn lại Hinh Nhi không đi, sau khi do dự thật lâu, mới đi đến bên cạnh Lăng Mặc thấp giọng nói: "Thủ lĩnh, cô ta có dị năng mị hoặc, anh đừng để bị cô ta....."

Lăng Mặc lạnh lùng đánh gãy: "Tôi nói đi!"

Hinh Nhi mím mím môi, mang theo ánh mắt âm lãnh liếc nhìn Thẩm Ngư, mới rời đi.

Lăng Mặc tới gần một bước, "Tôi sẽ cho em cuộc sống muốn gì có đó, em trai của em cũng vậy, chỉ cần ở lại đây."

Thẩm Ngư vẫn không nghĩ ra vì sao nam chủ lại đối xử với mình như vậy, ngữ khí này, cực kỳ giống một người, cô mở miệng:

"Giản Túc, là anh à?"

Lăng Mặc khó hiểu nhũn mày: "Ai? Giản Túc là ai?"

Thẩm Ngự nhìn chằm chằm sự thay đổi trên khuôn mặt anh ta, không buông tha một tia biểu tình nào, nhưng thật sự không giống giả vờ, thật sự chưa từng nghe qua cái tên này.

Nếu không phải anh ta, vậy thì là ai?

Thẩm Ngự đã đi qua nhiều thế giới như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ khẳng định có thể làm nam chính mê luyến mình như thế.

Nam chính là ai chứ, là vận mệnh chi tử, là linh hồn mạnh mẽ nhất, sao có thể nhất kiến chung tình với mau xuyên giả.

Thẩm Ngự không nghĩ ra, nâng tay lên nói: "Tôi và em trai tôi thật sự phải đi, thật xin lỗi, anh có thể dẫn em trai tôi tới đây không?"

Lăng Mặc nói nhiều như vậy mà cô vẫn muốn rời khỏi đây, tinh thần lực trong cơ thể rối loạn, anh ta cố gắng áp chế lại, mới nói: "Không thể!"

Lăng Mặc nắm chặt cổ tay cô, đáy mắt đen nhánh sâu thẳm, "Em muốn em trai em bình an, nhất định phải ở lại đây."

Thẩm Ngự không nghĩ tới anh ta sẽ dùng thủ đoạn này, muốn tránh thoát cũng không được, "Chúng ta không quen biết nhau, sao anh lại làm vậy?"

Lăng Mặc nhìn chằm chằm đôi mắt cô, hình như anh ta đã nhìn thấy đôi mắt này từ rất lâu rồi, làm anh ta trầm mê trong đó, "Ngày tháng còn dài, tương lai sau này, em sẽ tình nguyện ở bên cạnh tôi."

Thẩm Ngự: "....." Bệnh tâm thần ở đâu đến đây.

Thẩm Ngự cứ như vậy bị ép về phòng.

Hỏi cô vì sao không sử dụng dị năng? Dị năng của cô không cao bằng anh ta thì sử dụng cũng không có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Cô giáo muốn tẩy trắng (37)

Edit: U' U'

Còn phải thay một bộ váy dài đất đỏ, may mà cảnh đẹp trước ngực còn được che bằng cái áo choàng làm bằng lông, tóc của cô được dị năng giả hệ thủy gội sạch sau đó được dị năng giả hệ phong làm khô rồi búi lên.

Thẩm Ngự cảm thấy hơi không thoải mái và muốn từ chối, nhưng Lăng Mặc chỉ nói một câu liên quan đến sự an toàn của Kỳ Cừu làm cô ngậm miệng.

Thôi, chờ lát nữa tìm thấy Kỳ Cừu rồi chạy đi, thực lực của nam chính mạnh hơn cô rất nhiều và cái thiết lập đáng chết của Đồ Ngự Ngự, cô mà cự tuyệt cái đuôi to như nam chính thì chắc chắn sẽ bị hệ thống tẩy trắng cảnh cáo.

Chờ cô chuẩn bị xong, khuôn mặt mịn màng được trang điểm nhẹ nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, một thân váy lụa trắng tôn lên vòng eo mảnh mai và đường cong hoàn mỹ, nếu nói khuôn mặt kia giống như một yêu tinh quyến rũ thì đôi mắt trong suốt và một thân váy lụa kia làm cô càng giống một tiên nữ vừa xuống trần gian.

Hai khí chất không hợp nhau kia xông thẳng vào trong đôi mắt Lăng Mặc làm trái tim anh ta đập nhanh giống như một thiếu niên ngây ngô, chỉ muốn ôm chặt cô vào trong lòng rồi hôn cô làm cô mềm mại gọi tên anh ta.

Thẩm Ngự phát phát váy, cái váy quá dài làm cô đi rất không tiện, lại cảm nhận được tầm mắt nóng rực nào đó, cô nhìn theo thì lại đối diện với ánh mắt của Lăng Mặc.

Lăng Mặc nói: "Tên của tôi, Lăng Mặc."

Đôi mắt nóng rực nhìn cô chằm chằm, giọng nói khàn khàn: "Còn em?"

Thẩm Ngự nhe răng: "Đồ Ngự Ngự."

Lăng Mặc nhìn cô, trong ngực như đang có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hít sâu một hơi, anh ta phát hiện ra nếu tiếp tục nhìn chằm chằm mình sẽ đánh mất lý trí, nói: "Em cứ ở đây, nếu thấy chán thì tôi sẽ gọi một người tới nói chuyện cùng em, tối nay tôi sẽ tới đón."

Dứt lời lại vội vàng rời đi.

Thẩm Ngự thấy anh ta đi mới thở phào, nhất định phải tìm thấy Kỳ Cừu, nếu không hẳn bị nhốt trong phòng tối nhất định sẽ muốn hủy diệt cả thế giới.

Tất cả công sức lúc trước đều mất hết.

Khi cô đang nghĩ làm cách nào để cứu Kỳ Cừu thì có một người đi tới, một thân quần áo người hầu, tóc búi sau đầu, giọng nói khá quen thuộc: "Phu nhân."

Đám người hầu vốn đã đi ra ngoài hết nên trong phòng chỉ còn một mình cô, thế mà bây giờ lại xuất hiện một người, nếu lát nữa chạy trốn thì sẽ khó khăn hơn.

"Cô đi ra ngoài đi, tôi không cần..... Là cô à?"

Người hầu ngẩng đầu lên làm Thẩm Ngự kinh ngạc mở to hai mắt, cô không nghĩ tới nữ chủ Đoạn Thanh Dư cũng ở đây.

Người hầu cũng chính là Đoạn Thanh Dư khom lưng nói cảm ơn: "Tôi nghe bọn họ nói cô là người cứu tôi, nếu không có cô thì bây giờ tôi đã biến thành zombie."

"Cảm ơn cô."

Đoạn Thanh Dư thành khẩn nói cảm ơn và coi Thẩm Ngự trở thành ân nhân cứu mạng.

Thẩm Ngự vẫy vẫy tay, "Không có gì không có gì, khi đó vừa lúc nhìn thấy cô còn sống, nếu là người khác cũng sẽ làm vậy thôi."

Đôi mắt Đoạn Thanh Dư bình tĩnh như nước nhưng lại nhìn rất xa xăm, giống như một bà lão đã nhìn rõ cuộc đời, "Không, không ai muốn mang một người bị căn lên xe." Nói xong, cô ấy vén tay áo lên để lộ ra hai vết sẹo trên cánh tay.

"Nhưng mà ông trời không muốn tôi chết sớm như vậy, tôi không biến thành zombie mà lại có được dị năng."

Thẩm Ngự cũng biết nữ chính không thể chết một cách dễ dàng như vậy, nếu nữ chính chết rồi thì cốt truyện phát triển thế nào được nữa.

Đoạn Thanh Dư sửa sang lại cổ tay áo, nói tiếp: "Tôi nợ cô một ân tình, nếu cô có yêu cầu gì thì hãy nói với tôi."

Bật mí là bạn nam chính là anh chàng Giản Túc nhưng không có trí nhớ (bác tác giả nói vậy)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Cô giáo muốn tẩy trắng (38)

Edit: U'U

Thẩm Ngự lắc lắc đầu, "Không có gì, cũng không phải là chuyện lớn gì nên cô không để trong lòng đâu."

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngự được nữ chủ đối xử như vậy nên có chút không được tự nhiên.

Đoạn Thanh Dư không nói nữa vì cô ấy biết người này không thiếu gì cả, cần bản không cần sự giúp đỡ của cô ấy, nhưng mà không sao cả, rồi sẽ có một ngày cô ấy trả được ân tình này.

Đoạn Thanh Dư không thích cảm giác nợ người khác.

Buổi tối, Lăng Mặc tới đây, cũng không bắt cô làm gì mà chỉ nói đưa cô tới bữa tiệc.

Ban đầu Thẩm Ngự không muốn đi nhưng nghĩ đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều người, có thể bỏ lại Lăng Mặc đi tìm Kỳ Cừu dễ dàng hơn.

Đi theo Lăng Mặc xuống tầng tới sảnh lớn, phần lớn người ở đây là dị năng giả hiếm gặp và người của cao tầng, còn có vài vị thủ lĩnh của những căn cứ khác.

Mặt thể vừa bắt đầu nên các căn cứ đều chưa vững vàng và đang trong giai đoạn bắt đầu, cũng chú trọng quan hệ và giao tình với các căn cứ khác.

Thẩm Ngự đứng gần Lăng Mặc nên vừa bước vào đã nhận được rất nhiều ánh mắt chú ý, phần lớn đều là hâm mộ và kinh ngạc, cũng có những ánh mắt chán ghét.

Cô không nói gì mà chỉ đi theo Lăng Mặc nhìn anh ta nói chuyện với những thủ lĩnh khác.

Bỗng nhiên đôi mắt cô sáng lên, giữa cô và Kỳ Cựu có ràng buộc vẫn luôn không cắt đứt, vậy nên chỉ cần đi theo nó là có thể tìm thấy hắn rồi.

Sao lại quên mất chuyện này nhỉ.

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ, sau đó có một sợi dây màu hồng xuất hiện đi về phía nào đó.

Vừa ngẩng đầu, Thẩm Ngự thiếu chút nữa mù mắt vì cô không chỉ nhìn thấy ràng buộc trên người mình mà còn có thể nhìn thấy ràng buộc của những dị năng giả hệ mị hoặc khác.

Hóa ra mỗi một vị cao tăng và thủ lĩnh đều có cặp, phần lớn đều là hệ mị hoặc, cái dị năng này không thể khống chế vì một khi đã ràng buộc thì không cần tính hạch cũng có thể tăng cấp, chỉ cần ở cạnh người mình đã ràng buộc sờ sờ hoặc hôn hôn là có thể tăng cấp, đặc biệt là xxoo, tăng cấp đặc biệt nhanh.

Chẳng những dị năng giả được lợi mà người được ràng buộc cũng được lợi

Cho nên phần lớn cao tăng và thủ lĩnh đều có một người hệ mị hoặc ở bên cạnh, đầu tiên có thể làm dị năng của mình tăng cấp, thứ hai còn có thể giải quyết nhu cầu sinh lý.

Thẩm Ngự nhìn dị năng giả hệ mị hoặc hận không thể đánh vào người bị ràng buộc mà lạnh cả người, nếu không phải có thuốc ức chế thì chỉ sợ cô cũng giống như những người đó.

Đúng là khủng bố.

Lăng Mặc thấy cô không bình thường nên cúi người xuống hỏi: "Không thoải mái à?"

Hơi thở phả bên tai làm thân thể Thẩm Ngự hơi run rẩy, sợ tới mức chạy xa vài bước rồi trừng mắt nhìn anh ta: "Anh đừng nói chuyện bên tai tôi."

Vừa kỳ quái vừa khó chịu.

Cũng đừng trách Thẩm Ngự phản ứng kịch liệt vì thân thể này cực kỳ nhạy cảm, nói đơn giản là chỉ cần một nụ hôn cũng có thể mềm nhũn người.

Đôi mắt Lăng Mặc âm trầm, khẽ cười một tiếng trả lời được.

Thẩm Ngự nhìn xung quanh rồi nói: "Tôi muốn đi WC."

Lăng Mặc nhìn cô một lúc mới nói: "Tiểu Thất, dẫn phu nhân tới WC."

Một hầu gái đi theo phía sau Lăng Mặc và Thẩm Ngự bước tới, cúi người nói: "Vâng thưa thủ lĩnh."

Trong lòng Thẩm Ngự không tình nguyện nhưng cũng không thể hiện ra mặt, sau đó đi theo phía sau hầu gái tới WC.

Lăng Mặc nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, nói với ám sĩ bên cạnh: "Đi theo phu nhân, nếu phát hiện ra điều bất thường thì báo cho tôi."

Hai ám sĩ tuân lệnh rồi biến mất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Cô giáo muốn tẩy trắng (39)

Edit: U`U`

Bên kia Thẩm Ngự vừa đi đến hành lang WC đã nghe thấy tiếng ư ư a a mờ ám truyền ra từ bên trong.

Hầu gái giống như đã thấy nhiều nên vẫn bình tĩnh dẫn cô đi về phía trước.

Thẩm Ngự nhìn vai và gót chân của hầu gái một lúc lâu, cuối cùng kết luận hầu gái này chắc chắn là dị năng giả hệ tốc độ, người bình thường gót chân đều chạm đất trước nhưng người này lòng bàn chân lại chạm đất trước, chỉ sợ là đã đi nhanh quen rồi nên không thể không đi như vậy.

Bà vai hơi ngả về phía sau chắc do sợ mình đi quá nhanh.

Lăng Mặc phái người này đi theo cô, chỉ sợ không phải là hệ tốc độ bình thường mà phải là hệ tốc độ biến dị.

Vì sợ cô chạy trốn đúng là tổn không ít tâm huyết.

Đi tới đi tới, Thẩm Ngự tò mò nhìn sang bên cạnh thấy có một phòng không đóng lại, vừa nhìn đã thấy một cái chân dài trắng nõn, trên chân còn treo một đôi tất da chân, âm thanh làm người mặt đỏ tim đập càng lúc càng lớn.

Thẩm Ngự nuốt nước bọt rồi nhanh chóng thu mắt, không nghĩ tới nơi này cũng thật phóng khoáng, cô còn muốn nhìn một lúc nữa đấy.

Cuối cùng cũng đi đến WC nữ, cô vừa định đi vào bên trong đã thấy hầu gái kia đứng ở cửa nhìn chăm chăm.

Trong phòng nhỏ chỉ có mỗi một cái bồn cầu, vừa đi WC vừa mở cửa ra cho người ta nhìn thì làm sao có thể đi được.

"Cô đi ra ngoài đóng cửa lại." Thẩm Ngự đen mặt xoa tay.

Hầu gái hơi do dự.

Thẩm Ngự trợn mắt: "Cái WC này chỉ có một cái cửa thôi, chẳng lẽ tôi còn thể xuyên tường đi ra ngoài à?"

Hầu gái đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại.

Người đi ra ngoài, Thẩm Ngự mới ngồi xuống bồn cầu chống cằm nghĩ cách thoát thân.

【 Ký chủ, cô quên mất dị năng của mình rồi à? 】

Thẩm Ngự nghe vậy lập tức vỗ đùi, đúng vậy, sao cô lại quên chuyện này nhỉ.

Tuy rằng dị năng này không có tác dụng với Lăng Mặc nhưng với một hầu gái thì dư dả.

"Hệ ca, ca đúng là tình yêu đích thực của đời em." Thẩm Ngự chỉ kém không ôm hệ thống hôn hít.

【 Đừng, tôi không phải người mà người bình thường có thể yêu đâu nhé. 】

Thẩm Ngự hừ một tiếng, "Sao ca lại như vậy chứ, rõ ràng hôm qua lúc chúng ta đang trên giường ca không nói thế."

【 Ọc ọc. 】

Mở cửa đi ra ngoài, hầu gái vẫn đi theo phía sau cô, Thẩm Ngự bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm hầu gái và sử dụng dị năng.

Thẩm Ngự nở nụ cười: "Bây giờ cô hãy đi ra ngoài dẫn những người kia đi."

Đôi mắt hầu gái tràn đầy tình yêu, đỏ mặt gật đầu: "Vâng thưa phu nhân."

Hầu gái vừa đi, một lát sau Thẩm Ngự đi ra ngoài lại nhìn thấy người tên Hình Nhi kia.

Hình Nhi vẫn một thân sườn xám nhưng lần này là màu đỏ rực, ả đi chậm tới gần cô cười lạnh nói: "Thủ lĩnh tốt với cô như vậy cũng chỉ vì cô có dị năng hệ mị hoặc."

Thẩm Ngự nghe thấy lời kịch quen thuộc này là lại đau đầu, vất vả lắm mới ném được hầu gái thế mà nữ phụ lại xuất hiện.

Nghe cách nói là biết coi cô là tình địch

Lâm Hình Nhi thấy cô không nói gì thì nghĩ là cô bị dọa sợ, không khỏi càng thêm đắc ý, ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình rồi tiếp tục hót: "Tôi đã gặp nhất nhiều loại người muốn quyến rũ thủ lĩnh như cô, tuy lần nào thủ lĩnh cũng đối xử tốt với những người đó nhưng hai ngày sau là chán."

"Cô có biết kết cục của những người bị thủ lĩnh chơi chán là gì không?" Ngữ khí của Lâm Hình Nhi mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Cô giáo muốn tẩy trắng (40)

Edit: U' U'

"Đều đưa cho những thủ lĩnh của căn cứ khác, những thủ lĩnh đó cực kỳ tàn nhẫn với những người có dị năng mị hoặc, chưa đến một ngày sẽ bị chơi chết rồi đút cho tang thi."

Thảm Ngu nghe nghe rồi giờ tay móc móc lỗ tai không kiên nhẫn nói: "Nói xong chưa?"

Lâm Hình Nhi nghe vậy sùng sốt.

Thảm Ngu bước tới gần ả, sắc mặt lạnh như băng sương, "Nói nhiều như vậy cũng chỉ vì ghen ghét tôi mà thôi, chắc, loại người như cô một lần tôi có thể giết chết 3, 4 người, thế nào, có muốn thử không?"

Nói xong Thảm Ngu vịn vịn tay.

Lâm Hình Nhi trắng mặt lùi về phía sau mấy bước, lúc lấy lại tinh thần nghĩ đến mình lại bị cô dọa sợ thì lại thẹn quá thành giận, nâng tay gọi người phía sau tới: "Tiện nhân! Tao sẽ làm mày phải quỳ xuống đất xin tha!"

Lâm Hình Nhi cũng được coi như nguyên lão trong căn cứ, thể lực cũng không nhỏ, nếu không nữ chính sẽ không bị ả hại mà rơi vào nguy hiểm rất nhiều lần.

Dứt lời, hành lang bên kia có mấy người đàn ông đi tới, lớn lên đưa vẹo táo nứt, tuổi quá năm mươi, phần lớn là dị năng lực lượng.

Lâm Hình Nhi rút một khẩu súng ra, "Biết trong khẩu súng này có cái gì không?"

Thảm Ngu không nói gì.

Lâm Hình Nhi tiếp tục nói: "Trong đây có một loại thuốc, làm bất cứ dị năng giả nào bị bắn trúng sẽ mất dị năng tạm thời và lâm vào hôn mê"

"Em trai mày cũng bị loại thuốc này bắn trúng, mà người ra tay lại là thuốc hạ của thủ lĩnh."

Ả vừa nói vừa cười xoay xoay khẩu súng: "Em trai? Đúng là buồn cười, dị năng giả hệ mị hoặc chỉ cần mở ra ràng buộc là có thể nhìn thấy ràng buộc của những dị năng giả hệ mị hoặc khác, tao không nghĩ mày sẽ sử dụng ràng buộc với em trai mày đâu, ha ha ha ha, ràng buộc? Bọn mày không phải là chị em, mà là người yêu chứ gì."

"Yên tâm, sau khi mày ngắt đi tao sẽ đưa mày cho một thủ lĩnh tốt, mày cũng không kém, sẽ sống rất tốt thôi." Dứt lời, Lâm Hình Nhi giờ súng lên nhắm ngay Thảm Ngu.

Thảm Ngu không nghĩ tới Lâm Hình Nhi này lại ác độc như thế, chỉ sợ tất cả những người muốn tiếp cận Lăng Mặc đều bị ả xử lý như vậy.

Quá ghê tởm

Thảm Ngu ghê tởm buồn nôn.

Nhìn chằm chằm cái khẩu súng kia, cô bỗng nhiên cười, lúc Lâm Hình Nhi nhú mày không biết cô đang cười gì thì mấy người kia đã đề Lâm Hình Nhi xuống.

Cướp lấy khẩu súng trong tay ả rồi đưa cho Thảm Ngu.

Tình huống xảy ra quá đột nhiên, khi Lâm Hình Nhi lấy lại tinh thần lập tức trợn mắt nhìn cô: "Mày..... Không thể nào, sao dị năng của mày có thể lên cấp ba được!!"

Những dị năng giả hệ lực lượng kia đều đã được tiêm thuốc thanh tỉnh, trong một tiếng sẽ không bị hệ mị hoặc khống chế.

Nhưng loại thuốc này chỉ là thuốc cấp thấp, nếu mị hệ ba cấp thì lại không có tác dụng.

Lâm Hình Nhi cũng không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì trong căn cứ, người có dị năng mị hoặc cấp cao nhất là ả, đề lên tới cấp 2 ả đã tốn không biết bao nhiêu công sức, không nghĩ tới người này đã lên tới cấp ba.

Tiếng súng vang lên, Thảm Ngu nổ súng, cúi người xuống gần từng tiếng bên tai ả:

"Không sai, cô đúng là rác rưởi!"

Dứt lời, cô xoay người cười lạnh rồi đi.

Thảm Ngu đi xuống từ lối thoát hiểm, vòng qua đám người, đi theo ràng buộc vào trong một ngõ nhỏ.

Mà trong một căn phòng đen u ám lại truyền đến tiếng va chạm của xích sắt.

Hai người đàn ông canh giữ ngoài cửa có chút bức bối, đá đá cửa: "Mày đừng cố nữa, cái dây xích đó được dùng kim loại đặc biệt chế tạo, mày không thoát được đâu nên đừng làm ồn nữa."

Người canh cửa B nói: "Thật muốn tôi thành chính nhân, tôi nghe nói thủ lĩnh tuyên bố kết hôn đây, phu nhân lại còn là hệ mị hoặc."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Cô giáo muốn tẩy trắng (41)

Edit: U'U'

Người canh cửa A kinh ngạc: "Hệ mị hoặc? Sao hệ mị hoặc có thể trở thành phu nhân của thủ lĩnh."

Ở trong lòng bọn họ, hệ mị hoặc vừa hư hỏng vừa dâm dăng nên không có khả năng trở thành phu nhân, dù gì cũng phải là hệ ám hay hệ ánh sáng gì đó chứ.

Người canh cửa B nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói: "Anh họ tôi làm trong biệt thự của thủ lĩnh còn tận mắt nhìn thấy thủ lĩnh bế người hệ mị hoặc đó vào phòng ngủ mà, người đó không giống với hệ mị hoặc bình thường đâu, bữa tiệc hôm nay ngoài mặt là tiệc chúc mừng nhưng ngầm lại là tiệc đính hôn."

Người giữ cửa A rõ ràng không phục lắm: "Rõ ràng là không xứng với thủ lĩnh của chúng ta....."

"Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng!!!" Tiếng dây xích va chạm trong phòng vẫn đang vang lên, giống như muốn phá cửa đi ra.

Hai người canh cửa nghe thấy mà giật mình, nổi giận nằng: "Ồn ào cái gì! Đã nói cái xích đó làm dị năng giả không thể sử dụng được rồi, không thể thoát ra được đâu!"

Người canh cửa B cũng bị tiếng ồn làm cho bức bối, nhưng lại không thể đi vào đánh người, chỉ có thể nhìn.

Mà bọn họ không biết bên trong phòng tối.

Hai tay thiếu niên bị dây xích treo lên cao, lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm phía trước, khóe miệng cong lên thành một nụ cười đầy man rợ.

Chỉ nghe thấy tiếng nứt của dây xích...

Thế giới này, chết hết đi.

-

【 Vai ác đang hắc hóa nghiêm trọng!! Hắc hóa nghiêm trọng!!! Tiến độ nhiệm vụ ngăn cản thế giới hủy diệt -99999999, ký chủ hãy nhanh chóng chạy đến ngăn cản hắc hóa người!! 】

"Cái méo gì vậy???" Thiếu chút nữa Thẩm Ngự cho rằng lỗi tại mình có vấn đề.

- 99999999 là cái méo gì vậy???

Đi theo ánh sáng màu hồng tới một ngôi nhà, ngoài cửa có hai người đang khe khẽ nói chuyện.

Thẩm Ngự nhíu mày, có chút do dự.

【 Ký chủ, nhanh lên coi! Cô còn do dự gì nữa?? 】

Thẩm Ngự đỡ trán, "Tôi không muốn sử dụng cái kỹ năng kia!"

【 -99999999 rồi! Cô còn nghĩ gì vậy? 】

Thẩm Ngự: "....." Nghe thấy cái số này là đau đầu, Kỳ Cừu bị điên rồi à?

Hai người trông cửa đang nói chuyện, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang đi tới, dáng người gọi cảm, cô nở một nụ cười e thẹn: "Hai anh

trai, có thể cho em chìa khóa căn nhà này không?"

Hai người canh cửa đỏ bừng mặt nhìn chằm chằm Thẩm Ngự gật đầu, nước dãi đều chảy dài, "Cho em cho em!" Nói xong vừa ngu ngốc nhìn cô vừa lấy chìa khóa ra.

Thẩm Ngự cầm chìa khóa ra lệnh cho bọn họ rời khỏi nơi này.

Nhìn bọn họ rời đi mới thu hồi biểu tình trên mặt, nhấc chân đi tới gần cửa, còn chưa dùng chìa khóa thì cửa đã chậm rãi mở ra, một bóng người đã xuất hiện mang theo cảm giác lạnh thấu xương và sự thô bạo.

Thẩm Ngự không có tiền đồ lùi về phía sau một bước, hai chân thiếu chút nữa bị dọa quỵ xuống, hơi thở của người kia quá đáng sợ làm cô không thể đứng thẳng.

"Kỳ... Kỳ Cừ?" Cô không xác định gọi thử.

【 Còn có chút tiền đồ. 】723 không nhìn được nữa.

Về mặt Thẩm Ngự như đưa đám: "Ca không cảm thấy khủng bố à?"

Người này là Kỳ Cừ thật à? Đúng là đáng sợ.

Vừa tán phét với hệ thống xong Thẩm Ngự đã bị đè dán vào bức tường lạnh lẽo, một cánh tay mạnh mẽ đặt bên hông ấn chặt cô vào trong lòng, người nọ ghé vào trên vai cô, hơi thở hỗn loạn, giọng nói trầm thấp hơn lúc trước rất nhiều: "Tôi cho rằng mình sẽ không được gặp lại cô giáo nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Cô giáo muốn tẩy trắng (42)

Edit: U`U`

Giọng nói mang theo một tia run rẩy không dễ phát hiện, cơ thể cứng đờ của Thẩm Ngự chậm rãi thả lỏng, nâng tay lên vỗ vỗ lưng hân, cổ họng khô khốc: "Sẽ không đâu."

Cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, sợ vô vút bỏ hân nên mới sợ hãi.

Ôm không biết bao lâu, thiếu niên mới buông cô ra, rũ mắt: "Chúng ta rời khỏi nơi này nhé, không bao giờ tới đây nữa."

Thẩm Ngự buột miệng thốt ra: "Được....." Dứt lời bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, lại nói to:

"Không!!"

【 Mau xuyên giả Thẩm Ngự tan vỡ nhân thiết!! Đang chọn hình phạt ngẫu nhiên..... Điện giật! 】

"Tôi đã sửa miệng rồi mà! Vì sao!"

【 Ký chủ, hệ thống tẩy trắng tự kiểm tra nên tôi cũng không ngăn được. 】

"Tôi không dám nữa, thật mà." Thẩm Ngự run bần bật.

【 Ký chủ, cố lên cố nhịn qua nhé, hình phạt này tôi biết cô có thể chịu được mà. 】

Thẩm Ngự khóc lóc thảm thiết, "Cố nhịn cái rắm ấy!!"

Điện giật khủng bố thế nào, chính là mười vạn vôn đi qua cơ thể, sẽ không làm cơ thể bị thương, nhưng cảm giác lại sống không bằng chết.

Thẩm Ngự vừa cúi đầu đã cảm thấy có dòng điện mạnh mẽ đi vào cơ thể, cô chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung, cổ họng buồn nôn, không thể chịu được mà quỵ xuống, may mà cánh tay Kỳ Cừ đỡ lấy hông cô không để cô ngã xuống.

Thừa dịp còn có tia lý trí cuối cùng, Thẩm Ngự vội ngắt đầu, một dòng điện lại lướt qua, giọng nói run rẩy không nói thành lời: "Tôi không sao..... Một lát nữa là đỡ hơn..... Em đừng lo lắng....."

Con người Kỳ Cừ co chặt vót cô vào trong lòng, khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn, cắn chặt răng dường như muốn chết.

Giống như lần trước lần trước nữa đều là như vậy, đột nhiên đau đớn, nhưng qua nửa ngày thì trở lại bình thường.

Đời trước hẳn cũng từng nghiên cứu về lĩnh vực y học, cô không bị bệnh cũng không bị nhiễm virus, tựa như trống rỗng xuất hiện.

Hắn khom người bế người lên, một tay vòng qua cổ cô đưa đến bên miệng để cô cắn còn một tay vòng qua đầu gối nhanh chóng đi về phía trước.

Hai người canh cửa bên ngoài đã lấy lại tinh thần, vừa định đi vào đã thấy Kỳ Cừ ôm cô gái vừa nãy ra, hai người sử dụng dị năng tấn công về phía hắn.

Bọn họ đều là dị năng giả hệ lôi, sấm sét âm vang rơi xuống từ trên đỉnh đầu.

Kỳ Cừ lạnh lùng nhìn một màn này, đôi mắt màu đen đảo qua hai người này, nhú mày.

Chỉ thấy hai người trông cửa bỗng nhiên che đầu rên rì, quỳ xuống mặt đất thất khiếu chảy máu.

Kỳ Cừ không nhìn bọn họ mà ôm Thẩm Ngự ra ngoài.

Căn cứ này rất lớn, nếu muốn rời khỏi nơi này, chỉ có thể gọi sóng zombie tới, Kỳ Cừ phóng tinh thần lực nhìn xung quanh để tìm được con đường ngắn nhất.

Trên đường tất nhiên sẽ gặp được người của Lăng Mặc nhưng đều bị hắn giải quyết.

Cho đến khi gần rời khỏi căn cứ, đột nhiên lại có một chiếc xe dừng lại.

Một người đi xuống, đúng là Lăng Mặc đáng lẽ phải đang ở trong bữa tiệc, hai chân bước như gió tới trước mặt Kỳ Cừ, khi nhìn thấy Thẩm Ngự đang ngất trong lòng hắn, hai mắt đỏ đậm, "Cậu đã làm gì em ấy?"

Người trong lòng Kỳ Cừ còn đang không ngừng run rẩy, nhưng đã nhẹ hơn không ít, hắn dùng áo khoác phủ lên mặt nàng, mới nói: "Còn có năm phút."

Dị năng giả phía sau Lăng Mặc nhìn nhau

Năm phút? Năm phút gì?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Cô giáo muốn tẩy trắng (43)

Edit: U`U`

Lăng Mặc không muốn nhiều lời với hắn lạnh lùng nói: "Tôi khuyên cậu nên đưa cô ấy cho tôi, nếu không dù cậu là em trai cô ấy thì tôi cũng sẽ không tha cho cậu."

Kỳ Cừ không nói gì mà nhắm mắt lại cảm nhận cơn gió đêm, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở hai mắt.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống con người màu xám, hắn chậm rãi quay đầu nhìn về phía bọn họ, khuôn mặt còn chưa rõ góc cạnh lại mang theo khí thế mạnh mẽ của người đứng trên đỉnh cao.

Lúc này, đồng hồ vang lên tiếng chuông lớn, một tiếng một tiếng đập vào trong lòng mọi người ở đây làm cho bọn họ cảm thấy khủng hoảng.

"Thù lĩnh, đồng hồ vang lên rồi!" Nam sinh có khuôn mặt đáng yêu giờ phút này chỉ cảm thấy kinh hãi và hoảng sợ.

Trạm canh gác đồng hồ là tháp cao được đặt giữa căn cứ, trực 24/24, chỉ cần nhìn thấy sóng zombie sẽ sẽ vang lên, một tiếng là sóng zombie dưới 200, hai tiếng là dưới 500, tám tiếng là sóng zombie dưới 3000.

Vừa nãy chuông đã vang lên tám tiếng.

Lăng Mặc cắn chặt răng, bàn tay kêu răng rắc, găm nhẹ nói: "Bắt lấy cậu ta!"

"Thù lĩnh!"

"Tôi nói bắt lấy cậu ta! Không có lỗi tại à?" Lăng Mặc quay đầu lại, trong mắt tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Dứt lời nói tiếp: "Không được làm người trong ngực cậu ta bị thương."

Đám dị năng giả nhìn nhau tràn đầy khó xử, một lát sau mới tiến về phía Kỳ Cừ, Lăng Mặc nhắm mắt lại sử dụng tinh thần lực.

Dị năng dồi non lấp biển phóng tới nơi Kỳ Cừ đang đứng, Kỳ Cừ nhắm mắt lại, quanh thân nổi lên một trận gió thổi vào hai mắt của đám dị năng giả kia.

Bọn họ bỗng nhiên dừng lại nhìn chằm chằm phía trước, có vài người dị năng cấp thấp trực tiếp ôm đầu quỳ xuống đất nói linh tinh.

Lăng Mặc hét to: "Đều là ảo giác! Con mẹ nó tỉnh lại ngay!"

Giọng nói rơi xuống làm những người có dị năng cấp khá cao tỉnh lại, khi nhìn về phía Kỳ Cừ tràn ngập đề phòng.

Thiếu niên này thật sự quá đáng sợ, rõ ràng tuổi không lớn nhưng dị năng lại quá khủng bố.

Kỳ Cừ hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt mở miệng: "Đã đến cửa căn cứ rồi, lập tức phá cửa đi vào."

Hắn vừa dứt lời thì một người cách đó không xa cúi đầu quỳ một gối trên mặt đất, dõn dập nói: "Thủ lĩnh!! Zombie công thành! Thủ lĩnh hãy ra chỉ huy."

Những người khác vừa nghe vậy đồng thời nhìn về phía Kỳ Cừ, giống như đang nhìn một con quái vật, nhớ lại những lời nói khó hiểu lúc nãy của thiếu niên, cái gì mà năm phút đồng hồ, đó rõ ràng là thời gian zombie vây quanh, người này..... Cũng là zombie sao?

Không thể nào, bọn họ lập tức phủ định suy nghĩ hoang tưởng trong đầu, sao có thể là zombie, cậu ta có thể nói, cũng có dị năng, cũng không cần bọn họ.

Nhưng chuyện quan trọng nhất trong lúc này là sóng zombie, nếu cửa thành bị công phá, người đầu tiên bị cắn sẽ là người của khu vực ngoài rìa, những người đó không có dị năng..... Tuyệt đối sẽ bị cắn chết rồi biến thành zombie.

"Thủ lĩnh! Sóng zombie là chuyện quan trọng nhất lúc này!" Mọi người cũng quỳ trên mặt đất.

"Cút! Cút hết đi!" Lăng Mặc cả người căng cứng, cánh tay nổi đầy gân xanh, nhìn chằm chằm thiếu niên kia, lại nhìn về phía người được thiếu niên ôm trong lòng, môi mỏng mím chặt.

"Nếu gặp lại tôi nhất định sẽ giết chết cậu!" Lăng Mặc cố gồng đôi mắt về nơi khác, trong mắt tràn đầy giận dữ, cuối cùng vẫn nhấc chân đi ra ngoài cửa căn cứ.

Xe chạy như bay mà đi, bụi đất bay lên và ánh trăng hòa hợp với nhau, lấp lánh tỏa sáng.

Người điều khiển, xung quanh trở nên im lặng, cơ thể Kỳ Cừ lung lay, cuối cùng khụy xuống đất nhưng cánh tay vẫn không buông người trong lòng ra.

Kỳ Cừ đột nhiên nghiêng đầu phun ra một ngụm máu, máu đen bắn tung tóe trên mặt đất...

Một ngụm một ngụm phun ra, không biết phun bao lâu, sắc mặt thiếu niên tái nhợt như tờ giấy, dưới ánh trăng nhàn nhạt nhìn gần như trong suốt.

Mặt đất bị máu đen nhuộm đỏ, Kỳ Cừ chống đất đứng lên, thân hình có chút lung lay, một lúc sau mới ổn định lại rồi bước chậm ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Cô giáo muốn tẩy trắng (44)

Edit: U`U`

Lá cây xanh biếc được một lớp ánh nắng lay động theo gió, một con zombie đang gào rống dưới tàng cây chợt dừng lại, một người chạy đến đập liên tục vào đầu nó cho đến khi nó chết mới nhẹ nhàng thở ra.

Đi vào siêu thị nhỏ quan sát xung quanh, nhẹ nhàng lấy đồ ăn cho vào ba lô.

Cặp sách đầy mới lưu luyến không rời kéo khóa lại đeo lên lưng, đột nhiên, một khuôn mặt trắng bệch không còn hoàn chỉnh với đôi mắt xám trắng đang há to miệng nhào về phía cô.

Thẩm Ngự hoảng sợ, đang định sử dụng dị năng thì đầu con zombie kia đã nổ mạnh, rầm một tiếng ngã xuống đất.

Cảm giác lo lắng vẫn còn chưa biến mất, Thẩm Ngự ngược mắt đã nhìn thấy một thiếu niên đứng ngoài cửa siêu thị, thân thể hơi lung lay quỵ xuống đất thờ hồn hèn.

"Kỳ Cừu!" Thẩm Ngự nhanh chóng chạy tới đỡ hấn lên

Từ sau khi ra khỏi căn cứ, lúc cô tỉnh lại thì phát hiện mình đang ngồi trong một chiếc xe, zombie ngoài cửa sổ không ngừng đập vào xe, nhưng những tiếng gào rống lại không làm cô cảm thấy run rẩy như khi nhìn thấy thiếu niên.

Cô vĩnh viễn không quên bộ dáng của Kỳ Cừu lúc đó, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, hai má hóp lại, môi phát tím, một thiếu niên như bước ra từ trong truyện tranh mà lúc này lại trở nên như vậy

Nếu không phải hỏi hệ thống thì cô cũng không biết một thiếu niên 16 tuổi cũng có thể sử dụng được năng lực của vua zombie, đưa tới hơn ba nghìn con zombie vậy thành.

Cánh tay bị nắm chặt, đôi mắt của thiếu niên nhìn cô chằm chằm, sự lạnh lẽo trong đáy mắt làm người muốn lùi bước, "Cô giáo, tôi đã nói cô không cần đi tìm đồ ăn! Tôi không đói bụng, đồ ăn trong xe đủ để cô ăn."

Thẩm Ngự nâng cánh tay hấn lên như không nghe thấy hấn nói gì, khóe miệng cong cong, nói: "Đồ ăn trong siêu thị này chưa bị lấy đi, tôi nhét đầy cả một cái ba lô.."

Kỳ Cừu rũ mắt nhú chặt mày: "Cô giáo."

Thẩm Ngự nâng hấn vào trong xe, nghiêm túc gật đầu nói: "Tôi biết rồi, em phải khỏe nhanh lên, sau khi em khỏe thì tôi cũng không cần ra ngoài, nguy hiểm như vậy, tôi cũng không muốn bị cắn đâu."

Kỳ Cừu ừ một tiếng, vô lực dựa vào trên ghế dựa.

Thẩm Ngự sờ trán hấn, nói: "Em vừa sử dụng dị năng."

Kỳ Cừu cầm lấy tay cô, nhắm mắt lại thấp giọng nói: "Tôi không sao, nếu cô ra ngoài thì tôi mới có việc."

Ý là nếu cô giáo không nghe lời ra ngoài thì tôi mới xảy ra chuyện.

Sao Thẩm Ngự lại không hiểu, lấy một gói khoai lát ra, may mà còn sáu tháng nữa mới hết hạn, vui vẻ vừa định mở ra nhưng lại dừng lại, ánh mắt đối diện với khuôn mặt buồn ngủ của hấn, mím mím môi.

Thôi, đổi cái khác vậy.

Lại lấy một túi bánh quy qua, nhẹ nhàng ăn, ăn xong một cái lại cầm lấy một cái đưa tới bên miệng Kỳ Cừu, "Ăn một cái ngủ tiếp....."

Thẩm Ngự còn chưa nói xong thì cái bánh quy và cả đầu ngón tay đều được thiếu niên ngậm vào, cảm giác ướt nóng làm cô ngẩn người, cơ thể hơi run rẩy, mặt đỏ bừng.

Kỳ Cừu nhanh chóng nhả tay cô ra, miệng lúc đóng lúc mở nhai bánh quy dường như lúc này chỉ là không cần thận.

Thẩm Ngự rút tay lại hỏi hệ thống: "Hệ ca, ca không bán hàng giả cho tôi đấy chứ?"

Cái loại cảm giác tê dại lúc này giống y như lúc cô chưa dùng thuốc ức chế.

【 Đạo cụ trong cửa hàng không có hàng giả. 】

"Vậy vì sao cơ thể của tôi cứ quái quái vậy nhỉ?"

【 Chẳng lẽ là thuốc ức chế cũng không thể ức chế được sự hư hỏng của ký chủ? 】

"Hư cái đầu ca ý!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Cô giáo muốn tẩy trắng (45)

Edit: U' U'

723 ngậm miệng không nói nữa.

Thẩm Ngự dời ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, túi bánh quy vì động tác của cô mà phát ra tiếng vang, nhưng cô cũng không ăn nữa mà nhìn zombie đang đi lại qua cửa sổ.

Cứ ở trong xe cũng không phải là cách hay, cái xe này không biết Kỳ Cừ tìm được ở đâu, cũng là một chiếc xe jeep nhưng lại rất kiên cố, zombie bên ngoài đâm như nào cũng không hỏng.

Phải tìm cơ hội rời khỏi đây thôi, mà cô cũng không biết đây là đâu nữa, mọi thứ đều xa lạ, không có nhiều zombie lắm nhưng lúc nào cũng có zombie vờn quanh.

Nhìn nhìn lại ngủ mất, trong mơ Thẩm Ngự nhìn thấy một người đàn ông trần trụi nằm trên giường, làn da màu cổ đồng tràn ngập sức bật, tám múi cơ bụng và đôi chân thon dài gợi cảm, cơ bắp phân bố đồng đều, làm người mặt đỏ tai hồng tràn đầy hormone nam tính.

Ánh mắt chậm rãi chuyển qua giữa hai chân người đó, Thẩm Ngự không tự chủ được mà nuốt nuốt nước bọt, bị cái kích cỡ kia làm sợ hãi che mắt lại.

Qua một lúc nữa, lại không nhìn được mà ngó lên nhìn khuôn mặt của người kia.....

Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo cảm giác xâm lược, ngũ quan hoàn mỹ như được thượng đế cẩn thận tạo hình, đặc biệt là đôi mắt hẹp dài sâu thẳm kia, nóng bỏng nhìn chằm chằm như muốn cắn nuốt cô.

Thẩm Ngự: "....."

Cô ngồi bật dậy, trên mặt nóng đến khó chịu, nâng tay lên che mặt phun ra một câu

"Chết tiệt."

Kỳ Cừ cũng tỉnh lại, sắc mặt vẫn tái nhợt hỏi: "Lão sư, cô làm sao vậy?"

Thẩm Ngự vừa nhìn thấy hắn là lùi về phía sau, nâng tay lên ngăn hắn tới gần

"Cô giáo?"

Thẩm Ngự che mặt, trong mắt tràn đầy hổ thẹn, hận không thể tát mình hai cái, cũng không dám nhìn mặt hắn.

Mây mơ thấy đàn ông khóa thân thì thôi đi, gương mặt kia mà còn mơ thành Kỳ Cừ, mây dối khát thế sao? Ngay cả một em trai nhỏ cũng không buông tha!

"Tôi không sao, chỉ là vừa mơ thấy ác mộng thôi." Thẩm Ngự thở hổn hển bình phục hô hấp, rút tay lại lấy một chai nước khoáng ra uống hai ngụm.

Khi dòng nước lạnh lẽo đi vào cổ họng khô khốc thì cô mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Kỳ Cừ rũ đầu, nhỏ giọng nói: "Ác mộng à....."

Thẩm Ngự gật gật đầu, không muốn nhớ lại giấc mơ lúc nãy nữa, lấy một gói mì ra đưa cho hắn, "Cả ngày nay em chưa ăn gì rồi, ăn một gói mì đi."

Kỳ Cừ cầm lấy gói mì, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Thẩm Ngự gặm bánh quy, cũng không nói chuyện.

Xe trở nên yên tĩnh.

-

Hôm sau, Kỳ Cừ khôi phục không sai biệt lắm, sáng sớm Thẩm Ngự đã lái xe rời khỏi nơi này.

Còn đi đâu thì Thẩm Ngự cũng không biết, bèn mua một cái tin nhanh.

Cái này có thể giới thiệu thế giới đã tới đoạn nào trong cốt truyện, nơi nào có ăn lại không có nhiều zombie.

Đó chính là nông thôn.

Bây giờ thành phố cũng không có điện, tất cả đồ điện chỉ dùng để trang trí, nơi duy nhất có thể tìm được đồ ăn là siêu thị vào các quán ăn, đồ ăn có hạn sử dụng, dù tìm được nhiều đồ ăn đi nữa thì cũng sẽ có ngày nó hết hạn

Lúc này mỗi căn cứ đã chia người ra để trồng rau trồng lúa, nhưng bởi vì không có nhiều nước nên những dị năng gì hệ thủy đã trở thành người mà các

căn cứ cướp đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Cô giáo muốn tẩy trắng (46)

Edit: Ư Ư

Bây giờ điều đáng sợ nhất không phải là zombie là là lòng người, càng đến lúc nguy hiểm tới tính mạng thì con người sẽ trở nên càng ích kỷ, chỉ biết suy nghĩ vì mình.

Thẩm Ngự cũng không muốn đi tới căn cứ, hoàn thành nhiệm vụ ngăn cản vai ác hủy diệt thế giới, nhất định phải ở bên cạnh vai ác, nếu còn phải đề phòng những người khác nữa, thì cô không rảnh nhé.

Vậy nên cứ đi tới nông thôn là được, hai người chậm rãi sống sót, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Đi được một lát, bầu trời bỗng nhiên đổi màu như bị đánh nghiêng thùng sơn, nhuộm hồng một mảng lớn bầu trời, ngay sau đó từ hồng chuyển thành đỏ sậm, bên ngoài vang lên những tiếng sấm, ầm ầm ầm càng ngày càng gần, tiếng sấm chưa xong, lại bắt đầu đổ mưa.

Mưa to làm Thẩm Ngự không nhìn thấy con đường phía trước, bật đèn xe lên mới nhìn thấy con đường mờ mờ mà mưa càng lúc càng to, cô thấy giọt nước mưa trong suốt biến thành màu đỏ tươi.

Đây là cơn mưa đầu tiên sau khi mặt thế tới, sau đó có một nhà khoa học gọi cơn mưa này là "diệt thế".

Bởi vì cơn mưa này mà zombie được tiến hóa và có dị năng.

Chúng nó không còn chạy chậm như trước mà nhanh như người bình thường, zombie cấp cao còn có chỉ số thông minh, có thể ra lệnh cho những con zombie cấp thấp tạo thành sóng zombie.

Mà vua zombie còn có năng lực khủng bố hơn, tập hợp sóng zombie bao gồm một trăm nghìn con zombie cũng không mệt

Rất nhiều căn cứ bị hủy diệt sau cơn mưa này.

Thẩm Ngự có thể cảm nhận được người bên cạnh mình không bình thường lắm, sau khi cơn mưa này bắt đầu, Kỳ Cừu không nói nữa.

Mà là tròn tròn mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hơi thở càng ngày càng lạnh lẽo, còn mang theo khí thể máu tanh tàn bạo.

Xuyên thấu qua cửa kính xe, Thẩm Ngự đối diện với đôi mắt từ màu xám chuyển qua màu đỏ đậm của thiếu niên, mang theo áp lực khó có thể chịu được.

Khí thể của người bên cạnh càng thêm khủng bố, uy áp che trời lấp đất làm Thẩm Ngự cảm thấy khó thở.

Vua zombie đang ngồi bên cạnh tôi, phải làm sao đây#

Thẩm Ngự đi dọc theo con đường này đã hơn hai mươi phút mà không thấy một con zombie này, im lặng yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng mưa rơi đập bộp đập vào cửa kính, không có một tia giảm đi.

Thật sự không chịu được cái bầu không khí này, Thẩm Ngự dừng xe, mở cửa xe định đi ra ngoài thì cánh tay lại bị người kia nắm chặt.

Người kia dùng sức lôi kéo, Thẩm Ngự cả người dường như bay lên, ngồi trên đùi hắn.

Hai chân ngược ngừng mở ra vòng lấy hông hắn, mặt đối mặt đối diện với đôi mắt kia, cảm giác không bình thường làm cô muốn tránh né nhưng làm cách nào cũng không thoát được.

"Kỳ Cừu!" Cô sợ hãi run rẩy nói.

Kỳ Cừu đáng vẻ này, căn bản không giống một thiếu niên mười sáu tuổi, mà giống người đàn ông ba mươi tuổi trong kiếp trước, mang theo hơi thở làm người muốn lùi bước.

"Em biết người bình thường bị cơn mưa kia rơi xuống người sẽ thế nào không?" Tầm mắt Kỳ Cừu đánh giá cô từ trên xuống dưới, mùi hương trên người cô càng ngày càng làm hắn trầm luân, thân thể mềm mại, không có điểm nào không quyến rũ hắn làm hắn muốn xé hết quần áo của cô, làm cô phải dựa vào người hắn khóc thút thút gọi tên hắn.

Đôi mắt kia xinh đẹp như vậy, thanh khiết trong suốt, nếu nhuộm màu sắc của tình dục, thật là đẹp biết bao.

Thảm Ngu tự nhiên biết người bình thường bị cơn mưa này rơi xuống người sẽ thế nào, sẽ biến thành zombie.

Nhưng cô là dị năng giả, chỉ bị biến mất dị năng, mặc cho zombie bên ngoài gặm cắn.

Nhưng mà cô biết bên ngoài không có con zombie nào, thiếu niên ngồi ở đây, chẳng khác nào vua zombie ngồi ở đây, uy áp của hắn sẽ truyền khắp bốn phía, những con zombie khác nhận thấy uy áp của hắn sẽ sợ hãi rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 246: Cô giáo muốn tẩy trắng (47)

Edit: U`U`

Thảm Ngu giãy giụa đứng lên từ trên đùi hắn, ngồi xuống ghế dựa, trên mặt nóng bỏng, "Tôi ngủ một lát."

Không nghe thấy câu trả lời nhưng cô vẫn nghiêng đầu nhắm mắt lại, không khí này thật sự quá kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, sao lại khiến cô cảm thấy không bình thường được?

Thảm Ngu nghe tiếng mưa rơi và tiếng sấm bên ngoài mà mơ màng ngủ say.

Mà lúc này thiếu niên đã mở đôi mắt đỏ đậm, nhìn chăm chú vào người đang ngủ say kia, bàn tay chống ghế cúi người xuống chạm vào đôi môi kia.

-

Con mưa bên ngoài không biết đã dừng lại từ lúc nào, ánh nắng mặt trời chiếu sáng cả thế giới, cơn mưa tối qua giống như chỉ là ảo giác.

Khi Thảm Ngu tỉnh lại thì trước mắt là một mảnh tối tăm, ẩn ẩn có thể nhìn thấy ánh chiều tà, áo khoác trùm trên đầu che đi ánh nắng bên ngoài.

Thảm Ngu kéo áo xuống đuổi đuổi người, đôi mắt chuyển qua người bên cạnh thì lại không thấy ai

Người đâu?

Cô ngồi sang ghế lái phụ, nhìn ra đường phố bên ngoài nhưng chỉ nhìn thấy mấy con zombie.

"Hệ hệ, Kỳ Cừ đâu?"

【Hắn đang tìm một nơi.】

"Tìm nơi nào?"

【Phòng thí nghiệm.】

Thảm Ngu sững sờ, "Hắn tìm phòng thí nghiệm làm gì?"

【Không thể kiểm tra ra.】

Thảm Ngu suy nghĩ rất nhiều, chẳng lẽ hắn vẫn muốn đi trên con đường hủy diệt thế giới như lần trước?

Đừng mà! Thảm Ngu đẩy cửa chạy ra bên ngoài, mở ràng buộc, đi theo tia sáng màu hồng nhạt.

Nghĩ đến tất cả mọi chuyện mình làm đều vô ích là cô thấy đau hết cả người.

Ai biết vừa mở cửa xe ra thì một con zombie đã nhào tới, tốc độ rất nhanh, Thảm Ngu phản ứng nhanh chóng né tránh, zombie lại tiếp tục nhào về phía cô.

Không giống như lúc trước, bây giờ tốc độ của zombie rất nhanh, là công lao của cơn mưa tối qua.

Thảm Ngu không muốn lãng phí thời gian, mua một lọ thuốc tăng lực trong thương thành, dùng gậy đập vỡ đầu con zombie đó rồi chạy đi.

Dọc theo đường đi giải quyết mười mấy con zombie, đều bị cô dùng gậy đập vỡ đầu

Nhưng vừa đi qua một siêu thị đã nghe thấy tiếng gào rống chói tai, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một con quái vật đang bò tới gần.

Bốn chân của con quái vật này cong như con nhện, tóc dài che khuất khuôn mặt, nhưng nhìn qua bụng nó là thấy đang nổi lên một cục tròn tròn.

Rất to.

Nếu cô không vội thì cô cũng muốn nhìn thử xem con zombie nhện này biến thành cái dạng này như thế nào.

Cô nâng gậy lên định đập vỡ đầu nó thì đột nhiên bị người đẩy, Thẩm Ngự dùng gậy chống mặt đất mới tránh được sự cọ sát với mặt đất.

Thẩm Ngự đứng lên cau mày nhìn về phía người kia.

Người nọ là kiểu nam sinh tươi sáng như ánh mặt trời, cao 1 mét 88, lúc này đang lo lắng nhìn cô nói: "Cô không sao chứ?"

Thẩm Ngự là nhan không, trong lòng hết giận một nửa nhưng vẫn nhíu mày, vừa muốn hỏi cậu vì sao lại đẩy cô thì lại thấy con zombie nhện nhanh chóng bò tới, sắp cắn chết nam sinh này.

Nam sinh cũng chú ý tới phía sau, nâng tay lên sử dụng dị năng.

Thẩm Ngự lại nhìn thấy một dòng nước phun vào mặt con zombie nhện, rồi nghe thấy nam sinh nôn nóng nói: "Tôi... Tôi đã quên A Thâm không ở đây, làm sao bây giờ, chết rồi."

Thẩm Ngự: "....." Vừa nãy cậu tự tin như vậy còn tưởng rằng có thể một chiêu đánh chết con zombie nhện này chứ.....

Con zombie nhện cũng hơi dừng lại, ngay sau đó tiếp tục hướng chạy về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Cô giáo muốn tẩy trắng (48)

Edit: U'U'

Bỗng nhiên, trời giáng chính nghĩa! Một tiếng sét vang lên, con zombie nhện chỉ cách bọn họ chưa đến mười mét đã biến thành than cùi.

Nam sinh vừa thấy đã vui mừng nhìn về phía siêu thị, kích động vỗ tay: "A Thâm!"

Thẩm Ngự theo ánh mắt cậu nhìn qua, đã nhìn thấy một người với khuôn mặt lạnh lùng, mặc quân trang nhanh chóng đi về phía bọn họ.

Người này..... Không phải..... Là nam phụ Lâm Thâm dị năng giả hệ lôi biến dị bên cạnh Lăng Mặc chứ?

【 Đúng vậy. 】

Lớn lên rất không tồi, Thẩm Ngự chống cằm gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gấp, cô phải đi

Nam sinh giữ lại tay cô, nói: "Cô đi đâu vậy?"

Thẩm Ngự không kịp giải thích: "Có duyên gặp lại! Tôi đi trước."

Nam sinh không buông cô ra, "Nơi này rất nguy hiểm, tôi và A Thâm gặp rất nhiều zombie biến dị, nếu không có A Thâm chắc chúng ta đã chết, một cô gái như cô, không bằng đi theo bọn tôi đi, bọn tôi sẽ bảo vệ cô."

Thẩm · đập vỡ đầu mười mấy con zombie biến dị · Ngự hơi hơi hé miệng, muốn nói nhưng lại nhìn thấy một thiếu niên đang đứng ở phía xa, không biết đã nhìn bọn họ bao lâu rồi.

Thẩm Ngự đột nhiên đẩy nam sinh đang kéo tay mình ra, mím mím môi, trong lòng không biết vì sao lại có cảm giác bị bắt gian.

Chạy về phía thiếu niên, cười hi hi nói: "Em đi đâu vậy? Tôi tìm em đã lâu."

Một lúc sau Kỳ Cừ mới nhìn về phía cô, trong mắt bình tĩnh đến đáng sợ: "Tôi cũng tìm em đã lâu."

Thẩm Ngự kinh ngạc, chỉ vào mình: "Em tìm cô?"

Kỳ Cừ sửa sửa cổ tay áo của cô mà lúc này bị nam sinh kia kéo, thu tay nói: "Ừm, trở về đi."

Thảo nào chùm tia sáng luôn thay đổi vị trí không thấy người đâu, hóa ra hắn đã về, thấy cô không có trong xe lại đi ra tìm.

Thẩm Ngự vừa định đi thì nam sinh kia lại chạy tới gọi cô: "Hi hi, xin chào, tôi là Nam Thanh."

Nam Thanh cảm thấy nữ sinh này rất có duyên với mình, ở trong mặt thế gặp được người thuận mắt cũng không nhiều lắm, cậu không muốn từ bỏ.

Thẩm Ngự muốn nói chuyện nhưng tay lại bị thiếu niên nắm chặt đi về phía trước, bất đắc dĩ phải quay đầu lại nói: "Đồ Ngự Ngự."

Nam Thanh vẫy vẫy tay, nhớ tới ánh mắt của thiếu niên lúc này, không khỏi cảm thấy lạnh cả người, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng ma, cậu ngẩng đầu lên cười: "A Thẩm."

Lâm Thẩm nhìn cậu: "Cậu thích cô gái lúc này?"

Nam Thanh ngẩn người, lắc đầu nói: "Đâu có."

"Vậy lúc này?"

Nam Thanh nghĩ nghĩ mới nói: "Tớ muốn làm bạn với cô ấy thôi, được rồi, chúng ta còn muốn đi đâu?"

Lâm Thẩm nhìn vào mắt cậu một lúc mới thu hồi ánh mắt, nói: "Thôn Lâm An phía Bắc, nơi đó có nhiều zombie biến dị nhất, tính hạch dị năng cũng nhiều."

Nam Thanh gật gật đầu: "Được!"

-

Thẩm Ngự bị thiếu niên kéo ngồi vào trong xe có chút khó hiểu, hắn vô duyên vô cớ lại tức giận chuyện gì? Chẳng lẽ là bởi vì không nhìn thấy cô cho nên lo lắng?

Thẩm Ngự nghĩ vậy, thờ dài, thiếu niên khẳng định là lo lắng cho cô nên mới tức giận, vội nói: "Lúc tôi thức dậy không thấy em đâu cho nên đành đi tìm em."

Kỳ Cừ đóng cửa xe, buông lỏng tay ra, đôi mắt nhắm lại rồi mở ra, hắn phát hiện tình cảm của mình càng ngày càng khó khống chế, vừa trở lại nhìn thấy cái xe trống rỗng thì suy nghĩ duy nhất của hắn là nếu cô xảy ra chuyện thì phải làm sao? Nếu nàng chết..... Chỉ cần nghĩ tới đã đau đớn làm hắn không thờ nổi.

Cảm giác khủng hoảng làm hắn vội vã đi tìm cô, thậm chí vận dụng tang thi để tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Cô giáo muốn tẩy trắng (49)

Edit: U'U

Vừa tìm thấy cô lại nhìn thấy cô đứng gần một nam sinh, hai người nói chuyện rất thân mật, thậm chí cô còn nở nụ cười, khi cô cười đôi mắt sẽ cong cong, trong suốt giống như một bầu trời đầy sao vậy.

Nhưng bây giờ cô đang cười với một người khác.

Sự ghen ghét trong lòng làm hắn thiếu chút nữa là không khống chế được đi tới giết chết nam sinh kia.

Không thể, nếu cô nhìn thấy hắn giết người chắc chắn sẽ sợ hãi hắn, sẽ không tới gần hắn nữa.

Thẩm Ngự không biết Kỳ Cừ đang nghĩ gì, cô nhìn nhìn sắc trời, quá muộn rồi: "Đã tối rồi, chúng ta nhanh chóng tìm thôn đi."

"Tìm một cái thôn không bao giờ đi ra ngoài nữa, tôi không thích ngày nào cũng phải ăn mì tôm, tôi muốn ăn rau tôi muốn ăn đùi gà!"

Nói đến là cô lại nhớ đến các loại đồ ăn, đã bao lâu không được ăn những món này rồi.

Cô cũng không biết lời nói của cô, mang theo mong muốn vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn không ra ngoài, vẫn luôn ở trong cái thôn kia, chỉ có cô và hấn

Kỳ Cừ cảm thấy sự u ám dần dần biến mất và thay vào đó là sự vui sướng lấp đầy trái tim.

Hấn nâng đôi mắt ngây ngẩn nhìn Thẩm Ngư, giọng nói khàn khàn khác thường: "Thật sao?"

Thẩm Ngư không hiểu biểu tình của hấn là sao, gật gật đầu: "Thật... Thật mà."

Kỳ Cừ ngồi thẳng người, "Cô giáo, cô lái xe đi."

"Sao lại giống tên gốc vậy chứ?" Thẩm Ngư thấy hấn không thêm thắt dây an toàn, ngây ngốc ngồi nghiêm chỉnh giống như đang có giáo viên điểm danh.

Nói xong cô cúi người xuống, kéo đai an toàn ra đeo cho hấn.

Bởi vì cô tới gần mà cơ thể Kỳ Cừ trở nên cứng đờ, mắt trái xám trắng dần dần biến thành màu đỏ đậm.

Thẩm Ngư thắt dây an toàn cho hấn xong thì dẫm chân ga phóng xe đi.

Một đường bình thản cho đến khi tới con đường gồ ghề lồi lõm trên núi, tuy là xe jeep nhưng vẫn xóc nảy khá nhiều.

Thẩm Ngư thấy sắc trời càng ngày càng ám nên dẫm mạnh chân ga vượt qua con đường này.

Trên đường không gặp nhiều zombie vì ở nơi này cũng không có nhiều người, đi qua khe suối này là đã đến thôn Lâm An, thôn ở phía nam của thành phố phía Bắc, thôn xa xôi, xung quanh đều là núi cao nhưng khí hậu mát mẻ nên rất thích hợp để sinh sống.

Đây là tin tức Thẩm Ngư biết khi mua tin nhanh ở trong thương thành.

-

Mà trong thôn Lâm An.

Nam Thanh và Lâm Thâm vừa lái xe vào bên trong, xung quanh đều là cây cối, sương đen che khuất mặt trăng làm khu rừng trở nên u ám im lặng, không có cả tiếng côn trùng hay tiếng ếch kêu, ngoại trừ tiếng dầy da đập lên lá là thì không còn nghe thấy tiếng động gì cả.

Nam Thanh càng đi càng cảm thấy kỳ quái, thật sự quá im ắng, "A Thâm....."

Lâm Thâm nhủ mảy cảnh giác quan sát xung quanh, một lúc sau mới trả lời làm sao vậy.

"Nơi này thật kỳ lạ."

"Cậu cẩn thận một chút." Lâm Thâm trầm giọng nói

Nam Thanh gật đầu, vừa nhìn thấy ánh lửa phía xa ánh mắt đã sáng lên, nói: "Đến thôn rồi!"

"A Thâm, cậu nhìn kia!"

Lâm Thâm: "Từ khi mặt thể bùng nổ đã qua bốn tháng."

Dứt lời, Nam Thanh cũng bình tĩnh lại mím môi nhìn phía xa, trong thôn chỉ có tám bảy tám căn nhà nhưng nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, dường như bây giờ không phải là mặt thể mà là cuộc sống yên bình an toàn trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Cô giáo muốn tẩy trắng (50)

Edit: U' U'

Đã bốn tháng trôi qua rồi sao thôn này lại có yên bình như thế? Không có con zombie nào?

Ánh sáng màu tím trong lòng bàn tay Lâm Thâm rung động, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía thôn bước chậm tới.

Ngay lúc này bỗng nhiên có tiếng động cơ xe máy truyền đến, Lâm Thâm kéo Nam Thanh về phía sau nâng tay lên sử dụng dị năng với chiếc xe đang tới gần

Tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống chiếu sáng cả rừng cây cùng với chiếc xe máy màu đen kia, chỉ thấy có người nhảy xuống hét to: "Tôi là người! Người! Không phải zombie!"

Là một giọng nữ thanh thúy, ngay sau đó người nọ còi mũi bảo hiểm ra, lộ ra khuôn mặt thanh tú, mái tóc ngắn, hai mắt đen nhánh, vồ vồ mông đứng lên nói: "Mẹ ơi, đau chết mất."

Lâm Thâm vẫn chưa hạ tay xuống, tia sét quán quanh lòng bàn tay, mặt không biểu tình nhìn cô gái kia.

Nam Thanh vội vàng kéo tay anh xuống, đây rõ ràng là người, sợ Lâm Thâm giết người vô tội nên vội vàng thấp giọng nói: "A Thâm, cô ấy là người, không phải zombie"

Lâm Thâm quay đầu nhìn cậu, "Vùng núi rừng hoang vu này sao có thể có người được?"

Nam Thanh không hiểu ra sao, nơi này sẽ có người sao? Còn lái xe máy, tuy đối diện là thôn Lâm An, nói không chừng mọi người trong thôn đều đã biến thành zombie, chẳng lẽ cô gái này là người trong thôn không bị biến thành zombie?

Cũng không đúng, cô gái này ăn mặc giống như người thành phố.

Cô gái này thấy bọn họ nhỏ giọng nói chuyện, đánh gãy, "Ông bà tôi ở đây, tôi tới tìm họ."

"Tôi là Bạch Nhiễm người tỉnh Mạnh Nham, 21 tuổi."

Nam Thanh nghe vậy cũng tin hơn một nửa nhưng vẫn hỏi: "Sao cô lại tới đây một mình? Không sợ nơi này có nhiều zombie à?"

Bạch Nhiễm nâng tay lên, đất dưới chân theo động tác của cô ấy mà nâng lên cao, "Tôi có dị năng, còn có xe máy, zombie không đuổi được tôi."

Cũng đúng, cô ấy là dị năng giả hệ thổ, có thể khống chế đất cát, cô ấy có thể đi xe máy như đi trên đất bằng, hợp lý.

Nam Thanh nhẹ nhàng thờ phào nói: "Tôi là Nam Thanh, đây là bạn của tôi, Lâm Thâm, bọn tôi tới..... khảo sát."

Kỳ thật là tới giết zombie để lấy tính hạch dị năng nhưng Nam Thanh cũng không muốn nói thật với cô gái này, tính hạch dị năng đang được tranh giành, sợ là cô gái này cũng không phải tới tìm ông bà mà được căn cứ cử tới.

Thôn Lâm An là nơi thiết bị kiểm tra của bọn họ cho ra kết quả có nhiều tính hạch dị năng nhất, tự nhiên cũng có những căn cứ khác tới để tranh giành.

Bạch Nhiễm cũng không hỏi lại, đôi mắt lướt qua bọn họ nhìn về phía thôn, thì thào nói: "Cũng không biết ông bà thế nào rồi."

Nam Thanh không nói tiếp, thôn này là nơi có nhiều tính hạch dị năng nhất, chứng tỏ ở đây có rất nhiều zombie cấp một, sao có thể còn người sống.

Ba người cùng lên đường, Nam Thanh bên ngoài, Lâm Thâm ở bên trong, Bạch Nhiễm ở bên cạnh Lâm Thâm

Từ lúc bắt đầu Lâm Thâm đã không nói một câu, đều là Nam Thanh và Bạch Nhiễm nói chuyện.

Nam Thanh biết tính cách của Lâm Thâm là như vậy, tích tụ như kim, không thích nói chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên anh không nói câu nào.

"Cậu làm sao vậy?" Nam Thanh nâng khuỷu tay khẽ chạm vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Cô giáo muốn tẩy trắng (51)

Edit: U'U'

Ánh mắt Lâm Thâm vẫn không thay đổi nhưu chặt mảy, "Không có gì."

Nam Thanh không yên tâm nhìn anh một cái rồi mới tiếp tục nói chuyện với Bạch Nhiễm.

Bạch Nhiễm kể những chuyện mình đã trải qua, cũng nhiều tai nạn, dị năng này là do cô ấy cứu bạn mà bị zombie cào trúng, sau đó hai người chạy vào

trong siêu thị, lúc đó cô ấy nghĩ mình sẽ biến thành zombie, hai người muốn cùng chết trong cái siêu thị này.

Mặt thế thật là đáng sợ, nơi nơi đều là zombie, nhìn thấy người thân chết, biến thành zombie, mà mình thì phải tự tay giết người thân của mình.

Ngữ khí của Bạch Nhiễm rất bình tĩnh nhưng vành mắt lại đỏ hoe.

Mặt thế mới tới được bốn tháng, những chuyện đó xuất hiện rõ ràng trong đầu dường như mới xảy ra hôm qua thôi.

Cha mẹ Nam Thanh đã mất từ khi cậu còn nhỏ, cậu cũng không có ấn tượng về hai người, ấn tượng duy nhất của cậu là được gia đình Lâm Thâm đón về nuôi từ cô nhi viện, lớn lên với anh, cũng không biết cảm giác mất đi người thân là thế nào, nhưng thấy Bạch Nhiễm như vậy cũng có chút mũi lòng nhưng lại không biết an ủi thế nào, đành nói: "Đừng buồn nữa, chắc chắn cha mẹ cô sẽ hy vọng cô sống một cách vui vẻ."

Bạch Nhiễm nghe cậu nói, thoải mái cười cười, xoa xoa nước mắt bên khóe mắt rồi nói: "Cảm ơn cậu."

Lâm Thâm đột nhiên ngắt lời: "Sắp tới rồi, cẩn thận một chút một chút."

Cách hơn trăm mét nữa là đến thôn, nhìn từ ngoài thấy căn nhà nào cũng bật đèn, trong phòng có người đi tới đi lui, bóng người chiếu vào trên cửa sổ còn có cả tiếng cười đùa.

Quá kỳ quái, tại sao lại như vậy?

Nam Thanh kinh ngạc nhìn hình ảnh trước mắt, hình ảnh này dường như là trở lại lúc mặt thế chưa tới, trên đường phố người đến người đi và tiếng nói chuyện cười đùa không dứt.

Đây là một ông cụ cầm thùng nước đi tới bờ sông, vừa nhìn thấy bọn họ đã kinh ngạc sững sốt giống như không nghĩ tới còn những người khác tới đây vào ban đêm.

"Nộn nhóm Harry nình?" Câu nói của ông cụ rất khó nghe hiểu vì toàn là tiếng địa phương.

Nam Thanh mơ hồ có thể nghe hiểu một chút, hẳn là ông cụ hỏi bọn họ ở đâu đến, cậu quên mất lúc này đang ở trong mặt thế, trả lời: "Bọn con ở nơi khác tới, ông ở trong thôn Lâm An à?"

Ông sững sốt một chút rồi gật đầu: "Hệ hệ hệ, cách hệ nình ân tân." (Đúng vậy đúng vậy, đây là thôn Lâm An.)

Lâm Thâm nắm chặt cánh tay Nam Thanh không cho cậu tiến lên phía trước, thấp giọng nói bên tai cậu: "Không bình thường! Chúng ta đi nhanh."

Nam Thanh cũng cảm thấy hoang mang rối loạn, mọi chuyện trước mắt đều rất chân thật làm cậu không thể phân biệt được có phải là thật hay không.

Bạch Nhiễm thấy bọn họ định đi, vội vàng nói: "Tôi đi gặp ông bà của tôi một chút, hai người có thể đợi tôi không?" Cô ấy cũng sợ hãi, nhưng lại không yên lòng hai người đàn chăm sóc mình từ nhỏ.

Nam Thanh có hơi do dự, nơi này rất không bình thường, trong lòng luôn có một loại dự cảm không tốt nhưng vẫn nói: "Cô đi đi, bọn tôi ở ngoài thôn chờ cô."

Bạch Nhiễm do dự nhưng cuối cùng dùng sức gật đầu, nói: "Được, cảm ơn cậu."

Nói xong cô ấy chạy vào bên trong.

Ông cụ nhìn bọn họ nói chuyện, nghe không hiểu lắm, hỏi Nam Thanh: "Nộn nhóm trợn chó lạp?" (Mọi người làm sao vậy?)

Nam Thanh cười lắc đầu: "Ông ơi, bọn cháu đi đây ạ."

Ông cụ xua xua tay.

Đi theo Lâm Thâm ra ngoài thôn tới một cái cây to cách thôn hơn 100 mét Nam Thanh mới bất an nói: "A Thâm, cái thôn này bị làm sao vậy?"

Lâm Thâm lạnh mặt nhìn tia sét màu tím trong lòng bàn tay mình, ánh mắt nhìn về phía cái thôn kia rồi nói: "Giống như là ảo giác vậy."

Nam Thanh dùng sức gật đầu, thật sự giống ảo giác, rõ ràng thiết bị biểu hiện ở trong đây có rất nhiều zombie nhưng cái thôn này lại giống như mặt thế chưa từng xuất hiện vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Cô giáo muốn tẩy trắng (52)

Edit: U'U'

"Có phải là do thiết bị nhầm lẫn không?" Nam Thanh không xác định nói.

Lâm Thâm: "Dù cho thiết bị có lỗi thì chắc chắn nơi này không thể không có ai không bị cảm nhiễm virus zombie được."

Quay đầu đối diện với Nam Thanh: "Còn cô gái kia lại vừa vịn gặp được chúng ta, cậu thử nói xem xác suất gặp nhau trong khu rừng rộng lớn này là bao nhiêu?"

Căn bản không có khả năng.

Nam Thanh chống cằm nghiêm túc nghĩ nghĩ, cũng đúng, còn đường hai người bọn họ đi cũng không phải là con đường duy nhất thì sao có thể trùng hợp như vậy.

Nhưng một đường đi tới cậu cũng nói chuyện với Bạch Nhiễm, cậu chắc chắn Bạch Nhiễm là người.

"A!!" Một tiếng hét chói tai truyền tới

Nam Thanh mở to mắt nhìn về phía thôn Lâm An sau đó quay đầu lại nói: "Là giọng nói của Bạch Nhiễm."

Khuôn mặt Lâm Thâm không biểu tình cũng không nói gì.

Nam Thanh kéo kéo ống tay áo anh lo lắng nói: "A Thâm, Bạch Nhiễm cô ấy....."

Lâm Thâm nhìn thoáng qua khuôn mặt cậu, không tiếng động rút ống tay áo của mình ra nói: "Chúng ta đi xem."

Nam Thanh khẩn trương gật đầu đi theo sau lưng anh.

Đi tới gần thôn, lần này cũng không gặp được ai, hai người đi tới nơi phát ra tiếng hét, đó là một ngôi nhà được hàng rào vây xung quanh, gà trong ổ còn đang vỗ cánh kêu to, trong nhà đang bật đèn, cửa gỗ đã được mở sẵn.

Lúc này Bạch Nhiễm đang chạy ra, phía sau là hai con zombie.

Bạch Nhiễm sử dụng dị năng tạo thành tường đất vòng hai con zombie kia vào bên trong.

"Ông nội, bà nội!"

Đôi mắt cô ấy đỏ hoa, khi nhìn thấy hai người thì run rẩy nói: "Lúc tôi đi vào thì thấy bọn họ đang ngồi trên bàn không nói gì, tôi gọi cũng không thấy trả lời bên đi qua thì thiếu chút nữa bị cào."

Dứt lời, xung quanh bỗng nhiên xuất hiện mười mấy con zombie, đều ở trong thôn, ngay cả ông cụ kia cũng chạy về phía bọn họ.

Lâm Thâm nâng tay lên: "Làm ướt chúng nó."

Dị năng hệ thủy kết hợp với dị năng hệ lôi như hổ thêm cánh, lực công kích được tăng gấp đôi.

Nam Thanh vội vàng ném thủy cầu(*) về phía zombie còn Lâm Thâm liên tục sử dụng dị năng với những con zombie đó, nháy mắt hóa thành một mảnh tro bụi.

Lúc này, Nam Thanh vừa lùi về phía sau thì bị trượt chân, nhóm zombie phía sau hung hăng nhào tới, cậu hoảng sợ vừa ném thủy cầu vừa nhào vào trong lòng Lâm Thâm sợ hãi nói: "A Thâm!"

Lâm Thâm giết một con zombie thành tro, nâng tay lên tụ tập một đám mây đen trên bầu trời, từng tia sét tím ảm gấu trong tầng mây rơi xuống, tất cả zombie đều hóa thành tro bụi bị gió cuốn mất.

Đột nhiên Lâm Thâm lùi về phía sau đạp Nam Thanh ngã văng ra, một tia sét từ trên trời nhanh chóng rơi xuống người Nam Thanh.

Trên đầu Nam Thanh xuất hiện một cái tường đất, bàn tay đầy móng vuốt cũng xuất hiện trong không khí, sắc mặt xám trắng, hai mắt đỏ đậm nhìn Lâm Thâm chằm chằm, cổ họng khô khốc khó khăn nó: "Sao mày lại phát hiện ra?"

Lâm Thâm: "Cậu ấy sẽ không ôm tôi."

"Càng không bảo tôi đi cứu ả."

Vừa nói ánh mắt vừa đảo qua "Bạch Nhiễm" phía sau "Nam Thanh".

"Nam Thanh" cười khắc khặc: "Đúng không nhỉ? Nhưng mà chẳng sao cả, mày vẫn sẽ chết ở đây thôi."

Da mặt bắt đầu rơi xuống theo từng câu nói của nó, từng mảng từng mảng khô khốc như vỏ cây, lộ ra khuôn mặt máu thịt be bét, từng miếng thịt còn đang mấp máy giống như có giòi bọ đang ngo ngoe ở bên trong ghê tởm làm người buồn nôn, nó đang dần dần phóng to...

(*) Thủy cầu: Quả bóng nước

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Cô giáo muốn tẩy trắng (53)

Edit: U'U'

Tia sét trong tay càng ngày càng dày đặc làm cho mây đen trên bầu trời càng ngày càng phủ kín, "Cậu ấy ở đâu?"

"Nam Thanh" căn bản không sợ những tia sét đó, nhìn qua không biết đâu là mặt đâu là miệng lên tiếng, "Người đi cùng mày à? Đã chết rồi, bị tao ăn, mày cũng sẽ chết, tao ăn được hai người chúng mày sẽ càng to lớn và càng lợi hại hơn."

Lâm Thâm nghe vậy cả người cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm con quái vật kia tụ tập mây đen, nhìn qua dường như có một con rồng màu tím đang bay lượn trong tầng mây nhanh chóng bay về phía con quái vật đó..

Quái vật bị con rồng đó đánh tan thành một khối thịt nát bay tung tóe xuống mặt đất, nhưng không bao lâu sau nó đã bắt đầu kết nối lại.

"Mày không thể giết được tao đâu, tao là bất tử, không ai có thể giết chết tao!" Tiếng cười của quái vật giống như tiếng quỷ khóc sói gào quanh quần trong khu rừng làm người sợ hãi.

-

Mà bên này Thẩm Ngư đang lái xe vào trong rừng thì bỗng nhiên bị Kỳ Cừu dè lại, "Quay đầu!"

Thẩm Ngư dẫm phanh, nhìn thấy sắc mặt Kỳ Cừu không đúng lắm mới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Kỳ Cừu lạnh lẽo nhìn về phía trước, nửa ngày sau mới nói: "Không có gì, cái thôn này không tốt, chúng ta tới thôn khác."

Tinh thần lực của hắn đã có thể bao phủ hơn một nghìn mét, tất cả mọi chuyện đều được hắn nhìn rõ ràng, những con sâu kia không phải là mấy con sâu nói chuyện với Ngư lúc này à, nếu gặp mặt thì Ngư lại phải nói chuyện với bọn họ.

Thẩm Ngư không biết vì sao Kỳ Cừu lại khác thường như vậy, vừa định quay đầu thì lại nghe thấy âm thanh máy móc của hệ thống vang lên

【 Tiến độ tẩy trắng là 20%, khởi động nhiệm vụ tẩy trắng, cứu vớt nam phụ Lâm Thâm đạt được 10% tiến độ. Tiến độ tới 100% là có thể giải trừ hệ thống tẩy trắng, không bị trừng phạt khi tan vỡ nhân thiết. 】

"Mẹ kiếp? Còn có chuyện tốt thế này à?" Thẩm Ngư kích động hỏi.

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Trước mắt Thẩm Ngư xuất hiện một màn hình trong suốt, phía trên là một tấm bản đồ, trên bản đồ xuất hiện hai điểm sáng khác màu, trong đó một cái là vị trí của cô và một cái là vị trí của Lâm Thâm.

Vận vận tay lái, lại tiếp tục đi về phía thôn Lâm An.

"Cô giáo?"

Thẩm Ngư vui đến mức quên cả lời hắn nói lúc này, "Cái thôn này khá tốt, chúng ta vẫn nên tới đó đi."

Kỳ Cừu trợn mắt nói nói dối: "Cái thôn đó có rất nhiều zombie, còn có một con zombie hệ tinh thần cấp ba, nếu chúng ta tới đó sẽ rất nguy hiểm."

"Chuyện quan trọng nhất bây giờ là em phải khôi phục dị năng mà, tính hạch dị năng chẳng những có thể làm em khôi phục dị năng mà còn có thể tăng cấp, giết thêm mấy con thì càng tốt." Thẩm Ngư vỗ vỗ vai hắn, nghĩ hắn sợ hãi mà an ủi: "Yên tâm đi, dị năng của tôi đã lên đỉnh của cấp ba rồi, còn có em nữa, chắc chắn sẽ giết được chúng nó."

Không biết Kỳ Cừ đang suy nghĩ gì mà không nói chỉ cúi đầu nhìn tay.

Xóc nảy ba mươi phút mới đến thôn, Thảm Ngu mở cửa xuống xe, hận không thể cứu nam phụ rồi vứt luôn cái hệ thống tẩy trắng này đi.

Vừa đến gần cô đã nghe thấy từng tiếng từng tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu.

Bỗng nhiên có một đám thôn dân xuất hiện trước mắt, mây đen trên bầu trời dường như biến mất, ngửi thấy mùi khói bếp và mùi thức ăn, giống như một thế giới khác, một thế giới không có zombie.

Kỳ Cừ đứng bên cạnh kéo cô vào trong lòng, ánh mắt nhìn về phía thôn nhỏ kia.

Lúc này, cảnh tượng ảm áp trước mắt Thảm Ngu lại trở thành đồng lá cây khô khốc, mỗi căn nhà đều đã bị lửa đốt thành tro tàn.

Mà một người, không, phải nói là một con quái vật to như một ngôi nhà đang đứng ở đó.

"Sao lại thế này?"

Kỳ Cừ chỉ là bị ghê tởm nhú nhú mày, "Đó là ảo giác."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Cô giáo muốn tẩy trắng (54)

Edit: U'U'

Thảm Ngu nghe vậy mới hiểu ra.

Trong cốt truyện cũng xuất hiện loại zombie này, sau trận mưa này nó đã có trí thông minh, cắn nuốt dị năng giả để tăng cấp dị năng và thông minh hơn.

Loại zombie này nếu là dị năng bình thường thì còn may, nhưng nếu gặp phải con có dị năng hiếm thì rất khó giải quyết.

Hệ tinh thần cấp càng cao thì càng khủng bố, nếu không thì nam chủ cũng sẽ không có dị năng này.

Một khi dị năng hệ tinh thần lên tới cấp ba thì nó sẽ xuất hiện một kỹ năng gọi là ảo giác, kỹ năng này sẽ làm người xuất hiện ảo giác, ảo giác đó rất chân thật rõ ràng nhưng nếu người đang ở trong ảo giác cảm thấy không đúng thì sẽ tỉnh lại.

Cũng sẽ không giống như Nam Thanh, coi Bạch Nhiễm là người nên vẫn luôn không tỉnh lại.

Tất cả mọi chuyện đều là do con quái vật này, nó cắn nuốt tất cả những người lâm vào trong ảo giác của nó, lấy bộ dáng của con người, dùng tình cảm và ký ức của người đó để lừa gạt những người tới đây.

Con quái vật này ở trong thôn Lâm An, làm cho những người tới đây nhìn thấy nơi này không bị mặt thể bao trùm, vẫn an toàn và sinh hoạt như ngày thường.

Chờ khi đi vào thì sẽ bị nó cắn nuốt, nó càng ngày càng mạnh, chỉ số thông minh càng ngày càng cao, sẽ có rất ít người giết được nó.

Thảm Ngu nhìn thân thể to hơn cả ngôi nhà kia của nó cũng không biết nó đã ăn bao nhiêu người.

Lâm Thâm dường như đang đắm chìm trong cuộc chiến với quái vật mà không phát hiện ra nó không phải thật thể.

Thảm Ngu nắm chặt chày gỗ, hỏi thiếu niên: "Cái nào là thật thể?"

Đôi mắt Kỳ Cừ đảo qua trên cơ thể quái vật nói: "Ồ trên người nó có một miếng thịt là thật."

Thấy cô muốn tiến lên thì nhanh chóng giữ chặt tay cô lại: "Đề tôi giải quyết nó."

Thảm Ngu không đồng ý: "Thân thể của em còn chưa khôi phục, cứ để tôi đi." Cô vừa dùng thuốc tăng lực, đập đập mấy cái là được.

Kỳ Cừ, "Tôi không sao, cô giáo."

Thái độ của thiếu niên rất kiên quyết.

Thảm Ngu bắt đầu đi đành đứng phía sau hần.

Chỉ thấy Kỳ Cừ nâng tay lên, chưa được bao lâu thì đôi mắt của con quái vật kia đã run rẩy nhìn về phía bọn họ.

Áo giáp trước mặt Lâm Thâm tan biến, khi nhìn thấy Nam Thanh đang ngất xỉu dưới gốc cây thì vội vàng đi qua.

Quái vật nhìn Kỳ Cừ một lúc lâu, người này làm nó muốn quỳ xuống, cảm giác thần phục này dường như đã khắc sâu vào trong lòng nó.

Hần là hệ tinh thần cấp ba?

Đôi mắt màu xám chôn trong đồng thịt nát của con quái vật tràn đầy hưng phấn và kích động, nếu ăn được người này thì dị năng của nó sẽ lên tới cấp bốn.

Nó đè lại sự sợ hãi xuống đáy lòng rồi chậm rãi đi về phía Kỳ Cừ, "Mày đang bị thương nặng."

"Nếu tao ăn mày thì nhất định tao sẽ lên cấp bốn."

Thảm Ngu nghe vậy cười nhạo nói, "Si tâm vọng tưởng."

Quái vật cũng cười, tiếng cười chói tai truyền ra xung quanh là cô cực kỳ khó chịu.

Kỳ Cừ đứng phía trước cúi tay á ovan lên, nâng ánh mắt bình tĩnh nhìn con quái vật này, hơi thở quanh người bắt đầu thay đổi.

Thảm Ngu cũng biến mất, xung quanh tràn đầy sương mù.

Hần đi về phía trước, sương trắng bỗng nhiên biến mất mà xuất hiện một dòng suối nhỏ, một người đang ngồi xổm bên dòng suối, người kia quay đầu lại, là cô giáo, cô giáo quay đầu lại nhìn hần, cô giáo đứng dậy chạy tới giang hai tay ra ôm lấy hần.

Giọng nói tràn đầy vui sướng: "Kỳ Cừ, nơi này thật đẹp, sau này chúng ta ở đây nhé, chỉ có hai người chúng ta, vĩnh viễn ở bên nhau."

Kỳ Cừ ngửi ngửi, mùi hương của cô giáo vẫn làm người mê say như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Cô giáo muốn tẩy trắng (55)

Edit: U`U`

Hai tay cô vòng qua cổ hần kéo ra khoảng cách, đôi mắt đối diện với Kỳ Cừ, khuôn mặt đỏ bừng, đầu lưỡi dò ra liếm liếm khóe môi, đáy mắt quyến rũ làm người trầm luân, thờ nhẹ bên tai hần, "Kỳ Cừ, em thích cô không? Vĩnh viễn ở lại đây với cô được không?"

Đôi mắt Kỳ Cừ sâu không thấy đáy, hần nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, mở mắt ra: "Thích."

Hần chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình thích một ai đó, trước khi trọng sinh cũng không nghĩ tới, đến bây giờ cũng không nghĩ tới.

Hần cho rằng mình rất lạnh nhạt không quan tâm tới bất cứ điều gì, ngay cả cuối cùng thế giới bị hủy diệt thì hần cũng không có cảm xúc.

Đến bây giờ hần còn nhớ rõ, hần đang ghé vào trên bàn ngủ trong lớp học nóng bức, mặt bàn bị gõ vang, vừa nhắm mắt nhìn thấy đôi mắt kia, giống như hần đã khắc sâu chủ nhân của đôi mắt này vào trong đáy lòng, vui vẻ chịu đựng.

Kỳ Cừ tới gần tai cô, khuôn mặt tuần mỹ kia lại càng làm người rung động: "Cô giáo, em thích cô, rất thích cô."

Bên tai truyền đến tiếng hét chói tai, trước mắt lại tiếp tục thay đổi, trở lại khung cảnh bình thường.

Thảm Ngu hôn mê bất tỉnh ngã vào trong lòng hần, Kỳ Cừ cúi người bế cô lên từng bước đi tới xe.

Mà Lâm Thâm đang ôm Nam Thanh dưới gốc cây nhìn thấy thôn Lâm An bốc cháy cùng với mùi khét của thịt bốc lên.

Anh không nghĩ tới thiếu niên này lợi hại như vậy, chỉ một lát đã giết chết con quái vật này.

Nghe tiếng xe rời đi, Nam Thanh cũng tỉnh lại, xoa xoa đôi mắt chống người dậy, nhìn Lâm Thâm lo lắng nói: "A Thâm, tớ vừa nghe thấy tiếng Bạch Nhiễm hét lên là ngất xỉu, tớ còn mơ thấy cậu bị thương, cậu có sao không?"

Lâm Thâm giờ tay xoa xoa tóc của cậu lắc đầu nói: "Tôi không sao, đừng lo lắng."

Nam Thanh ngửi thấy mùi khét thì quay đầu nhìn thấy thôn đang bốc cháy, mở to hai mắt nhìn: "Sao lại cháy vậy?"

Lâm Thâm đứng lên giải thích mọi chuyện cho cậu nghe

"Đều là ảo giác sao? Cũng quá chân thật rồi, Bạch Nhiễm giống như người bình thường vậy." Nam Thanh khó có thể tin.

Lâm Thâm chăm chú nhìn cậu, "Cậu mơ thấy Bạch Nhiễm à?"

Nam Thanh sùng sốt vì cậu nói không đầu không đuôi của anh, lấy lại tinh thần thì lắc lắc đầu: "Không phải, chỉ mơ thấy cậu, nhưng tớ không thích giấc mơ đó, A Thâm, chúng ta đi về đi."

Lâm Thâm ừ một tiếng, bộ dáng lạnh lẽo được ánh lửa làm cho ấm áp hơn, ánh mắt ôn nhu nhìn người bên cạnh mình.

-

Cánh môi bị người liếm láp gặm cắn, thô lỗ cường thế, đầu lưỡi xâm chiếm mọi nơi trong khoang miệng, nước bọt bị người kia hút đi, cảm giác hít thở không thông làm cô càng thêm khô nóng.

Không chịu nổi cong người lên lại không biết như vậy càng dán sát với người nọ, làn da kề sát nóng bỏng làm Thâm Ngự chậm rãi mở hai mắt, gương mặt kia..... Còn không phải là khuôn mặt của Kỳ Cừ sau khi trưởng thành à.

Thâm Ngự kinh hách đột nhiên ngồi dậy, cảm giác trong mơ lan ra toàn thân, cảm giác tê dại ở cánh môi, hai mắt mê ly mờ mịt một tầng hơi nước, ngón tay chống lên ghế dựa run rẩy thiếu chút nữa bị ngã.

Sao lại mơ thấy giấc mơ này nữa vậy.

Thâm Ngự click mở thương thành nhìn thuốc ức chế còn có hiệu quả trong bao lâu, còn thừa một ngày.

Nghĩa là ngày mai cô phải mua.

Bây giờ quá gấp, nếu có thể ức chế trong một tháng thì thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Cô giáo muốn tẩy trắng (56)

Edit: U'U

Nghĩ xong Thâm Ngự nhìn quanh, vẫn là chiếc xe jeep kia, ngoài cửa sổ đen xì, xung quanh yên tĩnh.

"Kỳ Cừ?" Cô gọi một tiếng nhưng không có ai trả lời.

Nhớ tới cái thôn kia, sao cô lại ở đây rồi, không phải đang đánh quái trong thôn à?

【 Kỳ Cừ đã giải quyết nó. 】723 đột nhiên lên tiếng.

Thâm Ngự hoảng sợ, lấy lại bình tĩnh mới nói: "Hệ hệ, Kỳ Cừ lại đi đâu vậy?"

Sao lúc nào cô tỉnh lại cũng chẳng thấy ai.

【 Đêm nay là ngày ánh trăng máu. 】

Thâm Ngự vội vàng đẩy cửa xe nhìn ra bên ngoài, vừa nâng mắt đã nhìn thấy ánh trăng đỏ đậm trên bầu trời, mây đen tan đi để ánh trăng phủ xuống mặt đất tạo thành cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Ánh trăng máu là một sự xuất hiện đáng sợ sau cơn mưa máu, một năm hai lần, ánh trăng chiếu vào trên người zombie chẳng những có thể làm chúng nó cuồng bạo mà còn làm chúng tụ tập ở bên nhau, tạo thành sóng zombie công kích các căn cứ.

Ánh trăng có thể làm zombie cuồng bạo, nói cách khác thì chỉ cần vua zombie Kỳ Cừ bị ánh trăng chiếu sẽ lập tức cuồng bạo, mất đi lý trí, biến thành

một con zombie.

Cốt truyện từng nói đến một lần, ánh trắng máu xuất hiện, căn cứ của nam chính Lăng Mặc thiếu chút nữa bị hủy, còn nữ chính Đoạn Thanh Dư bị tinh thần lực của Kỳ Cừ làm cho bị thương. Lăng Mặc chăm sóc cả đêm, hai người tăng thêm tình cảm.

Thẩm Ngư tưởng tượng bộ dáng khi Kỳ Cừ biến thành zombie là thấy đau đầu, hẳn không có lý trí, cô ở trước mặt hẳn cũng chỉ là một mâm đồ ăn.

【 Khởi động nhiệm vụ tẩy trắng, giúp vai ác Kỳ Cừ vượt qua ngày ánh trắng máu. 】

Thẩm Ngư muốn từ chối, cô sợ bị Kỳ Cừ cắn, nhưng nhiệm vụ tẩy trắng nhiệm lại quá hấp dẫn, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng cô vẫn mở cửa xe.

Ràng buộc xuất hiện, cô bắt đầu đi tìm hân.

Cảm giác đang đi trên con đường dẫn tới cái chết thế mà Thẩm Ngư còn có thời gian trêu chọc hệ thống: "Nếu tôi chết thì nhiệm vụ sẽ thất bại à?"

【 Ký chủ, cô đoán thử xem? 】

"Tôi đoán sẽ không, sao tôi có thể chết được, nếu hân muốn cắn tôi thì tôi sẽ sử dụng dị năng!" Tuy hiệu quả khi sử dụng dị năng trên người Kỳ Cừ không lộ rõ, nhưng có còn hơn không.

Xung quanh đều là rừng cây, đi đi đã tới tận sâu trong rừng, ngoại trừ ánh trắng màu đỏ trên đường thì còn rất hài hòa.

Dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy zombie, có lẽ là biết vua zombie ở đây nên đã chạy trốn hết.

Thẩm Ngư vừa đi vừa nói chuyện với hệ thống, cuối cùng cũng nhìn thấy Kỳ Cừ đang ngồi dựa trên một thân cây.

Kỳ Cừ đang ngồi dựa vào thân cây, khuôn mặt bị bóng tối che khuất, một tay hân đang cầm kim tiêm còn một tay vén tay áo lên dùng sức đâm kim tiêm vào cánh tay, không biết bên trong có thuốc gì, cơ thể Kỳ Cừ bắt đầu căng thẳng run rẩy mạch máu nổi đầy trên cánh tay, môi mím chặt để không phát ra tiếng gào rống.

Thẩm Ngư nhìn mà hoảng sợ, sao lại giống như đang hút thuốc phiện vậy, thiếu niên cũng không biết đang đau hay làm sao, thân thể run rẩy kịch liệt giống như đang chịu đựng đau đớn.

Bàn chân tiến về phía trước một bước, lại tiến thêm một bước.

【 Có tiền đồ a, Ngư Nhút Nhát. 】

Thẩm Ngư hận không thể kéo hệ thống vào bên trong để nó cảm nhận được bầu không khí đáng sợ ở đây!

Nhìn dáng vẻ của hân, cô nghĩ nếu mình tiếp thêm một bước nữa chắc sẽ bị hân cắn chết mất.

Còn có một chút, "Hân làm gì vậy? Hút thuốc phiện à?"

【 Giữa trưa Kỳ Cừ đi tới phòng thí nghiệm, chế tạo ra một loại thuốc ức chế virus zombie trong thời gian ngắn. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Cô giáo muốn tẩy trắng (57)

Edit: U'U

Loại thuốc này sẽ áp chế virus zombie trong cơ thể nhưng năng lực sinh sản của chúng nó quá kinh khủng, căn bản khó có thể áp chế, thuốc không ngừng cắn nuốt tế bào được sinh ra còn virus zombie không ngừng sinh sôi nảy nở.

Sự đau đớn làm người bình thường khó có thể chịu đựng, còn đau đớn hơn cả khi bị xe tải cán qua nữa.

Thẩm Ngư hít sâu một hơi nhấc chân đi về phía trước, đến bên cạnh hân gọi một tiếng: "Kỳ Cừ."

Kỳ Cừ đã bị đau đớn và virus zombie kêu gọi nên không biết cô tới gần, nghe tiếng ngơ ngẩn ngẩn đầu, sắc mặt u ám, đôi mắt bị màu máu bịt kín, một khuôn mặt thoát nhìn dữ tợn lại khủng bố, sau khi nhìn thấy Thẩm Ngư lại giơ tay đẩy cô ra, gào rống: "Cút! Rời khỏi nơi này!"

Thẩm Ngư đột nhiên bị đẩy nên không kịp chuẩn bị mà ngã trên mặt đất, chống người dậy hỏi hệ thống: "Có cách nào có thể làm hân bớt đau không?"

【 Có một cách, nhưng mà..... có chút.....】

Lần đầu tiên âm thanh của hệ thống mang theo chút xấu hổ làm Thẩm Ngư sững sốt, trong lòng có loại dự cảm không được tốt lắm: "Cách gì vậy? Hệ hệ."

【 Cô và hắn đã có ràng buộc, chỉ cần cô trao đổi nước bọt với hắn là có thể áp chế virus zombie của hắn. 】

"WTF???" Thẩm Ngư thiếu chút nữa bị sặc nước bọt.

【 Trao đổi nước bọt, tục xưng hôn lười. 】

Thẩm Ngư: "....."

【 Nhanh lên nào ký chủ. 】

Thẩm Ngư: "Tôi nghĩ tôi vẫn nên quay về thôi." Nói rồi cô xoay người đi.

Cô sợ lúc hôn cô Kỳ Cừ sẽ cắn đứt lưỡi của cô mất.

Đồ Ngư Ngư là người nào Kỳ Cừ đều xem ở trong mắt, tuy rằng lúc trước cô đã làm rất nhiều việc nhưng không đến nỗi sẽ hôn hắn.

Mà điều quan trọng nhất là cô đã 24, thiếu niên 16, kém hắn 8 tuổi.

"A....."

Phía sau truyền đến tiếng kêu đề nén của thiếu niên, Thẩm Ngư bỗng chốc dừng bước.

Cắn chặt răng xoay người đi về phía hắn, thôi, cô quá tốt bụng nên không thể nhìn thiếu niên kêu gào trong đau đớn được.

【 Rõ ràng cô muốn hôn hắn từ lâu rồi, bây giờ mới tìm thấy cơ hội. 】

Thẩm Ngư: "....."

Thẩm Ngư đi đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống, vươn tay nâng cằm Kỳ Cừ lên hôn.

Cơ thể đau đến run rẩy của Kỳ Cừ đột nhiên cứng đờ, ngây người nhìn khuôn mặt hồng hồng vì xấu hổ của cô, còn có đôi môi mềm mại kia.

Thẩm Ngư có chút nóng nảy, muốn tiếp xúc nghĩa là muốn ừm, lần đầu tiên của chủ động hôn một người mà còn phải đuổi lưỡi vào, đúng là quá xấu hổ.

Nghĩ nghĩ cô then thùng mở miệng ra, đầu lưỡi cẩn thận dò ra, vừa chạm vào đôi môi lạnh băng của thiếu niên thì hơi run rẩy, thật lâu sau mới ngậm ngó đi vào, chạm vào hàm răng của thiếu niên, không biết làm sao bây giờ.

Ngay lúc cô định lùi bước thì cái ót lại bị thiếu niên nắm chặt, còn chưa lùi bước thì cái lưỡi kia đã bị quấn lấy, thiếu niên cướp đoạt hơi thở trong khoang miệng, nụ hôn tàn nhẫn làm Thẩm Ngư khó có thể thừa nhận, bị bắt dựa vào trong lòng ngực hắn mặc hắn đòi hỏi.

Không biết hôn bao lâu, lúc cô lấy lại tinh thần thì cả người đã dán vào người hắn từ lúc nào.

Tiếng bước chân cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến, dần dần tới gần cho đến khi vây quanh bọn họ

Người rất nhiều, đều là dị năng giả.

Người dẫn đầu là Lăng Mặc, khi anh ta nhìn thấy Thẩm Ngư đang bị Kỳ Cừ ôm vào trong ngực với khuôn mặt đỏ ửng và đôi mắt mê ly thì lập tức nhíu chặt mày, trong mắt toàn là hơi thở chết chóc và lạnh lẽo, tinh thần lực dao động liên tục, "Cậu đã làm gì cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Cô giáo muốn tẩy trắng (58)

Edit: U`U`

Kỳ Cừ kéo Thẩm Ngư về phía sau, đôi mắt thâm thúy nhìn thoáng qua, đều tại ánh trắng máu này, chỉ cần hắn sử dụng tinh thần lực thì lý trí của hắn sẽ

biến mất càng nhanh.

"Bây giờ cậu không thể sử dụng tinh thần lực được nữa, tôi cũng sẽ không để cậu thoát khỏi đây dễ dàng như vậy." Lăng Mặc từng bước tới gần mang theo khí thế cường đại.

Thảm Ngư không nghĩ tới Lăng Mặc này còn có thể đuổi tới tận đây, anh em anh là nam chính cơ mà

"Cô giáo, chạy, rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt!" Kỳ Cừ thấp giọng nói với cô

Thảm Ngư biết đây là cách tốt nhất, Kỳ Cừ đang áp chế virus zombie, nếu sử dụng dị năng thì sẽ làm cho virus càng sinh ra nhiều hơn, sau khi hắn biến thành zombie sẽ không còn lý trí nữa.

Nếu cô rời đi cho dù Kỳ Cừ biến thành zombie cũng sẽ không bị động như lúc này.

Thảm Ngư nắm chặt áo Kỳ Cừ, sau khi nghĩ thông suốt bèn lập tức chạy ngược hướng với Lăng Mặc, nghênh diện với những dị năng giả khác.

"Ngư, em lại đây, anh sẽ không làm em bị thương." Lăng Mặc nhắc chân đi về phía cô nhưng lại bị Kỳ Cừ cản lại.

Thảm Ngư nghe thấy cách xưng hô này, mở to hai mắt nhìn, "Anh chính là Giản Túc đúng không?"

Cũng chỉ có anh ta mới gọi cô như vậy, rất nhiều năm trước, ở một thế giới nào đó, Giản Túc tới, thế giới kia là thế giới thú nhân, cô cứu một con chó con, từ ngày hôm đó phía sau cô luôn có một con chó đi theo phía sau gọi Ngư Ngư, Ngư Ngư, sau đó anh ta lớn lên, Thảm Ngư mới biết được anh ta là một con Bạch Hổ chứ không phải là chó con.

Ký ức đã dần dần phai nhạt, Thảm Ngư ngây người một lúc, đột nhiên nghe thấy Kỳ Cừ quát to: "Chạy nhanh!"

Thảm Ngư không thể tin tưởng nhìn Giản Túc một cái, sau đó sử dụng dị năng mị hoặc với những dị năng giả trước mặt làm bọn họ ngây ngốc đứng im, nhận cơ hội này cô nhanh chóng chạy đi, một lát sau đã không thấy bóng dáng.

Giản Túc nắm chặt nắm tay, cái giá phải trả để anh ta đến thế giới này là anh ta không có ký ức.

Vừa khôi phục ký ức, anh ta đã nhanh chóng chạy tới tìm cô.

Nhưng cô vẫn trốn tránh.

-

Thảm Ngư không biết cô đã chạy bao lâu, vừa đứng lại chưa kịp thở thì đã nghe thấy âm thanh của hệ thống

【 Ký chủ, cô đi cứu nam chính nhanh đi, nam chính chết thì thế giới này sẽ sụp đổ! 】

Thảm Ngư mệt mỏi dựa vào thân cây: "Sao anh ta lại chết được?"

【 Dị năng của vai ác Kỳ Cừ được tăng rất nhiều trong ngày ánh trăng máu, biến thành vua zombie chân chính mà trong giai đoạn này không ai có thể chống lại vua zombie. 】

Thảm Ngư: "....."

Mệt mỏi quá, chạy lâu như vậy mà bây giờ lại phải chạy về.

【 Ký chủ phải chạy về trong vòng mười phút, nếu không nam chính Lăng Mặc chết thì nhiệm vụ của ký chủ sẽ thất bại! 】

Thảm Ngư không thờ nổi nâng tay lên thỏa hiệp: "Tôi chạy, tôi chạy, là được."

Nói rồi nhanh chóng chạy về, vừa tới nơi đã thấy những dị năng giả của Giản Túc đều đã chết, mà Giản Túc đứng cách đó không xa, còn Kỳ Cừ đang đứng cạnh anh ta mười mét.

Giản Túc bị Kỳ Cừ dùng tinh thần lực công kích mà phun ra từng ngụm máu tươi, che ngực lại lung lay sắp ngã xuống.

Thảm Ngư thấy Kỳ Cừ chuẩn bị giết người bèn lập tức đi qua đứng phía trước Giản Túc, còn tưởng rằng sẽ bị tinh thần lực của hắn công kích nhưng đợi một lúc cũng không thấy gì, cô ngăn người ngừng đầu lên lại đối diện với đôi mắt đỏ đậm của thiếu niên, gân xanh bên khóe mắt càng thêm dữ tợn, bàn tay đang nâng lên dừng giữa không trung.

Thảm Ngư không nghĩ tới Kỳ Cừ đã mất đi lý trí còn có thể khống chế được bản thân mình, cô nhanh chóng nâng tay sử dụng dị năng với hắn.

Chỉ có thể tạm thời làm hắn dừng động tác, Thảm Ngư nâng Giản Túc chạy vào trong rừng, còn dùng thuốc tăng lực trong thương thành bởi vì cô đâu thể kéo một người đàn ông cao to chạy như bay trong rừng cây.

Theo bóng dáng của cô và Giản Túc biến mất, đôi mắt đỏ đậm của Kỳ Cừ tràn đầy sự khát máu và chịu đựng, đột nhiên hấn quỳ xuống mặt đất, đôi mắt thay đổi liên tục hai màu xám đỏ, đôi môi mấp máy thống khổ gào rống nói: "Cô giáo....."

-

Sau khi đưa Giản Túc tới nơi an toàn, Thẩm Ngự quỳ xuống mặt đất mệt như tró.

Giản Túc không nghĩ tới cô sẽ quay lại cứu mình, cả người đều tràn đầy vui sướng, khoe miệng cong lên: "Ngự."

Thẩm Ngự biết anh ta nghĩ gì nên nâng tay lên gọn gàng dứt khoát nói: "Nam chính thế giới này không thể chết được, nếu không nhiệm vụ của tôi sẽ thất bại."

Giản Túc cười khổ gật đầu: "Tôi biết, tôi không nghĩ nhiều."

Thẩm Ngự phúi đất cát trên quần áo, nghiêm túc nhìn anh ta rồi nói: "Giản Túc."

"Tôi biết anh là người tốt, anh cũng đối xử với tôi rất tốt, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, không phải anh thích tôi thì tôi nhất định phải thích anh, anh tốt với tôi nên tôi phải tốt với anh, chuyện lúc trước tôi không trách anh cho nên...."

"Quên tôi đi, thế giới này còn rất nhiều người khác."

Giản Túc chống người đứng lên, nụ cười bên khoe miệng cứng đờ, anh ta lắc đầu nói: "Không được."

"Ngự, em là người kéo tôi ra khỏi bóng tối." Đôi mắt anh ta tràn đầy ôn nhu để che đi cảm xúc trong đáy mắt: "Tôi bảo đảm sau này sẽ không quấy rầy em làm nhiệm vụ, cầu xin em đừng đuổi tôi đi."

Thẩm Ngự đau đầu lui về phía sau: "Giản Túc, anh đừng như vậy."

"Ngự....."

Còn chưa kịp nói xong thì từng trận tinh thần lực mang theo hơi thở chết chóc đã đi tới mang đến từng cơn gió lạnh căm.

Giản Túc nhanh chóng kéo Thẩm Ngự ra sau lưng dùng dị năng ngăn cản, nhưng căn bản không thể ngăn cản luồng tinh thần lực mạnh mẽ này, nhanh chóng bị đánh tan.

Giản Túc ngã vào trên người Thẩm, Thẩm Ngự vừa nâng anh ta lên thì đã nhìn thấy một bóng người đang đi về phía cô.

Nếu cô không đoán sai thì người tới là Kỳ Cừ.

Thẩm Ngự muốn chạy nhưng lại bị luồng tinh thần lực đó vây quanh, tinh thần lực giống như hóa thành thực thể bao quanh hai chân cô không cho cô đi.

"Kỳ Cừ, em tỉnh lại đi, cô là cô giáo của em." Thẩm Ngự thấy hấn đi vào.

Đôi mắt đỏ đậm của Kỳ Cừ càng thêm u ám nhìn chằm chằm Thẩm Ngự, đáy mắt mang theo sự khát máu tàn bạo, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn một con mồi.

Hai chân Thẩm Ngự mềm nhũn cô lùi về sau trừng mắt nhìn hấn: "Kỳ Cừ!"

Nâng tay lên, ánh sáng màu hồng chiếu vào người hấn lại không có chút tác dụng nào.

Sao lại thế này, không phải vừa nãy dùng được à.

"Cô giáo....." Kỳ Cừ khàn khàn lên tiếng

Thẩm Ngự vừa nghe, "Kỳ Cừ, em tỉnh rồi?"

Ánh mắt Kỳ Cừ chuyển qua người đàn ông đang được cô đỡ, ánh mắt càng thêm u ám.

Một luồng tinh thần lực lại nhanh chóng hướng về phía Giản Túc, Thẩm Ngự có thể cảm giác được nếu luồng tinh thần lực này đi vào trong cơ thể Giản Túc thì anh ta nhất định sẽ chết

Dùng thân thể che phía trước, Thẩm Ngự nâng tay lên lớn tiếng nói: "Đừng giết anh ta!"

Kỳ Cừ dừng lại, bình đạm nhìn cô chăm chú, hơi hơi hé miệng: "Vì sao?"

Thẩm Ngự cắn chặt răng: "Anh ta không thể chết được..... Trước kia anh ta đã cứu tôi, Kỳ Cừ, đừng giết anh ta được không? Xin em."

Kỳ Cừ sâu kín nói: "Phải không?"

Thẩm Ngự nhân lúc hấn thất thần thì vút Giản Túc xuống đất, nâng tay vòng lấy cổ Kỳ Cừ kéo đầu hấn xuống hôn.

Mẹ nó, tiết tháo không cần cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 258: Cô giáo muốn tẩy trắng (xong)

Edit: U' U'

Lúc Thẩm Ngự bị hôn đến đầu óc choáng váng thì bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, gọi cảm của thiếu niên: "Cô thích em đúng không? Cô giáo."

Thẩm Ngự chưa kịp trả lời hấn vì âm thanh hệ thống nhắc nhở của hệ thống đã vang lên

【 Thời gian tới 0: 00, thuốc ức chế đã hết tác dụng, sau mười giây sẽ hoàn toàn biến mất, mau xuyên giả Thẩm Ngự hãy nhanh chóng mua thuốc trong vòng mười giây. 】

Thẩm Ngự lại bị thiếu niên kéo vào một nụ hôn sâu không thể tự rời.

Tuyệt! Đối! Phải! Mua!!

Cô nắm chặt tay để móng tay đâm vào trong thịt mới khôi phục một tia lý trí, click mở thương thành lại nhìn thấy đã hết hàng.

Vận đen quần thân Thẩm Ngự: "....."

【Đếm ngược 3.....2.....1.....】

Âm thanh máy móc hoàn toàn biến mất, cảm giác tê dại lan ra toàn thân, cảm giác nóng bỏng lan Thẩm Ngự dễ dàng khóc thành tiếng, khóe mắt đỏ bừng, không chịu nổi ôm cổ thiếu niên cọt xát, "Tôi thật khó... Chịu....."

Kỳ Cừ nhìn cô, móng của hấn còn đang được cô dùng sức vuốt ve.

Hấn hít một hơi thật sâu, ngón tay nâng cằm cô bắt cô ngẩng đầu, "Cô muốn làm gì vậy? Cô giáo."

Thẩm Ngự giống như bị trúng thuốc kích dục, gương mặt càng thêm đỏ bừng, đầu lưỡi nóng bỏng dò ra khoang miệng liềm liềm đôi môi của thiếu niên, khóe miệng thoải mái cong lên cười khê ra tiếng, quỳn rũ chớp chớp mắt, mùi thơm trên người càng lan ra xung quanh: "Cho tôi."

Vừa dứt lời cô đã bị Kỳ Cừ chặn ngang khiêng lên đi sâu vào trong rừng, cho đến khi tới bờ sông, hấn phóng thích tinh thần lực vây quanh rừng cây mới đè cô trên một thân cây hôn sâu.

Thẩm Ngự không thỏa mãn xé quần áo hấn, từng té bào trên cơ thể đều đang kêu gào đòi hỏi.

Kỳ Cừ bỗng nhiên dừng lại, cầm một lọ thuốc từ trong túi quần ra, mở nắp uống cạn.

Thẩm Ngự đang cọt xát trên người hấn cũng không nhìn thấy một thân thể từ thiếu niên dần dần biến thành một người đàn ông, vai rộng eo thon, cao hơn lúc trước rất nhiều, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt càng thêm thon dài lộ ra ánh đỏ.

Vút Thẩm Ngự lên tách hai chân cô ra vòng qua hông hấn.

Dù bị hệ mị hoặc chi phối nhưng cô vẫn thấy rất đau, nước mắt đều chảy ra, đẩy đẩy người đàn ông kia để hấn đi ra ngoài, nhưng cảm giác đau vừa trôi qua thì dục vọng lại tới, khóe lóc cọt xin hấn.

Kỳ Cừ bị sự biến hóa của cô làm dở khóc dở cười, lăn qua lộn lại đè cô trên cây, trong sông, trên mặt đất, ánh trắng màu đỏ dần dần bị mây đen che khuất, sâu trong khu rừng vang lên tiếng rên rỉ và tiếng khóc của cô gái mãi đến hừng đông.

-

【 Ký chủ phát hiện Giản Túc, đã cưỡng chế thoát khỏi thế giới, nam chính Lăng Mặc đã trở lại thành một NPC bình thường, ký chủ hãy nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ. 】

【 Vì cô có công tìm được người từ ngoài tới thế giới này, Chủ Thần đưa tặng ký chủ một món quà, nhiệm vụ tẩy trắng trực tiếp hoàn thành, ký chủ

không phải lo lắng nhân thiết sẽ tan vỡ. 】

Đang nằm trên xe, Thẩm Ngự vừa tỉnh lại đã nghe thấy âm thanh của hệ thống, còn chưa kịp vui vẻ đã bị người phía sau ôm lấy không thể động đậy, người ôm cô còn không mặc quần áo, trên cơ thể nơi nào cũng có vết cào của cô, bà vai còn bị cắn chảy máu, một bông hoa xinh đẹp đã bị cô hại thành như vậy.

Thẩm Ngự vui mặt vào thăm lỏng, hai mắt đầm lệ, hận mình tàn bạo không thương tiếc.

【 Ký chủ đừng diễn nữa, cô nên lo lắng cho bản thân mình thì hơn. 】

Thẩm Ngự giật giật thân thể muốn mắng hệ thống, ai biết toàn thân trên dưới đau đớn như bị xe nghiền qua, đặc biệt là phía dưới, tuy đã được tắm sạch sẽ nhưng vẫn đau đớn khó chịu

"Mẹ ơi cái quý gì vậy." Cô hận không thể đẩy người kia ra để nhìn xem phía dưới bị làm sao.

【 Ký chủ cả đêm quần lấy Kỳ Cừ nói muốn muốn muốn, Kỳ Cừ chỉ định làm hai lần thôi nhưng ký chủ lại không để người ta đi, còn liếm ngực Kỳ Cừ nói người ta còn muốn nữa. 】

"Hệ ca, ca đừng nói nữa! Tôi đau tai quá." Sắc mặt Thẩm Ngự đỏ bừng, click mở thương thành xem thuốc ức chế đã có chưa.

【 Ký chủ, yên tâm, thuốc ức chế đã tới từ sáng, vừa có là tự động mua mới cứu được mạng của cô đấy. 】

Người bên cạnh ngủ rất sâu, vừa qua ngày ánh trăng máu mà còn có thể làm Thẩm Ngự cả đêm, cũng rất đáng sợ.

Thẩm Ngự muốn ngồi dậy nhưng cánh tay của thiếu niên cứng như hai cái kim sắt, làm cách nào cũng không đẩy ra được

Thẩm Ngự từ bỏ giãy giụa bắt đầu tắm với hệ thống: "Nói cách khác Giản Túc đi rồi?"

【 Đúng vậy, bông hoa đào của ký chủ đi rồi. 】

Thẩm Ngự: "....."

"Vậy nhiệm vụ chỉ cần bảo đảm Kỳ Cừ không hủy diệt thế giới là được."

【 Đúng vậy. 】

-

Từ sau ngày hôm đó, quan hệ của Thẩm Ngự và Kỳ Cừ thay đổi một cách nghiêng trời lệch đất.

Thẩm Ngự tìm một cái thôn để sống, Kỳ Cừ cũng nói rõ với cô.

"Anh thích cô giáo." Kỳ Cừ ôm eo cô từ phía sau, nghiêm túc nói: "Anh thích Ngự Ngự, không phải bởi vì lần ngoài ý muốn đó, không phải bởi vì Ngự Ngự chăm sóc anh, mà là thật lòng muốn chăm sóc Ngự Ngự cả đời."

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ, vốn định từ chối, thiếu niên còn quá nhỏ, hấn căn bản không biết cái gì là thích và cái gì là cả đời, nhưng thế giới này đã mệt thế, kiểu gì cô cũng phải ở bên cạnh hấn không để hấn hủy diệt thế giới

".....Ngự Ngự, em không cần sốt ruột, em chậm rãi suy nghĩ, anh có thể chờ." Lực trên cánh tay Kỳ Cừ bởi vì khấn trương mà tăng lên.

Thẩm Ngự bất đắc dĩ nói: "Đừng gọi cô là Ngự Ngự, rất không quen, cứ gọi cô giáo là được rồi."

"Ồ bên nhau thử xem, nhưng mà anh phải đồng ý với em là cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không cần quan tâm, sau này chúng ta sẽ ở đây không bao giờ ra ngoài.."

Kỳ Cừ vui sướng gật đầu đi đến trước mặt Thẩm Ngự muốn hôn cô.

Thẩm Ngự chưa kịp đẩy hấn ra thì đôi môi đã bị ngậm lấy nhẹ nhàng ôn nhu mút liếm

-

Khi trở lại thế giới thật, Thẩm Ngự lại tiếp tục bay trong không trung thanh trừ ký ức.

Ký ức biến mất, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

【 Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì đại hội xuyên nhanh nên ký chủ bị cưỡng chế rời khỏi thế giới, bái bai, ký chủ. 】

"Bái bai hệ hệ."

Lại mở mắt ra, cửa khoang tự động mở ra, cô đi ra ngoài, việc đầu tiên làm là dứt cho mèo ăn.

Đã lâu không gặp nó, Thẩm Ngự đang vuốt vuốt lông mèo thì chuông cửa vang lên, còn chưa mở cửa thì cửa đã tự động mở ra, Đa Đa nhanh chóng đi tới.

"Ngự ơi, ba tuần cậu không ra làm tôi chán muốn chết." Đa Đa ngồi xuống sô pha cầm một quả táo lên gặm.

Thẩm Ngự cũng rất nhớ cô ấy, thả mèo xuống ngồi xuống bên cạnh nói: "Sao không đi vào mấy thế giới khác chơi?"

Đa Đa than một tiếng: "Tôi cũng muốn lắm, nhưng không biết làm sao mà nhiệm vụ của tôi bị thất bại làm thế giới trước không có ký ức, thế giới đó cũng thất bại, bây giờ tôi còn không vào được khoang xuyên nhanh, một tuần nữa tôi sẽ phải tới thế giới trừng phạt."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Thế giới hiện thực (1)

Edit: Ư Ư

"Sao lại thất bại?"

Đa Đa đau khổ nói: "Tôi gặp một người đồng tính."

Thẩm Ngự: "Thế giới trước không phải cậu tên là Nhị Nữ chứ?"

Đa Đa khiếp sợ: "Sao cậu lại biết?"

"Tôi là Lý Tiểu Ngự đây." Thẩm Ngự không nghĩ tới thế giới kia là Đa Đa, cô cũng không phát hiện, bởi vì cô ấy giống như dân bản xứ vậy.

Đa Đa chửi bậy một câu, "Ngự ơi, đều do tôi không có ký ức, nếu không tôi nhất định sẽ nhận ra cậu."

Thẩm Ngự còn có chút khó hiểu: "Cậu nói thế giới trước nhiệm vụ của cậu bị thất bại không phải vì Cố Nhan Tuyệt chứ?"

Đa Đa dùng sức gật đầu, "Chính là cô ta."

"..... Cậu cong?" Thẩm Ngự ôm chặt đầu gối co người vào trong góc sô pha.

Đa Đa cạ lời: "Tôi..... chỉ hơi cong."

Rồi lại nói tiếp, "Yên tâm, làm bạn với cậu lâu như vậy rồi, nếu cong thì tôi đã cong từ lâu rồi."

Thẩm Ngự khoa trương nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm.

Đa Đa bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nói: "Năm nay có rất nhiều người xuyên nhanh mới đó, cũng không biết giải thưởng nữ chính xuyên nhanh trong đại hội xuyên nhanh sẽ trao cho ai."

"Khẳng định là tôi." Thẩm Ngự tự tin cong môi.

"Năm nào cậu cũng được trao giải nữ phụ, Ngự ơi, đừng nghĩ nữa." Đa Đa nghĩ đến chuyện gì lại nói: "Quan trọng là giải thưởng vai ác và giải thưởng vai nam chính, nghe nói sẽ có rất nhiều anh đẹp trai, ha ha ha ha, tôi nhất định phải thoát kiếp FA!"

Thẩm Ngự gửi cho cô ấy một ánh mắt thương hại: "Cậu đã cong mà còn muốn tìm soái ca à, tìm chị gái xinh đẹp thì tốt hơn đấy."

Đa Đa tuyệt vọng che mặt: "....."

-

Đại hội xuyên nhanh do Chủ Thần chủ trì, đại sảnh rộng lớn tụ tập hàng nghìn người xuyên nhanh.

Thẩm Ngự tìm được một vị trí đặc biệt rồi ngồi xuống ngắm anh đẹp trai chị đẹp gái với Đa Đa.

Thẩm Ngự ngắm một quả bèn uống rượu giải buồn.

Đại hội xuyên nhanh lần nào cũng rất nhàm chán, còn không bằng về nhà chơi với mèo.

"Tới rồi!" Đa Đa chỉ vào cửa lớn kích động nói: "Tớ biết Thánh Tử Thần Điện cũng tới mà."

Thẩm Ngư nhìn theo hướng Đa Đa chỉ, mọi người đều nhường ra một con đường, một người đi từ cửa lớn vào bên trong, một thân thánh bào màu tím, một đầu tóc đen bay bay theo từng bước đi lộ ra khuôn mặt giống như thần linh, ngay cả Thẩm Ngư vừa ngắm anh đẹp trai đến một mội cũng cảm thấy người này nhất định là người trên trời, quá đẹp.....

Nghìn năm Thần Điện mới xuất hiện một Thánh Tử, một trăm năm sau Thánh Tử có thể thông qua khảo hạch lên Thần giới trở thành Thần tôn, Thần tôn chương quản Thần giới, chỉ khi Thần tôn ngã xuống thì một Thánh Tử khác mới có thể xuất hiện.

Bây giờ vị Thần tôn cuối cùng trên Thần giới đã ngã xuống gần một trăm nghìn năm, vị Thánh Tử này cũng là vị Thánh Tử thứ mười, chín vị phía trước không thể thông qua khảo hạch.

Nhưng vị Thánh Tử này còn tài giỏi hơn chín vị Thánh Tử trước vài lần, chẳng những vượt qua chín nghìn chín trăm tám mươi một kiếp nạn lúc còn trẻ mà bây giờ chỉ cần vượt qua một trăm thế giới nữa là có thể trở thành Thần tôn.

Mười mấy vị tế sư đều cực kỳ chờ mong ngày hắn vượt qua khảo hạch.

Thẩm Ngư không rời được mắt, cảm thán nói: "Thật sự đẹp."

Đa Đa lau lau nước bọt, đôi mắt biến thành hình trái tim, "Mẹ ơi, tớ mà được sờ tay ngài ấy một lần thì chết cũng đáng."

Thẩm Ngư: "Không có tiền đồ, tớ mà được sờ mặt một lần thì chết cũng đáng."

"Có thể sờ không?"

"Cậu sờ trước tớ sờ sau."

"Thôi, tớ sợ bị thần sử đánh gãy tay đấy."

Đại hội xuyên nhanh vẫn đang cử hành, Chủ Thần lên đài, không nói nhiều lời mà đi ngay vào chủ đề, "Giải thưởng nữ phụ và nam phụ lần này thuộc về....."

Đa Đa Thẩm Ngư ngừng thở.

"Hệ thống 723 Thẩm Ngư, hệ thống 678 Giản Túc."

Đa Đa nghe vậy không biết nói gì bởi vì năm nào cũng như vậy, nữ phụ Thẩm Ngư nam phụ Giản Túc.

Giản Túc người này cũng rất nổi tiếng trong giới xuyên nhanh, được đứng thứ nhất liên tục một trăm lần bảng nam phụ xoay người và bảng nam phụ hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, liên tục.....

Dù sao bảng nam phụ đều bị anh ta bá chiếm, không người có thể địch.

Hai người vừa đi lên nhận giải, cả sảnh lớn đều yên tĩnh, Thẩm Ngư mặc một bộ váy thêu đỏ rực, đôi chân dài trắng nõn lộ đến đầu gối đầy gợi cảm,

Giản Túc mặc một bộ tây trang màu đen đi phía sau cô.

Sau khi nhận cúp, Thẩm Ngư lại nghe thấy người đứng bên cạnh nói:

"Ngư, hôm nay em rất xinh đẹp."

Thẩm Ngư cảm thấy anh ta tới gần bên dùng khuỷu tay đẩy đẩy, bầu không khí nghiêm túc như vậy còn dám nói đùa, Chủ Thần còn đang đứng ở bên cạnh nhìn kia kia.

Giản Túc an phận nhưng vẫn nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Ngư muốn nói hai câu bày tỏ cảm xúc khi đoạt giải, nắm chặt microphone, đôi mắt đảo qua mọi người trong sảnh lớn, bỗng nhiên đối diện với đôi mắt quen thuộc kia, còn chưa nhìn thấy người nọ là ai thì hắn đã biến mất trong đám đông.

Nói xong rồi đi xuống.

Bên này thần sử bỗng nhiên nghe thấy Thánh Tử hỏi: "Cô gái kia là ai?"

Lần đầu tiên thần sử thấy Thánh Tử hỏi về một người mà lại là con gái, sững sờ một chút vội nói: "Cô ấy là người xuyên nhanh, tên là Thẩm Ngư, rất nổi tiếng trong giới nữ phụ, hình như là không có nhiệm vụ nào cô ấy không hoàn thành, không có người nào không công lược được, đã liên tục giành được

mười mấy giải thưởng nữ phụ."

Thánh Từ thu hồi ánh mắt nhàn nhạt từ một tiếng.

Trở lại trên đài, Chủ Thần bắt đầu tuyên bố giải thưởng nữ chính và giải thưởng nam chính.

"Giải thưởng nam chính lần này là một người mới, đó chính là Thánh Từ điện hạ, mà giải thưởng nữ chính cũng là một người mới, Phạn Âm."

Hai người vừa lên đài thì mọi người phía dưới đã bắt đầu ồn ào, chưa ai nghe nói tới người mới tên Phạn Âm này, mà Thánh Từ cũng tham gia đại hội xuyên nhanh, không công bằng.

Nhưng dưới ánh mắt của Chủ Thần không ai dám nói một câu.

Đa Đa hâm mộ chống cằm: "Quá hâm mộ người tên Phạn Âm kia, có thể bước cùng Thánh Từ đại nhân."

"Ha ha ha ha." Thẩm Ngự buồn cười, "Nếu hâm mộ thì khi nào đại hội kết thúc cứ đi tìm Thánh Từ nói hai câu.."

Đa Đa mở to hai mắt: "Nói như thế nào?"

Thẩm Ngự cười hi hi: "Cơ hội là do bản thân sáng tạo."

Đại hội kết thúc mọi người sẽ lên tầng cao nhất để ăn uống, người lục tục rời đi, Thẩm Ngự và Đa Đa đi theo phía sau Thánh Từ tới trước thang máy.

Nhưng mà cái thang máy này không có ai mà chỉ có một mình Thánh Từ, ánh mắt Thẩm Ngự sáng lên, vừa định đi vào đã bị cản lại.

"Hai người là ai? Không biết nơi này cấm người xuyên nhanh tới gần à?" Hai thần sử ngăn bọn họ lại với ánh mắt lạnh lẽo.

Thẩm Ngự xì một tiếng trong lòng, nói thầm không tốt, đã quên Thánh Từ không thích người ngoài tới gần, thôi chạy nhanh.

Cô kéo Đa Đa định rời đi thì phía sau lại truyền đến một giọng nam thanh lãnh: "Để hai người này đi vào."

Dứt lời, không chỉ làm hai thần sử khiếp sợ mà ngay cả vẻ mặt của Thẩm Ngự và Đa Đa đều giống như nhìn thấy ma.

Thánh Từ là ai, là người không có tình cảm, sau này sẽ trở thành Thần tôn, không nghĩ tới lại tốt bụng như vậy, còn cho hai cô đứng cùng thang máy.

Thẩm Ngự có chút khản trương đi vào với Đa Đa, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi mực rất nhạt.

Thang máy im lặng đi từ tầng một đến tầng cao nhất, phải đi qua 66 tầng, cái bầu không khí này quá ngọt ngào rồi.

Đa Đa đã ngốc, linh hồn đã rời khỏi cơ thể, Thẩm Ngự nuốt nuốt nước bọt, nhớ tới chuyện lúc trước đã nói với Đa Đa, nhưng vừa nói xong cô đã hối hận: "Thánh Từ điện hạ, bình thường ngài có ăn cơm không?"

Người ta có ăn cơm hay không liên quan gì đến mày hả Thẩm Ngự!?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (1)

Edit: U' U'

Đa Đa vừa nghe đã muốn dùng nắm đấm nhỏ đâm vào ngực cô, Thánh Từ điện hạ khẳng định không ăn cơm a, người ta phải ăn tiên khí chứ.

Thẩm Ngự còn có thời gian lườm cô ấy: Bây giờ người ta vẫn còn là người thường thì làm sao mà ăn được tiên khí?

Lúc hai người đang lườm nguyền nhau thì Thánh Từ lại trả lời: "Ăn."

Thẩm Ngự và Đa Đa sôi nổi choáng váng, cuối cùng mới không nói gì nữa thành thành thật thật đứng im như đang đi vào cõi thần tiên.

Không khí cực kỳ xấu hổ.

Cuối cùng cũng tới tầng 66, Thẩm Ngự Đa Đa nhanh chóng chạy đi ra ngoài tìm một nơi không người ngồi xuống

"Tôi sai rồi, Ngự, chúng ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn Thánh Tử, đứng gần quá tôi không chịu được."

"Tôi cũng không chịu được." Thẩm Ngự uống một cốc nước trái cây rồi ăn thêm ít đồ ngọt.

Chờ lúc hai người về nhà thì sắc trời đã tối lại, Đa Đa còn phải đợi một tuần nữa mới được xuyên mà Thẩm Ngự chào tạm biệt cô ấy rồi đi vào khoang xuyên nhanh.

【Hoan nghênh ký chủ, tôi là 723, hệ thống của cô.】

"Hệ hệ ~"

【Ký chủ, có muốn đi vào thế giới tiếp theo không?】

"Đi thôi đi thôi."

【Đang lực chọn thế giới ngẫu nhiên..... Thế giới thần quái.】

Thẩm Ngự kinh hô: "Không!!!!"

【Đang lực chọn hệ thống ngẫu nhiên..... Hệ thống thu thập giá trị thiện ý.】

【Đã truyền tổng cốt truyện.】

Thẩm Ngự sợ ma còn muốn gãy giữa: "Có thể đổi sang thế giới khác không? Tôi sợ ma, hệ hệ, đi mà."

【Không thể thay đổi, thế giới đã trời định, ký chủ, không sao đâu, tôi sẽ cho cô một thân phận rất rất rất đỉnh.】

Thẩm Ngự cảm động: "Thân phận gì vậy?"

【Thế chất cực âm, chẳng những có thể nhìn thấy mà mà con có thể bắt ma, còn hấp dẫn ma nữa cơ, ký chủ rất dễ hoàn thành nhiệm vụ đó.】

【Nhiệm vụ chính: Thu thập full giá trị thiện ý. Nhiệm vụ phụ: Hóa giải oán khí của vai ác Dư Trần.】

Thẩm Ngự mặt không biểu tình: "Đúng là tôi phải cảm ơn hệ hệ bé nhỏ của tôi rồi."

【Không cần cảm ơn đâu tôi ngại lắm, đây đều là tôi nên làm mà.】723 then thùng che mặt.

Thẩm Ngự: "Lúc trước ca không như vậy!!"

【Ồ lâu với ký chủ nên tính cách càng ngày càng giống cô đó, hui hui.】

Thẩm Ngự: "....."

Cốt truyện hiện đại, nam chính Mạch Bạch bên ngoài là một học sinh nhưng thật ra là đời thứ tám mươi sáu của bất tử sư, phần lớn nội dung trong cốt truyện đầu là bắt ma bắt ma, nội dung khủng bố Thẩm Ngự nhảy qua, đến giữa truyện nữ chính Tuyên Y mới xuất hiện, cô ấy là một người bình thường nhưng lúc nhỏ suýt chết nên có thể nhìn thấy ma.

Trong một lần ngẫu nhiên nam chính và nữ chính gặp nhau, từ mâu thuẫn biến thành tình yêu, sau đó Tuyên Y đấu với vai ác Dư Trần mà hồn phách xuất khiếu, quên mất ký ức.

Tuyên Y biến thành linh hồn bắt đầu đi theo Dư Trần, người đầu tiên cô ấy nhìn thấy là hán.

Ban đầu Dư Trần muốn cắn nuốt hồn phách của nữ chính nhưng do quang hồn quá lớn nên không cắn nuốt mà ngược lại sau này lại yêu Tuyên Y, sau đó nữ chính trở về thân thể quân mất hán.

Dư Trần làm nhiều việc ác, giết người như ma, có tiếng là ác quỷ, cuối cùng Tuyên Y cùng với nam chính Mạch Bạch tiêu diệt hán, sau khi tốt nghiệp đại học thì kết hôn hạnh phúc cả đời.

Hết.

Thẩm Ngự: "..... Dư Trần là ma???"

【Đúng vậy, ký chủ, có lên!】

Thẩm Ngự ôm sô pha không chịu đi, "Tôi không đi, tôi không đi, thế giới thần quái thì thôi đi thế mà còn phải giúp một con ma hết oán khí, quá khủng bố!!"

【 Nếu ký chủ không đi sẽ bị trừ hai nghìn vạn giới tệ. 】

Thẩm Ngư khóc thành tiếng: "Ca lại dùng cái này để uy hiếp tôi!"

【 Thử lần nào cũng linh. 】723 cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (2)

Edit: U'U

Lối rẽ trên đường Hồng Sát có một cửa hàng tiện lợi hai mươi tư giờ, quy mô cực kỳ nhỏ, trừ một cái kệ để hàng, một quầy thu ngân cạnh cửa và một bộ bàn ghế gần cửa sổ thì không còn gì cả.

Đi lên phía trước là ngã tư đường, tiếp tục đi sẽ thấy một ngôi trường trung học, mỗi khi đến năm giờ chiều sẽ cực kỳ ồn ào, cửa hàng tiện lợi cũng thành nơi học sinh hay tới mua đồ.

Bốn rưỡi chiều thay ca, ca đêm trực ban suốt một đêm đến bảy giờ sáng thay ca đi về ngủ.

Âm thanh máy móc "xin chào" vang lên, một cô gái mặc áo xanh quần jean đi tới, cô đội mũ và đeo khẩu trang kín mít đi đến quầy thu ngân nói: "Tiểu Lâm, thay ca."

Năm nay Tiểu Lâm hai mươi ba tuổi, bỏ học từ cấp hai, làm ở đây cũng đã được nửa năm, lớn lên xinh đẹp cũng có bạn trai ngày nào cũng đưa đón về nhà, hai người rất hạnh phúc.

Trong mắt Thẩm Ngư là như vậy, cô cầm lấy khẩu trang vo tròn lại rồi ném vào thùng rác.

Tiểu Lâm nở một nụ cười giải thoát rồi nhanh chóng dọn dẹp đồ vật, "Buổi chiều quá nhàm chán, tôi không muốn làm ca sáng chút nào."

Thẩm Ngư đeo tạp dề của cửa hàng tiện lợi vào, nghe vậy mới nói: "Nếu không sau này cô làm ca đêm để tôi làm ca tối?"

Tiểu Lâm lấy hai thùng mì ăn liền và hai gói xúc xích tới, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không cần, mỗi ngày thức đêm không tốt, hôm qua tôi thức đêm mà trên mặt nổi mấy cái mụn, đắp mặt nạ mà vẫn không hết."

Thẩm Ngư không thú vị xua xua tay, kết toán tiền xong rồi chỉ ra phía bên ngoài nói: "Bạn trai cô tới kia."

Tiểu Lâm đi hai bước rồi quay đầu lại nói: "Tiểu Ngư, cô cũng không kém, hay là tôi giới thiệu cho cô một người nhé, có tiền lại đẹp trai!"

"Đừng!" Thẩm Ngư xua tay, thúc giục nói: "Tôi thì thôi, đừng để bạn trai cô chờ, đi về đi!"

Tiểu Lâm thất vọng ồ một tiếng rồi xoay người đi

Cửa đóng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh.

【 Ký chủ rất thích ứng với thân phận này đấy chứ, không ngừng cố gắng! 】

Thẩm Ngư muốn lời đầu 723 ra đập vào cái đầu chó của nó!

Thích ứng, đặc biệt thích ứng, hôm nay là ngày thứ hai cô tới đây, tuy gặp khá ít ma nhưng mỗi con ma đều làm cô sợ chết khiếp, cô còn không dám đi tới chỗ tối, lúc ngủ còn không dám tắt đèn.

Trong cốt truyện nguyên thân cũng là một nữ phụ, bởi vì có thể nhìn thấy ma, lúc nhỏ được vai ác Dư Trần cứu nên vn luôn nhớ về hắn, trong cốt truyện lúc nguyên thân gặp lại hắn thì sẽ thích con ác quỷ này, vẫn luôn giúp đỡ hắn, sau này thấy hắn thích nữ chính nên ghen ghét thiếu chút nữa làm Tuyên Y hồn phi phách tán, cuối cùng bị Dư Trần cắn nuốt linh hồn mà chết.

Năm nay nguyên thân 23 tuổi, khí chất giống như em gái hàng xóm, lớn lên thanh tú nhưng tính cách tối nên nên không có bạn bè, ngày hôm qua là ngày đầu tiên cô tới đây làm nên không cần lo lắng tan vỡ nhân thiết, Thẩm Ngư liền thả bay.

Lúc này cốt truyện đang ở giai đoạn nam nữ chính mới quen và xảy ra mâu thuẫn với nhau, Dư Trần chưa xuất hiện cũng chưa gặp nam nữ chính, và cũng chưa gặp cô.

Năm giờ chiều, học sinh càng ngày càng nhiều, qua thời gian này thì cũng chỉ có rải rác vài người.

Có hai mẹ con bị chịu Thẩm Ngự chú ý, cô con gái học trong trường cấp hai kia, ngôi trường này quản lý rất nghiêm khắc, trừ lúc tan học buổi chiều thì tất cả học sinh đều không được đi ra ngoài,

Cô bé này học nội trú, người mẹ còn mua rất nhiều đồ ăn vặt, lúc tính tiền còn nói: "Nếu muốn ăn gì thì gọi điện thoại cho mẹ, đừng để bị đói, tiết tự học buổi tối nhớ ăn uống đầy đủ."

Cô bé vui vẻ kéo cánh tay mẹ mình cười nói: "Con biết rồi."

"Mẹ ơi, mẹ đưa con tới cổng trường được không? Con không dám đi qua cái ngõ nhỏ kia." Cô bé nhớ tới cái ngõ nhỏ lạnh lẽo kia là thấy sợ hãi.

Người mẹ xoa xoa đầu cô bé nói: "Em trai đang ở nhà một mình nên mẹ phải về sớm một chút, Tiểu Niệm, con là người lớn, phải kiên cường lên!"

Cô bé mắt mát cúi đầu: "Mẹ....."

Bóng dáng hai người dần dần đi xa, cô cũng không nghe rõ cuộc nói chuyện đó nữa.

Thẩm Ngự xoa xoa mặt bàn nhủ mảy mai.

Vừa rồi lúc lấy tiền cô nhìn thấy trên án đường của cô bé có sương đen, rất đậm, đây là từ khí.

Cô bé này có thể sẽ chết trong cái ngõ nhỏ kia.

Thẩm Ngự cũng không muốn theo sau, cái ngõ nhỏ kia có quá nhiều âm khí nên chắc chắn sẽ có ma.

Từng giây từng giây trôi qua, Thẩm Ngự bức bối cời tạp dề, mua một người máy thể thân trong thương thành rồi hóa thành bộ dáng của cô đứng ở quầy thu ngân, ngoại trừ khuôn mặt cứng đờ với biểu tình đại ra thì người máy này rất lợi hại, hiệu suất làm việc còn cao hơn cả cô.

Thẩm Ngự đội mũ và đeo khẩu trang rồi đi ra ngoài.

Thời tiết tháng 10 vẫn còn khô nóng, gần lúc ban đêm sẽ có từng cơn gió lạnh thổi tới làm tan cái nóng ban ngày.

Con đường này buổi tối khá đông đúc, có rất nhiều chó lang thang, tất cả các cửa hàng đều sáng đèn, đèn nê ông, đèn đường kéo dài bóng dáng của mọi người.

Thẩm Ngự bước nhanh hơn, nhìn màn hình trước mắt, cô bé kia đã sắp tới ngõ nhỏ.

-

Năm nay Lưu Niệm học lớp 7, thành tích đặc biệt ưu tú.

Cô bé tết hai bím tóc, đi tới gần ngõ nhỏ, bên trong có bóng đèn cũ đã hỏng nên đen không thấy lối, đi vào là cảm thấy có từng cơn gió lạnh thổi qua, mùa hè mà lạnh đến tận xương.

Cô bé đi về phía trước, xung quanh im lặng đến nỗi còn có thể nghe thấy tiếng giày đi trên mặt đất, ngõ nhỏ không có một ai làm cô bé hoảng sợ bước nhanh hơn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần cho đến khi dừng lại phía sau Lưu Niệm, cả người cô bé run rẩy, khóe mắt nhìn xuống mặt đất, phía sau là một bóng người thật dài.

Ngay lúc cô bé muốn chạy thì có một cánh tay giữ lại, bàn tay còn lại thì che kín miệng cô bé.

"Im lặng!" Thẩm Ngự cong người dán bên tai cô bé, ngửi thấy mùi hôi thối ở phía trước, "Tôi là mẹ em tới đưa em về trường học, có hiểu không?"

Cô bé nghe vậy mới ngừng giãy giụa, nắm chặt túi nhìn người đang vòng lấy cổ mình, vành mũ và khẩu trang che đi khuôn mặt cô, chỉ lộ ra một đôi mắt màu trà trong suốt, cô bé nhỏ giọng nói: "Chị gái nhỏ, sao em chưa bao giờ nhìn thấy chị?"

Thẩm Ngự tròn mắt nói dối: "Tất nhiên là chưa gặp, tôi là đồng nghiệp của mẹ em, vừa lúc gặp mẹ em ở đó, mẹ em nhờ nên tôi tới đưa em về trường."

"Được rồi được rồi!" Thẩm Ngự không có thời gian, lúc ở nhà cô đã vẽ sẵn hai lá bùa, đối phó một con ma vẫn có chút khó khăn.

Vừa nghĩ vừa móc hai lá bùa ra đưa tới trước mặt cô bé, "Em nắm chặt cái này trong lòng bàn tay, nếu thấy nó nóng lên thì nhắm mắt lại nắm lấy tay tôi."

Lưu Niệm nương theo ánh đèn đường mờ mờ nhìn lá bùa này, ngay sau đó nghe lời nắm chặt trong lòng bàn tay, nhưng vẫn không nhận được tò mò, "Chi

gái nhỏ, đây là cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (3)

Edit: U' U'

Con gió xung quanh càng thêm lạnh lẽo, túi bóng trên thùng rác bị gió thổi bay xuống dưới chân hai người

Thẩm Ngự càng thêm hoảng sợ nắm chặt tay cô bé, cũng không dám nhìn phía trước.

Cô bé vui vẻ nói: "Chị gái nhỏ, chúng ta nhìn thấy người khác rồi, chị nhìn kia, ở đó có một người đang đứng."

Vừa nói xong, lại kỳ quái nói: "Tờ giấy này nóng lên rồi!"

Thẩm Ngự đột nhiên dừng bước muốn bịt miệng cô bé kia lại, ngón tay tái nhợt nắm chặt tờ giấy, thấp giọng nói: "Nhắm mắt lại! Nhanh!"

Cô bé nghe thấy Thẩm Ngự nghiêm túc nói thì vội vàng nhắm mắt lại.

Bóng đèn cũ kỹ trên đỉnh đầu bắt đầu lập lờ, bóng của Thẩm Ngự và cô bé lúc sáng lúc tối, cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy có một người đang đứng dưới bóng đèn cách đó không xa, là một người đàn ông trung niên, quần áo rách nát, mái tóc vừa bần vừa rối, người đó chậm chậm ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt u ám, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, con quỷ kia đã xuất hiện trước mặt cô, gương mặt kia càng thêm rõ ràng làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa hét lên, cô nhanh chóng giơ tay cầm lá bùa đặt trước mặt gã rồi niệm phù chú.

Ánh sáng vàng nhàn nhạt hiện ra từ lá bùa, nhưng nó không bị lá bùa khống chế mà vẫn bước từng bước tới gần hai người, đôi mắt trắng dã nhìn chăm chăm cô bé kia đầy dục vọng.

Thẩm Ngự đẩy cô bé kia ra phía sau, hốt hoảng móc một tờ giấy trắng từ trong túi áo ra, cắn đầu ngón tay rồi viết lên giấy, ngay lúc nam quỷ kia tới gần thì cô đã nhanh chóng ấn tờ giấy kia lên trán gã.

Trán nam quỷ kia giống như đột nhiên bị thiêu đốt mà bắt đầu bốc khói, tiếng thét chói tai quanh quẩn trong ngõ nhỏ im ắng, năm bóng người đàn ông đi ra từ thân thể nam quỷ kia, sương đen cũng cuộn cuộn chui ra mang theo hơi thở chết chóc bay về phía cô.

"Tiền nhân, tao muốn giết mày!!!"

Thẩm Ngự luống cuống tay chân lấy tám bùa lúc nãy ra đập vào đầu nam quỷ đó.

Nháy mắt, nam quỷ hóa thành một làn khói nhỏ biến mất trong không khí.

Ngõ nhỏ lạnh lẽo cũng sáng hơn, không còn cảm giác âm u như lúc nãy nữa.

【 Chúc mừng ký chủ đạt được 5 điểm giá trị thiện ý, diệt trừ nam quỷ có sở thích luyến đồng, lúc con quỷ này còn sống là giáo viên dạy Văn ở trường cấp hai này, sau khi hiếp dâm và giết hơn mười học sinh thì bị oán quỷ đẩy xuống từ nhà cao tầng, sau khi chết thì bắt đầu du dương trong cái ngõ nhỏ này bám vào thân thể người khác, Lưu Niệm là cô bé đầu tiên gã hiếp dâm rồi giết sau khi trở thành quỷ, nếu không có ký chủ ngăn cản thì hơn 30 học sinh sẽ chết trong tay gã. 】

【 Và ngõ nhỏ này sẽ là nơi oán quỷ tụ tập, người chết vô số. 】

Thẩm Ngự nghe mà thấy ghê tởm, cô ghét nhất là những người luyến đồng, tại sao những người này lại không chết hết đi? Ngay cả một đứa bé cũng không buông tha.

Lưu Niệm cẩn thận mở to mắt khó hiểu nói: "Chị gái nhỏ, người kia đâu rồi ạ? Đi rồi sao?"

Câu đã chết của Thẩm Ngự nghẹn trong cổ họng, cuối cùng mới nói: "Chắc là đi rồi, được rồi, đi nhanh, đưa em về trường rồi tôi còn phải đi làm nữa!"

Lưu Niệm bị cô kéo ề phía trước, có chút khó hiểu: "Không phải chị vừa nói đi dạo phố ả? Sao lại phải đi làm nữa vậy?"

Thẩm Ngự nghe mà thấy đau đầu, bước nhanh hơn, "Em là mười vạn câu hỏi vì sao hả? Đừng hỏi." Vừa rồi phí quá nhiều sức nên thân thể có chút không xong mà cô bé này còn bắt đầu điều tra!

Cuối cùng cũng đưa người tới cổng trường, Thẩm Ngự xoay người định đi về nhưng ống tay áo lại bị người giữ chặt, "Chị gái nhỏ em còn chưa biết tên của chị, em là Lưu Niệm, Lưu Bị Lưu, niệm trong tưởng niệm."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (4)

Edit: U'U'

Ngón tay Thẩm Ngự chạm vào ấn đường của cô bé, nhắc chân rồi đi, vừa đi vừa xua tay, "Tôi là mười vạn câu hỏi vì sao."

"Chị gái nhỏ!" Lưu Niệm không đuổi kịp bước chân cô nên đành phải đứng nhìn bóng cô rời đi.

-

Lại đi qua ngõ nhỏ nhưng lần này Thẩm Ngự không sợ, nhưng lại nhìn thấy một thiếu niên đang đứng ở nơi nam quỷ vừa chết, cũng không biết đang làm gì.

Thẩm Ngự thu hồi ánh mắt đi về phía trước, lúc đi qua thiếu niên còn ngẩng đầu nhìn hắn ta một cái, thiếu niên cũng nhìn lại đối diện với cô.

Chờ khi cô đi xa, Mạc Bạch mới dứt lá bùa vào trong túi, thể chất cực âm, có thể nhìn thấy quỷ, không đơn giản,

Ác quỷ trong ngõ nhỏ cũng là do cô bắt đi, không đơn giản

Sắc mặt Mạc Bạch âm trầm nhắc chân rời khỏi ngõ nhỏ.

-

"Nam chính này khẳng định đang hận tôi đã bắt quỷ của anh ta." Thẩm Ngự khoanh tay dựa vào quầy thu ngân nói.

Lúc đối diện với hắn ta ở ngõ nhỏ suýt nữa thì bị đôi mắt kia ăn luôn, quá lạnh lẽo.

Cũng đúng, ác quỷ trong ngõ nhỏ là do Mạc Bạch bắt nhưng lúc hắn ta xuất hiện thì Lưu Niệm đã chết

【Ký chủ không cần để ý đến anh ta, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thu thập giá trị thiện ý và hóa giải oán niệm của vai ác Dư Trần là được.】

Thẩm Ngự chắc một tiếng, "Đến Dư Trần còn không tìm thấy mà đòi hóa giải."

【.....】

Cả đêm dài dòng và nhàm chán, nhưng mà Thẩm Ngự coi như vẫn có thể chịu đựng.

Cô còn mua mấy bộ phim, trước mặt xuất hiện một cái màn hình, bên tai còn nghe thấy âm thanh, đúng là nhàn nhã!

Có tiền đúng là tốt, Thẩm Ngự xem phim cả đêm, chờ đến khi Tiểu Lâm đến cô mới được tan ca về nhà ngủ.

Đi về phía trước Thẩm Ngự dù buồn ngủ nhưng vẫn nhìn thấy khí đen trên ấn đường của Tiểu Lâm, rất nhạt, loại trình độ này sẽ chỉ làm thân thể cô ấy yếu ớt, quả nhiên nhìn xuống là thấy quang âm mắt bên dưới.

"Tiểu Lâm, cô... Tôi hôm qua không ngủ được à?" Thẩm Ngự dừng bước, hỏi.

Tiểu Lâm lại không có chút mệt mỏi nào, cười nói: "Ngủ a, hôm nay tôi đặc biệt tỉnh táo." Nói xong rồi bắt đầu đi sửa sang kệ hàng.

Lúc cô ấy xoay người, Thẩm Ngự nhìn thấy khí đen đang bám sau lưng cô ấy, nó ngưng tụ thành một khuôn mặt, sau đó biến mất.

Thẩm Ngự: "....."

Thu hồi ánh mắt, cô xoay người đi ra cửa hàng tiện lợi.

Rõ ràng hôm qua Tiểu Lâm còn bình thường mà sao hôm nay lại bị khí đen bám vào người nhỉ? Khí đen ngưng tụ thành một khuôn mặt, nếu cô đoán không sai thì đó là hắc chủ.

Khi hận một người đến khi khí đen bao phủ toàn thân là lúc hấp dẫn ác quỷ nhất, khí đen càng dày đặc thì càng có thể hấp dẫn nhiều ác quỷ, nếu ác chủ xuất hiện thì sẽ là ác chủ ký kết khế ước với ác quỷ.

Ngày ác chủ được thực hiện là ngày người đó chết.

Loại ác chủ này chỉ xuất hiện khi cực kỳ hận một người.

Tiểu Lâm hận ai mà có thể hận đến nỗi vậy?

Khí đen đằng sau cô ấy còn không quá nghiêm trọng, Thẩm Ngự nghĩ ngày mai mình vẫn nên hỏi cô ấy một chút.

Về đến nhà, cha mẹ nguyên thân đã qua đời chỉ còn lại một mình cô, thân thích cũng không muốn liên quan gì đến cô, ai cũng biết nguyên thân là người mang điềm xấu, nếu không cha mẹ cũng không bị cô khắc mà chết.

Một căn phòng chỉ có một mình cô ở cũng không nhỏ hẹp như trong tưởng tượng, bật đèn lên đến khi không nhìn thấy chút bóng tối nào cô mới đi vào bên trong, dưới chân có một vật lông xù xù mềm mại quăn lầy, cúi đầu nhìn thấy một con mèo đen đang cọ cọ dưới chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (5)

Edit: U`U`

Con mèo đen này là bà nội của nguyên thân để lại, lúc cô tới thì nó đã đói đến nỗi nằm bò, không có chút tinh thần nào, nguyên thân cũng không quan tâm nó, nhờ cơm thừa với nước máy nó mới có thể sống tới bây giờ.

Thẩm Ngự ngồi xôm ôm mèo đen vào trong ngực, đi thấy thức ăn cho mèo đổ vào bát, rót nước cho nó rồi đi vào trong bếp nấu ít mì để ăn, tuy không ngon nhưng vẫn có thể nuốt được.

Sau đó rửa bát rồi về phòng ngủ.

Ánh nắng buổi sáng chiếu vào bức màn, cửa kính và vách tường trắng tinh dán đầy những lá bùa màu vàng, một cơn gió thổi qua làm lá bùa bay lên.

Thẩm Ngự ngủ đến bốn giờ chiều mới dậy, xoa xoa mắt rồi giường đi vào phòng vệ sinh, cuộc sống không phân biệt ngày đêm thật sự khó chịu.

Dù cho đã ngủ tám tiếng nhưng vẫn thấy buồn ngủ, dưới mắt là quầng thâm mắt, sắc mặt tiều tụy, rửa mặt xong cô ra ôm mèo đen xoa xoa, "Chị đi đây, em ngoan ngoan ở nhà, đói bụng thì phải ăn có biết không, buổi tối chị sẽ về."

Lúc cô tới cửa hàng tiện lợi thì đã là bốn rưỡi, Thẩm Ngự cầm khẩu trang ném vào thùng rác, thay quần áo, lại nhìn thấy Tiểu Lâm đang ngáy người bên quầy thu ngân.

Thẩm Ngự đi qua đó định vỗ vỗ bả vai cô ấy thì lại nhìn thấy khí đen ngưng tụ thành một khuôn mặt đã nhiều hơn gấp đôi, đứng gần là có thể nhìn thấy gương mặt dữ tợn kia, cô sợ tới mức lùi về phía sau gọi: "Tiểu Lâm? Cô làm sao vậy!"

Tiểu Lâm nghe vậy lấy lại tinh thần, kéo kéo khóe miệng cười cứng đờ: "Tiểu Ngự, cô tới rồi à."

Thẩm Ngự cũng không dám tới gần cô ấy, nghiêm trang nói: "Tiểu Lâm, thật ra tôi còn một nghề nghiệp khác, là đạo sĩ."

"Tôi thấy ấn đường của cô biến thành màu đen, gần đây cô có thấy gì không thoải mái không?"

Sắc mặt Tiểu Lâm hơi thay đổi, cời tạp dề, dọn dẹp đồ vật xong, không vui nói: "Sao ấn đường của tôi lại biến thành màu đen được, cô đừng có mà nói linh tinh, được rồi, tôi về đây."

Nói rồi Tiểu Lâm đi ra ngoài, đi đến một nửa lại giống lần trước quay đầu lại, Thẩm Ngự nhìn thấy khuôn mặt kia đã bò tới trên eo cô ấy, từng khuôn mặt từng khuôn mặt được sinh ra, Tiểu Lâm đi tới, nói: "Tiểu Ngự, người đàn ông kia rất tốt, cô không định đi gặp một lần sao."

Lại giới thiệu đối tượng?

Thẩm Ngự nhìn thấy khuôn mặt kia vọt tới phía trước rồi nở một nụ cười quý dị với cô, không biết đang cười cái gì, cô không từ chối mà gật gật đầu nói: "Được rồi, mai chị Kê đến nhận ca thì chúng ta đi."

Tiểu Lâm kích động đáp lời, "Được được được, buổi sáng tôi tới đón cô."

Người đi rồi, Thẩm Ngự mới đi đến quầy thu ngân sửa sang đồ vậy, vì sao lại muốn giới thiệu đối tượng cho cô?

"Còn dư lại 95 giá trị thiện ý đúng không? Hệ hệ."

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Cả đêm nhanh chóng trôi qua, sáng sớm Thẩm Ngự đã nhìn thấy Tiểu Lâm đang đứng chờ ở bên ngoài.

Thẩm Ngự giao ca xong rồi đi ra ngoài.

Tình hình của Tiểu Lâm đã trở nên nghiêm trọng hơn, khi đến đã bao phủ toàn bộ cơ thể cô ấy, Thẩm Ngự còn không nhìn rõ cô ấy nữa mà chỉ nhìn thấy khí đen.

Tiểu Lâm đi tới muốn kéo cánh tay cô nhưng lại bị Thẩm Ngự nhanh chóng né tránh, bàn tay ngừng giữa không trung run run, nói: "Đi thôi, tôi đi xe tới."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (6)

Edit: U'U

Thẩm Ngự giả vờ vô tình hỏi: "Tiểu Lâm, bạn trai của cô đâu? Không phải bạn trai cô có xe sao, để anh ấy đưa chúng ta đi."

Sắc mặt Tiểu Lâm cứng đờ, nửa ngày sau mới nói: "Anh ấy à, anh ấy đang bận, dù sao nơi đó cũng không xa lắm, ngồi xe điện của tôi cũng được."

Thẩm Ngự: "Được rồi, vậy để tôi đi xe của tôi cũng được, tôi hôm qua tôi thức cả đêm nên không có tinh thần lắm, đi xe đạp để còn tỉnh táo hơn một chút."

Tiểu Lâm đang định khuyên thì cô lại nói tiếp: "Tôi cũng muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng người kia, uể oải ỉu xìu, tôi sợ anh ấy sẽ không thích tôi."

Đã nói đến mức này rồi nên Tiểu Lâm cũng không thể nói thêm gì nữa.

Thẩm Ngự đạp xe đi đằng sau Tiểu Lâm, nếu mà ngồi xe điện của cô ấy thì sẽ phải đối diện với mấy gương mặt đó, cô sợ mình sẽ bị dọa chết mất.

Hai người dừng xe ở một quán cà phê, Tiểu Lâm tìm một chỗ rồi cho Thẩm Ngự một nụ cười cô lên, gương mặt tươi cười lại cực kỳ cứng đờ.

Thẩm Ngự lạnh cả người đi tới chỗ ngồi, nhìn thấy một người bụng phệ, khuôn mặt đầy dầu mỡ, cặp mắt kia cũng đang đánh giá cô, cuối cùng nhìn chăm chú vào ngực cô.

Thẩm Ngự nhin xuống sự ghê tởm trong lòng: "Xin hỏi anh là....."

Ông già to béo này cười ý bảo cô hãy ngồi xuống, khuôn mặt đầy thịt làm đôi mắt ông ta híp lại, "Tôi là Lư Cao, cô là Triệu Ngự Ngự đúng không?"

Thẩm Ngự ngồi đối diện với ông ta, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Lâm, cười tùm tùm gật đầu: "Đúng vậy, tôi là Triệu Ngự Ngự."

Cuối cùng cô cũng biết vì sao Vương Tiểu Lâm lại tốt bụng giới thiệu đối tượng cho cô như vậy.

Ông già này rất có tiền, chọn những món đắt nhất trong cửa hàng này rồi đẩy sang phía cô, "Em còn xinh hơn trong ảnh rất nhiều."

Thẩm Ngự khiêm tốn nheo một miếng bánh cho vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Nào có, anh còn đẹp trai hơn trong ảnh rất nhiều."

Ông già này không nghe rõ những vẫn nghe thấy từ đẹp trai, càng thêm kích động nói chuyện, phun cả bàn toàn là nước bọt.

Thẩm Ngư cũng không có tâm trạng, chưa kịp rút tay lại thì một bàn tay mập mạp đã chạm vào mu bàn tay cô, cô dùng sức rút tay lại, lại đối diện với đôi mắt của nam chính Mạc Bạch

Cặp mắt kia mang theo sự chán ghét rồi xoay người rời đi.

Thẩm Ngư không biết hẳn ta hiểu lắm chuyện gì, cũng không muốn biết, nói chuyện thêm với ông già này một lát, ông già này còn muốn mời cô ăn cơm tối, đứng lúc ra ngoài lại nhìn thấy Tiểu Lâm

Tiểu Lâm cười vui vẻ, "Tiểu Ngư, tôi nói cho cô biết, ông ấy có một chuỗi cửa hàng ở khắp các thành phố, đặc biệt có tiền, cô gả qua đó sẽ được làm bà chủ rồi."

Thẩm Ngư nhìn cô ta một lúc lâu rồi nói: "Tiểu Lâm, tôi có thể tới nhà cô ngủ một giấc không? Máy hôm trước nhà tôi bị đột, chủ nhà nói hôm nay sẽ sửa lại, tôi ở nhà cũng không ngủ được."

Tiểu Lâm buột miệng thốt ra: "Không được!"

Mới vừa nói xong cũng biết mình nói sai nên vội vàng nói tiếp: "Cha của tôi tới thăm, nếu không như vậy đi, Tiểu Ngư, tôi đặt phòng cho cô, đứng lúc tôi cũng không muốn ở nhà, cha tôi quá phiền."

Thẩm Ngư lộ ra một biểu tình khó xử, cuối cùng vẫn thỏa hiệp thuê một phòng ở gần đây với Tiểu Lâm

Trong phòng có hai cái giường, Tiểu Lâm tắm rửa sớm rồi lên giường ngủ, Thẩm Ngư nằm xuống giường bên cạnh, chỉ một lát sau cũng ngủ say.

Nửa đêm không biết nghe thấy tiếng động gì, trước mắt đen nhánh, rõ ràng trước khi ngủ cô đã bật đèn mà, vừa ngồi dậy đã nhìn thấy một bóng người đứng bên mép giường, Thẩm Ngư thét chói tai sợ hãi bật đèn lên, Tiểu Lâm mặc áo ngủ đứng bên mép giường, cả người đều bị sương đen bao phủ, không nhìn thấy mặt

Giọng nói vang lên trong ban đêm im ắng đặc biệt khủng bố: "Tiểu Ngư, tôi cảm thấy có rất nhiều người đang nói chuyện bên tai tôi, rất nhiều người, rất nhiều người....."

Tiểu Lâm đi tới gần cô, ở trong mắt Thẩm Ngư thì là một đám khí đen đang tới gần, cô hoảng sợ mở cửa phòng chạy ra bên ngoài.

Thẩm Ngư chạy ra ngoài hoảng sợ thở dốc, một thân áo ngủ, dưới chân còn đeo một đôi dép lền, xoa xoa eo lấy lại bình tĩnh.

【 Ký chủ, cô biết bất quý thì sợ cái gì? 】

Thẩm Ngư hữu khí vô lực: "Tôi vừa mở mắt đã nhìn thấy một đám khí đen, sợ tới mức không nhớ được gì cả."

【 ..... Cô mà không bắt thì sẽ bị Mạc Bạch nhanh chân tới trước đó. 】

Thẩm Ngư cau mày: "Sao anh ta cũng tới?"

【 Bất quý đó. 】

Thẩm Ngư vỗ vỗ ống quần, khó thờ: "Tôi thu thập giá trị thiện ý mà anh ta lại tới bất quý, mẹ kiếp, giá trị thiện ý của tôi!"

Nói rồi quay lại đường cũ, vừa tới nơi đã thấy Mạc Bạch đang ném một lá bùa về phía đám khí đen kia.

Thẩm Ngư nhanh chóng chạy qua đẩy hẳn ta ra, rút ra một lá bùa từ trong túi rồi đâm vào đám khí đen đó.

Đám khí đen này lập tức phát ra tiếng thét chói tai, nơi bị lá bùa dán vào bắt đầu bốc khói, không bao lâu sau, khí đen biến mất, Tiểu Lâm ngất xỉu ngã xuống mặt đất.

Mạc Bạch nhìn chằm chằm người đang nằm trên mặt đất, đôi mắt lạnh băng nhìn về phía Thẩm Ngư, cắn răng nói: "Cô....."

Thẩm Ngư vỗ vỗ tay, nghe tiếng thu thập được 3 điểm thiện ý, tâm trạng tốt xoay người rời đi.

Sao Mạc Bạch có thể để cô đi, hẳn ta lạnh lùng nói: "Vì sao cô lại cướp quý của tôi?"

Thẩm Ngư ôm ngực nhìn hẳn ta, "Bất quý còn chia trước sau à? Không phải bắt được là được rồi à?"

Mạc Bạch tức giận đến đỏ mặt: "Nó vốn dĩ là do tôi chế phục, cô cướp của tôi thô khác gì đám ác quý đó?"

"Cậu chế phục thì là của cậu à?" Thẩm Ngư thật là kỳ quái, "Nếu bàn về thời gian thì cũng là tôi phát hiện trước, em trái nhỏ, cậu đừng gây chuyện ở đây được không?"

Nếu không phải giá trị thiện ý thì cô còn đi gặp ông già kia chắc? Còn bị ông già kia chiếm tiện nghi chắc?

Thiếu chút nữa bị Mạc Bạch cướp đi giá trị thiện ý mà bây giờ lại còn phải chịu đựng đôi mắt lạnh lùng của cậu ta, sao cô có thể cho cậu ta sắc mặt tốt chứ.

Mạc Bạch tuổi còn nhỏ, làm sao có thể nói được Thẩm Ngư, chỉ có thể tức dậm chân.

"Cô!" Trong mắt cậu ta tràn đầy khinh thường, cũng không muốn nói thêm, lúc xoay người đi còn nói một câu: "Một người phụ nữ vì tiền có thể làm bất cứ chuyện gì."

Thẩm Ngư tự nhiên nghe thấy, như rồng mây đi đến trước mặt hắn ta, "Cậu nói cái gì?"

Mạc Bạch mỉm môi không nói.

Thẩm Ngư: "Cậu vừa nói gì?"

Mạc Bạch lạnh lẽo coi: "Tôi nói cô vì tiền mà có thể làm bất cứ điều gì!"

Thẩm Ngư tức cười, cô tính toán với một đứa trẻ làm gì, còn là nam chính nữa, thôi, cô là dạng người gì hắn ta cũng không cần biết.

Mạc Bạch không nghĩ tới cô không có phản ứng gì, nắm chặt tay nhìn chằm chằm bóng dáng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (7)

Edit: U`U`

Sắc trời âm đạm, mây đen che khuất ánh trăng, cả thành phố bị bóng tối bao phủ.

Thẩm Ngư cũng không về nhà luôn mà rẽ vào một cái công trường.

Trong cốt truyện, hôm nay vai ác Dư Trần sẽ xuất hiện ở đây do mật thất phong bế hắn bị máy xúc đào ra, máy xúc đào phá mặt đất, chín chín tám mốt phủ chủ bị tách ra, Dư Trần bị phong ấn gần ba nghìn năm thức tỉnh, cũng giết chết hơn mười người trong công trường đó.

Lần này Thẩm Ngư đi để ngăn cản hắn giết người và phong ấn linh hồn hắn lúc suy yếu nhất vào trong thân thể mèo đen, chậm rãi hóa giải oán khí của hắn.

Đúng là một kế hoạch hoàn mỹ.

Thẩm Ngư đi vào trong công trường là nghe thấy tiếng máy xúc đang ầm ầm vang lên.

Cô chạy qua đó, lại nhìn thấy họ đang điều khiển máy khoan đâm xuống mặt đất.

Nơi mũi khoan chui vào bắt đầu tản ra sương đen, Thẩm Ngư nhìn đám sương đen đó bắt đầu bao quanh đám công nhân kia, mà bọn họ cũng không biết tử vong đang tiến đến.

Lúc này linh hồn của Dư Trần đang trong thời gian suy yếu nhất cần linh hồn khác để bổ dưỡng cho mình, nếu hắn cắn nuốt toàn bộ linh hồn của những công nhân ở đây, thì linh hồn chẳng những không còn suy yếu mà năng lực lại càng thêm đáng sợ.

Tuyệt đối không thể!

Thẩm Ngư lấy ra một lá bùa dán vào sau đầu, niệm vài câu phù chú, trên trán bắt đầu toát ra âm khí nồng đậm bay lên trên không trung, đây là âm khí của nguyên thân được bà nội phong ấn ở trên trán.

Từ lúc nguyên thân sinh ra thì trên người đã có rất nhiều âm khí, cơ thể nhỏ phát ra âm khí phủ kín căn phòng, xuyên thấu qua cửa sổ bay ra bên ngoài, hấp dẫn gần một trăm con ác quỷ nhưng đều bị bà giết chết, sau đó dùng chút pháp thuật còn sót lại phong ấn âm khí của nguyên thân trên trán.

Âm khí sẽ hấp dẫn quỷ, càng hấp dẫn ác quỷ, ác quỷ hấp thu âm khí để tăng công lực.

Nguyên thân cũng không biết làm cách nào để giải phong ấn nhưng Thẩm Ngư lại biết.

Một khi phong ấn giải trừ, âm khí bị phong ấn hơn 20 năm dần dần tích tụ lại còn nghiêm trọng hơn lúc đầu, người khác không nhìn thấy mà chỉ cảm thấy cả người rét run.

Chỉ có Dư Trần vừa thoát khỏi mật thất nhìn thấy âm khí đại bổ này rồi lao ra mật thất đi tới bên cạnh cô, ngửi mùi âm khí đang hấp dẫn hàng nghìn con ác quỷ tới, hấn tới gần, đối diện với đôi mắt trong suốt của cô gái này.

Thẩm Ngư nhìn người đàn ông trong suốt mặt quần áo cổ đại này, tóc đen rũ đến bên hông, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt, đôi mắt hẹp dài kia đang nhìn chăm chăm đôi mắt cô, Thẩm Ngư vừa nhìn thấy đôi mắt kia là trái tim run rẩy, cô xem nhẹ loại cảm giác này rồi nhanh chóng rút ra một lá bùa dán lên trán hắn.

Thẩm Ngư phong ấn âm khí trên trán, bầu trời đêm bắt đầu trở lại bình thường, khi tia âm khí cuối cùng biến mất, cô nhìn xung quanh, lúc không thấy có con ác quỷ nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn là biết con quỷ già Dư Trần ở đây nên không dám tới.

Ánh mắt nhìn về phía người đàn ông này, hắn đứng im không nhúc nhích nhưng lá bùa trên trán lại đang run rẩy.

Chỉ có thể khống chế vài phút, vẫn phải thu linh hồn của hắn vào trong hồ lô.

Thẩm Ngư lấy hồ lô ra, lại niệm vài câu phù chú, nhìn linh hồn của hắn hóa thành một làn khói nhẹ bay vào trong hồ lô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (8)

Edit: U`U`

Thẩm Ngư dùng sức ôm cái hồ lô đang giãy giụa vào trong ngực.

Sau khi chạy về nhà cô mới đặt nó lên bàn, ôm mèo đen đến bên cạnh, "Sau này hãy làm mèo của tôi đi."

Cái hồ lô này không phải là vật bình thường mà là Thần Khí chỉ có ở thế giới tu tiên cô mua trong thương thành, linh hồn bị nhốt ở bên trong dù là ông trời cũng không thể thoát ra được.

Thẩm Ngư vuốt lông mèo, vừa niệm chú ngữ vừa dán bùa lên người mèo đen, mèo đen đã bị cô dùng thuốc ngủ, bây giờ đang ngủ say trên mặt bàn.

Niệm chú ngữ xong, lá bùa trên người mèo đen chậm rãi phát ra ánh sáng vàng, Thẩm Ngư mở hồ lô ra niệm chú ngữ độ hồn, một sợi khói trắng từ từ chui ra từ miệng hồ lô rồi đi vào trong cơ thể mèo đen.

Ở Nhân giới, mèo đen có một tên gọi khác, chính là vật liên kết âm dương, âm khí nặng nhất, mắt mèo có thể nhìn thấy quỷ và những thứ người thường không thể nhìn thấy.

Cũng càng dễ dàng bị quỷ bám vào người.

Chờ tới khi sợi khói trắng biến mất, Thẩm Ngư nhắm mắt lại rồi rút ra một lá bùa ném lên trên không khí, lá bùa bay lượn vòng quanh mèo đeo một lúc rồi dán lên trán nó.

Cả người mèo đen phát ra ánh vàng chói mắt chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Khi ánh sáng biến mất, mèo đen vẫn nằm trên bàn không nhúc nhích, Thẩm Ngư đi qua vuốt vuốt lông nó, nhưng chỉ trong chớp mắt trên mu bàn tay cô đã xuất hiện ba vết cào.

Cảm giác đau đớn làm cô rút tay lại, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ lên thối thối mu bàn tay, vừa nhấc mắt đã đối diện với đôi mắt mèo lười biếng kia.

"Anh!!" Cô chỉ vào mèo đen, tức giận không nói lên lời.

Mèo đen lắc lắc cái đuôi không thèm để ý tới cô.

Thẩm Ngư rút tay lại, có chút không thể tin tưởng, con quỷ này vất cả lắm mới thoát khỏi phong ấn mà lại bị cô nhốt lại trong thân xác của một con mèo,

vậy mà chỉ cào cô một cái, xem ra còn rất lạc quan.

Cô đi về phòng bôi thuốc nên cũng không nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của con mèo đen phía sau mình.

-

Lão quỷ bị phong ấn trong cơ thể mèo đen nên không sử dụng được pháp lực, ngoại trừ cào người thì không làm được gì cả.

Thẩm Ngự nghỉ việc ở cửa hàng tiện lợi vì ở đó cũng không có thêm được giá trị thiện ý, mà ngày nào cũng phải làm ca đêm, quá mệt mỏi.

Ông chủ cũng không nói thêm gì, ngay lúc Thẩm Ngự vui mừng thì lại thờ dài nói: "Không nghĩ tới Tiểu Lâm lại là người như vậy, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong."

Thẩm Ngự cúp điện thoại rồi đi tới nhà Tiểu Lâm.

Cửa nhà Tiểu Lâm đã bị vây xung quanh, cửa nhà cũng khóa nên không thể vào được.

Hàng xóm nhà bên cạnh mở cửa đi ra ngoài đổ rác nhìn thấy cô bèn vội nói: "Cô gái, cô cũng đừng tới gần chỗ này, cái nhà này vừa xảy ra chuyện đó."

"Cô gái trong căn nhà này giết bạn trai của mình, sau đó lột da phanh thây, đúng là đáng sợ, cô gái kia thoát nhìn là người rất tốt mà, sao lại....." Người hàng xóm lác lác đầu rồi bỏ đi.

Thẩm Ngự xoay người đi tới cục cảnh sát.

Cảnh sát cho rằng cô là người thân của Tiểu Lâm nên được thăm tù mười lăm phút.

Ở giữa một tấm pha lê, Tiểu Lâm tiều tụy hơn trước rất nhiều, hai mắt trống rỗng, vừa nhìn thấy cô tới trong mắt mới có một tia tinh thần.

"Cô đã đến rồi." Tiểu Lâm cười yếu ớt.

Thẩm Ngự hỏi: "Vì sao cô lại giết bạn trai mình? Không phải anh ấy rất yêu cô sao?"

Mấy ngày hôm trước bạn trai Tiểu Lâm vẫn tới đưa đón mà.

Tiểu Lâm vừa nghe thấy hai chữ bạn trai đã bắt đầu kích động, trong mắt tràn đầy oán hận: "Anh ta xứng đáng! Cô biết không? Trong một lần lúc tôi tan làm sớm về nhà, thấy anh ta và người bạn thân nhất của tôi đang lên giường với nhau."

"Anh ta nói anh ta chán ghét tôi vì tôi bỏ học, lại còn làm trong cửa hàng tiện lợi, không giống Tiểu Lệ đi làm trong công ty lớn. Nhưng công việc của Tiểu Lệ là tôi giúp cô ta tìm, là tôi!"

"Hôm đó tôi cũng không muốn giết anh ta, nhưng anh ta nói anh ta muốn chia tay với tôi để ở bên con tiện nhân đó. Anh ta cũng không biết nó đã sớm bị ông chủ chơi, cũng chỉ là một cái giày rách!! Tôi nói với anh ta, nhưng anh ta lại nói tôi không biết xấu hổ."

Vành mắt Tiểu Lâm đỏ bừng, nước mắt uồn lượn chảy xuống, nhưng khóe miệng lại cong lên tạo thành một nụ cười điên cuồng: "Tôi giết anh ta, ha ha ha ha, ai bảo anh ta muốn chia tay, còn con tiện nhân kia nữa, sẽ có một ngày tôi giết được nó."

Thẩm Ngự: "Cho nên cô muốn tôi gặp ông chủ kia, để ông chủ kia đuổi việc cô ta, khiến cho cô ta không có việc làm đúng không?"

Tiểu Lâm cứng người lại, bắt đầu khóc lóc thảm thiết lên, bụm mặt lắc đầu: "Cô xinh đẹp, ông chủ kia lại có rất nhiều tiền, tôi chỉ muốn tốt cho cô, muốn tốt cho cô thôi mà."

Thẩm Ngự đứng lên, nhìn sương đen trên người cô ta một lúc lâu rồi bỏ đi.

Ác chú sẽ xuất hiện lúc con người oán hận đến cực điểm, sẽ ký sinh trên người đó cho đến khi linh hồn bị cắn nuốt.

Ác chú sẽ thực hiện.

Ngày mai mà ngày Tiểu Lâm tử hình, hi vọng ác chú sẽ không hoàn thành nhanh như vậy.

-

Một tháng sau.

Lại là một buổi sáng không muốn dậy, Thẩm Ngự buồn ngủ đứng lên, mơ màng đi vào trong WC, đánh răng rửa mặt ngồi xuống bàn, đầu dần dần gục xuống, cho đến khi bộp một tiếng, Thẩm Ngự kêu một tiếng che lại trán, ngẩng đầu lên lại thấy mèo đen đang lẳng lặng nhìn mình.

Thẩm Ngự lờ mờ: "Nhìn cái gì mà nhìn? Còn nhìn nữa sẽ không cho mi ăn!"

Cả tháng nay cô dùng mọi cách để lấy lòng nó, nó chẳng những không cho sờ lông sờ bụng mà còn cào cô, mu bàn tay cũng sắp bị cào nát rồi, con mèo xấu xa này!!

Không! Là con quỷ xấu xa!!!

Sống hai nghìn năm thì ghê gớm à? Còn không phải không có pháp lực chỉ biết cào người!

Thảm Ngư làm nóng đồ ăn tối qua rồi đặt lên bàn, đối diện với đôi mắt của mèo đen, cuối cùng vẫn thỏa hiệp đi lấy thức ăn cho mèo rồi tung tăng ngồi ăn.

Đều do cô thích mèo nên không đành lòng bỏ đói nó.

Chờ một người một mèo ăn xong, Thảm Ngư đeo ba lô định đi ra ngoài.

Ba lô nặng trĩu, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy mèo đen chui vào bên trong, vừa ngáp vừa vung đuôi.

Thảm Ngư cũng đã quen, nhớ tới có một lần cô muốn bế nó xuống còn bị nó cào cho một cái, đau muốn chết!

Ra ngoài đi tới một con phố để bày quán, lúc trước cô phải tạo quan hệ với tất cả những người bày quán xung quanh đây mới chiếm được một vị trí, có thể nói tất cả người bày quán ở đây đều biết cô là ai.

Đại sư trừ tà nổi tiếng.

Thảm Ngư sung sướng đắp mái che nắng, dọn một cái bàn và ghé dựa rồi ngồi xuống

【 Thần côn nổi tiếng thì đúng hơn. 】

Thảm Ngư xì một tiếng khinh miệt: "Đi đi đi, thần côn gì mà thần côn! Tôi là đại sư chân chính."

Cả tháng nay cô đều bày quán ở đây, giá trị thiện ý đã thu thập được hơn hai mươi, đặc biệt hiệu quả.

Cô móc một viên kẹo ra bóc vỏ ăn, nhàn nhã vui vẻ nằm trên ghế nghe âm thanh ồn ào ở xung quanh.

Nếu bỏ qua con mèo đen đang nằm bò trên bày thì tất cả đều khá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (9)

Edit: U'U'

Quán bên cạnh là một ông cụ bán bánh nướng, ông cười nói với cô: "Hôm qua Tiểu Ngư có nhiều khách không?"

Những quán bên cạnh đều tò mò vì bình thường những người làm công việc trừ tà này sẽ không có nhiều khách, hơn nữa Thảm Ngư còn trẻ, lại là một cô gái thì sẽ càng làm người ta không tin tưởng.

Nhưng mà cô viết một cái biển, không có con quỷ nào không trừ được, không trừ được thì không thu tiền gì đó.

Thế giới này làm gì có quỷ chứ, bây giờ mọi người đều tin khoa học, loại công việc này cũng không có ai làm, cả con đường này chỉ có một mình cô bày quán thôi.

Thảm Ngư ngậm kẹo trong miệng, híp mắt nói: "Không có."

"Không có à? Quá quanh quẩn rồi." Cụ ông sùng sốt.

Thảm Ngư không sao cả lắc đầu: "Ông ơi, cũng không quanh quẩn đâu, một tuần có một người là được rồi, cháu cảm thấy không sao cả."

Một tuần này cô đã có ba điểm giá trị thiện ý rồi.

Cụ ông đồng tình nhìn cô rồi quay về quán của mình.

Thẩm Ngự hít mắt nhìn về phía mèo đen đang ngủ trên bàn, cô nuốt nuốt nước bọt, khăn trương lo lắng duỗi tay về phía nó.

Ai có thể hiểu cảm giác nhìn được mà không sờ được, còn cả một tháng, cả tháng nay cô không được sờ vào lông mèo mềm mại, sắp nhớ thành một cục đá rồi.

Ngón tay càng ngày càng tới gần, khoe miệng Thẩm Ngự cong lên, chỉ cần mấy centimet nữa là sờ được rồi, nhưng đột nhiên mèo đen mở mắt, Thẩm Ngự nhanh chóng rút tay về lườn nó: "Tôi chưa sờ! Chưa sờ được tí nào cả!"

Mèo đen khẽ nâng mí mắt nhàn nhạt nhìn c, nâng chân lên liếm liếm lông.

Thẩm Ngự: "....."

Đây là mèo của cô mà, vì sao cô lại không được sờ! Thẩm Ngự ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, một ngày nào đó cô nhất định sẽ sờ được!!

Một buổi trưa cứ như vậy đi qua cho đến khoảng năm giờ chiều các trường học tan học mới có học sinh đi ngang qua.

Năm rưỡi Thẩm Ngự đã thu quán vì nếu thu quán muộn sẽ gặp phải quý, mà không thì rất sợ quý.

Giá trị thiện ý cũng không phải bắt quý là có được, mà phải cứu những người bị quý quán thân thì mới nhận được.

【 Đã nhất gan còn không chịu thừa nhận. 】

"Hệ hệ, sao mấy ngày nay ca cứ ra ngoài chê bai dè bieu tôi vậy! Càng ngày càng nhàn hà!"

【 Nếu ký chủ không nhất thì tối nay hằng thu quán, nói không chừng sẽ có người tới. 】

Thẩm Ngự không đủ tự tin, bắt đầu thu quán, "Tôi tự nhận tôi nhất là được chứ gì."

Vừa thu dọn được một nửa thì có một người tới

Người nọ là một người phụ nữ, thân hình có chút mập mạp, tóc dài qua vai, vẻ mặt co quắp ngồi xuống ghế, nhìn nhìn xung quanh rồi mới nói chuyện với Thẩm Ngự: "Xin chào."

Thẩm Ngự ra về cao thâm ngồi thẳng người, nhìn người phụ nữ này một lúc, khi thấy sương đen trên người bà mới nhú nhú mày: "Chị trừ tà hay là?"

"Trừ tà!" Người phụ nữ kích động nói rồi cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói, "Cô thoát nhìn còn rất trẻ."

Thấy người phụ nữ này tỏ vẻ không tin tưởng, Thẩm Ngự chỉ vào tấm biển rồi nói: "Không trừ tà được thì không lấy tiền."

Người phụ nữ này nghĩ nghĩ rồi mới bắt đầu kể.

Ngày đó đi làm về muộn, bà ăn cơm xong rồi đi vào phòng con trai mình xem nó đã ngủ chưa.

Trong phòng rất tối, bà dựa vào ánh đèn bên ngoài nhìn con trai mình đang cúi đầu không ngừng viết viết.

Bà lại nhìn lên đồng hồ, đã hơn một giờ sáng rồi, mà bình thường giờ này con trai bà đã ngủ từ sớm, bà cho rằng thằng bé chưa làm xong bài tập nên đi tới khuyên: "Đồng Đồng, muộn rồi, còn đi ngủ sớm đi."

Nhưng thằng bé giống như không nghe thấy mà vẫn tiếp tục cúi đầu viết, bà cho rằng thằng bé quá chăm chú cho nên không nghe thấy bèn đến gần, nhưng còn chưa kịp nói gì thì thằng bé đã ngẩng đầu nhìn bà chằm chằm, đôi mắt vô thần, nở một nụ cười.

Bà vĩnh viễn không thể quên khuôn mặt và nụ cười đó, quá quý dị và đáng sợ.

Thẩm Ngự nghe nghe cũng thấy sợ hãi, hỏi: "Vậy chị không nói gì tiếp sao? Như vậy cũng quá kỳ quái."

Người phụ nữ này giống như đã nhớ lại ký ức khủng bố lúc đó, bàn tay run rẩy cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán rồi nói tiếp: "Tôi có nói, thằng bé bảo để nó làm bài tập xong rồi đi ngủ, bảo tôi đừng quấy rầy."

"Đó là lần đầu tiên tôi vào phòng thằng bé lúc nửa đêm, còn có mấy lần tôi về nhà muộn, thằng bé..... Tôi hôm qua tôi nhìn thấy nó đang viết chữ trên tường, cả bức tường chỉ chít chữ, thằng bé cắn cả ngón tay để viết chữ, chữ trên tường đều là dùng máu của thằng bé để viết."

Người phụ nữ vừa nói vừa khóc, trong mắt tràn đầy hoảng sợ: "Đồng Đồng mất nhiều máu như vậy nhưng không ngất xỉu mà vẫn tiếp tục viết, tôi gọi cấp cứu mới giữ được tính mạng của thằng bé, bác sĩ nói nếu đi muộn năm phút nữa thì thằng bé sẽ chết."

Nói xong, người phụ nữ này nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, cho rằng con trai của mình không thể cứu mới đứng lên hoảng hốt nói: "Đại sư, con trai của tôi bị làm sao vậy?"

Thẩm Ngự thanh thanh giọng nói, nói: "Chuyện của con trai chị, nếu tôi không đoán sai thì bị quý bám vào người."

"Quý??" Người phụ nữ khiếp sợ, "Tại sao lại bị quý bám vào người?"

Thẩm Ngự biết nhiều người không tin chuyện này nên cũng không muốn giải thích nhiều, gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi phải gặp con trai của chị mới biết được vì sao."

Người phụ nữ gạt đầu, rút ra năm tờ tiền đỏ đưa cho cô rồi nói: "Tôi đưa cho cô số tiền này trước, nếu có thể diệt trừ con quý kia, tôi lại cho cô thêm năm vạn được không?"

Thẩm Ngự không thèm để ý nhận lấy, nói: "Có thể, tám giờ sáng mai gặp nhau ở đây."

Người phụ nữ này nhìn có vẻ rất giàu có, ra tay còn rất rộng rãi, cũng không sợ cô là kẻ lừa đảo.

Sau khi người phụ nữ này đi về, Thẩm Ngự thu quán xong thì cụ ông bên cạnh đi tới nói: "Có một đơn rồi?"

Thẩm Ngự đeo ba lô gật gật đầu.

Ông cụ cũng nghe thấy lời người phụ nữ kia nói: "Lúc trước ông nghe thấy một chuyện, chỉ có trẻ con bị quý bám vào người mới thích gặm đầu ngón tay, thích vẽ tranh trên vách tường."

Thẩm Ngự không nghĩ tới ông cụ này hiểu nhiều như vậy, sững sốt một chút: "Ông cũng tin là có quý sao?"

Ông cụ cũng không lắc đầu cũng không gật đầu, "Loại chuyện này, ai cũng không biết nó có thật hay không."

Thẩm Ngự cảm thấy ông cụ này khá tốt, lúc đi về còn mua một cái bánh nướng vừa đi vừa ăn, nhưng vừa ăn một miếng thì bánh nướng đã bị mèo đen cướp đi.

Thẩm Ngự mở to mắt quay đầu nhìn về phía nó, lại thấy nó hí hí mắt lác lác đuôi, còn cái bánh nướng đã không biết đi đâu.

Nếu không phải nhìn thấy có vụn bánh trên khoe miệng nó thì cô đã cho rằng bánh nướng tự biến mất đấy chứ.

Mèo đen ăn bánh nướng xong oán khí giảm đi bao nhiêu %???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 269: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (10)

Edit: U'U'

【 Oán khí của Dư Trần giảm 0.1%, chúc mừng ký chủ, chúc mừng ký chủ. 】

"0.1??" Thẩm Ngự đau lòng bánh nướng lớn.

【 Đúng vậy. 】

Thẩm Ngự vừa đi vừa nói chuyện phiếm với hệ thống, vừa định lấy chìa khóa ra, nhưng cửa... chỉ khép hờ rồi tự động mở ra.

Căn phòng tối om, ảm ảm có thể cảm giác được từng con gió lạnh thổi qua bên người, Thẩm Ngự lạnh người bật đèn lên, nhưng căn phòng vẫn đen sì, giống như... mất điện vậy.

Cánh cửa sau lưng rầm một tiếng đóng lại, tiếng nước vang lên bên tai, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất, còn cách cô rất gần, nói thẳng là ở trên đỉnh đầu cô.

Thẩm Ngự: "....."

Thẩm Ngự không dám ngẩng đầu, cô lén lút tìm tòi trong túi áo, trong lúc đó một mái tóc màu đen xuất hiện trước mặt cô cọ vào chóp mũi, làm cô không nhìn được mà muốn hắt xì.

Mái tóc đen trên không trung bắt đầu hạ xuống, Thẩm Ngự nghe thấy một tiếng cười âm lãnh, cô vội hét to rồi dán bùa lên trán con quý kia.

Nữ quý hét lên một tiếng rồi biến mất, căn phòng sáng lên, Thẩm Ngự sợ hãi lùi về phía sau dựa vào cửa thờ hồng học.

Mèo đen trên ba lô nhảy xuống đất nhìn cô một cái rồi ưu nhã cao quý nện bước đi.

Thẩm Ngự nhìn rõ sự khinh miệt và cười nhạo trong đôi mắt nó!

【 Oán khí của Dư Trần giảm 5%, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ! 】

Thẩm Ngự:???

Một cái bánh nướng lớn chỉ giảm 0.1% mà thấy cô bị quý dọa thì giảm 5%??

Có ý gì?

【 Chắc là nhìn thấy bộ dáng nhút nhát sợ hãi của ký chủ nên đã tìm được niềm vui của cuộc sống. 】

Thẩm Ngự: "Xùy xùy xùy!"

Nếu không phải hôm nay cô quên không đóng cửa nhà thì con quý này có mà vào được, trên cửa nhà cô đã dán hơn mười là bùa bảo vệ đấy nhé!

-

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Ngự rời giường ra cửa, lần này cô không đeo balo mà đeo một cái túi xách nhỏ, còn mèo thì... trực tiếp nhảy lên trên vai cô ngồi.

Đây là lần đầu tiên cô và nó gần gũi như vậy, cũng coi như là một sự tiến bộ, Thẩm Ngự nghĩ chắc không lâu nữa là cô có thể sờ bụng mèo mềm mại rồi.

Đi tới nơi đã thấy người phụ nữ hôm qua đứng đợi, nhìn dáng vẻ có lẽ là đã đợi rất lâu.

Thẩm Ngự đi qua đó, người phụ nữ này vừa nhìn thấy cô đã kích động nói: "Đại sư!"

Thẩm Ngự: "Dẫn tôi đi gặp con của chị."

Người phụ nữ này gật đầu: "Được được, mời đại sư lên xe."

"Được rồi."

Ngồi trên xe, Thẩm Ngự hỏi bà tình hình đêm qua như thế nào.

Người phụ nữ kia bình tĩnh nói: "Ở bệnh viện ngủ cả đêm, bác sĩ đã cho uống thuốc an thần nên không giống như mấy đêm trước."

Thẩm Ngự ừ một tiếng, "Chị đừng gọi tôi là đại sư, cứ gọi Tiểu Ngự là được rồi, không biết xưng hô với chị thế nào....."

Người phụ nữ xin lỗi nói: "Do tôi lo lắng quá nên quên mất, tôi họ Ninh, con trai tôi tên Ninh Đồng."

Nhìn thấy sự khó hiểu của Thẩm Ngự, dì Ninh cười nói: "Cha của Đồng Đồng đã ly hôn với tôi từ lâu nên tôi để thằng bé theo họ mẹ."

Thẩm Ngự: "Cậu bé xuất hiện những tình trạng này từ lúc nào?"

Dì Ninh nghĩ nghĩ mới nói: "Một tháng trước, tôi nhớ rất rõ ràng, hôm đó vì quá bận nên tôi phải làm thêm tới đêm khuya."

Thẩm Ngự lại hỏi: "Vậy một tháng trước có xảy ra chuyện gì khác thường không? Hoặc là dì dẫn Ninh Đồng đi đâu gặp phải người nào?"

Vừa dứt lời thì sắc mặt dì Ninh tái nhợt vội phanh xe lại, kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Ngự: "Một tháng trước tôi dẫn Đồng Đồng đi tham gia hôn lễ của đồng nghiệp."

"Người kia do có thai nên mới kết hôn, tôi và cô ấy cũng không thân thiết nhưng hôm đó ông chủ cho nghỉ một ngày để đi tham gia hôn lễ."

Thẩm Ngự chống cằm nghĩ nghĩ, không nói gì thêm, "Lái xe đi."

Dì Ninh tiếp tục lái xe, tâm hoảng ý loạn hỏi: "Đại sư..... Tiểu Ngự, có phải có liên quan tới cái hôn lễ kia không?"

Thẩm Ngự mỉm môi, "Có quan hệ hay không thì tôi cũng chưa nắm chắc, nhưng từ sau hôm đó thằng bé mới như vậy thì không có gì đó."

Cuối cùng cũng tới bệnh viện, Thẩm Ngự đi theo bà Ninh vào phòng bệnh, vừa lúc gặp phải nam chính Mạc Bạch.

Thẩm Ngự cau mày nhìn hấn ta, sắc mặt hấn ta cũng không tốt lắm.

Oan gia ngõ hẹp!

Di Ninh thấy hai người có vẻ biết nhau nên giới thiệu: "Đây là bạn của Đồng Đồng, Mạc Bạch, còn đây là đại sư mà di mời tới, Tiểu Ngư."

Mạc Bạch cười nhạo nói: "Đại sư? Có đại sư nào trẻ tuổi như vậy? Di Ninh, di cũng đừng để bị lừa, bây giờ rất nhiều thần côn."

Thẩm Ngư không chấp, "Nếu tôi là thần côn, không "chữa" được cho Ninh Đồng thì tôi sẽ không lấy một đồng của di Ninh."

Di Ninh yên lặng đánh gãy hai người: "Được rồi được rồi, Tiểu Ngư, Đồng Đồng ở bên trong, tôi dẫn cô đi vào."

Thẩm Ngư xua tay: "Không cần, di đừng đi vào, để một mình tôi vào là được."

Cô vừa đi vào vừa nói: "Lát nữa cho dù nghe thấy tiếng động gì cũng đừng đi vào."

Chị Ninh lo lắng gật đầu đứng bên ngoài.

Thẩm Ngư đóng cửa lại, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Mạc Bạch bước vào

"Cậu vào đây để làm gì?" Cô nhíu nhíu mày.

Mạc Bạch ôm ngực: "Tôi sợ cô làm chuyện xấu với Ninh Đồng."

Thẩm Ngư sợ hấn ta cướp giá trị thiện ý của mình nên cảnh cáo trước: "Con quỷ này là chị Ninh mời tới tới bắt! Cậu không được cướp!"

Mạc Bạch nở một nụ cười lạnh, "Yên tâm, tôi không thêm."

Thẩm Ngư vừa thở phào thì lại nghe thấy câu sau của hấn ta nên tức tới nỗi không biết nói gì.

"Cô đừng để bị quỷ giết đấy nhé!"

Thẩm Ngư nghiêng răng nghiêng lợi: "Yên tâm đi! Cậu chết thì tôi chưa chắc đã chết!"

Lúc hai người đang đầu vô mồm thì đột nhiên Ninh Đồng mở to mắt rồi dùng sức gãy giữa, toàn bộ phòng bệnh tràn đầy sương đen, ngay cả ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào cũng không thể xua tan.

Cậu bé nằm trên giường mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm bọn họ, từng tiếng cười của trẻ con bắt đầu vang lên trong phòng bệnh.

Cô bịt tai lại lùi về sau vài bước nhưng lại đụng phải Mạc Bạch.

Hấn ta khịt mũi coi thường, "Nhất như vậy mà còn tới bắt quỷ?"

Tôn nghiêm của Thẩm Ngư bị đá kích nhưng lại ngượng ngùng phản bác, cô móc một lá bùa ra ném lên không trung, sau đó lá bùa bắt đầu phát ra ánh sáng rồi bay thẳng về phía nam sinh kia.

Ninh Đồng gào thét, càng dùng sức gãy dựa hơn, tiếng cười của trẻ con chuyển thành tiếng hét chói tai, một đám sương đen bắt đầu bay về phía Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư đang bị tiếng thét làm cho đau đầu nên không chú ý tới đám sương đen đang bay về phía mình.

Ngay lúc sương đen tới gần, Mạc Bạch rút ra một thanh kiếm gỗ đào rồi dùng sức chém vào đám sương đen kia làm nó lập tức tan đi.

Tay còn lại giữ chặt cánh tay Thẩm Ngư kéo sang một bên, kiếm gỗ đào múa lượn trong không khí phát ra ánh sáng vàng.

Thẩm Ngư hơi sững sờ rồi lập tức rút ba lá bùa từ trong túi ra, niệm phù chú rồi ném về phía Ninh Đồng

Tặng ____fly2512 vieri đáp án chuẩn chỉnh

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 270: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu

đen này (11)

Edit: U'U'

Lần này lá bùa chỉ bị chắn một lá, hai lá còn lại đi vào trong cơ thể Ninh Đồng, căn phòng sáng lên, sương đen tan đi, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào

Ngay cả tiếng cười đáng sợ của trẻ con cũng biến mất.

Căn phòng trở lại bình thường.

Thẩm Ngư thở hỗn hển dựa vào cửa, sử dụng pháp lực quá tiêu hao tinh lực, nhưng chủ yếu là cô bị dọa sợ.

Cô cảm thấy loại quỷ đáng sợ nhất là quỷ trẻ con, nhỏ nhỏ, tiếng cười vĩnh viễn đều là ác mộng.

Mạc Bạch trào phúng nhìn cô một cái rồi đi tới mép giường nhìn Ninh Đồng.

Thẩm Ngư nghỉ ngơi xong rồi cũng đi tới đó, sắc mặt Ninh Đồng tái nhợt, vành mắt biến thành màu đen, môi phát tím, trên cơ thể đầy băng vải, bàn tay do lúc này gãy giữa còn đang chảy máu.

Làm Thẩm Ngư kinh ngạc là khí đen giữa lòng mày của cậu, người bình thường ấn đường đều sẽ có một chút khí đen, là do đen đui hoặc tượng trưng cho cái chết.

Mà khí đen nồng đậm như vậy quả thật hiếm thấy, bởi vì những người này đã chết từ lâu, sẽ không thể tồn tại tới bây giờ.

Càng làm cho Thẩm Ngư giật mình còn có tử khí bao phủ toàn thân cậu, loại hơi thở này cô chỉ nhìn thấy ở những người vừa chết, nhưng khi nhìn về phía máy đo, rõ ràng tim vẫn đập bình thường, cậu chưa chết nhưng lại có một thân tử khí.

Thân là nam chính tất nhiên Mạc Bạch cũng nhìn thấy, hắn ta cất kiếm gỗ đào đi rồi cầm lá bùa của Thẩm Ngư lên, lá bùa tán ra pháp lực mạnh mẽ, một cô gái hơn hai mươi tuổi căn bản không thể vẽ được, lại còn là một người sợ quỷ như vậy nữa.

Thẩm Ngư cướp lại lá bùa trên tay hắn ta, lại lấy lại lá bùa đang dán trên trán Ninh Đồng nhét vào trong túi.

Những lá bùa này đều là do cô vẽ, nguyên thân tất nhiên sẽ không thể vẽ được lá bùa này, nguyên thân còn trẻ nên lại càng không vẽ được, dù bất kỳ sư cô thiên phú đi chăng nữa cũng không có khả năng vẽ được.

Pháp lực càng mạnh mẽ thì càng tốn nhiều tinh lực, tinh lực là do bản thân tu luyện, phải chăm chỉ tu luyện mỗi ngày mới có được

Thẩm Ngư đã đi qua quá nhiều thế giới tu tiên rồi mà chút kỹ xảo này cũng không có thì quá ngu ngốc rồi.

Nhưng đương nhiên cô cũng sẽ không nói thật với Mạc Bạch, kéo khóa túi rồi nói: "Đây là do sư phụ của tôi cho, có vấn đề gì không?"

Mạc Bạch vuốt ve lòng bàn tay mình rồi để hai tay ra sau lưng, nói: "Không có vấn đề gì."

Nửa ngày sau mới nói: "Con quỷ này đã dung hợp với cơ thể cậu ấy, nếu giết nó thì thân thể cũng sẽ bị suy kiệt, dù linh hồn của Ninh Đồng quay về cũng sẽ không thể giống như trước."

Thẩm Ngư cũng biết điều này, trong cơ thể này không phải Ninh Đồng mà là một con quỷ.

Linh hồn của Ninh Đồng đã đi đâu? Chỉ có thể tìm thấy linh hồn của Ninh Đồng, giết con quỷ này, rồi lập tức đưa linh hồn cậu vào trong cơ thể thì cậu mới có thể tỉnh lại.

Mạc Bạch lấy ra một lá bùa rồi dán lên trên trán Ninh Đồng, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Di Ninh thấy bọn họ đi ra, hoảng loạn tiến lên hỏi: "Thế nào? Đồng Đồng không sao chứ?"

Mạc Bạch: "Di, bọn cháu mong di hãy bình tĩnh nghe hết."

Di Ninh hít sâu một hơi, bình phục tâm tình nói: "Di không kích động, hai đứa nói đi."

Mạc Bạch nói tiếp: "Linh hồn của Ninh Đồng bị người khác tráo đổi với linh hồn của quý, bây giờ chúng ta chỉ có thể tìm được linh hồn của Ninh Đồng thì cậu ấy mới có thể tỉnh lại."

Di Ninh run rẩy nói: "Ý của cháu là trong thân thể của thằng bé là một con quỷ, không phải là con trai của di?"

Mạc Bạch gật đầu

Di Ninh kinh ngạc lùi về phía sau, một lúc sau mới nói: "Di biết rồi, có chuyện gì mà di có thể làm không?"

Mạc Bạch nhìn về phía Thẩm Ngư rồi nói: "Đại sư đã phong ấn con quỷ kia ở trong cơ thể cậu ấy, chỉ cần không chạm vào lá bùa thì cậu ấy sẽ không nổi điên nữa."

Thẩm Ngư kéo kéo khóe miệng, phối hợp gật gật đầu.

Từ đại sư kia cô nghe cứ có cảm giác kỳ lạ? Cô rõ ràng chính là đại sư mà!

Thẩm Ngư tiếp lời: "Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được linh hồn của Ninh Đồng."

"Không phải lúc trước di nói tham gia hôn lễ à? Di nói cho bọn cháu biết bọn họ sống ở đâu để chúng cháu tới xem thử."

Di Ninh bước về phía trước, "Được, được, có cần di đi cùng không?"

Mạc Bạch lắc đầu: "Di ở đây canh chừng Ninh Đồng đi, phải có một người nhìn lá bùa trên trán cậu ấy."

Di Ninh run rẩy nắm chặt tay, "Được rồi, cảm ơn hai đứa!"

-

Ra bệnh viện, buổi sáng đã trôi qua, Thẩm Ngư đói bụng, hai người đi tới một quán cơm.

Mâu thuẫn lúc trước dường như giảm đi không ít, Thẩm Ngư trộm cơm cho mèo đen xong rồi bắt đầu ăn.

Mạc Bạch nhìn thoáng qua mèo đen, hỏi: "Cô bắt quỷ còn mang mèo theo ư?"

Thẩm Ngư ngẩng đầu, nhai cơm trong miệng rồi nói: "Làm sao vậy? Mèo của tôi rất ngoan."

Mạc Bạch nhìn cô như nhìn đứa ngốc: "Trong giới bắt quỷ, mèo là một vật mang điềm xấu, huống chi còn là mèo đen, là sát vật."

Thẩm Ngư lườm hắn ta: "Mèo của tôi rất may mắn!" Giống như mèo chiêu tài vậy, có nó, một tuần còn có 2 đơn hàng! Nó là một lão quỷ sống hơn hai nghìn năm cơ mà!

Mạc Bạch đặt đĩa xuống, lau lau khóe miệng, "Không tin thì thôi."

"Còn có mèo đen sẽ rất dễ bị quỷ bám vào người"

Thẩm Ngư nhàn nhạt ồ một tiếng.

Mạc Bạch cho rằng cô sẽ sợ hãi nhưng lại thấy cô vẫn bình tĩnh ăn cơm xong, uống nước.

-

Đi tới nơi Di Ninh nói, là một chung cư xa hoa.

Thẩm Ngư nhìn tin nhắn trên di động, tầng 21, rất cao.

Nhưng cô vẫn luôn nghĩ tới một chuyện, ai lại rút linh hồn của Ninh Đồng ra rồi kéo linh hồn của quỷ vào cơ thể của cậu ấy?

Có rất ít người có thể làm được chuyện này, bởi vì đây là một loại pháp thuật bị cấm, loại pháp thuật này có tác dụng phụ rất đáng sợ nên rất ít người sẽ làm.

"Tôi nghe Di Ninh nói, người đồng nghiệp này đang mang thai." Thẩm Ngư nhìn về phía Mạc Bạch, vẻ mặt không cần nói cũng biết.

Mạc Bạch không nói gì, nhìn thang máy đã tới tầng 21.

Đi ra ngoài, bấm chuông.

Một lúc lâu sau đó mới có người mở cửa, mở cửa là một bà cụ, nhìn thấy hai người thì khó hiểu hỏi: "Hai người là ai vậy?"

Thẩm Ngư cười nói: "Cháu là hộ sĩ ở trung tâm, tới để ghi lại tình trạng mang thai của người mẹ."

Bà cụ cười tươi dẫn hai người đi vào, vừa đi vừa nói: "Con dâu bà mấy hôm nay đều thấy không thoải mái, hai đứa xem thử xem có làm sao không."

Thẩm Ngư gật đầu, thấy dép lê rồi đi theo phía sau bà cụ.

Mạc Bạch kinh ngạc nhìn cô nói chuyện với bà cụ, sao lại có người nói dối không thèm chớp mắt như vậy, thành thạo giống như chuyện hai người tới đây

khám thai là sự thật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (12)

Edit: U' U'

Phòng rất lớn, trang trí khá xa xỉ, xuyên qua hành lang đi đến trước cửa phòng, bà cụ nhìn con mèo đen trên vai cô rồi nói: "Con dâu tôi không thích mèo, cô hộ sĩ, con mèo này....."

Thẩm Ngự đành phải nhìn nó ý bảo nó nhảy xuống, cô còn cho rằng nó không nghe lời nhưng chưa nói thì nó đã nhảy xuống ngoài cửa phòng gãi gãi lông.

Bà cụ thấy không có mèo mới cho hai người đi vào, một chiếc giường đồ gỗ chạm khắc vào mắt, tiến lên phía trước vài bước lại thấy một người phụ nữ đang ngồi trên giường nghe nhạc tốt cho thai nhi.

Cảm giác duy nhất Thẩm Ngự khi nhìn thấy người này là quá gầy, sao một người phụ nữ mang thai có thể gầy đến như vậy.

Người phụ nữ này có một khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn nhưng lại tái nhợt, tóc buộc ở sau đầu, cằm gầy nhon, cánh tay lộ ra bên ngoài gầy trơ xương.

Tại sao thai phụ này lại gầy như vậy? Không phải bình thường khi mang thai đều sẽ béo lên à?

Người phụ nữ này nâng mắt nhìn bọn họ, hỏi bà cụ: "Mẹ, bọn họ là ai vậy?"

Bà cụ giải thích: "Bọn họ là người ở trung tâm tới đây kiểm tra sức khỏe cho thai phụ. Mọi người nói chuyện một lát đi, bà đi gọt trái cây." Dứt lời, bà cụ bèn đi ra ngoài.

Người phụ nữ này nhìn qua cũng đã hơn bốn mươi tuổi nhưng thật ra chỉ có ba mươi, cô ta bình tĩnh hỏi: "Hai người tới đây để làm gì?"

Thẩm Ngự ngồi xuống ghế bên mép giường, mỉm cười nói: "Ghi chép tình trạng mang theo của người mẹ và đứa bé."

Cô ta lại lắc lắc đầu trực tiếp từ chối: "Không cần, hai người đi đi, sau khi sinh con xong tôi sẽ tới trung tâm sinh dưỡng."

Thẩm Ngự và Mạc Bạch nhìn nhau, nửa ngày sau mới nói: "Chúng tôi sẽ làm rất nhanh, sẽ không làm mất nhiều thời gian của chị đâu....."

Cô ta giống như bị kích thích, đột nhiên đứng dậy ném tai nghe xuống mặt đất rồi quát to: "Tôi nói đi ra ngoài! Tôi không cần!"

Tiếng quát này hấp dẫn bà cụ ở bên ngoài, bà cụ chạy vào trấn an cô ta rồi nói với bọn họ: "Hai người đi đi, thật sự xin lỗi."

Thẩm Ngự lắc lắc đầu rồi kéo Mạc Bạch ra bên ngoài.

Về mặt hân hạ khá nghiêm trọng, sắc mặt Thẩm Ngự cũng không tốt lắm.

Chắc chắn có mờ ám nên người phụ nữ này mới bài xích bọn họ như vậy, quan trọng nhất là một thai phụ sao lại có thể gầy như vậy?

Sau khi ra khỏi chung cư, Thẩm Ngự nhíu mày nói với Mạc Bạch: "Tôi có một suy nghĩ."

Mạc Bạch nhìn về phía cô chờ cô nói tiếp.

Thẩm Ngự nuốt nước bọt, nói: "Có thể là do Ninh Đồng đang ở trong bụng cô ta."

Mạc Bạch ngược mắt: "Sao có thể?"

Đúng vậy, sao có thể! Tuy trong cơ thể Ninh Đồng là trẻ con nhưng lại là một con quỷ, là quỷ chẳng khác nào đã chết, sao có thể.....

"Chẳng lẽ là thai chết?" Hai người trầm niệm một lời nói.

Sự khó hiểu trong mắt Thẩm Ngự tan đi, đáy mắt tỏa sáng nói: "Chỉ có thể là thai chết thì cô ta mới muốn đổi hồn! Trong cơ thể Ninh Đồng mới có thể là

quỷ trẻ con!"

Mạc Bạch nhíu mày, "Nếu là như vậy thì rất khó."

Người phụ nữ này có thể đổi hồn, để thai chết có một cuộc sống mới, nhất định phải sử dụng một loại cấm thuật mạnh mẽ, mà loại cấm thuật này cũng sẽ hút tinh khí của cô ta để cung cấp cho thai nhi, tinh khí là mạng sống của một người, nếu không có tinh khí thì cô ta cũng sẽ chết.

Chờ đến khi thai nhi càng lúc càng lớn, tinh khí của cô ta bị hút hết, dù cho sinh được con nhưng cô ta vẫn sẽ chết vì khó sinh.

Nhưng nếu mạnh mẽ rút linh hồn của Ninh Đồng ra thì chẳng khác nào sinh mệnh của cô ta cũng đi tới cuối.

Chương thứ bao nhiêu bạn Mèo có thể nói chuyện (Vẫn giới hạn trong 5 chương tiếp theo nhé)???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (13)

Edit: U`U`

Thẩm Ngư có chút bức bối, chuyện này liên quan đến hai mạng người, nếu cố rút linh hồn của Ninh Đồng ra thì chắc chắn người phụ nữ này sẽ phải chết, mà nếu như vậy thì cơ thể của Ninh Đồng cũng sẽ bị con quỷ trẻ con kia cắn nuốt.

"Con trai của mình đã chết thì tới bệnh viện làm phẫu thuật là được rồi mà, tại sao lại phải khóa linh hồn của Ninh Đồng ở trong cái thai chết của cô ta?"
Thẩm Ngư không nghĩ ra điểm này.

Mạc Bạch nói: "Thành tích của Ninh Đồng đặc biệt xuất sắc, về sau thi đại học chắc cũng sẽ thi vào những trường ở nước ngoài, tính tình cũng ngoan ngoãn nên bị người phụ nữ này nhìn trúng trong hôn lễ hôm đó."

Thẩm Ngư kinh ngạc lú lẫm, "Người phụ nữ cũng thật đáng sợ, con trai của mình chết rồi mà lại muốn cướp con trai của người khác, sau này có đứa con trai vừa nghe lời vừa học giỏi."

"Cô ta xấu xa như vậy thì dù hậu quả có thể nào cũng sẽ không ai gánh vác hộ cô ta được." Cô cũng nghĩ thông, cười lạnh nói: "Trực tiếp rút linh hồn của Ninh Đồng ra đi!"

"Không được!" Mạc Cách không đồng ý, dù hấn ta cũng không thích người phụ nữ kia nhưng..... Nói thế nào cũng là một mạng người

Thẩm Ngư đá đá cục đá dưới chân: "Cậu có cách nào làm họ không chết không? Cấm thuật này không thể giải được!"

Mạc Bạch mím môi im lặng suy nghĩ.

Bỗng nhiên Thẩm Ngư kích động nói: "Tôi có cách rồi!"

Mạc Bạch không ôm hy vọng, nhắc nhở nói: "Ai cũng không thể chết."

Thẩm Ngư lườm hấn ta rồi mới nói tiếp: "Tất nhiên sẽ không chết, tôi cần cậu niệm phù chú giúp tôi."

Mạc Bạch có vẻ không tin: "Nếu mạnh mẽ rút linh hồn của Ninh Đồng ra thì cô ta sẽ chết."

"Sẽ không!" Thẩm Ngư giải thích nói: "Máu của tôi là máu cực âm, có thể hấp dẫn dẫn quỷ cũng có thể làm tăng tinh khí, lúc rút linh hồn của Ninh Đồng ra thì cho cô ta uống hai giọt, lại hấp dẫn quỷ trẻ con và Ninh Đồng đi ra, lúc ấy làm hai linh hồn trở về trong thân thể của từng người là được." Suýt chút nữa là cô quên mất chuyện này, máu của cô là Thần Khí đó! Hoàn toàn là một cái bàn tay vàng!

Nhưng cách làm này có một nhược điểm vì khi cấm thuật bị phá vỡ thì sẽ bị phản phệ, sẽ làm người phá vỡ hao hết tinh lực, nhưng cũng chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là được.

Mạc Bạch hỏi lại: "Thật sự?"

"Thật sự có thể!" Thẩm Ngư có chút bất đắc dĩ, "Hai người đó sẽ không chết, cậu cứ yên tâm đi."

Mạc Bạch suy nghĩ một lúc lâu mới gật đầu.

Người phụ nữ mỗi ngày sẽ xuống đi bộ không vườn, lúc ấy hai người trói cô ta đưa đến bệnh viện là được.

Sau khi Thẩm Ngự trói người đưa tới bệnh viện thì đóng tất cả cửa sổ lại, để chị Ninh canh ngoài cửa rồi nói với Mạc Bạch: "Đợi lát nữa tôi nói được thì cậu bắt đầu niệm phù chú để dụ quỷ trẻ con đi ra ngoài."

Mạc Bạch gật gật đầu.

Thẩm Ngự lấy ra một cái dao nhỏ, cắn răng cắt vào lòng bàn tay rồi nhỏ vài giọt máu trong trong miệng người phụ nữ kia, một giọt một giọt bắt đầu rơi xuống sàn nhà, sương đen xuất hiện phủ kín căn phòng...

Thẩm Ngự quát to: "Được rồi, nhanh lên!"

Mạc Bạch nhắm mắt lại bắt đầu niệm phù chú, linh hồn từ cơ thể Ninh Đồng và người phụ nữ kia bắt đầu đi ra rồi dần dần trở lại cơ thể của mình.

Thẩm Ngự thấy thế vội vàng dùng khăn cầm máu trong lòng bàn tay, nhưng sương đen trong phòng không tiêu tán mà càng thêm dày đặc, từng cơn gió thổi tới làm cửa sổ run rẩy.

Mười mấy con ác quỷ xuất hiện tham lam nhìn Thẩm Ngự rồi nhanh chóng bay về phía cô

Mạc Bạch thấy có nhiều ác quỷ như vậy bèn nhanh chóng rút kiếm gỗ đào ra, nhưng chỉ có thể tạm thời ngăn cản được một lúc.

Bỗng nhiên Thẩm Ngự trái tim bắt đầu đau đớn, miệng phun máu tươi vô lực ngã xuống mặt đất.

Vì phá vỡ cấm thuật nên cô phải chịu phản phệ.

Vì sao lại ở lúc này, có nhiều ác quỷ như vậy.....

Tâm mắt trở nên mơ hồ, cô chỉ thấy một bóng đen nho nhỏ đang đi về phía mình.

Tặng TiểuTiểuPhuong ú ú

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (14)

Edit: U' U'

Bên này Mạc Bạch không thể ngăn cản tất cả ác quỷ đang chen chúc muốn bay về phía Thẩm Ngự, hẳn ta chưa bao giờ gặp nhiều ác quỷ như vậy, mà chúng còn tụ tập ở bên nhau muốn nhào tới

Sương mù đen nghìn nghịt tràn ngập trên đỉnh đầu, cảm giác lạnh lẽo thấu xương bao phủ cả căn phòng, Mạc Bạch nhân cơ hội nhìn về phía con mèo đen của Thẩm Ngự, nó bắt đầu liếm máu trên lòng bàn tay của cô, sau đó, một hình ảnh làm hắn ta khiếp sợ xảy ra.

Cơ thể mèo đen bị ánh sáng bao phủ, tất cả ác quỷ trong phòng lập tức biến mất, cùng với đó là sương đen và cảm giác lạnh lẽo thấu xương kia.

Căn phòng trở lại như lúc đầu, mà con mèo đen kia đang liếm lông và đuổi người.

Sao... Sao có thể!

Mạc Bạch kinh ngạc nhìn chăm chăm con mèo đen không có gì đặc biệt kia.

Mà Thẩm Ngự đã tỉnh lại, che ngực thở hổn hển, "Đau chết mất."

Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mạc Bạch ngây người đứng im, ác quỷ trong phòng biến mất, ánh sáng mặt trời mang theo cảm giác ấm áp chiếu xuống, Thẩm Ngự đứng lên nhìn Mạc Bạch nói: "Cậu cũng giỏi đấy chứ, nhiều ác quỷ như vậy mà cũng giết được! Tôi còn tưởng rằng hôm nay sẽ chết ở đây chứ."

Mạc Bạch lắc lắc đầu muốn giải thích: "Không phải, ác quỷ không phải là tôi giết mà là....."

"Lại còn giả vờ!" Thẩm Ngự không chịu được vẻ khiêm tốn của hắn ta, nam chính nào mà chẳng vậy, có công không bao giờ nhận hết về mình, người khác lại biết nên càng thêm kính trọng.

Xua xua tay, chuyện này cứ bỏ qua như vậy, Thẩm Ngự cảm thấy không thoải mái muốn nghỉ ngơi nhưng người phụ nữ kia đã tỉnh lại.

Khi cô ta nhìn thấy Ninh Đồng đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt tròn to hoảng sợ lùi về phía sau, miệng lắp bắp: "Sao tôi lại ở đây, sao tôi lại ở đây!"

Thẩm Ngự đặt tay lên vai Mạc Bạch để không ngã xuống rồi quay đầu nói với cô ta: "Là bọn tôi đưa cô tới đây."

Cô ta nghe vậy thì sững sờ nhũn mày lại: "Hai người..... Là hai người, vì sao lại đưa tôi tới đây? Hai người đang bắt cóc! Bắt cóc!!"

Thẩm Ngự không chịu được sự ồn ào của cô ta nên che lỗ tai lại quát: "Câm miệng!"

"Biết người trên giường là ai chứ?" Thẩm Ngự chỉ vào Ninh Đồng nói với cô ta.

Cô ta cúi đầu không dám nhìn, dùng sức lắc đầu, "Tôi... Tôi không biết, tôi không biết."

Thẩm Ngự cười lạnh, Mạc Bạch bên cạnh nhìn qua ý bảo cô không cần quá mức, dù gì cũng đòi hai linh hồn trở về rồi, bây giờ cô ta cũng là một thai phụ nên không chịu được kích thích.

Thẩm Ngự bỏ qua ánh mắt của hắn ta, tiếp tục nói: "Không quen? Lúc cô lấy linh hồn của con trai người khác khóa vào trong bụng mình thì sao không nói là không quen biết đi?"

Vừa dứt lời, cơ thể người phụ nữ kia cứng đờ, trong mắt tràn đầy kinh sợ: "Sao..... sao cô lại biết chuyện này?"

"Chẳng những biết mà tôi còn để linh hồn con trai ruột của cô trở về với cơ thể của nó, yên tâm đi, tôi sẽ siêu độ cho linh hồn của con trai cô để nó đầu thai chuyển thế." Thẩm Ngự mỉm cười nói.

Cô ta tái mặt lại, ôm bụng nhìn Ninh Đồng trên giường quát to, "Không, không có thể nào! Không thể nào! Trẻ em còn ở trong bụng tôi, còn ở trong đó!"

Người phụ nữ kịch liệt giãy giụa, bên dưới bỗng nhiên có một dòng máu chảy từ dưới thân xuống đùi, cô ta oán hận nhìn về phía Thẩm Ngự, "Vì sao cô lại làm vậy? Đó là con trai của tôi! Đó là con trai của tôi mà!"

Thẩm Ngự đã nhìn thấy nhiều loại người như vậy, cô ôm ngực nhướn mày: "Con của cô? Con trai mà người ta cực khổ nuôi bao nhiêu năm trời sao lại thành con của cô rồi?"

Còn chưa nói xong thì cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, một người chạy vào, hai tay nắm lấy cổ áo cô ta giật dữ quát to: "Vì sao cô lại làm vậy? Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với cô cơ mà, tại sao lại muốn cướp Đồng Đồng của tôi đi? Vì sao??"

Cô ta cũng khóc, khóc đau đớn muốn chết, "Tôi cũng không muốn làm vậy, chồng của tôi không muốn kết hôn, nhiều năm như vậy, tôi biết anh ấy có người phụ nữ khác, đầu năm nay tôi mang thai nên mẹ chồng mới bắt anh ấy kết hôn với tôi, nhưng mà..... nhưng mà con của tôi đã chết, vì sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy..... Con của tôi....."

"Nếu anh ấy biết chắc chắn sẽ không cần tôi nữa..... Tôi vất vả lắm mới mang thai được..... Xin lỗi cô....."

Chị Ninh cũng bắt đầu khóc, bụm mặt ngồi dưới đất, "Vậy cô mang con trai của tôi đi làm gì? Đồng Đồng của tôi, thằng bé ngoan như vậy, chưa bao giờ làm tôi phải nhọc lòng, cô cũng là mẹ mà, cô có biết mấy ngày nay tôi sống thế nào không....."

"Xin lỗi..... Thật sự xin lỗi....."

Người phụ nữ này sinh non, sợ bị chồng vứt bỏ nên tìm mẹ mình nghĩ cách, mẹ cô ta dùng thuốc để giữ cái thai ở trung bụng, sau đó chỉ cần tìm được một linh hồn của nam sinh bất kỳ để trao đổi với linh hồn của thai chết là có thể tiếp tục mang thai, sinh sản.

Nhưng dù vậy sau đó cô ta cũng sẽ chết vì khó sinh, mà cô ta cũng đã chuẩn bị tâm lý, dù thế nào cũng phải sinh, mà cô ta gặp được Ninh Đồng ở lễ cười.

Ninh Đồng nghe lời lại hiểu chuyện, chị Ninh lại tự hào nói tới thành tích xuất sắc của con mình, sau này sẽ thi vào những trường đại học ở nước ngoài.

Nếu đó là con trai của cô ta.....

-

Ra phòng bệnh, Thẩm Ngự thiếu chút nữa thì ngã xuống nhưng may mà có Mạc Bạch đỡ.

Thẩm Ngự cảm ơn: "Dù thế nào thì hôm nay phải cảm ơn cậu."

Mạc Bạch nhìn thoáng qua mèo đen trên vai cô, lắc đầu nói không có gì.

"Chuyện này cuối cùng cũng xong." Thẩm Ngự xoa xoa mắt nói tạm biệt, "Bai ~"

"Chờ một chút." Mạc Bạch gọi cô lại, muốn nói lại thôi: "Tuy...máu của cô có thể phá vỡ cấm thuật nhưng vẫn phải chịu phản phệ, tại sao cô vẫn muốn....."

Thẩm Ngự nhún vai giả vờ nói: "Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tòa tháp, A di đà phật."

Có giá trị thiện ý thì sao lại không làm?

"Tôi đi đây, hy vọng đừng gặp lại ~"

Nam chính này còn thánh phụ hơn cả trong cốt truyện, tam quan của Thẩm Ngự bất chính nên cũng không muốn dạy hư hấn ta.

Vẫn nên không gặp nhau nữa thì hơn.

Mạc Bạch: "....."

Ánh hoàng hôn phủ xuống, bóng dáng mảnh khảnh đi một cách tùy ý thản nhiên, rõ ràng rất gần nhưng Mạc Bạch lại thấy hai người như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không thể giao nhau.

Ghép tên một nhân vật, anh nghĩ là rất dễ [B C L H A A C và hai dấu nặng, tên hai chữ]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 274: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (15)

Edit: U`U`

Thẩm Ngự ở nhà tĩnh dưỡng một tuần mới khôi phục một ít tinh lực, không giống lúc trước xuống giường cũng là một vấn đề.

Vừa mở mắt đã đối diện với một đôi mắt mèo bình tĩnh làm cô suýt nữa hét lên, ngồi dậy thờ phào, "Mi ngồi ở đầu giường làm cái gì vậy? Sợ chết đi được."

Mèo đen không để ý đến cô mà gãi gãi lông, nhảy xuống đất lắc lư đuôi rồi đi.

Thẩm Ngự đứng dậy vào trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi gọi một suất cơm hộp.

Chưa đến mười phút sau chuông cửa đã vang lên, cô kinh ngạc đi mở cửa, cơm hộp bây giờ ship nhanh thật, chưa đến mười phút đã tới nơi rồi.

Ai biết vừa mở cửa đã nhìn thấy Ninh Đồng và Mạc Bạch.

Mạc Bạch nhìn qua phía sau cô rồi nói: "Sau khi Ninh Đồng tỉnh lại thì muốn đi cảm ơn cô, hôm nay được xuất viện nên tới đây luôn."

Ninh Đồng đứng cạnh cúi đầu cảm ơn, tuy mấy ngày nay cậu giống như đã ngất đi nhưng khi tỉnh lại nghe mẹ và Mạc Bạch nói lại mọi chuyện, cậu cảm thấy rất biết ơn Thẩm Ngự, nếu cậu không còn nữa thì sẽ không còn ai chăm sóc mẹ cậu.

"Cảm ơn cô, ân nhân."

Thẩm Ngự lùi về phía sau một bước xua xua tay: "Không phải đâu, công lao lớn nhất thuộc về Mạc Bạch."

"Được rồi, hai người cũng gặp được tôi rồi, tôi còn có chút việc, tạm biệt." Nói rồi Thẩm Ngự định đóng cửa.

Lại bị Mạc Bạch ngăn lại, "Chờ một chút."

Thẩm Ngự khó hiểu nhìn hấn ta.

Mạc Bạch buông tay ra rồi nói: "Bọn tôi ngồi xe lâu như vậy mới tới được đây mà cô không cho uống cốc nước đã đuổi về à?"

Thẩm Ngự còn kỳ quái, "Mà sao cậu lại biết nhà tôi ở đây?"

Mạc Bạch nhún vai, "Học đạo thuật mà những thứ đơn giản này cũng không biết thì học làm gì."

Thẩm Ngự: "....."

"Được rồi, vào đi." Thẩm Ngự tránh người sang bên cạnh ý bảo bọn họ đi vào.

Cánh cửa đóng lại, so với Mạc Bạch thì Ninh Đồng có vẻ hơi ngại ngùng, phòng rất nhỏ, bên cạnh là phòng bếp và WC, nhìn ra đằng sau là phòng ngủ của cô, cửa không đóng lại nên có thể nhìn thấy hết.

Thẩm Ngự chỉ mặc một bộ đồ ngủ, lông léo, tóc lộn xộn, trên mặt không trang điểm nên trông trẻ hơn rất nhiều, đôi mắt trong suốt vì buồn ngủ mà ngập nước, cô dựa vào sofa nói: "Uống nước thì đi đi, ở nhà tôi không có gì chiêu đãi hai người."

Ánh mắt Mạc Bạch dò đi rồi dừng lại trên mấy lá bùa ở tường và cửa sổ: "Sao cô lại phải dán nhiều bùa như vậy?"

Thẩm Ngự thần nhiên nói: "Với thể chất của tôi mà không dán bùa thì buổi tối sẽ rất ồn ào."

Dứt lời cho hắn ta một ánh mắt cậu hiểu mà.

Lúc này Mạc Bạch mới nhớ tới chuyện mấy ngày hôm trước.

Thể chất cực âm sẽ hấp dẫn rất nhiều ác quỷ, mà máu của cô lại là thứ cực bổ với chúng nó.

Nếu không phải chuyện xảy ra trên người mình thì Ninh Đồng không bao giờ tin những chuyện này, nghe bọn họ nói chuyện bèn hỏi, "Trên đời này có rất nhiều quỷ sao?"

Thẩm Ngự nhìn cậu một cái, nói: "Có chứ, bên cạnh cậu đang có một con đấy."

Sắc mặt Ninh Đồng tái nhợt ngồi sát vào Mạc Bạch.

Mạc Bạch đỡ trán: "Cô ấy lừa cậu thôi, trong phòng này dán nhiều bùa như vậy làm sao mà có quỷ được."

Nghe vậy Ninh Đồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói cả buổi hai người kia mới đi, Thẩm Ngự ném hộp cơm vào thùng rác, xoa xoa cái bụng rồi ngồi xuống giường.

Nhìn thiện ý giá trị còn thiếu 79 điểm, qua chuyện lần này Ninh Đồng cho cô 5 điểm.

Oán khí của Dư Trần vẫn còn 94.9%.

Thế giới này chắc sẽ rất lâu đấy.

Cô ngã xuống giường đi ngủ.

-

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Ngự ăn sáng xong lại tiếp tục ra ngoài bày quán.

Ông cụ bán bánh không thấy cô bày quán nên đi sang quan tâm hỏi thăm.

Thẩm Ngự ăn ngay nói thật: "Cháu đi bắt quỷ ạ."

Ông cụ bán bánh: "....."

Thẩm Ngự mua hai cái bánh nướng, cô một cái, mèo đen một cái.

Hôm nay cũng không có khách, chạng vạng cô thu quán về nhà, đang đi trên đường thì suýt nữa va vào một người.

Thẩm Ngự nhìn nam sinh kia, cô vừa bước sang bên trái thì nam sinh kia cũng bước sang trái một bước, "Xin lỗi, xin lỗi cô."

Người ta cũng đã xin lỗi, Thẩm Ngự vẫy vẫy tay, vừa định nói không sao thì lại thấy giữa mày cậu có một luồng khí đen.

Nếu cô đoán không sai thì loại khí đen này là bị quỷ quán thân.

Nam sinh đứng lên định rời đi nhưng lại bị Thẩm Ngự gọi lại.

"Có phải gần đây cậu gặp phải rất nhiều chuyện kỳ quái không?" Thẩm Ngự hỏi.

Nam sinh đột nhiên dừng lại, xoay người kinh ngạc gật đầu: "Đúng... Đúng vậy, sao cô lại biết?"

Thẩm Ngư kéo tấm biển trong tay ra: "Công việc của tôi là trừ tà bắt quỷ."

Nam sinh cúi đầu rối rắm, thật ra cậu là người không tin vào ma quỷ nhưng những chuyện lạ mấy ngày này đã ảnh hưởng đến việc học và cuộc sống của cậu rất nhiều.

"Sao chị lại biết mấy ngày nay em hay gặp phải những chuyện kỳ quái?" Cậu tò mò hỏi.

Thẩm Ngư chỉ vào ấn đường của cậu, "Tôi thấy khí đen trên ấn đường của cậu."

Khí đen trên ấn đường được chia làm rất nhiều loại.

Có khí đen là vận đen, có khí đen là cái chết, có khí đen là sẽ xảy ra chuyện, còn có một loại khí đen là bị quỷ quẩn thân.

Nam sinh thuộc về người sau.

Nam sinh dùng đầu ngón tay chạm chạm vào ấn đường, hoảng loạn nói: "Thật sự có sao?"

Thẩm Ngư cất lá cờ đi rồi nói, "Tôi nhìn thấy vậy, nếu cậu không tin thì thôi vậy, tôi đi đây."

"Ừ ừ!" Nam sinh đi tới gọi cô lại: "Em tin, chỉ có thể giúp em không? Em không muốn gặp phải những chuyện đó nữa."

Thẩm Ngư nhìn sắc trời rồi lấy một lá bùa ra đưa cho cậu, "Cậu hãy cầm lá bùa này, buổi tối cũng đừng tắm rửa, đi ngủ sớm một chút, tám giờ sáng mai đợi tôi ở đây."

Quá muộn thì sẽ có rất nhiều quỷ, cứ để ngày mai rồi nói sau.

Nam sinh đồng ý cầm lá bùa kích động nói, "Cảm ơn chị, đại sư."

Thẩm Ngư xua tay: "Tôi họ Lâm, cậu cứ gọi tôi là chị Lâm đi, cậu tên gì?"

Nam sinh: "Em là Bạch Lạc."

-

Năm này Bạch Lạc học lớp mười, gia đình giàu có, cha mẹ lại đi công tác thường xuyên, di giúp việc thì nấu cơm tối cho cậu xong sẽ đi về nên buổi tối chỉ có một mình cậu ở nhà.

Căn phòng im ắng, Bạch Lạc ngồi xuống bàn học lấy sách ra bắt đầu làm bài tập.

Ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt cậu, căn phòng bỗng nhiên tràn ngập hơi thở lạnh lẽo đang chậm rãi tới gần Bạch Lạc.

Nhưng vừa đi tới gần lại bị ánh sáng vàng cản lại, dường như Bạch Lạc phát hiện ra, quay đầu nhìn về phía sau...

Tặng ____fly2512 nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Anh ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (16)

Edit: U'U'

Bạch Lạc chỉ bật một chiếc đèn bàn để làm bài tập nên khi quay đầu lại nhìn về phía sau, ánh sáng càng ngày càng mờ, góc phòng tối om không nhìn thấy gì cả.

Cửa sổ đã đóng lại thì gió lạnh lại thổi từ đâu tới?

Bạch Lạc buông bút, cầm lấy lá bùa nắm chặt trong tay rồi đi tới gần cửa bật đèn phòng.

Căn phòng trở nên sáng ngời, cậu thở phào nhẹ nhõm đi tới bàn ngồi xuống, nhưng đã không còn tâm trạng để làm bài tập.

Chuyện lạ lúc trước hiện lên từng chuyện một, trong lòng hoang mang rối loạn, cậu không tin quỷ, càng không tin thế giới này có nhiều chuyện lạ như vậy, nhưng những việc này đang xảy ra trên người cậu.

Lá bùa trong tay nóng lên đánh gãy dòng suy nghĩ của Bạch Lạc, cậu cúi đầu nhìn lá bùa trong tay, nó đang.....

Sáng lên!

Bạch Lạc sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, rồi lại không dám vứt đi, nhớ tới lời dặn của Ngự đại sư lúc chiều.

Mà ở một góc trên trần nhà, có thứ gì đó đang nhỏ nước, từng giọt từng giọt, hóa thành một bóng dáng thon dài nhìn về phía cậu.

-

"Sao mày lại không ăn đồ ăn vậy?" Thẩm Ngự chỉ vào cái bát trên mặt đất rồi nói.

Cô đã ăn xong cơm rồi mà con quỷ này vẫn chưa ăn tí thức ăn nào, trước kia nó cũng không như vậy mà!

Chẳng lẽ là không muốn ăn?

Mèo đen nằm trên gối mềm không nhúc nhích, đôi mắt bình tĩnh nhìn cô.

"Cả ngày nay chưa ăn gì mà chỉ ăn một cái bánh nướng, mày đói bụng cũng đừng làm mèo yêu của tao đói bụng!" Thẩm Ngự đau lòng muốn chết, con mèo vốn mềm mềm mại mại mà bây giờ gầy đi hẳn một vòng.

"Bồn tọa muốn ăn đồ ăn mà cô ăn."

Một giọng nói mát lạnh vang lên trong phòng

Thẩm · thanh không hết thuốc chữa · Ngự chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị điện giật, trái tim còn không khống chế được mà đập nhanh hơn.

Mà giọng nói này lại từ miệng của một con mèo phát ra.

"....." Cô mở to mắt nhìn nó lùi về sau mấy bước.

Mèo đen đạp trên mặt đất, từng bước một đi tới gần cô, "Vì sao cô lại khóa bồn tọa trong cơ thể một con mèo?"

Thẩm Ngự cũng từng bước lùi về phía sau cho đến khi sau lưng là một bức tường lạnh lẽo, "Sao....." Sao có thể nói được.

【 Dư Trần đã uống máu của cô nên có thể nói chuyện. 】

"Còn có thể như thế nữa cơ à??"

Mèo đen đứng im trước mặt cô, lắc lắc cái đuôi nói: "Bồn tọa không thích cái cơ thể này."

Thẩm Ngự không nghe thấy câu tiếp theo của hắn nên cho rằng hắn muốn thoát khỏi cơ thể của mèo đen: "Anh không thể thoát ra được!"

Mèo đen cúi đầu liếm liếm móng vuốt, giọng nói càng thêm lạnh lẽo, "Nếu giết cô thì sao?"

"Giết... Giết tôi cũng không ra được!" Thẩm Ngự nghĩ tới lúc này hắn cũng không có pháp lực, hắn đã bị phong ấn trong cơ thể của mèo đen nên lập tức tự tin, "Chỉ bằng cái móng vuốt này của anh mà cũng đòi giết tôi à? Cũng chỉ có thể gãi ngứa mà thôi."

Mèo đen nhảy lên trên vai Thẩm Ngự, móng vuốt gãi gãi lông, "Bồn tọa muốn ăn thứ cô vừa ăn."

Thẩm Ngự cảm giác bả vai nặng trĩu, sợ móng vuốt sẽ cào vào mặt mình nên cảnh cáo: "Nếu anh cào tôi thì sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra được!"

Mèo đen liếm liếm móng vuốt không để ý tới cô.

Thẩm Ngự đi vào phòng bếp nấu một bát mì rồi đặt lên bàn, mèo đen cúi đầu xuống bát đầu ăn.

"Mì tôi nấu không ăn được đâu." Thẩm Ngự chống cằm, nhớ tới thế giới trước có người nói mì cô nấu rất ngon, còn ăn một nồi, cô tưởng thật nên nấu một nồi mì để ăn, nhưng vừa cho vào miệng đã muốn nôn ra, cực kì khó ăn.

Vị giác của người kia chắc có vấn đề rồi.

Mèo đen nuốt mì, mắt mèo hơi lóe lên, nói: "Cũng được."

Thẩm Ngư: "....."

Xong rồi, lại là một người có vấn đề về vị giác... Không, là quý.

-

Buổi sáng Thẩm Ngư bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh lại, vừa mở mắt đã đối diện với một đôi mắt mèo sâu thẳm làm cô giật mình, giật dử mắt: "Sao tự nhiên lại ngồi trên đầu giường của tôi, làm tôi sợ chết đi được!!"

Mèo đen nhảy xuống giường, "Bỏ tọa không ngủ một mình được."

Thẩm Ngư có chút không quen khi hắn nói chuyện, mà ai quen nói chuyện với một con mèo, cô hơi sùng sốt rồi kéo kéo khóe miệng: "Anh sống lâu như vậy rồi mà còn không quen ngủ một mình à?"

Mèo đen ngồi xổm ngoài cửa nhàn nhạt nói: "Bỏ tọa ngủ thật lâu thật lâu trong cái mật thất kia, ở trong mơ có người ở bên cạnh bỏ tọa, bỗng nhiên ngủ một mình nên không ngủ được."

Thẩm Ngư chớp chớp mắt, vội vàng vệ sinh cá nhân rồi ngồi xổm trước mặt mèo đen, hỏi: "Người trong mơ là ai vậy?"

Chẳng lẽ chuyện này không có trong cốt truyện? Ba nghìn năm trước vai ác Dur Trần có người yêu?

"Bỏ tọa không biết." Mèo đen nói.

Thẩm Ngư chống cằm, cười nói: "Chắc chắn là người anh thích đấy, nếu không tại sao ba nghìn năm mà vẫn mơ thấy cô ấy."

Mèo đen nâng mắt nhìn cô chằm chằm, "Thích?"

"Đúng vậy." Không nghĩ tới vai ác tàn nhẫn máu lạnh vô tình này còn có một câu chuyện xưa.

Mèo đen gục đầu xuống không nói nữa.

-

Tám giờ tới chỗ hẹn, Thẩm Ngư nhìn thấy hai mắt Bạch Lạc thâm quầng lại mới hỏi: "Tối qua cậu không cầm lá bùa tôi cho à?"

Bạch Lạc xoa xoa mắt, "Em có cầm mà."

"Vậy cậu....."

"Lá bùa này hôm qua còn nóng lên lúc em làm bài tập, nhưng lúc em lên giường ngủ thì nó đã biến thành tro tàn, sau đó đằng sau lưng em lại giống như có một tảng băng dán vào, cực kỳ lạnh."

"Em bật điều hòa cũng không có tác dụng, sợ tới mức cả đêm em không dám ngủ." Bạch Lạc càng nghĩ càng sợ hãi.

Thẩm Ngư nhú mày: "Lại?"

Bạch Lạc dùng sức gật đầu, "Đúng vậy, chuyện này xảy ra rất nhiều lần rồi."

Thẩm Ngư giơ tay ý bảo cậu đừng nói chuyện, nhìn nhìn xung quanh rồi chỉ vào một quán cà phê: "Chúng ta tới đó nói chuyện."

Đi vào quán cà phê, Thẩm Ngư nói: "Cậu kể lại từ khi bắt đầu xuất hiện những chuyện lạ đó cho tôi nghe."

Bạch Lạc cảm xúc cà phê uống một ngụm, nhắm mắt lại suy nghĩ một lúc lâu mới bắt đầu nói: "Em....."

Ba tháng trước Bạch Lạc nghỉ hè nên về nông thôn chơi, nhà bọn họ tuy rằng giàu có nhưng bà nội không muốn vào trong thành phố ở, nói ở nông thôn còn có ông nên bà không muốn đi.

Bạch Lạc rất thích ở nông thôn, không khí trong lành, nước sông cũng sạch sẽ, đặc biệt là bầu trời ở đây cực kỳ đẹp.

Mẹ cậu ở đây chơi nửa ngày rồi đi công tác, dặn dò cậu phải nghe lời bà nội, đừng tới mấy nơi nguy hiểm.

Còn nói nghỉ hè xong sẽ tới đón cậu về nhà.

Không có mẹ Bạch Lạc càng tự do, trong thôn có một nam sinh gọi là Đầu To cùng tuổi với cậu, cậu ấy rất tốt, lại hay dẫn cậu đi chơi, còn kể cho cậu những chuyện thú vị ở nông thôn.

Bạch Lạc sống ở thành phố từ nhỏ nên không biết những chuyện kỳ quái ở đây.

Ví dụ như ở phía Tây có một con sông, bên trong có một ngôi mộ của Thái Tử được hoàng đế Nam Uyên sùng ái nhất, ngôi mộ kết cấu phức tạp, bên trong giống y như mê cung, vách tường xung quanh mộ không biết làm từ vật liệu gì mà vô cùng kiên cố, chưa ai có thể vào được.

Chuyên mục ghép tên nhân vật [U Ê U' T N YH hai chữ không dấu]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (17)

Edit: U' U'

Hơn nữa trong sông có quỷ, người xuống nước không có ai may mắn thoát khỏi cái chết, chuyện đáng sợ hơn là không tìm thấy thi thể.

Bạch Lạc muốn đi xem, mộ của hoàng thất đó, trước nay cậu chưa từng được tận mắt nhìn thấy mà chỉ nhìn qua trong phim nên muốn đi xem thử.

Dù Đầu To nói với cậu chuyện này nhưng cậu vẫn không quan tâm.

Cậu không tin trên thế giới này sẽ có quỷ, thời đại nào rồi mà còn tin mấy chuyện này.

Ở trong sông chết đuối chỉ sợ là do không biết bơi thôi, từ lúc nhỏ cậu đã được cha mẹ đưa đi tập bơi, bơi lội đối với cậu cũng giống như đi bộ vậy.

Đầu to nhìn cậu bắt đầu xuống nước, hoảng loạn nói: "Tiểu Bạch, những chuyện tớ kể đều là sự thật, cậu đừng xuống đấy."

Bạch Lạc cời quần áo, ở nhà cậu đã mặc sẵn quần bơi ở bên trong, đặc biệt mát mẻ, không để ý lời Đầu To nói mà bắt đầu đi xuống, trong sông có chút lạnh lẽo, không ấm áp như nước được ánh nắng chiếu xuống mà lạnh lẽo như nước đá.

Bạch Lạc run lập cập, có chút kỳ quái đập đập nước, tại sao trời nắng mà nước sông lại lạnh như vậy chứ?

"Tiểu Bạch! Lên bờ đi!" Đầu To đi đến bên cạnh sông lo lắng nhìn cậu.

Bạch Lạc xua xua tay, "Tớ xuống đáy sông xem có mộ ở dưới đấy không thôi, xem xong tớ sẽ lên." Nói xong, cậu lặn xuống.

Đầu To đứng trên bờ nóng nảy nhưng không biết làm gì, con sông này không ai dám tới gần bờ vì quá đáng sợ, cậu tận mắt nhìn thấy một người đang bơi rồi bị kéo xuống đáy sông, sau đó mất tích.

Mà Bạch Lạc lặn xuống bên dưới, trước mắt càng ngày càng đen, không nhìn thấy bên trong có gì, nước sông lại càng ngày càng lạnh lẽo, không biết vì sao cậu lại cảm thấy có thứ gì đó đang đi theo sau mình.

Bạch Lạc hết hơi, cậu ngoi đầu lên vẫy vẫy tay với Đầu To: "Đầu To, tớ không sao."

Đầu To nhìn thấy cậu mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, đột nhiên chân Bạch Lạc bị thứ gì đó dùng sức kéo xuống, cậu tránh thoát, hai tay vội quơ quơ trên mặt nước.

Đầu To thấy thế, sợ hãi nói: "Tiểu Bạch!! Tiểu Bạch! Cậu sao vậy!?"

Bạch Lạc không tránh thoát được cái tay kia, cậu cúi đầu nhìn xuống, lại thấy gương mặt mờ ảo bên dưới đáy nước, không chỉ có một cái, mà là mười mấy cái.....

Bạch Lạc quên cả gãy gựa, cứ như vậy bị kéo xuống đáy nước, nước lạnh bao phủ thân thể cậu, sự khủng hoảng làm thân thể cậu không thể cử động được, âm thanh bên tai dường như biến mất.

Áp lực truyền đến từ bốn phương tám hướng, bàn tay đang duỗi về phía Bạch Lạc hoàn toàn biến mất, cậu chậm rãi chìm vào đáy sông, mở to mắt, mơ hồ nhìn đến một bóng người bơi về phía cậu kéo cậu lên.

Bạch Lạc dùng sức ôm lấy người kia như ôm lấy cọng rom cứu mạng.

Lúc tỉnh lại, cậu thấy mình đang nằm trên mặt cỏ gần bờ sông, Đầu To đang ngồi bên cạnh khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi đầy mặt.

Bạch Lạc chống người dậy xoa trán, nói: "Tớ làm sao vậy?"

Đầu To thấy cậu tỉnh lại thì càng khóc to hơn: "Cậu làm tớ sợ chết khiếp, Tiểu Bạch, tớ cho rằng sẽ không được gặp lại cậu nữa."

Cả người Bạch Lạc ướt sũng, khuôn mặt đẹp trai cực kỳ tái nhợt, nhớ lại lúc trước suýt chút nữa thì chết đuối: "Tớ cũng nghĩ là mình sẽ chết, cảm ơn cậu đã cứu tớ."

Đầu To lắc đầu, "Không phải tớ cứu cậu."

"Vậy tớ lên bờ bằng cách nào?" Sắc mặt Bạch Lạc càng thêm tái nhợt, cậu hoảng sợ kéo tay Đầu To chạy về nhà.

Đầu to hoảng sợ nói: "Cậu tự nổi lên mà."

Bạch Lạc nuốt nuốt nước bọt rồi nói: "Đầu To, hình như tớ nhìn thấy quý."

"Cậu... Cậu đừng làm tớ sợ." Đầu To ngừng cả khóc, khịt khịt lắc đầu.

Ngày hè nóng bức, ánh nắng chiếu xuống, nhưng hai người lại cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương.

Ngày đó về nhà, buổi tối Bạch Lạc sốt cao, uống thuốc gì cũng không hạ nhiệt, cuối cùng phải để một bà cụ trong thôn đến trừ tà cho cậu.

Bà cụ nói cậu gặp quỷ nên trên người dính những thứ bẩn thỉu, nếu không diệt trừ thì sẽ không thể khỏi bệnh.

Đêm hôm đó, nhà ông bà Bạch Lạc bật đèn cả đêm, tới buổi sáng bà cụ kia mới đi.

Chiều hôm sau Bạch Lạc tỉnh lại, cơ thể đau nhức không có sức, bà nội nấu cháo cho cậu uống, không cho phép cậu tới bờ sông chơi, cũng không cho Đầu To tới tìm cậu.

Bạch Lạc suy nghĩ vài ngày, hôm đó rõ ràng có người cứu cậu, cậu còn ôm người kia mà, vậy tại sao Đầu To lại nói cậu tự nổi lên?

Người kia..... Chẳng lẽ không phải người? Là quý?

Bạch Lạc không dám tiếp tục nghĩ, càng nghĩ càng sợ.

Buổi tối, Bạch Lạc bị lạnh tỉnh, trên lưng giống như có một cục đá lạnh lẽo dán vào vậy.

Cậu ngồi dậy bật đèn lên, trong phòng không có gì, cục đá kia cũng biến mất, giống như chỉ là ảo giác của cậu.

Buổi sáng ngày hôm sau, bà nội cầm chăn của cậu đi phơi, còn hỏi có phải cậu mang kem lên giường ăn không.

Bạch Lạc đang xem TV, lắc đầu: "Không ạ, cháu mà ăn kem cháu sẽ đi ra bên ngoài ăn."

Bà nội kỳ quái nói: "Vậy sao trên chăn của cháu lại có nước nhì."

"Có nước ạ?" Ánh mắt Bạch Lạc từ TV chuyển về phía bà, khó hiểu hỏi: Sao lại có nước được ạ? Hôm qua cháu cũng không chảy mồ hôi....."

Nói nói, sắc mặt cậu trở nên tái nhợt rồi chạy ra bên ngoài.

Bà nội đứng đằng sau gọi: "Cháu đi đâu vậy? Lạc Lạc."

Bạch Lạc chạy đến chỗ phơi chăn, ngón tay run rẩy chạm vào chăn, cảm giác ẩm ướt làm cậu sợ hãi.

Cảm giác lạnh lẽo tới qua vẫn còn mới tinh.

Từ sau ngày hôm đó, đêm nào Bạch Lạc cũng cảm thấy lạnh lẽo, trời nóng không cần bật điều hòa, phòng tự động làm lạnh.....

Càng đáng sợ là, theo thời gian trôi qua, cậu đi đến đâu thì cảm giác lạnh lẽo sẽ đi tới đó.

Cậu vẫn luôn nghĩ đó là ảo giác, mà khi có một hôm cậu tỉnh lại giữa đêm, nhìn thấy một bóng đen trong gương.

Đêm đó, cậu chạy sang phòng bà nội ngủ.

Bạch Lạc trở về thành phố, cậu cho rằng những chuyện kỳ lạ này sẽ biến mất, lại không nghĩ tới nó sẽ theo tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (18)

Edit: U`U`

Kết thúc hồi ức, Bạch Lạc cũng đã uống hết một ly cà phê.

Thảm Ngu có chút khó hiểu: "Vì sao con quỷ đó chỉ đi theo cậu mà không hại cậu?"

Bạch Lạc mờ mịt lắc đầu.

"Nếu thứ đi theo cậu là một con quỷ nước." Thảm Ngu giải thích: "Quỷ nước bình thường sẽ không cứu cậu mà sẽ kéo cậu xuống nước để bản thân được đầu thai chuyển thế, mà người bị kéo xuống nước sẽ trở thành quỷ nước, sau đó chờ đợi người thay thế."

"Con ma nước kia đi theo cậu mà không làm hại cậu, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân nào."

Thảm Ngu còn chưa từng gặp qua loại quỷ nước nào như vậy, hay là không phải quỷ nước nhỉ? Cũng không đúng, quỷ ở trong nước mà không phải quỷ nước thì là cái gì được.

Bạch Lạc nghe vậy càng luống cuống, run run hỏi: "Trên đời này thật sự có quỷ sao?"

Thảm Ngu: "Có, những người bình thường không thể nhìn thấy, chỉ có khi quỷ muốn hại người hoặc là muốn để người khác nhìn thấy thì mới có thể thấy được."

"Nhưng những con quỷ đó phải có pháp lực mạnh mẽ, du dương trên thế giới rất nhiều năm, hoặc là còn có tâm nguyện chưa hoàn thành."

Thảm Ngu nhíu mày, "Cậu nói cậu có thể nhìn thấy nó?"

Bạch Lạc kinh hãi lắc đầu: "Em... Em không nhìn thấy, em chỉ nhìn thấy một bóng đen thôi, chắc hẳn là ảo giác."

Thảm Ngu cúi người tới gần: "Cậu nhìn thấy mấy lần rồi?"

"Hai... Hai ba lần....." Bạch Lạc Đô bị dọa ngốc, hoảng hoảng loạn loạn hỏi: "Đại sư, con quỷ đó rất mạnh à?"

Thảm Ngu dựa lưng vào ghế, uống hết cốc cà phê rồi đứng dậy nói: "Đi tới nhà cậu nhìn con quỷ đó trước."

Bạch Lạc lại có chút sợ hãi nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Nó không đi theo em à?"

Thảm Ngu: "....."

"Bây giờ vẫn là buổi sáng, quỷ không thể xuất hiện, chỉ có buổi tối nó mới xuất hiện."

"Nhưng mà....." Thảm Ngu chống cằm nghĩ nghĩ, "Nó đi theo cậu tới thành phố này nên chắc chắn sẽ ở nhà cậu, tôi có cách nhìn thấy nó."

Bạch Lạc lo lắng đi theo phía sau cô, "Đại sư..... Không, chị Ngu nói nó rất mạnh, vậy nếu bây giờ chúng ta tới thì có nguy hiểm không ạ."

"Cậu không tin năng lực của tôi?" Thảm Ngu nhướn mày có chút không vui.

Bạch Lạc bỗng chốc lắc đầu: "Không... Không phải, em sợ....."

Thảm Ngu vẫy vẫy tay, "Yên tâm đi, tôi sẽ diệt trừ nó."

Đi đến cửa nhà Bạch Lạc, Thảm Ngu nhìn cậu run rẩy mở cửa ra, chìa khóa đều sợ tới mức rơi trên mặt đất.

Thảm Ngu: "Cậu đừng sợ!"

Bạch Lạc nhặt chìa khóa lên, nhìn người đứng ở nơi xa xa kia: "Chị Ngu, chị cũng sợ à?"

Thảm Ngu lờm cậu, "Tôi không sợ, cậu mở cửa nhanh lên."

Bạch Lạc ồ một tiếng rồi xoay người mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Thảm Ngu đã cảm thấy lạnh lẽo, cô ngẩng đầu lên, trong phòng bị phòng tối bao phủ, từng đợt từng đợt sương đen lan ra cả ngoài cửa.

Bạch Lạc thấy khuôn mặt cô hơi thay đổi, nhỏ giọng hỏi: "Chị Ngu, sao vậy?"

Thẩm Ngu đưa cho cậu một lá bùa, "Cậu cầm đi."

Lại là lá bùa hôm qua, Bạch Lạc lập tức có cảm giác an toàn.

Thẩm Ngu nhắc chân đi vào bên trong, Bạch Lạc đi theo phía sau cô, càng đi vào bên trong thì càng lạnh lẽo, cô còn ngửi được mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt.

Sao lại có mùi này nhỉ? Không kịp tự hỏi, Thẩm Ngu đã nhìn thấy sương đen mảnh liệt trong phòng Bạch Lạc.

Nuốt nước bọt, cô run run nói: "Đi... Đi mở cửa."

"Phòng cậu vẫn lạnh như vậy à?" Thẩm Ngu cũng không muốn đi vào, thời tiết nóng như vậy, không bật điều hòa mà cô vẫn cảm thấy rét căm căm.

Bạch Lạc đã quen, gật gật đầu nói: "Đúng vậy, từ khi em về thì nó vẫn lạnh như vậy."

Đột nhiên, một bóng đen bước ra...

Thẩm Ngu nhắm mắt lại ôm lấy mèo đen rồi hét to.

Bạch Lạc: "....."

"Chị... Chị Ngu??"

"Chị Ngu? Đó là di Lư giúp việc nhà."

Thẩm Ngu nghe vậy mới mở mắt đã đối diện với đôi mắt của mèo đen, cô vội đặt nó xuống đất nhìn người mới bước ra.

Di Lư cũng bị cô dọa sợ nên vội vàng nói với Bạch Lạc mình đi quét nhà.

"Chị Ngu, chị cũng sợ quỷ à."

Thẩm Ngu thanh thanh giọng nói, đỡ trán, "Tôi..... Tôi có nguyên nhân."

"Nhưng nguyên nhân này không trở ngại việc bắt quỷ của tôi!"

Bóng người bước ra từ đám sương đen thì ai cũng bị dọa sợ có được không, còn ở trong trạng thái căng thẳng nữa chứ.

Còn có..... Hình như vừa nãy cô ôm mèo đen..... Thế mà lại không bị cào.

【 Chẳng những không cào mà giá trị oán khí còn giảm đi nữa kìa. 】

Thẩm Ngu: "Chắc chắn, thật đáng sợ."

Bạch Lạc cảm động, "Chị Ngu, nếu chị sợ thì bỏ đi, con quỷ này mạnh như vậy, em cũng không muốn liên lụy những người khác."

Thẩm Ngu vỗ vỗ vai cậu, lời lẽ chính đáng nói: "Không sao, tôi có thể bắt được con quỷ đó."

Nói rồi cô đẩy đẩy cậu, "Đẫn đường đi."

Ánh mắt Thẩm Ngu dừng lại trong góc có sương đen dày đặc nhất, ngẩng đầu nhìn giọt nước trên trần nhà, cô chỉ vào giọt nước bên trên rồi hỏi Bạch Lạc: "Trần nhà của cậu vẫn bị dột như vậy à?"

Bạch Lạc nhìn chỗ cô chỉ một lúc lâu mới khó hiểu hỏi: "Bị dột ở đâu ạ?"

Thẩm Ngu đột nhiên lạnh cả người, cô mở to mắt nhìn trần nhà rồi quay lại hỏi Bạch Lạc: "Không bị dột thật à?"

Bạch Lạc rụt rụt cổ, gật đầu.

Thẩm Ngu lập tức rút mười lá bùa từ trong túi ra, trực tiếp ném vào chỗ bị dột.

Nơi bị dán vào bốc lên một làn khói nhẹ, một bóng đen xuất hiện trước mặt hai người.

Bạch Lạc nhìn thấy bóng đen quen thuộc, con người co chặt lại, chạy ra sau lưng Thẩm Ngu.

Bóng đen ngồi dưới đất chậm rãi chuyển thành trong suốt, một nam tử mặc quần áo cổ đại, tóc dài màu xanh che khuất gương mặt của hắn, hắn chậm rãi ngẩng đầu, dung mạo khuyên thể là hai người ở đây ngẩn ngơ, giống như hoa mai trên núi tuyết, ôn nhuận như ngọc làm người khuyên tâm.

Thẩm Ngự bị mèo đen cào mấy cái mới lấy lại tinh thần, tuy không bị rách da nhưng rất đau, cô quay đầu lại lờm anh: "Sao tự nhiên lại cào tôi? Không phải lúc này chỉ ôm một tí thôi à? Đúng là đồ nhỏ mọn."

Mèo đen hừ một tiếng rồi xoay người lại để cái mông đối diện với cô.

Thẩm Ngự: "....." Con quỷ này làm mèo lâu rồi giờ biến thành mèo luôn rồi à??

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (19)

Edit: ʊʊʊ

Thẩm Ngự thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía con quỷ kia, cô khó hiểu nhũu nhũu mày, con quỷ này mặc quần áo cổ đại thì thôi đi, lại còn đẹp trai như vậy, bình thường thì đây là khuôn mặt của nam phụ hoặc nam chính mà nhĩ.

Người ngồi dưới đất ngẩng đầu lên vui sướng nhìn về phía Bạch Lạc.

Bạch Lạc nhìn đôi mắt thanh nhuận như nước suối ôn nhu kia, cậu không hiểu cảm xúc trong ánh mắt đó, lại cảm thấy con quỷ này cũng phải con quỷ xấu xa.

Ánh mắt cậu dừng lại ở mu bàn tay trong suốt của anh, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên một cảnh tượng.

-

Dưới cây hoa đào, cánh hoa hồng nhạt bay bay trên không trung, từng mảnh từng mảnh rơi xuống trên người một nam tử đang nằm dưới gốc cây, mái tóc xanh xõa dài, đang vờn tay với cậu.

-

Chợt lóe rồi biến mất, Bạch Lạc ôm đầu dùng sức lắc lắc, choáng váng suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Thẩm Ngự muốn đỡ lấy cậu nhưng lại bị người khác giành trước một bước.

Người nọ ôm Bạch Lạc ôm vào trong lòng, sương đen trong phòng càng thêm dày đặc.

Thẩm Ngự vội vàng móc ra mấy lá bùa rồi nói với con quỷ kia: "Tôi không biết anh là loại quỷ gì, nhưng anh đã chết, cứ quán lấy cậu ấy sẽ chỉ hút hết tuổi thọ của cậu ấy mà thôi."

"Không bằng đầu thai chuyển thế từ sớm!"

Con quỷ kia ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô, từng đợt sương đen vội bay về phía cô.

Thẩm Ngự kêu một tiếng rồi ném một lá bùa ra, niệm phù chú, lá bùa bắt đầu phát sáng rồi bay về phía con quỷ kia.

Ngay lúc lá bùa sắp chạm vào người nó thì đột nhiên Bạch Lạc nhảy ra chặn lại.

"Chị Ngự!"

Thẩm Ngự đau lòng nhìn lá bùa rơi xuống mặt đất rồi hóa thành tro tàn.

Bạch Lạc có chút không đành lòng nói: "Chị Ngự, em cảm thấy đây là một con quỷ tốt, hay là đừng diệt trừ nó nữa, hãy thả nó đi đi."

Dù gì con quỷ này cũng đã từng cứu cậu.

Thẩm Ngự chỉ chỉ đằng sau cậu.

Bạch Lạc nhìn về phía sau, khi phát hiện mình đang được con quỷ kia ôm vào trong lòng thì sợ tới mức nhảy ra, chạy tới bên cạnh cô.

Cậu không nhìn thấy sự ảm đạm và bi thương trong mắt con quý kia, nhưng Thẩm Ngư lại nhìn thấy, cô càng khó hiểu, hình như con quý này biết Bạch Lạc là ai.

Biết? Nếu biết thì tất cả mọi chuyện đã có lý do, vì sao nó lại cứu Bạch Lạc, vì sao không làm cậu bị thương.

Thẩm Ngư còn chưa nói gì thì cậu đã nhỏ giọng nói: "Nếu không thì thả nó đi đi, em thấy nó rất đáng thương."

Thẩm Ngư đen mặt: "Cậu cứ đồng tình với bản thân mình trước khi đồng tình với một con quý đi."

Bạch Lạc khó hiểu: "Sao vậy ạ?"

Thẩm Ngư chỉ vào con quý kia, "Nó biết cậu, có vẻ còn rất quen thuộc đấy."

"Sao lại như vậy được ạ??" Bạch Lạc cố nén sợ hãi nhìn con quý kia một cái rồi lắc lắc đầu, "Em không quen."

Mặc quần áo cổ đại thì chắc chắn là quý thời xưa, sao cậu lại quen được.

Con quý kia bỗng nhiên mở miệng, ôn nhu nói: "Lạc Nhi....."

Bạch Lạc nghe vậy nhìn qua, đối diện với anh mắt lưu luyến của nó, cậu nổi da gà trốn sau lưng Thẩm Ngư, "Anh..... Anh biết tôi là ai thật à!?"

Con quý kia muốn đứng lên nhưng ánh nắng mặt trời quá chói mắt làm thân thể hắn càng ngày càng trong suốt, hắn nhúu mày lại, ngồi vào một góc mà ánh nắng không thể chiếu tới.

Thẩm Ngư biết quý không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, vì nếu làm vậy thì linh hồn sẽ bị tổn thương, thậm chí sẽ hồn bay phách tán.....

【 Ký chủ, hoàn thành tâm nguyện của Uyên Thư Mặc, đạt được mười điểm giá trị thiện ý. 】

Âm thanh của hệ thống đúng lúc vang lên, Thẩm Ngư sáng mắt lên, kéo Bạch Lạc ra rồi hỏi Uyên Thư Mặc đang ngồi trên mặt đất, "Vì sao lại quán lấy cậu ấy?"

Uyên Thư Mặc vẫn nhìn Bạch Lạc chăm chú, sương đen bao phủ lấy thân thể hắn, hắn đứng lên nói: "Ta không biết."

Rõ ràng Thẩm Ngư nhìn thấy oán khí dày đặc trên cơ thể hắn, nhưng hắn lại bình tĩnh trả lời làm cô cảm thấy ngoài ý muốn, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy anh biết anh là ai không? Hoặc là anh biết anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?"

Uyên Thư Mặc lắc lắc đầu, "Ta không có ký ức, ta chỉ biết ta đã ngủ rất lâu rồi."

"Ta muốn tìm được người ta yêu."

Ngữ khí nhu tình làm người rung động, Thẩm Ngư khẳng định người hắn yêu chính là tâm nguyện của hắn.

Tìm được điểm mấu chốt đã không tồi rồi, Thẩm Ngư chỉ vào Bạch Lạc, "Anh cứu cậu ấy, còn biết tên của cậu ấy, lại quán lấy cậu ấy, chỉ sợ cậu ấy là người mà anh yêu."

Uyên Thư Mặc chưa nói gì mà Bạch Lạc xù lông nhảy ra phía sau, lớn tiếng lắc đầu: "Không thể nào! Em và anh ta không phải người cùng thế kỷ, em cũng chưa gặp anh ta bao giờ thì sao có thể là người mà anh ta yêu được."

Nói rồi cậu đỏ mặt, "Điều quan trọng nhất là..., anh ta làm nam nên người anh ta yêu phải là nữ chứ, em là nam thì sao có thể....."

Thẩm Ngư lờ thời xen mồm, "Cổ đại cũng rất lưu hành đoạn tụ, có thể cậu là người anh ta yêu kiếp trước."

Bạch Lạc nghe thấy cô nói mà cứng đờ cả người, thế giới quan điên đảo.

Uyên Thư Mặc muốn tới gần Bạch Lạc nhưng lại dừng bước lại, hắn nói: "Ta không biết..... Ta nhìn thấy người, trong lòng rất vui mừng, muốn đến gần người."

"Hai chữ Lạc Nhi này vẫn luôn xuất hiện trong tâm trí ta, nhìn thấy người ta lại muốn gọi người như vậy."

Thẩm Ngư cảm thấy tám chín phần mười, nhưng có một chuyện quan trọng nhất, "Bây giờ anh là quý còn cậu ấy là người, hai người không thể ở bên nhau, anh đầu thai chuyển thế đi thôi."

Sương đen quanh thân Uyên Thư Mặc càng ngày càng dày đặc, căn phòng càng ngày càng lạnh, hắn đi đến bên cạnh Bạch Lạc, "Lạc Nhi."

Bạch Lạc hoàn hồn, thấy thể hoảng sợ lùi về phía sau, xua tay nói: "Tôi không phải người mà anh yêu, đừng quán lấy tôi."

Rèm cửa và đồ vật trong phòng bị gió làm cho hỗn loạn, sương đen bao phủ khắp căn phòng, Thẩm Ngư né một cái đồng hồ đang bay tới, rút bùa ra nhưng lại không tới gần hắn được, cô hét to: "Bạch Lạc, cậu đừng chọc giận anh ta nữa!"

Bạch Lạc nhìn hấn càng ngày càng gần, bị dọa sợ sắp khóc, "Nhất định là anh đã nhận nhầm người rồi..... Tôi thật sự không biết anh là ai....."

Cơ thể dán lên bức tường lạnh lẽo, Bạch Lạc nhìn hấn càng ngày càng gần, cậu duỗi tay cầm lá bùa ra run rẩy nói: "Nếu anh tới đây, tôi sẽ dán lá bùa này vào người anh..... Thật đó..."

Uyên Thư Mặc dừng lại trước mặt cậu, nhẹ giọng gọi, "Lạc Nhi."

Bạch Lạc hoảng sợ lắc đầu, "Tôi không phải Lạc Nhi, tên của tôi không phải Lạc Nhi, tôi là Bạch Lạc."

"Chị Ngư cứu em với!! Chị Ngư!!!"

Thảm Ngư cũng muốn đi cứu cậu nhưng đồ vật trong phòng đều đang bay về phía cô, né còn chưa kịp thì lấy đầu ra thời gian đi cứu cậu, dù gì con quỷ kia cũng sẽ không làm gì cậu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (20)

Edit: U' U'

Đúng lúc này, gió ngừng lại, sương đen cũng biến mất hơn một nửa, những đồ vật đang bay về phía Thảm Ngư cũng dừng lại rồi rơi xuống đất.

Thảm Ngư nhẹ nhàng thở ra, cô quay đầu lại thì thấy Bạch Lạc đã dán bùa vào người Uyên Thư Mặc.

Nơi bị lá bùa dán vào bốc lên từng đợt khói nhẹ, lá bùa hóa thành tro rơi xuống sàn nhà, sắc mặt của hấn trắng gần như trong xuống quỳ rạp xuống mặt đất.

Bạch Lạc giống như bị điện giật rút tay lại, nhìn thấy hấn như vậy mà trái tim nhói một cái, đau thắt không nổi, rõ ràng cậu không biết hấn nhưng tại sao lại thấy đau lòng, cậu không muốn đối diện với đôi mắt hấn nên quay đầu đi nói: "Tôi đã nói với anh là đừng tới đây....."

Uyên Thư Mặc ôm ngực ho khan, thân thể trong suốt gần như không nhìn thấy nữa, "Ta không sao, ngươi đừng lo lắng."

Bạch Lạc nghe vậy sững sờ nhìn hấn, cậu làm hấn trở nên như vậy mà sao hấn lại.....

Người được hấn thích chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, hấn tốt như vậy mà.

Thảm Ngư đi qua nhìn hấn, cô kéo rèm cửa vào rồi hỏi: "Tâm nguyện của anh là tìm được người mình yêu đúng không?"

Uyên Thư Mặc nhìn Bạch Lạc gật đầu.

Thảm Ngư cong khóe miệng nói: "Tôi có thể nhìn thấy người anh yêu, nếu tìm thấy thì có phải anh sẽ không quên lấy Bạch Lạc nữa đúng không?"

Uyên Thư Mặc nhìn Bạch Lạc một lúc lâu rồi gật đầu.

Thảm Ngư chống nạnh, "Được rồi, tám giờ sáng mai chúng ta sẽ đi tìm người anh yêu."

Bạch Lạc kích động đi tới nói: "Em biết người anh ta yêu không phải em mà, em là nam thì sao có thể chứ."

"Ngày mai....." Thảm Ngư vỗ vỗ vai cậu, "Ngày mai tôi còn cần cậu dẫn đường, chúng ta cùng đi."

Bạch Lạc khó hiểu, "Em dẫn đường?"

"Đúng vậy, chúng ta phải đi tới ngôi mộ kia."

"Người anh ta yêu sao lại ở mộ..... Đúng vậy, anh ta ở cổ đại thì người yêu của anh ta chắc chắn cũng ở cổ đại, có thể được chôn cùng trong ngôi mộ đó." Bạch Lạc mở to hai mắt.

Thảm Ngư gật đầu, xua tay nói: "Tôi đi về trước nhé, mai gặp lại." Nói rồi cô nhấc chân định đi nhưng lại bị Bạch Lạc kéo lại.

"Kìa bây giờ phải làm gì với anh ta??" Bạch Lạc chỉ vào Uyên Thư Mặc.

Thẩm Ngư cười nói: "Chỉ còn đêm nay thôi, hai người cứ ở chung với nhau đi."

Bạch Lạc hoảng loạn lắc đầu: "Không không không, hay là để anh ta đi với chị đi."

"Cậu muốn bị anh ta quấn lấy cả đời hay chỉ đêm nay?" Thẩm Ngư nhướn mày hỏi.

Bạch Lạc đau khổ buông tay ra "Đêm nay vậy."

Thẩm Ngư cô vũ vũ vũ vai cậu, "Một đêm, tôi đi đây, bái bai." Nói rồi cô đi ra ngoài.

Bạch Lạc vẫn còn nói với theo: "Ngày mai chị tới sớm chút nhé!"

-

Cô không nghĩ tới Uyên Thư Mặc là Thái Tử, mà người hán yêu lại là nam.

Cô nhớ vương triều Đồng Thần không thịnh hành đoạn tụ lắm mà nhỉ.

Thú vị.

Về đến nhà, Thẩm Ngư đi vào phòng bếp nấu mì, trên kệ bếp có một con mèo đen đang nằm nhìn cô bận rộn.

Thẩm Ngư có chút không thoải mái, "Tôi sẽ nấu cho anh mà, anh đi ra bên ngoài đi, đừng nhìn chăm chăm tôi nữa."

Mèo đen liếm liếm lông, "Ngôi mộ ngày mai cô tới sẽ có rất nhiều ác quỷ."

Thẩm Ngư cũng biết điều này, sau khi con trai của vua vương triều Đồng Thần chết sẽ có rất nhiều thái giám, cung nữ bị chôn cùng, thậm chí còn có cả phi tử.

Người sống chôn cùng, cách chết tàn nhẫn, tất nhiên sẽ mang theo oán khí, sau khi chết còn bị cầm tù ở trong mộ làm bạn với Thái Tử, không thể đầu thai chuyển thế, mà đã mấy nghìn năm trôi qua, oán khí càng ngày càng nhiều, một khi tiến vào cổ mộ có thể sẽ không thể thoát ra được.

Thẩm Ngư lại không sợ, từ lúc cô đến thế giới này đã rất chăm chỉ tu luyện, tuy thế giới này không có nhiều linh khí nhưng ở bên cạnh vai ác này, âm khí rất nặng nên pháp lực cũng bay nhanh.

Nhưng mà cô sợ quỷ, chỉ sợ đến lúc đó sợ không lấy được bùa ra thôi.

Mèo đen nhảy lên trên đỉnh đầu cô vung vung đuôi, "Nếu cô chết thì bổn tọa có thể thoát khỏi cái thân thể này rồi."

Thẩm Ngư cho mì vào trong nồi, hừ lạnh một tiếng, "Rồi rồi rồi, nhưng mà xin lỗi đã làm anh thất vọng, tôi sẽ không chết, mà có chết cũng sẽ kéo anh đi cùng."

Hắn là vai ác đáng sợ nhất trong cốt truyện, nếu để hắn thoát ra thì không biết có bao nhiêu người sẽ chết nữa.

Cái đuôi đang vung vẩy của mèo đen hơi dừng lại, vòng quanh đầu cô nằm xuống không nói gì.

Thẩm Ngư nấu mì xong rồi đặt xuống bàn, mèo đen một bát cô một bát, gấp một đũa cho vào miệng, ôi mẹ ơi mặn muốn chết đi được? Rõ ràng cô cho rất ít muối mà.

Thẩm Ngư vội vàng cầm bát vào trong bếp đổ thêm ít nước sôi vào mới đỡ hơn.

Cô quay lại ngồi xuống ghế, vừa định đổ thêm ít nước sôi vào trong bát mèo đen thì lại thấy bát của nó đã hết sạch, ngay cả nước canh cũng không còn dư.

Thẩm Ngư: "....."

Cô không thể tin nổi, mèo không có vị giác à, "Anh không thấy mặn à?"

Mèo đen dùng móng vuốt lau miệng: "Không mặn."

Thẩm Ngư: "Giời quá mèo của tôi."

-

Sắc trời tối sầm lại, ánh sáng ngoài cửa sổ biến mất, Bạch Lạc bật đèn lên, ánh đèn chiếu sáng mỗi góc phòng.

Bạch Lạc cảm nhận được sự lạnh lẽo phía sau, sợ hãi nói: "Quý đại nhân, anh có thể đi ra ngoài được không? Anh ở đây tôi rất sợ."

Uyên Thư Mặc đứng ở phía sau cậu, thân thể không hề trong suốt mà hóa thành thật thể, tình cảm được hấn giấu kín trong đáy mắt, "Tên của ta là Uyên Thư Mặc."

Bạch Lạc xoay người, nhìn thấy dung mạo khuynh thế của hấn có chút chịu không nổi, dòi mắt đi khó hiểu nói: "Anh còn nhớ tên của mình à?"

"Nhớ."

Bạch Lạc không có tâm trạng làm bài tập, nhìn bộ quần áo chỉ xuất hiện trong phim cổ trang và miếng ngọc bội bên hông, hấn không giống quý mà giống như một người bình thường vậy, ngoại trừ việc có hơi lạnh, cậu tò mò hỏi: "Anh không nhớ những chuyện trước kia à?"

Uyên Thư Mặc lắc đầu, "Không nhớ."

Uyên Thư Mặc nhìn đôi mắt sáng rực lên vì tò mò của cậu, cúi người tới gần, ngón tay thon dài tái nhợt chạm vào khuôn mặt cậu.

Bạch Lạc kinh hách lui về phía sau tránh đi.

Uyên Thư Mặc rút tay lại, ôn nhu nói: "Trong mộ vừa lạnh vừa tối, ta cũng không biết xung quanh thế nào."

Bạch Lạc đồng tình, phiên muộn nói: "Vậy thì chắc là rất cô đơn."

"Không." Uyên Thư Mặc cười khê làm khuôn mặt càng thêm tuấn mỹ, "Không cô đơn."

Lúc đó hấn dựa vào những đoạn ký ức ngăn ngui để vượt qua, trong trí nhớ có người, hấn không nhìn rõ khuôn mặt người đó nhưng lại cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (21)

Edit: U' U'

Thẩm Ngư ngồi trên giường tu luyện cả đêm, hấp thu linh khí, sáng thức dậy, cả người tràn đầy sức sống.

Chuẩn bị đồ trước khi xuất phát, lá bùa là thứ quan trọng nhất, còn lại là áo bơi và vài thứ linh tinh, còn chuyện vị trí của ngôi mộ ở đâu thì cô có đạo cụ trong thương thành.

Mèo đen trực tiếp nhảy lên trên vai cô, cái đuôi lông xù xù vòng qua cổ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thẩm Ngư cảm nhận được sự mềm mại ở cổ, cô hận không thể vùi mặt vào bộ lông mềm mại của nó, phải mất một lúc lâu cô mới kiềm chế lại được.

Đến nhà Bạch Lạc, cậu vừa nhìn thấy cô đã kích động nói: "Cuối cùng chị cũng tới rồi."

Thẩm Ngư lấy một miếng vải đen từ trong túi ra nói với Uyên Thư Mặc đứng đằng sau cậu, "Ánh nắng bên ngoài không tốt, anh đi vào đây trước, vào trong xe rồi hãy đi ra."

Uyên Thư Mặc gật đầu, hóa thành một sợi khói nhẹ chui vào trong miếng vải đen.

Ngôi mộ ở quê của Bạch Lạc, cách nội thành rất xa, lái xe thì phải mất bảy tám tiếng nhưng đi xe lửa chỉ mất bốn năm tiếng thôi.

Nhưng mà ngày mai là Tết Trung Thu nên vé xe đã hết từ lâu, phải đợi đến tầm sáu giờ tối mới có thể đi được.

Chờ đến 6 giờ tối còn không bằng tự lái xe.

Thẩm Ngư thì không có xe nhưng nhà Bạch Lạc có, bãi đỗ xe có mấy chiếc xe cha cậu để ở đây, chìa khóa thì ở trong nhà, có thể đi bất cứ lúc nào.

Ngồi vào chiếc xe việt dã ngẫu lòi rồi Thẩm Ngư thả Uyên Thư Mặc ra.

Bạch Lạc, "Chị Ngư, chị biết lái xe không?"

Thẩm Ngự cười tự tin, "Đương nhiên là biết."

Cô đã đi qua rất nhiều thế giới hiện đại, có rất nhiều thế giới là tiểu thư nhà giàu, bằng lái đã thi vô số lần, không biết đã lái bao nhiêu chiếc xe rồi đấy chứ.

Đọc theo đường đi có chút nhàm chán, Bạch Lạc ngồi ghế sau đang ngủ say, tối hôm qua cậu không ngủ được nên vừa lên xe một lát đã ngủ say.

Thẩm Ngự giảm tiếng nhạc trong xe đi, xuyên thấu qua cửa xe nhìn Bạch Lạc đang nằm trên đùi Uyên Thư Mặc, còn hắn đang ôn nhu nhìn cậu.

Đúng là một cảnh tượng đẹp để mà.

Thẩm Ngự thu hồi tầm mắt nhìn về phía trước, mèo đen nằm trên đùi cô vung vẩy đuôi.

Hơn bốn giờ chiều mới nhìn thấy thôn của Bạch Lạc ở phía xa, cậu chỉ về phía đó rồi nói với Thẩm Ngự: "Chị Ngự, ở đó đó."

Thẩm Ngự lái xe cả ngày nên giờ rất buồn ngủ, cô ngáp một cái rồi thả lỏng người lái xe vào sân nhà bà nội Bạch Lạc.

Cô vừa dừng xe thì mấy đứa trẻ trong thôn đã chạy tới tò mò nhìn bọn họ.

Bà nội Bạch Lạc đang ngủ trưa trong nhà, cậu đi vào gọi bà dậy, hai người đi ra phòng khách giới thiệu vài câu.

Tối tối, Thẩm Ngự ngủ một phòng, Bạch Lạc ngủ một phòng, còn Uyên Thư Mặc ở trong miếng vải đen bị Bạch Lạc ném vào trong căn phòng bên cạnh

Thẩm Ngự chớp chớp mắt, "Làm vậy hắn không thoát ra được đâu, cậu vẫy vẫy miếng vải đen mấy cái mới được."

Bạch Lạc đóng cửa lại dựa vào vách tường, lắc đầu nói: "Cứ để anh ta ở trong miếng vải đen đi, em sợ buổi tối anh ta lại vào phòng em."

Thẩm Ngự nhắc chân đi vào trong phòng mình, "Được rồi, mai gặp."

Bạch Lạc nói tạm biệt với cô rồi cũng đi về phòng mình, nhưng đi được nửa đường thì lại quay lại nói với miếng vải đen: "Anh ngủ ở đây đi, ngủ ngon."

-

Thẩm Ngự tắm rồi lên giường đi ngủ, một ngày mỗi một lần cô nhắm mắt lại là đi vào giấc ngủ.

Mèo đen nằm bên cạnh dùng móng vuốt cào nhẹ vào lưng cô.

Thẩm Ngự ngủ không yên ổn, cô xoay người mơ mơ màng màng mở mắt ra, "Ngủ đi chứ."

"Không ngủ được." Mèo đen bò lại gần nhìn vào đôi mắt cô một lúc lâu.

Người ngủ choáng váng thì thân thể thành thật nhất, cô giang hai tay ôm mèo đen vào trong lòng, cọ cọ vài cái rồi thì thầm: "Thật thoải mái, mềm mại, rất thích."

Mèo đen ngửi mùi sữa tắm thoang thoang trên người cô, thu móng vuốt lại hỏi: "Thích tôi à?"

Thẩm Ngự buồn ngủ, cô rầm rì gật đầu, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mại trên người nó: "Thích, rất thích."

-

Phòng không có cảm giác lạnh lẽo làm Bạch Lạc có hơi không quen, cậu lắc lắc đầu rồi cởi quần áo nằm xuống giường, trùm chăn lại ngủ.

Có lẽ là ban ngày ngủ lâu rồi nên bây giờ cậu không thấy buồn ngủ lắm, Bạch Lạc bật đèn lên chơi điện thoại.

Trong đầu lại vang lên cuộc nói chuyện hôm đó

"Vậy anh nhớ trong mơ có gì không? Tôi rất thích đọc tiểu thuyết trộm mộ, mà chưa bao giờ nhìn thấy."

"Trong mơ vừa lạnh vừa tối, ta không nhìn thấy gì cả."

Bây giờ hắn đang phải ở trong miếng vải đen kia, có phải cũng rất lạnh lẽo và rất tối tăm không.....

Bạch Lạc đột nhiên cảm thấy áy náy, dù gì hắn cũng khá tốt.

Càng nghĩ càng khó chịu, Bạch Lạc xuống giường đeo dép lê đi tới phòng bên cạnh, vừa mở cửa ra đã thấy Uyên Thư Mặc đang ngồi trên giường, khi nhìn thấy cậu, đôi mắt sáng lên đứng dậy muốn đi tới.

Bạch Lạc không nghĩ tới hắn có thể đi ra ngoài.

"Anh..... Sao anh lại ra ngoài được?" Cậu kinh ngạc hỏi.

Uyên Thư Mặc đi đến trước mặt cậu nhẹ giọng nói: "Miếng vải đen kia không thể nhốt được ta."

Bạch Lạc nghĩ, cũng đúng, hắn là quỷ cổ đại nên chắc pháp lực cũng nhiều.

"Lạc Nhi..... Ngươi không ngủ sao?" Uyên Thư Mặc khó hiểu hỏi.

Bạch Lạc bất đắc dĩ sửa đúng, "Tôi không phải là Lạc Nhi, tôi là Bạch Lạc, bạch trong màu trắng, anh đừng gọi tôi là Lạc Nhi, tôi không phải....." Lạc Nhi.

Cậu hơi dừng lại, nhớ tới khuôn mặt tuyệt vọng bi thương của hắn khi cậu nói cậu không phải Lạc Nhi ngày hôm đó, Bạch Lạc có chút không đành lòng.

"Bạch Lạc?" Uyên Thư Mặc khẽ nhíu mày, đáy mắt lóe sáng.

Bạch Lạc gật đầu, "Nếu anh đã có thể đi ra thì tôi về phòng ngủ đây."

"Bạch Lạc." Uyên Thư Mặc bỗng nhiên gọi cậu.

Bạch Lạc khó hiểu nhìn hắn.

"Không có gì, ngươi đi ngủ đi." Uyên Thư Mặc lắc lắc đầu.

Bạch Lạc đi về phòng, cũng không mất ngủ như lúc này mà nhanh chóng ngủ say.

Lúc này, vách tường trên phòng bỗng nhiên ẩm ướt, sương đen tràn vào, một bóng người xuất hiện.

Uyên Thư Mặc giấu khí lạnh rồi đi đến bên cạnh giường, nhìn chăm chú vào khuôn mặt say ngủ của cậu, thì thầm nói: "Hình như ta đã nhớ lại chuyện trước kia rồi, Bạch Lạc."

-

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuống mặt đất, mùi khoai lang bay lên trên tầng, trong lúc ngủ mơ Thẩm Ngư thèm thuồng vừa mở to mắt đã đối diện với đôi mắt của mèo đen, sự mềm mại trong lòng bàn tay nói cho cô biết đây không phải là mơ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (22)

Edit: U'U'

Cô chẳng những ôm nó vào trong lòng mà còn vuốt nữa.....

Thẩm Ngư như bị điện giật buong ra, thấy tay không có vết cào mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi..... Tôi không có ý đầu đây nhé." Cô lấp bấp giải thích.

Mèo đen không thèm nhìn cô mà đuổi người rồi nhảy xuống giường.

Rời khỏi giường, đi xuống tầng đã thấy Bạch Lạc đang ngồi ngoài cửa gặm khoai lang.

Thẩm Ngư nuốt nuốt nước bọt, rửa mặt xong cũng cầm một củ khoai ngồi gặm bên cạnh cậu.

Mèo đen thì được ăn ngon hơn một xú, bát của nó chẳng những có khoai lang mà còn có cá khô nhỏ.

Bạch Lạc không đầu không đuôi nói: "Chị Ngư, người anh ấy yêu là nam thật sao?"

Thẩm Ngư cảm nhận vị ngọt của khoai lang, luyến tiếc nuốt xuống, không rõ hỏi: "Cậu nói ai?"

"Uyên Thư Mặc."

"Uyên Thư Mặc là ai?"

Bạch Lạc: "Là con quý đó."

Thẩm Ngư ồ một tiếng, "Thằng nhóc này đã biết tên của người ta còn tò mò cả chuyện này nữa, có phải cậu mơ ước về đẹp của người ta rồi không??"

Khuôn mặt Bạch Lạc đỏ bừng hoảng hốt đứng lên, "Em không..... chị, chị đừng nói đùa."

Thẩm Ngư ngẩng đầu cười nhìn cậu: "Thế sao cậu lại đỏ mặt hở?"

Bạch Lạc nhấc chân định đi ra chỗ khác.

"Tôi chỉ đùa tí thôi mà." Thẩm Ngư gọi cậu lại: "Cổ đại cũng không phải không có đồng tính luyến ái, tình cảm không ai nói trước được điều gì, nhưng tôi thấy con quý kia đúng là si tình."

Bạch Lạc cũng chỉ mới 16, từ nhỏ đến lớn nghiêm túc đọc sách, nghe lời thầy cô, chưa bao giờ yêu sớm, đẹp trai cao ráo, làn da lại trắng, cũng có rất nhiều nữ sinh tỏ tình với cậu nhưng cậu không thích ai cả.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu nghe thấy từ đồng tính luyến ái, đồng tính..... Vậy mà trong lòng lại không chán ghét.

"Vậy người anh ấy yêu có yêu anh ấy không?" Bạch Lạc hỏi.

Thẩm Ngư ăn hết khoai trong tay nên định vào phòng bếp lấy thêm, nhưng vừa đứng lên lại thấy có chút choáng váng, cô đứng im một lát rồi mới nói: "Chuyện này sao tôi biết được, nhưng mà chắc hai người đều yêu nhau, con quý kia vừa đẹp trai lại ôn nhu dịu dàng..... A..... Sao tự nhiên lại cào tôi!"

Mu bàn tay bị cào đau đớn, Thẩm Ngư lườm mèo đen, chẳng hiểu sao tự nhiên nó lại phát bệnh điên.

Thấy khoai lang đỏ trong bát của nó đã hết, Thẩm Ngư bất đắc dĩ nói, "Ăn hết rồi thì kêu một tiếng coi, cứ cào cào đau chết mất." Nói rồi cô đi vào trong phòng bếp.

Để lại Bạch Lạc sững sờ đứng im.

-

Ăn xong cơm sáng ra cửa, Thẩm Ngư và Bạch Lạc thay đồ bơi, bên ngoài mặc quần áo thường ngày đi tới bờ sông, nước sông trong veo, đáy sông lại sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

Thẩm Ngư biết ngôi mộ này ở dưới sông nhưng vách đá vây xung quanh mộ rất cứng rắn, cô mua một đạo cụ xuyên qua đường hầm rồi lắp nó trên vách đá, trực tiếp có thể chui vào.

Lập kế hoạch xong thì phải bắt đầu gạt mấy người kia, đạo cụ không thể để người ở trong thế giới này biết đến.

Dù gì ngôi mộ này cũng rất quý giá nên chắc cũng không ai biết cô dùng đạo cụ này.

Thẩm Ngư xuống nước, cơ thể bị dòng nước lạnh lẽo bao vây.

Bạch Lạc ở bên cạnh cô, cậu nhớ tới chuyện lúc trước, vội nói: "Ở đây có ma nước, lúc trước em suýt nữa thì chết ở đây."

Thẩm Ngư biết, dưới con sông này là mộ của hoàng thất, âm khí rất nặng làm cho dòng nước lạnh lẽo, quỷ nước sẽ hấp thu âm khí ở đây nên mạnh hơn quỷ nước khác rất nhiều, nhưng may mà bùa của cô vẫn có thể dọa chúng nó lùi lại.

Cô cho Bạch Lạc một tờ rồi nói: "Sau khi xuống nước thì cầm lấy tay tôi, dù đằng sau có giọng nói của cha mẹ cậu thì cũng không được quay đầu lại, nếu cậu quay đầu lại thì trận pháp của tôi sẽ bị phá vỡ, chúng nó sẽ thừa cơ chui vào."

Bạch Lạc khăn trương gạt đầu.

Lúc này Thẩm Ngư mới yên tâm, cô đặt mèo đen trong balo không thấm nước đủ oxy bên trong, ném miếng vải đen vào rồi kéo khóa lên, nắm tay Bạch Lạc bắt đầu lặn xuống.

Càng lặn xuống sâu thì càng lạnh lẽo.

Thẩm Ngư nắm chặt tay Bạch Lạc, cuối cùng cũng tìm thấy một góc của ngôi mộ, cô lấy đạo cụ trong thương thành ra rồi lắp vào.

Lá bùa xung quanh bọn họ bị dòng nước va chạm mạnh mẽ, Bạch Lạc cảm nhận được sự run rẩy kia, cậu cuống quýt nhìn Thẩm Ngư.

Bạch Lạc không nhìn thấy nhưng Thẩm Ngự lại nhìn thấy rõ ràng, thứ va chạm với lá bùa đầu phải là dòng nước mà là một đám quỷ nước nhiều không đếm hết, khuôn mặt xanh trắng nhìn họ cố gắng muốn đi vào.

Lá bùa đã sắp không chống đỡ được nữa, Thẩm Ngự không nghĩ tới trong con sông này có nhiều người chết đến vậy, chúng nó kéo người khác xuống nước nhưng không đi đầu thai chuyển thế mà lại đắm chìm dưới đáy sông này hấp thu âm khí.

Âm khí là thứ cực bổ với quỷ, những con quỷ hấp thu âm khí tu luyện thành hình có thể trở thành quỷ, sát quỷ thống lĩnh vạn quỷ, là sự tồn tại cao nhất.

Thẩm Ngự chưa bao giờ nhìn thấy nhiều quỷ như vậy, cô sợ tới mức mềm nhũn cả hai chân, cô run rẩy nâng tay lên kéo Bạch Lạc vào trong đường hầm, hai mắt tối sầm lại.

Hai mắt Thẩm Ngự bị ánh sáng chói mắt chiếu vào, một lúc lâu sau cơ thể đột nhiên rơi xuống một mảnh mềm mại.

Phía dưới truyền đến tiếng kêu đau đớn của Bạch Lạc, "Chị... Chị Ngự, chị đứng lên đi, em bị chị đè sắp nghẹt thở chết rồi."

Thẩm Ngự vội vàng đứng lên, xung quanh tối om, cô bật đèn pin lên để nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Bọn họ đang ở trong một căn phòng đá khép kín, bên trên khắc hoa văn sinh động như thật, đi dọc theo bức tường phía trước tạo thành một bức tranh dài.

Hắn là lịch sử của Đông Nam Quốc.

Cô không hiểu từ ngữ bên trên nhưng trong thương thành có một loại đạo cụ gọi là ngôn ngữ của một trăm đất nước, cô mua xong mới có thể đọc hiểu.

Bạch Lạc đứng dậy, thấy cô đang nhìn chằm chằm vách tường nên cũng đi qua đó, "Đây là gì vậy ạ?"

Thẩm Ngự thả mèo đen trong ba lô ra, thấy nó vẫn bình thường mới nói với cậu, "Tôi chỉ hiểu đại khái, bên trên viết....."

So sánh với những đất nước lớn mạnh khác, Đông Nam Quốc là một đất nước nhỏ không tồn tại trong lịch sử.

Bị kết giới giấu sâu trong núi, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Người nào ở đây cũng có pháp lực, ngay cả cây cối cũng có linh hồn, còn có thể tu luyện thành hình người.

Nhưng đối với loài người, dù cho có tu thành hình người thì những yêu tinh đó vẫn là những thứ cấp thấp.

Yêu tinh là nô lệ của con người.

Con người cũng sẽ không kết hôn với yêu tinh, loại nô lệ hạ đẳng này chỉ xứng làm công cụ tiết dục của họ mà thôi.

Bức tranh trên tường rất dài, bọn họ đi tới cuối, Thẩm Ngự nhìn xong sắc mặt cũng thay đổi, Bạch Lạc cũng như vậy.

"Không nghĩ tới đất nước này có thể ghê tởm như vậy, còn lưu hành chế độ nô lệ." Bạch Lạc ghen ghét nhìn trần trời, "Thật sự có yêu tinh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (23)

Edit: U' U'

Thẩm Ngự nhìn thoáng qua mèo đen trên vai rồi bình tĩnh nói: "Quỷ còn có thì còn có gì không thể nữa."

Bạch Lạc: "....."

Thẩm Ngự lấy miếng vải đen ra, "Không biết ngôi mộ này có bẫy rập gì không, Uyên..... gì đó, anh hãy đi theo bảo vệ Bạch Lạc."

Bạch Lạc có chút sợ hãi nhưng vẫn cố sửa đúng: "Anh ấy là Uyên Thư Mặc."

Thẩm Ngự gật đầu, vẫy vẫy tay, "Biết rồi biết rồi."

Đi dọc theo con đường nhỏ một lúc lâu mà vẫn không thấy điểm cuối, Thẩm Ngự có thể cảm thấy càng ngày càng lạnh, mà thậm chí cô còn không nhìn thấy sương đen, nơi này rất kỳ lạ, cô cảm nhận được âm khí mà lại không nhìn thấy sương đen

Bạch Lạc sợ hãi đi phía sau, không biết vì sao mà cậu lại nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt ngay sau lưng mình, cậu nhanh chóng chạy tới bên cạnh Uyên Thư Mặc tìm đề tài nói: "Anh đã ở đây bao lâu rồi?"

Uyên Thư Mặc bước chậm lại nhìn thoáng qua phía sau rồi nói: "Thật lâu."

"Vậy anh có biết phải đi thế nào không?" Bạch Lạc hỏi.

Uyên Thư Mặc lắc đầu.

Bạch Lạc mắt mát mát hỏi: "Em cảm thấy nơi này thật đáng sợ."

Thẩm Ngự đi phía trước, cô còn sợ hơn mà vẫn phải duy trì phong thái đây này, màn hình trong suốt trước mặt là mộ tấm bản đồ, là bản đồ của ngôi mộ này, mỗi căn phòng đều có thể là nơi đặt quan tài của Uyên Thư Mặc, chỉ cần tìm được quan tài của hắn thì chắc chắn sẽ tìm được quan tài của người hắn yêu.

Bản đồ không thể chỉ nơi đang đặt quan tài của hắn nên chỉ có thể đi tìm từng chút một.

Nơi này có rất nhiều ác quỷ, tuy lá bùa của cô che giấu được hơi thở của bọn họ nhưng lại không che được trong thời gian lâu như vậy

"Chị.. Chị..... Em cảm thấy có người đi theo phía sau....." Bạch Lạc run rẩy nói.

Thẩm Ngự nhìn về phía sau, đằng sau tối om, đèn pin không chiếu được quá xa nên cũng chẳng nhìn thấy gì cả, Bạch Lạc đã sợ tới mức dán vào người Uyên Thư Mặc, mà về mặt hắn có vẻ cũng rất sung sướng.

Thẩm Ngự có cảm giác mình đang ăn thức ăn cho chó, Uyên Thư Mặc này là quỷ hơn nghìn năm rồi chẳng lẽ không biết đằng sau là thứ gì, không nói cũng chẳng thêm diệt trừ mà để nó đi theo đằng sau.

"Sợ gì chứ, Uyên Thư Mặc sẽ bảo vệ cậu." Thẩm Ngự quay đầu tiếp tục đi.

Bạch Lạc phát hiện mình dán sát vào người hắn thì vội vàng bước ra vài bước.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng Thẩm Ngự cũng nghe thấy tiếng nước, cô quay đầu lại định nói chuyện với Bạch Lạc thì đã thấy một bóng đen đứng phía sau cậu, vừa định lấy bùa ra thì Uyên Thư Mặc đã vung tay lên, con quỷ kia lập tức biến mất.

Phía sau càng ngày càng nhiều quỷ muốn phá tan kết giới để cắn nuốt bọn họ, Bạch Lạc hoảng sợ nhìn về phía Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự biết kết giới đã sắp hết thời gian nên quát to: "Chạy!!!"

Hai người chạy về phía trước, phía sau vang lên tiếng quỷ khóc, càng ngày càng gần, giống như đang ở bên tai.

Đèn pin chiếu tới phía trước, gần đó có một cái hồ, nước hồ trong suốt.

Thẩm Ngự nhìn trên bản đồ, cái hồ nước này có thể đi vào một căn phòng, cô vội vàng kéo tay Bạch Lạc nói: "Nhảy xuống đi!"

Bạch Lạc run rẩy gật đầu, Thẩm Ngự giữ chặt tay cậu nhảy vào bên trong.

Dòng nước lạnh băng làm bọn họ tách ra, Thẩm Ngự nhìn xung quanh đã thấy Uyên Thư Mặc đang ôm Bạch Lạc bơi về phía cô.

Thẩm Ngự xoay người bơi xuống đáy hồ, có rất nhiều bóng đen bay tới, cô căn bản không kịp tránh mà chỉ muốn cố gắng bơi xuống đáy hồ.

Lúc gần hết dưỡng khí thì cũng nhìn thấy một lối vào hình tròn, Thẩm Ngự chui vào, rồi kéo Bạch Lạc vào, ngay sau đó dán mìn lá bùa lên lối vào, niệm phù chú rồi bơi lên phía trên, nhưng còn chưa bơi tới bờ đã bị thiếu dưỡng khí, cô vội vàng đẩy mìn đen lên, cơ thể bắt đầu chìm xuống đáy nước.

Tuy trong cơ thể mìn đen là vai ác nhưng bây giờ nó không có chút pháp lực nào, chỉ là một con mìn bình thường đó, nó không thể chết được, nếu chết thì nhiệm vụ của cô coi như xong.

Đẩy mìn đen lên trên rồi cô nhanh chóng vào thương thành mua bình dưỡng khí, chưa kịp mua thì cơ thể đã được người dùng sức kéo lên mặt nước.

Bạch Lạc hỏi: "Chị có sao không?"

Thẩm Ngự cầm đèn pin chiếu sáng xung quanh rồi nói: "Lên bờ trước đã."

Lối vào đã được cô dán bùa nên ác quỷ tạm thời sẽ không thể đi vào, nhưng mà chỉ là tạm thời thôi.

Mìn đen vô lực nằm trên đỉnh đầu cô, ánh sáng trắng chậm rãi biến mất.

Đi lên bờ, đây là một căn phòng hình tròn, hồ nước ở giữa cũng có hình tròn, vây quanh hồ là những pho tượng được làm bằng ngọc, hình dạng thì giống như con ếch đang há miệng, nước từ miệng nó chảy xuống mặt hồ.

Trên vách đá vẽ kết cấu của ngôi mộ này, nơi mà bọn họ đang đứng là nơi dùng để tắm rửa.

Bạch Lạc nhìn một lúc lâu mới hiểu được một ít, "Đây là bản đồ của ngôi mộ này đúng không chị?"

Thảm Ngư gật đầu, "Chẳng những là bản đồ mà còn giới thiệu đây là mộ của ai."

"Ai vậy chị?" Bạch Lạc tò mò hỏi.

Thảm Ngư nhìn Uyên Thư Mặc nói: "Ngôi mộ này là ngôi mộ hoàng đế Đồng Nam Quốc xây cho Thái Tử, Thái Tử tên là Uyên Thư Mặc, được hoàng đế yêu thương, hoàng đế có mười mấy vị hoàng tử nhưng nhất định phải truyền cho Uyên Thư Mặc."

Bạch Lạc nghe vậy khiếp sợ nhìn về phía hắc, trong mắt tràn đầy không thể tin tưởng, cậu không nghĩ tới hắc lại là Thái Tử.

Thảm Ngư tiếp tục nói: "Nhưng Uyên Thư Mặc chết bệnh năm 23 tuổi, hoàng đế đau buồn, xây ngôi mộ này cho hắc."

Uyên Thư Mặc bình tĩnh nghe giống như không phải đang nói về mình.

Bạch Lạc biết hắc mất đi ký ức, hỏi: "Anh có nhớ ra chuyện gì không?"

"Tôi nhìn thấy một người, cậu ấy nói thích ta, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh ta."

Bạch Lạc nhìn biểu tình lưu luyến trên khuôn mặt hắc, đầu quả tim khẽ nhúc nhích, nhìn về nơi khác, chắc là bọn họ rất yêu nhau, nếu không sao Uyên Thư Mặc vẫn còn nhớ tới người đó sau cả nghìn năm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (24)

Edit: U'U'

Nói rồi cô cất khăn lông vào trong ba lô, mèo đen hắc là bị dọa sợ rồi, không phải mèo đều sợ nước sao, Dư Trần ở trong cơ thể một con mèo nên chắc cũng vậy nhì.

Dư Trần mềm oặt nằm im trong cô, nếu không phải nó còn thở thì Thảm Ngư cũng cho rằng nó đã ra đi.

Ôm chặt mèo đen, Thảm Ngư mở bản đồ ra chỉ vào một chỗ nói: "Bên cạnh cũng là một căn phòng, chúng ta đi vào trước."

Những căn phòng ở đây đều dán bùa, hắc là do Vu sư vẽ để quỷ hồn không thể đi vào.

Xuyên qua thông đạo, đoàn người đi tới một căn phòng khác, Thảm Ngư lập tức dán đầy lá bùa lên lối vào, có thể ngăn được ác quỷ một lúc.

Căn phòng này không to bằng căn phòng lúc nãy, chỉ giống như một phòng học nhỏ, Thảm Ngư chiếu đèn nhìn xung quanh, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng những là cô mà Bạch Lạc cũng sợ tới mức dán lưng lên vách tường, run rẩy hỏi: "Chị Ngư, ở đây có quan tài của Uyên Thư Mặc không vậy?"

Thảm Ngư chiếu đèn xuống mặt đất, "Cậu nói đi?"

Những quan tài trong căn phòng này hắc là quan tài được chôn cùng, mà quan tài của Uyên Thư Mặc chắc sẽ ở chủ mộ.

Có một chuyện quan trọng mà cô vẫn luôn không đề ý tới.

Đồng Nam Quốc có yêu tinh, yêu tinh lại là nô lệ hạ đẳng nhất, vậy nếu người Uyên Thư Mặc yêu là yêu tinh thì sao?

Tin tức nói quan tài của người Uyên Thư Mặc yêu cũng ở trong mộ, nhưng không nhất định sẽ ở ngay bên cạnh quan tài của hắc, cũng có thể ở trong số quan tài làm vật bồi tang này mà.

"Mở tất cả quan tài ở đây ra!" Thảm Ngu không thấy có ác quỷ trong căn phòng này, nhiều quan tài như vậy mà không có một con ác quỷ nào làm cô rất hoang mang.

Bạch Lạc cứng đờ lắc đầu, khóc nức nở nói: "Em..... Em sợ."

Thảm Ngu vỗ vai cậu tỏ vẻ an ủi, "Căn phòng này không có quỷ đâu, cứ yên tâm."

"Thật à?"

"Thật."

Trong căn phòng có tổng cộng hơn hai mươi cái quan tài, bày biện chỉnh tề.

Thảm Ngu đi vào tới một chiếc quan tài, hít sâu một hơi, trong lòng thật ra cũng rất sợ, nhưng chỉ cần tìm thấy người Uyên Thư Mặc yêu là cô được 10 điểm giá trị thiện ý.

Thảm Ngu mở quan tài ra nhưng bên trong lại trống rỗng.

Cái tiếp theo cũng như vậy.

Bạch Lạc nói, "Chị Ngu, bên chỗ chị có cái xác nào không?"

Thảm Ngu cảm thấy lạnh cả người, trả lời một câu: "Đừng mở nữa, tới đây."

Bạch Lạc chạy chậm đi tới hốt hoảng thất thố hỏi: "Vì sao lại không có xác vậy?"

Thảm Ngu gãi gãi đầu nói: "Đi tới căn phòng tiếp theo." Nói rồi cô đi về phía trước.

"Chị Ngu, chị có nghe thấy tiếng gì không?" Bạch Lola nắm chặt áo cô.

Thảm Ngu nghiêm túc lườm cậu: "Đừng nói đùa."

Đôi mắt Bạch Lạc đỏ hồng, run rẩy lắc đầu: "Em không nói đùa mà, hình như có tiếng thờ đóc."

Thảm Ngu cũng nghe thấy, cô cầm đèn pin chiếu vào một chiếc quan tài, đột nhiên thấy một cánh tay màu xanh lá cây đang chui từ đáy quan tài ra, chậm rãi bò ra phía trước, khuôn mặt màu xanh lá vẫn như lúc mới chết, nhưng bộ quần áo màu trắng đã rách nát theo thời gian.

Thảm Ngu run run cầm đèn pin, hai người nhìn nhau không tiếng động nói, chạy.

Bạch Lạc gật đầu.

Lúc này, những cái xác đó bắt đầu đi về phía bọn họ, Uyên Thư Mặc đứng bên cạnh Bạch Lạc đánh bay những thứ đó để mọi người chạy ra ngoài thông đạo.

Tiếng gào rống vang lên sau lưng, Thảm Ngu ôm chặt mèo đen chạy về phía trước, Bạch Lạc cũng không tốt lắm, vội vàng chạy suốt nửa thì ngã mảy mà có Uyên Thư Mặc ôm.

Không biết bọn họ dẫm phải thứ gì mà đá dưới chân bắt đầu run rẩy.

Vách đá trên đỉnh đầu bắt đầu rơi xuống, Thảm Ngu bị một hòn đá nhỏ rơi xuống đầu, cô vội vàng dừng bước lại, dưới chân rung động, tiếng ầm ầm vang lên bên tai, giống như đang xảy ra động đất, cả ngôi mộ đều chấn động.

Bạch Lạc đã ngất trong lòng Uyên Thư Mặc từ lâu, Thảm Ngu còn chưa đi được một bước thì cơ thể đã bắt đầu rơi xuống, mèo đen thoát khỏi vòng tay, rơi xuống cùng với những cục đá xung quanh.

Cô nhìn mèo đen đang rơi xuống, không hề nghĩ ngợi mà kéo nó vào trong lòng, nhắm mắt lại mua khí lót bảo vệ trong thương thành, để nó vây quanh cô và Uyên Thư Mặc rồi chìm vào hôn mê.

-

Thảm Ngu bị liếm tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của mèo nhỏ.

Cô mở thấy mèo đen chết, sau đó nhiệm vụ thất bại, cô bị truyền tống tới thế giới trừng phạt.

Giấc mơ quá khủng bố, may mà nó vẫn chưa chết.

Mèo đen không giấy giụa, lẳng lặng bị cô ôm vào trong ngực.

Thật lâu sau, Thẩm Ngự mới buông tay ra, cô chống người đứng dậy, sau vai truyền đến một trận đau đớn, cô vừa chạm vào bả vai thì cơ đau đã lan ra toàn thân, đau đớn không thể chịu đựng được.

Hắn là lúc bị rơi xuống bị đá đập vào.

Cô bật đèn pin lên soi xung quanh mới thấy Bạch Lạc và Uyên Thư Mặc đang dựa vào tường.

Bạch Lạc bị đèn pin chiếu vào mà tỉnh lại, cậu xoa xoa đôi mắt, khi nhìn thấy Thẩm Ngự và Uyên Thư Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, "Hai người không sao chứ?"

Thẩm Ngự lắc đầu, cô nhìn xung quanh, bởi vì một thất sụp đổ, bọn họ trời xui đất khiến đi tới ngoài cửa chủ mộ.

Bạch Lạc nhìn lên trên, mặt xám như tro tàn, "Chị Ngự, chúng ta không thể thoát ra ngoài được, chị nhìn lên trên kia."

Thẩm Ngự ngẩng đầu nhìn lên trên, vách đá nhìn không thấy điểm cuối, đèn pin đèn cũng không thể chiếu tới, giống như bọn họ đang đứng dưới vực sâu vậy.

"Nghĩ cách đi vào trước." Thẩm Ngự nhìn về phía cửa đá, điêu khắc rất tinh tế, cửa đá làm bằng ngọc xanh, bên trên được gắn một loại ngọc trong suốt nhưng lại phát ra ánh sáng, chắc chắn rất có giá trị.

Cửa đá rất lớn, cao hơn mười mét, ngay cả một hòn đá nhỏ cũng có thể bán với giá trên trời.

"Không nghĩ tới Đồng Nam Quốc này còn rất có nghiên cứu về ngọc thạch." Thẩm Ngự bị vẻ đẹp của ngọc thạch làm cho kinh diễm.

Bạch Lạc cảm thấy mình sắp chết nên làm gì còn có tâm tình thưởng thức vẻ đẹp của đá, vừa lên cấp ba đã phải đối diện với cái chết, vánh mắt đỏ bừng, "Chị Ngự, có phải chúng ta sẽ chết đúng không?"

Uyên Thư Mặc đặt tay lên vai cậu ôn nhu nói: "Ta sẽ không để ngươi chết."

Bạch Lạc xoa xoa đôi mắt đỏ bừng, cảm kích nói: "Cảm ơn." Không nghĩ tới khi cậu nghe thấy giọng nói này, đột nhiên tất cả sợ hãi đều biến mất.

Thẩm Ngự ở một bên nói: "Cậu sẽ không chết, chúng ta sẽ đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (25)

Edit: U'U'

Dứt lời, cô đi đến cánh cửa lớn bằng đá phía trước, còn định dùng pháp lực để phá hủy nó.

Nhưng chưa kịp nâng tay lên thì mèo đen đã nhảy tới trước mặt cô chặn lại, "Bả vai của cô đã bị gãy xương, không thể sử dụng pháp lực nữa."

Tiếng nói của mèo đen hấp dẫn ánh mắt của Bạch Lạc, âm thanh xa lạ đột nhiên xuất hiện làm cậu mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng nhìn chăm chăm mèo đen giống như không nghĩ tới mèo còn biết nói.

Thẩm Ngự không có thời gian giải thích với cậu, cô xua xua tay, "Tránh ra."

Cô rất vui vì mèo đen đã quan tâm cô, nhưng nếu không phá hủy cánh cửa này thì bọn họ không thể vào bên trong được.

Cũng không thể sử dụng đạo cụ trong thương thành trước mặt bao người nên chỉ có thể dùng pháp lực.

Mèo đen đứng im không nhúc nhích như một pho tượng, nó mở miệng nói: "Đề bốn tọa."

Thẩm Ngự kinh ngạc: "Anh làm gì có pháp lực?"

Cơ thể mèo đen bắt đầu sáng lên, cánh cửa làm bằng đá đột nhiên biến mất chỉ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, cơ thể nó lung lay rồi ngã xuống mặt đất.

Thẩm Ngự vội vàng bế nó lên, trái tim vẫn còn đang đập, chỉ là hơi yếu.

【 Giá trị oán khí của Dư Trần giảm xuống còn 74%, ký chủ cố lên. 】

"Nó làm sao vậy?" Thẩm Ngự không thể tin nhìn tình huống này, không phải vai ác đang ở trong cơ thể của mèo đen à? Sao lại có pháp lực được?

【 Anh ta đã liếm được máu của ký chủ trong cái đêm đổi linh hồn của Ninh Đồng và quý trẻ con, ác quỷ mà ký chủ hấp dẫn tới cũng là do anh ta giết. Còn lúc ở trong sông, ký chủ bị quỷ nước giữ lại, Dư Trần cũng là người giết đám quỷ đó, bao gồm lúc ký chủ suýt chết đuối trong hồ cũng là anh ta kéo ký chủ lên. 】

【 Pháp lực của anh ta chỉ có thể duy trì vài giây, thậm chí là dùng pháp lực thì linh hồn sẽ bị tổn thương. Nhưng mà bây giờ vẫn chưa đến mức làm linh hồn tán loạn, cần phải nghỉ ngơi để chữa trị hồn phách. 】

Thẩm Ngự nghe vậy cả người cứng đờ, hơi hơi hé miệng: "Vì sao anh ta lại tốt với tôi như vậy?"

Nếu cô chết thì anh ta có thể thoát ra khỏi cơ thể mèo đen, tại sao lại mạo hiểm như vậy để cứu cô?

【 Có thể là do nếu ký chủ chết thì anh ta sẽ không được nhìn thấy trò cười nữa. 】

Thẩm Ngự: "....."

Bạch Lạc bước lên phía trước hỏi: "Chị Ngự, nó....."

Thẩm Ngự ôm chặt mèo đen nói: "Sau khi rời khỏi đây tôi sẽ nói với cậu."

"Bây giờ phải đi tìm người anh ta yêu trước."

Bạch Lạc dùng sức gật đầu.

Đi vào căn phòng rộng nhất, trên bốn góc của căn phòng được gắn bốn viên ngọc phát sáng, trên tường phủ đầy dây leo, dây leo quấn quanh một cái quan tài làm bằng thủy tinh, trên dây leo còn có những viên đá quý trong suốt rực rỡ phát ra ánh sáng màu đỏ.

Thẩm Ngự và Bạch Lạc kinh ngạc nói không ra lời.

Trong lòng chỉ có mấy chữ.

Có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Căn phòng này, ngay cả vách tường và đá dưới chân cũng được làm bằng ngọc, thoát nhìn giống như đang đi vào trong Tàng Bảo Các, lóa mù hai mắt.

Hai người nhìn về phía Uyên Thụ Mặc, Thẩm Ngự không nhận được sự tò mò dưới đáy lòng, cô hỏi: "Anh có nhớ tới chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (26)

Edit: U`U`

Ánh mắt Uyên Thụ Mặc nhìn chằm chằm về phía quan tài thủy tinh, đó là ánh mắt nhìn về phía người mình yêu nhất.

Hắn lung lay bước từng bước về phía quan tài

Thẩm Ngự và Bạch Lạc cũng đi theo phía sau

Càng ngày càng gần quan tài, khuôn mặt của Uyên Thụ Mặc cũng càng ngày càng đau khổ.

Cuối cùng cũng đi tới quan tài thủy tinh, Thẩm Ngự là người cuối cùng bước tới, cô khiếp sợ nhìn người đang nằm trong quan tài

Trong quan tài có hai người đang nằm, một người là Uyên Thụ Mặc, người còn lại là một thiếu niên

Khuôn mặt của thiếu niên kia rất đẹp, dù đã mất đi những vẫn còn có thể nhìn ra vẻ linh động trên khuôn mặt đó.

Mà khuôn mặt của thiếu niên và Bạch Lạc lại giống nhau như đúc.

Khuôn mặt Bạch Lạc tái nhợt lùi về phía sau vài bước

Sự chú ý của Thẩm Ngư bị dòng chữ bên cạnh quan tài hấp dẫn, cô ngồi xổm xuống lăm bầm mở miệng: "Ồi mẹ ời."

Uyên Thư Mặc ngồi bên cạnh quan tài thủy tinh cười nhạt: "Ta đã nhớ lại."

Người mờ mịt nhất là Bạch Lạc, cậu không nghĩ tới người trong quan tài lại giống mình đến vậy, giống như được đúc ra từ một khuôn, điểm khác biệt duy nhất là người này để tóc dài và có một hoa văn trên trán.

"Đã tìm được người anh ấy yêu rồi, chị Ngư, chúng ta về thôi." Bạch Lạc có cảm giác muốn chạy trốn, nơi này làm cậu cảm thấy rất không thoải mái

Thẩm Ngư không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, nghĩa là tâm nguyện của Uyên Thư Mặc chưa được hoàn thành, tâm nguyện của hắn không phải là tìm thấy người mình yêu, mà là muốn tìm thấy kiếp sau của người mình yêu và muốn ở bên cạnh cậu cả đời.

Mà người kia chính là Bạch Lạc.

"Bạch Lạc, cậu muốn biết chuyện về Uyên Thư Mặc và người anh ta yêu không?" Thẩm Ngư lạnh lùng hỏi cậu.

Bạch Lạc bắt đầu cảm thấy muốn lùi bước và bi thương, nhưng lại không khống chế được sự tò mò.

Thấy cậu gật đầu, Thẩm Ngư nhẹ giọng nói với cậu.

Ở phía Bắc một khu rừng có một đất nước nhỏ, dân chúng trong đất nước đó ai cũng biết pháp thuật, dù là trẻ con mới sinh hay là ông cụ sắp mất.

Kết giới mạnh mẽ nhất họ trong khu rừng này, không ai biết nơi này có một đất nước, mà người bên trong cũng không bao giờ đi ra bên ngoài.

Đồng Nam Quốc rất lớn, phần lớn khu rừng là nơi bọn họ sống, mà phía bắc còn có một vùng biển rộng mênh mông, người bên bờ biển bắt cá mà sống, cung điện sừng sững tráng lệ, năm Uyên Thần thứ hai, Hoàng Hậu hạ sinh một vị hoàng tử, ban danh Uyên Thư Mặc.

Ngày hắn mười hai tuổi, hoàng thúc tặng cho hắn một cái chậu hoa nho nhỏ, bên trong là một cây non.

Uyên Thư Mặc ngày ngày chăm sóc, cho đến khi nó lớn lên, có thể nói có thể cười, còn lo lắng cho hắn, ngày nào cũng chờ hắn.

Cây non kia là hạt giống của hoa Lê Lạc, loài hoa này là hoa yêu mà hoàng thất hay trồng, hạt giống thừa thốt, sau khi lớn lên sẽ có dung mạo yếu điệu, đáng người quyến rũ, tính cách cũng dịu ngoan ngoan ngoan, người hoàng thất mỗi người đều có một, nói không hay thì chỉ là đồ chơi tiết dục của bọn họ, kết quả đều sẽ bị vứt bỏ, rễ cây khô hé.

Mười tám năm sau, Uyên Thư Mặc học được ngự trang, lòng dạ sâu đậm. Nơi duy nhất mà hắn có thể nở nụ cười chân thành là căn phòng ngủ đó, là Lạc Nhi mỗi ngày chờ hắn về.

"Thư ca ca, đã mười mấy năm rồi sao ta vẫn chưa hóa thành hình người?" Lạc Nhi lắc lắc thân cây uể oải nói.

Uyên Thư Mặc ôm chậu hoa lên trên đùi, ngón tay vỗ trên thân cây cười nói: "Không sao cả, Thư ca ca sẽ nuôi người."

Lá xanh phiếm hồng cọ cọ vào đầu ngón tay hắn.

Hoa Lê Lạc chỉ cần năm năm đã hóa thành hình người, nhưng mười tám năm trôi qua, Lạc Nhi vẫn là một cây non.

Cơ thể hoàng đế càng ngày càng yếu, tế sư nói không quá một năm nữa hoàng đế sẽ cười hạc về tây thiên.

Uyên Thư Mặc thân là Thái Tử tự nhiên cũng thành nơi mọi người chú ý tới.

Ngày sinh nhật của Uyên Thư Mặc, Nhị hoàng tử Uyên Hạo gán tội mưu hại hoàng đế cho hắn, bỏ thuốc độc vào nước uống.

Thuốc độc được tìm thấy trên người và trong phòng của hắn, hoàng đế giận dữ nhốt hắn vào trong ngục.

Chuyện này đột nhiên xảy ra, tất cả mọi người không đoán được cơ thể hoàng đế yếu đi là do Thái Tử hạ thuốc, Uyên Thư Mặc còn là người hoàng đế yêu thương nhất, ngôi vị hoàng đế này nhất định sẽ được truyền cho hắn thì vì sao phải hạ độc.

Nguyên nhân duy nhất mà mọi người có thể nghĩ ra là vì mẫu phi của hắn, là một nữ tử dân gian bị hoàng đế cưỡng đoạt, sau khi sinh Uyên Thư Mặc thì tự sát.

Nhưng điều đầu tiên Uyên Thư Mặc nghĩ tới khi ở trong ngục lại là Lạc Nhi có chuyện gì không, có thể cậu vẫn còn đang chờ hắn về nhà.

Nhưng khi hắn đang chịu hình trong ngục giam thì nhị ca của hắn lại ôm một thiếu niên mặc bạch y đi tới trước mặt hắn.

"Cảm ơn Ngũ đệ đã chăm sóc iều Lạc Lạc của bọn vương suốt thời gian qua, tiểu Lạc Lạc cảm ơn ân nhân nhanh lên." Nhị hoàng tử nắm cầm của thiếu niên mặc bạch y để cậu đối diện với Uyên Thụ Mặc

"..... Cảm ơn người." Bạch y thiếu niên rũ mắt xuống run rẩy nói.

Uyên Thụ Mặc đối diện với đôi mắt trong suốt kia, hắn nâng tay tới trước mặt cậu: "Lạc Nhi?"

Hóa ra không phải cậu không thể hóa thành hình người mà chỉ là không muốn hóa thành hình người trước mặt hắn thôi

"Nếu không có tiểu Lạc Lạc và bọn vương nội ứng ngoại hợp thì ngôi vị hoàng đế này chắc chắn sẽ thuộc về Ngũ hoàng đệ rồi, nhưng dù gì bọn vương cũng phải cảm ơn đệ vì đã tin tưởng loại yêu tinh hạ đẳng này." Nói rồi Nhị hoàng tử ôm thiếu niên bạch y bước đi.

Đề lại Uyên Thụ Mặc nhìn chằm chằm bóng dáng hai người rời đi.

Nhưng khi Nhị hoàng tử cho rằng hắn ta sẽ được phong làm Thái Tử thì hoàng đế lại tìm kẻ gánh tội thành rồi thả Uyên Thụ Mặc ra.

Phủ của Nhị hoàng tử bốc cháy suốt đêm, tất cả mọi người đến chết trong biển lửa.

Mà phủ của Thái Tử lại đang tổ chức hôn lễ, Thái Tử Uyên Thụ Mặc cưới Thái Tử Phi.

Điều làm mọi người khiếp sợ là Thái Tử Phi là yêu tinh.

Đây là lần đầu tiên có chuyện người cưới yêu tinh làm chính thể, chuyện này làm cho tất cả đại thần trong triều đều phản đối Uyên Thụ Mặc làm thái tử.

Hoàng đế giết chết người đầu tiên phản đối rồi treo trên đầu thành.

Từ nay về sau không ai dám phản đối nữa.

Đêm tân hôn, Lạc Nhi kéo khăn voan đỏ xuống ngồi co vào một góc, nghe tiếng bước chân dần tới gần, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười ôn nhu tới gần cậu, ngay khi ngón tay kia chạm vào khuôn mặt cậu thì cậu lại hoảng sợ né tránh.

"Thụ... Thụ ca ca?"

Ngón tay thon dài kia lại chuyển qua sau đầu giữ chặt lại, lạnh băng nói: "Người bị hắn chạm qua?"

Lạc Nhi liều mạng đẩy hắn ra nhưng lại bị nam nhân đè xuống, đau đớn làm cậu không thể tự hỏi, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, ký ức lúc trước không còn tồn tại, chỉ còn lại sợ hãi và kháng cự.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (27)

Edit: U'U'

"Sau đó thì sao?" Bạch Lạc hỏi.

Thẩm Ngự kinh ngạc khuôn mặt đầm nước mắt của cậu, "Bạch Lạc, sao cậu lại khóc?"

Bạch Lạc ngăn người, ngón tay chạm vào khóe mắt cũng có chút kinh ngạc, "Em không biết."

Uyên Thụ Mặc bỗng nhiên lên tiếng, "Sau đó cậu ấy đã chết."

Khuôn mặt của hắn không có chút cảm xúc nào, nhàn nhạt nhìn Thẩm Ngự, "Sao người lại biết những chuyện này?"

Dòng chữ trên quan tài thủy tinh không kỹ càng và tỉ mỉ như vậy, chỉ nói Thái Tử cưới một yêu tinh, sau đó hai người chết trong phủ rồi được hoàng đế lập mộ.

Chuyện năm đó, người biết rõ ràng nhất chỉ có hắn và Lạc Nhi.

Sao nữ nhân này lại biết rõ ràng như vậy được?

Thảm Ngư biết câu chuyện này là nhờ có đạo cụ trong thương thành, còn có lý do vì sao Lạc Nhi phản bội Uyên Thư Mặc, vì sao cậu lại chết.

Điều làm cho cô kinh ngạc là Uyên Thư Mặc cho rằng Lạc Nhi phản bội hắn, đến chết cũng vẫn nghĩ vậy.

Nếu không hóa giải mọi chuyện thì cuối cùng hai người cũng sẽ không thể đến với nhau.

Thảm Ngư thanh thanh giọng nói, bắt đầu hình thức lừa đảo, "Tôi là truyền nhân thứ 99..... của phái Hoàng Họa, có thể biết được tương lai và quá khứ."

Linh hồn của Uyên Thư Mặc càng ngày càng trong suốt, hắn ngồi trước quan tài thủy tinh vuốt ve khuôn mặt của thiếu niên: "Xin lỗi."

Linh hồn của Uyên Thư Mặc đã tồn tại hơn mấy nghìn năm, trong lòng hắn chỉ có một tâm nguyện là có thể tìm thấy Lạc Nhi, nhưng khi có ký ức cũng không có làm hắn vui vẻ, sự thật tàn khốc làm hắn khó có thể thừa nhận.

Nhìn thấy một thiếu niên giống Lạc Nhi, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến là không thể làm cậu bị thương, nếu đã qua nghìn năm, hắn cũng nên biết mất khỏi thế giới này rồi.

【 Hoàn thành tâm nguyện của Uyên Thư Mặc, chúc mừng ký chủ đạt được 10 điểm giá trị thiện ý, còn thiếu 65 điểm nữa sẽ hoàn thành. 】

Thảm Ngư nghe vậy nhìn về phía Uyên Thư Mặc, linh hồn của hắn đã càng ngày càng trong suốt.

Bạch Lạc đi qua, muốn tới gần nhưng cậu lại dừng bước, "Anh... Anh làm sao vậy?"

"Anh ta sắp biến mất rồi." Cổ họng Thảm Ngư khô khốc, hai người kia rõ ràng có thể ở bên nhau.

Bạch Lạc đau lòng nhìn thiếu niên đang nằm trong quan tài thủy tinh kia, lại thấy hoa văn trên trán thiếu niên kia lóe sáng, cậu khó hiểu duỗi tay tới.

Lúc này, một chuyện đột nhiên xảy ra, dây leo xung quanh bắt đầu chuyển động, phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu vào người Bạch Lạc

Linh hồn của Bạch Lạc bị rút ra, khi cậu mở mắt ra thì lại nhìn thấy một tòa phủ đệ xa hoa, cơ thể của cậu đang bay trên không trung, nhìn thấy một ông cụ mặc quần áo cổ trang đang chỉ huy hạ nhân quét roi về phía một thiếu niên đang nằm trên mặt đất

"Bốn vương dùng thuốc tốt chất dinh dưỡng tốt để nuôi một yêu tinh hạ đẳng như ngươi không phải để ngươi phản kháng bốn vương!" Ông cụ hung ác nhìn thiếu niên đang nằm trên mặt đất, nhấp một ngụm trà trên tay

Cái roi mà hạ nhân dùng để đánh được làm từ một loại nguyên liệu đặc biệt, đánh vào trên người yêu tinh có thể đau đớn gấp trăm lần mà lại không thể chết, cái loại đau đớn trong linh hồn này là cách tốt nhất để trừng phạt yêu tinh không nghe lời.

Nhưng thiếu niên nằm trên mặt đất bị đánh mấy chục roi vẫn ngậm chặt miệng.

Cho đến khi cả người bị mồ hôi lạnh làm ướt, thiếu niên mới thở dốc mở miệng, mỏng manh nói: "Nô..... Nô nguyện ý."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 287: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (28)

Edit: U`U`

"Dừng lại." Ông cụ giơ tay ngăn lại rồi đi đến bên cạnh thiếu niên, nâng chân lên đập xuống khuôn mặt của cậu, "Nghe lời từ sớm không phải tốt hơn sao?"

Ông ta thu chân lại rồi nói: "Dẫn đi tắm rửa sạch sẽ rồi cho uống thuốc Trọng Tổ."

Hạ nhân trả lời: "Vâng." rồi kéo thiếu niên đi

Thuốc Trọng Tổ, tên như ý nghĩa, có thể làm yêu tinh trở thành mầm non, rồi hóa thành hình người một lần nữa.

Loại thuốc này cực kỳ tàn nhẫn, nó sẽ thu nhỏ gân cốt từng chút từng chút cho đến khi trở thành mầm non, cảm giác đau đớn này còn đau hơn cả khi bị

băm thành nghìn mảnh.

Thiếu niên đau một ngày một đêm rồi bị ông cụ tặng cho một cậu bé,

Cậu bé rất tốt, nhưng thiếu niên lại sợ hãi mọi người, sợ hãi cậu bé,

Thiếu niên không dám trưởng thành, không muốn hóa thành hình người bởi cậu sợ, cậu không muốn trải qua cảm giác đau đớn đó một lần nào nữa.

Nhiệm vụ mà ông cụ giao cho thiếu niên là lấy được tình cảm của cậu bé này, nhưng thiếu niên cảm thấy mình không thể hoàn thành.

Cậu bé nhẹ nhàng chạm vào một cái lá, vui vẻ nhỏ giọng nói: "Xin chào, tôi tên là Uyên Thư Mặc."

Giọng nói kia làm thiếu niên càng sợ hãi co mình trong chậu hoa.

Cậu bé rất tốt với thiếu niên, còn đặt cho thiếu một cái tên, là Lạc Nhi.

Lạc Nhi biết yêu tinh sẽ không được đối xử tốt như vậy, chắc chắn đây chỉ là một giấc mơ, chắc chắn sẽ biến mất

Nhưng nó không biến mất, cậu bé dần trở thành một người rất cao rất đẹp, vẫn đối xử với cậu tốt như vậy, chưa bao giờ thay đổi

Lạc Nhi nghĩ nhiệm vụ mà ông cụ kia giao cho mình chắc đã hoàn thành.

Nhưng mà cậu cũng gần chết dưới tay hoàng đế, bởi vì ông không cho phép Thái Tử đối xử với một yêu tinh tốt như vậy.

Hoàng đế càng thêm tức giận, ông ta nâng chân lên đạp Uyên Thư Mặc, "Sau này con phải trở thành hoàng đế, sao lại có thể làm vậy vì một tên yêu tinh?"

Uyên Thư Mặc ôm chậu hoa trong ngực, quỳ trên mặt đất để hoàng đế đá mình.

Lạc Nhi được hắt ôm vào trong ngực dần dần mở mắt đối diện với đôi mắt ôn nhu tràn đầy ý cười của hắt.

"Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi, Lạc Nhi."

Sau đó ông cụ kia tìm được cậu và bắt cậu đặt thuốc độc ở trong phòng ngủ và trên người hắt.

Uyên Thư Mặc phải tham gia yến tiệc, trước khi đi còn dặn dò cậu: "Nếu buổi tối ta không về thì Lạc Nhi hãy trốn ở dưới này, ở bên trong có rất nhiều đồ ăn, khi nào thấy ta về thì mới được đi ra, nhớ chưa."

Lạc Nhi muốn lắc đầu, muốn nói với hắt là đừng đi, nhưng nghĩ tới lời nói của người kia lại rũ đầu im lặng.

Người đó nói dù cậu không bỏ thuốc độc vào trong người Uyên Thư Mặc thì hắt cũng sẽ bị độc chết, nhưng nếu cậu bỏ thuốc độc vào trong người hắt thì hắt sẽ chỉ bị nhốt vào tù mà thôi.

Buổi tối ngày hôm đó, Uyên Thư Mặc không trở về nhưng cháu trai của ông cụ kia lại xuất hiện, chính là Nhị hoàng tử kia.

Hắt ta đưa cậu tới nhà lao gặp Uyên Thư Mặc, may mà hắt không sao, chỉ cần còn sống thì chắc chắn hắt sẽ thoát ra được.

Không ngoài dự đoán của cậu, Uyên Thư Mặc không chỉ thoát ra mà còn thiêu chết cả phủ của ông cụ kia.

Nhưng điều ngoài dự đoán của cậu là Uyên Thư Mặc cưới cậu.

Tối hôm đó cậu đau đến ngất xỉu.

Uyên Thư Mặc nói yêu tinh hạ tiện chỉ biết đi theo người có quyền lực, Lạc Nhi cũng như vậy.

Lạc Nhi sợ hắt, Uyên Thư Mặc trong trí nhớ đã biến mất và thay vào đó là một ác ma.

Thật ra hoàng đế đã chết từ sớm, Uyên Thư Mặc phái một yêu tinh biến thành hoàng đế để lên triều, thế lực của hắt đã bao phủ của triều đình. Ở trong mắt hắt, ông cụ kia chỉ là một con bọ chó đang nhảy nhót, hắt cũng biết cậu là người mà ông cụ phái tới, có một ngày sẽ phản bội hắt.

Nhưng vì sao hắt lại đối xử tốt với cậu như vậy?

Muốn nhìn cậu nhảy nhót như một trò cười sao?

Đúng vậy, yêu tinh là nô lệ ở cái đất nước này, mà cậu cũng chỉ là yêu tinh mà thôi thì cần gì nghĩ nhiều, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Bỗng nhiên, Lạc Nhi muốn chết, cậu cảm thấy tồn tại là một chuyện rất mệt mỏi.

Uyên Thư Mặc làm cậu đau đớn, cũng không thương cậu, không bao giờ cười với cậu mà lúc nào khuôn mặt cũng lạnh băng.

Cậu bé lúc trước đã biến mất thật rồi.

Lạc Nhi là yêu tinh hoa Lê Lạc, chỉ cần chồi non khô héo là cậu sẽ chết.

Ngày đó, sau khi Uyên Thư Mặc rời đi, cậu hóa thành một đóa hoa Lê Lạc nằm trên giường rồi khô héo từng chút từng chút cho đến khi chết đi.

Bạch Lạc đang bay trên không trung muốn nói với cậu rằng đừng chết, nhưng tốc độ khô héo của hoa Lê Lạc quá nhanh.

Buổi chiều Uyên Thư Mặc quay về phòng nhìn thấy đóa hoa đã khô héo đang nằm trên giường, hân giống như người mất hồn đi tới nâng đóa hoa Lê Lạc điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Thái y sợ hãi nhìn đóa hoa Lê Lạc đã khô héo rồi vội vàng quỳ xuống dập đầu xuống đất và nói rằng, hoa Lê Lạc đã khô héo nghĩa là linh hồn của yêu tinh đã biến mất.

Bạch Lạc nhìn Uyên Thư Mặc tìm tất cả thần y để cứu lại đóa hoa Lê Lạc, không biết ngày đêm không dừng lại.

Uyên Thư Mặc đã buông xuống chuyện ngày hôm đó, chỉ là vết thương trong trái tim lại khó có thể khỏi hẳn, hân sợ mình sẽ làm cậu bị thương nên đành phải dùng vẻ ngoài lạnh lẽo để che giấu.

Ngày Lạc Nhi chết, hân nghĩ không thể cứ tiếp tục như vậy, hân muốn dẫn Lạc Nhi rời khỏi nơi này, đi ra ngoài kết giới, chỉ có hai người họ.

Uyên Thư Mặc tự thiết kế một ngôi mộ, dây leo bên quan tài thủy tinh có thể làm Lạc Nhi hóa thành hình người, hân nằm vào trong đó, cắn dây leo vào trong cơ thể mình vì nó cần chất dinh dưỡng để vận chuyển, nhìn Lạc Nhi rồi nhắm hai mắt lại.

-

Bạch Lạc hốt hoảng lùi về phía sau, cả người như bị chìm trong hầm băng.

Thảm Ngư thấy cậu như vậy thì định đi tới đỡ nhưng lại thấy Uyên Thư Mặc nhanh chóng bay tới bế người lên.

Bạch Lạc nhìn Uyên Thư Mặc bật khóc, cậu duỗi tay vòng lấy cổ hân nức nở nói: "Ngươi... Ngươi đừng biến mất, Thư ca ca."

Uyên Thư Mặc kinh ngạc nhìn cậu, "Ngươi... Ngươi gọi ta là gì?"

"Thư ca ca....." Bạch Lạc khóc đến thở hổn hển, nói năng lộn xộn.

Thảm Ngư nhìn bọn họ nhận ra nhau, chỉ cảm thấy thức ăn cho chó bay loạn tứ phía.

Không phải cô là người làm Bạch Lạc nhớ tới ký ức kiếp trước mà là trong quan tài thủy tinh có linh hồn còn sót lại của Lạc Nhi, chính là hoa văn màu đỏ trên trán kia.

Cô nâng tay lên vuốt ve mèo đen đang nằm ngủ trong lòng, càng sờ càng không kiên nhẫn gì, mẹ nó thật mềm mại thật thoải mái.

"Linh hồn của Uyên Thư Mặc sắp biến mất rồi, tôi có thể làm anh trở lại trong thân thể của mình." Thảm Ngư lười thời đánh gãy bọn họ.

Dây leo dùng máu của Uyên Thư Mặc để làm chất dinh dưỡng cho thân thể của Lạc Nhi, theo thời gian trôi qua, dây leo dựa vào những viên đá kia để làm cho thân thể hai người không bị hư thối.

Đạo cụ của Thảm Ngư có thể làm Uyên Thư Mặc đi vào trong thân thể của hân nhưng lại mất khá nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Anh gì ời, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (29)

Edit: U`U`

Bạch Lạc vui mừng nói: "Thật sao ạ?" Nói rồi lại nhủ mảy, "Chị Ngư, bả vai của chị còn đang bị thương."

Thảm Ngư vừa nâng tay lên đã cảm thấy từng con đau ập đến, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cười cười nói: "Chút đau này tôi vẫn còn có thể chịu đựng được, Uyên Thư Mặc nằm vào trong quan tài đi, để tôi bắt đầu."

Uyên Thư Mặc buông Bạch Lạc xuống rồi nằm vào bên trong quan tài thủy tinh, hần nói: "Cảm ơn người."

Thảm Ngư phát phát tay rồi mua đao cụ ném lên trên không.

Đao cụ có thể làm linh hồn trở lại trong thân thể, khôi tử hồi sinh, nhưng có một tác dụng phụ, vì khi bắt đầu sử dụng nó sẽ hấp thụ âm khí xung quanh gom lại xung quanh linh hồn, lúc đó sẽ xuất hiện rất nhiều ác quỷ. May mà trước khi đi vào cô đã dán bùa ở bên ngoài, cũng có thể ngăn cản được chúng trong một thời gian.

Âm khí có thể chữa trị linh hồn cũng có thể làm linh hồn cường đại, là thứ mà tất cả ác quỷ đều muốn có được.

Âm khí trong máu của Thảm Ngư rất nặng nên có thể làm linh hồn của Uyên Thư Mặc dung nhập vào trong cơ thể nhanh hơn.

Cô lấy dao găm ra rồi nói với Bạch Lạc nói: "Bạch Lạc, cậu cầm lấy mấy lá bùa này, lát nữa những lá bùa bên ngoài sẽ bắt đầu cháy, cậu phải dán đè lên những lá bùa bị cháy và đừng để xuất hiện một lỗ hổng nào."

Bạch Lạc khẩn trương nhận lấy, thật ra cậu muốn hỏi tại sao lá bùa lại bốc cháy nhưng tình huống lúc này không có nhiều thời gian để giải thích.

Sau khi chuẩn bị xong, Thảm Ngư thả mèo đen xuống đất nhưng hai tay của nó lại bám chặt lấy cánh tay cô không buông ra, nó yếu ớt thở dốc, "Cô muốn làm gì?"

Thái độ của Thảm Ngư với mèo đen cũng đã thay đổi, tuy trong thân thể là vai ác nhưng dù gì cũng đã trải qua nhiều chuyện cùng nhau như vậy thì chắc cũng sẽ có tình hữu nghị, tình anh em chứ!

Cô xoa xoa đầu nó, biết mèo đen không có sức phản kháng nên xoa thêm vài cái rồi nói: "Ngủ đi, sắp về đến nhà rồi."

Nói rồi cô đứng dậy đi đến bên cạnh quan tài thủy tinh nhìn đám dây leo kia rồi lại nhìn viên trân châu đang phát sáng trên trần nhà, hy vọng trước khi đi có thể lấy được thứ này.

Đao cụ đang bay trên không trung đã bắt đầu phát sáng chiếu xuống thân thể của Uyên Thư Mặc. Hần cảm thấy buồn ngủ nhắm mắt lại.

Thảm Ngư dùng dao găm cắt qua lòng bàn tay rồi bắt đầu niệm phù chú, khí đen trong máu bắt đầu đi vào trong cơ thể của Uyên Thư Mặc. Lúc này, căn phòng giống như một cục nam châm cực lớn bắt đầu hút tất cả khí đen vào bên trong.

Bạch Lạc đứng ngoài cửa khiếp sợ nhìn lá bùa bắt đầu bốc cháy. Cậu lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng cầm lấy một lá bùa dán đè lên.

Thảm Ngư cảm nhận được từng cơn gió lạnh thổi vào, máu trong lòng bàn tay vẫn đang chảy vào bên trong quan tài thủy tinh, cô dùng sức rút tay lại rồi quần khăn quanh lòng bàn tay, sắc mặt trắng bệch.

"Chị... chị Ngư, em không dán kịp tốc độ bốc cháy của nó, bây giờ phải làm sao đây?" Bạch Lạc cầm lấy một lá bùa dán lên trên nhưng tốc độ bốc cháy càng ngày càng nhanh làm cậu không thể đuổi kịp.

Thảm Ngư nói: "Bạch Lạc, chạy tới đây, nhanh lên."

Trước khi thực hiện cô cũng đã nghĩ tới lực hấp dẫn của cô đối với ác quỷ trong ngôi mộ này, cách duy nhất là sử dụng lá bùa có giọt máu trong trái tim của cô để bảo vệ bọn họ đến khi Uyên Thư Mặc thức tỉnh rồi sử dụng đao cụ đi lên mặt đất.

Bạch Lạc đã chạy tới, ngoài cửa không biết có bao nhiêu ác quỷ vội vàng bay vào, mà mục tiêu duy nhất của chúng là Thảm Ngư đang ngồi trên mặt đất.

Thảm Ngư kéo Bạch Lạc vào trong pháp trận rồi dùng dao găm cắm vào ngực, rút ra, cô dùng máu trong tim nhanh chóng vẽ bùa rồi ném lên trên không trung, lá bùa tạo thành một vòng sáng bảo vệ bọn họ.

Dưới ánh mắt của Bạch Lạc thì cậu chỉ nhìn thấy lá bùa trên đỉnh đầu đang điên cuồng rung động nhưng lại không rơi xuống dưới.

Uyên Thư Mặc phải mất thêm một phút nữa để linh hồn dung nhập vào trong cơ thể. Thảm Ngư ôm ngực để máu chảy chậm lại, lúc này cô không thể cầm máu vì lá bùa trên đỉnh đầu cần pháp lực của cô để duy trì.

Khi linh hồn của Uyên Thư Mặc sắp dung nhập vào trong cơ thể thì đột nhiên có một con lốc bay vào, sương đen càng thêm mãnh liệt.

Bạch Lạc không nhìn thấy nhưng Thảm Ngư lại nhìn thấy một con quái vật khổng lồ đang bay vào. Toàn thân nó bị sương đen bao phủ, nó mở miệng ra, vòng sáng của lá bùa bị nó làm cho xuất hiện một vết nứt, ngay cả đao cụ trên đỉnh đầu Uyên Thư Mặc cũng suýt nữa bị vỡ nát.

Bạch Lạc bóp mũi, "Cái... cái mùi gì vậy? Hôi quá!"

Thẩm Ngự cũng muốn hỏi đó là cái quỷ gì!!

【 Con quỷ này làm ác oán, là vật hội tụ tất cả oán khí trong ngôi mộ này, độ nguy hiểm ba sao. 】

Thẩm Ngự đau đớn ôm ngực, "Trời muốn giết tôi rồi à??"

Lá bùa run rẩy mạnh mẽ, ác quỷ vây quanh vòng sáng bị nó cắn nuốt làm oán khí của nó càng tăng thêm.

Khí đen bao phủ lá bùa trên không trung, một lát sau lá bùa bắt đầu bốc cháy.

Lá bùa này làm từ máu trong tim của cô, nó vừa bốc cháy đã mang đi tất cả pháp lực trong cơ thể, Thẩm Ngự run rẩy che ngực phun ra một ngụm máu tươi.

Bạch Lạc lo lắng hỏi: "Chị Ngự..... Chị sao vậy??"

Thẩm Ngự nằm trên mặt đất, cả người vô lực, đầu đau nhức, ngay lúc cô đang định mua đạo cụ trong thương thành thì lại thấy mèo đen nhảy lên, liếm hết tất cả máu trên ngực cô.

Ngay sau đó hai mắt cô bị ánh sáng trắng chói mắt chiếu vào, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy vài sợi tóc đen rũ xuống ngực, khuôn mặt lạnh lẽo góc cạnh, đôi mắt hẹp dài tăm tối, thanh lãnh và lạnh nhạt giống như không có chuyện gì có thể làm hấn liếc mắt.

Thẩm Ngự mở to mắt nhìn Dư Trần, không thể tin tưởng định lên tiếng thì lại bị hấn che miệng lại.

Dư Trần nâng cằm cô lên, ngửi khí lạnh băng, "Ngươi muốn chết thì cũng chỉ có thể chết trong tay bản tọa."

Dứt lời hấn thả tay ra rồi đi tới đối phó con ác quỷ kia,

Cảm giác đau đớn làm cô tỉnh táo lại vài phần, cô nhìn về phía vai ác rồi hỏi hệ thống: "Hệ ca, sao anh ta lại đi ra được?"

【 Âm khí trong máu của ký chủ rất nặng, mà đây còn là máu trong tim nữa chứ, vai ác uống vào chẳng những có thể thoát khỏi cơ thể mèo đen mà pháp lực của anh ta lại còn được tăng lên. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 289: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (30)

Edit: U'U

Mà Bạch Lạc lại không nhìn thấy Dư Trần nên lo lắng hỏi Thẩm Ngự: "Chị Ngự, chị làm sao vậy?"

Thẩm Ngự lắc đầu, "Tôi không sao, cậu đi nhìn Uyên Thư Mặc trước đi, anh ấy đã dung hợp thành công rồi."

Bạch Lạc vẫn không yên tâm nhìn cô.

"Đi, đi, tôi không sao thật mà." Thẩm Ngự bắt đầu dĩ phát phát tay.

Lúc này Bạch Lạc mới đi tới bên cạnh quan tài thủy tinh.

Một bóng người màu trắng lướt qua sương đen đang phủ kín căn phòng. Không bao lâu sau, chỉ nghe thấy ác oán kia ngẩng đầu lên hét to một tiếng rồi hóa thành một làn khói biến mất.

Thẩm Ngự giật mình mình bóng người màu trắng kia, con quỷ nguy hiểm cấp độ ba sao mà lại bị hấn giết chết một cách dễ dàng như vậy.

Dư Trần nhảy đến trước mặt cô rồi khom người xuống bế cô lên, Thẩm Ngự thấy hấn định đi thì vội vàng nói: "Anh muốn đi đâu?"

Dư Trần liếc nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô rồi lạnh lẽo nói: "Đương nhiên là đi ra khỏi địa phương quỷ quái này."

Thẩm Ngự kinh ngạc hỏi: "Anh có thể đi ra ngoài hả?"

Dur Trần hừ lạnh một tiếng, ngữ khí lộ ra một tia khinh thường, "Bồn tọa cũng phải có chút pháp lực này chứ."

"Vây... Vây anh mang bọn họ lên cùng đi." Thẩm Ngư tìm một tư thế thoải mái trong lòng hắc ròi chỉ về phía Bạch Lạc, "Cảm ơn Tiểu Hắc Hắc nhé."

Khóe mắt Dur Trần run rẩy, một con gió thổi tới, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang ở một nơi khác.

Mà Bạch Lạc đã bị pháp lực của Dur Trần làm cho ngất đi và giờ đang nằm dưới đất với Uyên Thư Mặc.

Đôi mắt Thẩm Ngư sáng bừng nhìn nhìn xung quanh, trực tiếp về đến nhà luôn rồi, vai ác đúng là số một!

Cô cảm thấy người đang ôm mình hơi hơi lung lay, hắc bắt buộc đặt cô xuống sô pha, ánh sáng trắng bao phủ toàn thân cô, đau đớn trên người đều biến mất, thoải mái muốn ngủ.

Ánh sáng trắng lóe lên, bóng dáng cao lớn trước mặt đã biến thành mèo đen nằm trên mặt đất.

Mèo đen ngủ rồi, nhỏ giọng khò khè.

Cảm giác đau đớn ở ngực cô đã biến mất mà ngay cả miệng vết thương cũng không có.

Thẩm Ngư không nghĩ tới vai ác sẽ dùng pháp lực chữa trị cho mình, cô cảm động thiếu chút nữa ôm nó hôn hôn vào cái, "Hệ ca, tôi cảm thấy Dur Trần đã bị tôi làm cho tan chảy, hãy nói cho tôi biết! Giá trị oán khí bây giờ còn lại bao nhiêu?"

【 Giá trị oán khí của vai ác Dur Trần còn 74% tư mật đạt(1). 】

Thẩm Ngư: "..... Sao lại không thay đổi tí nào vậy?"

【 Đúng vậy, ký chủ, cô không nhằm đâu tư mật đạt. 】

Thẩm Ngư nhăn mặt: "Hệ ca, ca bị làm sao vậy? Cuối câu còn nói thêm cái từ kì quái gì vậy?"

【 Gần đây tôi đang xem phim Hàn quốc, ký chủ không có việc gấp thì đừng làm phiền nhé. 】

"Tôi thiếu chút nữa là chết ở ngôi mộ kia mà ca còn xem phim Hàn á hả??" Thẩm Ngư khóc nước nở lên án.

【.....】

"Hệ hệ, phim gì vậy? Có hay không? Gần đây tôi bận rộn bất quỷ nên chưa xem được phim gì cả."

【.....】723 nuốt sự áy náy vừa dâng lên trong lòng xuống, đầu ký chủ làm bằng bùn mất rồi.

Thẩm Ngư tán phét với hệ thống xong cũng thấy mệt mỏi, cô nằm xuống sô pha rồi chìm vào giấc ngủ.

-

Khi cô thức dậy thì Bạch Lạc vẫn đang nằm trên mặt đất: "Dậy đi!!"

Hai người kia hơi run rẩy rồi lập tức mơ hồ ngồi dậy.

"Chị... chị Ngư?" Bạch Lạc mơ màng nhìn xung quanh.

Thẩm Ngư ngồi xếp bằng trên sô pha nói: "Đây là nhà của tôi, chúng ta đã thoát khỏi ngôi mộ kia rồi."

Bạch Lạc cũng đã trải qua nhiều chuyện nên không ngạc nhiên lắm khi thấy mọi người đã thoát khỏi ngôi mộ kia.

Uyên Thư Mặc ngồi bên cạnh định đứng lên nhưng hai chân lại mềm nhũn ngã xuống mặt đất, Bạch Lạc thấy vậy thì vội vàng chạy tới đỡ hắc dậy.

Thẩm Ngư ném cho hắc một lọ thuốc năng lượng rồi nói: "Thân thể này đã nằm rất nhiều năm rồi, tuy có dây leo cung cấp chất dinh dưỡng để không bị hư thối nhưng tế bào và cơ năng trong thân thể chỉ mới bắt đầu hoạt động thôi, uống lọ thuốc này rồi nghỉ ngơi mấy tháng là có thể đi lại như người bình thường."

Uyên Thư Mặc mở lọ thuốc kia ra uống một ngụm mới có chút sức lực, hắc nhìn về phía cô rồi nói: "Cảm ơn chị, chị Ngư."

Hắc gọi theo Bạch Lạc làm Thẩm Ngư đen mặt lại, "Anh đã sống mấy nghìn năm rồi mà còn gọi tôi là chị thì quá đáng lắm đấy nhé!"

"Được rồi, nếu hai người đã tỉnh lại thì cũng nên về nhà đi, đi ra ngoài đối diện là đường cái có thể gọi xe."

Bạch Lạc thật sự đặc biệt cảm ơn Thẩm Ngư, cậu cúi người xuống: "Thật sự cảm ơn chị rất nhiều, ân tình này....."

Thẩm Ngư vẫy vẫy tay nói: "Muốn báo đáp thì hai người hãy sống cho tốt, cũng đừng tới tìm tôi, và không được nói cho người khác biết chuyện mấy ngày nay."

"Bạch Lạc, tạm biệt."

Bạch Lạc xoa xoa khoe mắt ướt át cười gật đầu: "Vâng ạ! Em đi đây, tạm biệt."

Bóng dáng hai người càng ngày càng xa, khi cửa vừa đóng lại Thẩm Ngư đã nghe thấy âm thanh của hệ thống.

【 Bạch Lạc và Uyên Thư Mặc cảm động, ký chủ đạt được 15 điểm giá trị thiện ý, còn thiếu 60 điểm nữa là hoàn thành nhiệm vụ, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Thẩm Ngư cười cười, "Cũng coi như là không tồi, mất công như vậy cuối cùng được 15 điểm cũng coi như đáng giá."

【 Vai ác Dur Trần thoát khỏi thân thể mèo đen, sử dụng pháp lực quá giới hạn nên hồn phách bị thương nặng. Nhưng bây giờ hắn đang ở trong thân thể mèo đen nên không thể tự chữa trị, mong ký chủ hãy nhanh chóng làm việc! 】

Thẩm Ngư nhìn chằm chằm mèo đen đang nằm ngủ trên mặt đất, cô khom người bế nó lên rồi hỏi: "Máu của tôi có thể chữa không?"

【 Có thể. 】

Thẩm Ngư cất ngón tay rồi đưa tới trước miệng mèo đen.

Mèo đen ngửi ngửi rồi hé miệng ngậm lấy ngón tay Thẩm Ngư ngón tay.

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy đầu ngón tay ngứa ngứa, cô muốn rút lại nhưng ngón tay lại bị mèo đen ôm thật chặt.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Ngư cảm thấy sắp bị nó hút cạn máu ở ngón tay thì đột nhiên xuất hiện một luồng sáng làm cô phải nhắm mắt lại. Một lúc sau, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một người đàn ông với mái tóc dài, khuôn mặt hoàn mỹ hình dáng rõ ràng, đôi mắt đen hẹp dài hơi nheo lại, môi mỏng đang ngậm lấy ngón tay cô.

Thẩm Ngư như bị điện giật rút tay lại rồi lùi về phía sau, cô bình tĩnh nhìn chằm chằm người đàn ông đột nhiên xuất hiện rồi nói: "Sao anh lại xuất hiện vậy?"

Dur Trần liếm liếm khoe môi, ánh mắt đen tối, không nhanh không chậm mở miệng, "Bồn tọa còn chưa khôi phục, về sau bồn tọa sẽ hút thêm một chút máu của cô."

Ngữ khí không có ý thương lượng.

Câu nói "dựa vào cái gì" bị nghẹn trong cổ họng, thôi vậy, vai ác cũng chỉ vì cứu cô nên mới bị thương, hút tí máu thôi mà, dù gì cô cũng có rất nhiều.

"Hệ ca, sau này anh ta sẽ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào đúng không?"

【 Máu trong tim của ký chủ đã phá vỡ phong ấn, vai ác chẳng những có thể đi ra mà còn có thể sử dụng pháp lực, nhưng mà ký chủ cứ yên tâm đi, làm gì thì làm chứ anh ta không thể làm gì ký chủ đâu. 】

(1) Từ mật đạt: Theo tìm hiểu của anh thì từ này nghĩa là Sparta/ Spartan (nghiêm khắc)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (31)

Edit: U'U'

Cô kinh ngạc: "Vì sao lại không thể?"

【 Người phong ấn linh hồn của Dur Trần vào cơ thể của mèo đen là ký chủ, nếu anh ta làm ký chủ bị thương thì anh ta sẽ bị khóa lại trong cơ thể mèo đen vĩnh viễn. 】

Hóa ra là thế, may thế chứ lại.

Đồng hồ treo tường đã chỉ tới năm giờ bốn mươi phút chiều, cô đã ngủ cả một ngày rồi

Cũng khó trách, trong ngôi mộ kia thì không được nghỉ ngơi, không lo lắng ác quỷ thì lo cương thi.

Cô vẫn cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi, đôi mắt khô khốc muốn ngủ. Ở trong mộ mấy ngày nên cơ thể bây giờ vừa hôi vừa bẩn, tóc còn bết lại dính trên trán, cô đứng dậy lại thấy Dư Trần đang nhìn mình chằm chằm.

Cô không thoải mái nói: "Anh đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy, đi vào trong cơ thể của mèo đen đi."

Dư Trần thoát nhìn giống như một vị tiên không nhiễm bụi trần mà không giống như một con quỷ, khuôn mặt đẹp trai hơn tất cả những tiểu thít tươi đang nói làm người ta muốn liếm màn hình, giọng nói lạnh nhạt trầm thấp vang lên: "Bồn tọa đối bụng."

Thẩm Ngư sững sốt, "Một con quỷ thì đối cái chi mô rứa?"

Dư Trần phát tay áo, sắc mặt bắt đầu lạnh dần.

Không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo làm Thẩm Ngư run rẩy, cô vội vàng nói: "Ăn ăn ăn, tôi lập tức đi nấu cho anh đây."

Vừa dứt lời thì độ ẩm trong không khí lập tức trở lại bình thường, Dư Trần bay tới trước cửa phòng bếp, hai tay ôm ngực nhướn mày nhìn cô, cảm xúc trong mắt không cần nói cũng biết.

Thẩm Ngư nhận mệnh đi vào phòng bếp nấu món mì sở trường của mình, nấu một lúc lại nhíu mày.

Vì sao cô lại nghe lời anh ta như vậy chứ? Ngư Nhút Nhát, mày là Ngư Nhút Nhát đúng không?

Thôi, dù gì cũng chỉ nấu một bát mì thôi mà, cô không thèm chấp một con quỷ.

Nấu xong, cô thấy tủ lạnh chỉ còn lại có một túi cải bẹ, tạm chấp nhận cho hần một nửa mình một nửa.

Dư Trần bay tới ngồi xuống ghế, hần hơi cúi đầu xuống ngửi mùi mì, híp mắt gấp một đũa thông thả ung dung ăn.

Thẩm Ngư ngồi đối diện lại không được nhân hạ thoải mái như hần, cô cầm bát ăn từng chút từng chút một, tuy mùi vị vẫn chẳng ra sao như trước nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy ngon hơn rất nhiều.

Chắc là do quá đói.

Thẩm Ngư ăn no lá gan cũng to hơn, cô vỗ bàn rồi nói với Dư Trần: "Tôi đã nấu rồi thì anh phải rửa bát."

Dư Trần không nhanh không chậm lau khô miệng, sau đó hần phát tay, bát đũa tự động bay vào bồn rửa bát như phim khoa học viễn tưởng, sau khi rửa xong còn dọn dẹp phòng bếp gọn gàng sạch tinh như mới.

"Anh..... Anh....." Thẩm Ngư nhìn mà không khép được cằm

Sao lại có thể sử dụng pháp lực vào việc này chứ.

Dư Trần lạnh nhạt nhấc mắt lên nhìn cô.

Thôi, dù gì anh ta cũng đã rửa sạch bát đũa rồi.

Sắc trời tối đen như mực, ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, cả thành phố được một tầng ánh sáng nhạt bao trùm.

Trong phòng nhiều thêm một người nên làm gì cũng không quen, Thẩm Ngư đang định đi vào trong phòng tắm rửa thì lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông sau lưng mình: "Đây là phòng của tôi mà, anh vào đây làm gì?"

Còn trực tiếp xuyên qua tường bay vào.

Dáng người cao lớn của Dư Trần xuất hiện trong căn phòng làm nó có vẻ chật chội nhỏ hẹp.

Hần nhìn xung quanh, giống như không chút để ý nói: "Lúc trước bồn tọa vẫn ngủ ở đây."

Thẩm Ngư đỡ trán, "Lúc trước anh là một con mèo, mà bây giờ lại là..... Quý, anh ngủ bên ngoài đi." Lại nói hần là một con quỷ thì cần gì ngủ cơ chứ.

Điều làm cho cô khó hiểu là tại sao hần lại không đi ra ngoài mà chỉ loay quanh trong căn phòng này? Dù gì thì hần cũng đã bị nhốt trong cơ thể của mèo đen khá lâu rồi.

Ánh mắt Dư Trần trầm xuống, hần kiêu căng mím môi rồi xoay người bay ra ngoài.

Cũng không biết nào bỏ cái gì mà đột nhiên lại ngao kiêu.

Thẩm Ngự thấy hấn đi ra ngoài mới thờ phào nhẹ nhõm, cô không yên tâm dán mấy lá bùa lên trên tường, nếu có quỷ vào thì lục lạc sẽ vang lên.

Cũng chẳng còn cách nào khác, lá bùa của cô không thể đối phó được một con quỷ tu vi nghìn năm, cũng chỉ có thể nghe tiếng lục lạc để cảnh giác hơn.

Lúc này cô mới đi vào phòng tắm.

Một tiếng sau, Thẩm Ngự tắm rửa thom tho đi ra ngoài, cô đang lau tóc thì lại nghe thấy tiếng đổ vỡ ngoài phòng khác,

Trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, Thẩm Ngự vừa đẩy cửa ra ngoài đã nhìn thấy TV của mình đang bùng cháy.

Thẩm Ngự rút dây điện ra rồi đi vào phòng bếp lấy một chậu nước đổ xuống mới dập được lửa, cô lườm đầu sỏ gây tội, "Đại nhân, ngài có chuyện gì thì nói với tôi chứ, sao lại giận cá chém thớt với cái TV của tôi?"

Đôi mắt Dư Trần tràn đầy lạnh lẽo, "Nó bắt kính với bồn tọa!"

Thẩm Ngự khó hiểu mở to mắt, "Nó còn có thể nói chuyện với anh đó hả?"

Dư Trần hơi hơi gật đầu, ánh mắt bề ngễ nhìn TV, "Bên trong có người bắt kính với bồn tọa, nhưng bây giờ đã chết rồi."

"Hừ, tìm chết."

Ngữ khí kia phải gọi là khinh thường cao ngạo làm Thẩm Ngự thiếu chút nữa tin là thật.

Cô quên mất Dư Trần là người cổ đại thì biết TV là cái gì đâu, nhưng mà hấn bật TV bằng cách nào nhỉ?

Cô cũng không biết bây giờ nên cười hay nên khóc, đành phải ngồi xuống nói cho hấn hiểu.

Giải thích mười mấy phút Dư Trần mới hiểu.

Hấn hơi nhướn mày, "Cô nói đây chỉ là một bức tranh, không phải bắt kính với bồn tọa?"

Thẩm Ngự miệng khô lưỡi khô, cô uống một ngụm nước rồi mới gật gật đầu, thấy đã hơn tám giờ tối rồi bèn vẫy vẫy tay nói: "Tôi đi ngủ đây, anh đừng sử dụng pháp lực với mấy đồ điện tử trong nhà, an phận một chút đi đại nhân."

Dư Trần bay tới trước mặt cô, ánh mắt lạnh lùng, "Bồn tọa tên là Dư Trần, đừng gọi bồn tọa là đại nhân."

"Được được được, Dư Trần, Dư Trần." Thẩm Ngự vừa đi vào trong phòng ngủ vừa nói: "Tôi đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Nói rồi cô đóng cửa phòng lại.

Dư Trần khẽ nhếch môi, có lẽ là do cô gọi tên Dư Trần đã lấy được lòng hấn nên ánh mắt nhìn về phía cái TV bị hỏng kia cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thẩm Ngự về phòng vừa nằm xuống là ngủ, thật lâu sau, tiếng lục lạc đột nhiên vang lên, quanh quẩn trong căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (32)

Edit: U'U'

Giữa trưa, Thẩm Ngự bị cảm giác đói bụng làm cho tỉnh giấc.

Cô mở to mắt, vì nằm thẳng ngủ nên vừa mở mắt cô đã nhìn thấy một bóng người bên trên, mái tóc đen rũ xuống, khuôn mặt tuấn mỹ kia đột nhiên cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

"A a a a!!!" Thẩm Ngự hoảng sợ ngã xuống dưới, cô lao đảo dựa vào tường nhìn con quỷ đang bay kia mà tức đến phát điên, "Anh muốn dọa tôi sợ đến chết đúng không??"

Dư Trần đứng thẳng, ánh mặt trời chiếu xuống cũng không làm hấn bị thương, thân thể cũng không trong suốt mà giống như một người bình thường vậy.

Nhưng mà hấn còn mặc quần áo màu trắng lơ lửng trên không trung thì sao mà cô không sợ chứ.

Giống như Sadako ấy.

Dur Trần: "Lá gan của cô rất nhỏ."

Thẩm Ngư vừa tức vừa đỏ run rẩy đỡ tường đứng lên: "Sao anh lại vào phòng của tôi?"

Dur Trần bay tới trước mặt cô nhàn nhạt nói: "Bồn tọa không ngủ được."

Lại là câu nói này nhưng Thẩm Ngư lại không thể nói gì: "Anh bị làm sao vậy hả! Cho tôi xin, sau này anh đừng bước vào phòng của tôi nữa, anh là nam, tôi là nữ, anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân à?"

Còn là một con quỷ nam nữa chứ!!

Dur Trần không tỏ ý kiến, hấn nhìn khuôn mặt hoảng sợ của cô rồi nhẹ nhàng nói: "Bồn tọa cảm thấy thân thể rất suy yếu."

Thẩm Ngư, "Anh suy yếu cái gì?" Yếu ớt ở đâu vậy cơ chứ, mà chuyện này có liên quan gì tới cô hả?

"Bồn tọa muốn uống một ít máu của cô." Đôi mắt sâu thẳm của Dur Trần nhìn chằm chằm vào căn cổ trắng nõn của cô, hầu kết bắt đầu giật giật.

Thẩm Ngư khản trương che lại cổ lùi lại phía sau, đôi mắt của hấn lạnh lẽo giống như một con ma cà rồng làm cô hoảng sợ: "Anh....."

Dur Trần nhíu mày lại, "Hôm qua cô đã đồng ý với bồn tọa, bây giờ lại lật lọng?"

Nhiệt độ không khí quanh thân bắt đầu giảm dần, Thẩm Ngư lạnh người trơ mắt nhìn từng cơn gió lạnh ập tới.

Cô đau khổ thỏa hiệp, "Tôi cho anh, cho anh."

Cô vừa nói xong đã thấy có một cơ thể dán sát lại, cô bị ép vào tường và bị nhốt giữa hai cánh tay của hấn, cảm giác áp bách khó thở. Còn chưa phản ứng lại thì một hơi thở ướt nóng đã chạm vào cổ cô, đầu lưỡi của người kia lại càng thêm quá đáng.

Cô khó chịu đẩy đẩy: "Anh... Anh đừng cắn ở đây, tôi có thể cắt ngón tay để anh uống." Cổ cô càng giống như ma cà rồng, huh u sợ quá.

"Uhm hừ....." Bên gáy truyền đến cảm giác đau đớn giống như bị kim đâm nhưng lại nhanh chóng biến mất, Thẩm Ngư không biết hấn làm thế nào, môi mỏng chạm vào cô cô, cảm giác ướt nóng cũng không thoát khỏi.

Rất ngứa.

Cảm giác tê dại làm làn da ở cổ trở nên đỏ ửng, Thẩm Ngư ngửa đầu, bàn tay cô nắm lấy áo của hấn, dồn cả trọng lượng cơ thể vào người hấn mới làm mình không ngã khụy xuống.

Một lúc lâu sau Dur Trần mới hút xong, hai tay đặt trên vai bình tĩnh nhìn đôi mắt mờ mịt ngập nước của cô.

Không khí có chút quái dị, Thẩm Ngư dùng sức đẩy hấn ra, cô nghiêng mặt đi nói: "Buông tôi ra."

Dur Trần cũng lùi về phía sau một bước thả cô ra.

Thẩm Ngư che cổ lão đạo chạy vào trong phòng tắm.

Cô còn không quên khóa cửa lại, tuy cũng chẳng làm được gì nhưng tóm lại là sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Kính ngạc nhìn chằm chằm vết cắn trên cổ trong gương không khác gì vết hôn.

Dưới làn da trắng nõn lại càng thêm nổi bật.

Thẩm Ngư: "....."

Rửa mặt xong, Thẩm Ngư gọi hai suất cơm hộp, cô cũng chẳng còn cách nào khác, con quỷ kia cũng muốn ăn.

Tiền thì cô không lo, lần trước chị Ninh còn chuyển cho cô năm mươi vạn, gọi điện thoại hỏi xem có đủ không để còn chuyển thêm nhưng cô đã từ chối.

Năm mươi vạn đó, đủ cho cô ăn rất lâu.

Vừa rồi lại có tin nhắn có người gửi một trăm vạn, Thẩm Ngư không cần nghĩ cũng biết là Bạch Lạc, gia đình cậu giàu có nên cô cũng vui vẻ nhận lấy.

Chuyến đi đó cũng tốn khá nhiều máu của cô chứ bộ.

Cha mẹ nguyên thân mất sớm, họ hàng lại không có ai dám tới gần nên một trăm năm mươi vạn này cũng không cần đưa cho ai mà để chính mình dùng.

Thẩm Ngư bắt đầu tiêu xài, gọi com hộp cũng gọi thêm nhiều thịt.

Dọn dẹp TV trong phòng khách xong, Thẩm Ngư bèn trở về phòng vẽ bùa đi.

Vẽ bùa giấy chẳng những có thể tăng pháp lực mà còn có thể làm tăng thêm cả tinh thần lực.

Cấp bậc của lá bùa càng cao thì càng tốn nhiều tinh thần lực, Thẩm Ngư vẽ xong mấy lá bùa cấp cao cũng đã bắt đầu thấy mệt mỏi. Cô vừa nâng tay lên lau mồ hôi trên trán thì lại nghe thấy tiếng hét to ở bên ngoài.

Vừa đẩy cửa ra đã thấy hai hộp com bay trên không trung mà người đưa com tới đã sợ hãi chạy mất từ lâu.

Người gây chuyện lại bay trên không trung với cẻ mặt không liên quan tới mình.

Thẩm Ngư nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh đừng sử dụng pháp thuật trước mặt người khác như vậy chứ!!"

Dư Trần đặt hộp com trên bàn rồi bay tới ghế ngồi xuống lạnh lùng nói: "Đã đến giờ dùng bữa."

Ý bảo cô ngậm miệng vào và ăn com.

Thẩm Ngư cũng đói, cô vớt chuyện này ra sau đầu rồi cũng ngồi xuống bàn ăn.

Dư Trần vừa ăn một miếng đã nhú chặt mày lại lạnh lẽo nói, "Đây là cái gì?"

"Com chứ gì nữa!" Thẩm Ngư thỏa mãn khi được ăn đồ ngon nhưng lại bị câu nói tiếp theo của hắn làm cho sặc com.

Dư Trần đặt đũa xuống, hắn lau khóe miệng rồi lạnh lùng nói: "Bổn tọa muốn ăn mì cô nấu."

Thẩm Ngư ho khan, "Không phải đâu, com ngon như vậy mà anh không ăn mà lại muốn ăn mì á?"

Dư Trần khẽ nâng mắt nhìn cô, "Mì cô làm còn có thể nuốt được."

Thẩm Ngư ngây người, ý của hắn là hộp com này không ngon bằng mì cô nấu á, vị giác có vấn đề à!

Thẩm Ngư vội vàng ăn hết hộp com dưới ánh mắt lạnh lẽo của hắn rồi không tình nguyện vào phòng bếp nấu một bát mì.

Cô chống cằm đồng tình nhìn hắn ăn từng miếng từng miếng một lúc rồi thở dài đi về phòng tiếp tục vẽ bùa.

Dư Trần ăn mì xong thì chuông cửa lại vang lên.

Hắn nhú mày lại rồi phát tay, cửa ầm ầm mở ra.

Hoàn toàn quên mất câu nói lúc nãy của Thẩm Ngư.

Mạc Bạch kinh ngạc lùi về phía sau một bước, hắn nhìn số nhà bên ngoài một lúc rồi mới do dự hỏi: "Đây là nhà của Lâm Ngư Ngư đúng không?"

Dư Trần nhắc mắt nhìn hắn một cái, đẩy mắt dăng lên một tia lạnh lẽo, ngữ khí không nhanh không chậm nói: "Không phải."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (33)

Edit: U'U'

Thẩm Ngư mở cửa ra nghe vậy thì đen mặt lại, con quỷ này không gây chuyện thì cảm thấy khó chịu à.

"Có chuyện gì mà lại tìm tôi?" Cô đi tới.

Mạc Bạch nhìn nhìn hai người, "Anh ta....."

Nam chủ có đôi mắt âm dương nên có thể nhìn thấy Dư Trần nhưng lại không biết hắn là quỷ, cũng có thể do Dư Trần là quỷ hơn nghìn năm nên có thể dễ dàng dấu đi hơi thở.

"Anh ta là ai không quan trọng, cậu tới đây tìm tôi làm gì?" Thẩm Ngư cảnh cáo nhìn Dư Trần rồi nói.

Mạc Bạch mím chặt môi lại, một lúc lâu sau mới nói: "Mấy ngày nay cô đi đâu? Tôi tới nhà cô rất nhiều lần nhưng lại không thấy ai

Thẩm Ngư cũng không muốn nói chuyện ở trong mộ cho hắn nghe: "Đi tới nơi khác bắt quỷ."

"Cậu đừng đứng ngoài cửa, đi vào đi." Cô không muốn có liên hệ gì với Mạc Bạch, mục tiêu nhiệm vụ là Dư Trần, cô cũng không muốn gặp phải Giản Túc một lần nữa.

Nhưng đuổi hắn đi thì lại không được.

Đóng cửa lại, Thẩm Ngư ngồi ở giữa sô pha, Mạc Bạch thì ngồi bên cạnh.

Sợ Dư Trần gây chuyện nên cô ngồi gần hắn hơn một chút.

Dư Trần cũng rất đàng hoàng, đây chỉ là trong mắt của Thẩm Ngư. Còn Mạc Bạch thì lại thấy hai người cách nhau rất gần.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo tràn đầy địch ý.

Mạc Bạch thẳng lưng nhìn hai người thân mật, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy bức bối: "Hai người..... Ở chung?"

Thẩm Ngư dè dặt cánh tay đang muốn sử dụng pháp lực của Dư Trần, nghe Mạc Bạch nói thì sùng sốt nhưng cũng không muốn giải thích nhiều nên trả lời: "Cậu tới đây tìm tôi có chuyện gì không?"

Mạc Bạch sẽ không vô duyên vô cớ tìm cô, dựa theo cốt truyện thì lúc này nữ chủ Tuyên Y đã xuất hiện, Mạc Bạch cũng có chút tình cảm với nữ chính.

Quả nhiên sắc mặt Mạc Bạch lập tức trầm xuống, hắn nói: "Bạn của tôi, gần đây..... xảy ra chuyện."

Thẩm Ngư thấy khá thú vị, cô vắt chân lên nghe chuyện, hai chân vì mặc quần ngắn nên lộ ra làn da trắng nõn mềm mại mà cô lại không biết, "Bạn gái à? Cô ấy....."

Còn chưa nói hết câu thì một cái chăn đã phủ lên che đi cảnh xuân.

Cô tiếp tục nói: "Cô ấy xảy ra chuyện gì?" Tám chín phần mười là nữ chính Tuyên Y, cũng chỉ có nữ chính mới làm Mạc Bạch tới tìm cô

【 Oán khí của vai ác Dư Trần giảm 5%, giá trị oán khí còn 69%】

Thẩm Ngư nghe vậy thì nhìn về phía Dư Trần một lúc lâu mới thu lại ánh mắt, sao người này lại tự nhiên giảm nhiều giá trị oán khí như vậy nhỉ.

Mạc Bạch vội vàng lắc đầu, "Không phải bạn gái."

Nói rồi hắn rũ mắt xuống, "Một người bạn khá thân."

Thẩm Ngư có chút kinh ngạc, "Không phải trước kia cậu thấy tôi rất yếu kém sao?"

Mạc Bạch cắn chặt răng, đôi mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào Thẩm Ngư, "Tôi cảm giác được cô ấy vẫn ở trong thư viện của trường học nhưng tôi lại không thể gọi linh hồn của cô ấy quay lại được, tôi hi vọng cô giúp tôi... gọi hồn."

Ngữ khí càng nói càng yếu dần nhưng Thẩm Ngư vẫn hiểu ý của hắn.

Máu của cô chứa rất nhiều âm khí nên có thể gọi bất cứ loại quỷ nào.

Nhưng mà cô có chuyện vẫn chưa nghĩ thông suốt, "Bạn của cậu tên là gì?"

"Tuyên... Tuyên Y." Mạc Bạch khó hiểu vì sao cô lại hỏi.

Cốt truyện đúng là mạnh mẽ, cho dù có thiếu đi Dư Trần nhưng nó vẫn đi theo quỹ đạo một cách không sai biệt lắm.

Tuyên Y vẫn bị thoát hồn, nhưng lần này không có Dư Trần nên nữ chính chỉ có thể du dương trong thư viện.

Nhưng tại sao hồn phách lại thoát khỏi cơ thể chứ?

Mạc Bạch kể lại, "Chiều hôm đó tôi và Tuyên Y cùng nhau bắt quỷ trong thư viện của trường, sau đó cô ấy mất tích. Tôi xem lại trong camera thì thấy cô ấy đi vào một góc chết rồi không đi ra nữa."

"Sau đó tôi thấy cô ấy ngồi im trong một góc không nhúc nhích, đưa đến bệnh viện kiểm tra thì lại không sao nhưng vẫn không tỉnh lại, sau đó tôi dùng bùa kiểm tra mới biết linh hồn của cô ấy không có trong cơ thể."

Mạc Bạch ôm đầu tự trách thở dài, "Nếu lúc ấy tôi có ở đó thì sẽ không xảy ra chuyện này, trường học đã xuất hiện năm sáu lần, tôi nên đề phòng hơn mới đúng."

Thẩm Ngự nghe được từ máu chột, "Trường học đã xảy ra năm sáu lần?"

Mạc Bạch gạt đầu, "Nhưng mà không phải ở trong thư viện, ở phòng học, WC, phòng nhạc, còn có văn phòng, sân bóng rổ."

"Tuy trường học nói là bị bệnh nhưng tôi và Tuyên Y tận mắt nhìn thấy những người đó đã không có linh hồn."

Thẩm Ngự sửa sang lại mặt mày rồi nói: "Ý của cậu là để tôi dùng máu dụ con quỷ kia ra?"

"Đúng vậy."

"Vậy cậu có nghĩ tới chuyện con quỷ kia sẽ không bị máu của tôi dụ ra không?"

Mạc Bạch không nói gì.

Tuy Thẩm Ngự biết nữ chính sẽ không chết nhưng dưới góc nhìn của cô thì vẫn phải hỏi, "Cậu xác định linh hồn của cô ấy chưa bị con quỷ kia cắn nuốt?"

"Cô ấy không bị cắn nuốt." Mạc Bạch chắc chắn ngược mắt, "Tôi cảm giác được linh hồn của cô ấy chưa biến mất."

Thẩm Ngự cảm thấy mình bị một chậu thức ăn cho chó đập lên đầu, cô đen mặt nói: "Được rồi được rồi."

Dù sao có giá trị thiện ý là được.

【 Không tồi, cứu vớt nữ chính Tuyên Y sẽ được 20 điểm giá trị thiện ý. 】

Mẹ ơi, nhiều như vậy á?

【 Nam nữ chính là cây cột của thế giới nên tất nhiên sẽ được nhiều rồi. 】

Mấy ngày hôm trước trường học đã bắt đầu nghi hè và cấm người đi vào bên trong.

Mà những người tới bắt quỷ đều là do nhà trường mời tới, cũng có vài người là tự đến để luyện chế quỷ thành con rối.

Điều Mạc Bạch lo lắng nhất là những người này bắt cả Tuyên Y đi.

Thẩm Ngự nhanh chóng đồng ý làm hấn cảm thấy áy náy: "Con quỷ đó rất lợi hại, nếu cô dùng máu dụ nó ra thì có thể sẽ nguy hiểm tới mạng sống."

Thẩm Ngự cũng biết điều này, cô học Dư Trần nở một nụ cười khinh thường, "Xùy, tôi mà sợ chắc?"

Mạc Bạch: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 293: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (34)

Edit: U' U'

Thẩm Ngự xoa xoa tay, "6 giờ tối mai gặp nhau ở trường học."

Mạc Bạch, "Cô biết tôi học ở đâu à?"

"Biết." Trường chuyên của thành phố ai mà không biết.

Mạc Bạch nhìn thoáng qua người đàn ông phía sau rồi mím môi đi về.

Thẩm Ngự đóng cửa lại, cô quay đầu lại thì suýt nữa đâm vào trong ngực Dư Trần, "Anh đứng gần như vậy làm gì."

Dư Trần lạnh lẽo mím chặt môi: "Cô tốt bụng như vậy à? Vì người khác mà không cần mạng luôn?"

Đương nhiên Thẩm Ngự không tốt như vậy nhưng nhiệm vụ thì nhất định phải hoàn thành, cô cười cười nhấc chân đi vào trong phòng: "Tôi là một thiên sứ nhỏ mà, đương nhiên là tốt bụng rồi."

Dư Trần: "....."

Chiều hôm sau, trường học nghỉ hè, trống rỗng không người.

Thời tiết cuối tháng 7 nóng rực giống như có một quả cầu lửa đang treo trên đỉnh đầu.

Dù Thẩm Ngự che ô nhưng vẫn bị ánh nắng chói chang chiếu vào làm cho chói mắt, cô còn đang khuyên Dư Trần đang đứng giữa trời nắng: "Anh tới đây đi, trời nắng lắm."

Dư Trần hiển nhiên cũng sắp không chịu nổi, hắt trăm mét bước tới bên cạnh Thẩm Ngự.

Một trận khí lạnh bay tới, Thẩm Ngự ngẩng đầu nhìn hắt một lúc rồi nhẹ nhàng chạm vào cánh tay hắt, sự lạnh lẽo làm cô yêu thích không muốn buông tay.

Dư Trần nắm chặt cổ tay cô, ngữ khí trầm thấp lạnh nhạt: "Cô làm gì vậy?"

Thẩm Ngự nhut chỉ nói: "Anh rất mát, tôi chỉ muốn chạm vào một xíu thôi."

Chạm mỗi tí mà hung dữ vậy.

Dư Trần thả tay cô ra lạnh lẽo lên tiếng, "Đừng chạm vào bồn tọa."

"Không chạm thì không chạm." Thẩm Ngự nói thầm một câu keo kiệt.

Khi cảm giác lạnh lẽo dừng trên đỉnh đầu, Thẩm Ngự vội vàng ngậm miệng, hừ, nói một câu cũng không cho nói!

Đợi một lúc Mạc Bạch mới chạy đến, mồ hôi từ trán chảy xuống chớp mũi, dáng vẻ đẹp trai đúng gu của nữ sinh, trên người mặc một cái áo thun ngắn tay lộ ra da thịt rắn chắc.

Không hổ là nam chính, vẻ đẹp này làm cô không rời mắt.

Trước mắt lóe lên, Thẩm Ngự ngửa đầu nhìn khuôn mặt xấu xí của Dư Trần, "Anh đừng chặn tầm mắt của tôi."

Dư Trần cong eo nheo mắt lại, đôi mắt đen nhánh tràn đầy sự xâm lược nhìn thẳng vào cô, hắt cong cong khoe miệng, ngón tay lạnh lẽo chạm vào trán cô. Thẩm Ngự đang trầm mê trong sắc đẹp nên không kịp né, lúc cô lấy lại tinh thần thì ngón tay đã rời đi, hắt cũng đứng cách một khoảng xa.

"Anh... Vừa nãy anh làm gì thế?" Thẩm Ngự nói lắp, trong đầu tràn đầy khuôn mặt tuấn mĩ lúc nãy không thể quên.

Dư Trần lạnh nhạt: "Có cái gì đó."

Thẩm Ngự giờ tay xoa xoa cái trán, người này tốt bụng từ bao giờ vậy?

Thôi, chuyện chính vẫn quan trọng hơn, Thẩm Ngự hỏi Mạc Bạch, "Đi vào bằng cách nào?" Cổng trường đã khóa lại, xung quanh lại có tường vây thì vào bằng cách nào.

Mạc Bạch chỉ vào một nơi, "Tường ở bên ký túc xá rất thấp, có thể trèo tường đi vào."

Thẩm Ngự cười, "Có phải cậu hay trèo tường trốn học lắm không?"

Mạc Bạch lắc đầu: "Cũng không phải."

Quả nhiên giống như lời Mạc Bạch nói, bức tường ở gần ký túc xá rất thấp nhưng Thẩm Ngự một mét sáu vẫn không thể trèo lên.

Ngay lúc cô đang định sử dụng pháp lực để leo lên thì hai bàn tay đã nâng eo cô lên, eo là nơi mẫn cảm của cô, vừa chạm vào đã than nhẹ, "A."

Dư Trần lạnh nhạt nói, "Nắm lấy!"

Thẩm Ngự tỉnh tâm, nỗ lực xem nhẹ bàn tay đang đặt trên eo mình, cô dùng sức bật người ngồi trên đầu tường rồi quay đầu lại cười nói, "Cảm ơn."

【 Oán khí của vai ác Dư Trần giảm 10%, giá trị oán khí còn 59%】

Thẩm Ngư nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên lại thấy Dư Trần lạnh nhạt nhảy qua tường.

Mạc Bạch hỏi, "Sao..... Sao anh ta lại mặc quần áo cổ đại vậy?"

Lúc nhìn thấy người đàn ông trong nhà Thẩm Ngư thì cậu chỉ cho rằng hắn là diễn viên hoặc là đang cosplay, nhưng ra cửa vẫn mặc quần áo cổ đại.

Thẩm Ngư nhún vai giải thích: "Anh ấy thích mặc như vậy, lại cứ cho rằng mình là người cổ đại, tôi cũng không biết làm gì."

Mạc Bạch: "Vậy à."

"Cậu dẫn đường tới thư viện đi." Thẩm Ngư nói.

Mạc Bạch đi về phía trước.

Thẩm Ngư vừa định đuổi theo thì Dư Trần đã bay lướt qua.

Cô chạy tới kéo ống tay áo của hắn thấp giọng nói: "Anh đừng để bại lộ trước mặt người khác."

Dư Trần nhìn ống tay áo đang bị cô kéo lấy, hắn nhướn mày hỏi, "Vì sao?"

Thẩm Ngư buông tay cắn chặt răng nói: "Chỉ cần anh không lộ ra chuyện mình là quý thì tôi sẽ nấu mì cho anh mỗi ngày."

Dư Trần: "Bỏ tọa ngũ....."

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, "Anh cũng có thể vào trong phòng tôi ngủ

Khóe miệng Dư Trần khẽ cong lên, "Ừm."

Thẩm Ngư bùm mặt đi về phía trước, cô cứ cảm thấy mình đang thực hiện một giao dịch gì đó rất xấu hổ.

Cửa thư viện cũng không đóng lại vì mấy ngày nay đều có người tới đây bắt quỷ.

Mạc Bạch nhìn xung quanh một lúc mới nói, "Cô ấy không có ở đây."

Thẩm Ngư, "Sao cậu biết?"

Mạc Bạch chỉ vào ô, "Ở đây."

Thẩm Ngư: "..... Giỏi."

Mạc Bạch dẫn bọn họ tới hành lang phòng giáo viên, cậu nhắm mắt lại một lúc rồi nói, "Ở đây."

Thẩm Ngư dùng sức xoa xoa mắt nhưng vẫn không thấy gì.

Mạc Bạch nói: "Con quỷ kia đã thay đổi từ trường của trường học, chúng ta đi vào đây cũng là đi vào từ trường mà nó bố trí sẵn, Tuyên Y và những người khác đều ở một từ trường khác."

Thẩm Ngư có một vấn đề, "Vậy vì tại sao nó lại không hại bọn họ." Cho dù có nữ chính ở trong nhưng chắc chắn có một nguyên nhân khác để nó không giết những người còn lại.

"Có bao nhiêu người bị lấy mất linh hồn?"

Mạc Bạch mờ mịt, "Năm người."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 294: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (35)

Edit: U' U'

Thảm Ngu nói, "Tôi cảm thấy nó muốn bố trí trường học thành một cái tế đàn, tôi từng đọc trong một quyển sách, nhốt linh hồn của hai nam sinh và ba nữ sinh trong một khu vực, lấy máu cực âm để dẫn là có thể tế ra thích tâm quỷ."

"Tôi nhìn bản đồ trên tường, trường học này rất lớn, nơi năm người này mất đi linh hồn đều ở năm góc trong trường. con quỷ này chắc chắn sẽ chờ đến ngày nguyệt thực."

Mạc Bạch hốt hoảng nhìn điện thoại, "Hôm nay chính là nguyệt thực."

Thảm Ngu vẫn bình tĩnh, "Không sai, con ác quỷ này muốn tế ra thích tâm quỷ."

【 Độ nguy hiểm của thích tâm quỷ là năm sao, ký chủ lần này cần cẩn thận. 】

Dư Trần nhú mày lên tiếng: "Có người tới."

Thảm Ngu cẩn thận nghe, tiếng bước chân truyền đến không chỉ của một người mà là của rất nhiều người, ít nhất cũng là gần mười người.

Mạc Bạch cũng căng thẳng nhìn xung quanh rồi chỉ vào một chỗ nói: "Qua phòng thay đồ bên kia."

Thảm Ngu tìm một phòng đi vào, cô vừa định đóng cửa lại thì bị một bàn tay ngăn lại, người kia ép cô vào bên trong rồi đóng cửa lại.

Cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô, cơ thể cao lớn dán sát lại, Thảm Ngu không thoát mái gầy gầy, cô lườm hắn: "Có nhiều phòng thay đồ lắm cơ mà, anh sang phòng khác đi."

Ánh mắt Dư Trần tối lại, đáy mắt sâu thẳm như biển, ngón tay nắm chặt cầm cô hung hăng hôn xuống, gặm cắn, liếm mút.

Cả người Thảm Ngu run lên, đau đớn mang theo tê dại lướt qua cơ thể, hai tay dùng sức đẩy đẩy lại bị người kia kéo lên trên đỉnh đầu, môi bị người nọ gặm cắn, trong miệng chỉ có hơi thở mát lạnh và mùi rỉ sét.

Cửa phòng bị người đẩy ra, bước chân dần dần tới gần.

Thảm Ngu đang bị người nọ hôn lập tức không gầy gầy nữa mà khăn trương nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Mà người kia bắt đầu càng thêm quá đáng, đầu lưỡi liếm liếm cánh môi muốn đi vào bên trong.

Thảm Ngu vừa then thùng vừa bực mình, cô mở to mắt lườm hắn nhưng đôi mắt ngập nước làm cô càng thêm mềm mại quyến rũ.

Dư Trần thấy người trong phòng đều rời đi mới thả cô ra, đôi môi để sát bên tai cô chậm rãi nói, "Hôm nay cô còn chưa cho bổn tọa uống máu."

Thảm Ngu tức giận làm khuôn mặt đỏ bừng, cô che miệng lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thế thì anh không thể cắn ở chỗ khác à? Sao cứ phải cắn vào miệng?" Làm cô cảm thấy giống như đang hôn môi vậy.

Dư Trần liếm liếm môi mỏng, gọi cảm muốn mạng, đôi mắt đen càng thêm âm trầm đến đáng sợ, "Ta muốn cắn."

"???"Thảm Ngu không rõ ý của hắn.

"Không có gì."

Mạc Bạch lên tiếng: "Bọn họ đã đi hết rồi, chúng ta cũng phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi."

Thảm Ngu che môi lại đẩy hắn sang một bên rồi đi ra ngoài, cô nói: "Đi thôi."

Mạc Bạch thấy sắc mặt cô hơi kỳ lạ nhưng lại không nghĩ tới chuyện đó mà chỉ cho rằng trong tủ quần áo quá bức bối, cậu đưa bản đồ cho cô xem rồi hỏi, "Lâm Ngu Ngu, muốn đi đâu?"

Thảm Ngu nhìn bản đồ một lúc rồi chỉ vào vườn hoa hỏi: "Phải ngăn cản nó trước khi nguyệt thực tới, từ đây tới đó mất bao lâu?"

Mạc Bạch: "Tầm hai mươi phút."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 295: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (36)

Edit: U`U`

"Chạy tới đó trước đã." Thẩm Ngự nói.

-

Vườn hoa trong trường rất lớn, ở giữa là một bức tượng đá, xung quanh còn có vòi phun nước và ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào.

Sắc trời như mực, mây đen bao trùm, hoàn toàn che mất ánh trăng.

Mà từ phía xa đã truyền tiếng nói chuyện ầm ỉ, Thẩm Ngự lùi ra sau một gốc cây nhìn bọn họ, có nam có nữ, có vài người còn mặc quần áo đạo sĩ, pháp thuật dao động có cao có thấp nhưng phần lớn đều là đại sư nổi danh trong giới.

Có lẽ chuyện bị lấy mất hồn này đã làm kinh động tới rất nhiều người.

Mạc Bạch biết không ít người ở bên trong, "Nơi đó còn có sư huynh và sư tỷ của tôi nữa."

Thẩm Ngự mới nhớ tới Mạc Bạch là nam chính nên môn phái của cậu chắc chắn phải là môn phái đứng đầu thế giới này.

Cô nhớ tới thứ quan trọng nhất trong lễ hiến tế của con ác quỷ này là máu cực âm.

Mà nếu những đại sư nổi danh kia không nhận ra mục đích của nó thì sao phải tập trung ở đây.

Chỉ sợ ác quỷ cũng đang tìm máu cực âm ở đây.

Mạc Bạch nói: "Hay là chúng ta đi qua đó đi, càng nhiều người thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

Thẩm Ngự biết con ác quỷ dễ đối phó, nhưng mà thứ nó hiến tế ra lại cực kỳ nguy hiểm, tất cả mọi người ở đây đều không đủ để nó ăn no.

"Ai ở đó!" Một giọng nói lạnh băng truyền đến từ trong đám người.

Vừa dứt lời, mọi người đều quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự biết không trốn được nên cũng nhanh chóng bước ra.

Mạc Bạch cũng được xem như thiên tài trong giới bất quỷ nên khi nhìn thấy cậu thì thả lỏng lại, thậm chí còn có vài người bước đến chào hỏi.

Sư phụ của Mạc Bạch cũng có mặt ở đây, sau khi nhìn thấy cậu cũng không kinh ngạc mà bình tĩnh nói: "Mạc Bạch, sao con đến đây mà không nói?"

Mạc Bạch cong người chào rồi giải thích: "Sư phụ, con không biết người sẽ tới đây."

Sư phụ cậu chuyển ánh mắt sang Thẩm Ngự đứng bên cạnh, "Đây là?"

"Hai người họ là bạn của con." Mạc Bạch giới thiệu: "Đây là Lâm Ngự Ngự, đây là....."

Cậu không biết tên của Dư Trần nên Thẩm Ngự tiếp lời: "Đây là Dư Trần."

Dư Trần một thân quần áo cổ đại, tóc buộc ở sau đầu, khuôn mặt tuấn mỹ như tranh vẽ.

Thẩm Ngự có chút hối hận khi không bắt hắn đổi quần áo nên đành cười cười giải thích, "Chiều hôm nay anh ấy đi tham gia cosplay nên không kịp thay quần áo."

Lúc này mọi người mới thu hồi ánh mắt phức tạp mà chuyển thành si mê.

Ánh mắt của mấy vị sư tỷ của Mạc Bạch đều dính ở trên người hắn.

Sư phụ của cậu cũng nhìn Dư Trần một lúc lâu rồi mới nghiêm túc nói: "Lần này bất quỷ không giống bình thường, con dẫn bạn của con đến nơi khác đi."

Mạc Bạch đã nghĩ ra lý do từ chối từ lâu, cậu nghiêm trang nói: "Bọn họ cũng là bất quỷ sư, chỉ là không có môn phái, còn có thể vẽ ra lá bùa trung cấp."

Những người xung quanh nghe vậy đều không tin.

Người không môn không phái sao có thể vẽ ra lá bùa trung cấp cơ chứ?

Bất quý sư đều biết về bùa, cũng cần phải biết về bùa, nhưng căn cứ vào thiên phú của mỗi người sẽ vẽ ra những lá bùa với cấp bậc khác nhau, lá bùa sơ cấp, lá bùa trung cấp, lá bùa cao cấp.

Cấp bậc của lá bùa sẽ được tăng lên dựa vào số lần bất quý, nhưng đáng tiếc có vài người dù cố gắng thế nào, vẽ bùa nhiều thế nào cũng không thể vẽ được lá bùa cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (37)

Edit: U' U'

Phần lớn người ở đây đều tới từ những môn phái nổi danh, cấp bậc tốt nhất vẽ được cũng chỉ có trung cấp nên sao có thể không kinh ngạc khi nghe Mạc Bạch nói vậy, một người không có môn phái mà lại có thể vẽ được lá bùa trung cấp.

Về mặt của sư phụ Mạc Bạch cũng dịu lại, "Nếu đã như vậy thì mấy đứa cẩn thận một chút, ác quỷ lần này không đơn giản đâu, nó muốn tể ra thích tâm quý, chúng ta bắt buộc phải tiêu diệt ngay khi nó hiện hình."

Mạc Bạch gật đầu, "Vâng thưa sư phụ."

Các sư phụ đều đứng một chỗ thảo luận, đệ tử trong phái thì tụ tập nói chuyện phiếm.

Những ánh mắt khác nhau bắt đầu bắn về phía họ mà phần lớn đều là khinh thường và không tin, chắc chắn Mạc Bạch đã bị lừa rồi, không môn không phái sao có thể vẽ được lá bùa trung cấp? Nếu quý xuất hiện chắc chắn sẽ sợ đứng người.

Ngoài vài người không tin thì còn có vài người hoa si.

Thẩm Ngư nhìn mấy cô gái từng bước từng bước tới gần.

Dư Trần quá lạnh, chẳng những là ánh mắt mà cả hơi thở đều lạnh, không ai dám bước tới nói chuyện với hắn mà chỉ dám hỏi thăm qua Mạc Bạch.

Tuy cậu là nam chính nhưng bây giờ cũng mới chỉ học cấp ba, tuổi quá nhỏ không thể xuống tay được, những cô gái này đều thích kiểu đàn ông đẹp trai 360 độ không góc chết như Dư Trần.

Mạc Bạch không quen Dư Trần và cũng không đủ kiên nhẫn để trả lời những vấn đề này nên lạnh mặt nói không quen.

Cuối cùng Thẩm Ngư lại bị mấy cô gái kia kéo qua nhờ giọng hỏi: "Hai người có quan hệ gì thế?"

Thẩm Ngư nhớ tới chuyện trong phòng thay đồ là thấy bức mình, cô lắc đầu nói: "Bọn tôi không có quan hệ gì cả."

Đôi mắt của mấy cô gái kia sáng rực lên, ban đầu họ còn tưởng hai người là người yêu nữa chứ.

Lấy đầu ra người vừa biết bất quý vừa đẹp trai như vậy chứ, mấy cô gái kích động hỏi Thẩm Ngư: "Vậy anh ấy có bạn gái chưa?"

"Tôi cũng không biết nữa." Thẩm Ngư vừa định thoát khỏi vòng vây thì một cánh tay mang theo hơi lạnh đã ôm lấy eo cô kéo ra.

Dư Trần lập tức thả tay ra, đôi mắt đen lạnh nhạt không nói gì.

Mấy cô gái kia thấy vậy cũng không nói gì nữa mà tụ tập nói chuyện phiếm với nhau.

Thẩm Ngư còn muốn hóa giải oán khí của hắn nữa đây, nhìn cái khuôn mặt đen xì kia đi, giống như người khác thiếu hắn mấy trăm triệu vậy.

Cô đành phải đi qua chọc chọc cánh tay hắn thấp giọng nói: "Anh đang tức giận hả?" Không phải cô mới là người nên tức giận à? Sao cô lại phải đi dỗ dành nữa?

Dư Trần rũ mắt lạnh nhạt lên tiếng, "Chúng ta không có quan hệ gì cả."

Thẩm Ngư: "....."

Tại của hắn là thuận phong nhi à? Mà cái ngữ khí u oán này sao lại quen tai thế nhỉ?

"Có gió." Mạc Bạch cảm thấy từng trận gió lạnh thổi tới.

Thẩm Ngư vừa nâng mắt đã thấy sương đen tràn ngập bầu trời rồi bắt đầu khuếch tán, ngay sau đó trước mắt tối sầm, xung quanh im lặng đến rợn người.

Đột nhiên có một bàn tay lạnh băng nắm lấy tay cô kéo đến bên cạnh, Thẩm Ngư nhận ra hơi thở quen thuộc cũng không buông ra mà lại hỏi: "Sao vậy?"

Xung quanh tràn ngập sương đen không nhìn thấy đường.

Dư Trần nhướn mày, "Thủ thuật che mắt."

Thẩm Ngư ngốc: "Thủ thuật che mắt?"

Giọng nói của Mạc Bạch vang lên từ phía sau, "Lâm Ngư Ngư, hai người ở đâu?"

"Ở phía trước cậu." Thẩm Ngư xoay người nhìn Mạc Bạch bước ra từ trong sương đen, cô hỏi: "Những người khác đâu?"

Mạc Bạch căng thẳng lắc lắc đầu: "Đều không thấy."

Thẩm Ngư có chút khó hiểu, "Vậy vì sao chúng ta lại nhìn thấy nhau?"

"Hừ." Dư Trần tỏ vẻ khinh thường không thèm che giấu.

Thẩm Ngư nghe hắn hừ lạnh là biết do hắn làm, nhưng bộ dáng ngạo kiều của hắn cực kỳ giống mèo đen làm cô không nhịn được muốn vuốt lông hắn.

Chờ lúc cô phát hiện bàn tay của mình chạm vào người hắn thì đã chậm.

Dư Trần nắm chặt cổ tay cô, cảm xúc trong con ngươi đen nhánh bị lông mi che khuất, lại dùng giọng nói trầm thấp chỉ hai người có thể nghe thấy nói, "Lại quyến rũ tôi?"

Vành tai Thẩm Ngư đỏ bừng, cô giãy giụa thoát khỏi bàn tay của hắn rồi lên tiếng, "Anh nói cái quái gì vậy!"

Quyến rũ? Cô..... Cô chỉ sờ soạng một chút thôi mà. Còn lại nữa? Trước đây cô đã từng quyến rũ hắn đâu.

Mạc Bạch đánh gãy: "Lại không đi thì sẽ không kịp nữa."

Ba người bắt đầu đi, sương mù dày đặc, cảnh vật xung quanh cũng đã thay đổi, đi một lúc cậu mới biết đây là vị trí nào của trường học, "Nơi này gần nhà ăn."

"Muốn đi tới vườn hoa phải mất tầm hơn mười phút."

Sao ba người lại tới đây? Chẳng lẽ con ác quỷ kia còn có pháp thuật dịch chuyển nữa sao?

Đồng hồ trên cổ tay đã là sáu giờ bốn mươi phút, Thẩm Ngư ngửa đầu, bầu trời đêm đã bị sương mù dày đặc che kín, căn bản không thể nhìn thấy vị trí của ánh trăng, "Không kịp nữa rồi, cậu dẫn đường, chúng tôi sẽ chạy theo đằng sau."

Mạc Bạch dẫn đường, vừa chạy được nửa đường thì gặp được nhóm người sư huynh.

"Tôi dùng lá bùa xua tan sương đen, Mạc Bạch, cậu nhìn thử xung quanh xem." Thẩm Ngư nói.

Mạc Bạch gật đầu.

Khi sương đen tản ra, mọi người đều nhìn thấy một bóng đen đang thực hiện lễ hiến tế.

Thẩm Ngư vừa định lấy bùa ra ném qua thì nhóm người kia đã xông tới muốn bắt con ác quỷ kia, sau đó luyện hóa thành con rối.

Con ác quỷ này lợi hại như thế, nếu có thể luyện chế thành con rối thì chắc chắn cũng sẽ lợi hại.

Dường như nó đã chuẩn bị sẵn nên nhanh chóng phát tay phá vỡ những lá bùa đang bay tới, đôi mắt đỏ sậm nhìn nhìn, sương đen quanh thân càng thêm dày đặc và bắt đầu bay về phía nhóm người kia.

Con ác quỷ này đã hấp thụ được rất nhiều âm khí mặt trái ở trong trường học này, pháp lực khổng lồ, những người này căn bản không phải là đối thủ của nó.

Thẩm Ngư rút ra một lá bùa ném vào những luồng sương đen kia, sương đen vừa chạm vào bùa đã hóa thành một làn khói nhẹ rồi biến mất.

Mạc Bạch tiếp tục dùng một lá bùa xua tan sương đen.

Ác quỷ phát hiện ra tất cả sương đen đều đã biến mất, hồn phách chấn động, lễ hiến tế bị đánh gãy, nó giận dữ nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngự rồi bắt đầu triệu tập sương đen ở xung quanh bay về phía cô.

Thẩm Ngự đối phó phía trước, sương đen sau lưng bị Dư Trần đánh tan, trên mặt hắn tràn đầy sự không kiên nhẫn, nhũn mày lạnh lùng lên tiếng, "Loại tiểu quỷ này bốn tọa có thể đánh chết chỉ bằng một chưởng."

Thẩm Ngự đương nhiên biết, cô duỗi tay giữ chặt ống tay áo của hắn lắc đầu, "Không được bại lộ thân phận trước mặt người khác, anh đã đồng ý với tôi rồi."

Dư Trần mím chặt môi thành một đường thẳng, sự thô bạo và sát ý dưới đáy mắt bị nhẫn nại bao trùm, vung tay đánh tan tất cả sương đen đang bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (38)

Edit: U'U'

Sương đen bay tới đều bị hai người đánh tan, con ác quỷ bị thương nặng nhưng lại đột nhiên biến mất không thấy.

Mọi người thấy vậy thì kinh ngạc nhìn nhau, những sương đen mà bọn họ không đánh lại vậy mà lại bị hai người trước mắt đánh tan.

Người đàn ông mặc quần áo cổ đại kia không cần dùng đến lá bùa mà chỉ cần phát tay, quá đáng sợ.

Mọi người không còn chút kinh thường nào, hai quái vật này mà là kẻ bỏ đi thì bọn họ đúng là còn không bằng kẻ bỏ đi.

Mạc Bạch chạy tới nói: "Bây giờ phải làm gì tiếp theo?"

"Nó sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng như vậy đâu, ngày hôm nay là nguyệt thực, chắc chắn nó sẽ vẫn tiếp tục." Thẩm Ngự thờ gấp nói

Người xung quanh càng ngày càng nhiều, sư phụ Mạc Bạch đi tới: "Nghe nói hai người là người đánh ác quỷ làm nó chạy đi?"

Mạc Bạch không gật đầu mà nói, "Sư phụ, bây giờ con ác quỷ đó sẽ ở đâu?"

Sư phụ cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nó có thể thay đổi từ trường nên chắc đang ở một từ trường khác."

"Sư phụ!! Lại xuất hiện!" Một nam sinh chỉ vào sương đen trên trời.

Thẩm Ngự nắm chặt lá bùa trong tay, cô nhìn chăm chăm huyết ảnh rồi nói với Mạc Bạch: "Cùng nhau lên."

Nói quay đầu nhìn về phía dư trần, cảnh cáo hắn đừng ở những người đó trước mặt bại lộ chính mình là quỷ.

Những người ở đây là bất quỷ sư nổi danh, nếu như Dư Trần bị bọn họ phát hiện thì sẽ rất phiền phức.

Dư Trần hít mắt lại khẽ mấp máy môi: Nếu cô có nguy hiểm

Thế mà Thẩm Ngự lại nhìn hiểu hắn muốn nói gì, cô mím môi quay đầu đi, trong lòng có một chút cảm động, nuôi mèo lâu như vậy cuối cùng cũng biết bảo vệ cô.

Huyết ảnh tản ra vô số sương đen mang theo chết chóc nhẹ nhàng bay về phía bọn họ.

Mọi người dùng lá bùa đối phó, Thẩm Ngự và Mạc Bạch chia làm hai bên, lá bùa cùng lúc bay về phía huyết ảnh.

Dư Trần đứng phía sau cô đánh tan sương đen.

Sương đen bỗng nhiên nhiều lên, Thẩm Ngự lui về phía sau dùng bùa đánh tan tất cả.

Trong phút chốc, một làn sương đen hình trắng non xuất hiện, Thẩm Ngự đột nhiên cảm thấy đau đớn, cô xoay người lại nhìn sư phụ Mạc Bạch, đôi mắt trở nên trắng dã, bàn tay bị sương đen bao trùm.

Âm khí dày đặc phát ra từ sau lưng Thẩm Ngự, Dư Trần vừa quay đầu lại đã thấy sau lưng cô có một vết cắt.

Mùi thơm của máu làm hấn chấn động, khát vọng sâu thẳm từ đáy lòng trào ra, đôi mắt đỏ đậm nhìn chăm chăm vết cắn trên lưng.

Không chỉ có hấn mà huyết ảnh trên không cũng chấn động, nó đói khát nhìn về phía mùi thơm phát ra, không thể khống chế được bản thân mà bay xuống.

Thẩm Ngự đau đến quỵ trên mặt đất, cô nhìn về phía sư phụ Mạc Bạch, không biết ông ta đã bị quỷ bám vào người từ lúc nào mà cô không phát hiện ra.

Bây giờ cô không thể mua đạo cụ trị liệu vết thương trong thương thành, nơi này có quá nhiều người, cô không thể làm NPC phát hiện ra chuyện mình sử dụng đạo cụ.

Cô nhanh chóng lấy ra một lá bùa, đang định dùng để che đi âm khí trên cơ thể thì đột nhiên lại bị bế lên, hơi thở mát lạnh an ủi trái tim, cô ngửa đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo nhưng lại giống như đang chịu đựng điều gì đó của hấn.

Thẩm Ngự biết máu của cô có thể hấp dẫn tất cả các loại ác quỷ, dù là BOSS vai ác cũng vậy.

Cơ thể đột nhiên bay lên trên không làm huyết ảnh bay tới không thể bắt lấy cô.

Thẩm Ngự cảm thấy sau lưng ấm áp, vết thương sau lưng cũng đang khép lại chậm chạp.

Dư Trần ôm cô né tránh khí đen, sắc mặt hấn trở nên tái nhợt trong suốt, thật sự trong suốt, thân thể hấn cũng bắt đầu trong suốt.

Thẩm Ngự biết hấn sắp biến thành mèo đen vì pháp lực bị tiêu hao quá nhiều.

Cô rút ra một lá bùa ném lên không trung, nó xoay tròn xung quanh bọn họ hình thành một lá chắn, huyết ảnh dùng sức đâm tới, lá chắn rung động nhưng lại không biến mất.

Có thể chống đỡ được một chút thời gian.

Thẩm Ngự suy yếu gọi một tiếng, "Dư Trần."

Dư Trần đứng giữa không trung, đôi mắt đen sâu thẳm mang theo sát khí mãnh liệt, cổ họng ần ần chịu đựng, lạnh băng đến xương nhìn chăm chăm năng.

Thẩm Ngự giật giật người để đổi sang một tư thế thoải mái hơn, cô duỗi tay vòng lấy cổ hấn kéo xuống rồi hôn lên đôi môi mỏng lạnh lẽo kia, cắn mạnh vào môi, mùi máu tươi tỏa ra khắp nơi, đầu lưỡi cẩn thận đi vào.

Cả người Dư Trần cứng đờ, ngay sau đó cúi đầu xuống ngậm lấy đầu lưỡi muốn rút lại lại, hung ác lại thô bạo gặm cắn dây dưa.

Thẩm Ngự bị hôn đến nổi cả linh hồn đều run rẩy, trái tim rung động.

Còn đang ở trên không trung đó, bên dưới còn một đồng người kia a a a.

Khi lá bùa xoay quanh bọn họ bị sương đen phá vỡ hấn mới buông tha cô, đầu lưỡi liếm liếm cánh môi sưng đỏ, hấn phát tay.

Cảm giác áp bách và từng cơn gió lạnh bay tới huyết ảnh, chỉ trong nháy mắt, nó đã hóa thành một làn khói nhẹ rồi biến mất.

Sư phụ Mạc Bạch cũng ngã xuống đất.

Dư Trần ôm Thẩm Ngự đi xuống.

Vừa chạm chân xuống mặt đất đã nghe thấy vào người nói nhỏ, "Hấn là quỷ đúng không? Không thì sao có thể bay lên trên không trung chứ? Lại còn có thể đánh chết con ác quỷ kia nữa chứ?"

"Hình như không phải đâu, trên người hấn không có âm khí mà."

"Chẳng lẽ là che dấu?"

Ác quỷ bị hấn đánh chết như vậy làm rất nhiều người không cam lòng, nếu có thể luyện chế con ác quỷ này thành con rối thì tốt hơn bao nhiêu cơ chứ.

Mạc Bạch chạy tới hỏi thăm Thẩm Ngự, "Lâm Ngự Ngự, cô không sao chứ?"

Thẩm Ngự nhìn thoáng qua những người phía sau rồi nói: "Tôi đi đây."

Mạc Bạch cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của những người kia, cậu cũng không muốn quan tâm, những người này đều vì mục đích đánh mất tính người,

nói nhiều cũng vô dụng, linh hồn của Tuyên Y cũng đã quay về thân thể: "Cảm ơn cô, Lâm Ngư Ngư."

Thẩm Ngư vẫy vẫy tay rồi kéo Dư Trần định rời đi.

Nhưng đám người phía sau lại cản đường họ.

"Cô gái, con..... quý phía sau cô nên ở lại." Một vị sư phụ đi đến trước mặt bọn họ lạnh lùng nói.

Thẩm Ngư tức giận nhú mày: "Nếu không ở lại thì sao?"

Ông ta rút ra một lá bùa cao cấp, đôi mắt tràn đầy âm lệ, "Vậy đừng trách chúng tôi không khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Anh gì ơi, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen này (xong)

Edit: U' U'

【 Ký chủ, cô không thể giết những người này được, nếu không giá trị thiện ý sẽ mất hết. 】723 cảm thấy sát khí trong lòng Thẩm Ngư nên lập tức mở miệng.

Thẩm Ngư chắc một tiếng, không giết cũng được thôi, nhưng không đánh một trận là không được.

Cô rút ra một xấp bùa ném lên trên không.

Lúc những người này còn chưa kịp phản ứng thì những lá bùa kia đã bay đến dán vào người.

Bùm một tiếng, những người bị dán đau đến ngất xỉu, có vài người trốn nhanh nhưng vẫn bị ảnh hưởng, cả đám người nằm liệt dưới mặt đất.

Lá bùa sẽ không giết chết bọn họ mà chỉ làm bọn họ nằm viện mấy tháng thôi.

Mạc Bạch kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy áy náy, dù gì cậu là người mời hai người tới đây, "Xin lỗi."

Thẩm Ngư vẫy vẫy tay rồi rời đi.

【 Chúc mừng ký chủ đạt được 20 điểm giá trị thiện ý, cùng lúc cứu sống hơn năm mươi người, tổng giá trị thiện ý là 100 điểm, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thu thập giá trị thiện ý. 】

【 Nhiệm vụ phụ: Giá trị oán khí của vai ác Dư Trần giảm 25% khi cô hôn hấn, còn lại 34%. 】

Thẩm Ngư nhìn hai bàn tay nắm chặt, cô ngược mắt nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy kia, trả đũa nói: "Anh..... Nhìn tôi làm gì?"

Dư Trần nâng mắt nhìn cô, lòng bàn tay chạm vào đôi mắt, "Ta đã nhớ ra chuyện gì đó."

"Cái gì?" Thẩm Ngư khó hiểu dừng bước lại, ngay cả chuyện hấn xung ta cũng không phát hiện ra.

Dư Trần khẽ cong khóe môi, "Không có gì, cô sẽ vẫn luôn ở đây sao?"

Thẩm Ngư không rõ ý nghĩa trong câu hỏi của hấn là gì, cô cho rằng hấn sợ cô chạy trốn không cho hấn thoát khỏi cơ thể mèo đen nên cười hi hi, "Chỉ cần anh không đi thì tôi cũng sẽ không đi."

"Được, ta không đi."

Không có giá trị thiện ý trôi buộc nên Thẩm Ngư có thể sống một cách tùy tiện hơn, ngoại trừ chuyện mỗi ngày bị hút máu, nhưng giờ hấn không cần ở nơi khác nữa mà chỉ hút ở môi.

Thẩm Ngư không nghĩ tới bản thân cô sẽ tạo thành thói quen, càng đau thương hơn là càng ngày cô càng đắm chìm trong sắc đẹp của Dư Trần.

Dư Trần quá đẹp trai, hấn không hay cười nhưng mỗi lần hấn cười lộ lên cô chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đều mờ nhạt, chỉ có một mình hấn rõ ràng.

Tết Âm Lịch tới, Thẩm Ngư đi siêu thị mua hai bình rượu vang đỏ, trong nhà chỉ có hai người cùng đón năm mới.

Cô một ly, Dư Trần một ly, vốn tưởng rằng có thể uống cả đêm không ngủ được, ai biết vừa uống một ly thì cô đã gục ngã.

Thẩm Ngư uống say cũng to gan hơn rất nhiều, cô vừa nhìn thấy Dư Trần ngồi bên cạnh thì đã lập tức vươn tay sờ soạng mặt hắn.

Mát mát, trong phòng đã bật điều hòa nhưng cơ thể hắn vẫn lạnh lẽo.

"Đẹp trai đấy." Cô nghĩ vậy, cũng nói ra miệng.

Dư Trần vẫn mặc quần áo cổ trang, tóc đen chạm vào mu bàn tay, ngứa, khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh nhạt dịu dàng hơn không ít dưới ánh đèn, ý cười bên khóe môi lại càng làm người rung động.

Cổ tay bị thứ gì đó lạnh lẽo nắm chặt, cô không thể tránh thoát đành lung lay ngã vào ngực hắn, hoàn toàn không biết chính mình đang làm gì, thuận thế vòng lấy cổ hắn rồi cười nói: "Tôi muốn hôn anh một chút."

"Vì sao?" Dư Trần rũ mắt che đi cảm xúc bên trong.

Đôi mắt Thẩm Ngư tràn đầy ý cười giao hoạt, cô nghiêng đầu hôn lên sườn mặt hắn, hơi thở ướt nóng thì thầm, "Bởi vì....."

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy cô lên tiếng, Dư Trần cúi đầu nhìn lại thấy cô đã ngủ say, khuôn mặt nhỏ hồng hồng, đôi môi cũng hồng hồng làm người muốn làm nó sưng đỏ.

Dư Trần xem như hoàn toàn đầu hàng, cô gái này cũng không xinh đẹp lắm, tính cách cũng cực kỳ xấu, hắn cũng không biết tại sao mình lại thích người này.

Hắn đã nhớ ra toàn bộ ký ức, oán khí trong lòng cũng đã bị cô gái trong lòng lấp đầy.

Dục vọng dưới đáy lòng không giảm xuống mà càng ngày càng tăng, đáy mắt đen tối đến đáng sợ, hắn bế cô vào phòng rồi xoay người đi vào WC.

Đột nhiên eo lại bị người ôm lấy, cô râm rì làm nũng, "Anh đừng đi mà, tôi muốn hôn hôn."

Dư Trần đè ép dục vọng dưới đáy lòng, hắn kéo tay cô ra rồi nói từng chữ, "Lâm Ngư Ngư, em có tin ta làm em không xuống giường được không!"

Thẩm Ngư hoàn toàn không biết chính mình đang nói cái gì, cô cho rằng hắn đang thách thức mình nên lập tức hừ lạnh một tiếng rồi ngoắc ngoắc tay, "Tối đây!"

Dư Trần: "....."

Dục vọng hoàn toàn bùng nổ, căn phòng chỉ còn lại tiếng khóc nức nở xin tha kéo dài đến gần sáng mới kết thúc.

Sáng sớm hôm sau Thẩm Ngư đứng là không xuống giường được, hai chân nhũn ra, thân thể vừa đau vừa nhức, nước mắt tràn ngập trong hốc mắt hỏi hệ thống, "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì vậy?"

【 Cô đoán xem. 】Ngữ khí của 723 không tốt, bây giờ nó không muốn nói chuyện với người này, cả một đêm nó không thể chợp mắt vì bị làm ồn.

Có một thì có hai, cuộc sống sau này cũng tràn đầy vui vẻ.

Khi trở lại thế giới thực Thẩm Ngư vẫn còn đang ở trên giường, cô không biết tại sao lần này Dư Trần lại hung dữ như vậy, còn vẫn luôn hỏi cô có yêu hắn hay không giống như muốn phân biệt với người nào đó.

Thẩm Ngư có yêu hắn không? Đáp án hắn là yêu sắc đẹp của hắn.

Chịu khổ lớn nhất chính là 723, mỗi ngày xem hiện trường phát sóng trực tiếp thì thôi đi, thế mà lỗi tai cũng không có thời gian nhàn rỗi làm nó không có thời gian xem phim Hàn, nó nghĩ thầm, thế giới sau chắc chắn phải tìm một nhiệm vụ giả vô tình vô nghĩa chán ghét Thẩm Ngư mới được.

Trở lại thế giới thực, Thẩm Ngư uống một ngụm nước vọng tình, cô có chút khó chịu nói: "Hệ ca, anh không thể để tôi làm cho xong rồi mới rút linh hồn ra được sao? Anh biết mới làm được một nửa thì rất khó chịu mà."

【 Tôi đâu có biết. 】cuối cùng cũng được giải thoát.

"Thôi được rồi, thế giới sau là gì?"

【 Ký chủ không cần nghi ngại một thời gian sao? 】

Thẩm Ngư nghe ra được sự quan tâm của nó, cô cười hi hi lắc đầu, "Không cần đâu, tôi muốn biết nhiệm vụ giả ở thế giới sau là ai để xác định một chuyện."

【 Chuyện gì vậy? 】723 tờ mờ.

Thẩm Ngự thần thần bí bí không nói cho nó biết, "Xác định xong rồi sẽ nói với anh, hệ hệ bé nhỏ của tôi."

【 Đang chọn thể giới ngẫu nhiên..... Thể giới hiện đại. 】

【 Đang chọn hệ thống ngẫu nhiên..... Hệ thống tâm nguyên. 】

【 Tâm nguyên của nguyên thân: Tôi là một người mù, tôi không biết vì sao mình lại bị giết chết, tôi chưa từng đắc tội với ai, tôi muốn biết hung thủ là ai và hỏi hân tại sao lại giết tôi. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (1)

Edit: U`U`

Cô xen mồm hỏi: "Từ từ, nguyên thân là người mù á??"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Đây là lần thứ bao nhiêu Thẩm Ngự xuyên vào trong cơ thể người mù rồi? Cô cũng không nhớ nữa, nếu là lúc trước thì cô sẽ không nói gì nhưng lần này phải điều tra kẻ giết người đó, "Tôi có thể không mù không? Hệ hệ, tôi có việc mà."

【 Không được đâu ký chủ, ở thể giới này cô sẽ có một bàn tay vàng, từ vong hồi. 】

【 Từ vong hồi có thể làm ký chủ sống lại trước một ngày sau khi bị giết chết. 】

Thẩm Ngự có hơi hoảng "Ý của anh là tôi sẽ chết rất nhiều lần?"

【 Đoán xem. 】

Thẩm Ngự: "..... Có phải có biến thái không?"

【 Lần này ký chủ sẽ không được biết trước cốt truyện mà chỉ có ký ức của nguyên thân. 】

【 Có tiến vào thể giới tiếp theo không? 】

Thẩm Ngự hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Ngay sau đó hai mắt chìm trong bóng tối, sau đó cảm giác choáng váng làm cô quỵ trên mặt đất, bàn tay nắm lấy góc bàn tiếp thu ký ức.

Nguyên thân cũng tên Thẩm Ngự, năm nay 26 tuổi, bởi vì hai mắt mù nên từ nhỏ đã học dương cầm, bây giờ là một giáo viên dương cầm dạy học ở một trường tiểu học gần đây.

Nhà của cô rất gần trường, là một ngôi nhà kiểu cũ, xung quanh thông suốt với các ngõ nhỏ, quần chế không nghiêm khắc nên thường xuyên xuất hiện tình trạng đánh nhau và cướp giật.

Không nháo ra mạng người thì cảnh sát cũng không thèm quản nên tình hình càng ngày càng rối loạn.

Nguyên chủ là một người rất lương thiện, nếu không cô cũng sẽ không làm giáo viên ở trường tiểu học dành cho học sinh khuyết tật, cha mẹ cô mở công ty nên cô có thể sống thoải mái cả đời nhưng cô vẫn đi dạy, bởi vì bọn họ giống như cô, cũng đều là người tàn tật.

Thời gian cô tới là trước một tháng nguyên thân bị giết chết, ngay cả cảnh sát cũng không thể tìm thấy hung thủ là ai.

Hung thủ là một sát nhân biến thái, hân ta đã giết rất nhiều người, phạm tội khắp nơi, phần lớn những người bị giết là tội phạm bị hân nhớ tên hoặc là những người có chức vị lớn.

Nguyên thân chỉ là ngoài ý muốn, Thẩm Ngự chỉ có thể nghĩ ra được một lý do.

Có thể là do nguyên thân đã nhìn thấy tên biến thái đó giết người, lúc ấy nguyên thân lên lớp xong về nhà, cô đang đi lên tầng thì nghe thấy tiếng động ở cửa phòng tầng hai, thính giác của người mù rất nhạy bén, nguyên thân nghe rõ bên trong truyền đến tiếng thờ dục, tiếng thờ dục chia ra làm rất nhiều

loại, nếu cô không nghe nhầm thì đó là tiếng thờ đóc khi bị thiếu oxy.

Nguyên thân đi tới gần, nhưng do tiếng bước chân của cô nên tiếng động kia đã biến mất, ngay sau đó là một tiếng bước chân vững vàng tới gần.

Nguyên thân hoảng sợ chạy lên tầng.

Ngày hôm sau, tầng hai bị một đám người chen chúc, cảnh sát hỏi nàng vài câu.

Người trong phòng tầng hai đã chết, thời gian trong lúc nàng về nhà, cách chết cũng cực kỳ thê thảm, hai chân bị chém đứt rồi khâu vào lưng, đầu cũng bị chặt đứt rồi khâu giữa hai chân.

Đặc biệt ghê tởm, chỉ nghe cũng làm cô cảm thấy ghê tởm.

Một tuần trôi qua vẫn không tìm thấy hung thủ, cuối tuần đó, nguyên thân bị giết chết.

Muốn tìm thấy kẻ biến thái này và hỏi vì sao lại giết mình? Thẩm Ngư sợ mình sẽ bị dọa chết mất.

Vì sao lại giết nguyên thân, còn vì sao nữa chứ, vì diệt khẩu chứ sao.

May mà bây giờ người ở tầng hai vẫn chưa chết, cô vẫn chưa gặp phải tên biến thái kia.

Thẩm Ngư hỏi hệ thống: "Hệ ca, có phải tôi chỉ cần nói tên của hắn là hoàn thành nhiệm vụ đúng không?"

【 Đúng vậy, ký chủ chỉ có một lần cơ hội, nếu sai thì thế giới này sẽ lập tức kết thúc. 】

Nghiêm khắc như vậy à? Thẩm Ngư nghĩ thấy cũng đúng, nếu có hai ba lần thì còn ý nghĩa gì nữa chứ.

"Thế giới này lớn như vậy sao tôi biết tên của hắn ta là gì được?" Chuyện này mới là quan trọng nhất.

【 Nguyên thân biết hắn ta, còn từng nói chuyện với hắn ta nữa. 】

Thẩm Ngư kinh ngạc, "Mẹ kiếp! Vậy thì kích thích quá rồi."

Cô cố gắng nhớ lại, nguyên thân là người mù nên không tiếp xúc với nhiều người, nhưng do cô là giáo viên nên cũng quen biết nhiều người hơn, có phụ huynh học sinh, có đồng nghiệp, còn có mua bữa sáng, đi siêu thị..... Cũng nói chuyện với rất nhiều người

Thẩm Ngư thương lượng, "Hệ ca, có thể tiết lộ thêm chút nữa không?"

【 Không thể. 】

"Thôi được rồi."

Đồ vật trong phòng đều được trang trí theo ý tưởng của nguyên thân, do bị mù nên trong phòng cũng không có nhiều người, ngoại trừ một cái dương đặt bên cửa sổ, một bộ bàn ghế, một cái tủ quần áo, một cái giường thì không còn gì cả,

Do không nhìn thấy nên bị hạn chế rất nhiều chuyện, cũng may mà siêu thị ở ngay đối diện đường.

Thẩm Ngư căn cứ vào ký ức đi chậm đến tủ quần áo rồi cảm một bộ quần áo gấp sẵn đi vào phòng tắm.

Quần áo của nguyên thân phần lớn là váy dài có phần già dặn.

Hoặc là một cái áo đen bó bên trong, bên ngoài là một chiếc áo khoác, phía dưới là một quần jean đã giặt đến trắng bệch.

26 tuổi còn chưa có bạn trai.

Nguyên thân cũng không kém, mặt trái xoan, mắt hạnh, mũi cao, bởi vì không thường đi ra ngoài chơi nên làn da cực kỳ trắng nõn, môi rất nhỏ, khỏe miệng cong cong rất đáng yêu.

Trên mặt còn có một nốt ruồi nhỏ ở đuôi mắt làm cô tăng thêm một chút quyến rũ.

Tắm rửa xong đi ra, cô xoa xoa mái tóc ướt đầm rồi đi đến bên cạnh đàn ngồi xuống.

Thật ra Thẩm Ngư rất thích đàn dương cầm, nhưng cô rất lười, đối với dương cầm cũng chỉ học do thế giới đó bắt buộc phải tham gia thi đấu, cũng chỉ đàn hay hơn nguyên thân một chút.

Tùy ý ấn mấy phím rồi đàn bài "Hai con hổ".

Đánh xong, cô vừa lòng cười cười.

Thẩm Ngự lau khô tóc rồi ra ngoài, hôm nay là ngày cuối tuần nên cô không phải tới trường, nhiệm vụ hôm nay là đi dạo xung quanh.

Người ở tầng hai bị giết không một tiếng động, cảnh sát lại không tìm thấy hung thủ nên chắc chắn hẳn ta đã quan sát rất lâu rồi mới ra tay, biết lúc ấy không có người đi lại, cũng biết người đó đang ở trong phòng.

Có thể hiểu biết như vậy thì chỉ có một khả năng là hung thủ cũng ở trong tòa nhà này.

Nếu như vậy thì đơn giản hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (2)

Edit: U'U'

Làm người mù thật sự không dễ dàng, đi đường đều phải lo lắng sẽ ngã hoặc va vào người khác, cô không thể không dùng cây gậy dò đường mà nguyên thân đặt trước tủ giày.

May mà nguyên thân đã mù từ nhỏ, lại ở đây lâu nên đi lại rất quen thuộc, dọc theo tiểu khu có một con đường nhỏ, cứ đi thẳng là có thể tới vườn hoa của tòa nhà.

Lúc này là tầm khoảng 5 giờ chiều, những người đi làm trong tòa nhà cũng tan tầm, người cũng nhiều hơn, còn có vài người đang dắt chó đi dạo bên trong.

Thẩm Ngự cầm gậy đi theo lề đường tới vườn hoa, âm thanh bên tai cũng bắt đầu nhiều hơn mà phần lớn đều là các bác gái tụ tập nói chuyện với nhau.

Cô sò soạng ngồi xuống một cái ghế đá nghe các bác gái nói chuyện, thật ra có đôi khi nghe những bác gái này nói mới biết được nhiều chuyện, "Thành phố lại có người bị giết đấy! Các bác có nghe thấy tin tôi qua không? Đây đã là người thứ bao nhiêu rồi, đúng là quá nguy hiểm."

"Cho nên buổi tối về nhà phải cẩn thận một chút, con gái nhà tôi phải làm việc tới hai giờ sáng mới về nên tôi bảo bố nó lái xe đi đón nó về chứ có để nó đi một mình đâu."

"Hãy, hy vọng nơi này sẽ không xảy ra chuyện gì, bây giờ tôi còn chẳng dám ra đường vào buổi tối này."

"À đấy, không biết cái nhà bên cạnh tôi làm cái gì mà buổi tối cực kỳ ồn ào, ngày nào cũng có tiếng phụ nữ, tường cũng chẳng cách âm nên ồn không ngủ được."

"Nhà bà ở tầng hai mà nhỉ? Người ở phòng tầng hai hung dữ lắm đấy, bà cứ đi nói cho tổ dân phố biết chứ đừng tự mình đi nói."

"Tôi cũng biết vậy, mà nói cũng có tác dụng gì đâu....."

Mấy bác gái nói thêm một lúc rồi cùng nhau ra quảng trường tập thể dục.

Thẩm Ngự nghe được vậy là đủ rồi, cô vừa đứng dậy định đi về nhà thì lại có một giọng nữ vang lên, "Tiểu Ngự ~"

Một cô gái đi tới trước mặt cô kinh ngạc nói: "Tiểu Ngự, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô đi ra ngoài đi dạo đấy."

Cô gái này tên là Khương Trà, ở cùng tòa nhà nhưng lại không ở cùng một khu, là đồng nghiệp dạy cùng lớp nhưng lại là giáo viên Ngữ Văn.

Do bị mù nên nguyên thân khá hướng nội, không biết cách hòa đồng với mọi người nên không có bạn bè, có lúc bị người khác bắt nạt cũng không dám phản kháng.

Khương Trà lại thân thiện, còn không chê cô là người mù, bình thường gặp được đều chào hỏi một hai câu.

Tính cách của nguyên thân đã như vậy nên cô cũng chỉ cong cong khóe miệng nói: "Hôm nay thời tiết không tồi nên tôi muốn đi ra ngoài dạo một lúc."

Khương Trà ồ một tiếng, ở phía ra có người gọi, cô ấy nói với Thẩm Ngự: "Tôi còn có việc nên đi trước đây, gặp nhau ở trường nhé."

Thẩm Ngự vẫy vẫy tay.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, cô nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người kia.

"Trà Trà cậu chơi với cô ấy là?"

"Tôi thấy cô ấy rất đáng thương."

"Đáng thương? Hừ, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, cậu không biết có vài người bề ngoài nhìn yếu ớt thế thôi chứ trong lòng xấu xa lắm đấy, cậu cần phải cẩn thận một chút."

"Vây à....."

Tiếng nói của hai người dần dần biến mất, khóe miệng Thẩm Ngưng giật giật, muốn nói xấu sao lại không nói nhỏ một chút chứ.

Cô không để ý đi dọc theo đường cũ về nhà, vừa đi vừa hỏi hệ thống: "Hệ hệ, anh nói xem sát nhân cuồng kia là nam hay là nữ?"

【 Không biết. 】723 mới không bị lừa nhé.

Thẩm Ngưng nhàm chán thở dài, "Có thể cho tôi xem mấy bộ phim Hàn không? Hệ hệ."

【 Một bộ 10000 giới tệt. 】

"Anh....." Thẩm Ngưng bị hớ đến nỗi không còn lời gì để nói, cô buồn bực trả giá còn 5000 giới tệt.

Trước mắt xuất hiện một cái màn hình, cuối cùng Thẩm Ngưng cũng được nhìn thấy màu sắc rực rỡ nên nhanh chóng click vào một tập bắt đầu xem

Dù vậy nhưng cô vẫn không xem nhẹ đường dưới chân, vừa dò đường vừa bước đi, đột nhiên gây chạm vào một thứ gì đó cứng cứng, cô vội vàng dừng bước, cũng tạm dừng bộ phim đang xem.

Rõ ràng là một đôi giày da, cô dịch gậy lên trên một chút chạm vào ống quần.

"Xin lỗi." Nói thế nào vẫn nên nói lời xin lỗi, Thẩm Ngưng cũng không muốn đắc tội với người khác vào lúc này.

Giọng nói của người kia lạnh lẽo vô cảm, "Không sao."

Thẩm Ngưng nghe giọng là biết người đàn ông này sẽ không quá kém, sợ là cực kỳ đẹp trai, ngoại trừ giọng nói hơi lạnh lẽo ra thì mọi thứ đều khá tốt.

Đẹp trai thì đẹp trai nhưng người này cũng có thể là sát nhân cuồng ở thế giới này.

Dù sao có thể sống lại, cô chẳng sợ gì sát.

Người kia đi rất nhanh, hướng đi cũng cùng hướng với cô, Thẩm Ngưng cầm gậy dò đường chạy chậm theo.

Tới cầu thang, bên trên có tầm ba bốn người đi xuống nên rất khó để phân biệt tiếng bước chân, cũng may mà nguyên thân đã mù nhiều năm nên thính giác khá tốt, cô dựa vào lan can đi theo người kia lên tầng.

Trên đường không biết đụng vào bao nhiêu người, cuối cùng cũng dừng lại ở tầng năm, cái cơ thể này cũng quá yếu ớt rồi, mới leo đến tầng năm mà đã không chịu được.

"Anh gì ơi..... Đây... Anh....." Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn ở không xa

Hắn lạnh lùng nhìn cô, không phải hắn không biết cô đi theo sau cả đoạn đường, chỉ là phiền chán người khác quấy rối hắn, tức giận hỏi: "Có việc gì sao?"

Thẩm Ngưng thấy hắn không kiên nhẫn, cô bắt đầu trợn mắt nói dối, "Thật ra tôi ở ngay phòng đối diện nên muốn anh giúp đỡ một chút có được không? Anh cũng thấy đấy, tôi là người mù nên có nhiều chuyện không tiện lắm."

Hắn dựa vào cửa lạnh lùng cười, "Liên quan gì đến tôi?"

Rầm đến một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Thẩm Ngưng đen mặt nắm chặt gậy dò đường trong tay

【 Phụt..... Á há há.....】723 ghen cười, lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Ngưng ăn mặt, chẳng lẽ là lời tiên đoán của nó đã trở thành sự thật? Quào, miệng thần ròi!

"Hừ, đừng ghen, muốn cười thì cười đi." Thẩm Ngưng xoay người mở cửa phòng đối diện đi vào.

Nếu không phải vì nhiệm vụ thì cô cũng không muốn mặt nóng dán mông lạnh, giờ thì tốt rồi, bị sập cửa thì thôi đi, chắc ẩn tượng trong mắt người đàn ông này cũng đến hồi kết thúc luôn.

Chương 301: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (3)

Edit: Ư Ư

"Người đàn ông này nhất định là hung thủ!" Thẩm Ngư nghiêng răng nghiêng lợi nói, đây là lần đầu tiên cô bị đối xử như vậy.

Gương mặt này xấu không? Đương nhiên là không! Đáng người cũng được mà, cô còn thay một bộ quần áo thoải mái mà lại không già dặn, sao có thể bị đối xử như thế chứ? Không phải biến thái sát nhân cuồng thì là ai được.

【 Nếu ký chủ xác định thì có thể sang bên kia hỏi tên của hắn rồi nói với tôi, chính xác thì kết thúc thế giới luôn, sai thì cũng chỉ đi vào thế giới trừng phạt thôi mà. 】

Thẩm Ngư, "À thôi, có thể là người khác mà."

"Mẹ nó, tức quá mà." Cô không nuốt được cục tức này!

【 Phụt ha ha ha ha.....】

-

Đã xác định được mục tiêu đầu tiên, buổi chiều Thẩm Ngư định dạy học xong sẽ tới vườn hoa hỏi thăm người đàn ông đó là ai.

Buổi sáng cô buộc tóc đuôi ngựa rồi mặc một cái váy trắng đi ra ngoài.

Trường học rất gần nhà, đi bộ mất khoảng mười phút, Thẩm Ngư vào văn phòng chờ trống vào tiết vang lên.

Nguyên thân không biết nhiều người, ngoại trừ Khương Trà chỉ còn lại chủ nhiệm lớp nên không có người chào hỏi, dù gì cô cũng lười.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thẩm Ngư đi vào phòng nhạc, tiếng nói chuyện bên trong cũng dừng lại.

Phần lớn người học dương cầm đều là những học sinh nghiêm túc muốn học nên không có nhiều học sinh bướng bỉnh gây chuyện.

Cô ngồi xuống ghế đàn, đầu tiên là giảng một chút kiến thức lý thuyết rồi sau đó mới bắt đầu đàn một bài trong chương trình học, tiếp đó là gọi từng người lên đàn.

-

Trên hành lang nhỏ có hai người đang đi tới, cũng chỉ tầm 23 24 tuổi, người bên trái có làn da ngăm đen, ngũ quan không kém. Người bên phải thì đáng yêu thanh tú nhưng lại không có một chút nữ khí nào.

Hai người đều rất cao, người bên phải có vẻ nhỏ tuổi giống như vị thành niên nhưng cả hai người đều là giáo viên của trường học này, người bên trái là Đường Dịch dạy Văn, còn bên phải là Giang Thanh dạy Toán.

Đường Dịch không muốn kế thừa quán lều của cha mẹ nên mới đến đây làm giáo viên, anh không tới trường cấp hai cấp ba khác dạy mà lại chọn trường tiểu học dành cho người tàn tật này, lại nhẹ nhàng cũng không ai phiền anh, rất tự do.

Giang Thanh là bạn học cùng tiểu học của anh, hai người không nghĩ tới lại gặp nhau ở đây, hai người cũng không thân nhưng dù sao cũng là chỗ quen biết nên hay đi chung với nhau.

"Giang Thanh, cậu đừng ở nhà mãi như vậy, tuổi này nên ra ngoài đi chơi chứ."

Cha mẹ Giang Thanh mất sớm, hắn sống ở trong cô nhi viện sáu bảy năm thì được một gia đình nhận nuôi, nhưng mà hắn lại không có tiền đọc sách nên chỉ học hết cấp ba, hắn tới đây cũng vì trường này không cần bằng cấp cao, lại đang thiếu giáo viên dạy Toán.

Hắn không có nhiều tiền bằng Đường Dịch, chưa thành niên đã phải đi ra ngoài vừa làm vừa học.

"Không đi, ngày mai lớp học còn có bài kiểm tra trắc nghiệm, cậu đi đi." Mái tóc của Giang Thanh khá dài gần như che hết đôi mắt, đôi mắt đen có chút hẹp dài, lúc không cười nhìn rất nghiêm túc.

Đường Dịch chắc một tiếng, "Cậu thật là nhàm chán."

Tiếng đàn dương cầm không biết từ đâu truyền đến, bọn họ nghe nghe bèn đứng ngoài cửa phòng học nhìn vào bên trong.

"Ha ha ha, người này đang đàn bài gì vậy? Hai con hổ đúng không?" Đường Dịch cười nhạo.

Giang Thanh không nói gì, đôi mắt đen giấu dưới mái tóc nhìn về phía người con gái trong phòng học.

Cô gái này hẳn là người mù nhưng lúc đánh đàn đôi mắt kia lại tỏa sáng, dưới ánh nắng giống như hai viên đá quý sáng trong thanh khiết.

"Đi thôi." Giang Thanh thu hồi ánh mắt rồi bước đi.

Đường Dịch cũng thấy không thú vị rồi đi.

-

Dạy hết một tiết, Thẩm Ngưng cảm thấy thân thể của mình sắp gãy đến nơi rồi, cô duỗi eo rồi đi vào trong WC.

Cô đi rất chậm, người trên hành lang quá nhiều, nếu đi nhanh sẽ rất dễ va vào người khác, huống chi cô còn là người mù.

Nhưng cô đã quá ngại thẹn rồi, dù đi chậm nhưng cô vẫn bị mấy học sinh đang trêu đùa va vào.

Gậy dò đường rơi xuống đất, cô cũng không tốt hơn nó là bao.

Mấy học sinh kia biết cô là giáo viên nên nhanh chóng chạy mất.

Thẩm Ngưng không tức giận, cô chống tay đứng lên, ngay lúc định mò mẫm tìm gậy thì lại có một người đưa cho cô.

"Cô không sao chứ?" Giọng nói của người nọ rất ảm áp.

Ngưng mù không nhìn thấy mặt nên đành phải lấy giọng nói để phán diện mạo, chắc chắn người này không kém lắm, cô lắc đầu: "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Người nọ nhẹ giọng nói: "Có cần tôi giúp gì không?"

Thẩm Ngưng đương nhiên là..... Cung kính không bằng tuân mệnh, cô giả vờ khó xử hỏi, "Có phiền đến anh quá không?"

"Sẽ không."

Thẩm Ngưng cười nói: "Vậy cảm ơn anh nhé, tôi tên là Thẩm Ngưng."

"Tôi là Giang Thanh." Giang Thanh bước tới gần cô.

Thẩm Ngưng có thể cảm giác được hân tới gần, cô giơ tay giữ chặt ống tay áo của hắn rồi nói: "Tôi muốn đi tới văn phòng tầng hai."

Giang Thanh nhìn ống tay áo bị cô nắm lấy rồi nhấc chân bước về phía trước, "Được."

"Anh thật tốt." Thẩm Ngưng ngược mắt cảm kích nói.

Giang Thanh không nói gì, qua một lúc sau mới lên tiếng: "Tới nơi rồi."

Thẩm Ngưng thả tay ra, cô cần gậy đi vào trong văn phòng tiếp tục hỏi: "Tôi có thể hỏi lớp anh đang dạy được không?"

Giang Thanh: "Lớp 2C, dạy Toán."

Thẩm Ngưng kinh ngạc, "Toán à, tôi dạy đàn dương cầm, cảm ơn anh nhiều."

Giang Thanh lắc đầu: "Không có gì, tôi đi đây."

"Được, vậy tạm biệt."

Người đã đi, nụ cười trên mặt Thẩm Ngưng chậm rãi nhạt dần, cô vào trong văn phòng ngồi xuống ghế.

"Người này cũng rất giống sát nhân cuồng." Thẩm Ngưng mở nắp uống một ngụm nước rồi chậm rãi nói với hệ thống: "Vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo!"

【 Có thể là người ta tốt bụng thì sao. 】

Thẩm Ngưng không đầu không đuôi hỏi: "Anh ta trông có đẹp trai không?"

【 Rất đẹp trai. 】

Thẩm Ngự lại hỏi: "Đôi mắt của anh ta như thế nào?"

【 Không rõ lắm vì bị tóc che khuất. 】 723 kỳ quái.

【 Ký chủ, vì sao lại hỏi mấy chuyện này? 】

Thẩm Ngự nhún vai, "Tôi chỉ hỏi chút thôi, hệ hệ, sát nhân cuồng này thật không dễ tìm."

【 Ký chủ, cố lên, muốn xem phim Hàn không? 】

"Xem!!"

-

Chương trình học của một ngày đã kết thúc, Thẩm Ngự cầm gậy đứng một lúc mới đi ra ngoài.

Lúc này là lúc nhiều người nhất, cô không muốn chen chúc rồi bị ngã.

Thẩm Ngự về nhà ăn cơm xong mới đi ra ngoài.

Lúc này đã là sáu giờ tối, sắc trời trở nên đen nhánh, ánh trăng treo cao cao trên bầu trời, từng cơn gió mát lạnh thổi tới làm cô cảm thấy rất thoải mái.

Buổi tối tháng sáu khá đẹp, đáng tiếc là cô lại không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (4)

Edit: U'U

Tiếng nhạc trong quảng trường truyền đến, cô không nhìn được mà cầm gậy dò đường gõ theo giai điệu nhạc.

Đi tới gần quảng trường, Thẩm Ngự ngồi xuống một cái ghế đá, bên cạnh là hai bác gái đang tám chuyện.

Thẩm Ngự đến gần hỏi hai người: "Sao hai bác không ra kia nhảy ạ?"

Hai bác gái nhìn về phía cô cười nói: "Bác không biết nhảy nên ngồi ở đây nói chuyện linh tinh thôi."

Thẩm Ngự lại nói: "Vậy à, bác....."

Một lúc sau, Thẩm Ngự và hai bác gái cũng thân thiết hơn nhiều, sau khi biết cô không nhìn thấy lại càng thêm đồng tình.

Thẩm Ngự rên sất khi còn nóng, "Bác ơi, bác có biết người ở phòng trên tầng năm của tòa nhà này không ạ?"

Một bác gái là người trong tổ dân phố, bà biết tất cả những người trong tòa nhà này nên gật đầu nói: "Biết, một người là cháu, còn có ba nam một nữ nữa."

Thẩm Ngự khò sở thờ dài, "Người ở phòng đối diện phòng cháu rất hung dữ, có lần cháu đi đổ rác gặp được người phòng đó cũng đi đổ rác nên hỏi có cần đồ hộ không, vậy mà anh ta còn nói cháu xen vào việc người khác."

Bác gái cũng hơi tức giận, "Bác biết người trong phòng đó, lần nào họp cũng không tới, gõ cửa thì không mở, tức chết mất."

"Người đàn ông trong phòng đó là ai vậy ạ?" Thẩm Ngự giả vờ không thèm để ý hỏi.

Bác gái nghĩ nghĩ mới nói: "Tên là Đường Tần, hình như là làm việc trong cục cảnh sát."

Thẩm Ngự lại khách sáo thêm vài câu rồi chào tạm biệt hai người, trên đường trở về, cô giật nhẹ khoe miệng, cảnh sát à? Nếu là cảnh sát thì có lẽ không phải đâu nhỉ?

Cũng không phải, cũng có khả năng là hung thủ cảm thấy nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất thì sao? Cho nên mới không bị bắt

"Tôi cảm thấy đầu sắp nứt ra đến nơi rồi." Không phải người mù thì tốt biết bao.

【Cố lên ký chủ! Hệ hệ cổ vũ cho cô nhé ~】

"Ngứa đòn hả, hệ hệ."

【Hồ hồ hồ.】

-

Trải qua mấy ngày không có manh mối, cuối cùng buổi chiều thứ bảy cũng có một chuyện xảy ra.

Thẩm Ngư đi siêu thị mua đồ ăn như bình thường nhưng lần này lại gặp phải trộm, thật ra cô đã sớm phòng bị, tên trộm không thành công bèn chuyển thành cướp túi.

Đương nhiên là Thẩm Ngư nắm lấy túi xách không buông tay, tuy trong túi chỉ có hơn một trăm đồng nhưng vẫn là tiền mà, thần kệt xi bám vào người làm cô tranh giành túi xách với tên trộm.

Anh kéo tới tôi kéo đi, ăn trộm bực bội, gã móc ra một cái dao nhỏ định đâm vào mu bàn tay của Thẩm Ngư.

Còn chưa kịp đâm xuống thì một bàn tay đã nắm lấy cổ tay gã bẻ ngược ra đằng sau, tên trộm hét lên một tiếng rồi quỳ xuống xin tha,

Người nọ nhấc chân đá vào ngực gã rồi lấy công tay ra khóa gã lại, tiếp đó là gọi điện thoại, một lúc sau có mấy người tới mang gã đi.

Thẩm Ngư mờ mịt, đợi đến khi người kia bỏ đi cô mới đuổi theo tươi cười nói: "Cảm ơn anh nhé."

Người nọ cũng chẳng thèm nhìn cô một cái, hai tay rút túi lạnh nhạt nói: "Đừng đi theo tôi."

Thẩm Ngư tự nhiên nghe ra người này là ai, còn không phải là cái mông lạnh... Phi, mặt lạnh hôm trước à, bác gái tên hần là Đường Tần? Còn là cảnh sát.

"Tôi chỉ muốn cảm ơn anh mà thôi." Thẩm Ngư da mặt dày tiếp tục nói: "Nếu không phải có anh thì tôi đã bị mất túi xách rồi."

Đường Tần nhướn nhướn mày, "Bao nhiêu tiền?"

"120....." Thẩm Ngư sờ sờ mũi.

Khóe mắt Đường Tần giật giật, đúng là người mù, đầu óc cũng mù luôn, vì một trăm đồng mà không cần cả mạng.

Thẩm Ngư thấy hần bước nhanh hơn, cô phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, "Anh đừng đi mà."

"Cút!" Giọng nói của hần tràn đầy lạnh lẽo và không kiên nhẫn.

Thẩm Ngư hơi dừng bước, cô lẩm bẩm: "Xứng đáng độc thân."

Hần xoay người lạnh lùng nhìn cô: "Cô nói cái gì?"

Thẩm Ngư khó khăn nở một nụ cười, xua xua tay, "Tôi đã nói gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 303: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (5)

Edit: U'U'

Người kia bỏ đi để lại Thẩm Ngư đứng thờ dài, có thể là phong thủy luân phiên thay đổi, trước kia làm cận bã ở nhiều thế giới quá rồi nên giờ gặp báo ứng.

Chạng vạng hôm nay cô cũng không đi ra ngoài thu thập tin tức nữa, lúc này giành túi với tên trộm có hơi mệt nên tắm rửa xong là đi ngủ luôn.

Buổi sáng thức giấc lại là một ngày mới.

【 Sống lại thành công, ký chủ từ vong vui vẻ. 】

Cảm giác lạnh lẽo đi từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân, Thẩm Ngư đột nhiên ngồi bật dậy, ngón tay ấn vào một nút trên đồng hồ báo thức.

"Bây giờ là 6 giờ 07 phút ngày 3 tháng 6 năm 2018."

Thời gian đột nhiên quay lại ngày hôm qua, vậy nghĩa là đêm qua cô đã bị giết.

Chết thế nào? Sao cô lại không biết?

Điều quan trọng nhất là thời gian bị giết được đẩy lên trước vì rõ ràng ngày nguyên thân bị giết là ngày 30 tháng 6.

"Tôi, tôi chết thế nào vậy?" Thẩm Ngư vừa mở miệng đã cảm thấy cổ họng khô khốc.

【 Ký chủ, tôi không thể nói được. 】

Thẩm Ngư cũng không cảm thấy thất vọng vì hệ thống sẽ không tiết lộ quá nhiều điều liên quan đến nhiệm vụ.

Thẩm Ngư bùm mặt nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra trong tối hôm đó.

Ra cửa, mua bữa sáng, đi tới trường học, ngồi trong văn phòng một lát, đi học, dạy xong.....

Những ký ức liên tiếp lướt qua trong đầu, cuối cùng cô nghĩ đến Giang Thanh đỡ cô tới văn phòng và Đường Tần bắt tên giết tui.

Giống như chỉ có hai người kia có hiềm nghi.

Bởi vì Thẩm Ngư không làm trái cốt truyện, ngày đó nguyên thân cũng đi tới trường, về nhà, nhưng ở trường học lại không gặp Giang Thanh, tối đó cũng không đi siêu thị và gặp được Đường Tần.

Có phải là do hôm qua cô đã thay đổi vài sự kiện nên mới bị giết không?

Cô không nghĩ ra, nếu là hai người kia thì tại sao lại giết cũ? Loại trừ Giang Thanh vì hôm đó cô chỉ nói chuyện với hắn mấy câu, cũng không đắc tội với người ta.

Mà Đường Tần kia thì khác, tuy người này là cảnh sát nhưng lại chán ghét phụ nữ, có thể là do hôm đó cô quăn lấy hắn nói chuyện làm hắn cảm thấy cực kỳ ghê tởm nên mới..... giết cô.

Nhưng cũng không đến mức đó chứ, hắn là một cảnh sát, không thể giết tất cả những người quăn lấy hắn như vậy được.

Thẩm Ngư cảm thấy hỗn loạn, có thể là do mới xuyên tới chưa được một tuần mà đã chết nên trong lòng có chút..... Hoảng? Được rồi, là sợ hãi.

Điều ngoài dự đoán của cô là mấy ngày nay cô không làm chuyện gì khác người, cũng không gặp phải tên biến thái kia thì sao có thể bị giết được.

Thẩm Ngư bước xuống giường, tay chân lạnh lẽo, hai chân còn hơi nhũn ra, đi đường không chú ý suýt nữa va vào cửa phòng tắm, cô hấp tấp rửa mặt xong rồi tới trường học, vào văn phòng, sau đó tới lớp.

Lần này cô không đàn bài hai con hồ nữa mà nghiêm túc giảng bài, lên lớp xong đi ra ngoài vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Đi về phía trước, quả nhiên lại bị học sinh đâm vào, vẫn nghe thấy giọng nói hôm đó.

"Cô không sao chứ?"

Mu bàn tay chạm vào gậy dò đường được người kia đưa tới.

Thẩm Ngư rũ mắt, giọng nói hơi hơi run rẩy, "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Giang Thanh nhẹ giọng hỏi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (6)

Edit: U'U

Thẩm Ngự nắm chặt gậy dò đường, cô ôm bụng lắc lắc đầu, "Cảm ơn nhưng không cần đâu, tôi muốn đi WC, tạm biệt."

Nói rồi cô xoay người đi về phía WC.

Đi vào trong WC va phải một nữ sinh, nữ sinh kia đang ở rửa tay, bị cô va vào khuôn mặt lập tức trầm xuống, "Đi không nhìn đường à?"

Thẩm Ngự xin lỗi: "Xin lỗi." Nói rồi cô vào một căn phòng ngồi trên bồn cầu.

"Thay đổi, cốt truyện thay đổi." Thẩm Ngự lẩm bẩm.

【 Cái gì... Cái gì thay đổi? 】723 tạm dừng phim Hàn lại hỏi.

Khuôn mặt Thẩm Ngự tái nhợt, mím môi nói, "Ngày hôm đó, tôi té ngã gặp được Giang Thanh, nhưng mà tôi quên mất một chuyện, hôm đó nguyên thân cũng ngã nhưng lại không gặp được hắn."

【 Có thể... Có thể là hiệu ứng bướm bướm? 】

"Là hiệu ứng bướm bướm sao?" Thẩm Ngự nhắm mắt lại.

【 Ký chủ bình tĩnh lại đi, mới chết một lần thôi mà, cô có thể sống lại, đừng sợ. 】723 có chút đau lòng, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy Thẩm Ngự trở nên như vậy

Thẩm Ngự cũng biết mình có thể sống lại, không cần sợ, nhưng mà cô không nghĩ tới đêm đó mình sẽ chết.

Sự hoảng loạn này làm cô khó có thể bình tĩnh.

【 Ký chủ có muốn xem phim Hàn không? 】

Thẩm Ngự hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, cô dùng sức gạt đầu, "Xem!"

【.....】 quả nhiên chỉ có phim Hàn mới làm ký chủ tỉnh táo lại

-

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngự không đi siêu thị mà lại an phận ngồi trong nhà, mãi cho đến buổi tối, bình bình tĩnh tĩnh giống như yên lặng trước giông bão.

Mà Thẩm Ngự – người vốn nên lo lắng lại đang nằm ườn trên giường xem phim Hàn, xem hết một bộ cũng đã tới 11 giờ đêm.

Một lúc sau, Thẩm Ngự chìm vào giấc ngủ.

【 Ký chủ sống lại vui vẻ. 】Âm thanh máy móc của 723 vang lên trong căn phòng yên tĩnh

Thẩm Ngự đột nhiên ngồi dậy chạm vào đồng hồ báo thức, ngày 3 tháng 6 năm 2018.

"Lại chết?" Thẩm Ngự gỡ gỡ tóc, vô lực thở dốc.

【 Không sai, ký chủ, cô lại chết. 】

"Mẹ nó..... Phải chết một cách rõ ràng chứ! Rốt cuộc là tôi đã đặc tội với ai mà lại bị giết giữa đêm khuya như thế!" Thẩm Ngự bực bội nhàu mày.

"Hệ hệ, lúc tôi chết không có cảm giác đau à?"

【 Có. 】

Cô chống cằm ngược mắt, "Có phải tên biến thái kia làm tôi hôn mê rồi mới giết không?"

【 Cái này..... Tôi cũng không biết. 】

"Có thể giết tôi hai lần mà không biết gì, tên biến thái này rất không tồi."

【.....】

Cô xúc chấn lên đi vào trong phòng tắm, vừa đánh răng vừa tiếp tục nói chuyện với hệ thống: "Chắc chắn là tên Giang Thanh kia có điều mờ ám! Tám phần chính là anh ta!"

【 Ký chủ chắc chắn không? 】

"Từ từ!" Thẩm Ngự súc miệng, "Để tôi nhìn kỹ hơn đã."

Cô còn chưa chắc chắn 100%, nếu sai thì thế giới sau sẽ là thế giới trừng phạt.

Lại lặp lại một ngày mưa bữa sáng, tới trường học.

Ra khỏi phòng học, cô không đi về phía hành lang luôn mà chờ đến khi tất cả học sinh đi qua mới đi tới WC.

Lần này không bị ngã, cũng không gặp được Giang Thanh, tất cả đều bình thường, nhưng cục đá trong lòng cô vẫn không thể thả xuống được.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngự về nhà xem phim Hàn, xem xong lại ngủ.

【 Ký chủ..... Cô không sợ lại chết một lần nữa à? 】723 tò mò.

Thẩm Ngự hừ một tiếng, "Tôi muốn xác định một chuyện, có phải Giang Thanh hay không!"

Một đêm qua đi.

Âm thanh máy móc quen thuộc lại vang lên 【 Ký chủ sống lại vui vẻ. 】

Thẩm Ngự ngồi dậy, cô vô lực lên tiếng: "Sao lại chết được nhỉ?"

Ngày hôm qua cô đã cố gắng tránh khỏi tất cả những sự kiện trong cốt truyện rồi mà, sao có thể chết được chứ?

"Chẳng lẽ là do tôi nghĩ sai rồi? Giang Thanh không phải là tên biến thái kia?"

【 Mỗi người đều có khả năng là sát nhân, ký chủ. 】

Thẩm Ngự thờ dài, "Tôi biết rồi."

-

Thẩm Ngự ngồi trong văn phòng uống nước, suy nghĩ thật lâu bỗng nhiên nói: "Ngồi ở đây chờ chết không bằng chủ động xuất kích."

Theo cốt truyện, hôm nay nguyên thân không chết nhưng cô lại bị giết.

Người bây giờ cô nghi ngờ nhất chỉ có Giang Thanh và Đường Tần.

Phải loại trừ khả năng giết người của hai người này trước rồi mới đến những người khác.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngự cộ tới cộ lui thật lâu mới đi, cô dùng giới tề để mua máy theo dõi, đạo cụ này làm cô có thể đi theo một người mà không bị phát hiện, nhưng mà trong thế giới này lại chỉ có tác dụng trong mười phút.

Giang Thanh đi ra ngoài công trường

Thẩm Ngự đi theo sau hắn, cũng không nhìn thấy hắn nên đành phải đi theo máy theo dõi.

Đoạn đường càng ngày càng phức tạp, người cũng càng ngày càng ít, nếu cô không đoán sai thì hắn đang đi về phía khu dân nghèo ngược hướng với tòa nhà nơi cô đang ở, giá nhà ở đó rất rẻ nhưng hoàn cảnh không tốt, cũng là nơi cảnh sát hay tới nhất.

Khi mười phút sắp kết thúc, Thẩm Ngự nhìn thấy hắn dừng lại.

Cô vội vàng trốn vào một lối rẽ nhỏ, may mà cô gầy nên có thể dễ dàng chui vào, nghiêm túc nghe tiếng động của bên kia.

Có rất nhiều tiếng bước chân, ngoại trừ của Giang Thanh thì còn có ba bốn người nữa.

"Lại gặp mặt rồi, lần này tao sẽ không để mày chạy trốn dễ dàng như vậy."

Giang Thanh: "Tôi thật sự không có tiền!"

"Không có tiền? Tao nghe nói mày là giáo viên ở trường tiểu học cơ mà, sao lại không có tiền được? Tao nói cho mày biết, đừng có mà rệu mòi không uống mà thích uống rượu phạt!"

"Mấy người muốn làm gì? Đánh người là phạm pháp!!" Giang Thanh run rẩy lên tiếng.

"Mày không đưa tiền thì ông sẽ đánh tới khi mày đưa thì thôi!"

"Cứu mạng! Cứu mạng!!"

Bên kia truyền đến tiếng đấm đá, Thẩm Ngự vội vàng chạy tới, đứng thẳng quát: "Cảnh sát tới! Cảnh sát tới rồi!!"

Mấy người kia nghe vậy lập tức dừng lại chạy đi.

Ở nơi này, cảnh sát bắt được lưu manh cũng không đơn giản là nhốt mấy ngày trong cục, trong đó có một người tên là Đường Tần xuống tay không nhẹ, cũng không ai dám kiện hắn ngược đãi phạm nhân, khóc lóc bỏ tù trong cục ra tới cũng không dám phạm tội nữa, phạm tội ở đâu thì phạm tội cũng không dám phạm tội ở nơi Đường Tần quản lý.

Vừa lúc nơi này cũng là nơi Đường Tần quản lý.

Thẩm Ngự cũng không biết, nàng này một tiếng kỳ thật cũng không nhiều lắm nắm chắc, nghĩ nếu là những người đó còn không đi, nàng liền mua thuốc tăng lực theo chân bọn họ đuổi.

Thẩm Ngự đi tới bên cạnh Giang Thanh, cô cúi người xuống hỏi: "Anh không sao chứ?"

Giang Thanh vừa ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt của cô, nhìn càng gần, đôi mắt cô càng thêm thanh khiết thấy đáy, tròn xoe phản chiếu lại ánh hoàng hôn.

Hắn dùng tay che đầu nên dù bị đánh cũng không bị thương vào những nơi quan trọng, hắn thành khẩn nói cảm ơn, "Tôi không sao, cảm ơn cô."

Thẩm Ngự đứng thẳng, "Thật ra anh có thể cho bọn họ một ít tiền, những người đó có tiền thì sẽ không đánh anh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (7)

Edit: U'U

Nếu cô không tới thì chắc Giang Thanh sẽ bị bốn tên lưu manh này đánh chết mất.

Nếu bốn tên lưu manh kia không muốn xảy ra án mạng thì sẽ tha cho hắn, nhưng mà không lấy được tiền, trong lòng tức giận nên không chết thì cũng tàn.

Giang Thanh tự giấu khế cười, hắn đỡ tường đứng lên đầu đến run rẩy, "Không có tác dụng gì đâu, cho tiền lần sau bọn họ vẫn sẽ tiếp tục đòi, mà tôi thì không có nhiều tiền như vậy."

Thẩm Ngự: "....."

Sao cô có thể nghĩ người như vậy là sát nhân cuồng chứ, cô mím môi thở dài nói: "Thôi được rồi, lần sau anh nên cẩn thận một chút, tôi đi trước đây."

Cô vừa nhắc chân định đi thì Giang Thanh gọi lại, "Xin hỏi... Xin hỏi cô tên là gì?"

Hắn cười cười nói: "Tôi là Giang Thanh, thật sự cảm ơn cô nhiều."

Thẩm Ngự quay đầu lại, "Tôi là Thẩm Ngự."

Dường như Giang Thanh nhận ra cô không nhìn thấy đường nên hắn bước tới gần hỏi: "Nhà của cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà được không?"

Có lẽ là nhận ra sự đường đột của bản thân nên hắn nhanh chóng giải thích: "Nơi này có rất nhiều ngõ nhỏ, mà bây giờ cũng muộn rồi nên..."

Thẩm Ngự hơi sững sốt, cũng đứng, vừa nãy cô theo dõi hắn mới tới đây, bây giờ còn không biết phải về nhà bằng cách nào đâu, nhưng mà..... "Anh vừa mới bị thương, lại đưa tôi về nhà, thật sự không sao chứ?"

Giang Thanh cười lắc đầu, "Không sao, vết thương nhỏ thôi mà."

"Vậy được rồi, cảm ơn anh nhiều, tôi có việc mới tới nơi này, lại là lần đầu tiên nữa nên thật sự cảm ơn anh." Thẩm Ngự nói.

Giang Thanh đi đến bên cạnh cô, nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, mở miệng: "Không cần cảm ơn tôi đâu, vừa nãy là cô cứu tôi mà."

Thẩm Ngự duỗi tay giữ chặt ống tay áo của hắn, giọng nói của người này mềm mại, giống như giọng nói của thiếu niên nhưng lại thiên về shota nhiều hơn, nghe rất trẻ, căn bản không giống một giáo viên mà giống như học sinh mới vào cấp ba hơn, "Nghe giọng của anh rất trẻ, anh đã trưởng thành chưa?"

"Tôi đã 24 tuổi rồi." Giang Thanh hơi trầm giọng xuống, tuy trầm thấp hơn nhưng vẫn trong trẻo.

Thẩm Ngự có chút không tin, giọng nói này giống như của vị thành niên vậy, cũng không biết lớn lên thế nào, cô lại hận bản thân mình vì là người mù nên không nhìn thấy anh đẹp trai.

Đi tới cửa tòa nhà Thẩm Ngự mới buông tay ra, "Tôi đã tới nhà rồi, cảm ơn anh."

Giang Thanh ừ một tiếng, "Không có gì."

Thẩm Ngự đi lên cầu thang, cô khẽ nhủ mày, "Tôi cảm thấy Giang Thanh không phải là sát nhân cuồng, người như vậy không thể nào là tội phạm đúng không?"

【 Ký chủ, sát nhân cuồng không phải trông giống thì là sẽ là sát nhân cuồng. 】

"Tôi biết rồi." Thẩm Ngự nhut chí, chắc là đêm nay lại chết rồi, không đầy nhanh được tí tiến độ nào cả.

Đi đến tầng năm, Thẩm Ngự nghe thấy Đường Tần phòng đối diện đang nói chuyện điện thoại.

"Tôi biết rồi..... Để ý kỹ căn phòng tầng hai..... Tên kia ngoại trừ xem phim cảm thì là đi tới cửa hàng rửa chân, xảy ra chuyện gì được." Đường Tần mặc áo ngắn tay vầy quần đùi, dưới chân đạp dép lê, đang lười biếng dựa vào cửa cấm chìa khóa.

Hắn đang định đóng cửa lại thì đột nhiên có một bàn tay chắn ngang.

Đường Tần nhủ mày nhìn người tới rồi nói với người ở đầu điện thoại bên kia: "Biết rồi, tôi có chút việc cúp máy trước nhé."

"Sao lại là cô?"

Thẩm Ngự thu tay lại, "Đại ca, anh đừng hung dữ như vậy được không, tôi chỉ muốn nói với anh một chuyện thôi."

Đường Tần hai tay ôm ngực, đây là động tác tiêu chuẩn khi hắn không kiên nhẫn, "Nói."

Thẩm Ngự nuốt nước bọt, cô cúi đầu một lát rồi ngẩng lên, trong mắt tràn ngập sợ hãi nói: "Tôi hoài nghi có người theo dõi tôi, anh biết không? Buổi tối hôm nào tôi cũng nghe thấy âm thanh gì đó giống như cạy khóa vậy."

"Cạy khóa?" Về mặt Đường Tần âm trầm giống như không tin sẽ có người dám làm chuyện này ngay trước mắt hắn.

Thẩm Ngự biết hắn sẽ không tin, giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào: "Một người mù như tôi sao lại rành rồi đến nỗi nói dối anh! Tôi thấy anh ở đối diện, lại đáng tin cậy nên mới nói với anh, anh không tin thì thôi, tối nay nhất định người đó sẽ đến."

Khóa mắt Đường Tần đảo qua đôi mắt ngập nước của cô gái trước mặt, trong lòng đột nhiên cảm thấy bức bối, hắn quát một tiếng: "Đừng khóc!"

Thẩm Ngự vội vàng xoa xoa nước mắt, cúi đầu, bả vai run rẩy.

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi." Đường Tần xoa xoa thái dương: "Cô về phòng trước đi, buổi tối tôi sẽ để ý."

"Thật sao?" Thẩm Ngự vui mừng nói lời cảm ơn, "Cảm ơn anh!"

Thẩm Ngự xoay người về phòng, còn vẫy tay tạm biệt với hàng xóm.

Cửa đóng lại, gân xanh trên trán Đường Tần nổi lên, hắn bức bối đá tường, từ lúc nào mà hắn bị thuyết phục một cách dễ dàng như vậy?

-

Thẩm Ngự đóng cửa lại, cô cũng không lập tức vào trong phòng mà đứng ở kệ để giày nghỉ ngơi.

Cuộc nói chuyện lúc nãy của Đường Tần chứng minh hắn chẳng những là cảnh sát mà hắn ở đây là vì bảo vệ người trong căn phòng tầng hai.

Cô làm vậy vì không muốn ngồi chờ chết, nếu Đường Tần là sát nhân cuồng thì tối nay chắc chắn hắn sẽ không giết cô. Nếu không phải thì sẽ bảo vệ cô không chết vào buổi tối ngày hôm nay.

Đường Tần tới đây để bảo vệ người trong căn phòng tầng hai, nhưng rõ ràng ngày 30 tháng 6 người đó vẫn bị giết.

Vì sao lại chết? Đường Tần bảo vệ mà người đó vẫn chết, Thẩm Ngư chỉ có thể nghĩ tới hai tình huống, một là Đường Tần chính là sát nhân cuồng, mặt ngoài là bảo vệ nhưng sau lưng lại tìm cách giết người, hai là Đường Tần không phải là sát nhân cuồng nhưng không thể bảo vệ được người ở tầng hai.

Thôi, cứ qua đêm nay rồi tính tiếp.

Thẩm Ngư xem hết mấy tập phim nhưng vẫn chưa ngủ được.

"Hệ ca, tôi sợ ngày mai lại là hôm nay." Thẩm Ngư nhìn chằm chằm trần nhà

【 Ký chủ đi ngủ đi, đừng miên man suy nghĩ nữa. 】

"Ừ....."

-

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa kính chiếu vào đầu giường làm Thẩm Ngư tỉnh lại, cô ngồi bật dậy nhanh chóng ấn vào đồng hồ báo thức.

"Bây giờ là 6 giờ 10 phút, ngày 4 tháng 6 năm 2018."

"Hệ hệ!!!"

【 Có mặt. 】

"Ha ha ha ha tôi không chết!"

【 Biết rồi. 】

Thẩm Ngư kích động lăn lộn trên giường chỉ thiết không hét lên, "Tôi không chết nè!!!"

【 Ký chủ, cô đừng hét nữa, quấy rầy tôi xem phim Hàn. 】 723 đầu đầu nói.

Thẩm Ngư hừ một tiếng, cười hi hi đứng dậy rồi tung tăng nhảy nhót đi vào phòng tắm, cộp một tiếng, đầu bị va vào trên cửa

【 ... Có đau không? 】 723 nhìn Thẩm Ngư vẫn đang cười.

"Đau!" Thẩm Ngư xoa xoa trán, cười cười mở cửa phòng vệ sinh, "Nhưng đây không phải là mơ, tôi không chết, thật luôn."

【 .....】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (8)

Edit: Ừ Ừ

Cô hưng phấn thay quần áo rồi đeo ba lô ra ngoài, đồng thời phòng đối diện cũng mở cửa.

Nói thế nào thì Thẩm Ngư cũng phải cảm ơn Đường Tần, buổi sáng lại có duyên gặp nhau, cô đi tới cười nói cảm ơn, "Cảm ơn anh nhé."

Tối hôm qua Đường Tần không ngủ cả đêm để canh chừng phòng đối diện, chờ sắc trời ngoài cửa sổ thay đổi hẳn mới phát hiện ra mình đã làm chuyện ngu ngốc gì nên bây giờ khuôn mặt trở nên âm trầm không muốn nói chuyện với cô gái trước mắt.

Hắn bước về phía cầu thang, Thẩm Ngư vội bước theo, "Tôi mời anh ăn sáng được không?"

"Không ăn!"

"Tôi thật sự chỉ muốn cảm ơn anh thôi, mấy hôm trước ngày nào tôi cũng cảm thấy không yên lòng, nhưng mà đêm qua nghĩ tới chuyện anh sẽ chú ý thì tôi không còn sợ nữa."

"Ồ ào!" Khuôn mặt Đường Tần cũng không còn âm trầm như lúc nãy nữa, hắn đáp dép lê đi xuống cầu thang, ngón tay lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra ngậm bên miệng nhưng lại không bật lửa.

Thẩm Ngự nghe ngữ khí của hắn dịu hơn, cô không nói gì nữa mà chỉ im lặng đi theo sai.

Đi vào cửa hàng quen, Thẩm Ngự mua mấy cái bánh bao và một cốc sữa bò, nghe người đàn ông bên cạnh gọi mười mấy cái bánh bao và sữa đậu nành.

Đường Tần vừa quay đầu đã thấy cô đang nhìn mình chăm chăm, hắn hơi nhướn mày hỏi, "Sao vậy? Đau lòng à?"

Thẩm Ngự vội vàng lắc đầu, nhưng sự kinh ngạc trên mặt lại không giấu được, "Không phải, tôi chỉ hâm mộ anh có thể ăn được nhiều bánh bao như vậy, tôi ăn rất ít, hai cái đã thấy no rồi."

Không sai, Thẩm Ngự đau lòng, mỗi cái bánh bao một đồng, mười cái bánh bao và một cốc sữa đậu nành đã là mười mấy đồng rồi, cô nghĩ tới tám thẻ ngân hàng còn 500 đồng của mình, còn muốn sống tới tháng sau nữa.

Gia đình nguyên thân không kém, chỉ là nguyên thân không thích xin tiền của bố mẹ, tới cái trường tiểu học tàn tật này thì cô có thể kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ.

Đường Tần không nói gì, hắn cầm lấy túi bánh bao và sữa đậu nành rồi đi thanh toán trong sự ngỡ ngàng của Thẩm Ngự

Lúc cô lấy lại tinh thần thì người nọ đã đi rồi.

"Này anh....." Cô gọi một tiếng.

Đường Tần không dừng lại mà chỉ nói, "Dừng tiếp tục quán lấy tôi."

Thẩm Ngự than một tiếng, người đàn ông này ngoại trừ tính tình thì những thứ khác đều tốt.

Tối hôm qua không chết, Thẩm Ngự chỉ có thể nghĩ tới hai khả năng.

Thứ nhất, Giang Thanh chính là sát nhân cuồng, bởi vì cô theo dõi, cứu hắn nên hắn mềm lòng không giết cô.

Thứ hai, cô nhờ Đường Tần chú ý làm sát nhân cuồng tới nhưng không làm được gì, hoặc là Đường Tần là sát nhân cuồng, vì cô nhờ nên không thể giết cô.

Cả hai khả năng đều cực kỳ gượng ép.

Còn có một điều quan trọng nhất mà cô vẫn không thể hiểu được

Vì sao sát nhân cuồng lại giết cô? Động cơ giết người của hắn là gì?

Cho dù hắn biến thái đến mức nào thì chắc chắn cũng sẽ có động cơ giết người chứ, ví dụ như ngày 30 tháng 6 nguyên thân bị giết cũng vì nguyên thân đã nhìn thấy hắn giết người

Nhưng mấy ngày nay cô chẳng làm gì, cũng không nhìn thấy hắn giết người, cũng không đắc tội với ai cả.

Thật sự làm cô cực kỳ khó hiểu.

Thẩm Ngự đang suy nghĩ thì đột nhiên có một chiếc xe đạp dừng lại trước mặt, ngay sau đó là một giọng nói: "Thẩm Ngự?"

Thẩm Ngự không nhìn thấy, cô nghe thấy tiếng gọi nên ngẩng đầu hỏi: "Anh là.....?"

"Tôi là Giang Thanh."

"Giang Thanh? À, là anh à." Thẩm Ngự bừng tỉnh nói.

Giang Thanh ngồi trên xe đạp, mặc một bộ quần áo thể dục, sáng sớm chạy bộ chưa kịp thay quần áo, tóc mái vì đi xe đạp nên bị gió thổi sang một bên lộ ra đôi mắt hẹp dài.

Gương mặt thật ra cực kỳ tinh xảo, tinh xảo giống như trong một nhóm nhạc thần tượng, nhưng đôi mắt kia lại cực kỳ có tính xâm lược.

"Trùng hợp quá, tôi chờ cô tới trường nhé, dù sao cũng cùng đường mà."

Thẩm Ngự muốn từ chối, nơi này rất gần trường, đi bộ cũng chỉ mất mấy phút, căn bản không cần ngồi xe đạp, nhưng cô nghĩ tới một chuyện nào đó nên cười nói: "Vậy thì cảm ơn anh nhiều."

Giang Thanh vươn một tay để cô ngồi xuống, mở miệng: "Tôi chuẩn bị đi nhé, bám chắc vào."

Thẩm Ngự nắm lấy thanh sắt ở ghế sau, cô ngẩng đầu cảm nhận từng cơn gió lướt qua.

Giang Thanh đi vào bãi đỗ xe, Thẩm Ngự chưa từng tới đây nên không biết phải đi tới văn phòng bằng cách nào, đúng lúc này, hần quan tâm nói: "Tôi dẫn cô tới văn phòng."

"..... Được rồi, cảm ơn anh."

Giang Thanh dẫn cô đi, nghe vậy hần cười nói, "Cô đừng nói cảm ơn nhiều như vậy, tôi rất vui khi giúp cô, lúc trước cô cũng từng giúp tôi mà."

Giọng nói như một dòng nước suối màu hè làm người nghe có ấn tượng tốt, Thẩm – thanh không – Ngự cũng không ngoại lệ, đầu quả tim khẽ run lên, cô thấy hần giống như một người bạn trai ấm áp tiêu chuẩn.

Nếu không phải Thẩm Ngự mà là nguyên thân được hần đối xử như vậy thì chắc chắn sẽ rung động.

Đáng tiếc là linh hồn trong cơ thể này lại là Thẩm Ngự, ngoại trừ chút thanh không thì cô không có cảm giác gì cả.

Đi vào trong văn phòng, hai người tách ra, cô tới phòng nhạc dạy hai tiết rồi lại quay về văn phòng, Khương Trà đi tới,

"Tiểu Ngự, cậu thân với Giang Thanh như vậy từ lúc nào thế?" Thật ra Khương Trà đã theo sau bọn họ được một lúc lâu, nhìn thấy cô thân thiết với Giang Thanh thì có chút kinh ngạc vì từ khi vào trường cô đã rất ít nói chuyện với mọi người, cũng không biết cách làm quen với người khác.

Thẩm Ngự nghe được một tia vội vàng trong giọng nói của cô ấy, cô cầm lấy bình nước trên bàn rồi trả lời: "Tôi giúp anh ấy một lần nên quen biết."

"Giúp chuyện gì?" Khương Trà cũng phát hiện ra ngữ khí có chút vội vàng nên hơi dừng lại rồi cười nói: "Anh ấy không hay nói chuyện với giáo viên nữ, tôi hơi ngạc nhiên nên mới hỏi vậy thôi."

Thẩm Ngự cũng không quá để ý, cô tròn mắt nói nói dối, "Giúp anh ấy nhặt tài liệu bị rơi nên quen."

"Vậy à." Khương Trà chống cằm.

Thẩm Ngự: "Cô thích anh ấy à?"

Khương Trà nghe vậy khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, cô ấy đứng lên nói: "Đâu có, cô đừng suy nghĩ vớ vẩn."

"Ồ."

Khương Trà đi rồi, Thẩm Ngự cầm bình nước đứng dậy định đi rót nước thì có bốn năm người đứng dậy nhét bình nước vào tay cô.

"Giúp tôi rót nhé, cảm ơn."

"Tôi nữa tôi nữa."

Vài người nói xong định quay về chỗ ngồi thì lại nghe thấy tiếng bình nước rơi xuống mặt đất.

Vừa quay đầu lại đã thấy bốn năm bình nước rơi xuống mặt đất, mà đầu sỏ gây tội Thẩm Ngự ngạc nhiên a một tiếng, xin lỗi: "Tôi không cẩn thận, xin lỗi mọi người, hai mắt không nhìn thấy gì nên không biết có nhiều bình nước đến vậy, xin lỗi mọi người."

Mấy người kia tức giận cũng không làm được gì, họ nhặt chai lên định đưa cho cô Thẩm Ngự thì cô đã đi từ lâu.

"Tôi cảm thấy cô ta có ý làm rơi bình nước của chúng ta!"

"Thôi thôi, tự đi rót còn hơn, tức chết mất."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307: Tôi là người mù mà, tha cho tôi đi (9)

Edit: U'U'

Đi tới nơi lấy nước, Thẩm Ngự cười ra tiếng, cô mở nắp bình đang định rót thì đột nhiên có một bàn tay cầm lấy bình nước của cô.

"Nước này là nước sôi 100°, để tôi lấy giúp cô." Giọng nói của người nọ vẫn tràn đầy tinh thần như trước.

Thẩm Ngự hơi sững sốt, cô rút tay lại rồi nói cảm ơn.

Giang Thanh vừa lấy nước vừa hỏi: "Vừa nãy có chuyện gì sao? Tôi thấy cô cười rất vui vẻ."

"Không có gì." Thẩm Ngự mím môi, cô không cần nhìn vào mắt hắn trả lời, rũ đầu nghe tiếng nước chảy vào trong bình rồi nói: "Văn phòng của anh cũng ở tầng này à?"

Đây là tầng ba, không phải văn phòng của hắn ở tầng hai à? Sao đột nhiên lại tới đây.

Giang Thanh giải thích: "Tôi tới tầng ba tìm người, không nghĩ tới lại gặp cô ở đây."

"Vậy à." Thẩm Ngự cũng không hỏi lại.

Lực chú ý của Giang Thanh không ở trên bình nước nên lúc thu tay lại thì nước đã tràn ra ngoài làm hắn bị bỏng.

"Anh bị bỏng à?" Cô nghe thấy tiếng kêu của hắn

Giang Thanh vận nắp bình lại, không sao cả lắc đầu: "Không nghiêm trọng lắm, nước của cô đây."

Nói thế nào hắn cũng đã giúp cô lấy nước, Thẩm Ngự cầm lấy bình nước rồi nói với hắn: "Bên cạnh có WC, anh đi vào xả nước lạnh rồi đứng ở đây đợi tôi một lát." Nói rồi cô xoay người đi.

Giang Thanh đứng nhìn cô đi vào nhắc chân đi hướng WC.

Mà Thẩm Ngự thì quay lại văn phòng, cô đặt bình nước xuống mặt bàn, tìm thuốc trong ngăn kéo rồi đi tìm Giang Thanh.

Trước khi nguyên thân bị làm khó dễ rất nhiều lần, không chỉ phải lấy nước cho mình mà còn phải lấy nước cho mấy người trong văn phòng, không biết tay đã bị bỏng bao nhiêu lần nên thường xuyên mua thuốc trong hiệu thuốc.

Đi tới nơi lấy nước, cô không nhìn thấy nên gọi thử, "Giang Thanh?"

Không ai trả lời, cô lại gọi thêm một lần.

"Tôi ở đây." Giang Thanh nhanh chóng bước tới trước mặt cô.

Thẩm Ngự đưa thuốc mỡ cho hắn, "Thuốc này dùng rất tốt, anh cầm lấy bôi vào vết bỏng."

Giang Thanh nhìn chăm chú vào tuýp thuốc mỡ, hắn nhận lấy rồi nói: "Cảm ơn."

"Không có gì." Tiếng chuông vào học vang lên, Thẩm Ngự còn phải tới lớp, "Tôi đi trước nhé, tạm biệt."

"Tạm biệt."

-

Giữa trưa, Thẩm Ngự tới nhà ăn theo thói quen của nguyên thân.

Cô không nhìn thấy có những món ăn gì, mỗi lần đều phải hỏi di mức cơm, may mà mỗi ngày nhà ăn đều nấu những món khác nhau, hôm nay có thịt xào khoai tây, củ từ xào cay, củ cải đỏ thái sợi.

Thẩm Ngự không thích ăn củ cải đỏ nên không gọi, cô cầm khay cơm tìm một bàn không có người rồi ngồi xuống.

Cô tới muộn nên bây giờ không có nhiều người, không lo không có chỗ ngồi hoặc là va vào ai.

Ngồi được một lúc thì đột nhiên có một người ngồi đối diện, "Trùng hợp thật, Thẩm Ngự, cô cũng ăn cơm ở đây à."

Thẩm Ngự ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Giang Thanh?"

"Sao vậy?" Giang Thanh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

Bàn trong nhà ăn là loại bàn hình chữ nhật nên nếu ngồi đối diện sẽ rất gần.

Thẩm Ngự gục đầu xuống tiếp tục ăn cơm, "Không có gì, trùng hợp quá."

Trùng hợp đến nỗi cô nghĩ rằng người này đang muốn theo đuổi mình.

Một lần hai lần thì không sao, nhưng ba lần bốn lần mà cô còn nghĩ là trùng hợp thì chắc là đầu bị nước vào luôn rồi, nhà ăn không còn ai là vì lúc này đồ ăn không còn mấy, cơm cũng đã lạnh mà còn có thể gặp được hắn.

Một bữa cơm nuốt không trôi, Thẩm Ngự ăn thêm hai miếng là không muốn ăn nữa, trong lòng hoảng sợ, nếu người này là sát nhân cuồng thì bây giờ tiếp cận cô là có mục đích gì.

"Tôi no rồi." Cô cầm khay cơm đứng dậy.

Giang Thanh cũng đứng dậy, "Cùng nhau về văn phòng."

Trên đường quay về văn phòng, Thẩm Ngự không nhìn thấy nên chỉ có thể cầm gậy dò đường chậm chậm bước về phía trước.

Giang Thanh đi bên cạnh, "Cô kéo tay áo của tôi, tôi dẫn cô về văn phòng."

Thẩm Ngự cũng ngượng ngùng từ chối.

Từ sau ngày hôm đó, Thẩm Ngự đi tới trường, đi lấy nước, giữa trưa ăn cơm, buổi chiều về nhà đều gặp Giang Thanh.

Giang Thanh giúp cô làm rất nhiều việc giống như đang báo ân vậy.

Làm mọi người trong văn phòng đều cho rằng cô và hắn đang hẹn hò.

Ai cũng không nghĩ tới người mù như cô còn có thể tìm được bạn trai.

Khương Trà nhìn bọn họ cùng nhau ăn cơm về nhà, cuối cùng cũng không chịu được hỏi, "Cô thật sự hẹn hò với Giang Thanh à?"

Thẩm Ngự đang uống nước thì suýt bị sặc, "Cô nói gì vậy?"

Khương Trà nhìn vẻ mặt không thêm để ý của cô, trong lòng tức giận nhưng vẫn nhịn xuống hỏi: "Có phải cô hẹn hò với Giang Thanh không?"

"Không phải." Thẩm Ngự không cần suy nghĩ lắc đầu, "Tôi không hẹn hò với anh ấy." Cô còn chưa tìm thấy sát nhân cuồng thì lấy đâu ra thời gian đi hẹn hò.

Khương Trà cắn chặt răng, "Vậy sao dạo này cô thân thiết với Giang Thanh vậy? Tôi thấy cả tuần nay rồi."

Thẩm Ngự nghĩ nghĩ, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói, "Đều là giáo viên mà, đi chung tâm sự chuyện dạy học á."

Khương Trà nắm chặt tay rồi đi.

Thẩm Ngự lại uống một ngụm nước ấm, nói với hệ thống: "Cả tuần nay tôi thấy Giang Thanh không có hành động gì khác lạ cả, nếu anh ta là sát nhân cuồng thì quá đáng sợ rồi."

【 Chưa đến ba tuần nữa người ở tầng hai sẽ chết. 】

"Đúng vậy, còn chưa đến ba tuần nữa thôi." Thẩm Ngự thở dài, một người mù mà còn phải đi tìm sát nhân cuồng, mọi người đều nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng cô còn chẳng nhìn thấy gì.

"Thẩm Ngự à." Một giáo viên nữ đi tới tò mò hỏi, "Cô không hẹn hò với thầy Giang thật à?"

Thẩm Ngự, "Không."

Giáo viên kia cười thần bí, "Tôi cảm thấy thầy ấy đang theo đuổi cô đó."

"Hả?"

"Thế giới này, có ba thứ không thể giấu được, một cái là nghèo khó, một cái là ho khan, một cái là thích." Giáo viên này còn hiểu rất nhiều, "Cô không nhìn thấy ánh mắt của thầy Giang nhìn cô đâu, tràn đầy tình yêu á."

Thẩm Ngự: "....."

Giáo viên này lại che miệng cười, "Nếu cô không tin thì có thể hỏi thầy ấy, tôi đoán chắc chắn thầy ấy sẽ nhân cơ hội này tỏ tình với cô."

Thẩm Ngự lại uống một ngụm nước, thích sao? Đối xử với mình tốt như vậy, nếu như là nguyên thân thì chắc chắn sẽ thích hắn.

"Thiết nghĩ nếu anh ta là sát nhân cuồng thì vì sao lại tốt với tôi như vậy, làm thế để có được thứ gì?" Cô nghĩ mãi vẫn không ra.

【 Có thể anh ta không phải là sát nhân cuồng, tốt với cô là vì thích cô. 】

"Nhưng tôi cảm thấy không hợp lý! Thật sự quá không hợp lý, hệ ca anh nghĩ thử xem, lần đầu tiên tôi gặp anh ta là lần bị ngã, vậy mà anh ta lại đỡ tôi lên, không giống trong cốt truyện chút nào, bây giờ lại tốt với tôi như vậy, dù tôi đã từng giúp anh ta nhưng không đến nỗi yêu luôn tôi đấy chứ?" Thẩm Ngự không cảm thấy sức hấp dẫn của bản thân lớn đến vậy.

Hơn nữa thế giới này còn có một tên sát nhân cuồng nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.